Μια Ιστορία από το Θρυμματισμένο Σύμπαν

ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ ΤΗΣ

Τόμος Πρώτος

Διαφιλονικούμενη Πόλη

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

ISBN(set): 978-618-5031-49-7
ISBN: 978-618-5031-50-3

Αυτό το βιβλίο είναι λογοτεχνικό. Όλα τα ονόματα, τα πρόσωπα, και οι καταστάσεις είναι φανταστικά ή χρησιμοποιούνται με φανταστικό, λογοτεχνικό τρόπο. Οποιαδήποτε ομοιότητα με αληθινά ονόματα, πρόσωπα, ή καταστάσεις είναι καθαρά συμπτωματική.

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

Το Αίμα των Κατοίκων της

Τόμος Πρώτος: Διαφιλονικούμενη Πόλη

Μια Ιστορία από το Θρυμματισμένο Σύμπαν

ΒΙΒΛΙΟ ΠΡΩΤΟ

Ένας Διπλωμάτης σε μια Ταραγμένη Πόλη

1

Επίσκεψη από τον Αέρα· Συνθήματα στους Τοίχους· ο Απεγνωσμένος Αιρετός· Αίτημα για Σωτηρία

Το ελικόπτερο πλησίαζε τη Φάνρηβ ύστερα από ταξίδι δύο ωρών πάνω από τον ποταμό Τίγρη και το Χαμηλό Δάσος.

Ο Άλφεντουρ αλ Έρεσναβ, καθισμένος δίπλα σ'ένα από τα παράθυρα, αγνάντευε την περιτειχισμένη πόλη στις εκβολές του ποταμού, στις ακτές της Μικρής Θάλασσας. Η Φάνρηβ ήταν οικοδομημένη και από τη βόρεια και από τη νότια όχθη, και κάλυπτε μεγάλη έκταση: μεγαλύτερη από ό,τι η πόλη του Άλφεντουρ, η Νάζρηβ. Αλλά η Νάζρηβ ήταν μια πόλη ενωμένη, ήρεμη με τον εαυτό της, και δυνατή, όπως ένα καλά συγκεντρωμένο μυαλό εστιασμένο στις σκέψεις που το ενδιαφέρουν. Η Φάνρηβ, αντιθέτως, βρισκόταν σε αναβρασμό από τότε που οι δυνάμεις της Συμπαντικής Παντοκρατορίας ηττήθηκαν από την Επανάσταση και κατακερματίστηκαν παντού στο Γνωστό Σύμπαν. Η Φάνρηβ δεν ήταν ούτε ενωμένη ούτε ήρεμη με τον εαυτό της· ήταν σαν ένα μυαλό αποπροσανατολισμένο από πολλές σκόρπιες σκέψεις, ένα μυαλό που δυσκολεύεται να αυτοκαθοριστεί. Διάφορες δυνάμεις φιλονικούσαν για την πόλη.

Αν βέβαια δεν είχε τη θέση που είχε, κανένας δεν θα της έδινε σημασία. Αν δεν είχε τη θέση που είχε, η Φάνρηβ δεν θα ήταν διαφιλονικούμενη: δεν θα ήταν ποτέ στην πολιτική κατάσταση που βρισκόταν σήμερα.

Ο Αερολιμένας ήταν στη νότια μεριά της πόλης, και προς τα εκεί τώρα κατευθυνόταν το ελικόπτερο του Άλφεντουρ, με τους δύο έλικές του να βουίζουν, ο ένας από δεξιά, ο άλλος από αριστερά.

Ο Άλφεντουρ αναστέναξε και πήρε το βλέμμα του από το παράθυρο και τη Φάνρηβ. Γνώριζε ότι τον περίμεναν δύσκολες διαπραγματεύσεις εκεί· δεν είχε νόημα ν'ανησυχεί από τώρα. Όσο πιο καθαρό ήταν το μυαλό του, τόσο το καλύτερο. Όπως πάντα.

Έβγαλε τα ασημόχρωμα γυαλιά του και όλα έγιναν λιγότερο έντονα. Έχασαν εκείνα τα δυνατά περιγράμματα που νόμιζες πως είχαν. Ο Άλφεντουρ δίπλωσε τα γυαλιά και τα πέρασε στην τσέπη του πανωφοριού του.

Αντίκρυ του ήταν καθισμένος ο Θάλβακιρ, ο ειδικός σωματοφύλακάς του. Ανήκε στη μειονότητα των πρασινόδερμων Μοργκιανών, και είχε μαλλιά πράσινα επίσης, αλλά τόσο σκούρα που έμοιαζαν μαύρα εκτός αν τα φώτιζες με πολύ δυνατό φως. Ακόμα και στο φως του ήλιου της Μοργκιάνης – που, όπως ήξερε ο Άλφεντουρ, ήταν ασθενέστερο από άλλων διαστάσεων του Γνωστού Σύμπαντος – τα μαλλιά του Θάλβακιρ έδιναν μια μαύρη εντύπωση. Και για τα στενά μάτια του το ίδιο ίσχυε: πράσινα, στην πραγματικότητα, αλλά μαύρα φαίνονταν αν το φως δεν ήταν αρκετό κι αν δεν τα παρατηρούσες προσεχτικά.

Ο Θάλβακιρ ήταν λιγνός και μυώδης σαν σύρμα από πανίσχυρο μέταλλο, ντυμένος τώρα με ρούχα απλά – μια γκρίζα τουνίκα, ένα πράσινο παντελόνι, καφετιές μπότες που έφταναν ώς τα γόνατα – που από κάτω τους ο Άλφεντουρ γνώριζε ότι έκρυβαν διάφορα μικρά όπλα και αλεξίσφαιρο θώρακα με λεπτή αλυσιδωτή επένδυση. Στη ζώνη του Θάλβακιρ ήταν θηκαρωμένο ένα πιστόλι τριπλής λειτουργίας – πυροβόλο, ενεργοβόλο, και ηχητικό – ένα εργαλείο τελευταίας τεχνολογίας, κατευθείαν από τη βιομηχανία των Ζαμάντερ, των μεγαλύτερων οπλουργών της Νάζρηβ.

Ο Άλφεντουρ όσες φορές είχε δει τον Θάλβακιρ να μάχεται δεν είχε προλάβει να καταλάβει τι ακριβώς έκανε ο ειδικός σωματοφύλακας. Συνήθως συμπέραινες τι είχε κάνει από τα αποτελέσματα των πράξεών του. Πρώτα έβλεπες τους νεκρούς και τους χτυπημένους και μετά συνειδητοποιούσες ότι ο Θάλβακιρ είχε κινηθεί για να τους επιτεθεί.

Ο άνθρωπος ήταν σαν θηρίο από το Βαθύ Δάσος. Θα περίμενες να είναι άγριος, απότομος, υβριστικός στις κοινωνικές συναναστροφές του· αλλά, αντιθέτως, ήταν ήπιος, υπομονετικός, γλυκομίλητος. Ο Άλφεντουρ νόμιζε πως η Ζέρκιλιθ και η Αζουρίτα ήταν κι οι δύο λιγάκι ερωτευμένες με τον Θάλβακιρ.

Οι εν λόγω δίδυμες – που συνόδευαν τον Άλφεντουρ σε τούτη τη διπλωματική αποστολή για την προσωπική του περιποίηση – επί του παρόντος ήταν καθισμένες σε κάποια απόσταση, κοντά στις απο-

σκευές. Το δέρμα τους ήταν κατάμαυρο, όπως των περισσότερων αυτοχθόνων της Μοργκιάνης, αλλά τα μαλλιά τους κατάλευκα – πράγμα εξαιρετικά σπάνιο ανάμεσα στους Μοργκιανούς. Οι δίδυμες έμοιαζαν τόσο που ήταν δύσκολο να τις ξεχωρίσεις. Ακόμα κι ο Άλφεντουρ δυσκολευόταν κάπου-κάπου. Και οι ίδιες δεν έκαναν παρά την ελάχιστη προσπάθεια για να διαχωρίσουν τον εαυτό τους η μία από την άλλη. Μέχρι και η κόμμωσή τους ήταν όμοια τώρα: η δεξιά και η αριστερή τούφα των μαλλιών τους ήταν πιασμένες πίσω από το κεφάλι τους με καφετί κοκαλάκι, όπου ήταν πιασμένη επίσης και η κάτω άκρη των μαλλιών, κυρτώνοντας προς τα πάνω, σχηματίζοντας χαλαρό βρόχο, σύμφωνα με την τελευταία μόδα στη Νάζρηβ, την ονομαζόμενη *σταυρωτή κόμη*. Τα μαλλιά τους, που ήταν μακριά ώς την πλάτη, έπεφταν έτσι ώς τους ώμους. Το μόνο που ξεχώριζε τις δίδυμες ήταν ένα γενετήσιο σημάδι στην κοιλιά της Αζουρίτας – ένα σημάδι χρώματος μπλε· που απ'αυτό, μάλιστα, της είχαν δώσει το όνομά της. Το σημάδι, βέβαια, δεν φαινόταν όταν ήταν ντυμένη, έτσι τώρα η Αζουρίτα φορούσε μια καρφίτσα στο αριστερό πέτο μ'έναν αζουρίτη επάνω, ώστε ο Άλφεντουρ και ο Θάλβακιρ να την ξεχωρίζουν χωρίς πρόβλημα από τη Ζέρκιλιθ. Κατά τα άλλα, το ντύσιμό τους ήταν ίδιο. Εσκεμμένα, αναμφίβολα. Πράσινα φορέματα, μαύρα μακριά αδάχτυλα γάντια, μαύρα γοβάκια, ελαφροί γαλανοί μανδύες που έπεφταν ώς τα γόνατα. Η Ζέρκιλιθ φορούσε, τώρα, ένα ζευγάρι ασημόχρωμα γυαλιά καθώς κοίταζε έξω από το παράθυρο πλάι τους.

Στρέφοντας το βλέμμα της προς τον Διπλωματικό Αντιπρόσωπο της Νάζρηβ, ρώτησε: «Θα θέλατε κάτι προτού προσγειωθούμε, κύριε Άλφεντουρ;»

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνος κουνώντας ήπια το κεφάλι.

Ο Θάλβακιρ έστριψε ένα τσιγάρο και το άναψε. Καπνός από φύλλα μύρανθου του Βαθύ Δάσους. Έβγαινε αβίαστα από το σύστημα εξαερισμού του αεροσκάφους.

Ο ασθενικός ήλιος της Μοργκιάνης πλησίαζε στο ψηλότερο σημείο του ουρανού, αλλά δεν ήταν ακόμα μεσημέρι, όταν το ελικόπτερο με τους δύο πλευρικούς έλικες έφτασε πάνω από τον Αερολιμένα της Φάνρηβ δίνοντας σήμα ότι ζητούσε άδεια προσγείωσης. Ο Άλφεντουρ άκουσε τον πιλότο να μιλά στον πομπό του, ανακοινώνοντας

ότι έρχονταν από τη Νάζρηβ, ότι ο Διπλωματικός Αντιπρόσωπος του Εμπορικού Συνδέσμου της Νάζρηβ επέβαινε στο αεροσκάφος, ο κύριος Άλφεντουρ αλ Έρεσναβ.

Ο έλεγχος του Αερολιμένα αποκρίθηκε ότι μπορούσαν να προσγειωθούν, και το ελικόπτερο άρχισε να κατεβαίνει σ'ένα ελικοδρόμιο. Υπήρχαν κι άλλα ελικόπτερα, μικρότερα και μεγαλύτερα, σταματημένα τριγύρω· και πιο μακριά, φαίνονταν αρκετά αεροπλάνα.

Όταν τα πόδια του αεροσκάφους άγγιξαν το έδαφος, ο πιλότος είπε: «Μπορείτε να κατεβείτε, κύριε Άλφεντουρ,» και με το πάτημα ενός κουμπιού άνοιξε τις πόρτες.

Η Ζέρκιλιθ και η Αζουρίτα ήταν ήδη όρθιες, παίρνοντας τις αποσκευές του Διπλωματικού Αντιπροσώπου στα χέρια και στους ώμους. Ο Θάλβακιρ σηκώθηκε από τη θέση του και, για τυπικούς λόγους ασφάλειας, βγήκε πρώτος από το ελικόπτερο. Ο Άλφεντουρ φόρεσε τα ασημόχρωμα γυαλιά του και τον ακολούθησε, πηδώντας κι εκείνος έξω από το αεροσκάφος – ένας άντρας ψηλός, πιο εύσωμος από τον Θάλβακιρ, κατάμαυρος στο δέρμα, με μαλλιά πράσινα που έπεφταν λυτά ώς τους ώμους του, πρόσωπο φρεσκοξυρισμένο, ντυμένος με γκρίζο πανωφόρι με μακριά ουρά, λευκό δαντελωτό πουκάμισο από μέσα, γαλανό παντελόνι, και κοντές καφετιές γυριστές μπότες. Από τη ζώνη του, μισοκρυμμένο από το πανωφόρι, κρεμόταν ένα θηκαρωμένο κυρτό ξιφίδιο που έμοιαζε περισσότερο με εξάρτημα της αμφίεσής του παρά με κανονικό όπλο. Αν και ήταν πολύ, πολύ κοφτερό και πολύ, πολύ επικίνδυνο. Ο Άλφεντουρ κρατούσε πάντα τη λεπίδα ποτισμένη με ληθαργωτή – δηλητήριο από το Μαύρο Δάσος. Σε μικρές δόσεις, σε κοίμιζε· σε μεγάλες, σε έστελνε στον Μεταθανάτιο Κήπο. Το θηκάρι του Άλφεντουρ είχε μια μικρή βαλβίδα που, όταν εκείνος την άνοιγε, μπορούσε να στάξει υγρό το οποίο κυλούσε στο εσωτερικό των τοιχωμάτων του θηκαριού και, τελικά, πότιζε τη θηκαρωμένη λεπίδα μέσω μικροσκοπικών ανοιγμάτων. Ήταν ένα όπλο που είχε για έκτακτη ανάγκη. Στη Φάνρηβ, έτσι όπως ήταν η κατάσταση τελευταία, ίσως και να του χρειαζόταν. Γίνονταν πολλές πολιτικές δολοφονίες εδώ.

«Δε βλέπω κανέναν να μας περιμένει,» είπε ο Θάλβακιρ, παρατηρώντας ολόγυρα, ενώ η Ζέρκιλιθ και η Αζουρίτα κατέβαιναν μαζί με τις αποσκευές.

«Εδώ είναι,» αποκρίθηκε ο Άλφεντουρ. «Αποκλείεται νάχει καθυστερήσει.» Και προχώρησε.

Ο Θάλβακιρ κινήθηκε σαν να ήταν σκιά του. Οι δύο δίδυμες ακολούθησαν. Ο πιλότος έμεινε πίσω, με το ελικόπτερο.

Καθώς έφταναν στα άκρα του ελικοδρόμιου, ο Άλφεντουρ αντίκρισε δύο άτομα να έρχονται προς το μέρος τους: έναν άντρα και μια γυναίκα. Ο Κασλάριν ωλ Μάρατεκ, και η αδελφή του, Χαρκάνιθ. Εκείνη φορούσε ασημόχρωμα γυαλιά και πανοπλία από αλεξίσφαιρες φυτικές ίνες και μέταλλα, ενώ είχε όπλα θηκαρωμένα σε φανερά σημεία. Εκείνος δεν φορούσε γυαλιά και μόνο ένα πιστόλι κρεμόταν από τη ζώνη του. Ήταν λίγο πιο κοντός από τον Άλφεντουρ, μαυρόδερμος, καστανομάλλης, κοντοκουρεμένος, και μουσάτος. Καλοντυμένος και μ'έναν γαλανό μανδύα να κυματίζει πίσω του.

«Καλωσόρισες στη Φάνρηβ, Άλφεντουρ,» είπε πλησιάζοντας κι ανταλλάσσοντας μια σύντομη χειραψία με τον Διπλωματικό Αντιπρόσωπο της Νάζρηβ.

«Ευχαριστώ, Κασλάριν. Ελπίζω τα πράγματα να μην είναι τόσο άσχημα εδώ όσο ακούω, τον τελευταίο καιρό.»

«Τα πράγματα,» αποκρίθηκε ο Κασλάριν ωλ Μάρατεκ, «είναι, μάλλον, χειρότερα απ'ό,τι έχεις ακούσει, φίλε μου.» Και δεν χαμογελούσε.

Ούτε η Χαρκάνιθ χαμογελούσε. Από παλιά έκανε τη σωματοφύλακα του Κασλάριν, και ο Άλφεντουρ την έβλεπε τώρα ιδιαίτερα τσιτωμένη και παρατηρητική – σημάδι ότι περίμενε πως ακόμα κι εδώ, μέσα στον ίδιο τον Αερολιμένα της Φάνρηβ, μπορεί κάποιος να προσπαθούσε να δολοφονήσει τον αδελφό της.

Το όχημα του Κασλάριν ωλ Μάρατεκ ήταν σταθμευμένο έξω από τον Αερολιμένα. Είχε έξι τροχούς, και το μπροστινό του μέρος (αυτό πάνω από τους δύο πρώτους τροχούς) καλυπτόταν μ'ένα φιμέ σκέπαστρο, ενώ το πισινό μέρος (αυτό πάνω από τους τέσσερις επόμενους τροχούς) καλυπτόταν από μεταλλική οροφή, έχοντας φιμέ παράθυρα δεξιά κι αριστερά. Το όχημα ήταν βαμμένο σκούρο πράσινο.

Ο Κασλάριν άνοιξε τη μία από τις πίσω πόρτες και τους ζήτησε να μπουν.

Ο Άλφεντουρ είπε στην Αζουρίτα και στη Ζέρκιλιθ: «Περάστε, κυρίες,» κι εκείνες μπήκαν πρώτες στο όχημα μεταφέροντας τις απο-

σκευές του. Ο Διπλωματικός Αντιπρόσωπος τις ακολούθησε, και μετά ανέβηκε ο Θάλβακιρ. Το εσωτερικό ήταν ευρύχωρο, με δύο αντικριστούς καναπέδες κι ένα τραπεζάκι ανάμεσά τους. Η Αζουρίτα και η Ζέρκιλιθ έπιασαν τον έναν καναπέ, πίσω από τον οποίο άφησαν τα πράγματα του Άλφεντουρ. Ο Άλφεντουρ και ο Θάλβακιρ έπιασαν τον άλλο καναπέ. Ο Κασλάριν, ανεβαίνοντας τελευταίος στο όχημα, κάθισε πλάι στη Ζέρκιλιθ, ώστε νάναι αντικριστά με τον Διπλωματικό Αντιπρόσωπο της Νάζρηβ.

Η Χαρκάνιθ πήγε στη μπροστινή μεριά του οχήματος, αφού έκλεισε την πόρτα. Ο Άλφεντουρ, κοιτάζοντας πάνω από τον ώμο του, είδε το σκέπαστρο ν'ανοίγει για λίγο ώστε να την υποδεχτεί στη θέση του συνοδηγού. Στο τιμόνι καθόταν ένας μαυρόδερμος άντρας, ο οποίος ρώτησε: «Ξεκινάμε, κύριε Κασλάριν;»

«Μάλιστα, κύριε Άνφιρ.»

«Προς το σπίτι σας;»

«Ναι.»

Οι έξι τροχοί μπήκαν σε κίνηση· το όχημα έφυγε από τον Αερολιμένα της Φάνρηβ, κατευθυνόμενο βόρεια, πιάνοντας τη λεωφόρο που ο Άλφεντουρ, από τις παλιότερες επισκέψεις του στην πόλη, γνώριζε ότι ονομαζόταν Μακριά Λόγχη. Ήταν από τους μεγαλύτερους δρόμους της Φάνρηβ: ξεκινούσε από την Πύλη των Δασών στα βόρεια τείχη, έφτανε ώς τον ποταμό Τίγρη, συνέχιζε μετά τη Γέφυρα του Ιχθύος, και κατέληγε εδώ, στον Αερολιμένα.

Ο Κασλάριν είπε στον Άλφεντουρ: «Θα σε κεράσω μεσημεριανό στο σπίτι μου, αν δεν υπάρχει πρόβλημα...»

«Κανένα πρόβλημα απολύτως, φυσικά,» αποκρίθηκε ο Άλφεντουρ, βγάζοντας τα ασημόχρωμα γυαλιά του και βλέποντας το έντονο περίγραμμα γύρω από τον Κασλάριν να σβήνει. «Πρέπει να συζητήσουμε, εξάλλου.» Εκείνος ήταν που είχε καλέσει τον Άλφεντουρ εδώ.

«Ναι. Όμως, μετά από το μεσημεριανό, δυστυχώς, δεν μπορώ να σε φιλοξενήσω στο σπίτι μου. Θα πρέπει να κλείσεις δωμάτια σε κάποιο ξενοδοχείο. Διαφορετικά, θα δοθούν σε πολλούς... εσφαλμένες εντυπώσεις. Κι αυτό, πιθανώς, θα ήταν κακό και για τους δυο μας.»

«Καταλαβαίνω,» συμφώνησε ο Άλφεντουρ. Ο Κασλάριν ήταν ένας από τους Αιρετούς της Φάνρηβ – ο Αιρετός της Συντεχνίας των Αγροτών – και, έτσι όπως ήταν η πολιτική κατάσταση τώρα στην πόλη, αναμφίβολα είχε πολλούς εχθρούς. Επιπλέον, δεν θα ωφελούσε

καθόλου τον Άλφεντουρ αν λεγόταν από κάποιους πως ο Διπλωματικός Αντιπρόσωπος της Νάζρηβ συνωμοτούσε με τον Κασλάριν. Η Νάζρηβ ήταν ανέκαθεν μια εμπορική πόλη, ουδέτερη στις διάφορες πολιτικές αντιδικίες που υφίσταντο μέσα σε άλλες πόλεις ή περιοχές. Τις περισσότερες φορές, τουλάχιστον.

Ενόσω διέσχιζαν τη Μακριά Λόγχη, ο Άλφεντουρ κοίταζε έξω από τα παράθυρα του εξάτροχου οχήματος και έβλεπε καβαλάρηδες επάνω σε άλογα ή γιγαντόλυκους στον μεγάλο δρόμο, καθώς και πολλούς πεζούς και άμαξες, και σποραδικά ανάμεσά τους άλλα μηχανοκίνητα οχήματα όπως του Κασλάριν, αν και μικρότερα τα περισσότερα από αυτά. Στους τοίχους αρκετών οικημάτων, παρατήρησε επίσης ο Άλφεντουρ, ήταν γραμμένα πολιτικά συνθήματα με μεγάλα γράμματα:

ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ

ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΑΡΧΟΝΤΙΣΣΑ ΑΠΟ ΤΗ ΧΑΡΝΩΘ ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ ΠΡΟΔΟΤΕΣ

Η ΦΑΝΡΗΒ ΔΕΝ ΑΝΗΚΕΙ ΣΕ ΚΑΝΕΝΑΝ

ΟΙ ΑΙΡΕΤΟΙ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΔΟΤΕΣ

ΠΟΛΙΤΕΣ ΤΗΣ ΦΑΝΡΗΒ Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΤΕΛΕΙΩΣΕ

Ο Κασλάριν, βλέποντας πού κοίταζε ο Άλφεντουρ, είπε: «Αυτονομιστές.»

«Ναι, το κατάλαβα. Δεν υπήρχαν, όμως, τόσα συνθήματα στους τοίχους την τελευταία φορά που ήμουν εδώ.»

«Τα προβλήματα έχουν χειροτερέψει.»

ΟΥΤΕ ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΟΥΤΕ ΦΥΛΑΚΑΣ

ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΚΑΙ ΚΟΙΝΟΠΟΛΙΤΕΙΑ Η ΙΔΙΑ ΠΡΟΔΟΣΙΑ

«Δε θέλουν να επιστρέψετε στην Κοινοπολιτεία των Τεσσάρων Δασών;» ρώτησε ο Άλφεντουρ.

«Όχι,» είπε ο Κασλάριν. «Οι αυτονομιστές θέλουν η Φάνρηβ να γίνει ανεξάρτητη πόλη. Όπως η Νάζρηβ. Αλλά δε νομίζω ότι, δεδομένης της κατάστασης, αυτό είναι εφικτό.»

Ο Άλφεντουρ έστρεψε τα μάτια του στον Αιρετό. «Εσύ θα το ήθελες;»

«Οι δρόμοι μας θα γεμίσουν αίμα, αν επιχειρηθεί τέτοιο πράγμα, φίλε μου.»

Ναι, σκέφτηκε ο Άλφεντουρ, *το ίδιο νομίζω κι εγώ.* «Και δεν θέλουν να επιστρέψει ούτε ο Οίκος των Φυλάκων;»

Το εξάτροχο όχημα ανέβηκε στη μεγάλη Γέφυρα του Ιχθύος, διασχίζοντάς την για να φτάσει στη βόρεια μεριά της Μακριάς Λόγχης.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Κασλάριν, «δεν θέλουν ούτε τον Φύλακα. Αλλά αυτός έρχεται ούτως ή άλλως.»

Ο Άλφεντουρ συνοφρυώθηκε. «Τι εννοείς;»

«Τον υποστηρίζει η Κοινοπολιτεία–»

«Αυτό είναι γνωστό.»

«–και ο στρατός του βρίσκεται τώρα καταυλισμένος στο Θαλασσοδάσος, γύρω στα είκοσι χιλιόμετρα βόρεια της πόλης. Περιμένουμε ότι, από μέρα σε μέρα, μπορεί να επιτεθεί.»

«Από πότε είναι εδώ; Δεν το είχα ακούσει.»

«Καμια δεκαριά μέρες είναι που στρατοπέδευσε,» είπε ο Κασλάριν, ενώ το όχημα είχε αφήσει πίσω του τη Γέφυρα του Ιχθύος και πλησίαζε το Μέγαρο των Αιρετών, στη γωνία που σχημάτιζαν μεταξύ τους η Μακριά Λόγχη και η Οδός των Ξένων, «και έστειλε μαντατοφόρο του στην πόλη, ζητώντας από τη Βασιλική Αντιπρόσωπο να παραιτηθεί από Αρχόντισσα της Φάνρηβ και όλες οι δυνάμεις της Χάρνωθ να εγκαταλείψουν την περιοχή.»

«Αλλά η Αρχόντισσα δεν δέχτηκε.» Δεν ήταν ερώτηση.

Ο Κασλάριν γέλασε κοφτά. «Φυσικά και όχι. Και ετοιμάζεται για πόλεμο. Από τότε, έχουν έρθει είκοσι-πέντε πολεμικά πλοία από το Βασίλειο της Χάρνωθ, δέκα μαχητικά αεροσκάφη, και κάπου οκτώ χιλιάδες μαχητές του Βασιλείου, απ'ό,τι ξέρω.»

Το όχημα είχε πλέον στρίψει στην Οδό των Ξένων, κατευθυνόμενο ανατολικά.

«Καταλαβαίνεις, Άλφεντουρ, τι θα γίνει εδώ αν ο Φύλακας αποφασίσει να επιτεθεί;» είπε ο Κασλάριν, κοιτάζοντας έντονα τον διπλωμάτη.

«*Προσπαθώ* να καταλάβω.»

«Ο Οίκος των Φυλάκων ισχυρίζεται πως είναι δικαίωμά τους να επιστρέψουν και πάλι στη Φάνρηβ, τώρα που οι δυνάμεις της Παντοκράτειρας έχουν διαλυθεί, ενώ το Βασίλειο της Χάρνωθ δεν έχει κανένα δικαίωμα να βρίσκεται εδώ. Το δικαίωμα τού το έδωσαν οι Παντοκρατορικοί – και οι Παντοκρατορικοί ήταν κατακτητές ολόκληρης της Μοργκιάνης και δυνάστες.»

«Ναι,» είπε ο Άλφεντουρ, «το αντιλαμβάνομαι αυτό.» Οι πράκτορες της Παντοκράτειρας ήταν που είχαν κάνει τη Φάνρηβ προτεκτοράτο του Βασιλείου της Χάρνωθ, καταλύοντας συγχρόνως τον τίτλο του Φύλακα. Ο Οίκος των Φυλάκων ποτέ δεν το δέχτηκε αυτό, φυσικά. Εξόριστοι, πήγαν στην Κοινοπολιτεία των Τεσσάρων Δασών, και κρύβονταν εκεί όλ' αυτά τα χρόνια. Βοήθησαν και στην Επανάσταση εναντίον της Συμπαντικής Παντοκρατορίας.

«Το Βασίλειο της Χάρνωθ, όμως, *δεν* το αντιλαμβάνεται.»

«Αναμενόμενα. Ποτέ δεν εγκαταλείπουν τα προτεκτοράτα τους χωρίς πόλεμο ή τρομερές πιέσεις.»

Ο Κασλάριν ένευσε. «Ακριβώς.»

«Εσύ,» τον ρώτησε ο Άλφεντουρ, «ποιους υποστηρίζεις τώρα;»

«Θα σου εξηγήσω μόλις φτάσουμε στο σπίτι μου.»

Το εξάτροχο όχημα έστριψε προς το βόρεια, εγκαταλείποντας την Οδό των Ξένων και μπαίνοντας στον Νυκτόκηπο, την περιοχή όπου βρισκόταν το σπίτι του Κασλάριν. Δεν ήταν η παλιά οικία της οικογένειάς του, των Μάρατεκ· ήταν ένα άλλο, δικό του σπίτι, διώροφο, μ'έναν πυργίσκο στο πλάι. Όλες του οι γωνίες ήταν αιχμηρές, όπως στα περισσότερα οικήματα των μεγάλων πόλεων της Μοργκιάνης.

Ο Άνφιρ, ο οδηγός, έβαλε το όχημα στον χώρο στάθμευσης, και οι επιβάτες, ανοίγοντας τις πόρτες, κατέβηκαν για να βρεθούν στον κήπο του σπιτιού. Ο Κασλάριν προέτρεψε τη Ζέρκιλιθ και την Αζουρίτα ν'αφήσουν τις αποσκευές μέσα· κανένας δεν θα τις πείραζε εδώ. Ο Άλφεντουρ έγνεψε καταφατικά προς το μέρος τους, κι εκείνες δεν διαφώνησαν.

«Πώς τις ξεχωρίζεις;» τον ρώτησε ο Κασλάριν. «Η μία μοιάζει με αντικατοπτρισμό της άλλης.»

Ο Άλφεντουρ χαμογέλασε. «Θα σου εξηγήσω άλλη φορά.»

Καθώς διέσχιζαν τον κήπο, βαδίζοντας προς την κεντρική είσοδο του σπιτιού, είδε δύο γιγαντόλυκους να περιφέρονται, ατενίζοντάς τον με γυαλιστερά μάτια. Εκπαιδευμένοι ως φύλακες, αναμφίβολα.

«Περισσότερη φύλαξη, τώρα;» ρώτησε τον Κασλάριν, γιατί την τελευταία φορά θυμόταν εδώ *έναν* γιγαντόλυκο.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Αιρετός. «Είναι οι καλύτεροι φύλακες, όπως ξέρεις.»

Φοβάται τόσο ότι κάποιοι θα επιχειρήσουν να πειράξουν εκείνον και την οικογένειά του; σκέφτηκε ο Άλφεντουρ. *Ποιον υποστηρίζει;* Απ'ό,τι ήξερε για τον Κασλάριν, όσο καιρό τον συναναστρεφόταν, υπέθετε πως δεν μπορεί να υποστήριζε και τίποτα το πολύ ακραίο. Ήταν, ανέκαθεν, άνθρωπος της μέσης οδού. Αναρωτιόταν τι θα του έλεγε, τώρα που θα κάθονταν να συζητήσουν πιο εκτεταμένα. Σίγουρα όχι όλη την αλήθεια, ασφαλώς. Όπως συμβούλευε και το παλιό Μοργκιανό ρητό: *Λέγε λίγα, κρύβε πολλά.* Σοφά λόγια. Κανένας δεν ήθελε να προδίδει όλα του τα μυστικά και τους σκοπούς, από τον πιο απλό χωρικό ώς τον πιο μηχανορράφο πολιτικό.

Η σιωπή είναι σύνεση. Ακόμα ένα από τα ρητά της Μοργκιάνης. Οι Μοργκιανοί δεν ήταν φαφλατάδες όπως οι κάτοικοι ορισμένων άλλων διαστάσεων. Οι περισσότεροι απ'αυτούς, τουλάχιστον. Ο Άλφεντουρ μπορούσε να σκεφτεί κάμποσες εξαιρέσεις. Τα πράγματα ποτέ δεν είναι όπως υποτίθεται πως είναι. Και για τους πατριαρχικούς και μητριαρχικούς οίκους το ίδιο δεν ίσχυε, εξάλλου;

Μπαίνοντας στο σπίτι, η Χαρκάνιθ ρώτησε τον αδελφό της αν τη χρειαζόταν άλλο εδώ.

«Νόμιζα ότι θα έμενες μαζί μας για μεσημεριανό...» είπε ο Κασλάριν.

«Θα μείνω, αν επιμένεις. Αν υπάρχει λόγος. Αλλιώς θα πάω στο σπίτι μου.»

«Ο Νάλντιρ γκρινιάζει πάλι;»

Η Χαρκάνιθ μειδίασε – ένα ξαφνικό γυάλισμα λευκών δοντιών επάνω στο κατάμαυρο πρόσωπό της. «Ναι.»

«Πήγαινε,» είπε ο Κασλάριν, υπομειδιώντας κι εκείνος.

Η Χαρκάνιθ ένευσε κι έφυγε από την κεντρική είσοδο της οικίας, κατεβαίνοντας γρήγορα κι ευέλικτα τα σκαλοπάτια.

Μια υπηρέτρια είχε ήδη πλησιάσει, και ρώτησε τον κύριο Κασλάριν αν θα φιλοξενούνταν οι κύριοι και οι κυρίες που είχε φέρει μαζί του. Ο Αιρετός αποκρίθηκε ότι, όχι, δεν θα φιλοξενούνταν αλλά θα συνέτρωγαν. «Ειδοποίησε τη σύζυγο και τον γιο μου.»

«Μάλιστα, κύριε Κασλάριν,» αποκρίθηκε η γαλανόδερμη υπηρέτρια, που πρέπει να ήταν πάνω από σαράντα-πέντε χρονών, και έφυγε αμέσως.

Ο Άλφεντουρ ρώτησε: «Η αδελφή σου παντρεύτηκε;»

«Ναι,» είπε ο Κασλάριν, καθώς οδηγούσε εκείνον και τους άλλους προς την τραπεζαρία του σπιτιού του. «Τον Νάλντιρ αλ Σάρεθουν.»

«Σάρεθουν; Νομίζω ότι τους έχω ξανακούσει. Μια εμπορική οικογένεια;»

«Ναι.»

«Εκείνος προσχώρησε ή η αδελφή σου;»

«Η αδελφή μου. Τώρα πια είναι *αλ Σάρεθουν*.»

Μπήκαν στην τραπεζαρία, που ήταν διακοσμημένη με πίνακες και ταπετσαρίες. Κάποιοι απ’αυτούς απεικόνιζαν τον Γιοσόρκας, τον θεό των αγρών και των αγροτών. Από το ταβάνι κρεμόταν ένα μεγάλο πολύφωτο με ενεργειακές λάμπες, σβηστές τώρα. Πρωινό φως έμπαινε από δύο μεγάλα παράθυρα. Ένας τηλεοπτικός δέκτης υπήρχε σε μια γωνία. Ένα ηχοσύστημα ήταν τοποθετημένο γύρω από το μεγάλο τζάκι. Στο κέντρο του δωματίου βρισκόταν ένα μακρόστενο τραπέζι. Τριγύρω ήταν πολυθρόνες, καθώς κι ένας σοφάς. Δίπλα στον σοφά στεκόταν το ξύλινο άγαλμα ενός γιγαντόλυκου με φωτόλιθους για μάτια.

«Έγινε μονομαχία;» ρώτησε ο Άλφεντουρ.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Κασλάριν. «Καθίστε όπου θέλετε. Σαν στο σπίτι σας. Να σας προσφέρω κάτι να πιείτε;» είπε, πλησιάζοντας την κάβα.

Η Αζουρίτα και η Ζέρκιλιθ δεν τον άφησαν· προθυμοποιήθηκαν οι ίδιες να τους κεράσουν όλους. «Αφού είμαστε σαν στο σπίτι μας, δεν υπάρχει πρόβλημα, σωστά, κύριε Κασλάριν;» είπε η Ζέρκιλιθ. «Και ξέρουμε από κάβες,» πρόσθεσε η Αζουρίτα, «και από ποτά, σας διαβεβαιώνουμε.»

Ο Κασλάριν δεν έφερε αντίρρηση. «Εντάξει,» αποκρίθηκε. «Αλλά ποια είναι η Αζουρίτα και ποια η Ζέρκιλιθ, είπαμε;»

Οι δίδυμες γέλασαν. «Αυτό,» είπε η Ζέρκιλιθ, «είναι μυστικό. Τι θα πιείτε, κύριε Κασλάριν;» Είχαν ήδη πλησιάσει την κάβα κι ανοίξει τα ντουλάπια της.

Όταν όλοι τους κάθονταν, με ποτά στα χέρια, ο Κασλάριν είπε στον Άλφεντουρ: «Ο ίδιος ο Νάλντιρ μονομάχησε, μη θέλοντας να βάλει άλλο μονομάχο για τον γάμο του.»

Δε συνηθιζόταν ο γαμπρός ή η νύφη να μονομαχούν στην Τελετή Προσχώρησης. Ήταν πολύ σπάνιο. «Κι από τη δική σας μεριά; Η Χαρκάνιθ;»

Ο Κασλάριν κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Η ίδια ήθελε, αλλά οι άλλοι διαφωνούσαμε. Ο Σέλιρ μονομάχησε, τελικά.» Και βλέποντας τον Άλφεντουρ να τον κοιτάζει ερωτηματικά: «Ένας αδελφός μου.»

Η γυναίκα του Κασλάριν, η Έρνελιθ, ήρθε τότε στην τραπεζαρία. Ήταν γαλανόδερμη – αλλά όχι εξωδιαστασιακή – και μαυρομάλλα. Φορούσε λευκό φόρεμα και καφετί γιλέκο, και χαιρέτησε τον Άλφεντουρ ευγενικά, καλωσορίζοντάς τον στο σπίτι. Μετά, ζήτησε συγνώμη αλλά είπε ότι έπρεπε να φύγει τώρα· θα τους συναντούσε όταν έτρωγαν. Και αποχώρησε από την τραπεζαρία. Ο Άλφεντουρ είχε παρατηρήσει μπογιές επάνω στα χέρια της καθώς εκείνη τον χαιρετούσε. Ήταν ζωγράφος, και μάλλον είχε διακόψει τη δουλειά της για νάρθει εδώ.

Ο Κασλάριν είπε στον Άλφεντουρ: «Υποθέτω ότι οι σύντροφοί σου είναι έμπιστοι...»

«Αν δεν τους εμπιστευόμουν με τη ζωή μου, δεν θα τους είχα φέρει εδώ.»

Ο Κασλάριν ένευσε σαν να περίμενε τέτοια απάντηση. «Με ρώτησες, πιο πριν, ποιους υποστηρίζω,» είπε. «Δεν υποστηρίζω κανέναν αλλά, συγχρόνως, τους υποστηρίζω όλους. Και σε κάλεσα εδώ, Άλφεντουρ, για να με βοηθήσεις αν μπορείς. Γιατί... τα πράγματα είναι δύσκολα.»

Ο Άλφεντουρ τον περίμενε να συνεχίσει, πίνοντας αργά μια γουλιά από το κρασί του.

«Η Κοινοπολιτεία των Τεσσάρων Δασών θέλει ξανά τη Φάνρηβ στους κόλπους της, όπως ήταν προτού την πάρουν από εκεί οι Παντοκρατορικοί δίνοντάς την στο Βασίλειο της Χάρνωθ. Το Βασίλειο της Χάρνωθ δεν θέλει να συμβεί αυτό· θέλει να συνεχίσει η Φάνρηβ να είναι προτεκτοράτο του, όπως είναι τώρα εδώ και τόσα χρόνια. Ο Φύλακας θέλει να επιστρέψει στη Φάνρηβ, αλλά ούτε αυτό το Βασίλειο της Χάρνωθ το επιθυμεί, φυσικά. Γιατί, αν επιστρέψει ο Φύλακας, τότε η Αρχόντισσα θα πρέπει να φύγει· Βασιλικός Αντιπρόσωπος δεν θα μπορεί να σταθεί εδώ, νομίζουν. Και υπάρχουν, βέβαια, και οι αυτονομιστές, όπως σου είπα, οι οποίοι δεν θέλουν *κανέναν* από αυτούς: ούτε τον Φύλακα, ούτε τη Βασιλική Αντιπρόσωπο, ούτε την Κοινοπολιτεία. Πιστεύουν ότι η Φάνρηβ πρέπει να διοικείται από τους Αιρετούς και μόνο. Επεισόδια έχουν ήδη γίνει στους δρόμους μέσα στα τείχη της πόλης, αλλά και έξω από τα τείχη, στους

αγρούς. Χωράφια έχουν αρπάξει φωτιά. Υποστηρικτές του Φύλακα έχουν συγκρουστεί με μαχητές της Χάρνωθ. Αυτονομιστές έχουν συγκρουστεί με όλους, κατά περίσταση. Δολοφονίες έχουν γίνει, δολιοφθορές... Πολλά άσχημα πράγματα. Η κατάσταση φοβάμαι πως θα μας οδηγήσει στη διάλυση, Άλφεντουρ. Τρία χρόνια είναι από τότε που έχουν φύγει οι Παντοκρατορικοί· η πόλη δεν έχει ακόμα κλείσει τις πληγές της. Θα είδες στους δρόμους ότι υπάρχουν οικοδομήματα που είναι φανερά χτυπημένα από τον τελευταίο πόλεμο της Επανάστασης.»

Ο Άλφεντουρ ένευσε. «Και ποια είναι η δική σου πρόταση, Κασλάριν; Πώς πρέπει να λυθεί το ζήτημα;»

«Με *συμβιβασμό,*» τόνισε ο Αιρετός. «Αυτός είναι ο μόνος τρόπος. Οτιδήποτε άλλο θα οδηγήσει σε τρομερή αιματοχυσία. Αν η Αρχόντισσα κρατήσει την πόλη, ο Φύλακας θα μας επιτεθεί από έξω ενώ οι αυτονομιστές θα μας χτυπάνε από μέσα. Αν ο Φύλακας και η Κοινοπολιτεία πάρουν την πόλη, το Βασίλειο της Χάρνωθ πολύ πιθανόν να αντεπιτεθεί, ενώ οι αυτονομιστές πάλι θα μας χτυπάνε από μέσα.»

«Τι προτείνεις, Κασλάριν;» επέμεινε ο Άλφεντουρ, που ακόμα δεν είχε ακούσει καμία συγκεκριμένη πρόταση.

«Να έχουμε εδώ *και* τον Φύλακα *και* την Αρχόντισσα.»

«Να ανήκει η Φάνρηβ και στην Κοινοπολιτεία των Τεσσάρων Δασών και στο Βασίλειο της Χάρνωθ;»

«Ναι. Γεωγραφικά διαιρεμένη με κάποιο τρόπο, εν ανάγκη. Αν αυτές οι δύο δυνάμεις συμφωνήσουν, τότε οι αυτονομιστές θα είναι αμελητέοι, και ειρήνη θα επικρατήσει.»

«Δε νομίζω να συμφωνήσουν, όμως, Κασλάριν,» είπε ο Άλφεντουρ.

«Γι'αυτό σε κάλεσα εδώ. Για να με βοηθήσεις να τους *κάνουμε* να συμφωνήσουν.»

Μετά από κάποιες στιγμές σιωπής, ο Άλφεντουρ είπε: «Δεν είμαι σίγουρος ότι μπορώ να το καταφέρω αυτό,» και ήπιε άλλη μια γουλιά από το κρασί του.

«Η γνώμη του Εμπορικού Συνδέσμου της Νάζρηβ έχει μεγάλη βαρύτητα εδώ, και το ξέρεις,» τόνισε ο Κασλάριν. «Οι εμπορικές σχέσεις των πόλεών μας ανέκαθεν ήταν καλές, είτε βρισκόμασταν υπό Παντοκρατορική κατοχή είτε όχι.»

Θα ήθελες να τους απειλήσω ότι οι εμπορικές μας σχέσεις μπορεί να χαλάσουν αν δεν συμμορφωθούν; σκέφτηκε ο Άλφεντουρ.

Ο Κασλάριν πρέπει να διέκρινε κάτι στην έκφρασή του, γιατί συνέχισε λέγοντας: «Έχεις μεγάλη διαπραγματευτική ικανότητα. Μεγαλύτερη από τη δική μου.»

«Η Νάζρηβ πολύ σπάνια αναμιγνύεται στην πολιτική άλλων πόλεων,» του θύμισε ο Άλφεντουρ.

«Θα ήθελε ο Εμπορικός Σύνδεσμος, όμως, να γίνει πόλεμος εδώ; Αν δεν έχουμε συμφωνία μεταξύ των δύο μεγάλων δυνάμεων που διεκδικούν τη Φάνρηβ, η σύγκρουση είναι αναπόφευκτη. Κι αυτό δεν θα είναι καλό για το εμπόριο. Η Φάνρηβ βρίσκεται στις εκβολές του ποταμού Τίγρη· επηρεάζει το εμπόριο σ'*ολόκληρο* τον ποταμό.»

Η Νάζρηβ ήταν επίσης χτισμένη στις όχθες του Τίγρη, αν και πολύ μακριά από εδώ, ανάμεσα στο Μαύρο Δάσος και στο Βαθύ Δάσος. Δεν ανήκε στην Κοινοπολιτεία των Τεσσάρων Δασών. Δεν ανήκε σε κανέναν πολιτικό συνασπισμό. Ήταν μια ανεξάρτητη πόλη. *Η Ελεύθερη Νάζρηβ*, την αποκαλούσαν πολλοί.

Ο Άλφεντουρ γέμισε την πίπα του με καπνό και την άναψε. Για να κερδίσει χρόνο, κυρίως. «Πρέπει να το σκεφτώ,» είπε. «Ποιοι άλλοι υποστηρίζουν το σχέδιό σου;» ρώτησε, ρουφώντας καπνό και φυσώντας τον απ'τα ρουθούνια.

«Η Σμαράγδα ωλ Τάρεκ, η Αιρετή της Συντεχνίας των Οδηγών.»

«Μόνο αυτή;»

«Δυστυχώς.»

«Το φως του ήλιου σου είναι αδύναμο, Κασλάριν.»

Ο Κασλάριν αναστέναξε. «Το ξέρω. Και σου ξαναλέω: γι'αυτό σε κάλεσα εδώ. Για τη βοήθειά σου. Για τη βοήθεια της Ελεύθερης Νάζρηβ. Για να αποφύγουμε την αιματοχυσία, που δεν θα ωφελήσει κανέναν.»

«Οι άλλοι Αιρετοί τι υποστηρίζουν; Πόσοι υποστηρίζουν τον Φύλακα, πόσοι την Κοινοπολιτεία;» Ο Άλφεντουρ γνώριζε ότι οι Αιρετοί της Φάνρηβ ήταν δώδεκα στο σύνολό τους. Ψηφίζονταν από τις συντεχνίες, τώρα που η πόλη είχε απελευθερωθεί από τους Παντοκρατορικούς. Παλιότερα, τους όριζε ο Παντοκρατορικός Επόπτης.

«Πέντε άτομα,» είπε ο Κασλάριν, «θέλουν να επιστρέψει ο Οίκος των Φυλάκων και να προσχωρήσουμε στην Κοινοπολιτεία. Τέσσερα άτομα θέλουν να παραμείνουμε προτεκτοράτο της Χάρνωθ – επειδή

έχουν κερδίσει *προνόμια* από το Βασίλειο και την Αρχόντισσα,» πρόσθεσε με έκδηλη αντιπάθεια. «Δύο άτομα – εγώ και η Σμαράγδα, όπως σου είπα – ζητάμε συμβιβασμό. Και ένα άτομο θέλει πλήρη αυτονομία.»

«Αυτονομιστής; Και Αιρετός;» απόρησε ο Άλφεντουρ. «Ποιος;»

«Ο Νέλδουρ αλ Θάρναθ, ο Αιρετός της Συντεχνίας των Οπλουργών.»

«Να υποθέσω ότι από εκεί παίρνουν οι αυτονομιστές τα όπλα τους;»

«Πολλά μπορείς να υποθέσεις, αλλά τίποτα δεν είναι αποδεδειγμένο. Ούτε ο ίδιος δηλώνει αυτονομιστής. Απλώς λέει πως πιστεύει ότι η πόλη θα μπορούσε να διοικείται καλύτερα χωρίς την Αρχόντισσα, χωρίς τον Φύλακα, χωρίς την Κοινοπολιτεία – μόνο με τους Αιρετούς. Δεν υποστηρίζει τους αυτονομιστές. Οι αυτονομιστές είναι παράνομοι.»

«Έχουν ανάμεσά τους και πρώην επαναστάτες;»

«Και πού δεν υπάρχουν πρώην επαναστάτες στις μέρες μας, Άλφεντουρ; Όπως και πού δεν υπάρχουν πρώην Παντοκρατορικοί...»

Ο Άλφεντουρ ύψωσε ένα φρύδι, ερωτηματικά, καθώς ρουφούσε καπνό.

«Κυκλοφορούν φήμες ότι η Αρχόντισσα έχει μάγους και δολοφόνους στη δούλεψή της οι οποίοι παλιά υπηρετούσαν την Παντοκράτειρα. Τους κρατά κρυμμένους – ασφαλείς από την οργή των επαναστατών – κι εκείνοι κάνουν όλα της τα θελήματα.»

«Μάλιστα,» μουρμούρισε ο Άλφεντουρ.

«Το επόμενο Γενικό Συνέδριο θα γίνει σε τρεις ημέρες,» του είπε ο Κασλάριν. «Θα ήθελα να είσαι εκεί, ως Διπλωματικός Αντιπρόσωπος του Εμπορικού Συνδέσμου της Νάζρηβ. Και δεν είμαι ο *μόνος* που ζητά την άποψη της Νάζρηβ...»

«Αλλά εσύ με κάλεσες.»

«Επειδή γνωριζόμαστε από παλιά, και επειδή θέλω οπωσδήποτε να με βοηθήσεις να σώσω την πόλη προτού την πάρει το Πεινασμένο Σκοτάδι.»

«Δεν είμαι ο Νούρκας ο Σωτήρας, Κασλάριν,» του θύμισε ο Άλφεντουρ. «Ούτε εσύ είσαι.»

2

Το Καταφύγιο*· μια Νυχτερινή Αναστάτωση· Προσκλήσεις· το Γραφείο Πολιτικών Αφίξεων· οι Υποστηρικτές της Κοινοπολιτείας*

Το *Καταφύγιο* ήταν ένα ξενοδοχείο επί της Οδού των Ξένων, στα άκρα του Νυκτόκηπου, καθόλου μακριά από το Σκοτεινό Παζάρι και τη Γέφυρα του Τίγρη. Ήταν ένα από τα... λιγότερο φανερά ξενοδοχεία· γιατί τα περισσότερα βρίσκονταν στην *αρχή* της Οδού των Ξένων, στη συνοικία του Φιλόξενου. Το *Καταφύγιο* ήταν ένα από αυτά στα οποία έμεναν όσοι δεν ήθελαν να τραβήξουν την προσοχή διάφορων.

Ωστόσο, καθώς ο Άλφεντουρ έκλεινε μια σουίτα δωματίων εδώ, μιλώντας με την ιδιοκτήτρια, ήταν βέβαιος πως τα νέα για την άφιξή του θα κυκλοφορούσαν γρήγορα. Δεν της το είχε κρατήσει κρυφό, άλλωστε, ότι ήταν Διπλωματικός Αντιπρόσωπος του Εμπορικού Συνδέσμου της Νάζρηβ. Ήταν πολύ σημαντική η ιδιότητά του για να την κρατήσει κρυφή. Ασφαλώς, ήταν σίγουρος πως το γεγονός της άφιξής του στη Φάνρηβ θα είχε γίνει ήδη γνωστό σε πολλούς, από την προσγείωση του ελικοπτέρου του στον Αερολιμένα. Τώρα, όμως, δεν θ’αργούσαν να μάθουν κιόλας πού έμενε μέσα στην πόλη. Η ιδιοκτήτρια του *Καταφύγιου* δεν μπορεί να ήταν υπεράνω δωροδοκίας – αν δεν ήταν, ούτως ή άλλως, συνασπισμένη με κάποια από τις πολιτικές παρατάξεις της Φάνρηβ. Μιλώντας της, ωστόσο, ο Άλφεντουρ δεν μπορούσε ακόμα να κρίνει ποιους ίσως να υποστήριζε· η ίδια δεν είχε εκφράσει καμία άποψη για την πόλη.

Ο Διπλωματικός Αντιπρόσωπος έκλεισε μια σουίτα δωματίων στον έκτο, και τελευταίο, όροφο του *Καταφύγιου*. Είχε ένα μικρό αλλά καλόγουστα στολισμένο καθιστικό, δύο τουαλέτες, ένα ευρύχωρο λουτρό, και τρία υπνοδωμάτια – ακριβώς όσα τούς χρειάζονταν: ένα για τον εαυτό του, ένα για την Αζουρίτα και τη Ζέρκιλιθ, κι ένα για τον Θάλβακιρ. Η σουίτα περιλάμβανε, επίσης, έναν τηλεοπτικό δέ-

κτη στο σαλόνι, συντονισμένο και στον *Ανοιχτό Δίαυλο* και στο *Φως* – τους δύο τηλεοπτικούς σταθμούς της Φάνρηβ – και τρεις ραδιοφωνικούς δέκτες, έναν σε κάθε υπνοδωμάτιο, συντονισμένους στους μεγαλύτερους ραδιοφωνικούς σταθμούς της πόλης: *Το Στόμα της Πόλης, Η Φωνή των Λύκων, Ο Περιπλανώμενος,* και *Αυτός Που Ακούει Καλά.*

Η Αζουρίτα ενέκρινε. «Το μέρος είναι όμορφο,» παρατήρησε. Και η Ζέρκιλιθ συμφώνησε μ'ένα νεύμα του κεφαλιού, και πρόσθεσε: «Θα το περιποιηθούμε λιγάκι, όμως.» Οπότε η Αζουρίτα αμέσως είπε: «Εννοείται.»

Ο Άλφεντουρ μειδίασε. Όταν είχες αυτές τις δύο μαζί σου, δεν χρειαζόταν ν'ανησυχείς για τίποτα.

Πλησίασε τον τηλεοπτικό δέκτη και τον άνοιξε στον *Ανοιχτό Δίαυλο*. Ένας δημοσιογράφος μιλούσε με μια εμπόρισσα η οποία έλεγε για τα προβλήματα που της είχαν προκαλέσει οι αυτονομιστές επειδή θεωρούσαν ότι υποστήριζε το Βασίλειο της Χάρνωθ και την Αρχόντισσα Κέσριμιθ. *Προπαγάνδα του Βασιλείου,* αναρωτήθηκε ο Άλφεντουρ, *ή αλήθεια;* Αν και γνώριζε πως η αλήθεια μπορούσε, πολλές φορές, να παρουσιαστεί έτσι ώστε να εξυπηρετεί διάφορα συμφέροντα.

Ο Θάλβακιρ ρώτησε αν κανένας άλλος θα πήγαινε στο λουτρό, ή αν μπορούσε να πάει εκείνος. Ο Άλφεντουρ τού αποκρίθηκε ότι ο ίδιος, τουλάχιστον, δεν θα πήγαινε τώρα να πλυθεί. Και η Ζέρκιλιθ είπε στον Θάλβακιρ: «Με την ησυχία σου.» Η Αζουρίτα τον κοίταξε πάνω απ'τον ώμο της, υπομειδιώντας. Μετά, οι δυο τους ψιθύρισαν κάτι αναμεταξύ τους καθώς ο πρασινόδερμος σωματοφύλακας απομακρυνόταν.

Ο Άλφεντουρ άνοιξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του και κάλεσε τον πιλότο του ελικοπτέρου του. Τον ρώτησε αν είχε βρει στέγη, αν όλα ήταν εντάξει. Εκείνος αποκρίθηκε ότι όλα εντάξει ήταν, και είπε στον διπλωμάτη πού ακριβώς έμενε. Συμφώνησαν πως δεν υπήρχε λόγος να συναντηθούν ακόμα, και πως θα ήταν συνετό να επικοινωνούν τουλάχιστον μία φορά την ημέρα, για τυπικούς λόγους.

Ύστερα, ο Άλφεντουρ κάθισε αναπαυτικά στον σοφά του καθιστικού και άναψε την πίπα του, ενώ ο τηλεοπτικός δέκτης ήταν ακόμα ανοιχτός αλλά τώρα συντονισμένος στο *Φως,* όπου ένας από τους Αιρετούς μιλούσε για το χάος που θα επικρατούσε έτσι κι επέστρεφε

ο Φύλακας στην πόλη. Ήταν ο Σάρθαλιν αλ Μάθακρουν, ο Αιρετός της Συντεχνίας των Ναυτικών και των Αεροναυτών, ο οποίος, όπως είχε πει ο Κασλάριν στον Άλφεντουρ, υποστήριζε την Αρχόντισσα.

Το Βασίλειο της Χάρνωθ, σκέφτηκε ο Άλφεντουρ, *φαίνεται να έχει γερό έλεγχο επάνω στα μέσα μαζικής πληροφόρησης της πόλης. Κληρονομία από τους πράκτορες της Παντοκράτειρας, αναμφίβολα.*

Η Αζουρίτα τον ρώτησε αν θα ήθελε να του φέρει κάτι. Και εκείνη και η Ζέρκιλιθ ήταν τώρα ντυμένες με γκρίζες ρόμπες και μαύρα σανδάλια. Ο Άλφεντουρ μόλις και μετά βίας τις ξεχώριζε.

«Ξέρεις τι θέλω;» της είπε. «Αν δεν είναι κόπος, θέλω όλο τον τελευταίο Τύπο που μπορείτε να βρείτε.»

«Κανένα πρόβλημα, κύριε Άλφεντουρ,» αποκρίθηκε η Αζουρίτα. «Θα ετοιμαστώ και θα κατεβώ.»

Ο Άλφεντουρ έστρεψε το βλέμμα του στον Θάλβακιρ, που είχε προ πολλού βγει από το λουτρό και καθόταν σε μια πολυθρόνα, καπνίζοντας στριφτό τσιγάρο. «Πήγαινε μαζί της. Ίσως νάναι επικίνδυνα στους δρόμους, τώρα που νυχτώνει.»

Ο Θάλβακιρ έγνεψε καταφατικά και, σβήνοντας το τσιγάρο του, σηκώθηκε κατευθυνόμενος προς το υπνοδωμάτιό του.

Μετά από λίγο, εκείνος κι η Αζουρίτα έφυγαν από το ξενοδοχείο: ο Άλφεντουρ τούς είδε, από το παράθυρο του καθιστικού, να βγαίνουν από την κεντρική είσοδο του *Καταφύγιου,* τυλιγμένοι σε κάπες και έχοντας τις κουκούλες στα κεφάλια. Η Οδός των Ξένων ήταν αρκετά καλά φωτισμένη: κωνικές ενεργειακές λάμπες επάνω σε μεταλλικές στήλες, στημένες δεξιά κι αριστερά του δρόμου, διέλυαν τα σκοτάδια του απογεύματος. Κάμποσοι άνθρωποι κυκλοφορούσαν· μια άμαξα με δύο άλογα περνούσε· ένας λυκοκαβαλάρης διέσχιζε τη λεωφόρο γρήγορα, με τον γιγαντόλυκό του να τρέχει· ένα τρίκυκλο με φιμέ σκέπαστρο κυλούσε αργά, στρίβοντας τελικά προς τα δυτικά, βγαίνοντας από την Οδό των Ξένων, σαν να έκανε μια απογευματινή βόλτα.

Ο επικοινωνιακός δίαυλος της σουίτας, μετά από λίγο, κουδούνισε. Η Ζέρκιλιθ έσπευσε να αποδεχτεί την κλήση με το πάτημα ενός κουμπιού, λέγοντας: «Σουίτα του κυρίου Άλφεντουρ αλ Έρεσναβ. Λέγετε παρακαλώ.»

Ο Άλφεντουρ, που στεκόταν ακόμα κοντά στο παράθυρο, άκουσε μια γυναικεία φωνή να έρχεται από τον δίαυλο: «*Καλησπέρα σας. Σε ποια μιλάω;*»

«Βοηθός του κυρίου Άλφεντουρ είμαι. Τι θα θέλατε; Ποια είστε;»

«*Ονομάζομαι Ηλέκτρα αλ Σίριλναθ. Ο κύριος Άλφεντουρ θα με γνωρίζει· είμαι Αρωγός της Αρχόντισσας Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ. Της Αρχόντισσας της Φάνρηβ,*» τόνισε σαν η Ζέρκιλιθ μπορεί αυτό να μην το γνώριζε. «*Θα ήθελα να ενημερώσω τον κύριο Άλφεντουρ ότι η Αρχόντισσα τον καλεί σε γεύμα αύριο το μεσημέρι, ώστε να συζητήσουν για θέματα που είναι βέβαιη ότι απασχολούν την πόλη της Νάζρηβ.*»

«Μάλιστα,» αποκρίθηκε η Ζέρκιλιθ. «Θα του το πω.»

«*Η Αρχόντισσα θα επιθυμούσε να έχει μια απάντηση αμέσως, αν δεν είναι πρόβλημα για τον κύριο Άλφεντουρ.*»

«Μισό λεπτό, παρακαλώ.» Η Ζέρκιλιθ απενεργοποίησε το μικρόφωνο της συσκευής και στράφηκε στον Άλφεντουρ, χωρίς να μιλήσει, βλέποντας από τον τρόπο που την κοίταζε πως είχε ακούσει τα πάντα.

Ο Διπλωματικός Αντιπρόσωπος έγνεψε καταφατικά. «Θα πάω.»

Η Ζέρκιλιθ στράφηκε πάλι στον επικοινωνιακό δίαυλο, και, καθώς μιλούσε στην Αρωγό, ο Άλφεντουρ αναρωτήθηκε από πότε οι πράκτορες της Αρχόντισσας τον κατασκόπευαν. Από τότε που είχε προσγειωθεί; Ήξεραν ότι είχε επισκεφτεί το σπίτι του Κασλάριν προτού έρθει εδώ;

Κατά πάσα πιθανότητα, σκέφτηκε. *Κατά πάσα πιθανότητα.* Ήταν, εξάλλου, ασφαλέστερο να υποθέτει ότι γνώριζαν περισσότερα παρά λιγότερα για εκείνον και τις δραστηριότητές του μέσα στην πόλη.

Όταν η Αζουρίτα κι ο Θάλβακιρ επέστρεψαν στη σουίτα, είχαν μαζί τους δύο στοίβες από περιοδικά και εφημερίδες, τις οποίες άφησαν στο τραπεζάκι του καθιστικού.

«Στα σύνορα του Σκοτεινού Παζαριού γίνεται μια συγκέντρωση, Άλφεντουρ,» είπε ο Θάλβακιρ, που, εδώ και πολύ καιρό, ποτέ δεν του μιλούσε στον πληθυντικό. Γνωρίζονταν καλά οι δυο τους. Όχι πως και με την Αζουρίτα και τη Ζέρκιλιθ ο Άλφεντουρ δεν γνωριζόταν αρκετά καλά, αλλά εκείνες ήταν πάντα τυπικές. Πάντα άψογες.

«Τι συγκέντρωση;»

«Των υποστηρικτών του Φύλακα και της Κοινοπολιτείας.»

«Φασαρίες;»

«Προς το παρόν, ήσυχα τα πράγματα.»

Ο Άλφεντουρ τούς είπε ότι αύριο το μεσημέρι θα επισκέπτονταν την Αρχόντισσα της Φάνρηβ στο Μέγαρο των Φυλάκων. Ο Θάλβακιρ και η Αζουρίτα δεν έκαναν κανένα σχόλιο για την απόφασή του, αν και ο Άλφεντουρ νόμιζε πως, προς στιγμή, είδε μια κάποια σκιά ανησυχίας στα μάτια του σωματοφύλακα. *Φοβάται την Αρχόντισσα;*

Λέγε λίγα, κρύβε πολλά.

Ο Άλφεντουρ κάθισε να κοιτάξει τον τελευταίο Τύπο της πόλης: τις εφημερίδες *Κήρυκας της Φάνρηβ, Νέα της Φάνρηβ, Σαΐτα,* και *Αγγελία,* και διάφορα περιοδικά.

Η νύχτα είχε προ πολλού έρθει· το σκοτάδι ήταν πυκνό έξω από το παράθυρο του καθιστικού· διαλυόταν μόνο από τα φώτα των οικοδομημάτων της Φάνρηβ.

Και μετά από καμια ώρα, ενώ ο Άλφεντουρ συνέχιζε να κοιτάζει τα έντυπα, θόρυβος άρχισε ν'ακούγεται από τους δρόμους. Φωνές, και πυροβολισμοί, και μια έκρηξη.

Σηκώθηκε από τη θέση του και πήγε στο παράθυρο, αλλά δεν μπορούσε από εκεί να δει τίποτα πέρα από κάποιους ανθρώπους που έτρεχαν επί της Οδού των Ξένων. Μια ομάδα από περίπου δυο ντουζίνες λυκοκαβαλάρηδες ερχόταν εσπευσμένα, όλοι τους ντυμένοι με τις αρματωσιές του Βασιλείου της Χάρνωθ επάνω στους γιγαντόλυκούς τους κι έχοντας οπλολόγχες περασμένες λοξά στις πλάτες τους.

«Η συγκέντρωση στο Σκοτεινό Παζάρι;» είπε ο Άλφεντουρ, λοξοκοιτάζοντας τον Θάλβακιρ.

«Μάλλον.»

Στον *Ανοιχτό Δίαυλο* και στο *Φως* οι δημοσιογράφοι δεν άργησαν να μιλάνε για επίθεση αυτονομιστών σε μια κατά τα φαινόμενα φιλήσυχη συγκέντρωση υποστηρικτών της Κοινοπολιτείας. Ευτυχώς, οι μαχητές του Βασιλείου είχαν σπεύσει να παρέμβουν και να φροντίσουν για τη γρήγορη διάλυση των κακοποιών, ώστε να αποφευχθούν οι θάνατοι αλλά και οι υλικές ζημιές στην πόλη, που είχε υποφέρει πολύ ύστερα από τον τελευταίο πόλεμο της Επανάστασης.

Ο Άλφεντουρ, παρακολουθώντας τον τηλεοπτικό δέκτη, δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία πως όλα ήταν προπαγάνδα της Αρχόντισσας. Θα μπορούσε, άραγε, η Αρχόντισσα να ήταν που είχε στείλει «αυτονομιστές» να επιτεθούν στη συγκέντρωση, ώστε μετά να μπο-

ρέσει να βάλει τους μαχητές της να κάνουν ηρωική επέμβαση; *Τίποτα δεν αποκλείεται.* Η επέμβαση των μαχητών του Βασιλείου ήταν τόσο άμεση που έμοιαζε σχεδόν σκηνοθετημένη. Έμοιαζε να *περίμεναν* ότι θα γινόταν επίθεση αυτονομιστών ακριβώς εκείνη τη στιγμή, ακριβώς σ'εκείνο το μέρος.

Το πρωί, το όχημα που ο Άλφεντουρ είχε νοικιάσει, μέσω του ξενοδοχείου, βρισκόταν στο γκαράζ του *Καταφύγιου*. Ένα τετράκυκλο με μέτρια θωράκιση και φιμέ τζάμια, χρώματος σκούρο μπλε. Οι μεταλλικοί τροχοί του ήταν φανερά φτιαγμένοι για να κυλάνε πάνω σε πλακόστρωτους δρόμους πόλης, όχι στην ύπαιθρο.

Ο Θάλβακιρ το έλεγξε από πάνω ώς κάτω, από τη μια άκρη ώς την άλλη, για οτιδήποτε μπορεί να μην πήγαινε καλά, και μετά είπε στον Άλφεντουρ ότι μπορούσαν να επιβιβαστούν. Ορισμένες φορές, ο Θάλβακιρ παραήταν προσεχτικός, νόμιζε ο Διπλωματικός Αντιπρόσωπος της Νάζρηβ καθώς καθόταν στο πίσω κάθισμα του οχήματος μαζί με την Ζέρκιλιθ. Η Αζουρίτα κάθισε στο τιμόνι (και εκείνη και η αδελφή της ήταν εξαίρετες οδηγοί) και ο Θάλβακιρ στη θέση του συνοδηγού.

Καθώς το όχημα ξεκινούσε, ο σωματοφύλακας είπε: «Ίσως θα έπρεπε να είχαμε πάρει κι έναν μάγο μαζί μας, Άλφεντουρ.»

«Γιατί το λες αυτό;»

«Γιατί εκείνος πιθανώς να μπορούσε να ελέγξει πράγματα που εγώ δεν μπορώ να ελέγξω.»

«Στο όχημα, εννοείς;»

«Γενικά.»

Το αίτημα της Αρχόντισσας για γεύμα τον έχει ανησυχήσει, παρατήρησε ο Άλφεντουρ. *Θεωρεί ότι η Αρχόντισσα γνωρίζει για ό,τι συζητήσαμε με τον Κασλάριν;*

Η Αζουρίτα οδηγούσε το όχημα ομαλά επάνω στην Οδό των Ξένων, ενώ ο Άλφεντουρ κοίταζε την κίνηση έξω από το παράθυρο δίπλα του. Σε πολλούς από τους τοίχους υπήρχαν συνθήματα αυτονομιστών. Σε μια γωνία, τρεις μαχητές του Βασιλείου έδερναν κάποιον ο οποίος ήταν πεσμένος στο πλακόστρωτο· τον κλοτσούσαν με μποτοφορεμένα πόδια, τον κοπανούσαν με την πισινή μεριά οπλολογχών. Αυτονομιστής; Ή κάποιος τυχαίος άτυχος;

Οι σκιές ήταν έντονες, όπως πάντα στη Μοργκιάνη, και από μέσα τους ο Άλφεντουρ μπορούσε να διαισθανθεί πολλά μάτια να κοιτάζουν, να παρατηρούν, να παρακολουθούν.

Η Αζουρίτα σταμάτησε το όχημα μπροστά από το Μέγαρο των Αιρετών, στη συμβολή της Οδού των Ξένων με τη Μακριά Λόγχη. Ο Θάλβακιρ κατέβηκε πρώτος, και άνοιξε την πόρτα του Άλφεντουρ για να κατεβεί κι εκείνος. Οι δίδυμες έμειναν στο εσωτερικό του τροχοφόρου· θα τους περίμεναν εδώ μέχρι να επιστρέψουν.

Ο Άλφεντουρ πλησίασε τους δύο φύλακες στην πύλη της αυλής του Μεγάρου των Αιρετών – έναν άντρα και μια γυναίκα. Δεν ήταν μαχητές του Βασίλειου της Χάρνωθ. Ήταν από ένα ειδικό τάγμα που μεριμνούσε μόνο για την περιφρούρηση του Μεγάρου των Αιρετών. Οι αρματωσιές τους ήταν πολύ διαφορετικές από των μαχητών του Βασιλείου, και δεν έφεραν οπλολόγχες. Είχαν σπαθιά θηκαρωμένα στις ζώνες τους και τουφέκια στον ώμο.

Ο Άλφεντουρ συστήθηκε και τους είπε ότι ήθελε να περάσει προκειμένου να δηλώσει την άφιξή του στο Γραφείο Πολιτικών Αφίξεων του Μεγάρου. Οι φύλακες τού άνοιξαν την πύλη χωρίς καθυστέρηση. Η γυναίκα τού ευχήθηκε καλή διαμονή στη Φάνρηβ.

Κι εγώ το ίδιο εύχομαι, σκέφτηκε ο Άλφεντουρ.

Μαζί με τον Θάλβακιρ διέσχισαν την αυλή του Μεγάρου των Αιρετών και μπήκαν στο εσωτερικό του. Στον προθάλαμο ήταν συγκεντρωμένοι μερικοί άνθρωποι που μιλούσαν αναμεταξύ τους. Μία απ'αυτούς είδε τον Διπλωματικό Αντιπρόσωπο της Νάζρηβ και στράφηκε αμέσως προς το μέρος του.

«Κύριε Άλφεντουρ!» είπε. «Είστε στην πόλη;» Ήταν η Ζιρίνα ωλ Φέρενερ, η Αιρετή της Συντεχνίας των Υαλουργών. Ο Κασλάριν είχε πει στον Άλφεντουρ ότι υποστήριζε τον Φύλακα και την Κοινοπολιτεία.

«Μόλις ήρθα,» αποκρίθηκε ο Άλφεντουρ, πλησιάζοντας για ν'ανταλλάξει μια φιλική χειραψία μαζί της. «Από χτες το μεσημέρι είμαι εδώ, αλλά δεν είχα ακόμα δηλώσει την άφιξή μου στο Γραφείο.»

«Σας περιμένουν αρκετοί, κύριε Άλφεντουρ. Ή εσάς ή τη συνάδελφό σας,» είπε ο Ριλάθιρ αλ Θάρναθ, ο Αιρετός της Συντεχνίας των Κυνηγών, που κι αυτός την Κοινοπολιτεία υποστήριζε, και ήταν ξάδελφος του Νέλδουρ αλ Θάρναθ, του Αιρετού των Οπλουργών, ο

οποίος ήταν εναντίον και της Κοινοπολιτείας και του Βασιλείου της Χάρνωθ.

«Η συνάδελφός μου έχει άλλες δουλειές επί του παρόντος,» αποκρίθηκε ο Άλφεντουρ. Επρόκειτο για την άλλη Διπλωματική Αντιπρόσωπο που ο Εμπορικός Σύνδεσμος της Νάζρηβ έστελνε συχνά στη Φάνρηβ, τη Ριλάθιρ. (Ναι, συνωνυμία με τον Αιρετό των Κυνηγών, αν και από τη θηλυκή όψη του ονόματος.)

«Θα γίνει Γενικό Συνέδριο μεθαύριο,» του είπε η Ζιρίνα. «Θα είστε εκεί, υποθέτω, σωστά;»

«Ασφαλώς.»

«Ποια η γνώμη της Νάζρηβ για την επανένταξη της Φάνρηβ στην Κοινοπολιτεία, κύριε Άλφεντουρ;» τον ρώτησε ένας άλλος, που ο Άλφεντουρ δεν αναγνώριζε – ένας μαυρόδερμος άντρας, τουλάχιστον πενήντα χρονών, με μοβ μαλλιά που είχαν αρχίσει να ασπρίζουν.

«Η Νάζρηβ δεν έχει καμία συγκεκριμένη άποψη για το θέμα, κύριε.»

«Δεν είναι δυνατόν! Ολόκληρο το εμπόριο στον ποταμό Τίγρη επηρεάζεται από την πολιτική κατάσταση στη Φάνρηβ.»

«Το αντιλαμβανόμαστε αυτό, όμως προτιμούμε να μη συμμαχούμε με συγκεκριμένες πολιτικές παρατάξεις άλλων πόλεων.»

Μια γυναίκα (άγνωστη κι αυτή) ρώτησε: «Για ποιο λόγο είστε, τότε, εδώ; Για να συζητήσετε σχετικά με τις τιμές προϊόντων;»

«Για διάφορους λόγους είμαι εδώ, οι οποίοι σύντομα θα γίνουν ξεκάθαροι, μην ανησυχείτε.»

Η Ζιρίνα τού είπε: «Είναι πολύ σημαντικό να επιστρέψουμε στην Κοινοπολιτεία και να έχουμε ξανά τον Οίκο των Φυλάκων στην πόλη, κύριε Άλφεντουρ. Το Βασίλειο ενδιαφέρεται μόνο για την οικονομική εκμετάλλευση της Φάνρηβ κι ολόκληρου του εμπορίου στον ποταμό Τίγρη. Με τον Φύλακα είμαι βέβαιη ότι θα μπορείτε να κάνετε *πολύ* καλύτερες συμφωνίες. Η Αρχόντισσα δεν είναι λιγότερο τυραννική από τους Παντοκρατορικούς.»

«Θα το έχω υπόψη μου αυτό,» αποκρίθηκε ο Άλφεντουρ.

«Μην προσπαθείτε να αποφύγετε να μας δώσετε απάντηση, κύριε Άλφεντουρ!» είπε ο Ριλάθιρ. «Σας λέμε την αλήθεια. Η Φάνρηβ θέλει να είναι ξανά ελεύθερη. Και οι ελεύθερες πόλεις πάντοτε συνεργάζονται καλύτερα με άλλες ελεύθερες πόλεις.»

«Δεν το αμφιβάλλω, κύριε Ριλάθιρ. Αλλά πρέπει να επισκεφτώ το Γραφείο Πολιτικών Αφίξεων, τώρα, αν μου επιτρέπετε.»

«Ασφαλώς και σας το επιτρέπουμε· δεν είμαστε τραμπούκοι – ό,τι κι αν σας έχουν πει οι άνθρωποι της Αρχόντισσας για εμάς.»

«Να είστε βέβαιος ότι δεν έχω σχηματίσει καμία τέτοια άποψη για εσάς, κύριε Ριλάθιρ, ή για κανέναν άλλο πολιτικό της Φάνρηβ,» αποκρίθηκε ο Άλφεντουρ, και κατευθύνθηκε προς το Γραφείο Πολιτικών Αφίξεων – ενώ ο Θάλβακιρ ήταν, φυσικά, σκιά του.

Η πόρτα του Γραφείου ήταν μισάνοιχτη, αλλά ο Άλφεντουρ χτύπησε τυπικά.

«Περάστε,» είπε ο υπάλληλος που καθόταν μέσα, και ο Διπλωματικός Αντιπρόσωπος της Νάζρηβ μπήκε για να δηλώσει την άφιξή του στην πόλη και τον τόπο διαμονής του. Ο υπάλληλος, ακούγοντάς τον, πατούσε πλήκτρα σε μια κονσόλα ενώ κοίταζε μια οθόνη, αποθηκεύοντας δεδομένα στο πληροφοριακό σύστημα του Γραφείου.

Επιστρέφοντας προς την είσοδο του Μεγάρου, ο Άλφεντουρ κατάφερε ν'αποφύγει τον Ριλάθιρ, τη Ζιρίνα, και τους άλλους υποστηρικτές του Φύλακα και της Κοινοπολιτείας, κυρίως επειδή συζητούσαν έντονα αναμεταξύ τους, αν και χαμηλόφωνα–

Λάθος. Δεν τα κατάφερε, τελικά.

Λίγο προτού περάσει το κατώφλι του Μεγάρου, άκουσε πίσω του μια γυναικεία φωνή: «Κύριε Άλφεντουρ! Μισό λεπτό.»

Στρεφόμενος, είδε τη μαυρόδερμη, γαλανομάλλα Ζιρίνα ωλ Φέρενερ να έρχεται προς το μέρος του. «Μισό λεπτό,» του είπε, πλησιάζοντάς τον καθώς εκείνος είχε σταθεί – με τον Θάλβακιρ, εννοείται, δίπλα του, σιωπηλό, ακίνητο, έτοιμο να δράσει αν χρειαζόταν.

Η Ζιρίνα, στεκόμενη κοντά στον Άλφεντουρ, τόσο κοντά που εκείνος μπορούσε άνετα να μυρίσει το άρωμά της και να το αναγνωρίσει (*Πνοή Θαλασσοδάσους*), του είπε χαμηλόφωνα: «Δεν πρέπει να πιστεύετε αυτά που οι πράκτορες της Αρχόντισσας διαδίδουν για εμάς–»

«Σας διαβεβαιώνω πως αυτό δεν συμβαίνει. Δεν πιστεύω τίποτα.»

«Για τη χτεσινή συγκέντρωση στο Σκοτεινό Παζάρι ακούσατε;»

«Πολύ καλά, μάλιστα. Ακόμα και τη φασαρία.»

«Ήσασταν κοντά;»

«Αρκετά κοντά.»

«Δεν είναι η πρώτη φορά που η Αρχόντισσα διαλύει με τέτοιο τρόπο τις συγκεντρώσεις μας–»

«Η Αρχόντισσα; Όχι οι αυτονομιστές;»

«Δεν ήταν αυτονομιστές αυτοί που μας επιτέθηκαν, κύριε Άλφεντουρ, είμαστε βέβαιοι! Το όλο επεισόδιο ήταν στημένο – όπως και άλλα – προκειμένου να τρομοκρατήσει τον κόσμο και να τον πάρει μακριά από την Κοινοπολιτεία και τον Φύλακα. Πρέπει να με πιστέψετε.»

«Μπορεί να συμβαίνει,» αποκρίθηκε ο Άλφεντουρ· «δεν αντιλέγω.»

«Θα ήθελα να μιλήσουμε,» του είπε η Ζιρίνα. «Αλλά όχι εδώ. Σε κάποιο άλλο, πιο ήσυχο μέρος. Πού μένετε;»

Ο Άλφεντουρ δεν είχε λόγο να το κρύψει. Άλλωστε, αν ήθελε, η Αιρετή μπορούσε εύκολα να το μάθει απ'το Γραφείο Πολιτικών Αφίξεων. «Στο *Καταφύγιο*.»

Ένα λεπτό μειδίαμα παρουσιάστηκε στα πρασινοβαμμένα χείλη της. «Από τα καλύτερα μέρη, κύριε Άλφεντουρ. Θα θέλατε να συναντηθούμε εκεί;»

Ο Άλφεντουρ δίστασε προς στιγμή.

«Σας διαβεβαιώνω, κανείς δεν πρόκειται να μάθει τίποτα εκτός αν υπάρχουν κοριοί στη σουίτα σας. Αλλά ακόμα και γι'αυτό το ενδεχόμενο θα είμαι προσεχτική· το υπόσχομαι.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε ο Άλφεντουρ. «Δεν έχω κανέναν ενδοιασμό να συναντήσω τον οποιονδήποτε πολιτικά σκεπτόμενο άνθρωπο της Φάνρηβ. Η Ελεύθερη Νάζρηβ δεν έχει κανέναν πολιτικό προσανατ–»

«Το γνωρίζουμε, ασφαλώς, όλοι αυτό. Αλλά κάποια στιγμή πρέπει να ενδιαφερθούμε, συλλογικά, και για την ευημερία μας επάνω στον ποταμό Τίγρη, δε νομίζετε; Τι ώρα σας βολεύει να συναντηθούμε; Νύχτα, θα πρότεινα, αν δεν έχετε πρόβλημα.»

«Νύχτα, λοιπόν,» αποκρίθηκε ο Άλφεντουρ, αναρωτούμενος αν οι υποστηρικτές της Κοινοπολιτείας είχαν κάποια... ιδιαίτερη πρόσβαση στο *Καταφύγιο*. Χρημάτιζαν την ιδιοκτήτρια, ίσως; Ή ήταν κι αυτή υπέρ της Κοινοπολιτείας ούτως ή άλλως;

«Δύο ώρες μετά τη δύση του ήλιου;» ρώτησε η Ζιρίνα.

«Σύμφωνοι,» είπε ο Άλφεντουρ, νεύοντας.

Και, καθώς έβγαινε από την είσοδο του Μεγάρου των Αιρετών, φόρεσε τα ασημόχρωμα γυαλιά του. Τα περιγράμματα όλων των πραγμάτων έγιναν ξαφνικά πολύ πιο έντονα.

Βγαίνοντας από την πύλη της αυλής του Μεγάρου, πλησίασαν το νοικιασμένο όχημα.

Το τζάμι του παραθύρου της θέσης του οδηγού κατέβηκε, και η Αζουρίτα έγνεψε στον Άλφεντουρ με τα δάχτυλά της, χρησιμοποιώντας τη Σιωπηλή Γλώσσα: *Έχεις επισκέπτη. Μέσα στο όχημα*. Αλλά δεν έγνεψε ότι υπήρχε κίνδυνος.

Ο Θάλβακιρ, ασφαλώς, κατάλαβε τι έλεγαν τα δάχτυλά της· γνώριζε κι αυτός τη Σιωπηλή Γλώσσα. Το χέρι του πήγε στο εσωτερικό του πανωφοριού του, για να πιάσει κάποιο όπλο αναμφίβολα.

Ο Άλφεντουρ άγγιξε τη λαβή του δηλητηριασμένου ξιφιδίου στη ζώνη του. Όταν όμως ο Θάλβακιρ άνοιξε τη μια πίσω πόρτα του οχήματος, ο διπλωμάτης είδε ότι στη θέση του ήταν καθισμένος ο Κασλάριν.

«Συγνώμη γι’αυτό,» είπε ο Αιρετός, «αλλά προτίμησα να σε περιμένω μέσα στο όχημα παρά έξω. Οι κυρίες, ευτυχώς, δεν είχαν πρόβλημα.»

«Ο κύριος Κασλάριν είναι πολύ ευγενικός για να έχουμε πρόβλημα,» δήλωσε η Ζέρκιλιθ, καθισμένη δίπλα του.

«Θέλεις να μιλήσουμε;» τον ρώτησε ο Άλφεντουρ.

«Δε μου έδωσες οριστική απάντηση χτες. Θα ήθελα να ξανασυναντηθούμε. Το μεσημέρι, ίσως;»

«Το μεσημέρι είναι αδύνατον, δυστυχώς.» Ο Άλφεντουρ κάθισε στο μακρύ πίσω κάθισμα του οχήματος, καθώς ο Κασλάριν και η Ζέρκιλιθ τού έκαναν χώρο. Με την άκρια του ματιού του είδε ότι έξω από το όχημα, σε όχι και τόσο μεγάλη απόσταση, στεκόταν κάποιος – ή, μάλλον, κάποια – με κάπα και κουκούλα, κι έναν σελωμένο γιγαντόλυκο δίπλα της. Ασημόχρωμα γυαλιά γυάλιζαν μέσα από την κουκούλα. Η Χαρκάνιθ, κατά πάσα πιθανότητα.

«Γιατί;» ρώτησε ο Κασλάριν.

«Έχω άλλη δουλειά.» *Λέγε λίγα, κρύβε πολλά.*

Ο Κασλάριν αναστέναξε. «Είναι πολύ σημαντικό να επικρατήσει ειρήνη στην πόλη, Άλφεντουρ. Οτιδήποτε άλλο εκτός από ένας συμ-

βιβασμός των μεγάλων δυνάμεων θα φέρει αιματοχυσία στη Φάνρηβ. *Πρέπει να με βοηθήσεις*. Έχω πολύ λίγη υποστήριξη.»

«Το καταλαβαίνω αυτό.»

«Για όνομα του Νούρκας!» είπε ο Κασλάριν. «Δεν θέλει ο Εμπορικός Σύνδεσμος να εξακολουθήσει να *υπάρχει* Φάνρηβ ώστε να μπορεί να εμπορεύεται μαζί της;»

«Δεν έσβησε ο ήλιος ακόμα, Κασλάριν–»

«Θέλεις να συζητήσουμε ξανά κάποια στιγμή σύντομα, ή μπορείς να μου δώσεις μια οριστική απάντηση τώρα;»

«Οριστική απάντηση δεν μπορώ να δώσω–»

«Νόμιζα ότι υπήρχε φιλία μεταξύ μας, Άλφεντουρ.»

«Η φιλία μας συνεχίζει να υφίσταται. Αλλά, σε τέτοιες περιπτώσεις, είναι πολλά πράγματα που πρέπει να σκεφτώ προτού αποφασίσω να υποστηρίξω μια πολιτική θέση σαν αυτή.»

«Θα ήθελες να μιλήσουμε το βράδυ;»

«Ούτε το βράδυ μπορώ, δυστυχώς.»

Τα μάτια του Κασλάριν στένεψαν. Η όψη του έλεγε ξεκάθαρα: *Προσπαθείς να με αποφύγεις τώρα;*

«Θα μιλήσουμε αύριο το πρωί, αν σε βολεύει κι εσένα,» είπε ο Άλφεντουρ.

Η όψη του Κασλάριν μαλάκωσε. «Με βολεύει.»

«Στο σπίτι σου;»

Μια στιγμή συλλογισμού. «Στον Λαβύρινθο.»

«Στον *Λαβύρινθο;*» Όπως υποδήλωνε το όνομά της, ήταν η πιο μπερδεμένη συνοικία της Φάνρηβ. Κακοποιοί και παράνομοι, αναμενόμενα, σύχναζαν εκεί, όχι άνθρωποι σαν τον Κασλάριν. Παλιότερα, όταν η Μοργκιάνη βρισκόταν ακόμα υπό Παντοκρατορική κατοχή, ο Άλφεντουρ είχε ακούσει πως επαναστάτες κρύβονταν στον Λαβύρινθο: κι εκεί ούτε οι δαιμόνιοι πράκτορες της Παντοκράτειρας δεν μπορούσαν να τους εντοπίσουν.

«Στον Λαβύρινθο,» επανέλαβε ο Κασλάριν ωλ Μάρατεκ. Και του είπε πού *ακριβώς* μέσα στον Λαβύρινθο.

3

Επίσκεψη στο Μέγαρο των Φυλάκων· Συνδαιτυμόνες· το Χιούμορ των Χαρνώθιων Αριστοκρατών· ένα Απειλητικό Βλέμμα· η Ευγνωμοσύνη του Βασιλείου

Όπως υποδήλωνε το όνομά του, το Μέγαρο των Φυλάκων αποτελούσε σπίτι του Οίκου των Φυλάκων όταν αυτός βρισκόταν ακόμα εδώ, διοικώντας τη Φάνρηβ. Μετά, όμως, όταν ο Φύλακας και όλοι του οι συγγενείς είχαν διωχτεί από την πόλη, όταν, λόγω παρέμβασης των Παντοκρατορικών, η Φάνρηβ είχε γίνει προτεκτοράτο του Βασιλείου της Χάρνωθ, το Μέγαρο των Φυλάκων είχε μετατραπεί σε κατοικία του Βασιλικού Αντιπροσώπου, ή Άρχοντα της Φάνρηβ. Κανένας δεν το είχε βρει σκόπιμο να αλλάξει την ονομασία του οικήματος από Μέγαρο των Φυλάκων σε Μέγαρο του Άρχοντα, ή Βασιλικό Μέγαρο, ή κάτι παρόμοιο. Ο Άλφεντουρ υπέθετε ότι αυτό ίσως να μην ήταν τυχαίο· ίσως οι Χαρνώθιοι να ήθελαν να δώσουν την εντύπωση ότι δεν είχαν έρθει εδώ για να αλλάξουν την πόλη, ότι ήταν μονάχα τοποτηρητές των Παντοκρατορικών.

Αν ήταν όμως τέτοιοι, τότε με τη σημερινή τους στάση σίγουρα *δεν* το έδειχναν. Η τωρινή Βασιλική Αντιπρόσωπος, η Αρχόντισσα Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ, δεν είχε καμια πρόθεση να αποχωρήσει ειρηνικά, τώρα που οι Παντοκρατορικοί είχαν διαλυθεί εδώ και τρία χρόνια, αφήνοντας τη Μοργκιάνη ελεύθερη όπως και το υπόλοιπο Γνωστό Σύμπαν.

Η Αζουρίτα σταμάτησε το νοικιασμένο τετράκυκλο μπροστά στην πύλη του Μεγάρου των Φυλάκων, το οποίο βρισκόταν στη βορειοδυτική μεριά της Φάνρηβ, οικοδομημένο επάνω στις ακτές, σε στρατηγική θέση και ψηλότερα από τα περισσότερα άλλα οικήματα της πόλης. Ήταν, φυσικά, περιτειχισμένο. Ψηλά, πέτρινα τείχη με πολεμίστρες, επάλξεις, και φυλάκια. Μαχητές της Χάρνωθ φαίνονταν να στέκονται επάνω τους, με τα μεταλλικά τμήματα των πανοπλιών

τους να γυαλίζουν στο φως του μεσημεριανού ήλιου της Μοργκιάνης και τους μανδύες τους να ανεμίζουν στον αέρα που ερχόταν από τη θάλασσα. Πάνω απ'τα κεφάλια τους κυμάτιζαν σημαίες με το έμβλημα του Βασιλείου.

Η πύλη, μπροστά στην οποία είχε σταματήσει το όχημα του Άλφεντουρ, ήταν καμωμένη από βαρύ μέταλλο κι έμοιαζε πανίσχυρη. Μια μικρή πόρτα άνοιξε επάνω της και δύο μαχητές του Βασιλείου της Χάρνωθ ξεπρόβαλαν, ενώ από ένα μεγάφωνο πλάι στην πύλη ακουγόταν μια δυνατή φωνή που ζητούσε από τους επιβαίνοντες στο όχημα να δηλώσουν ευθέως τη δουλειά τους στο Μέγαρο των Φυλάκων.

Ο Θάλβακιρ βγήκε από τη θέση του συνοδηγού και πλησίασε τους δύο μαχητές του Βασιλείου, μιλώντας μαζί τους. Ο Άλφεντουρ δεν άκουγε τι τους έλεγε, αλλά δεν είχε και καμια αμφιβολία ότι ανέφερε πως ο Διπλωματικός Αντιπρόσωπος της Νάζρηβ είχε έρθει για να γευματίσει με την Αρχόντισσα, όπως εκείνη τον είχε καλέσει.

Ο Θάλβακιρ επέστρεψε στο εσωτερικό του οχήματος, ενώ οι μαχητές του Βασιλείου έμπαιναν στη μικρή πόρτα, η οποία έκλεισε μοιάζοντας να γίνεται τελείως αόρατη επάνω στη μεγάλη πύλη· έπρεπε να *ξέρεις* ότι ήταν εκεί για να τη διακρίνεις.

Η πύλη σηκώθηκε με δυνατούς τριγμούς αλυσίδων και τροχαλιών, και η Αζουρίτα οδήγησε το όχημα μέσα, στην αυλή μετά από τα ψηλά τείχη. Ο χώρος δεν ήταν τόσο επιβλητικός όσο απέξω. Η αυλή του Μεγάρου των Φυλάκων ήταν γεμάτη δέντρα και άνθη, και ζώα περιφέρονταν ανάμεσά τους, ενώ πουλιά φτερούγιζαν στα κλαδιά.

Δεν ήταν η πρώτη φορά που ο Άλφεντουρ ερχόταν εδώ, έτσι η Αζουρίτα δεν χρειαζόταν να κοιτάζει τα νοήματα που της έκαναν οι μαχητές της Χάρνωθ για να ξέρει προς τα πού να κατευθυνθεί. Ακολουθώντας τα λιθόστρωτα μονοπάτια, έφτασε σύντομα στον χώρο στάθμευσης οχημάτων του Μεγάρου και σταμάτησε το νοικιασμένο τετράκυκλο ανάμεσα σε άλλα οχήματα, μικρότερα και μεγαλύτερα.

Μερικοί μαχητές της Χάρνωθ ήρθαν αμέσως, όλοι τους καβάλα σε γιγαντόλυκους και φέρνοντας μαζί τους και μερικούς γιγαντόλυκους που ήταν σελωμένοι αλλά δεν είχαν καβαλάρη. Προορίζονταν για τους επισκέπτες, φυσικά. Μια ένδειξη ισχύος, οικονομικής και πολεμικής, από τη μεριά της Αρχόντισσας.

Ο Άλφεντουρ, οι δίδυμες, και ο Θάλβακιρ βγήκαν από το όχημα.

Μια γυναίκα κατέβηκε από έναν γιγαντόλυκο, πηδώντας ανάλαφρα από τη σέλα στο έδαφος. Μαυρόδερμη και πρασινομάλλα, με τα μαλλιά της φτιαγμένα κώνο πάνω από το κεφάλι της ενώ δύο μεγάλες τούφες κρέμονταν πλάι στ'αφτιά της φτάνοντας ώς τα στήθη της – χαρακτηριστική κόμμωση αριστοκράτισσας της Χάρνωθ. Τα μάτια της ήταν βαμμένα μοβ, τα χείλη της κόκκινα. Σκουλαρίκια κι ένα περιδέραιο στραφτάλιζαν επάνω της. Δεν ήταν ντυμένη με πανοπλία αλλά με όμορφο φόρεμα της τελευταίας μόδας της Χάρνωθ – ψηλός γιακάς πίσω και δίπλα από τον λαιμό, μυτερό ντεκολτέ που έφτανε σχεδόν ώς τον αφαλό.

Ανάμεσα σε άλλα δαχτυλίδια που φορούσε, το ένα δεν ήταν τυχαίο κόσμημα: ήταν το Δαχτυλίδι του Αρωγού.

Ο Άλφεντουρ την είχε αναγνωρίσει αμέσως αυτή τη γυναίκα. Ήταν η Ηλέκτρα αλ Σίριλναθ, η Αρωγός της Αρχόντισσας της Φάνρηβ – ένας τίτλος του Βασιλείου της Χάρνωθ. Οι Αρωγοί ήταν άνθρωποι που βοηθούσαν τους άρχοντες των προτεκτοράτων: κάτι ανάμεσα σε υποδιοικητή, προσωπικό υπηρέτη, και γραμματέα.

«Κύριε Άλφεντουρ,» είπε η Ηλέκτρα πλησιάζοντας με βάδισμα χαριτωμένο κι ένα λοξό μειδίαμα στα χείλη. «Είναι χαρά να σας έχουμε και πάλι στην πόλη.» Έτεινε το χέρι της προς το μέρος του, με την παλάμη προς τα πάνω. «Καλωσήρθατε.»

Ο Άλφεντουρ χάιδεψε, χωρίς καθυστέρηση, την παλάμη της με τη δική του – ο επίσημος χαιρετισμός του Βασιλείου της Χάρνωθ ανάμεσα σε άντρα και γυναίκα. «Με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ, καλώς σας βρήκα, *νιρλίσα,*» αποκρίθηκε.

«Ανεβείτε στους λύκους, παρακαλώ, για να σας οδηγήσουμε στην Αρχόντισσα, η οποία σας περιμένει εναγωνίως.» Το *εναγωνίως* ακούστηκε πολύ εμφατικό – εσκεμμένα θεατρικό. Ένα από τα καλοπροαίρετα αστεία των ευγενών της Χάρνωθ. Θεωρούσαν το χιούμορ πολύ σημαντικό.

Ο Άλφεντουρ, ο Θάλβακιρ, η Αζουρίτα, και η Ζέρκιλιθ ανέβηκαν στους γιγαντόλυκους που δεν είχαν καβαλάρη και, παρά τη φαινομενική αγριάδα τους, ήταν ήρεμοι σαν κουτάβια. Λιγάκι ναρκωμένοι, ίσως, σκέφτηκε ο Άλφεντουρ.

Η Ηλέκτρα αλ Σίριλναθ ανέβηκε στον λύκο απ'τον οποίο είχε κατεβεί και ξεκίνησε πρώτη να κατευθύνεται προς το Μέγαρο, το οποίο δεν ήταν μακριά. Δεν υπήρχε πραγματική ανάγκη για γιγαντό-

λυκους, αλλά, είπαμε, ήταν όλα για επίδειξη οικονομικής και πολεμικής δύναμης – κάτι αδύνατον να ξεφύγει από τον Άλφεντουρ. Η Αρχόντισσα ήθελε να δηλώσει, εμμέσως πλην σαφώς: *Η ισχύς του Βασιλείου είναι μεγάλη στη Φάνρηβ. Δεν ετοιμαζόμαστε να φύγουμε από εδώ.*

Η μικρή ομάδα των λυκοκαβαλάρηδων δεν πήγε προς την κεντρική πύλη του Μεγάρου· πήγε προς μια άλλη πύλη στο πλάι, την πέρασε, και μπήκε σε μια εσωτερική αυλή γεμάτη φθινοπωρινά άνθη. Ο χώρος σκεπαζόταν από πέργκολες με αναρριχώμενα φυτά. Αγάλματα υπήρχαν σε διάφορα σημεία, καθώς κι ένα σιντριβάνι. Τα έργα τέχνης αποτελούσαν, καταφανώς, κληρονομιά του Οίκου των Φυλάκων· δεν ήταν φερμένα εδώ από το Βασίλειο της Χάρνωθ. Εκτός από ένα.

Ένα άγαλμα του Χάρλαεθ Βοκ, του Ιερού Δέους, ήταν στημένο στο κέντρο της αυλής, λαξεμένο επάνω σε πρασινόλιθο. Μια ψηλή, επιβλητική φιγούρα με μανδύα, κουκούλα στο κεφάλι που έκρυβε το πρόσωπό της, και μεγάλο στέμμα με μακριές, όρθιες ακμές σαν καλοακονισμένα στιλέτα. Το φύλο της μορφής ήταν αμφιλεγόμενο. Σύμφωνα με όσα ήξερε ο Άλφεντουρ, κανένας δεν γνώριζε αν ο Χάρλαεθ Βοκ ήταν αρσενική ή θηλυκή θεότητα. Ακόμα κι οι ιερωμένοι του δήλωναν άγνοια. Το Ιερό Δέος το λάτρευαν, πάντως, μόνο στη Χάρνωθ (και στα προτεκτοράτα της)· ο μύθος έλεγε πως είχε δείξει στους πρώτους βασιλείς της Χάρνωθ τον Δρόμο της Εξουσίας.

Η Αρχόντισσα Κέσριμιθ στεκόταν πλάι στο άγαλμα του Χάρλαεθ Βοκ: μια γυναίκα γαλανόδερμη και κοκκινομάλλα, ντυμένη με μαύρο δαντελωτό φόρεμα που τόνιζε τις πλούσιες καμπύλες της. Τα μαλλιά της ήταν πιο κοντά από της Ηλέκτρας κι έπεφταν σαν κράνος γύρω από το κεφάλι της, φτάνοντας ώς τους ώμους, γυαλίζοντας, λεία σε σημείο υπερβολής· ούτε τρίχα δεν φαινόταν να ξεφεύγει. Μια λεπτή, χρυσή αλυσίδα περνούσε κάτω απ'το σαγόνι της, συνδέοντας τα μεγάλα σκουλαρίκια που φορούσε στ'αφτιά – μια από τις τελευταίες γυναικείες μόδες του Βασιλείου της Χάρνωθ και των παράλιων της Κοινοπολιτείας των Τεσσάρων Δασών. Η Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ πρέπει να ήταν γύρω στα σαράντα-πέντε – καμια πενταετία μεγαλύτερη από τον Άλφεντουρ.

Ο Διπλωματικός Αντιπρόσωπος της Νάζρηβ είχε επισκεφτεί την Αρχόντισσα της Φάνρηβ αρκετές φορές παλιότερα, και γνώριζε τι να

περιμένει από αυτήν. Ήταν, ουσιαστικά, *ακριβώς* ό,τι θα περίμενε κανείς από μια Χαρνώθια αριστοκράτισσα. Καθώς οι καβαλάρηδες κατέβαιναν από τους γιγαντόλυκούς τους, στεκόταν και τους ατένιζε, με τα πράσινα μάτια της να στραφταλίζουν, ακίνητη κι αμίλητη, προτού μιλήσει πρώτα η Αρωγός της.

Η Ηλέκτρα, επί του παρόντος, είπε: «Ο κύριος Άλφεντουρ αλ Έρεσναβ, Αρχόντισσά μου, ήρθε να μας επισκεφτεί.»

Η Κέσριμιθ χαμογέλασε. «Καλωσόρισες, Άλφεντουρ,» είπε πλησιάζοντάς τον και προτείνοντάς του το δεξί της χέρι με την παλάμη προς τα πάνω και τα δύο μεσαία δάχτυλα ελαφρώς λυγισμένα. Χαιρετισμός ανάμεσα σε συμμάχους. Καλούσε τον Άλφεντουρ να ανταποκριθεί θετικά, να δηλώσει σύμμαχός της.

Θα ήταν αγενές να την απογοητεύσει. Αδύνατον, βασικά, αν ήθελε να συνεχιστεί η συνάντησή τους.

Ο Άλφεντουρ άπλωσε το χέρι του και το έφερε σε επαφή με το δικό της, έχοντας κι εκείνος τα δύο μεσαία δάχτυλα λυγισμένα, αλλά με την παλάμη προς τα κάτω. Τα δύο τεντωμένα δάχτυλά του άγγιξαν τα δύο τεντωμένα δάχτυλά της, οι εσωτερικές τους μεριές ακούμπησαν η μία πάνω στην άλλη, και τα δύο χέρια, μπλεγμένα έτσι, φάνηκαν προς στιγμή σαν ένα χέρι. Μετά χώρισαν και η χειραψία τελείωσε.

«Καλώς σας βρίσκω, *νιρλίσα*, με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ.»

«Σου έχω πει και στο παρελθόν, Άλφεντουρ: ο πληθυντικός δεν είναι απαραίτητος μαζί μου.»

Όπως ο Άλφεντουρ το είχε υποψιαστεί, η Αρχόντισσα σκόπευε, παρά τη φθινοπωρινή ψύχρα, να γευματίσουν στην αυλή. Δεν έκανε και *τόσο* κρύο εδώ, ήταν η αλήθεια. Ο χώρος σκεπαζόταν ικανοποιητικά από τις πέργκολες, κι επιπλέον η Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ είχε φροντίσει μαγκάλια να είναι αναμμένα γύρω από το μεγάλο, μακρόστενο τραπέζι που οι υπηρέτες άρχισαν να γεμίζουν με φαγητά και ποτά μόλις όλοι κάθισαν.

Η Κέσριμιθ είχε πάρει θέση στο ένα άκρο του τραπεζιού και ο Άλφεντουρ στο άλλο, όπως επέβαλλε το έθιμο σχετικά με τους επίσημους επισκέπτες. Εκτός από εκείνη και τον Διπλωματικό Αντιπρόσωπο, στο τραπέζι κάθονταν, από τη δική του μεριά, ο Θάλβακιρ, η Αζουρίτα, και η Ζέρκιλιθ, κι από τη δική της μεριά, η Ηλέκτρα αλ

Σίριλναθ, ο Στρατηγός Σέλιρ αλ Σίριλναθ, ο Μάλμεντιρ'χοκ, ο Φέτανιρ'μορ, και μια γυναίκα την οποία ο Άλφεντουρ δεν είχε ξαναδεί αλλά η Ηλέκτρα σύστησε ως Στρατηγό Υράλνα ωλ Βάντερεκ, απεσταλμένη από το Βασίλειο τις τελευταίες ημέρες, έχοντας τη διοίκηση των νέων μαχητών στη Φάνρηβ.

Αυτών που ήρθαν λόγω της παρουσίας του Φύλακα και του δικού του στρατού, σκέφτηκε αμέσως ο Άλφεντουρ, ξέροντας ότι δεν χρειαζόταν να ειπωθεί.

Ο Στρατηγός Σέλιρ αλ Σίριλναθ ήταν από παλιά εδώ. Ο Άλφεντουρ τον είχε ξαναδεί σε προηγούμενες επισκέψεις. Ήταν ένας πενηντάρης άντρας που είχε γνωρίσει πολλές συγκρούσεις κι έμοιαζε να σκέφτεται μόνο τον πόλεμο. Συγγενής της Ηλέκτρας.

Ο Μάλμεντιρ'χοκ ήταν ένας μάγος του τάγματος των Διαλογιστών, αλλά όχι από τη Φάνρηβ· από το Βασίλειο της Χάρνωθ, και απόλυτα πιστός σ'αυτό. Ο Φέτανιρ'μορ ήταν μάγος του τάγματος των Τεχνομαθών, κι αυτός από το Βασίλειο. Κι οι δυο τους, παρότι Μοργκιανοί, είχαν υπηρετήσει τους Παντοκρατορικούς όσο εκείνοι βρίσκονταν στη Μοργκιάνη. Η Αρχόντισσα βασιζόταν επάνω τους για πολλά θέματα ασφάλειας του Μεγάρου, απ'ό,τι είχε καταλάβει ο Άλφεντουρ.

«Πώς είναι ο σύζυγός σας, Αρχόντισσά μου;» τη ρώτησε επί του παρόντος, επιμένοντας να της μιλά στον πληθυντικό, αν και με την ερώτησή του ήθελε να της δείξει πως είχε φιλική διάθεση προς εκείνη, πως δεν την είχε ξεχάσει.

«Όπως συνήθως, Άλφεντουρ,» αποκρίθηκε η Κέσριμιθ. «Δεν του αρέσουν τα ταξίδια.» *Λέγε λίγα, κρύβε πολλά.* Ο σύζυγός της βρισκόταν στο Βασίλειο της Χάρνωθ, απ'ό,τι γνώριζε ο Άλφεντουρ, και σπάνια ερχόταν εδώ για να την επισκεφτεί. Συνήθως, η Κέσριμιθ ήταν που ταξίδευε στο σπίτι τους για να τον συναντήσει. Είχαν τρία παιδιά, όλα τους μεγάλα. Τα είχαν κάνει σε σχετικά μικρή ηλικία. *Κι έτσι,* είχε πει κάποτε η Κέσριμιθ στον Άλφεντουρ, *τελείωσα νωρίς με τις βασικές μου υποχρεώσεις στο Βασίλειο και μπορούσα μετά να κάνω ό,τι θέλω.*

Ο Άλφεντουρ είχε μάθει – από φήμες και μόνο, βέβαια – ότι η Κέσριμιθ και η Ηλέκτρα πλάγιαζαν συχνά στο ίδιο κρεβάτι. Όταν, όμως, είχαν επισκέπτες στο Μέγαρο, δεν φαινόταν τίποτα το ερωτικό μεταξύ τους.

«Δε θα μας επισκεφτεί στο σύντομο μέλλον, είμαι βέβαιη,» συνέχισε η Κέσριμιθ, αλείφοντας ένα ψωμάκι με σάλτσα. «Νομίζω πως, εκτός από τα ταξίδια, ούτε οι πολιτικές αναταραχές τού αρέσουν.»

Οι περισσότεροι γύρω από το τραπέζι χαμογέλασαν ευγενικά, και ο Άλφεντουρ επίσης. Χαρνώθιο χιούμορ.

«Πιστεύετε ότι θα έχουμε αναταραχές στη Φάνρηβ, Αρχόντισσά μου;»

Η Κέσριμιθ μειδίασε. «Αναμφίβολα αστειεύεσαι, Άλφεντουρ! Δεν έχουμε *ήδη* πολιτικές αναταραχές; Χτες βράδυ, όχι πολύ μακριά από εκεί όπου μένεις, έγινε επίθεση αυτονομιστών μέσα σε μια συγκέντρωση υποστηρικτών της Κοινοπολιτείας και του Φύλακα.»

«Ναι, το άκουσα. Πολύ δυσάρεστο γεγονός. Ωστόσο, ευτυχώς, οι μαχητές της Χάρνωθ επενέβησαν πάραυτα.»

«Έχω λάβει κάθε δυνατό μέτρο ασφάλειας μέσα στην πόλη,» είπε η Κέσριμιθ. «Οι άνθρωποί μου παρατηρούν συνεχώς για ταραξίες – και πάλι δυσκολεύονται. Και οι αυτονομιστές και οι υποστηρικτές της Κοινοπολιτείας είναι, ουσιαστικά, κακοποιοί.»

«Κακοποιοί; Οι υποστηρικτές της Κοινοπολιτείας, Αρχόντισσά μου; Κάποιοι απ'αυτούς είναι Αιρετοί. Σύμφωνα με τον Νόμο της Φάνρηβ, σωστά;»

«Για τυπικούς λόγους, ναι, σωστά,» αποκρίθηκε η Κέσριμιθ, κάνοντας έναν γρήγορο, απαξιωτικό μορφασμό με τα βαμμένα μοβ χείλη της. «Κανονικά, όμως» – έκοψε ένα κομμάτι από το ψητό κρέας της που ήταν κρυμμένο κάτω από πηχτή σάλτσα – «θα έπρεπε να ήταν παράνομοι.» Πιρούνιασε το κομμένο κομμάτι και το έβαλε στο στόμα της, μασώντας με όρεξη. Έγλειψε τα χείλη της για να τα καθαρίσει από τη σάλτσα.

«Σκοπεύετε να τους... συλλάβετε;»

«Δυστυχώς δεν μπορώ να το κάνω αυτό. Δε θα ήταν... πολιτικά έξυπνο.» Πιάνοντας το κρυστάλλινο ποτήρι με το κρασί Χαρνώθιων δασών ήπιε μια συγκρατημένη γουλιά. «Αλλά δεν θ'αφήσω την πόλη μου να πέσει στα χέρια του Φύλακα και της Κοινοπολιτείας, Άλφεντουρ, σε διαβεβαιώνω. Κάτι τέτοιο θα ήταν *καταστροφικό* για όλους μας.»

Ο Άλφεντουρ την περίμενε να συνεχίσει, πίνοντας κι εκείνος μια γουλιά από το δικό του κρασί που ήταν φτιαγμένο από βατόμουρα

των Χαρνώθιων δασών – μια ιδιαίτερη ποικιλία που δεν απαντάτο αλλού στη Μοργκιάνη.

Η Κέσριμιθ παρατηρούσε την όψη του. «Το αμφιβάλλεις; Νομίζεις ότι θα ήταν καλό για το εμπόριο στον ποταμό Τίγρη αν ο Φύλακας επέστρεφε εδώ;»

«Δεν ξέρω, *νιρλίσα,*» αποκρίθηκε ο Άλφεντουρ, χρησιμοποιώντας τη γυναικεία προσφώνηση εκτίμησης για να μη θεωρήσει η Αρχόντισσα την απάντησή του εχθρική. «Δεν έχω διαπραγματευτεί μαζί του.»

«Το Βασίλειο της Χάρνωθ κάνει εμπόριο με τόσες περιοχές, Άλφεντουρ. Θεωρεί τη Φάνρηβ σημαντική – δεν σ'το έχω κρύψει ποτέ – αλλά δεν είναι η μοναδική πηγή εμπορικών εσόδων του. Το ίδιο, όμως, δεν θα ισχύει και για τον Φύλακα. Ο Φύλακας θα θέλει να συγκεντρώνει όσο το δυνατόν περισσότερα χρήματα από το εμπόριο στον ποταμό – και γνωρίζει ότι *μπορεί* να επιβάλλει τη θέλησή του. Η Φάνρηβ βρίσκεται στις εκβολές του Τίγρη – μια πολύ βασική είσοδος και έξοδος της Μικρής Θάλασσας! Δεν αναφέρω καν ότι η Φάνρηβ είναι έδρα του τάγματος των Διαλογιστών, ή ότι βρίσκεται σχετικά κοντά στη διαστασιακή δίοδο για Σύμπλεγμα. Ο Φύλακας θα τα εκμεταλλευτεί όλα αυτά στο μέγιστο, αν καταφέρει να πάρει τον έλεγχο εδώ. Η κατάσταση δεν θα είναι τόσο... ευχάριστη όσο ήταν με το Βασίλειο, Άλφεντουρ. Το καταλαβαίνεις, έτσι δεν είναι;»

«Σύμφωνα με κάποιες φήμες, ο Φύλακας θα κάνει την οικονομική κατάσταση καλύτερη...»

«Συζητούσες με υποστηρικτές του Φύλακα;»

«Το ομολογώ ότι μου μίλησαν όταν πήγα στο Γραφείο Πολιτικών Αφίξεων για να δηλώσω την παρουσία μου στην πόλη. Δεν είναι παράνομο ακόμα, σωστά;»

Η Αρχόντισσα χαμογέλασε, κι όλοι οι δικοί της γύρω από το τραπέζι χαμογέλασαν επίσης. Το Χαρνώθιο χιούμορ, από τον κύριο Άλφεντουρ αλ Έρεσναβ, ήταν καλοδεχούμενο.

«Όχι,» αποκρίθηκε η Κέσριμιθ, «δεν είναι παράνομο. Ακόμα. Μέχρι να μας αποδείξουν περίτρανα ότι είναι εχθροί της πόλης.»

«Πιστεύετε ότι θα μας αποδείξουν κάτι τέτοιο;»

«Αν στρέψουν τα όπλα τους εναντίον μας... Όχι πως δεν το έχουν κάνει ήδη.»

Ο Άλφεντουρ την κοίταξε ερωτηματικά.

«Δεν έχεις ακούσει για τις συγκρούσεις που έχουν συμβεί ανάμεσα σε μαχητές μας και σε υποστηρικτές του Φύλακα που ξεπροβάλλουν σαν φονιάδες απ'τα σκοτάδια των δρόμων;»

«Ελπίζω,» είπε ο Άλφεντουρ, «να μην είναι τίποτα περισσότερο από μεμονωμένα επεισόδια.»

«Δεν είναι μεμονωμένα επεισόδια, σε διαβεβαιώνω. Ο Φύλακας σκοπεύει να μας επιτεθεί από έξω ενώ οι δολιοφθορείς και οι δολοφόνοι του θα μας επιτίθενται από μέσα. Η πόλη έχει *γεμίσει* από τέτοιους. Οι πράκτορές μου παλεύουν για να τους ξετρυπώσουν, και το βρίσκουν πολύ, πολύ δύσκολο.»

«Και πώς σκοπεύετε να φέρετε ειρήνη στην πόλη, Αρχόντισσά μου, αν επιτρέπεται;» ρώτησε ο Άλφεντουρ, μην περιμένοντας φυσικά καμια πραγματική απάντηση για τα σχέδια της Κέσριμιθ. Δεν ήταν τόσο ανόητη ώστε να τα αναφέρει σε έναν ουδέτερο διπλωμάτη σαν εκείνον. Δεν ήταν *καθόλου* ανόητη αυτή η Χαρνώθια αριστοκράτισσα.

«Με τον μόνο τρόπο που μπορώ, Άλφεντουρ,» αποκρίθηκε η Κέσριμιθ: «υπερασπιζόμενη τη Φάνρηβ με όλα τα μέσα που έχω στη διάθεσή μου. Ο στρατός του Φύλακα θα σπάσει τα κόκαλά του επάνω στην εξωτερική άμυνά μας· και οι κατάσκοποί μου σύντομα θα βρουν και θα εξολοθρεύσουν όλο το δίκτυο των προδοτών που βρίσκονται μέσα στα τείχη μας.»

«Και τι επιπτώσεις νομίζετε πως θα έχουν όλα τούτα για το εμπόριο στον ποταμό Τίγρη; Διότι τη Νάζρηβ, κυρίως, αυτό την ενδιαφέρει, όπως καταλαβαίνετε.»

«Το Βασίλειο θα κάνει τα αδύνατα δυνατά για την ασφάλεια του εμπορίου, σε διαβεβαιώνω, Άλφεντουρ. Όμως πιστεύουμε πως ίσως θα έπρεπε και η ίδια η Νάζρηβ να προσφέρει λίγη βοήθεια σ'αυτή την περίπτωση. Αντιλαμβανόμαστε ότι δεν το συνηθίζει, αλλά είναι και κάποιες καταστάσεις που την αφορούν άμεσα. Διαφωνείς;»

«Τι ακριβώς προτείνετε, Αρχόντισσά μου;» *Αν έχεις στο μυαλό σου στρατιωτική βοήθεια, αυτό αποκλείεται να συμβεί,* πρόσθεσε νοερά. Το ήξερε πως, αν επέστρεφε στη Νάζρηβ με μια τέτοια πρόταση, το Συμβούλιο δεν θα τη δεχόταν. Όχι πως κι ο ίδιος συμφωνούσε, ούτως ή άλλως.

Η Κέσριμιθ φάνηκε να μαντεύει τις σκέψεις του· τουλάχιστον, το αχνό μειδίαμά της αυτό υποδήλωνε. Είπε: «Να χτυπήσει η Νάζρηβ

τον εχθρό με τον καλύτερο τρόπο που μπορεί. Αρνούμενη να έχει εμπορικές επαφές μαζί του.»

Η πρότασή της τον σόκαρε. «Εννοείτε να πάψουμε να συναλλασσόμαστε με τους υποστηρικτές του Φύλακα και της Κοινοπολιτείας;» ρώτησε σαν να είχε ξαφνικά πάψει να είναι διπλωμάτης και να είχε μετατραπεί σε ξαφνιασμένο μισθοφόρο.

Το μειδίαμα της Κέσριμιθ πλάτυνε. «Ναι.»

Ο Άλφεντουρ επανάκτησε την ισορροπία του. «Και ποιος μπορεί να πει με βεβαιότητα ποιοι είναι υποστηρικτές του Φύλακα και ποιοι όχι; Πέρα από τους έκδηλους, φυσικά – όπως κάποιους από τους Αιρετούς.»

«Εγώ, βέβαια,» είπε η Κέσριμιθ. «Εγώ θα σας δώσω μια λίστα με ονόματα ανθρώπων με τους οποίους δεν θα πρέπει να συναλλάσσεστε, προκειμένου να βοηθήσετε το Βασίλειο της Χάρνωθ στον αγώνα του για ειρήνη και ευημερία στη Φάνρηβ.»

«Θα μπορούσα να έχω αυτή τη λίστα προτού σας δώσω απάντηση;»

«Δυστυχώς, όχι· μόνο *αφότου* μου δώσετε οριστική απάντηση. Απάντηση εγκεκριμένη από το Συμβούλιο της Νάζρηβ.»

Ο Άλφεντουρ δεν περίμενε τίποτα λιγότερο από την Αρχόντισσα. «Θα το αναφέρω στο Συμβούλιο, *νιρλίσα*. Αλλά πρέπει να σας προειδοποιήσω ότι το θεωρώ απίθανο να δεχτεί.»

Η Κέσριμιθ συνοφρυώθηκε. «Γιατί; Δεν επιθυμεί ειρήνη και ευημερία για την περιοχή της Φάνρηβ; Πρέπει να τους *πείσεις*, Άλφεντουρ, αν δεν είναι καλά ενημερωμένοι για την κατάσταση εδώ.»

«Θα προσπαθήσω,» αποκρίθηκε μόνο ο Άλφεντουρ. *Λέγε λίγα, κρύβε πολλά.*

«Αλήθεια,» ρώτησε η Κέσριμιθ, «ποιος ο λόγος της επίσκεψής σου; Ήρθες στη Φάνρηβ προτού σε καλέσουμε. Αν και είχε συζητηθεί να ζητήσουμε την παρουσία Διπλωματικού Αντιπροσώπου από τη Νάζρηβ, ώστε να παρευρεθεί σε κάποιο από τα επόμενα Γενικά Συνέδρια.»

Ο Άλφεντουρ δεν νόμιζε ότι θα ήταν σωστό να αναφέρει το όνομα του Κασλάριν, και ούτε ο ίδιος ήθελε να εκθέσει έτσι τον φίλο του. Επιπλέον, όπως πάντα: *Λέγε λίγα, κρύβε πολλά.* Αλλά, από την άλλη, η Αρχόντισσα πιθανώς ήδη να ήξερε για την επίσκεψη του Άλφεντουρ στο σπίτι του Κασλάριν, αμέσως μετά την άφιξή του στη Φάν-

ρηβ· και πιθανώς ήδη να είχε υποθέσει ότι ο Κασλάριν ήταν που τον κάλεσε εδώ.

Ποια ήταν η γνώμη της για τον Κασλάριν, άραγε;

«Τα νέα για την επικίνδυνη κατάσταση στη Φάνρηβ έχουν φτάσει στη Νάζρηβ, φυσικά,» αποκρίθηκε ο Άλφεντουρ, «και θεώρησα ότι θα ήταν συνετό να έρθω να δω ο ίδιος τι συμβαίνει. Δεν έκανα καλά;» Εσκεμμένη ερώτηση, για να αποκρούσει δικές της ερωτήσεις προτού καν γίνουν.

«Ασφαλώς και έκανες καλά,» είπε η Κέσριμιθ, αναμενόμενα. «Είσαι πάντα καλοδεχούμενος εδώ – και στην πόλη και στο Μέγαρό μου· το ξέρεις αυτό.»

«Αναρωτιόμουν αν θα μπορούσε να υπάρξει κάποια λύση που δεν θα περιλάμβανε αιματοχυσία και πολεμικές συγκρούσεις...» είπε ο Άλφεντουρ, παρατηρώντας να δει την αντίδρασή της.

Τα μάτια της στένεψαν ελαφρώς. *Καχυποψία.* «Άκουσα πως συνάντησες τον Κασλάριν ωλ Μάρατεκ, λίγο αφότου το ελικόπτερό σου προσγειώθηκε στον Αερολιμένα της Φάνρηβ...»

Δεν το είχε «ακούσει», προφανώς· οι κατάσκοποί της της το είχαν αναφέρει. *Είχα δίκιο, λοιπόν. Με παρακολουθούσαν από τότε που ήρθα. Με παρακολουθούσαν συνέχεια. Και, μάλλον, σκοπεύουν να εξακολουθήσουν να με παρακολουθούν για όσο θα βρίσκομαι εδώ.* Δεν τον εξέπληττε καθόλου, ειδικά έτσι όπως ήταν η πολιτική κατάσταση.

Μια φευγαλέα σκέψη φτερούγισε μες στο μυαλό του: *Γι'αυτό, άραγε, ο Κασλάριν θέλει να με συναντήσει στον Λαβύρινθο; Έχει εντοπίσει τους κατασκόπους της;*

«Ο Κασλάριν είναι φίλος μου από παλιά,» αποκρίθηκε στην Αρχόντισσα. «Το ξέρετε αυτό, *νιρλίσα.*»

«Ναι... Μου είχες αναφέρει ότι κάποτε σου έσωσε τη ζωή, μάλιστα. Σωστά;»

«Όχι ακριβώς. Σώσαμε ο ένας τη ζωή του άλλου, θα μπορούσε να πει κανείς. Πριν από εννιά χρόνια. Δεν ήταν Αιρετός, τότε, ούτε εσείς ήσασταν ακόμα Βασιλική Αντιπρόσωπος εδώ· Άρχοντας της Φάνρηβ ήταν ο προκάτοχός σας, και υπό την επίβλεψη του Παντοκρατορικού Επόπτη. Ο Κασλάριν εμπορευόταν αγροτικά προϊόντα στον ποταμό Τίγρη. Έπλεε, στη συγκεκριμένη περίπτωση, προς Νάζρηβ, ενώ εγώ έπλεα *από* Νάζρηβ, προς τα νότια. Βρήκα το πλοίο

του να δέχεται επίθεση από πειρατές που είχαν έρθει από το ανατολικό Χαμηλό Δάσος, αν δεν κάνω λάθος. Σύντομα ενεπλάκη και το δικό μου σκάφος στη σύγκρουση. Και ήταν *άγρια* σύγκρουση· παραλίγο να σκοτωθούμε κι οι δύο. Καθώς και η σύζυγός μου. Ήμασταν νιόπαντροι τότε και είχε αποφασίσει να έρθει μαζί μου σ'εκείνη τη διπλωματική αποστολή.» *Και μετά από πέντε χρόνια χωρίσαμε.* Λίγο προτού διαλυθεί η Συμπαντική Παντοκρατορία. Η ζωή του ήταν γεμάτη διαλυμένες ερωτικές σχέσεις…

Ξαφνικά συνειδητοποίησε ότι δεν ακολουθούσε τη ρήση *Λέγε λίγα, κρύβε πολλά.* Δεν υπήρχε κανένας λόγος να πει στην Αρχόντισσα για τη γυναίκα του· το μόνο που χρειαζόταν ήταν να την πείσει για τη φιλία του με τον Κασλάριν, ώστε εκείνη να μην το θεωρήσει παράξενο που είχε επισκεφτεί το σπίτι του μόλις ήρθε στη Φάνρηβ.

«Μάλιστα,» είπε η Κέσριμιθ, παρατηρώντας τον – προσπαθώντας, μάλλον, τώρα *εκείνη* να τον κρίνει από τις αντιδράσεις του. «Σε θεωρεί κι αυτός φίλο του, υποθέτω. Είναι αμοιβαίο, σωστά;»

«Σωστά,» αποκρίθηκε ο Άλφεντουρ. «Πάντα όταν έρχομαι στη Φάνρηβ τον επισκέπτομαι. Είναι από τα πρώτα πράγματα που κάνω.»

«Ο Κασλάριν έχει εκφράσει απόψεις… παράξενες στο Γενικό Συνέδριο. Δε μπορεί να μη σου έχει αναφέρει τίποτα για τη γνώμη του σχετικά με την πολιτική κατάσταση…»

«Μου είπε, πράγματι, ότι πιστεύει πως πρέπει να υπάρξει συμβιβασμός μεταξύ της Κοινοπολιτείας και του Βασιλείου.» Αν της το έκρυβε, εκείνη κατευθείαν θα ήξερε ότι της έλεγε ψέματα. «Αλλά δεν είναι μια δημοφιλής άποψη στην πόλη, απ'ό,τι καταλαβαίνω.»

«Δεν είναι *καθόλου* δημοφιλής άποψη,» τόνισε η Κέσριμιθ. «Οι αυτονομιστές δεν θέλουν ν'ακούσουν ούτε για Φύλακα ούτε για Βασίλειο, όπως θα μπορείς να διαβάσεις στους τοίχους της Φάνρηβ. Και οι υπέρμαχοι του Φύλακα και της Κοινοπολιτείας που τον υποστηρίζει δεν είναι πρόθυμοι να μοιραστούν σπιθαμή από την πόλη που θεωρούν δική τους.»

«Ενώ εσείς είστε, *νιρλίσα*;» *Σιγά μην είστε.*

«Φυσικά και όχι. Επειδή ξέρουμε ότι αυτό θα χειροτέρευε τα πράγματα για όλους.»

«Με τι τρόπο; Δε θα αποφευγόταν η αιματοχυσία; Τόσοι θάνατοι, τόσες υλικές ζημιές – και, μάλιστα, μόλις τρία χρόνια ύστερα από τον μεγάλο πόλεμο της Επανάστασης.»

«Τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά, Άλφεντουρ. Ίσως να σου φαίνονται έτσι επειδή τα κοιτάζεις από έξω, αλλά, να είσαι βέβαιος, δεν είναι *καθόλου* απλά.»

«Εξηγήστε μου, Αρχόντισσά μου.»

«Ακόμα κι αν μοιράζαμε τη Φάνρηβ – κάτι που, σε *καμία* περίπτωση, δεν σκοπεύουμε να κάνουμε – ο Φύλακας και η Κοινοπολιτεία θα συνέχιζαν να δολοπλοκούν εναντίον μας ώστε να μας διώξουν. Θα θεωρούσαν 'νίκη' το γεγονός ότι τους παραχωρήσαμε τη μισή πόλη· δεν θα το θεωρούσαν μεγαλοψυχία. Θα μας νόμιζαν αδύναμους, φοβισμένους. Και το Βασίλειο της Χάρνωθ, σε διαβεβαιώνω, Άλφεντουρ, δεν φοβάται ούτε την Κοινοπολιτεία των Τεσσάρων Δασών ούτε τον εξόριστο Φύλακα της Φάνρηβ.»

Αν τα άκουγε αυτά ο Κασλάριν, θα είχε πέσει σε απόγνωση, σκέφτηκε ο Άλφεντουρ. *Ή, μάλλον, όχι.* Σίγουρα τα ήξερε. Σίγουρα. Και πολύ καλά, μάλιστα.

«Θα αποφεύγατε, όμως, τον πόλεμο,» τόνισε ο Άλφεντουρ.

«Το Βασίλειο δεν φοβάται τον πόλεμο, κύριε Άλφεντουρ.» Η φωνή του Σέλιρ αλ Σίριλναθ τον ξάφνιασε, καθώς ο Στρατηγός ήταν σιωπηλός ώς τώρα, όπως κι οι υπόλοιποι εκτός από εκείνον και την Αρχόντισσα.

«Δεν το αμφιβάλλω, Στρατηγέ,» του είπε ο Διπλωματικός Αντιπρόσωπος της Νάζρηβ. «Είναι γνωστό, άλλωστε.»

Το βλέμμα του Σέλιρ αλ Σίριλναθ δεν ήταν ούτε φιλικό ούτε διπλωματικό. Ήταν ένα βλέμμα που έλεγε *Πρόδωσέ μας και θα σε αφανίσουμε.*

Η Κέσριμιθ παρενέβη, λέγοντας: «Το Βασίλειο θα πατάξει τις δυνάμεις που επιθυμούν την αποσταθεροποίηση και την αναρχία στην περιοχή της Φάνρηβ, Άλφεντουρ, και σύντομα θα έχουμε ειρήνη και ευημερία εδώ. Χρειαζόμαστε, όμως, κάθε δυνατή βοήθεια, όπως σου είπα. Συμπεριλαμβανομένης της βοήθειας της Νάζρηβ. Αν η Νάζρηβ μάς βοηθήσει, θα έχει την ευγνωμοσύνη του Βασιλείου για πάντα.»

4
Ένα Σαυράκι Έρχεται· Κατάσκοπος· η Πόλη της Αέναης Νύχτας· ένας Παλιός Κλέφτης· κι Άλλη Έκκληση για Βοήθεια

Κύριε Άλφεντουρ! Ένα *σίρκι'θ*!»

Ήταν δύο ώρες μετά τη δύση του ήλιου, και ο Άλφεντουρ περίμενε τη Ζιρίνα ωλ Φέρενερ από στιγμή σε στιγμή. Ακούγοντας τη φωνή της Ζέρκιλιθ, στράφηκε προς το μέρος της καθώς ήταν καθισμένος στον σοφά του καθιστικού και διάβαζε το τελευταίο φύλλο του *Κήρυκα της Φάνρηβ*.

Η Ζέρκιλιθ στεκόταν μπροστά στην ξύλινη πόρτα του μπαλκονιού, την οποία είχε ανοίξει παρά το ψύχος του φθινοπώρου. «Ένα *σίρκι'θ,*» είπε ξανά, και παραμέρισε από το κατώφλι της πόρτας, για να φανεί εκεί μια σαύρα που στο μέγεθος δεν μπορεί να ήταν πολύ μεγαλύτερη από την παλάμη του Άλφεντουρ. Το χρώμα της ήταν γκρίζο και είχε έξι πόδια με ένα κοφτερό νύχι στο καθένα. Η κοντή της ουρά ήταν ορθωμένη· τα διαφανή μάτια της γυάλιζαν σαν διαμάντια. Στο στόμα της κρατούσε ένα διπλωμένο χαρτί.

Δίχως να χάσει καιρό, το *σίρκι'θ* έτρεξε προς τον καθισμένο Διπλωματικό Αντιπρόσωπο της Νάζρηβ.

Ο Θάλβακιρ κινήθηκε σαν τον άνεμο, και η σαύρα βρέθηκε ξαφνικά να κρέμεται στον αέρα, από τη μικρή ουρά της, την οποία ο πρασινόδερμος σωματοφύλακας κρατούσε ανάμεσα στον δείκτη και στον αντίχειρα του δεξιού του χεριού. Και στο αριστερό χέρι ήταν ένα ξιφίδιο.

«Δε νομίζω ότι είναι *σίρκι'θ*-δολοφόνος, Θάλβακιρ,» είπε η Ζέρκιλιθ.

Το σαυράκι κουνούσε τα έξι πόδια του στον αέρα, μανιωδώς, συνεχίζοντας να βαστά το μήνυμα δυνατά με το στόμα του. Τα διαφανή μάτια του ήταν εστιασμένα στον Άλφεντουρ.

«Η Ζέρκιλιθ μιλά σωστά. Άφησέ το, Θάλβακιρ. Τόσα χρόνια που έρχομαι στη Φάνρηβ, δεν έχω ακούσει ποτέ *σίρκι'θ* να επιτίθεται σε άνθρωπο.»

«Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν μπορεί να συμβεί, Άλφεντουρ.» Ωστόσο, ο σωματοφύλακας άφησε το γκρίζο σαυράκι στο πάτωμα, κι εκείνο αμέσως έτρεξε κοντά στα πόδια του διπλωμάτη, υψώνοντας το χαρτί που κρατούσε.

Ο Άλφεντουρ πήρε το μήνυμα από το στόμα του *σίρκι'θ*, και το ερπετό στράφηκε και κατευθύνθηκε πάλι προς την ανοιχτή μπαλκονόπορτα. Πέρασε το κατώφλι, βγήκε στο μπαλκόνι, και σκαρφάλωσε για να φύγει. Τα έξι πόδια των *σίρκι'θ* παρότι είχαν ένα και μόνο νύχι ήταν εξαιρετικά στο σκαρφάλωμα. Τα σαυράκια μπορούσαν να πάνε παντού. Και, κυρίως, μπορούσαν να βρουν τον οποιονδήποτε, με τη σωστή εκπαίδευση από υπνωτιστές της Φάνρηβ. Τα *σίρκι'θ* ήταν πολύ δεκτικά σε νοητικές ενέργειες. Κι ο Άλφεντουρ τα είχε χρησιμοποιήσει μερικές φορές παλιότερα. Τους ψιθύριζες μια λέξηκλειδί που έβαζε το μυαλό τους στην ίδια συχνότητα με το δικό σου· μετά έφερνες στη νόησή σου την όψη του ανθρώπου που ήθελες να βρουν για να μεταφέρουν το μήνυμά σου, κι αυτά «έπιαναν» την εικόνα κι έτρεχαν να τον συναντήσουν. Ποτέ δεν έκαναν λάθος.

Ο Άλφεντουρ είχε μια υποψία από ποια ήταν το μήνυμα που κρατούσε στο χέρι του...

Ξεδίπλωσε το χαρτί και διάβασε τα μικροσκοπικά γράμματα:

> *Πρέπει να έρθεις μόνος για να μιλήσουμε – δεν είναι επίσημη συνάντηση. Θέλω να με εμπιστευτείς – δεν κινδυνεύεις. Ανέβα στην ταράτσα του ξενοδοχείου – σε περιμένω εκεί τώρα, αλλά όχι για πολύ. Μην καθυστερήσεις!*
>
> *–Ζιρίνα*

«Μάλιστα,» μουρμούρισε ο Άλφεντουρ, ενώ τα δάχτυλά του, χρησιμοποιώντας τη Σιωπηλή Γλώσσα, έλεγαν: *Αυτή που περίμενα. Θα πάω τώρα. Μόνος. Στην ταράτσα του ξενοδοχείου*. Φοβόταν για κοριούς (αν και είχε ελέγξει και είχε συμπεράνει πως δεν υπήρχαν) ή άλλους τρόπους κατασκόπευσης.

Τα δάχτυλα του Θάλβακιρ αποκρίθηκαν αμέσως: *Όχι μόνος!*

Ο Άλφεντουρ επέμεινε: *Μόνος*.

Η Ζέρκιλιθ είπε: *Επικίνδυνο!* Η Αζουρίτα δεν ήταν εδώ, αλλά ο Άλφεντουρ ήταν βέβαιος πως κι εκείνη θα συμφωνούσε.

Σηκώθηκε από τον σοφά, φόρεσε τις μπότες του, και πήρε την κάπα του από την κρεμάστρα. *Μόνος,* επέμειναν τα δάχτυλά του, και έδεσε τη ζώνη του με το δηλητηριώδες ξιφίδιο γύρω από τη μέση του.

Θα έρθω μαζί σου ώς την ταράτσα, δήλωσε ο Θάλβακιρ. *Σε απόσταση ασφαλείας. Δεν θα ανεβώ.*

Ο Άλφεντουρ δίστασε για λίγο. Μετά αποκρίθηκε: *Εντάξει.*

Ο Θάλβακιρ τον ακολούθησε καθώς έβγαινε από τη σουίτα· η Ζέρκιλιθ έμεινε στο καθιστικό.

Η σουίτα ήταν στον τελευταίο όροφο του *Καταφύγιου,* οπότε δεν είχαν να πάνε μακριά. Ο Άλφεντουρ βάδισε προς τη σκάλα που ήξερε πως βρισκόταν μετά τη στροφή του διαδρόμου, ενώ είχε αφήσει τον Θάλβακιρ πίσω του. Δεν άκουγε καθόλου τα βήματα του σωματοφύλακα, αλλά δεν αμφέβαλλε ότι ήταν εκεί και τον φρουρούσε.

Φτάνοντας στη σκάλα, έριξε μια φευγαλέα ματιά πάνω απ’τον ώμο του και είδε τη μορφή του Θάλβακιρ να στέκεται στη στροφή. Ύστερα, ο διπλωμάτης σήκωσε την κουκούλα της κάπας του στο κεφάλι και ανέβηκε τα σκαλοπάτια με προσοχή, και με το ένα του χέρι κάτω από την κάπα του και κοντά στη λαβή του ξιφιδίου του. Αν και δεν πίστευε πραγματικά ότι υπήρχε κίνδυνος, δεν μπορούσε να μην είναι επιφυλακτικός.

Η σκάλα τον οδήγησε σε μια ξύλινη πόρτα. Αφημένη ελαφρώς ανοιχτή· μια χαραμάδα. Ο Άλφεντουρ την έσπρωξε και βγήκε στην ταράτσα.

«Ρίξε μια ματιά πίσω σου, μήπως σ’έχουν ακολουθήσει,» είπε, με γυναικεία φωνή, μια σκιερή φιγούρα που στεκόταν παραδίπλα, κρυμμένη μες στα σκοτάδια της νύχτας. Το φύσημα του ανέμου αναμιγνυόταν με τα λόγια της.

«Κανείς δεν μ’έχει ακολουθήσει,» τη διαβεβαίωσε ο Άλφεντουρ, κλείνοντας την πόρτα. Την πλησίασε εκεί όπου στεκόταν, μην αμφιβάλλοντας ότι ήταν η Ζιρίνα ωλ Φέρενερ παρότι η κουκούλα της κάπας της έκρυβε το πρόσωπό της σε πυκνή σκιά. «Παράξενο μέρος διάλεξες για να μιλήσουμε...»

«Δεν ήθελα κανένας να μάθει για τη συνάντησή μας. Και χαίρομαι που μου μιλάς στον ενικό· ήμουν έτοιμη να σε ρωτήσω αν υπάρχει πρόβλημα που δεν σου μιλάω στον πληθυντικό.»

Ο Άλφεντουρ δεν μπόρεσε παρά να γελάσει μέσα από την κουκούλα του. «Υπό τις συνθήκες που βρισκόμαστε; Δεν είναι αυτό μέρος για πολιτική συζήτηση.» Ο παγερός αέρας τίναζε την κάπα του και τα λόγια του.

«Γι'αυτό,» είπε η Ζιρίνα, «θέλω να μ'ακολουθήσεις.»

«Πού;»

«Μέσα στην Πόλη της Αέναης Νύχτας, γι'αρχή.»

Συνοφρυώθηκε. «Ένας αστικός μύθος της Φάνρηβ...»

«Δεν είναι μύθος, Άλφεντουρ· η ενδοδιάσταση υπάρχει. Και έχω ένα από τα κλειδιά. Θα έρθεις μαζί μου; Θα πρότεινα να συζητήσουμε μέσα στο *Καταφύγιο,* αλλά είναι πολύ ριψοκίνδυνο. Οι πράκτορες της Αρχόντισσας σε παρακολουθούν, το ξέρεις;»

«Εσύ πώς το ξέρεις;»

«Επειδή και οι δικοί μας πράκτορες σε παρακολουθούν.»

«Ο Ιουράσκε πρέπει νάναι πολύ χαρούμενος θεός σε τούτη την πόλη.»

Η Ζιρίνα γέλασε. «Θα έρθεις;»

«Πρέπει να ειδοποιήσω κάποιον, πρώτα.»

«Αδύνατον,» είπε η Ζιρίνα. «Αν απομακρυνθείς τώρα, μπορεί να–»

«Δεν είναι μακριά.»

«Τι εννοείς;»

«Στην αρχή της σκάλας, μάλλον.»

«Σου είπα νάρθεις μόνος!»

«Ο Θάλβακιρ, ο σωματοφύλακάς μου, επέμενε να με ακολουθήσει από απόσταση. Τον αδικείς;»

Μια στιγμή δισταγμού. «Μάλλον όχι.»

«Θα του μιλήσω με τα δάχτυλά μου και μόνο. Θα του πω να φύγει και να μην ανησυχεί για εμένα.»

«Εντάξει. Αλλά γρήγορα.»

Ο Άλφεντουρ άνοιξε την ξύλινη πόρτα του μικρού δώματος και κοίταξε προς το τέλος της σκάλας. Δεν είδε κανέναν εκεί. *Παράξενο...* σκέφτηκε, λιγάκι ανήσυχος. Κανονικά, ο Θάλβακιρ έπρεπε να είχε πλησιάσει ώς εδώ.

«Τι είναι;» ρώτησε η Ζιρίνα, στεκόμενη πίσω του.

«Μια στιγμή, σε παρακαλώ,» της είπε ο Άλφεντουρ, και κατέβηκε, με κάποια προσοχή, τη σκάλα. Προτού φτάσει στα τελευταία σκαλοπάτια μπορούσε να κοιτάξει ώς τη στροφή του διαδρόμου...

...και ούτε εκεί ήταν ο Θάλβακιρ.

Τώρα άρχισε να ανησυχεί πραγματικά για τον σωματοφύλακα. *Αποκλείεται να με εγκατέλειψε οικειοθελώς.*

Ο Άλφεντουρ τράβηξε το κυρτό ξιφίδιο από το θηκάρι του καθώς βάδιζε αργά μέσα στον διάδρομο, προσπαθώντας να μην κάνει θόρυβο.

Η Ζιρίνα τού χάλασε το σχέδιο. «Άλφεντουρ!» αντήχησε η φωνή της, όχι πολύ δυνατά αλλά ούτε και πολύ σιγανά – ένας έντονος ψίθυρος από την κορυφή της σκάλας.

Ο διπλωμάτης στάθηκε και της έγνεψε να κατεβεί.

Εκείνη δίστασε ξανά, προς στιγμή, αλλά μετά άρχισε να κατεβαίνει. Ένα μικρό πιστόλι ήταν ξαφνικά στο χέρι της.

–Βήματα από τη στροφή του διαδρόμου!

Ο Άλφεντουρ γύρισε για να κοιτάξει–

Ο Θάλβακιρ παρουσιάστηκε, και στάθηκε ξαφνιασμένος. Έπειτα τον πλησίασε ενώ τον πλησίαζε και η Ζιρίνα από την άλλη μεριά.

«Τι συμβαίνει;» απαίτησε η δεύτερη, με ενοχλημένη φωνή, μέσα απ'την κουκούλα της.

Ο Θάλβακιρ είπε στον Άλφεντουρ, χαμηλόφωνα: «Κάποιος ήταν πίσω μας πριν.» Και το βλέμμα του στράφηκε στη Ζιρίνα.

Ο Άλφεντουρ τού είπε με τη Σιωπηλή Γλώσσα: *Συνέχισε.*

«Περίμενα να δω αν θα με πλησίαζε, ίσως, για να με χτυπήσει στην πλάτη,» είπε ο Θάλβακιρ. «Αλλά δεν πλησίασε· γύρισε κι απομακρύνθηκε· οπότε στράφηκα και τον ακολούθησα. Δε με κατάλαβε· βιαζόταν. Τον είδα να μπαίνει σ'ένα δωμάτιο που βρίσκεται αντίκρυ της πόρτας της σουίτας μας.»

«Κατάσκοπος της Αρχόντισσας!» τόνισε η Ζιρίνα· και προς τον Άλφεντουρ: «Σ'το είπα ότι σε παρακολουθούν. Και πάω στοίχημα πως περίμεναν ότι ίσως με συναντήσεις. Δηλαδή, όχι εμένα συγκεκριμένα αλλά κάποιον από τους υποστηρικτές της Κοινοπολιτείας. Έλα μαζί μου, τώρα!»

Ο Άλφεντουρ είπε στον Θάλβακιρ: «Επίστρεψε στη σουίτα. Θα έρθω αργότερα.»

«Πού πηγαίνεις;»

«Στην ταράτσα. Μην ανησυχήσεις, ακόμα κι αν αργήσω.»

Αν έκρινε από την όψη και το βλέμμα του Θάλβακιρ, δεν του άρεσε αυτό· αλλά δεν έφερε αντίρρηση. Τράβηξε το πιστόλι τριπλής λειτουργίας από το θηκάρι στη ζώνη του και το έδωσε στον διπλωμάτη.

«Δε θα φανεί απαραίτητο,» είπε η Ζιρίνα, αλλά ο Άλφεντουρ το πήρε και το έκρυψε μες στην κάπα του, αν μη τι άλλο για να καθησυχάσει τον Θάλβακιρ. Μετά, ακολούθησε την Αιρετή επάνω στη σκάλα και στην ταράτσα.

Η Ζιρίνα έκλεισε την ξύλινη πόρτα πίσω τους, ενώ ο νυχτερινός άνεμος σφύριζε. «Από δω,» είπε, και βάδισε προς τη μεριά όπου βρίσκονταν δυο μεγάλες κεραίες, σκύβοντας για να περάσει κάτω από μερικά τεντωμένα καλώδια.

Ο Άλφεντουρ την ακολούθησε. *Είναι δυνατόν εδώ να υπάρχει δίοδος για την Πόλη της Αέναης Νύχτας;*

Η Ζιρίνα τράβηξε ένα περιδέραιο από το εσωτερικό της κάπας της: έναν αργυρό δίσκο με περίτεχνα λαξεύματα και έναν διαφανή λίθο στο κέντρο. Ο δίσκος κρεμόταν από τον λαιμό της μ’ένα δερμάτινο λουρί, και τώρα η Ζιρίνα τον κράτησε έτσι ώστε το φως των δύο φεγγαριών της Μοργκιάνης να πέσει επάνω του. Ο λίθος γυάλισε· φάνηκε να φορτίζεται από το φεγγαρόφωτο όπως οι φωτόλιθοι φορτίζονταν από το φως του ήλιου. Αλλά αμέσως μετά συνέβη κάτι που ποτέ δεν συνέβαινε με τους φωτόλιθους: ο λίθος στο κέντρο του αργυρού δίσκου έστειλε μια φωτεινή αντανάκλαση δίπλα του η οποία στεκόταν όρθια (!) σαν ολόγραμμα, και ήταν πολύ μεγαλύτερη από τον ίδιο. Λίγο πιο ψηλή από άνθρωπο.

Ο Άλφεντουρ δεν είχε ποτέ ξανά δει κάτι παρόμοιο.

«Πέρνα μέσα από το φως,» του είπε η Ζιρίνα. «Είναι η δίοδος για την ενδοδιάσταση.»

Ο Άλφεντουρ βάδισε προς τον φωτεινό δίσκο που κρεμόταν στον αέρα. Πέρασε από μέσα του και είχε την αίσθηση μιας ξαφνικής μετατόπισης, σαν κάποιος να τράβηξε το πάτωμα κάτω από τα πόδια του, ενώ συγχρόνως νόμιζε πως σκιές είχαν απλωθεί παντού – *διαφορετικές* σκιές, κατά κάποιον τρόπο, από τις προηγούμενες που τον περιέβαλλαν – και το φως είχε αλλάξει.

Το φως είχε αλλάξει;

Υψώνοντας το βλέμμα του είδε, ξαφνιασμένος, ότι τα φεγγάρια είχαν εξαφανιστεί! Αλλά ένα αχνό, γκριζωπό φως κατερχόταν από τον ουρανό, δίχως καμια πιο συγκεκριμένη πηγή προέλευσης.

Η Ζιρίνα παρουσιάστηκε δίπλα του ξεπροβάλλοντας μέσα από ένα σημείο που το σκοτάδι έμοιαζε να είναι αφύσικα πυκνό. Ο φωτεινός δίσκος δεν φαινόταν πουθενά. Στο χέρι της εξακολούθησε να κρατά το περιδέραιο, αλλά τώρα ο λίθος του δεν φώτιζε. Το έκρυψε πάλι μέσα στην κάπα της.

«Εδώ είναι;» είπε ο Άλφεντουρ. «Η Πόλη της Αέναης Νύχτας;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Ζιρίνα, κατεβάζοντας την κουκούλα της, χαμογελώντας αχνά, «εδώ.»

«Και πώς μπορούμε να επιστρέψουμε;»

Η Ζιρίνα έδειξε το σημείο του πυκνού σκοταδιού που έμοιαζε με την αντίθεση του φωτεινού σημείου που είχε δημιουργήσει, πιο πριν, το περιδέραιο. «Διαστασιακή δίοδος. Και υπάρχουν κι άλλες, πολλές, στην πόλη.»

«Απορώ που η Αρχόντισσα δεν τις ελέγχει κάπως.»

«Μόνο όσοι έχουν Φυλαχτά της Αέναης Νύχτας μπορούν να ανοίξουν τις διόδους από τη μεριά της Μοργκιάνης. Και τα Φυλαχτά της Αέναης Νύχτας είναι σπάνια. Τα έχουν μόνο όσοι πρέπει να τα έχουν–»

«Δεν είναι ανάγκη να δίνουμε από τώρα τόσες πληροφορίες, Ζιρίνα.»

Ο Άλφεντουρ στράφηκε, αιφνιδιασμένος, ακούγοντας αυτή τη φωνή, και είδε έναν άντρα να τους πλησιάζει ο οποίος του ήταν άγνωστος. Μαυρόδερμος, με μενεξεδιά μαλλιά και μούσι.

«Υποθέτω ότι ο κύριος Άλφεντουρ θα έρθει σύντομα με το μέρος μας,» είπε η Αιρετή.

«Ας βεβαιωθούμε γι'αυτό, πρώτα,» αποκρίθηκε ο άγνωστος.

«Η Νάζρηβ δεν μπορεί να είναι με το μέρος κανενός, αυτή τη στιγμή,» τους προειδοποίησε ο Άλφεντουρ. «Ωστόσο, αφού μου ζητήσατε να μιλήσουμε....»

«Νομίζω ότι θ'αλλάξεις γνώμη όταν καταλάβεις πώς είναι η κατάσταση,» του είπε η Ζιρίνα.

Ο Άλφεντουρ το αμφέβαλλε. «Πού θα πάμε τώρα;» ρώτησε. «Εδώ που είμαστε... δεν είμαστε πάλι στην οροφή του *Καταφύγιου*;» Κοί-

ταξε ολόγυρά του. Τα πάντα έμοιαζαν, αν και... ήταν, κατά κάποιον τρόπο, *διαφορετικά*. Πιο θολά, ίσως.

«Η Πόλη της Αέναης Νύχτας,» του είπε ο άντρας, «είναι μια σκοτεινή αντανάκλαση της Φάνρηβ. Αλλά κανένας δεν μπορεί να σε δει εδώ. Κι εκτός των άλλων, οι ελκτικές δυνάμεις είναι πολύ πιο ήπιες.» Έτρεξε και πήδησε πάνω από τα χαμηλά κάγκελα της ταράτσας, πέφτοντας από την οροφή του ξενοδοχείου!

«Τι–!» έκανε ο Άλφεντουρ.

Η Ζιρίνα γέλασε. «Έλα και δες!» είπε, τρέχοντας κι εκείνη προς τα κάγκελα αλλά, φανερά, όχι με σκοπό να πηδήσει.

Ο Άλφεντουρ την ακολούθησε και είδε τον άγνωστο άντρα να μην έχει ακόμα φτάσει στον δρόμο κάτω από το *Καταφύγιο*. Βρισκόταν περίπου στα τρία τέταρτα της απόστασης, κι έπεφτε ήπια, σαν να τον συγκρατούσε κάποιο αλεξίπτωτο.

Η Ζιρίνα εξακολουθούσε να γελά. «Δοκίμασέ το!» πρότεινε, και πήδησε κι εκείνη από την ταράτσα, αρχίζοντας να πέφτει ομαλά.

Ο Άλφεντουρ, κατεβάζοντας την κουκούλα του, σκέφτηκε: *Είναι σαν να ονειρεύομαι*. Και μιμήθηκε την Αιρετή, διαπιστώνοντας ότι, πράγματι, αισθανόταν λες και κάποιο αλεξίπτωτο να τον κρατούσε.

Δεν άργησε να φτάσει κάτω, αλλά δεν ένιωσε τα πόδια του να χτυπάνε επώδυνα στο πλακόστρωτο.

Ο άγνωστος άντρας τού είπε: «Στην Πόλη της Αέναης Νύχτας είμαστε όλοι γάτες.» Και έτεινε το χέρι του προς τον Άλφεντουρ. «Εθέλδιρ.»

Ο διπλωμάτης το έσφιξε βιαστικά. Δε νόμιζε ότι ο ίδιος χρειαζόταν να συστηθεί. «Εθέλδιρ...» είπε. Το όνομα αυτό, και η όψη του άντρα... Μενεξεδιά μαλλιά, μαύρο δέρμα...

«Με αναγνωρίζεις;»

«Είχα ακούσει ότι ο Πρόμαχος της Επανάστασης στη Φάνρηβ ονομαζόταν Εθέλδιρ, και–»

«Μόλις τον συνάντησες προσωπικά, Άλφεντουρ.»

Δεν τον ξάφνιαζε που ένας πρώην επαναστάτης ήταν με τους υποστηρικτές του Φύλακα και της Κοινοπολιτείας. «Γιατί δεν είσαι ένας από τους Αιρετούς, τώρα;»

«Γιατί να είμαι; Τι λόγος μπορεί να υπάρχει; Εξάλλου, η συντεχνία στην οποία ανήκω – ή, μάλλον, κάποτε *ανήκα* – δεν είναι από τις νόμιμες.»

Ο Άλφεντουρ τον ατένισε ερωτηματικά.
«Η Συντεχνία του Σκιερού Χεριού,» διευκρίνισε ο Εθέλδιρ.
Η συντεχνία των κλεφτών της Φάνρηβ.

Καθώς βάδιζαν μέσα στην Πόλη της Αέναης Νύχτας, ο Άλφεντουρ συνειδητοποίησε, πρώτα, ότι αισθανόσουν την πράξη του βαδίσματος λιγάκι διαφορετική εδώ, μάλλον εξαιτίας των ασθενέστερων ελκτικών δυνάμεων. Μετά, καθώς βγήκαν από τα δρομάκια όπου είχαν προσγειωθεί πηδώντας από την οροφή του ξενοδοχείου, πρόσεξε ότι δεν ήταν οι μόνοι άνθρωποι σε τούτη την ενδοδιάσταση· κι άλλοι κυκλοφορούσαν, αλλά ήταν όλοι τους θολές σκιές, αδύνατον να διακρίνεις τα χαρακτηριστικά τους.
«Τι είναι αυτοί;» ρώτησε. *Κάποιου είδους πνεύματα;*
«Οι άνθρωποι που τυχαίνει να κυκλοφορούν αυτή τη νυχτερινή ώρα στους δρόμους της Φάνρηβ,» του είπε ο Εθέλδιρ.
«Μπορούμε και τους βλέπουμε;»
«Όχι κανονικά, όπως θα παρατηρείς. Ούτε μπορούμε ν'ακούσουμε τα λόγια τους. Οι ήχοι φτάνουν... περίεργα εδώ.»
«Εκείνοι δεν μας βλέπουν καθόλου, έτσι;»
«Έτσι,» αποκρίθηκε ο Εθέλδιρ.
«Δεν καταλαβαίνω... Η Πόλη της Αέναης Νύχτας είναι... είναι... *συνυπάρχει* κάπως με τη Φάνρηβ;»
«Άσ' το αυτό για τους μάγους του τάγματος των Ερευνητών, διπλωμάτη. Η ενδοδιάσταση είναι αυτό που είναι. Θεώρησέ την έναν σκοτεινό αντικατοπτρισμό της Φάνρηβ, όπως σου είπα και πριν.»
«Δεν ξημερώνει ποτέ εδώ;»
«Ποτέ. Αλλά ο χρόνος κυλά με τον ίδιο ρυθμό όπως και στη Μοργκιάνη· μπορείς να το παρατηρήσεις από το ρολόι σου. Αν μπεις στην Πόλη και μετά, αμέσως, βγεις, δεν έχει περάσει περισσότερη ώρα απ'το αν έκανες ένα κανονικό βήμα. Οι Ερευνητές θα σου έλεγαν ότι η ενδοδιάσταση και η διάσταση της Μοργκιάνης είναι ομόχρονες. Αυτή είναι η ορολογία, αν σ'ενδιαφέρει.
»Μπορείς, όμως, να καταλάβεις από εδώ μέσα πότε έχει ξημερώσει στη Μοργκιάνη, ακόμα και χωρίς ρολόι. Την ημέρα, οι διαστασιακές δίοδοι εξαφανίζονται. Αυτά τα σημεία πυκνού σκοταδιού που μπορούν να σε μεταφέρουν πίσω στη Μοργκιάνη παύουν να υφί-

στανται. Κι εμφανίζονται πάλι όταν έχει νυχτώσει έξω από την Πόλη της Αέναης Νύχτας.»

«Πολύ παράξενο μέρος...» μουρμούρισε ο Άλφεντουρ, που σπανίως μονολογούσε ή έλεγε άχρηστα πράγματα.

«Δεν έχεις ξαναμπεί σε ενδοδιάσταση, να υποθέσω;»

«Η αλήθεια είναι πως έχω ξαναμπεί μια φορά, παλιότερα. Αλλά δεν είχε καμια σχέση μ'αυτήν εδώ. Κατά πρώτον, δεν... *συνυπήρχε* με τη Μοργκιάνη· δεν ήταν αντικατοπτρισμός της. Απλά βρισκόσουν... αλλού.»

Ο Εθέλδιρ ένευσε. «Ναι, ξέρω.»

«Μπορείς να επηρεάσεις τους ανθρώπους της Μοργκιάνης από εδώ; Μπορείς να τους σκοτώσεις;»

Διέσχιζαν τώρα έναν δρόμο που πήγαινε προς το Σκοτεινό Παζάρι – ή το αντίστοιχο του Σκοτεινού Παζαριού στην Πόλη της Αέναης Νύχτας – απ'ό,τι καταλάβαινε ο Άλφεντουρ, κι ένας λυκοκαβαλάρης περνούσε από δίπλα τους, με τη μορφή του θολή, δυσδιάκριτη. Ο Εθέλδιρ τράβηξε απότομα ένα ξιφίδιο από την κάπα του και το εκτόξευε καταπάνω στον αναβάτη του γιγαντόλυκου. Η στροβιλιζόμενη λεπίδα πέρασε από μέσα του σαν να ήταν καπνός, χτύπησε σ'έναν τοίχο, και έπεσε.

«Όπως βλέπεις,» είπε ο πρώην Πρόμαχος της Επανάστασης, «όχι.» Πλησίασε το πεσμένο όπλο και το σήκωσε, κρύβοντάς το ξανά μες στην ενδυμασία του.

«Οι άνθρωποι που βρίσκονται στη Μοργκιάνη είναι σαν σκιές εδώ,» είπε ο Άλφεντουρ, «αλλά δεν φαίνεται να ισχύει το ίδιο και για τα χτίρια...»

«Τα χτίρια που βλέπεις υπάρχουν *και* στη Μοργκιάνη *και* στην Πόλη,» εξήγησε ο Εθέλδιρ.

Ο Άλφεντουρ συνοφρυώθηκε.

«Η ενδοδιάσταση, απ'ό,τι μου έχουν πει άνθρωποι που τη μελετάνε, *απορροφά* τη σταθερή αντανάκλαση της Φάνρηβ. Όταν ένα οικοδόμημα χτίζεται, στην αρχή δεν υφίσταται εδώ, στην Πόλη της Αέναης Νύχτας, παρά μόνο ως θολή σκιά· πρέπει να περάσει κάποιος καιρός για να πάρει υλική μορφή – για να έχει πλήρως απορροφηθεί από την ενδοδιάσταση.»

«Το *Καταφύγιο* έχει απορροφηθεί, υποθέτω...»

«Φυσικά.»

«Κι αν πας κι ανοίξεις μια πόρτα στο *Καταφύγιο* – μια πόρτα που υπάρχει και εδώ και στη Μοργκιάνη – τι συμβαίνει;»

«Η πόρτα ανοίγει μόνο εδώ.»

«Αλλά όταν μπεις στο δωμάτιο βλέπεις τους ανθρώπους που βρίσκονται *εκεί,* στη Φάνρηβ της Μοργκιάνης;»

«Ναι. Ή, τουλάχιστον, τις σκοτεινές αντανακλάσεις τους.»

«Χρήσιμος χώρος για να κατασκοπεύεις την πόλη,» παρατήρησε ο Άλφεντουρ.

«Όχι και τόσο,» είπε ο Εθέλδιρ. «Όπως σου εξήγησα, δεν μπορείς ν'ακούσεις καθόλου καλά τι λένε αυτοί που είναι στη Μοργκιάνη. Ούτε μπορείς να διαβάσεις έγγραφα. Φαίνονται εξαιρετικά θολά. Μετά δυσκολίας ίσως καταφέρεις μόνο να μαντέψεις τι λένε.»

«Δεν έχουν απορροφηθεί;»

«Φυσικά και όχι. Ό,τι κινείται στη Φάνρηβ της Μοργκιάνης δεν απορροφάται από την Πόλη της Αέναης Νύχτας· γι'αυτό βλέπεις μόνο τη σκιά του. Πρέπει κάτι να είναι σταθερό για να το απορροφήσει η ενδοδιάσταση.»

Η Ζιρίνα είπε: «Και μετά έλεγες σ'*εμένα* ότι του έδινα πολλές πληροφορίες, Εθέλδιρ.»

«Κι εσύ έλεγες ότι σύντομα θα έρθει με το μέρος μας.» Και προς τον διπλωμάτη: «Ελπίζω να μη μας απογοητεύσεις, Άλφεντουρ.»

«Σας είπα ήδη: η Νάζρηβ σπάνια παίρνει το μέρος πολιτικών παρατάξεων σε άλλες πόλεις.»

«Αυτή θα πρέπει να είναι μία από τις σπάνιες περιπτώσεις, τότε, γιατί η ανάγκη μας είναι μεγάλη,» είπε ο Εθέλδιρ. «Νομίζεις ότι η Αρχόντισσα είναι καλύτερη από τους Παντοκρατορικούς δαίμονες που υποθάλπει; Σε πληροφορώ πως καθόλου δεν είναι.»

Δεν το αμφιβάλλω. Αλλά και πάλι…. «Πού πηγαίνουμε τώρα;»

«Θα δεις. Δεν είμαστε μακριά.»

Στην ενδοδιαστασιακή αντανάκλαση του Σκοτεινού Παζαριού, βάδιζαν ανάμεσα σε οικοδομήματα και δίπλα από σκιές ανθρώπων μέχρι που κατέληξαν σε μια πλατεία. Την πλατεία όπου χτες βράδυ είχε γίνει η διαδήλωση που διαλύθηκε από την επίθεση των αυτονομιστών. Εδώ τριγύριζαν κάποιες σκιές, αλλά στέκονταν επίσης και δύο κανονικοί άνθρωποι. Δύο άντρες που ο Άλφεντουρ αναγνώριζε μόνο τον έναν.

Ο γνωστός ήταν ο Αλθέβεριν αλ Βάρνουν, ο Αιρετός της Συντεχνίας των Μαντατοφόρων. Ο Κασλάριν είχε πει ότι ήταν υποστηρικτής του Φύλακα και της Κοινοπολιτείας. Ένας ψηλόλιγνος άντρας, με κατάμαυρο δέρμα, κοντά πράσινα μαλλιά με καράφλα στο κέντρο του κεφαλιού, μυτερό μούσι στο σαγόνι, αλλήθωρο δεξί μάτι, έναν μικρό αργυρό κρίκο στο αριστερό ρουθούνι, και λίγο τσεβδή μιλιά.

Ο άγνωστος ήταν ένας άντρας πιο σωματώδης από τον Αλθέβεριν, είχε δέρμα γαλανό – σκούρο γαλανό – μαλλιά μαύρα και πυκνά που έπεφταν ώς τους ώμους, και αξύριστο πρόσωπο. Τα μάτια του ήταν σκληρά καθώς βρίσκονταν κάτω από τις σκιές μεγάλων φρυδιών. Οι γραμμές στο πρόσωπό του ήταν πολύ έντονες.

«Ο κύριος Άλφεντουρ αλ Έρεσναβ,» είπε ο Εθέλδιρ. «Ήρθε για να συζητήσουμε. Κάθισε, Άλφεντουρ.» Έδειξε μια από τις καρέκλες που ήταν στημένες μες στη μέση της πλατείας, γύρω από ένα τραπέζι. Και οι καρέκλες και το τραπέζι φαίνονταν, για κάποιο λόγο, πιο έντονα απ'οτιδήποτε άλλο στην πλατεία – εκτός από τους υποστηρικτές της Κοινοπολιτείας.

Ο Άλφεντουρ κοίταξε προς στιγμή τα έπιπλα συνοφρυωμένος.

Η Ζιρίνα τού είπε: «Δεν υπάρχουν στη Μοργκιάνη. Ούτε φαίνονται εκεί. Είναι μόνο εδώ, στην Πόλη. Τα φέραμε μέσα από δίοδο.»

Ο Άλφεντουρ κατάλαβε. Γιατί, αλλιώς, δεν μπορούσε να εξηγήσει πώς το τραπέζι και οι καρέκλες είχαν βρεθεί μες στη μέση της πλατείας, νυχτιάτικα, στο Σκοτεινό Παζάρι. Γέλασε, κουνώντας το κεφάλι του. «Είναι σαν να ονειρεύεσαι εδώ πέρα.»

«Αλλά δεν είναι όνειρο,» τον διαβεβαίωσε ο Εθέλδιρ, κι ύστερα όλοι τους κάθισαν γύρω από το τραπέζι.

Ο πρώην Πρόμαχος της Επανάστασης γέμισε μερικά ποτήρια με ποτό από ένα μπουκάλι και πρόσφερε στον καθένα τους από ένα ενώ κράτησε κι ένα για τον εαυτό του.

Κρασί, παρατήρησε ο Άλφεντουρ, αλλά δεν ήπιε.

«Τον κύριο,» του είπε ο Εθέλδιρ δείχνοντας τον Αλθέβεριν, «θα τον ξέρεις, υποθέτω.»

«Γνωριζόμαστε.»

Ο Αιρετός της Συντεχνίας των Μαντατοφόρων έκλινε το κεφάλι του σιωπηλά προς τη μεριά του Άλφεντουρ.

«Αυτόν τον κύριο, όμως, μάλλον δεν θα τον ξέρεις,» συνέχισε ο Εθέλδιρ δείχνοντας με το βλέμμα του τον άλλο άντρα που τους περίμενε εδώ.

«Πράγματι,» αποκρίθηκε ο Άλφεντουρ.

«Ονομάζεται Ύρελκουρ'χοκ, και είναι μουγκός αλλά από τους ικανότερους μάγους που έχω ποτέ συναντήσει.» Η κατάληξη *'χοκ* υποδήλωνε, επίσης, ότι ήταν του τάγματος των Διαλογιστών, γι'αυτό κιόλας ο Εθέλδιρ δεν το ανέφερε· καταλάβαινε ότι ο Άλφεντουρ, αναμφίβολα, το γνώριζε.

Ο Ύρελκουρ'χοκ ένευσε προς τη μεριά του διπλωμάτη, κι εκείνος επέστρεψε τον χαιρετισμό με παρόμοιο τρόπο. Μετά είπε: «Συγνώμη, κύριε Ύρελκουρ, για το θάρρος μου, αλλά... δεν φανταζόμουν ποτέ ότι κάποιος μάγος θα μπορούσε να είναι μουγκός. Θέλω να πω, οι περισσότεροι μάγοι που ξέρω *μιλάνε* για να κάνουν ξόρκια και μαγγανείες...»

Ο Ύρελκουρ'χοκ χαμογέλασε, και αποκρίθηκε χρησιμοποιώντας τη Σιωπηλή Γλώσσα. Τη *Σιωπηλή Γλώσσα!* Την οποία ήξεραν μόνο συγκεκριμένα πρόσωπα που κατάγονταν από τη Νάζρηβ.

Η σκέψη μου προστάζει πιο δυνατά το σύμπαν από ό,τι το στόμα άλλων, είπε ο μάγος με τα δάχτυλά του.

Είσαι από τη Νάζρηβ; τον ρώτησε ο Άλφεντουρ με τον ίδιο τρόπο.

Όχι.

Πώς ξέρεις τη Σιωπηλή Γλώσσα;

Μέσα στην Επανάσταση έμαθα πολλά. Απαραίτητα για να πολεμήσουμε τους πράκτορες της Παντοκράτειρας.

«Μάλιστα,» είπε ο Άλφεντουρ. «Χάρηκα για τη γνωριμία, Ύρελκουρ'χοκ.» Και ήπιε μια μικρή γουλιά απ'το κρασί του, θεωρώντας το τελείως παράλογο να το έχουν δηλητηριάσει.

Παρομοίως, έγνεψε ο μάγος.

«Γιατί με φέρατε εδώ, λοιπόν;» ρώτησε ο Άλφεντουρ, στρέφοντας το βλέμμα του τώρα στη Ζιρίνα και στον Εθέλδιρ. «Τι έχουμε να πούμε;»

«Ζητάμε τη βοήθεια της Νάζρηβ εναντίον της Αρχόντισσας και του Βασιλείου της Χάρνωθ, όπως σου είπαμε,» αποκρίθηκε η Αιρετή.

«Αυτό είναι–»

«Μη βιάζεσαι, Άλφεντουρ, σε παρακαλώ. Η πόλη σου έχει πολλά να κερδίσει από μια συμμαχία με τον Φύλακα της Φάνρηβ.»

«Αν προτείνετε να στείλουμε μισθοφόρους εδώ....»

«Δεν προτείνουμε αυτό,» είπε η Ζιρίνα. «Προτείνουμε να σταματήσει η Νάζρηβ τις συναλλαγές της με τους εμπόρους της Χάρνωθ.»

Παρόμοια πρόταση με της Αρχόντισσας, δεν μπόρεσε παρά να παρατηρήσει ο Άλφεντουρ, αλλά γυρισμένη ανάποδα. «Καταλαβαίνετε, φυσικά, ότι αυτό είναι *αδύνατον*. Η Νάζρηβ δεν έχει εμπορικές επαφές με τη Χάρνωθ μόνο στη Φάνρηβ–»

«Ναι,» είπε ο Εθέλδιρ, «αλλά εμάς η Φάνρηβ μάς ενδιαφέρει. Και το ίδιο θα πρέπει να ενδιαφέρει κι εσάς.»

«Τι εννοείς; Να πάψουμε να συναλλασσόμαστε με εμπόρους της Χάρνωθ στη Φάνρηβ και μόνο;»

«Ναι. Να πάψετε εδώ κάθε είδους συναναστροφή με Χαρνώθιους. Κι επίσης να σαμποτάρετε τα εμπορικά τους σκάφη σ'όλο τον ποταμό Τίγρη – και δεν αναφέρομαι σε πειρατικές μεθόδους. Το ξέρω ότι μπορείτε να το κάνετε.»

Ο Άλφεντουρ αναστέναξε. «Ακόμα κι αν μπορούμε, αυτό θα μας καθιστούσε εχθρούς του Βασιλείου της Χάρνωθ–»

«Και φίλους του Φύλακα της Φάνρηβ,» τόνισε ο Εθέλδιρ.

«Και της Κοινοπολιτείας των Τεσσάρων Δασών,» πρόσθεσε η Ζιρίνα, «η οποία βρίσκεται δίπλα στην πόλη σας, σε αντίθεση με το Βασίλειο.»

Ο Άλφεντουρ δεν ήξερε αν αυτό το τελευταίο θα έπρεπε να το εκλάβει ως συγκαλυμμένη, έμμεση απειλή. «Προτείνετε, δηλαδή, στη Νάζρηβ να στραφεί εναντίον ολόκληρου του Βασιλείου της Χάρνωθ απλά και μόνο για να υποστηρίξει τον Φύλακα;»

«Δε μπορεί να μην καταλαβαίνεις ότι το εμπόριο θα βελτιωθεί *αφάνταστα* όταν η Αρχόντισσα έχει φύγει από την πόλη μας!» είπε η Ζιρίνα.

«Με τι τρόπο;»

«Η Φάνρηβ είναι προτεκτοράτο τώρα· οι Χαρνώθιοι μάς επιβάλλουν φόρους που δεν θα έπρεπε να υπάρχουν. Σίγουρα, το ξέρεις αυτό! Παντού, σε όλα τα προτεκτοράτα του, το Βασίλειο επιβάλλει τέτοιους φόρους. Το εμπόριο παρακωλύεται από αυτούς· οι εμπορευόμενοι δεν μπορούν να κινηθούν με ελευθερία στη Φάνρηβ. Όταν ο Φύλακας είναι εδώ, όμως, όταν η πόλη είναι και πάλι μέρος της Κοινοπολιτείας, τέτοιοι φόροι δεν θα υφίστανται. Το εμπόριο θα ανθίσει. Η Νάζρηβ, από αυτό και μόνο, θα έχει να κερδίσει πολλά.»

«Ναι, ίσως...» αποκρίθηκε αινιγματικά ο Άλφεντουρ.

«Επίσης,» πρόσθεσε ο Εθέλδιρ, «ο Φύλακας πιθανώς να ήταν πρόθυμος να κάνει και κάποια επιπλέον συμφωνία με τον Εμπορικό Σύνδεσμο της Νάζρηβ.»

Ο Άλφεντουρ τον κοίταξε ερωτηματικά, χωρίς να μιλήσει.

«Χαμηλότεροι φόροι για τους εμπόρους της Νάζρηβ, καλύτερες τιμές,» διευκρίνισε ο Εθέλδιρ. «Αλλά θα πρέπει να συζητήσεις με τον ίδιο τον Φύλακα γι'αυτά, βέβαια, κάποια άλλη στιγμή.»

«Ο Φύλακας βρίσκεται έξω από την πόλη, μαζί με στρατό, έτοιμος να επιτεθεί.»

«Και λοιπόν;» γέλασε κοφτά ο Εθέλδιρ. «Μπορούμε άνετα να σε πάμε εκεί, αν θέλεις. Χωρίς κανένας να μάθει τίποτα,» τόνισε.

«Μέσω αυτής της ενδοδιάστασης;»

«Η Πόλη της Αέναης Νύχτας δεν εκτείνεται τόσο μακριά πέρα από τα τείχη της Φάνρηβ, δυστυχώς.»

«Κι εκεί που τελειώνει, τι συμβαίνει;» Ο Άλφεντουρ ήταν απλά περίεργος.

«Όταν προχωρήσεις μετά από κάποιο άκρο της, βγαίνεις ξανά μέσα της αλλά από άλλο άκρο. Τυχαία. Δεν έχω ακούσει ποτέ κανένας να έχει ανακαλύψει αν υπάρχει κανενός είδους κανονικότητα στο φαινόμενο.

»Αλλά δεν χρειαζόμαστε την ενδοδιάσταση για να σε πάμε στον Φύλακα. Ή, τουλάχιστον, δεν τη χρειαζόμαστε απόλυτα. Θα βγούμε πέρα από τα τείχη της Φάνρηβ και μετά θα ταξιδέψουμε μέσα στη Μοργκιάνη, κανονικά.»

Ο Άλφεντουρ έμεινε σιωπηλός. Δεν ήξερε αν τώρα θα ήταν συνετή κίνηση να συναντήσει τον Φύλακα. Αν κάπως το μάθαινε η Αρχόντισσα, αυτό ίσως να κατέστρεφε τις καλές του σχέσεις μαζί της.

«Επιπλέον,» είπε η Ζιρίνα, παρατηρώντας μάλλον τον δισταγμό του, «δεν είναι μόνο εμπορικό το θέμα, Άλφεντουρ. Θέλεις πραγματικά να βρίσκονται υποστηρικτές των Παντοκρατορικών μέσα σε μια τόσο σημαντική πόλη της Μοργκιάνης;»

«Δεν υπάρχουν πια Παντοκρατορικοί, Ζιρίνα.»

«Υπάρχουν άνθρωποι που υπηρετούσαν την Παντοκράτειρα κι ακόμα δεν έχουν λάβει ό,τι τους αξίζει!» είπε έντονα η Αιρετή. «Κι όχι μόνο αυτό, αλλά η Αρχόντισσα τούς κρύβει και τους χρησιμοποιεί ως φονιάδες και κατασκόπους της.»

«Είναι αλήθεια, λοιπόν...»
«Φυσικά και είναι! Κι έχουν κάνει ό,τι παλιανθρωπιά μπορείς να φανταστείς εναντίον μας!»
«Εναντίον σας...»
«Όχι μόνο εναντίον μας,» είπε ο Εθέλδιρ. «Ενάντια σε *πολλούς* ανθρώπους της Φάνρηβ.»
«Εμάς, όμως, τους υποστηρικτές του Φύλακα και της Κοινοπολιτείας,» τόνισε η Ζιρίνα, «μας έχουν ιδιαίτερα στοχοποιήσει. Είδες τι έγινε στη χτεσινοβραδινή συγκέντρωσή μας, δεν είδες; *Τίποτα* απ'αυτά που ειπώθηκαν από τα μεγάλα μέσα πληροφόρησης δεν ήταν αλήθεια–»
«Η Αρχόντισσα ακόμα ελέγχει τα τηλεοπτικά κανάλια, κατά πρώτον,» είπε ο Εθέλδιρ. «Και τα δύο.»
«Δε μας επιτέθηκαν αυτονομιστές,» συνέχισε η Ζιρίνα σα να μην την είχαν διακόψει. «Μας επιτέθηκαν άνθρωποι της Αρχόντισσας που *παρίσταναν* τους αυτονομιστές. Ήταν καταφανές! Και οι μαχητές της Χάρνωθ έσπευσαν για να μας 'σώσουν'.» Γέλασε παγερά, χλευαστικά. «Ένα τέχνασμα της Αρχόντισσας με διπλό όφελος για εκείνη. Πρώτον, τρομοκρατεί τον κόσμο: τον κάνει να φοβάται να μας συναναστραφεί: τον κάνει να φοβάται να υποστηρίξει την Κοινοπολιτεία και τον Φύλακα. Και δεύτερον, δημιουργεί την πλασματική εικόνα ότι το Βασίλειο της Χάρνωθ είναι πραγματικοί προστάτες της πόλης οι οποίοι θέλουν να τη διαφυλάξουν από αναρχικά και κακοποιά στοιχεία που επιθυμούν την καταστροφή της.»
«Πράγμα που δεν αληθεύει;» είπε ο Άλφεντουρ.
Τα μάτια της Ζιρίνα γυάλισαν από οργή. «Θέλουν να τη διαφυλάξουν μόνο για προσωπικό τους όφελος! Μην εξαπατάσαι από ό,τι ίσως να σου έχει πει αυτή η Παντοκρατορική πόρνη, Άλφεντουρ! Δεν τους ενδιαφέρει το καλό της πόλης· απλά τους ενδιαφέρει να βγάλουν από τη μέση τους εχθρούς τους. Τους αυτονομιστές μπορούν, πανεύκολα, να τους χτυπήσουν χωρίς κανένα πρόβλημα, αφού θεωρούνται παράνομοι. Εμάς, όμως, δεν μπορούν τόσο εύκολα να μας χτυπήσουν γιατί *δεν* είμαστε παράνομοι. Επομένως χρησιμοποιούν βρόμικα κόλπα εναντίον μας. Όπως αυτό που έγινε στη χτεσινοβραδινή συγκέντρωση. Κι έχουν γίνει και χειρότερα.»
Η όψη του Άλφεντουρ πήρε ξανά, εσκεμμένα, ερωτηματική χροιά.

«Έχουν συμβεί *δολοφονίες,*» τόνισε η Ζιρίνα, «που προσπαθούν να τις αποδώσουν ή στους αυτονομιστές ή σε ‘ατυχήματα’. Έχουν πεθάνει πολλοί άνθρωποι που δήλωναν ανοιχτά ότι θα ήταν καλύτερα αν είχαμε τον Φύλακα εδώ, αν ήμασταν ξανά μέρος της Κοινοπολιτείας. Κι εκτός αυτού, όλους μάς απειλούν με συγκαλυμμένους τρόπους. Ξέρεις πόσες παράξενες επιστολές έχω λάβει, τον τελευταίο καιρό; Ξέρεις πόσες ανώνυμες κλήσεις έχω δεχτεί στον επικοινωνιακό δίαυλο του σπιτιού μου;»

Ο Άλφεντουρ δεν αμφέβαλλε ότι αυτά συνέβαιναν. Η Αρχόντισσα, σίγουρα, θα χρησιμοποιούσε διάφορες τέτοιες τακτικές για να διαλύσει τους ανθρώπους που θεωρούσε επικίνδυνους μέσα στην πόλη της. Τους φοβόταν· αυτό ο Άλφεντουρ το είχε καταλάβει καλά από τη συνάντησή του μαζί της. Του είχε, όμως, αναφέρει και πράγματα που η Ζιρίνα τώρα δεν του ανέφερε. Του είχε πει για τις επιθέσεις που είχαν κάνει οι υποστηρικτές του Φύλακα εναντίον μαχητών της. Χτυπούσαν τυχαίες περιπολίες. Έβαζαν εκρηκτικούς μηχανισμούς. Λιντσάριζαν φοροεισπράκτορες. Προκαλούσαν ζημιές σε εμπόρους που ήταν έκδηλοι υποστηρικτές της Αρχόντισσας. Και μετά ισχυρίζονταν ότι τα είχαν κάνει οι αυτονομιστές.

Πολλοί χρησιμοποιούν τους αυτονομιστές ως απειλητικά φαντάσματα σε τούτη την πόλη. Ο Άλφεντουρ αναρωτήθηκε προς στιγμή μήπως δεν υπήρχαν *καν* πραγματικοί αυτονομιστές. Ήταν δυνατόν;

«Νομίζεις ότι σου λέω ψέματα;» ρώτησε ευθέως η Ζιρίνα.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Άλφεντουρ, «δεν το νομίζω καθόλου αυτό.»

«Θα μας υποστηρίξεις, επομένως;»

«Δεν μπορώ να δώσω τέτοιες υποσχέσεις–»

«Μπορείς να επηρεάσεις το Συμβούλιο της Νάζρηβ, δεν μπορείς; Χρόνια έρχεσαι στη Φάνρηβ!»

«Δεν είναι τόσο εύκολο όσο ακούγεται.»

«Ή μήπως δεν θέλεις να προσπαθήσεις;» ρώτησε προκλητικά η Ζιρίνα.

Ο Άλφεντουρ δεν επιθυμούσε να έρθει σε διαπληκτισμό μαζί της. «Θα αναφέρω στο Συμβούλιο την πρότασή σας· αυτό είναι βέβαιο.»

Ο Εθέλδιρ είπε: «Και την πρόταση της Αρχόντισσας επίσης;»

Ο Άλφεντουρ δεν μίλησε.

«Το ξέρουμε ότι τη συνάντησες, το μεσημέρι.»

«Αυτή είναι η δουλειά μου, Εθέλδιρ. Διπλωματικός Αντιπρόσωπος του Εμπορικού Συνδέσμου της Νάζρηβ είμαι.»

«Θα μπορούσες να αναφέρεις στο Συμβούλιο *μόνο* τη δική μας πρόταση,» τόνισε ο Εθέλδιρ, «κάνοντάς τη να φανεί ελκυστική.»

Το Συμβούλιο με εμπιστεύεται επειδή δεν *του αποκρύπτω την αλήθεια, Εθέλδιρ!*

Ο Εθέλδιρ συνέχισε: «Αλλά δεν θα ήθελες πρώτα να συναντήσεις τον Φύλακα; Θα μπορούσαμε ακόμα και τώρα να–»

«Αδύνατον,» τον διέκοψε ο Άλφεντουρ. «Δε γίνεται να τον συναντήσω απόψε. Πρέπει να επιστρέψω στο *Καταφύγιο*, σύντομα, αν δεν θέλω να κινήσω υποψίες και να προκαλέσω ανησυχίες.»

Ο Εθέλδιρ ένευσε. «Εντάξει. Κάποια άλλη στιγμή, τότε...»

«Θα δούμε. Πρέπει να το σκεφτώ.»

«Άλφεντουρ,» είπε η Ζιρίνα, έντονα. «Ό,τι κι αν σου έχει πει η Αρχόντισσα είναι ψέματα. Η βοήθεια της Νάζρηβ μάς είναι *πολύ* σημαντική για να απελευθερώσουμε την πόλη μας απ’αυτούς τους δυνάστες. Για εμάς, εδώ, στη Φάνρηβ, είναι σαν ακόμα να βρισκόμαστε υπό Παντοκρατορική κατοχή ενώ η Επανάσταση μάς έχει εγκαταλείψει.»

5

Μπλεγμένοι Δρόμοι· Δύο Παρατηρητές· Ασφαλές Μέρος· Ανώνυμη Κλήση· Νέα για την Αρχόντισσα

Ο Άλφεντουρ καταλάβαινε γιατί ο Κασλάριν ήθελε αυτή τη φορά να συναντηθούν μακριά από το σπίτι του. Μάλλον φοβόταν – ή, ίσως, και να το *ήξερε* – ότι κάποιοι το παρακολουθούσαν. Επιπλέον, πιθανώς να υποψιαζόταν ότι κάποιοι παρακολουθούσαν και τον Άλφεντουρ – όπως και, όντως, τον παρακολουθούσαν άλλωστε.

Ωστόσο, η επιλογή του Λαβυρίνθου ως μέρος συνάντησης ήταν πολύ παράξενη. Έως και ύποπτη. *Οτιδήποτε* μπορούσε να συμβεί εκεί. Άνθρωποι είχαν χαθεί και κανένας ποτέ δεν τους είχε ξανακούσει· μπορεί να ήταν νεκροί, ή μπορεί να τους είχαν απαγάγει και να τους είχαν πάει σε άλλη διάσταση.

Δεν υπήρχε καμια καλύτερη περιοχή που να προτιμά ο Κασλάριν για να συναντηθούν; Παλιότερα, ο Άλφεντουρ δεν θυμόταν να είχε ποτέ προτείνει να βρεθούν στον Λαβύρινθο.

Όπως και νάχε, δεν του το είχε αρνηθεί γιατί τον θεωρούσε φίλο του και δεν πίστευε ότι είχε κακό στο μυαλό του. Αν το είχε προτείνει οποιοσδήποτε άλλος – όπως η Αρχόντισσα ή οι υποστηρικτές του Φύλακα – ο Άλφεντουρ δεν θα δεχόταν. Ο Κασλάριν πρέπει να είχε κάποιο καλό λόγο που ήθελε να μιλήσουν μέσα στον Λαβύρινθο.

Ακόμα κι έτσι, όμως, ο Άλφεντουρ δεν μπορούσε φυσικά να πάει αφύλαχτος εκεί. Μαζί του ήταν ο Θάλβακιρ: και οι δυο τους τώρα άφηναν πίσω τους τη Μακριά Λόγχη και, βαδίζοντας, έμπαιναν στα στριφτά δρομάκια του Λαβυρίνθου. Η ημέρα ήταν καλή και κυκλοφορούσε πολύς κόσμος. Δύο ακόμα άτομα με κάπες και κουκούλες στο κεφάλι δεν θα τραβούσαν λογικά την προσοχή κανενός.

Παρ'όλ' αυτά, ο Θάλβακιρ είχε ήδη πει στον Άλφεντουρ ότι τους παρακολουθούσαν. Τους κατασκόπευαν από τότε που είχαν φύγει από το *Καταφύγιο*. Είχαν βγει από το ξενοδοχείο βαδίζοντας, κουκουλωμένοι, ελπίζοντας να παραπλανήσουν τους κατασκόπους· αλ-

λά μάλλον οι προσπάθειές τους είχαν αποβεί μάταιες. Οι πράκτορες της Αρχόντισσας που βρίσκονταν στο δωμάτιο αντίκρυ στη σουίτα του Άλφεντουρ πρέπει να τους είχαν αμέσως καταλάβει και να είχαν δώσει σήμα σε κάποιους άλλους έξω απ'το ξενοδοχείο.

«Ακόμα πίσω μας είναι;» ρώτησε, επί του παρόντος, ο διπλωμάτης τον σωματοφύλακά του. Δεν έστρεψε το βλέμμα του για να κοιτάξει.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Θάλβακιρ, χωρίς ούτε εκείνος να στρέψει το βλέμμα του για να κοιτάξει. Ορισμένες φορές ο Άλφεντουρ αναρωτιόταν αν ο άνθρωπος είχε μάτια στην πλάτη!

Τώρα, όμως, δεν είχε χρόνο να σκέφτεται τέτοια· έπρεπε να προσέχει μη χαθεί μέσα στον Λαβύρινθο. Ο Κασλάριν τού είχε δώσει πολύ συγκεκριμένες οδηγίες για να φτάσει στο μέρος όπου θα συναντιόνταν, τις οποίες ο Άλφεντουρ όφειλε να ακολουθήσει κατά γράμμα αν δεν ήθελε να βρεθεί σε κάποιο τελείως άσχετο σημείο, απεγνωσμένος. Στον Λαβύρινθο μπορούσες να μπλέξεις και να μην ξεμπλέξεις ποτέ – ειδικά όταν δεν ήξερες τη συγκεκριμένη συνοικία της Φάνρηβ. Και ο Άλφεντουρ δεν την ήξερε. Δεν ήταν από εκείνες τις συνοικίες όπου σύχναζαν οι διπλωμάτες, παρά μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις. Όπως ετούτη, σήμερα.

Πίσω από τα ασημόχρωμα γυαλιά του, παρατηρούσε τους στενούς δρόμους που ήταν γεμάτοι στροφές, πόρτες, καμάρες, και μπαλκόνια. Σ'ορισμένα σημεία τού έδιναν την εντύπωση ότι βάδιζε μέσα σε σήραγγες, έτσι όπως κρυβόταν ο ουρανός από πάνω του. Και οι φάτσες των ανθρώπων που έβλεπε δεν του γεννούσαν εμπιστοσύνη· ο καθένας απ'αυτούς θα μπορούσε να είναι κατάσκοπος για οποιαδήποτε πολιτική δύναμη της Φάνρηβ. Αποκλείεται, όμως, να αναγνώριζαν τον Διπλωματικό Αντιπρόσωπο της Νάζρηβ, όπως ήταν ντυμένος.

Ο Άλφεντουρ, ακολουθώντας τα σημάδια που του είχε πει ο Κασλάριν, πέρασε από μια περιοχή του Λαβυρίνθου που μύριζε κομμένο ξύλο και μηχανές ακούγονταν να βουίζουν. Πέρασε, ύστερα, από μια μικρή αγορά που βρομούσε ψάρια και σάπια φρούτα. Και ρώτησε τον Θάλβακιρ: «Ακόμα πίσω μας είναι;»

«Ναι. Δεν έχουμε κάνει και καμια προσπάθεια για να μας χάσουν, Άλφεντουρ.»

Βγαίνοντας από τη μικρή αγορά, μπήκαν σ'ένα σύμπλεγμα δρόμων για το οποίο ο Άλφεντουρ είχε ακούσει παλιότερα αλλά ποτέ δεν είχε

τύχει να έρθει εδώ. Το Σταυροδρόμι των Ηδωνών. Αν και μόνο σταυροδρόμι δεν ήταν. Δεν υπήρχαν σταυροδρόμια στον Λαβύρινθο – η ρυμοτομία δεν ήταν ούτε κατά διάνοια τόσο καλή για να υπάρχουν. Ή, από μια άλλη άποψη, τα *πάντα* ήταν σταυροδρόμια εδώ.

Οι γυναίκες και οι άντρες του Σταυροδρομιού των Ηδωνών φαινόταν να βρίσκονται σε δουλειά παρότι πρωί. Ο Άλφεντουρ είδε μία μαυρόδερμη, ημίγυμνη πόρνη να του γνέφει, μισοκρυμμένη πίσω από μια κουρτίνα. Είδε μια άλλη να κάθεται σ'ένα χαμηλό μπαλκόνι, έχοντας κρεμασμένα τα γυμνά πόδια της μπροστά από τον δρόμο. Και είχε δέρμα λευκό με απόχρωση του ροζ – εξωδιαστασιακή, κατά πάσα πιθανότητα. Άπλωσε τώρα το ένα της πόδι για ν'αγγίξει το χέρι του Άλφεντουρ· «Θα μου κάνεις παρέα;» ρώτησε γελώντας. Ο Άλφεντουρ απομακρύνθηκε όσο μπορούσε – ο στενός δρόμος δεν έδινε και πολλά περιθώρια. Το λευκό-ροζ δέρμα δεν τον προσέλκυε καθόλου· του προκαλούσε μια γλοιώδη αίσθηση. Δεν ήταν από τους ανθρώπους που έκριναν τους άλλους από το χρώμα τους, αλλά δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για ν'αλλάξει το πώς ένιωθε.

Και παρακάτω έτυχε να δει έναν δερματικό χρωματισμό που πάλι δεν συμπαθούσε. Μια γυναίκα στεκόταν πίσω από ένα παράθυρο, με τους αγκώνες της ακουμπισμένους στο περβάζι κι ένα μήλο στο χέρι. «Να το φάμε μαζί;» ρώτησε τον Άλφεντουρ καθώς περνούσε από δίπλα της. Τα μαλλιά της ήταν κατάμαυρα, πυκνά, μακριά, και σγουρά. Το δέρμα της, όμως, ήταν κατάλευκο. Όχι λευκό όπως της προηγούμενης πόρνης. Δεν υπήρχε καμια ροζ απόχρωση εδώ. Θα νόμιζε κανείς ότι η γυναίκα αυτή ήταν φτιαγμένη από χιόνι.

Ο Άλφεντουρ ήξερε ότι σε ορισμένους άντρες άρεσαν τέτοιες «εξωτικές καλλονές», αλλά όχι σ'εκείνον. Του προκαλούσαν αμηχανία.

Μετά από το Σταυροδρόμι των Ηδωνών, συνεχίζοντας ν'ακολουθεί τις οδηγίες του Κασλάριν, διέσχισε μια περιοχή που ήταν γεμάτη παράξενες οσμές, πολλές από τις οποίες υποπτευόταν ότι ίσως να προέρχονταν από δηλητηριώδεις ουσίες. Είδε διάφορα μικρομάγαζα – τρύπες, ουσιαστικά – που πουλούσαν βοτάνια, ελιξίρια, αρώματα, τέτοια πράγματα.

Και ύστερα έφτασε στους δρόμους με τα σφαγεία, όπου οι οσμές ήταν ακόμα πιο έντονες κι ακόμα πιο δυσάρεστες. Στο πλάι των στενών δρόμων κυλούσαν ρυάκια αίματος, και εντόσθια σκοτωμένων

ζώων ήταν πεταμένα. Ο Άλφεντουρ καταπολέμησε μια ακούσια ναυτία.

«Ακόμα πίσω μας είναι;»

«Ναι,» είπε ο Θάλβακιρ.

«Δύο;»

«Δύο.»

Ελπίζω ο Κασλάριν νάναι έτοιμος γι'αυτό. Εδώ ήταν το μέρος όπου θα συναντιόνταν.

Ο Άλφεντουρ έστριψε στην τελευταία στροφή: αυτή δίπλα σε μια πολυκατοικία που έγερνε επικίνδυνα και που μία από τις ανοιχτές πόρτες του ισογείου της ανήκε σε χασάπικο που πουλούσε χοίρους.

Ο Άλφεντουρ μπήκε σ'ένα στενορύμι πίσω από την πολυκατοικία (αν *είχε* μπροστινή και πίσω μεριά – που αμφίβολο ήταν ποια ήταν ποια) και αντίκρισε μια μορφή παρόμοια με τη δική του να τον περιμένει. Κάποιον με κάπα και κουκούλα. Σχεδόν με αντανάκλασή του έμοιαζε.

«Κασλάριν;»

«Εγώ είμαι,» είπε ο Αιρετός καθώς πλησίαζαν ο ένας τον άλλο. «Έλα μαζί μου.»

«Με παρακολουθούν. Δύο. Απ'το ξενοδοχείο ώς εδώ.»

«Το περίμενα. Έλα μαζί μου.» Ο Κασλάριν άνοιξε μια ξύλινη πόρτα κι άρχισε ν'ανεβαίνει τη σκάλα που ήταν κρυμμένη πίσω της.

Ο Άλφεντουρ τον ακολούθησε, κι ο Θάλβακιρ ακολούθησε αυτόν.

Βρέθηκαν σ'ένα στενόμακρο μπαλκόνι, το διέσχισαν, έστριψαν σ'ένα σημείο, ανέβηκαν σε μια πέτρινη γέφυρα, έφτασαν στην οροφή ενός μονώροφου οικήματος, κατέβηκαν μια σιδερένια σκάλα καταλήγοντας σ'ένα σοκάκι κατά κύριο λόγο σκεπασμένο από μπαλκόνια και καμάρες, γλίστρησαν μέσα σ'ένα άλλο σοκάκι που έμοιαζε με χαραμάδα ανάμεσα σε δύο χτίρια, βγήκαν σε μια πλατεία που τέτοιο όνομα θα μπορούσε να έχει μόνο στον Λαβύρινθο και πουθενά αλλού τόσο μικρή που ήταν, και μπήκαν σε μια σκιερή ταβέρνα χωρίς όνομα όπου, εκτός από εκείνους, άλλοι εφτά πελάτες ήταν εδώ, και κανένας τους, έκρινε ο Άλφεντουρ, δεν έμοιαζε με άνθρωπο που θα ήθελες να βάλεις στο σπίτι σου μετά τη δύση του ήλιου.

«Μας ακολουθούν ακόμα;» ρώτησε ο Κασλάριν.

«Μας έχουν χάσει προ πολλού, νομίζω,» είπε ο Θάλβακιρ. «Αλλά θα κοιτάξω.» Και καθώς ο Κασλάριν κι ο Άλφεντουρ κάθονταν σ'ένα

τραπεζάκι, πήγε ξανά στην είσοδο της ταβέρνας για να ρίξει μια ματιά έξω. Σύντομα επέστρεψε κοντά τους και είπε: «Μας έχουν χάσει· δεν υπάρχει αμφιβολία.»

Η ταβέρνα μύριζε οινοπνεύματα και δεν ήταν και τόσο καθαρή. Στους τοίχους της υπήρχαν δυο παλιές φωτογραφίες: η μία απεικόνιζε έναν γιγαντόλυκο πλάι σ'ένα αγόρι· η άλλη απεικόνιζε μια βάρκα μ'έναν νεαρό μέσα. Από το μεγάλο ραδιόφωνο τοπικά τραγούδια της Φάνρηβ ακούγονταν: *Η Μουρμούρα του Ποταμού, Η Αγκαλιά της Νύχτας, Ο Ερωτευμένος Φύλακας...*

Αφού ο ταβερνιάρης – ένας κουτσός μαυρόδερμος άντρας – τους έφερε κούπες με κρασί, ο Άλφεντουρ έβγαλε τα ασημόχρωμα γυαλιά του και, καθώς έβλεπε τα πάντα να γίνονται λιγότερο έντονα μπροστά του, ρώτησε τον Κασλάριν: «Γιατί ήθελες να συναντηθούμε εδώ;»

«Τι ερώτηση είναι αυτή; Σε παρακολουθούσαν, δεν σε παρακολουθούσαν;» Ο Αιρετός άναψε τσιγάρο, ενώ και ο Θάλβακιρ έστριβε ένα τσιγάρο για τον εαυτό του χωρίς τα μάτια του να το κοιτάζουν καθόλου· διαρκώς κοίταζαν προς άλλες μεριές, πάντοτε ετοιμοπόλεμος.

«Με παρακολουθούσαν και την προηγούμενη φορά, που πήγαμε στο σπίτι σου,» αποκρίθηκε ο Άλφεντουρ. «Μη μου πεις ότι δεν το περίμενες.»

«Το περίμενα, φυσικά. Αλλά μία φορά είναι λογικό να με συναντήσεις, αφού όλοι ξέρουν πως είμαστε φίλοι. Περισσότερες, όμως, ίσως να φανεί ύποπτο σε πολλούς. Επιπλέον, ύστερα από εκείνη την επίσκεψή σου, και η γυναίκα μου και ο γιος μου είδαν περίεργους τύπους να περνάνε έξω απ'το σπίτι μας και τους άκουσαν να βγάζουν το σφύριγμα του Βορέσας.»

Βορέσας ο Θανατοδότης: ο θεός των φονιάδων και της δολοφονίας. Η λατρεία του ήταν παράνομη στη Φάνρηβ, όπως και στα περισσότερα πολιτισμένα μέρη της Μοργκιάνης. Αλλά πολλοί χρησιμοποιούσαν το παράξενο σφύριγμά του, κυρίως για να τρομοκρατήσουν.

«Για να σας φοβίσουν έγινε, προφανώς,» είπε ο Άλφεντουρ.

«Ναι, αλλά, και πάλι, καλύτερα να μη σε ξαναδούν στο σπίτι μου. Δε θέλω να γίνει τίποτα δυσάρεστο. Χτες το απόγευμα, ενώ ο γιος μου ερχόταν προς το σπίτι, μια άγνωστη γυναίκα τον πλησίασε και

τον ρώτησε πόσο θα την πλήρωνε για να την πηδήξει. ‘Ο πατέρας σου, ο Αιρετός, είναι πλούσιος, δεν είναι;’ του είπε. Ακόμα μια προσπάθεια για να μας εκφοβίσουν. Αυτή η γυναίκα είχε δέρμα λευκόροζ, Άλφεντουρ. Πιθανώς να ήταν πρώην Παντοκρατορική, πράκτορας της Αρχόντισσας, απ’αυτούς που η Αρχόντισσα κρύβει.

»Παρεμπιπτόντως,» είπε φυσώντας καπνό προς το πλάι, «δεν είμαι και τόσο πλούσιος, όπως ξέρεις.»

Ο Άλφεντουρ ένευσε και ήπιε μια γουλιά απ’το κρασί του, το οποίο δεν ήταν και πολύ κακό, δεδομένης της ποιότητας της ταβέρνας.

«Λοιπόν,» είπε ο Κασλάριν. «Υποθέτω πως είχες κάποιους ανθρώπους να συναντήσεις χτες, γι’αυτό δεν μπορούσες να συζητήσουμε, έτσι δεν είναι;»

Ο Άλφεντουρ δεν μίλησε, αλλά δεν το αρνήθηκε κιόλας. *Λέγε λίγα, κρύβε πολλά*. Ακόμα κι από τον Κασλάριν.

«Συνάντησες την Αρχόντισσα;» επέμεινε ο Αιρετός.

«Τι σημασία έχει; Το ξέρεις ότι συναντώ τους πάντες όταν έρχομαι στη Φάνρηβ, Κασλάριν. Δεν αρνούμαι να συναντήσω κανέναν.»

«Αν έχεις συναντήσει κάποιους, τότε θα έχεις αρχίσει σίγουρα να καταλαβαίνεις γιατί θεωρώ πως πρέπει οπωσδήποτε να γίνει συμβιβασμός ανάμεσα στις δύο μεγάλες δυνάμεις που διεκδικούν την πόλη...»

Ο Άλφεντουρ είπε: «Ξέρεις τι έχω καταλάβει; Ότι ο συμβιβασμός μοιάζει αδύνατος.»

«Ακριβώς γι’αυτό σε χρειάζομαι!» τόνισε ο Κασλάριν, σφίγγοντας τη γροθιά του πάνω στο τραπέζι. «Μόνο με πιέσεις από τη Νάζρηβ μπορεί να επιτευχθεί συμβιβασμός.»

«Κι άλλοι έχουν παρόμοιες προτάσεις για τη Νάζρηβ.»

«Τι εννοείς; Τι σου είπαν, Άλφεντουρ;»

«Τι υποθέτεις ότι μου είπαν;»

«Μη μου κρύβεις πράγματα, για όνομα του Νούρκας! Θέλεις να σώσουμε τη Φάνρηβ από την καταστροφή, ή δεν θέλεις;»

«Δεν ξέρω αν μπορώ να κάνω τίποτα.»

«Αυτή είναι η τελευταία σου κουβέντα; Δε θα με βοηθήσεις;»

«Δεν είπα ακόμα *καμία* τελευταία κουβέντα,» τον διαβεβαίωσε ο Άλφεντουρ. «Αλλά...» Κόμπιασε προς στιγμή. «Κοίτα. Όλοι θα ήθελαν τη Νάζρηβ με το μέρος τους. Η Αρχόντισσα θα ήθελε να αποκλείσουμε εμπορικά τους εχθρούς της, και οι εχθροί της θα ήθελαν

να αποκλείσουμε εμπορικά τη Χάρνωθ. Τι νομίζεις ότι θα γίνει αν ξαφνικά δηλώσω – όπως προτείνεις εσύ – ότι θα τους αποκλείσουμε όλους; Ή ότι θα αποκλείσουμε εκείνον που δεν θα δεχτεί να συνεργαστεί; Πολύ πιθανόν να τους στρέψουμε άπαντες εναντίον μας.»

«Κυρίως,» είπε ο Κασλάριν, «την Αρχόντισσα πρέπει να πιέσεις, επειδή εκείνη είναι που τώρα έχει τον πλήρη έλεγχο της πόλης. Το ξέρεις ότι όλες οι αποφάσεις των Αιρετών πρέπει να περνάνε πρώτα απ'αυτήν; Σύμφωνα με τον Νόμο της Χάρνωθ, δεν μπορεί να σταθεί απόφαση σ'ένα προτεκτοράτο του Βασιλείου χωρίς την έγκριση του Βασιλικού Αντιπροσώπου. Αυτό σημαίνει πως, ακόμα κι αν οι Αιρετοί αποφασίσουν ότι θέλουν την επιστροφή του Φύλακα, δεν μπορεί να γίνει τίποτα. *Την Αρχόντισσα πρέπει να πιέσεις,* Άλφεντουρ,» επανέλαβε ο Κασλάριν, εμφατικά.

Και ο Άλφεντουρ θυμήθηκε τα λόγια της Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ, ότι, αν επέτρεπε στον Φύλακα να έρθει στην πόλη και να μοιραστεί την εξουσία μαζί της, αυτό ο Φύλακας και οι υποστηρικτές του θα το έβλεπαν ως νίκη και θα συνέχιζαν να δρουν εναντίον του Βασιλείου της Χάρνωθ προσπαθώντας να το διώξουν τελείως από τη Φάνρηβ.

«Αν απειλήσεις την Αρχόντισσα στο Γενικό Συνέδριο αύριο, μπροστά σε όλους τους Αιρετούς, αυτό θα ασκήσει τρομερή πίεση επάνω της–»

«Το ξέρεις ότι δεν απειλώ κανέναν, Κασλάριν, παρά μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις που αφορούν την ασφάλεια της Νάζρηβ και των συμφερόντων της.»

«Το συμφέρον της Νάζρηβ τώρα είναι να *μην* γίνει πόλεμος στη Φάνρηβ! Αν δεν κάνουμε κάτι, ο Φύλακας θα επιτεθεί με τον στρατό του, υποστηριζόμενος από την Κοινοπολιτεία, και ο πόλεμος θα είναι άγριος. Το εμπόριο θα κατρακυλήσει· γι'αυτό να είσαι βέβαιος. Το πέρασμα προς τη θάλασσα θα διακοπεί, κι ακόμα και στον ποταμό Τίγρη τα πλοία θα κινούνται με κίνδυνο.»

Ο Άλφεντουρ δεν αμφέβαλλε γι'αυτά που έλεγε ο Κασλάριν. Όντως, κάπως έτσι έμοιαζε ότι θα εξελίσσονταν τα πράγματα.

«Πρέπει, πρώτα, να απειλήσεις την Αρχόντισσα,» είπε ο Αιρετός – «με τρόπο διακριτικό, ασφαλώς–»

Το γέλιο του Άλφεντουρ τον διέκοψε. «Με τρόπο διακριτικό; Η απειλή είναι απειλή.»

«Χρειάζεται, όμως. Και μετά πρέπει να απειλήσεις και τους υποστηρικτές του Φύλακα: να τους πεις πως, αν δεν τηρήσουν τη συμφωνία να μοιραστούν την πόλη με την Αρχόντισσα, η Νάζρηβ θα τους αποκλείσει εμπορικά.»

«Επικίνδυνο παιχνίδι.»

«Άλφεντουρ, θα με βοηθήσεις ή όχι; Τι άλλο χρειάζεται να σου πω για να σε πείσω ότι τα πάντα εδώ θα γίνουν κομμάτια αν συνεχιστεί η κατάσταση όπως δείχνει ότι θα συνεχιστεί; Όσο συζητούσαμε στο σπίτι μου, σου μίλησα για τις βιαιοπραγίες, για τους εκφοβισμούς, για τους προβοκάτορες, για τις δολοφονίες, για–»

«Ναι, τα ξέρω αυτά.»

Ο Κασλάριν έμεινε σιωπηλός, σβήνοντας το τελειωμένο τσιγάρο του το οποίο έμοιαζε ώς τώρα να έχει ξεχάσει ότι είχε στο χέρι.

«Θα έρθω στο Γενικό Συνέδριο,» είπε ο Άλφεντουρ, «και... θα δω πώς είναι το κλίμα, και θα δράσω ανάλογα.»

«Δηλαδή, δεν μου υπόσχεσαι τίποτα.»

«Δεν *μπορώ* να σου υποσχεθώ. Είναι η θέση μου τέτοια – πρέπει να το καταλάβεις. Ωστόσο, θα έχω την πρότασή σου υπόψη μου. Κι αν θες την προσωπική μου γνώμη, πιστεύω πως έχεις δίκιο.»

«Αυτό δεν με κάνει να αισθάνομαι και τόσο καλύτερα, Άλφεντουρ.»

«Θα έπρεπε, όμως,» του είπε ο Διπλωματικός Αντιπρόσωπος της Νάζρηβ.

Όταν ο Κασλάριν τούς οδήγησε, μέσα από τον Λαβύρινθο, στο Νότιο Λιμάνι, πλησίαζε πια μεσημέρι. Πλήρωσαν έναν βαρκάρη που είχε μηχανοκίνητη βάρκα κι έκανε μεταφορές ανθρώπων και μικρών φορτίων, και ανέβηκαν στο σκάφος του. Μπήκαν στον ποταμό Τίγρη, πέρασαν κάτω από τη Γέφυρα του Ιχθύος, και σταμάτησαν για λίγο στον Μεσοπόταμο ώστε να κατεβεί ο Κασλάριν. Ο Άλφεντουρ υπέθετε ότι η Χαρκάνιθ (που δεν ήταν μαζί του στον Λαβύρινθο) ίσως να τον περίμενε κάπου εδώ για να τον συνοδέψει ώς το σπίτι του.

Η μηχανοκίνητη βάρκα συνέχισε πάνω στον ποταμό σηκώνοντας αφρούς πίσω της και περνώντας δίπλα από άλλα πλεούμενα, αραγμένα και μη. Ύστερα από τη Γέφυρα του Τίγρη, πλησίασε μια απο-

βάθρα στο Σκοτεινό Παζάρι και ο Άλφεντουρ κι ο Θάλβακιρ κατέβηκαν.

Βαδίζοντας, επέστρεψαν στο *Καταφύγιο* και στη σουίτα τους.

«Είχαμε τίποτα εξελίξεις;» ρώτησε ο Άλφεντουρ τις δίδυμες που κάθονταν στο καθιστικό, η Αζουρίτα κοιτάζοντας ένα περιοδικό μόδας, η Ζέρκιλιθ διαβάζοντας ένα μυθιστόρημα.

Κι οι δύο έδωσαν αμέσως όλη τους την προσοχή στον διπλωμάτη. «Ένας κύριος σάς κάλεσε, κύριε Άλφεντουρ,» είπε η Αζουρίτα, «μέσω του επικοινωνιακού διαύλου του ξενοδοχείου.»

«Ποιος;»

«Δεν είπε το όνομά του. Αρνήθηκε να μου το δώσει ακόμα κι όταν το ζήτησα· αποκρίθηκε πως ίσως να σας καλούσε αργότερα.»

«Πόση ώρα έγινε αυτό αφότου έφυγα;»

«Πρέπει να είχαν περάσει δυο ώρες,» αποκρίθηκε η Αζουρίτα.

Ο Άλφεντουρ κοίταξε τον Θάλβακιρ, ο οποίος είπε: «Περίπου όταν μας έχασαν στον Λαβύρινθο.»

Ο Άλφεντουρ ένευσε. Κι εκείνος το ίδιο είχε σκεφτεί. Ρώτησε την Αζουρίτα: «Ο τηλεπικοινωνιακός κώδικάς του καταγράφηκε;»

Η Αζουρίτα κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Κρυμμένος.»

«Κατάσκοπος της Αρχόντισσας, κατά πάσα πιθανότητα,» είπε ο Άλφεντουρ. «Ήθελαν να δουν αν είχα επιστρέψει.

»Έχετε παραγγείλει φαγητό;» ρώτησε τις δίδυμες.

«Όχι ακόμα, κύριε Άλφεντουρ,» απάντησε η Ζέρκιλιθ.

«Να παραγγείλετε. Πεινάμε.»

«Μάθαμε και κάτι ακόμα που ίσως να σας ενδιαφέρει, κύριε Άλφεντουρ,» είπε η Αζουρίτα.

«Όχι τίποτα που δεν θα το μαθαίνατε και μόνος σας, ούτως ή άλλως, αν δεν πηγαίνατε στη συνάντηση που πήγατε,» διευκρίνισε η Ζέρκιλιθ.

«Η Αρχόντισσα Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ,» είπε η Αζουρίτα, «θα βγάλει λόγο το απόγευμα στη Μεγάλη Αγορά.»

«Και μάλλον θα συγκεντρωθεί πολύς κόσμος,» πρόσθεσε η Ζέρκιλιθ.

«Και όχι μόνο *ακίνδυνος* κόσμος,» υπέθεσε ο Θάλβακιρ, και οι δίδυμες έστρεψαν τα βλέμματά τους επάνω του, υπομειδιώντας προκλητικά, έχοντας πιθανώς την ίδια άποψη μ’εκείνον.

6

Μπροστά από το Νότιο Πάνθεο· η Αρχόντισσα Μιλά· Διαφωνίες· Κυνηγοί

Στο κέντρο της συνοικίας που ονομαζόταν Μεγάλη Αγορά βρισκόταν η Πλατεία Νότιου Πάνθεου, και στο κέντρο της πλατείας αυτής βρισκόταν το Νότιο Πάνθεο της Φάνρηβ, ένας ναός αφιερωμένος σε όλους τους θεούς της Μοργκιάνης. Ήταν οικοδομημένος από γαλανόλιθο, και για είσοδο είχε μια ψηλή, δίφυλλη πόρτα από βαρύ ξύλο, τριγωνική στην κορυφή. Πάνω από το τρίγωνο, στον τοίχο, ήταν προσαρτημένος ένας μεγάλος φωτόλιθος ο οποίος την ημέρα φορτιζόταν από το φως του ασθενικού ήλιου της Μοργκιάνης και το εξέπεμπε όλη τη νύχτα· μόνο όταν πλησίαζε πια η αυγή το φως του είχε εξασθενίσει. Γύρω από τον φωτόλιθο και την τριγωνική κορυφή της εισόδου του Πάνθεου ήταν μια εκτενής τοιχογραφία η οποία απεικόνιζε τον Νούρκας τον Μαχητή να αντιμετωπίζει το Παντοβόρο Σκότος (κοινώς γνωστό ως Πεινασμένο Σκοτάδι στους περισσότερους Μοργκιανούς) κρατώντας το πέρα από την πραγματικότητα της Μοργκιάνης, απομακρύνοντάς το από τον ήλιο.

Τώρα ήταν απόγευμα, και οι μαχητές της Χάρνωθ είχαν ετοιμάσει μπροστά από το Πάνθεο μια εξέδρα για την ομιλία που θα έβγαζε η Βασιλική Αντιπρόσωπος, Αρχόντισσα Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ. Σημαίες του Βασιλείου κυμάτιζαν στον αέρα που, διασχίζοντας τους δρόμους της πόλης, ερχόταν από τον ποταμό Τίγρη. Κόσμος είχε ήδη συγκεντρωθεί στην Πλατεία Νότιου Πάνθεου, και μικροπωλητές τριγύριζαν ανάμεσά του πουλώντας διάφορα μπιχλιμπίδια ή φαγητά και ποτά. Αρκετοί άνθρωποι ήταν ανεβασμένοι σε οροφές ή κάθονταν σε μπαλκόνια, περιμένοντας ν’ακούσουν την ομιλία.

Ο Άλφεντουρ είχε έρθει μαζί με τον Θάλβακιρ και τις δίδυμες. Δεν είχαν κάνει καμια ιδιαίτερη προσπάθεια για να κρυφτούν – είχαν φύγει από το ξενοδοχείο κανονικά, με το νοικιασμένο όχημά τους – αλλά ούτε είχαν προσπαθήσει να ανακοινώσουν την παρουσία τους.

Ήθελαν να μοιάζουν με τέσσερις ανώνυμους ταξιδιώτες. Είχαν αφήσει το τετράκυκλο όχημα έξω από την πλατεία και είχαν μπει σε ένα ποτοπωλείο που ήταν μεγάλο και ονομαζόταν *Ποτά των Θεών!* (με θαυμαστικό, φυσικά, στην πινακίδα). Είχαν έρθει αρκετά νωρίς ώστε να μπορέσουν να πιάσουν τραπεζάκι στο μπαλκόνι του ορόφου του ποτοπωλείου προτού όλα τα τραπεζάκια εκεί γεμίσουν και ο χώρος πλημμυρίσει από συζητήσεις, καπνό από τσιγάρα και πίπες, και τους ήχους που κάνουν τα ποτήρια καθώς ακουμπάνε πάνω στα τραπέζια ή μέσα σε πιατάκια.

Ο Άλφεντουρ ήταν βέβαιος ότι ο Θάλβακιρ εξακολουθούσε να μην το θεωρεί καλή ιδέα που βρίσκονταν εδώ· ωστόσο ο σωματοφύλακας δεν είχε φέρει καμία αντίρρηση, πάντοτε πιστός στον διπλωμάτη. Η Ζέρκιλιθ και η Αζουρίτα ήταν ντυμένες τόσο όμοια που ακόμα κι ο Άλφεντουρ δυσκολευόταν να τις ξεχωρίσει: μπλε φορέματα, μικρά μαύρα καπέλα μ’ένα πράσινο φτερό επάνω, κοντά άσπρα γάντια· και είχαν τα κατάλευκα μαλλιά τους φτιαγμένα σε σταυρωτή κόμη.

Η Αρχόντισσα της Φάνρηβ δεν άργησε να έρθει μέσα σ’ένα ψηλό, τετράκυκλο, μαύρο θωρακισμένο όχημα. Οι τροχοί του ήταν μεγάλοι και ατρακτοειδείς. Μια πόρτα του άνοιξε και δύο φρουροί βγήκαν, ακολουθούμενοι από την Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ και την Αρωγό της, Ηλέκτρα αλ Σίριλναθ. Κι οι δυο τους ήταν καλοντυμένες, σύμφωνα με τη μόδα του Βασιλείου της Χάρνωθ, και γεμάτες αστραφτερά κοσμήματα. Ο Άλφεντουρ έβλεπε τις μορφές τους πολύ έντονες πίσω από τα ασημόχρωμα γυαλιά του που τόνιζαν τα περιγράμματα όλων των πραγμάτων.

Ένα μέρος του πλήθους που είχε συγκεντρωθεί στην πλατεία ζητωκραύγασε καθώς η Αρχόντισσα πλησίαζε την εξέδρα ανάμεσα στις ψηλές σημαίες του Βασιλείου· κι όταν η Κέσριμιθ είχε ανεβεί τα σκαλοπάτια και στεκόταν επάνω σήκωσε το γαντοφορεμένο χέρι της και χαιρέτησε τον κόσμο με τον Χαρνώθιο χαιρετισμό της δύναμης: υψωμένη γροθιά με μόνο τα δύο μεσαία δάχτυλα τεντωμένα, κολλητά το ένα με το άλλο.

Ύστερα, η Κέσριμιθ έπιασε το μικρόφωνο που ήταν τοποθετημένο μπροστά της και μίλησε, με τη φωνή της να μεταφέρεται έντονα αλλά ομοιόμορφα σ’όλη την πλατεία και τους δρόμους γύρω της, από τα προσεχτικά στημένα ηχεία.

«Λαέ της Φάνρηβ, σε χαιρετίζω με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ και όλων των θεών του Πάνθεου της ξανά ελεύθερης Μοργκιάνης!»

Οι ζητωκραυγές δυνάμωσαν προτού σταδιακά παύσουν, για να συνεχίσει η Αρχόντισσα τον λόγο της. Ο Άλφεντουρ ήταν βέβαιος πως πολλές από αυτές τις θορυβώδεις επευφημίες ξεκινούσαν από ανθρώπους βαλτούς από την Αρχόντισσα· αλλά όχι μόνο, φυσικά.

Η Κέσριμιθ είπε: «Λαέ της Φάνρηβ, ένας εχθρός βρίσκεται προ των πυλών μας, και έχει συμμάχους μέσα στην ίδια την πόλη μας οι οποίοι εξαπλώνουν ψέματα για τους προστάτες της. Ισχυρίζονται ότι το Βασίλειο της Χάρνωθ επιθυμεί την εκμετάλλευση της Φάνρηβ και αδιαφορεί για τον λαό της. Ισχυρίζονται ότι είμαστε δυνάστες παρόμοιοι με τους Παντοκρατορικούς.

»*Τίποτα* απ'αυτά δεν αληθεύει! Ύστερα από την ήττα των Παντοκρατορικών σ'ολάκερη τη Μοργκιάνη, μοναδική μου μέριμνα ήταν, και είναι, η καλυτέρευση της ζωής στη Φάνρηβ. Της δικής σας ζωής! Οι φόροι, όπως θα έχετε δει, έχουν μειωθεί αξιοσημείωτα σε σχέση με την Παντοκρατορική Κατοχή. Και μπορούν τώρα οι ίδιες οι συντεχνίες να εκλέγουν τους Αιρετούς τους, όπως παλιά. Το Βασίλειο και εγώ βρισκόμαστε εδώ μόνο ως προστάτες και καθοδηγητές της πόλης. Είμαστε τα στηρίγματα μιας Φάνρηβ έτοιμης να καταρρεύσει ύστερα από τον μεγάλο πόλεμο και την ήττα της Συμπαντικής Παντοκρατορίας. Είμαστε η μοναδική δύναμη που αυτή η πόλη χρειάζεται!

»Αλλά έχουμε δόλιους και σκοτεινούς εχθρούς. Ανθρώπους που, για προσωπικά τους συμφέροντα, έχουν συμμαχήσει με δυνάμεις ενάντιες του Βασιλείου, ενάντιες της Φάνρηβ και του λαού της. Και το λέω αυτό γιατί, παρότι οι συγκεκριμένες δυνάμεις ισχυρίζονται πως θέλουν να βοηθήσουν, στην πραγματικότητα μόνο καταστροφή μπορούν να φέρουν στην πόλη!

»Ο Οίκος των Φυλάκων, τόσα χρόνια εξόριστος, *ξένος* πλέον για εσάς, αποζητά να επιστρέψει. Δεν γνωρίζει ποια είναι τα προβλήματα της Φάνρηβ! Δεν ήταν ποτέ εδώ! Ενώ εγώ ήμουν! Το Βασίλειο της Χάρνωθ ήταν και είναι εδώ, στο πλευρό σας!»

Ζητωκραυγές ακούστηκαν ξανά.

«Ο Φύλακας, που θέλει να επιτεθεί και να καταλάβει την πόλη σας, έχει μόνο εγωιστικούς σκοπούς στο μυαλό του,» συνέχισε η Κέσριμιθ. «Και έχει για συμμάχους του μισθοφόρους από την Κοινοπολι-

τεία των Τεσσάρων Δασών και ανθρώπους της Κοινοπολιτείας που επιθυμούν να επωφεληθούν από την πόλη σας, να πιουν από το πολύτιμο αίμα της, αδιαφορώντας για τις πολιτικές αναταραχές και τις καταστροφές που θα προκαλέσουν με τον ερχομό τους. Αυτοί μέσα στη Φάνρηβ που ένθερμα και παράλογα τούς υποστηρίζουν είναι καιροσκόποι–»

«*Ψέματα!*» αντήχησε μια δυνατή κραυγή από το πλήθος. Κι άλλες την ακολούθησαν: *Ψέματα! Ψέματα! ΨΕΜΑΤΑ!*

Κάποιος φώναξε: «*Ο Φύλακας είναι ο σωτήρας μας! Είναι ο Νούρκας που θα διώξει το Πεινασμένο Σκοτάδι της Χάρνωθ!*»

Κάποια φώναξε: «*Φύγε, πόρνη του Βασιλείου! Φύγε από την πόλη μας! Πόρνη του Βασιλείου! Πόρνη του Βασιλείου!*»

Οι μαχητές της Χάρνωθ είχαν αμέσως σπεύσει προς τη μεριά απ'όπου έρχονταν οι κραυγές, και σαματάς τώρα ξεκινούσε καθώς χρησιμοποιούσαν τις οπλολόγχες τους ενάντια σ'ανθρώπους που τους έσπρωχναν και ύψωναν ραβδιά και σπαθιά για να τους χτυπήσουν.

Δε μ'αρέσει αυτό, σκέφτηκε ο Άλφεντουρ, κι αναρωτήθηκε ως τι θα κατηγορούνταν όσοι είχαν διαμαρτυρηθεί. Ως αυτονομιστές, ξανά; Ή ως υποστηρικτές του Φύλακα και της Κοινοπολιτείας – μια απόδειξη ότι εκείνοι που υποστήριζαν τον Φύλακα και την Κοινοπολιτεία ήταν ταραχοποιά στοιχεία;

Φωνές ακούστηκαν ξαφνικά από την οροφή του ποτοπωλείου, κι ένας πυροβολισμός αντήχησε έντονος. Πυροβολισμός μεγάλου όπλου· σίγουρα όχι πιστολιού.

Την ίδια στιγμή, ο Άλφεντουρ είδε την Ηλέκτρα να τραβά την Κέσριμιθ κάτω, ρίχνοντάς την πίσω από το χαμηλό τείχος της εξέδρας. Το κοντάρι μιας σημαίας έσπασε, και η σημαία έπεσε ανάμεσα στους μαχητές της Χάρνωθ.

Ο Άλφεντουρ έστρεψε το βλέμμα του τώρα προς την οροφή του ποτοπωλείου, πάνω απ'το μπαλκόνι όπου εκείνος και πολλοί άλλοι κάθονταν. Δύο άντρες έπεσαν απρόσμενα από την άκρη της στέγης, παλεύοντας, καταλήγοντας πάνω σ'ένα τραπεζάκι όχι και τόσο μακριά απ'το τραπέζι του Άλφεντουρ, σκορπίζοντας ποτά και πρόχειρα φαγητά, κάνοντάς τους ανθρώπους που κάθονταν εκεί να πεταχτούν όρθιοι, κραυγάζοντας, προσπαθώντας ν'απομακρυνθούν. Οι δύο άντρες που πάλευαν, κρατώντας ξιφίδια, ήταν ένας μαχητής της Χάρ-

νωθ και κάποιος με κουκούλα που σκέπαζε ολόκληρο το κεφάλι έχοντας άνοιγμα μόνο για τα μάτια. Στην οροφή, κι άλλοι φαίνονταν να μάχονται: Οι πολεμιστές της Χάρνωθ χρησιμοποιούσαν κυρίως τη λεπίδα και το κοντάρι της οπλολόγχης τους, ενώ οι αντίπαλοί τους χειρίζονταν σπαθιά και ξιφίδια και πιστόλια. Ο Άλφεντουρ είδε ένα τουφέκι με στόχαστρο πεσμένο στην άκρη της στέγης – το τουφέκι, μάλλον, που είχε πυροβολήσει για να σκοτώσει την Αρχόντισσα.

Ο κόσμος στο μπαλκόνι των *Ποτών των Θεών* σηκωνόταν φωνάζοντας, ουρλιάζοντας, προσπαθώντας να φύγει. Το πτώμα μιας μαχήτριας της Χάρνωθ έπεσε ανάμεσά τους, σκορπίζοντας αίμα μέσα από την κομμένη πανοπλία του. Κι ακόμα ένα πτώμα το ακολούθησε – μαχητής της Χάρνωθ, ξανά.

Ο Θάλβακιρ ήταν ήδη όρθιος, με το πιστόλι του στο ένα χέρι και το ξιφίδιό του στο άλλο. Οι δίδυμες είχαν επίσης σηκωθεί από τις καρέκλες τους, καθώς τώρα σηκωνόταν κι ο Άλφεντουρ τραβώντας το δηλητηριασμένο ξιφίδιο από τη ζώνη του.

Ένας άντρας πήδησε πάνω στο τραπέζι τους, γονατισμένος στο ένα γόνατο. Δεν ήταν μαχητής της Χάρνωθ· φορούσε κουκούλα που σκέπαζε ολόκληρο το κεφάλι έχοντας άνοιγμα μόνο για τα μάτια. Αλλά ο Άλφεντουρ νόμιζε πως αναγνώριζε αυτά τα μάτια· ήταν σίγουρος πως κάπου τα είχε ξαναδεί!

Κι άλλοι κουκουλοφόροι πηδούσαν απ'την οροφή, επάνω στο μπαλκόνι του ποτοπωλείου, ενώ κραυγές τούς ακολουθούσαν, κραυγές μαχητών της Χάρνωθ, οι οποίοι τους ζητούσαν να σταματήσουν εν ονόματι της Αρχόντισσας και του Βασιλείου, και τώρα άρχιζαν να πυροβολούν με τα τουφέκια που αποτελούσαν μέρος των οπλολογχών τους – αδιαφορώντας για τόσο αθώο κόσμο που βρισκόταν εδώ! παρατήρησε ξαφνιασμένος ο Άλφεντουρ. Αν και οι ριπές ήταν σποραδικές και προσεχτικές, εξακολουθούσαν νάναι σφαίρες που μπορούσαν να σκοτώσουν και να μισερώσουν.

«Φύγε από δω, διπλωμάτη – γρήγορα!» είπε ο κουκουλοφόρος στον Άλφεντουρ ενώ πηδούσε από το τραπέζι του κι έτρεχε προς το εσωτερικό του ποτοπωλείου, σπρώχνοντας κόσμο. Μια ριπή χτύπησε το κέντρο του τραπεζιού, κανένα δευτερόλεπτο αφότου ο κουκουλοφόρος είχε φύγει από εκείνη τη θέση.

«*Εε!*» φώναξε η Αζουρίτα (ή μήπως ήταν η Ζέρκιλιθ;) στους μαχητές της Χάρνωθ στην οροφή. «Τι στο Σκοτάδι κάνετε! Θέλετε να μας σκοτώσετε;»

Και οι μαχητές του Βασιλείου πηδούσαν τώρα από την οροφή, προσπαθώντας ν'ακολουθήσουν τους κουκουλοφόρους που έφευγαν μπαίνοντας στο εσωτερικό του ποτοπωλείου. Συγχρόνως τους φώναζαν: *Είστε περικυκλωμένοι! Περικυκλωμένοι! ΠΑΡΑΔΟΘΕΙΤΕ!*

«Τον ήξερες;» ρώτησε ο Θάλβακιρ τον Άλφεντουρ.

«Αυτός, πάντως, με ήξερε,» μουρμούρισε ο διπλωμάτης. *Λέγε λίγα, κρύβε πολλά.* Νόμιζε πως από τη φωνή του τον είχε, τελικά, αναγνωρίσει...

Μια δυνατή έκρηξη τράνταξε την Πλατεία Νότιου Πάνθεου.

Μερικά τζάμια ακούστηκαν να σπάνε.

Κόσμος κραύγαζε, φώναζε, ούρλιαζε.

Ο Άλφεντουρ στράφηκε και είδε πως αντίκρυ του, απέναντι από τα *Ποτά των Θεών,* στη βορειοανατολική μεριά της πλατείας, φωτιές είχαν ανάψει και διάφορα πράγματα είχαν διαλυθεί. Άνθρωποι ήταν πεσμένοι κάτω, ακίνητοι, πτώματα πιθανώς. Κάποιοι έτρεχαν – μαχητές της Χάρνωθ – και πυροβολούσαν με οπλολόγχες, ενώ κάποιοι άλλοι ανταπέδιδαν τα πυρά και πετούσαν χειροβομβίδες αδιακρίτως, από δω κι από κει.

Τι στο Πεινασμένο Σκοτάδι γινόταν; Ποιοι ήταν αυτοί; Ήταν της ίδιας παράταξης μ'εκείνους που είχαν επιτεθεί από την οροφή του ποτοπωλείου;

«Όποιος κι αν ήταν είχε δίκιο σ'ένα πράγμα,» είπε ο Θάλβακιρ: «καλύτερα να φύγουμε. Γρήγορα.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Άλφεντουρ, ενώ έβλεπε και την Αρχόντισσα να φεύγει, μπαίνοντας στο ψηλό, θωρακισμένο όχημά της, περιτριγυρισμένη από φρουρούς.

Μαζί με τον Θάλβακιρ και τις δίδυμες, ο Διπλωματικός Αντιπρόσωπος της Νάζρηβ μπήκε στο εσωτερικό των *Ποτών των Θεών* αλλά σύντομα διαπίστωσε ότι δεν μπορούσε να βγει κιόλας. Οι Χαρνώθιοι είχαν κυκλώσει το κατάστημα και δεν άφηναν κανέναν να φύγει. Είχαν κλείσει την είσοδο και στέκονταν κάτω και έξω από τα παράθυρα, με τις οπλολόγχες τους έτοιμες. Είχαν μαζί τους δίκυκλα και γιγαντόλυκους.

«Αφήστε μας να βγούμε!» ούρλιαζε μια γυναίκα, σε κατάσταση υστερίας. «Αφήστε μας *ΝΑ ΒΓΟΥΜΕ!* Δεν είμαστε κακοποιοί! *Αφήστε μας να βγούμε!*» Αλλά οι μαχητές του Βασιλείου την απομάκρυναν από την είσοδο στο ισόγειο του ποτοπωλείου, όπου τώρα ο περισσότερος κόσμος ήταν συγκεντρωμένος.

«Κάποιοι εδώ μέσα,» φώναξε ένας μαχητής της Χάρνωθ, «προσπάθησαν να δολοφονήσουν την Αρχόντισσα! Θα τους βρούμε! Μη μας τους κρύβετε! Θα τους βρούμε! Φέρτε τους μπροστά μας, κι αυτή η ιστορία θα τελειώσει πιο γρήγορα!» Ο Άλφεντουρ έβλεπε ότι ο άντρας αυτός είχε επάνω του τα αναγνωριστικά μεράρχη του Χαρνώθιου Στρατεύματος.

Κανένας όμως δεν προθυμοποιήθηκε να βοηθήσει τον μεράρχη, κι έτσι εκείνος φώναζε τώρα στους μαχητές του: «Βρείτε τους! Πού είναι δυνατόν νάχουν εξαφανιστεί;»

Ο Άλφεντουρ κατάφερε ν'ακούσει μια μαχήτρια να λέει: «Πρέπει νάχουν βγάλει τις κουκούλες τους, κύριε Μεράρχη. Κρύβονται μες στο πλήθος.»

«Υπομονή,» είπε ο Άλφεντουρ στις δίδυμες και στον Θάλβακιρ. «Σύντομα θα τελειώσουν, είτε τους βρουν είτε όχι. Συνεργαστείτε μαζί τους αν σας το ζητήσουν.»

Όταν, όμως, δύο μαχητές της Χάρνωθ πλησίασαν τον διπλωμάτη και τους δικούς του για να τους κοιτάξουν από κοντά και να τους ψάξουν, ο Άλφεντουρ δεν φάνηκε και τόσο συνεργάσιμος. «Δε μ'αναγνωρίζετε;» τους είπε. «Χτες το μεσημέρι έτρωγα μαζί με την Αρχόντισσα της Φάνρηβ, μέσα στο Μέγαρο των Φυλάκων! Είμαι ο Άλφεντουρ αλ Έρεσναβ, Διπλωματικός Αντιπρόσωπος του Εμπορικού Συνδέσμου της Νάζρηβ, για όνομα του Νούρκας του Μαχητή!» Και έβγαλε τη διπλωματική ταυτότητά του για να το αποδείξει.

Οι Χαρνώθιοι φώναξαν τον μεράρχη, ο οποίος πλησίασε και κοίταξε πρώτα την ταυτότητα κι ύστερα το πρόσωπο του Άλφεντουρ. «Εντάξει, κύριε,» είπε. «Μην ανησυχείτε· κανένας δεν θα σας πειράξει.»

«Μπορούμε να φύγουμε, κύριε Μεράρχη;»

«Δυστυχώς, όχι ακόμα. Μόλις η υπόθεση τελειώσει. Περιμένετε εδώ.» Κι έκανε νόημα σ'ένα μαχητή της Χάρνωθ να μείνει κοντά τους. Ο νεαρός υπάκουσε, στεκόμενος με την οπλολόγχη του στο ένα

χέρι, το κάτω άκρο της ακουμπισμένο στο πάτωμα, η λεπίδα και η κάννη της να δείχνουν προς το ταβάνι.

Μετά από λίγο, ένας άλλος μαχητής φώναξε: «Όπλα, κύριε Μεράρχη! Βρήκαμε τα όπλα τους!»

Και ο Άλφεντουρ τούς είδε να φέρνουν μερικά όπλα πίσω από μια γωνία της αίθουσας του ποτοπωλείου όπου πρέπει να ήταν πεταμένα.

«Ποιος τα έριξε εκεί;» άρχισε να φωνάζει ο μεράρχης στους υπαλλήλους του καταστήματος. «*Ποιος;* Κανέναν δεν είδατε; Μη μου λέτε ψέματα!» Αλλά οι υπάλληλοι δεν έμοιαζαν να μπορούν να τον βοηθήσουν. «Μα τον Χάρλαεθ Βοκ και την οργή της Θορμάνκου, αν μου λέτε ψέματα θα το μετανιώσετε! Η ζωή της ίδιας της Αρχόντισσας κινδύνεψε απόψε απ'αυτούς τους κακοποιούς!»

Η αναζήτηση συνεχίστηκε μέσα στο κατάστημα. Τους πάντες τους έλεγχαν, έναν προς έναν, και επάνω σ'όποιον έβρισκαν όπλα τον συλλάμβαναν. Φωνές διαμαρτυρίας αντηχούσαν: «Είστε τρελοί; Ένα ξιφίδιο έχω επάνω μου! Πώς θα σκότωνα μ'αυτό την Αρχόντισσα;» «Το πιστόλι είναι για την προστασία μου, σας τ'ορκίζομαι, μα τον Νούρκας!» «Τόση ώρα ήμουν εδώ σ'αυτό το τραπέζι – αυτό εκεί! – με είδαν δυο σερβιτόροι, ρωτήστε τους! Με είδαν εμένα και τους άλλους δύο μαζί μου! Δεν ήμουν στην οροφή!» «Προσέξτε καλά, μαντρόσκυλα της Αρχόντισσας! Ξέρετε ποια είμαι εγώ; *Ξέρετε ποια είμαι εγώ;*»

«Εσύ!» αντήχησε η φωνή του μεράρχη, τραβώντας την προσοχή του Άλφεντουρ. «ΕΣΥ!» Ο μεράρχης άρπαξε από το πέτο έναν άντρα και τον κόλλησε στον τοίχο, απότομα, βίαια. «Εσύ είσαι πίσω απ'αυτό!»

Ο μεράρχης δέχτηκε από τον άντρα μια ξαφνική γροθιά καταπρόσωπο, καταλήγοντας πάνω σ'ένα τραπέζι, ανατρέποντάς το.

Ο άντρας είχε μενεξεδιά μαλλιά και μούσι. Ο Εθέλδιρ, ο πρώην Πρόμαχος της Επανάστασης.

«Θάπρεπε να δείχνεις περισσότερο σεβασμό σ'όσους – σ'αντίθεση μ'εσένα, προδότη – πολέμησαν εναντίον της Παντοκράτειρας για ν'απελευθερώσουν τούτη τη διάσταση!» είπε μεγαλόφωνα, και οι άλλες φωνές έπαψαν μέσα στο ποτοπωλείο, καθώς όλων τα βλέμματα στρέφονταν επάνω του.

Ο μεράρχης σηκώθηκε από το πάτωμα με αίμα να κυλά από τη μύτη του. «*Συλλάβετε αυτόν τον άνθρωπο!*» κραύγασε, δείχνοντας τον Εθέλδιρ. «Είναι αναρχικό στοιχείο και εχθρός της Αρχόντισσας και του Βασιλείου!»

Μαχητές της Χάρνωθ πλησίασαν τον Εθέλδιρ. Εκείνος άρπαξε την οπλολόγχη ενός και τον έσπρωξε πάνω σ'έναν άλλο. Αλλά μετά η κάτω μεριά μιας οπλολόγχης τον χτύπησε στα πλευρά, και η κάτω μεριά μιας άλλης τον κοπάνησε στο στομάχι. Οι μαχητές της Χάρνωθ συγκεντρώθηκαν γύρω του, αρπάζοντάς τον και δένοντάς του τα χέρια πίσω από την πλάτη.

«Τολμάτε να δένετε έναν ήρωα της Επανάστασης!» γρύλισε ο Εθέλδιρ. «Ο λαός της Φάνρηβ θα σας φάει ζωντανούς!»

«Θα το δούμε αυτό... *Πρόμαχε,*» αποκρίθηκε ο μεράρχης, και τον γρονθοκόπησε καταπρόσωπο με τη γαντοφορεμένη γροθιά του που ήταν ενισχυμένη με μέταλλα.

«Ελευθερώστε τον! Τώρα!»

Ο μεράρχης κι οι άλλοι στράφηκαν στον άντρα που είχε φωνάξει, και ο Άλφεντουρ είδε πως ήταν ο Ριλάθιρ αλ Θάρναθ, ο Αιρετός της Συντεχνίας των Κυνηγών και Εκπαιδευτών Ζώων.

Κανένας δεν του απάντησε για λίγο· κανένας δεν κινήθηκε.

«Με άκουσες, Μεράρχη, δεν με άκουσες;»

«Δεν παίρνω διαταγές από εσάς, κύριε,» αποκρίθηκε ο στρατιωτικός. «Η παρουσία σας εδώ, όμως, σας καθιστά ύποπτο, γιατί είναι γνωστό πως είστε συνασπισμένος με υποστηρικτές του Φύλακα και άλλα αναρχικά στοιχεία–»

«Οι υποστηρικτές του Φύλακα δεν είναι 'αναρχικά στοιχεία', στρατιώτη της Χάρνωθ! Αντιπροσωπεύουν τις επιθυμίες της μεγαλύτερης μερίδας του λαού της Φάνρηβ! Τώρα, ελευθέρωσε τον Εθέλδιρ προτού προκληθεί δυσάρεστο επεισόδιο!»

«Συλλάβετέ τον,» πρόσταξε ο μεράρχης, δείχνοντας τον Ριλάθιρ αλ Θάρναθ.

Οι μαχητές της Χάρνωθ ζύγωσαν τον Αιρετό από κάθε μεριά και, παρά τις διαμαρτυρίες του, του έδεσαν τα χέρια πίσω από την πλάτη.

«Θα το μετανιώσεις αυτό, Μεράρχη! Δεν έχεις κανένα δικαίωμα να συλλαμβάνεις έναν Αιρετό – έναν άνθρωπο εκλεγμένο από τις συντεχνίες της πόλης!»

«Η παρουσία σας εδώ είναι ύποπτη. Θα σας ελευθερώσουμε μόλις ερευνηθεί το θέμα,» αποκρίθηκε ο μεράρχης, κι έκανε νόημα στους μαχητές του να πάρουν τους δύο συλληφθέντες από το κατάστημα, πράγμα το οποίο εκείνοι έκαναν χωρίς καθυστέρηση.

Η ερεύνα των *Ποτών των Θεών* συνεχίστηκε για κάποια ώρα ακόμα, ενώ δεν επιτρεπόταν σε κανέναν να φύγει. Μέχρι και μια μάγισσα του τάγματος των Διαλογιστών ήρθε για να κάνει ανιχνευτικά ξόρκια – αν και ο Άλφεντουρ δεν μπορούσε να μαντέψει για τι ακριβώς έψαχνε.

Όταν τελικά ο διπλωμάτης βγήκε από τα *Ποτά των Θεών,* παρατήρησε ότι φωτιές εξακολουθούσαν να είναι αναμμένες στην πλατεία ενώ άνθρωποι προσπαθούσαν να τις σβήσουν με κουβάδες και με αντλίες. Φωνές αντηχούσαν, αν και η κατάσταση δεν έμοιαζε να είναι επικίνδυνη πια για την ασφάλεια της περιοχής· δεν φαινόταν να υπάρχει περίπτωση να πυρποληθούν κι άλλα οικοδομήματα.

«Πάμε να δούμε αν το όχημά μας είναι ακόμα στη θέση του,» είπε ο Άλφεντουρ στις δίδυμες και στον Θάλβακιρ, και βάδισαν προς τα εκεί.

Κανένας δεν το είχε πειράξει, ευτυχώς· μονάχα μερικές στάχτες ήταν επάνω του, παρασυρμένες από τον άνεμο. Η Αζουρίτα κάθισε στο τιμόνι και ο Θάλβακιρ στη θέση του συνοδηγού. Πίσω κάθισαν η Ζέρκιλιθ και ο Άλφεντουρ.

Και ο σωματοφύλακας ρώτησε τον διπλωμάτη: «Ο άντρας που πήδησε στο τραπέζι μας ήταν ο επαναστάτης ή ο Αιρετός, Άλφεντουρ;»

«Ο Αιρετός.»

Ο Ριλάθιρ αλ Θάρναθ, ο Αιρετός της Συντεχνίας των Κυνηγών και των Εκπαιδευτών, μάλλον δεν επιδιδόταν μόνο στο κυνήγι και στην εκπαίδευση ζώων...

7

Πολιτικοί Αιχμάλωτοι· Γενικό Συνέδριο Μέσα σε Γενική Αναστάτωση· Λόγχες Καταστροφικού Φωτός

Αυτή η μέρα θα ήταν ταραγμένη· ο Άλφεντουρ δεν είχε καμία αμφιβολία.

Και μόνο το γεγονός ότι η Αρχόντισσα είχε, χτες το απόγευμα, συλλάβει τον Εθέλδιρ ωλ Σαρέλκεμ έφτανε. Αλλά δεν είχε συλλάβει μονάχα αυτόν· είχε συλλάβει και τον Αιρετό της Συντεχνίας των Κυνηγών. Και ο Άλφεντουρ αναρωτιόταν πώς θα γινόταν Γενικό Συνέδριο χωρίς την παρουσία του. Απ'ό,τι είχε ακούσει από τα μέσα μαζικής πληροφόρησης, μέχρι αργά τη νύχτα, η Αρχόντισσα δεν είχε ελευθερώσει ούτε τον Ριλάθιρ, ούτε τον Εθέλδιρ, ούτε κανέναν άλλο που είχε συλλάβει και μεταφέρει στα μπουντρούμια του Μεγάρου των Φυλάκων για ανάκριση.

Πρέπει, πάντως, να *μπορούσε* να γίνει Γενικό Συνέδριο ακόμα κι αν ένας Αιρετός έλειπε. Αλλά ίσως η Κέσριμιθ να σκόπευε, ούτως ή άλλως, να τον ελευθερώσει σήμερα· δεν μπορεί να είχε καμια σοβαρή απόδειξη εναντίον του. Αν και ο Άλφεντουρ ήξερε ότι ο Ριλάθιρ ήταν μαζί με τους ανθρώπους που είχαν προσπαθήσει να τη δολοφονήσουν· πιθανώς, μάλιστα, *εκείνος* να ήταν που την είχε σημαδέψει με το τουφέκι μακρινής εμβέλειας.

Το Γενικό Συνέδριο θα ξεκινούσε δύο ώρες πριν από το μεσημέρι, και ο Άλφεντουρ παρακολουθούσε πάλι τις ειδήσεις στον τηλεοπτικό δέκτη, για να δει τι εξελίξεις είχε η υπόθεση. Το μόνο που έμαθε ήταν ότι φημολογείτο πως προετοιμαζόταν μαζική διαμαρτυρία από τους υποστηρικτές του Φύλακα και της Κοινοπολιτείας, και όχι μονάχα από αυτούς. Ήταν πολλοί που συμπαθούσαν τον Εθέλδιρ, τον πρώην Πρόμαχο της Επανάστασης, μέσα στην πόλη. Οι αυτονομιστές είχαν ήδη βάλει τρεις φωτιές στη Φάνρηβ, σύμφωνα με τα όσα έλεγαν τα τηλεοπτικά κανάλια.

Ο Άλφεντουρ, χρησιμοποιώντας τον επικοινωνιακό δίαυλο της σουίτας του, κάλεσε το Μέγαρο των Αιρετών και ρώτησε αν το ση-

μερινό Γενικό Συνέδριο θα γινόταν κανονικά. Η υπάλληλος τού αποκρίθηκε πως θα γινόταν.

Μετά από λίγο, αφού είχαν πάρει ένα ελαφρύ πρωινό, ο Άλφεντουρ, ο Θάλβακιρ, και οι δίδυμες έφυγαν από τη σουίτα τους ντυμένοι επίσημα και εξοπλισμένοι για τυχόν κινδύνους. Επιβιβάστηκαν στο νοικιασμένο τετράκυκλο όχημα και η Ζέρκιλιθ οδήγησε αυτή τη φορά, διασχίζοντας την Οδό των Ξένων. Από τα νότια, από τον Μεσοπόταμο, καπνός φαινόταν· ο Άλφεντουρ είχε ακούσει πως αυτή ήταν η μία από τις τρεις συνοικίες όπου οι αυτονομιστές είχαν βάλει φωτιές – που όλες βρίσκονταν υπό έλεγχο, σύμφωνα με τα τηλεοπτικά κανάλια.

Η Ζέρκιλιθ έκοψε ταχύτητα εκεί όπου η Οδός των Ξένων συναντούσε τη Μακριά Λόγχη, μπροστά από το Μέγαρο των Αιρετών, και οδήγησε το όχημα στον χώρο στάθμευσης δίπλα από το Μέγαρο. Ο ειδικός φρουρός τη σταμάτησε, φυσικά, ζητώντας να μάθει τη δουλειά της. Ο Άλφεντουρ άνοιξε το παράθυρο, του μίλησε, κι εκείνος τούς άφησε να περάσουν.

Αφού στάθμευσαν, κατέβηκαν από το όχημα και βάδισαν ώς την είσοδο της αυλής, όπου στέκονταν δύο από τους φρουρούς του Μεγάρου. Οι φύλακες, βλέποντας τον Άλφεντουρ, άνοιξαν την πύλη ώστε εκείνος και οι συνοδοί του να περάσουν, να διασχίσουν την αυλή, και να μπουν στον προθάλαμο του Μεγάρου. Δεν ήταν ακόμα η ώρα για το Γενικό Συνέδριο, αλλά ούτε και πολύ πιο πριν ήταν. Κάποιοι λογικά πρέπει να βρίσκονταν στην Αίθουσα Συνεδριάσεων στον πρώτο όροφο.

Εκεί, βέβαια, ο Άλφεντουρ ήξερε ότι οι συνοδοί του δεν μπορούσαν να έρθουν, και τους είπε: «Θα τα πούμε αργότερα.»

Ο Θάλβακιρ φάνηκε διστακτικός. «Είσαι σίγουρος ότι δεν με θέλεις μαζί;»

«Δε μπορείς να έρθεις, Θάλβακιρ. Απαγορεύεται.»

«Η κατάσταση, όμως... Αισθάνομαι σαν να βρισκόμαστε μέσα στο Βαθύ Δάσος, κυνηγημένοι από αιμοβόρα θηρία που κρύβονται στις σκιές.»

«Εδώ μέσα κανένα θηρίο δεν μπαίνει,» του είπε ο Άλφεντουρ. Και προς τις δίδυμες, κλείνοντάς τους το μάτι: «Μην τον αφήσετε να βαρεθεί.»

Εκείνες χαμογέλασαν.

Ο Θάλβακιρ δεν χαμογελούσε.
Ο Άλφεντουρ βάδισε προς τη σκάλα στο βάθος του διαδρόμου, ενώ με την άκρια του ενός ματιού έβλεπε τον σωματοφύλακά του να πηγαίνει προς το αναψυκτήριο μαζί με τη Ζέρκιλιθ και την Αζουρίτα.

«...απαράδεκτο! Αν δεν τον ελευθερώσεις αμέσως, θα δεις ότι θα υπάρξουν άσχημες συνέπειες,» έλεγε έντονα η Ζιρίνα ωλ Φέρενερ, ενώ ο Άλφεντουρ έμπαινε στην Αίθουσα Συνεδριάσεων περνώντας δίπλα από τους τέσσερις φρουρούς που στέκονταν κοντά στην είσοδό της. Συνήθως ήταν δύο· για νάναι τώρα περισσότεροι, αυτό σήμαινε πως δεν φοβόταν μόνο ο Θάλβακιρ για φασαρίες.
Η Ζιρίνα ήταν όρθια μπροστά στο μεγάλο τραπέζι στο κέντρο της αίθουσας, αντικρίζοντας την Κέσριμιθ, η οποία καθόταν στην εξέχουσα θέση του τραπεζιού ατενίζοντάς την με στενεμένα μάτια. Μια λεπτή, χρυσή αλυσίδα περνούσε κάτω απ'το σαγόνι της συνδέοντας τα σκουλαρίκια στ'αφτιά της. Το βλέμμα της θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ακόμα και δολοφονικό.
«Αυτοί οι άνθρωποι προσπάθησαν να με σκοτώσουν χτες,» είπε παγερά. «Τι περιμένεις να κάνω, Ζιρίνα;»
Εκτός από τις δυο τους, στην αίθουσα βρίσκονταν κι άλλοι τέσσερις: η Ηλέκτρα, η Αρωγός της Αρχόντισσας, στεκόμενη πίσω από την Κέσριμιθ με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος· ο Φεντάκιρ ωλ Τάρεκ, ο Αιρετός της Συντεχνίας των Μηχανικών, ο οποίος ήταν υποστηρικτής του Βασιλείου της Χάρνωθ· η Σαρκάλα αλ Πέρντεκαβ, η Αιρετή της Συντεχνίας των Υπαλλήλων, επίσης υποστηρίκτρια του Βασιλείου· και ο Αλθέβεριν αλ Βάρνουν, ο Αιρετός της Συντεχνίας των Μαντατοφόρων, τον οποίο ο Άλφεντουρ είχε συναντήσει και στην Πόλη της Αέναης Νύχτας.
«*Να ελευθερώσεις τον Εθέλδιρ,* φυσικά!» αποκρίθηκε η Αιρετή της Συντεχνίας των Υαλουργών στην Αρχόντισσα της Φάνρηβ. «Δεν έχεις *καμία* απόδειξη εναντίον του–»
«Βρισκόταν μέσα στο οίκημα απ'το οποίο προσπάθησαν να με σκοτώσουν!»
«Και λοιπόν; Ήταν ο μόνος;»
Αντιλαμβανόμενοι την παρουσία του Άλφεντουρ, όλοι στράφηκαν να τον κοιτάξουν, αλλά κανένας δεν του μίλησε· η Αρχόντισσα απο-

κρίθηκε στη Ζιρίνα: «Οι πάντες γνωρίζουν ότι υποστηρίζει τον Φύλακα και–»

«*Και λοιπόν;* Κι εγώ υποστηρίζω τον Φύλακα και την Κοινοπολιτεία! Θα με συλλάβεις γι'αυτό; Έγινε έγκλημα τώρα; Δεν έχουν πια καμια ισχύ οι Αιρετοί και οι συντεχνίες στη Φάνρηβ; Μόνο η εξουσία σου υπάρχ–;»

«Αρκετά!» φώναξε η Κέσριμιθ, κοπανώντας ηχηρά το δαχτυλιδοφορεμένο χέρι της στο τραπέζι. «Ο Εθέλδιρ ήταν επαναστάτης, και έχει πολλές φορές στο παρελθόν πάρει μέρος σε στρατιωτικές επιχειρήσεις, σε δολιοφθορές, σε δολοφονίες–»

«Για να ελευθερώσει την πόλη μας από τους Παντοκρατορικούς! Με τους οποίους εσύ και οι δικοί σου τα πηγαίνατε καλά–»

«*Κανένας* δεν τα πήγαινε καλά με τους Παντοκρατορικούς. Αλλά είχαν ισχυρότερα όπλα από εμάς, και είχαν εξαπλώσει παντού τους πράκτορές τους. Τι να κάναμε; Μπορεί ακόμα και να δολοφονούσαν ολόκληρο τον Βασιλικό Οίκο της Χάρνωθ.»

«Για όνομα του Χάρλαεθ Βοκ, όχι τέτοια τραγωδία στη διάστασή μας!» είπε ειρωνικά η Ζιρίνα, ακουμπώντας τις παλάμες της στο τραπέζι καθώς εξακολουθούσε να στέκεται όρθια.

Τα μάτια της Κέσριμιθ στραφτάλισαν. «Δε μ'αρέσει ο τόνος σου, Ζιρίνα. Δε σου επιτρέπω να ειρωνεύεσαι τον Βασιλικό Οίκο της Χάρνωθ! Μην ξεχνάς πως η Φάνρηβ είναι προτεκτοράτο της.»

«Μέχρι στιγμής.»

«Τώρα είναι προτεκτοράτο του Βασιλείου!» φώναξε η Κέσριμιθ. «Δεν ξέρω τι θα συμβεί στο μέλλον. Αλλά τώρα είναι προτεκτοράτο του Βασιλείου. Το αμφισβητείς αυτό; Αμφισβητείς τον Νόμο του Βασιλείου;»

Η Ζιρίνα δεν μίλησε· έμεινε ακίνητη, ατενίζοντας άγρια την Αρχόντισσα, καθώς συνέχιζε να στηρίζεται στο τραπέζι.

«Αμφισβητείς τον Νόμο του Βασιλείου, Ζιρίνα ωλ Φέρενερ;» ρώτησε η Κέσριμιθ ενώ σηκωνόταν όρθια. Και ο Άλφεντουρ καταλάβαινε ότι η ερώτησή της δεν ήταν απλή· είχε βαρύτητα. Κάποιος που αμφισβητούσε τον Νόμο του Βασιλείου σ'ένα προτεκτοράτο του ήταν παράνομος.

Ο Άλφεντουρ είπε: «Αν αμφισβητούσε τον Νόμο του Βασιλείου, Αρχόντισσά μου, δεν θα ήταν εδώ. Ούτε θα ήταν Αιρετή. Σωστά;»

Η Κέσριμιθ τον κοίταξε ενοχλημένα, και ο Άλφεντουρ σκέφτηκε: *Ήθελε να προκαλέσει τη Ζιρίνα. Ήθελε να την κάνει να πει κάτι ασύνετο το οποίο θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει μετά εναντίον της.*

Η Κέσριμιθ κάθισε πάλι στην καρέκλα της, αναστενάζοντας. «Δε μ'αρέσουν αυτά τα λόγια. Χτες παραλίγο να με σκοτώσουν, κι ορισμένοι μέσα σ'ετούτη την πόλη ενδιαφέρονται μήπως ο ιερός τους Πρόμαχος περάσει καμια μέρα στα μπουντρούμια του Μεγάρου των Φυλάκων!»

«Το γεγονός ήταν τρομαχτικό, *νιρλίσα,*» είπε ο Άλφεντουρ.

«Ποιο από τα δύο;»

«Η απόπειρα δολοφονίας εναντίον σας, ασφαλώς. Αλλά δεν νομίζω πως ο Εθέλδιρ είχε καμια σχέση.»

«Γιατί το λες αυτό, Άλφεντουρ;» Ο ενικός και η οικειότητα δεν ήταν τυχαία, ήταν βέβαιος ο διπλωμάτης· η Κέσριμιθ ήθελε να δείξει στη Ζιρίνα ότι ο Άλφεντουρ ήταν *δικός της* σύμμαχος, ότι η Νάζρηβ ήταν με το Βασίλειο της Χάρνωθ.

«Γιατί βρισκόταν στο εσωτερικό του ποτοπωλείου όταν τον συνέλαβαν, και δεν τον είδα να πηδά από την οροφή του παρότι καθόμουν στο μπαλκόνι για να παρακολουθήσω την ομιλία σας.»

«Φορούσαν κουκούλες όταν ήταν στην οροφή· πώς θα τον αναγνώριζες; Και μετά, όταν μπήκαν μέσα, έβγαλαν τις κουκούλες τους και πέταξαν τα όπλα τους για να μπερδευτούν με τον κόσμο.»

«Παρ'όλ' αυτά, δεν νομίζω πως ο Εθέλδιρ προσπάθησε να σας δολοφονήσει. Έχετε κάποια συγκεκριμένη απόδειξη;» ρώτησε ο Άλφεντουρ, καθίζοντας τώρα κι εκείνος.

Η Κέσριμιθ, ύστερα από μια στιγμή δισταγμού, απάντησε: «Ώς τώρα, καμία. Για κανέναν τους.»

«Κανέναν απ'αυτούς που συνελήφθησαν;»

«Ναι.»

«Δεν αποκλείεται, όμως, σύντομα κάποιοι να μιλήσουν,» πρόσθεσε η Ηλέκτρα. «Έχουν φροντίσει γι'αυτό οι μάγοι μας του τάγματος των Διαλογιστών. Μπορούν να προκαλέσουν συναισθηματική φόρτιση με τη μαγεία τους.»

«Αν τους βασανίσετε–!» άρχισε η Ζιρίνα, που τώρα είχε καθίσει όπως οι υπόλοιποι – εκτός από την Ηλέκτρα.

«Δεν τους βασανίζουμε,» διέκοψε η Αρχόντισσα την Αιρετή. «Απλώς τους έχουμε κλείσει στα μπουντρούμια, πράγμα που από μόνο του ασκεί μια κάποια ψυχική πίεση επάνω τους–»

«Και δεν είναι αυτό βασανιστήριο;»

«Στη Χάρνωθ γνωρίζουμε πολύ χειρότερα βασανιστήρια.» Η Κέσριμιθ κατάφερε, κάπως, να κάνει τα λόγια της να μοιάζουν με απειλή.

«Δεν το αμφιβάλλω,» αποκρίθηκε, άγρια, η Ζιρίνα.

Και ο Κασλάριν περιμένει ότι με τέτοιους ανθρώπους είναι ποτέ δυνατόν να επιτευχθεί συμβιβασμός; σκέφτηκε ο Άλφεντουρ.

Και σαν η σκέψη του να τον είχε καλέσει, ο Αιρετός της Συντεχνίας των Αγροτών μπήκε τότε στην αίθουσα μαζί με τη Σμαράγδα ωλ Τάρεκ, την Αιρετή της Συντεχνίας των Οδηγών και μοναδική ομοϊδεάτισσά του ανάμεσα στους Αιρετούς της Φάνρηβ.

«Χαίρετε,» είπε σοβαρά ο Κασλάριν.

Οι άλλοι αποκρίθηκαν με νεύματα, χωρίς να μιλήσουν, και ο Κασλάριν κι η Σμαράγδα κάθισαν στις θέσεις τους στο τραπέζι.

«Είναι αλήθεια ότι ο Ριλάθιρ συνελήφθη ως ύποπτος για την απόπειρα δολοφονίας κατά της Αρχόντισσας;» ρώτησε η δεύτερη.

«Ναι,» απάντησε η ίδια η Αρχόντισσα, «είναι αλήθεια. Πιστεύεις ότι οι τηλεοπτικοί σταθμοί θα έλεγαν ψέματα;»

«Δε θα ήταν η πρώτη φορά,» μουρμούρισε ο Αλθέβεριν, ο Αιρετός της Συντεχνίας των Μαντατοφόρων. Οι άλλοι έκαναν ότι δεν το άκουσαν.

«Και θα γίνει Γενικό Συνέδριο χωρίς τον Ριλάθιρ;» ρώτησε η Σμαράγδα.

«Τον ελευθέρωσα πριν από λίγη ώρα,» της είπε η Κέσριμιθ.

«Ευτυχώς,» μουρμούρισε η Ζιρίνα.

«Θ'ακούσω πολλά τέτοια σχόλια ακόμα;» ρώτησε απότομα η Κέσριμιθ.

Ο Φεντάκιρ είπε: «Χτες, η Αρχόντισσά μας παραλίγο να σκοτωθεί. Είναι δυνατόν να της κάνετε αυτό τον πόλεμο σήμερα; Ακόμα κι οι υποστηρικτές του Φύλακα θα νόμιζε κανείς πως έχουν τα όριά τους!»

«Αλλά μάλλον δεν γνωρίζουν όρια,» πρόσθεσε η Σαρκάλα. «Αναρωτιέμαι, μάλιστα, αν κάποιοι απ'αυτούς συμφωνούσαν με την απόπειρα δολοφονίας...»

«Δε συμφωνούμε με την απόπειρα *καμίας* δολοφονίας,» τόνισε η Ζιρίνα.

«Ή έτσι λέτε...» σχολίασε ο Φεντάκιρ.

«Αν το αμφισβητείτε, κύριε, μπορείτε τουλάχιστον να το κάνετε με κάποιες ενδείξεις. Μας έχετε ακούσει ποτέ να υποστηρίζουμε φονιάδες;»

«Αυτό δεν σημαίνει τίποτα...»

Η Ζιρίνα αναποδογύρισε τα μάτια, μορφάζοντας προσβλητικά προς τη μεριά του Φεντάκιρ κι ανάβοντας ύστερα τσιγάρο.

Ο Σάρθαλιν αλ Μάθακρουν και η Ρουμπίνη ωλ Φέρενερ μπήκαν, τότε, στην Αίθουσα Συνεδριάσεων. Ο πρώτος ήταν Αιρετός της Συντεχνίας των Ναυτικών και των Αεροναυτών, και υποστηρικτής της Αρχόντισσας· η δεύτερη ήταν Αιρετή της Συντεχνίας των Καλλιτεχνών, και υποστηρίκτρια του Φύλακα και της Κοινοπολιτείας. Ωστόσο, οι δυο τους τα πήγαιναν καλά σε προσωπικό επίπεδο, για κάποιο λόγο, πράγμα το οποίο, κατά καιρούς, είχε δώσει έναυσμα για πολλές φήμες και εικασίες.

Η Ρουμπίνη, επίσης, ήταν ξαδέλφη της Ζιρίνα· από τον πατριαρχικό Οίκο των Φέρενερ κι οι δύο.

Αφού ο Σάρθαλιν και η Ρουμπίνη κάθισαν, ρώτησαν κι αυτοί για την απουσία του Ριλάθιρ, και η Αρχόντισσα τούς πληροφόρησε ότι σύντομα θα ήταν εδώ ο Αιρετός της Συντεχνίας των Κυνηγών.

Οι οκτώ από τους δώδεκα Αιρετούς βρίσκονταν τώρα στην αίθουσα, και ο Φεντάκιρ ωλ Τάρεκ σχολίασε ότι μπορούσε, εν ανάγκη, να γίνει έκτακτο Γενικό Συνέδριο. Αλλά άπαντες ήξεραν, βέβαια, ότι δεν υπήρχε τέτοια ανάγκη.

Ο Κασλάριν είπε, καθώς περίμεναν τους υπόλοιπους: «Νομίζω ότι τα χτεσινά δυσάρεστα επεισόδια πρέπει να έδειξαν σε όλους μας πως μόνο με συμβιβασμό των δύο μεγάλων δυνάμεων της πόλης μπορεί να βρεθεί λύση–»

«Το Βασίλειο, κύριε Κασλάριν, δεν κάνει *συμβιβασμούς* με δολοφόνους και αναρχικούς,» τον διέκοψε η Κέσριμιθ.

«Ούτε οι ελεύθεροι άνθρωποι της Φάνρηβ θα δεχτούν να βρίσκονται για πολύ καιρό υπό την κυριαρχία φίλων των Παντοκρατορικών,» δήλωσε η Ζιρίνα.

Η Αρχόντισσα έστρεψε το βλέμμα της στην Αιρετή. «Να θεωρήσω τα λόγια σου ως οριακή προδοσία εναντίον του Βασιλείου της Χάρνωθ;»

«Δεν είναι ‘προδοσία’. Μιλάω για τον *λαό* της Φάνρηβ. Ο λαός της Φάνρηβ είναι προφανές ότι προτιμά να φύγετε από την πόλη και να προσχωρήσουμε στην Κοινοπολιτεία, με τον Φύλακα στην εξουσία ξανά.»

«Σε ποια *μερίδα* του λαού ακριβώς αναφέρεσαι;»

«Στη *μεγαλύτερη* μερίδα του λαού!»

«Δεν είναι η μεγαλύτερη μερίδα του λαού. Κι αυτοί που πιστεύουν τέτοιες ανοησίες έχουν απλά εξαπατηθεί από την προπαγάνδα σας.»

«Δε χρειαζόμαστε καμια προπαγάνδα. Ο στρατός του Φύλακα βρίσκεται έξω από τα τείχη της πόλης!»

«Κι εκεί θα μείνει,» τόνισε η Κέσριμιθ. «Έξω από τα τείχη – κι ακόμα πιο μακριά.»

Ο Φέτανιρ αλ Μαρκάλαθ, ο Αιρετός της Συντεχνίας των Ξυλουργών, υποστηρικτής του Φύλακα και της Κοινοπολιτείας, μπήκε στην αίθουσα χαιρετώντας τους υπόλοιπους και καθίζοντας στη θέση του. Ρώτησε κι αυτός για τον Ριλάθιρ.

Η Αρχόντισσα αναστέναξε κουρασμένα.

Ο Κασλάριν τού είπε τι είχε γίνει με τον Αιρετό της Συντεχνίας των Κυνηγών και των Εκπαιδευτών.

Τώρα βρίσκονταν εννιά από τους Αιρετούς εδώ. Οι μόνοι που έλειπαν ήταν ο Ριλάθιρ, ο Αιρετός της Συντεχνίας των Οπλουργών (που δεν υποστήριζε κανέναν), και ο Αιρετός της Συντεχνίας των Οικοδόμων (που υποστήριζε την Αρχόντισσα).

«Λοιπόν,» είπε η Κέσριμιθ, λιγάκι ανυπόμονα, πιο ανυπόμονα απ’ό,τι συνήθως ο Άλφεντουρ την ήξερε να μιλά. «Νομίζω πως το μόνο σημαντικό θέμα για να συζητήσουμε είναι το θέμα του στρατού του Φύλακα. Πρέπει κάποιοι εδώ μέσα να καταλάβουν ότι ο Φύλακας είναι *αδύνατον* να επιστρέψει. Το Βασίλειο δεν θα το επιτρέψει αυτό–»

«Το Βασίλειο,» είπε η Ζιρίνα, «δεν έχει, κανονικά, *καμία θέση* στη Φάνρηβ. Οι Παντοκρατορικοί το–»

«Μη με ξαναδιακόψεις, μα τον Χάρλαεθ Βοκ!» φώναξε η Κέσριμιθ. Και μετά η φωνή της έγινε πιο ήπια ξανά: «Η πόλη δεν μου ανήκει. Βρίσκομαι εδώ απλά και μόνο ως Βασιλική Αντιπρόσωπος.

Και θέλω – το λέω ειλικρινά – να σας προστατέψω. Αν δεν ήμουν εγώ–»

Ο τοίχος πίσω από την Αρχόντισσα της Φάνρηβ ανατινάχτηκε, κι ολόκληρη η αίθουσα τραντάχτηκε και τυλίχτηκε σε σκόνη και θολούρα καθώς μια λόγχη καταστροφικού φωτός περνούσε.

Ο Άλφεντουρ έπεσε από την καρέκλα του, εν μέρει με τη θέλησή του, εν μέρει λόγω της έκρηξης.

Πέτρες και χώματα τινάχτηκαν παντού.

Τα πάντα σκεπάστηκαν από θολούρα.

Κραυγές αντηχούσαν.

Το τραπέζι είχε σπάσει – είχε κοπεί στα δύο.

Ο Άλφεντουρ κύλησε προς το πλάι, γιατί αν ήταν αυτό που νόμιζε–

Ακόμα μια λόγχη καταστροφικού φωτός διαπέρασε την αίθουσα, διαλύοντας τοίχους, σπάζοντας έπιπλα, βάζοντας φωτιές.

«*ΕΞΩ!*» κραύγαζε κάποιος. «*Όλοι έξω! Όλοι έξω!*»

Ο Άλφεντουρ κύλησε προς την έξοδο της αίθουσας–

Κάποιου τα πόδια τον κλότσησαν, μάλλον κατά λάθος. Ένα σώμα τον πλάκωσε, κόβοντάς του την αναπνοή. Η Ζιρίνα, συνειδητοποίησε ο Άλφεντουρ. Τα μάτια της ήταν διασταλμένα, πανικόβλητα. Το άρωμά της – *Πνοή Θαλασσοδάσους* – γέμισε τα ρουθούνια του, και παρά τον χαλασμό ο Άλφεντουρ κάπως, στιγμιαία, κατάφερε να παρατηρήσει πως αισθανόταν το σώμα της ευχάριστα επάνω στο δικό του.

«Βγάλτε τους έξω!» αντήχησε μια φωνή. «Βγάλτε τους έξω!»

Η αίθουσα τραντάχτηκε ξανά: κι άλλες πέτρες εκτοξεύτηκαν – κι άλλη θολούρα – κι άλλες φωτιές. Κραυγές, ουρλιαχτά, εκκλήσεις για βοήθεια, βοήθεια! βοήθεια! *βοήθεια!*

Ο Άλφεντουρ προσπάθησε να τραβήξει τη Ζιρίνα μαζί του, προς την έξοδο της αίθουσας – δεν νόμιζε ότι είχε χάσει τον προσανατολισμό του – κι εκείνη τον ακολούθησε, χωρίς ν'αντισταθεί· κύλησαν μαζί επάνω στο πάτωμα· βρέθηκαν πλάι στα πόδια κάποιου, και χέρια τούς άρπαξαν βοηθώντας τους να σηκωθούν, τραβώντας τους έξω από την αίθουσα, έξω από τη σκόνη και τους καπνούς.

Το μεγάλο δωμάτιο τρανταζόταν ξανά.

«Κατεβείτε στο ισόγειο! Κατεβείτε!» τους είπε ένας φρουρός του Μεγάρου. «Δε φαίνεται νάχετε τραυματιστεί – έχετε τραυματιστεί;»

Αλλά ο Άλφεντουρ είχε αλλού το μυαλό του. «Ήταν... ήταν κανόνι; Ενεργειακό κανόνι;» ρώτησε.

Όταν τους συγκέντρωσαν όλους στο ισόγειο, στο αναψυκτήριο, ο Άλφεντουρ είδε τελικά ποιος ήταν νεκρός, ποιος τραυματισμένος, και ποιος τυχερός σαν εκείνον και τη Ζιρίνα.

Ο Σάρθαλιν, ο Αιρετός της Συντεχνίας των Ναυτικών και των Αεροναυτών, είχε σκοτωθεί· μια από τις ριπές του κανονιού είχε διαλύσει τελείως το σώμα του. Τα κόκαλά του είχαν φέρει στο αναψυκτήριο, ουσιαστικά.

Ο Φεντάκιρ, ο Αιρετός της Συντεχνίας των Μηχανικών, ήταν τραυματισμένος στο κεφάλι, μάλλον από κάποια πέτρα που είχε εκτοξευτεί επάνω του.

Η Σαρκάλα, η Αιρετή της Συντεχνίας των Υπαλλήλων, ήταν από τους τυχερούς – απλά μουντζουρωμένη και μελανιασμένη.

Ο Αλθέβεριν, ο Αιρετός της Συντεχνίας των Μαντατοφόρων, είχε σκοτωθεί από πέτρες που είχαν πέσει επάνω του σπάζοντάς του το κεφάλι και τσακίζοντάς του τη ράχη.

Ο Φέτανιρ, ο Αιρετός της Συντεχνίας των Ξυλουργών, δεν είχε ούτε αμυχή.

Η Ρουμπίνη, η Αιρετή της Συντεχνίας των Καλλιτεχνών, είχε σπάσει το δεξί πόδι της και ο αριστερός της ώμος ήταν καμένος. Η τύχη της πρέπει να ήταν μεγάλη, γιατί μάλλον ενεργειακή ριπή ήταν που είχε περάσει από δίπλα της καίγοντας μόνο τον ώμο αντί να τη διαλύσει.

Η Σμαράγδα, η Αιρετή της Συντεχνίας των Οδηγών, ήταν λιπόθυμη με αίματα στο κεφάλι και κατάγματα στο αριστερό χέρι. Αλλά ζούσε.

Ο Κασλάριν ήταν νεκρός: οι πέτρες και οι ενεργειακές ριπές τον είχαν σκοτώσει. Ο Άλφεντουρ αισθανόταν μια βαθιά θλίψη που είχε χάσει έτσι τον φίλο του. *Είχες δίκιο τελικά,* σκέφτηκε καθώς έβλεπε τα απομεινάρια του Κασλάριν απλωμένα στο πάτωμα του αναψυκτήριου: *αυτή η πόλη οδεύει προς την καταστροφή της. Είναι σαν δύο νυχάτα χέρια να τραβάνε το ίδιο τους το σώμα προς αντίθετες κατευθύνσεις μέχρι να το σκίσουν.* Κι έκανε μια προσευχή στη Λωράθλου, την Κυρά του Θανάτου, να φροντίσει το πνεύμα του Κασλάριν στον Μεταθανάτιο Κήπο.

Η Χαρκάνιθ, η αδελφή του Κασλάριν – που βρισκόταν στο αναψυκτήριο, όπως ο Θάλβακιρ και οι δίδυμες, όταν η επίθεση έγινε – ήταν γονατισμένη πλάι στον αδελφό της και έκλαιγε, με τις γροθιές της σφιγμένες πάνω στα γόνατά της.

Η Αρχόντισσα Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ ούρλιαζε και καταριόταν όλους τους θεούς, καθώς θεραπευτές περιποιόνταν τα εγκαύματα που κάλυπταν όλη τη δεξιά μεριά του γαλανόδερμου σώματός της και το δεξί της μάγουλο. Όταν την είχαν φέρει στο αναψυκτήριο ήταν, αρχικά, λιπόθυμη· μετά, όμως, είχε συνέλθει και είχε αρνηθεί να την αναισθητοποιήσουν. Έτσι, οι θεραπευτές τη φρόντιζαν τώρα καθώς ήταν ξαπλωμένη σε μια κουβέρτα στο πάτωμα, δίνοντάς της τις πρώτες βοήθειες.

Η Ηλέκτρα αλ Σίριλναθ ήταν νεκρή. Στεκόταν λίγο πιο δίπλα από την Κέσριμιθ και είχε δεχτεί ολόκληρη την πρώτη ενεργειακή ριπή – τη ριπή που είχε απλώς χαϊδέψει την Αρχόντισσα. Τίποτα δεν είχε απομείνει από την Ηλέκτρα παρά στάχτες.

«Πού βρέθηκε ενεργειακό κανόνι μέσα στην πόλη;» ρώτησε ο Άλφεντουρ. «Ποιος έχει ενεργειακό κανόνι; Ποιος έχει τα μέσα για να το χρησιμοποιήσει;» Χρειαζόταν μάγος του τάγματος των Τεχνομαθών για να ρυθμίζει την ενεργειακή ροή του τρομερού όπλου.

«Μόνο οι Χαρνώθιοι έχουν ενεργειακά κανόνια,» είπε η Ζιρίνα.

«Καλό κι αυτό!» γρύλισε ο Φεντάκιρ, που το κεφάλι του ήταν δεμένο με επίδεσμο. «Θες να πεις τώρα ότι οι Χαρνώθιοι θα κατέστρεφαν έτσι μια αίθουσα μέσα στην οποία βρισκόταν η Αρχόντισσα;»

«Φυσικά και όχι. Είναι τρελοί, κι εσείς που τους γλείφετε τα πόδια είστε ακόμα πιο τρελοί, αλλά–»

«Οι *δικοί σου* άνθρωποι ίσως να το έκαναν!»

«Το χτύπημα στο κεφάλι ταρακούνησε τα μυαλά σου!»

«Χτες βράδυ επιτεθήκατε στην Αρχόντισσα· γιατί και τώρα να μην–;»

«Οι υποστηρικτές του Φύλακα σε *καμία* περίπτωση δεν θα κατέστρεφαν το Μέγαρο των Αιρετών, και το ξέρεις! Ούτε χτες επιτέθηκαν στην Αρχόντισσα. Αυτονομιστές το έκαναν – και τις δύο φορές!»

«Πού βρήκαν ενεργειακό κανόνι οι αυτονομιστές;» έθεσε το ερώτημα ο Φέτανιρ, πλησιάζοντας.

Ο Θάλβακιρ, που ήδη βρισκόταν κοντά, ψιθύρισε στ'αφτί του Άλφεντουρ: «Μου φαίνεται πως αυτή η πόλη έχει αρχίσει να γίνεται πολύ επικίνδυνη. Ίσως θα έπρεπε να αποχωρήσουμε.»

Καθώς οι Αιρετοί συνέχιζαν να μιλάνε και η Αρχόντισσα συνέχιζε να καταριέται θεούς και να ουρλιάζει, ο διπλωμάτης κοίταξε το πτώμα του Κασλάριν.

«Όχι,» είπε, «δεν μπορούμε να φύγουμε, Θάλβακιρ.»

8

Η Αρχόντισσα Χτυπημένη· Σκοτεινοί Ακόλουθοι· Κυνηγοί Κακοποιών· Εικασίες, Κατηγορίες, και Απειλές· κι Άλλες Συλλήψεις

Αφού οι θεραπευτές περιποιήθηκαν τα εγκαύματά της, φόρεσε μια ελαφριά μενεξεδιά ρόμπα και κάθισε, ίσως με κάποια δυσκολία, σίγουρα με κάποιο πόνο, σε μια από τις καρέκλες του αναψυκτήριου. Της πρότειναν, φυσικά, να φύγει από εδώ, να πάει στο Μέγαρο των Φυλάκων, αλλά εκείνη αρνήθηκε. «Όχι!» σύριξε άγρια. «Θα μείνω.» Και: «Βρείτε τους! Βρείτε τους κακοποιούς που μας χτύπησαν! *Γιατί κάθεστε;*» φώναξε.

«Δεν καθόμαστε, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε η Χαρνώθια διοικήτρια που στεκόταν αντίκρυ της. «Θα τους βρούμε. Έχουμε ήδη στείλει ανθρώπους προς τη μεριά απ'όπου ήρθαν οι ενεργειακές ριπές.»

Το γαλανόδερμο πρόσωπο της Κέσριμιθ είχε χάσει το χρώμα του· έμοιαζε γκρίζο σχεδόν, εκτός από ένα μεγάλο μέρος του δεξιού μάγουλού της, που ήταν κόκκινο ακόμα και κάτω από τις αλοιφές που της είχαν βάλει οι θεραπευτές. Η αλυσίδα που ένωνε τα δύο σκουλαρίκια της περνώντας κάτω από το σαγόνι είχε κοπεί: οι θεραπευτές την είχαν κόψει γιατί είχε κολλήσει πάνω στο μάγουλό της· τώρα κρεμόταν μόνο από το αριστερό σκουλαρίκι, μπαίνοντας μέσα στη λαιμόκοψη της ρόμπας της. Τα κόκκινα μαλλιά της ήταν τραβηγμένα προς τα πίσω από τη δεξιά μεριά, πιασμένα μ'ένα τσιμπιδάκι, για να μην αγγίζουν το έγκαυμα.

«Από στιγμή σε στιγμή περιμένω να μου αναφέρουν,» συνέχισε η διοικήτρια.

Ο Άλφεντουρ δεν στεκόταν μακριά τους, και μπορούσε άνετα ν'ακούει τι έλεγαν.

Η Κέσριμιθ έστρεψε το βλέμμα της προς το μέρος του. «Χαίρομαι που είσαι ανάμεσα στους ζωντανούς, Άλφεντουρ,» είπε.

«Κι εγώ χαίρομαι, *νιρλίσα,* και για εμένα και για εσάς. Δυστυχώς, όμως, ο Κασλάριν είναι νεκρός, όπως και άλλοι.»

«Και ίσως όχι αυτοί που θα έπρεπε,» είπε η Κέσριμιθ, ρίχνοντας ένα βλέμμα, με στενεμένα μάτια, στη Ζιρίνα, η οποία στεκόταν κοντά στον Άλφεντουρ. Είχε έρθει κι εκείνη να δει από κοντά την Αρχόντισσα.

Η Ζιρίνα ήταν έτοιμη ν'απαντήσει, αλλά ο Άλφεντουρ έπιασε τον ώμο της, σταθερά, και είπε στην Κέσριμιθ: «Λυπάμαι για την απώλεια της Ηλέκτρας, Αρχόντισσά μου.»

«Ποιοι άλλοι είναι νεκροί;» ρώτησε η Κέσριμιθ, κι όταν ο Άλφεντουρ τής είπε, έστρεψε το βλέμμα της ξανά στη Ζιρίνα. «Υποθέτω πως αυτή η επίθεση δεν ήταν δουλειά των ανθρώπων σας–»

«*Των ανθρώπων μας;*» έκανε αμέσως η Αιρετή. «Δε θα χτυπούσαμε ποτέ το Μέγαρο των Αιρετών!»

«Ούτε τους εαυτούς σας,» πρόσθεσε η Κέσριμιθ. «Επομένως... οι αυτονομιστές;»

«Ποιος άλλος;»

«Πού βρήκαν, όμως, ενεργειακό κανόνι;»

Η Ζιρίνα ανασήκωσε τους ώμους, δείχνοντας άγνοια.

Ο Άλφεντουρ είπε: «Είναι δυνατόν ακόμα και οι αυτονομιστές της Φάνρηβ να θέλουν να προκαλέσουν τέτοιες καταστροφές στο Μέγαρο των Αιρετών; Οι αυτονομιστές είναι υπέρ των Αιρετών, δεν είναι; Εναντιώνονται και στον Φύλακα και στο Βασίλειο της Χάρνωθ, σωστά;»

Η Κέσριμιθ γέλασε ξερά ενώ τα μάτια της γυάλιζαν παγερά. «Οι αυτονομιστές είναι αναρχικοί και τρελοί, Άλφεντουρ. Μόνο η καταστροφή τούς ενδιαφέρει – τίποτ' άλλο!»

Ο Άλφεντουρ δεν μπορούσε εύκολα να το πιστέψει αυτό. Οι αυτονομιστές, απ'ό,τι είχε καταλάβει, ήταν εναντίον και της Αρχόντισσας και του Φύλακα, και του Βασιλείου και της Κοινοπολιτείας· αλλά όχι εναντίον της ίδιας της Φάνρηβ! Κι αυτή η επίθεση σήμερα ήταν σαν να είχε γίνει, ουσιαστικά, εναντίον της ίδιας της Φάνρηβ. *Αναρωτιέμαι τι γνώμη θα είχε ο Κασλάριν...*

Έστρεψε το βλέμμα του προς τα απομεινάρια του φίλου του, πλάι στα οποία η Χαρκάνιθ ήταν ακόμα γονατισμένη, ακόμα με τις γροθιές της σφιγμένες επάνω στα γόνατά της και με τα μάτια κλειστά.

Προσευχόταν για την ψυχή του; Διαλογιζόταν για να καταπολεμήσει την οργή και τη θλίψη της;

Δε θα μάθουμε ποτέ τη γνώμη του Κασλάριν, ούτε για ετούτη την επίθεση ούτε για κανένα άλλο γεγονός από δω και πέρα...

«Ο κύριος Άλφεντουρ έχει κάποιο δίκιο, πάντως, Αρχόντισσά μου,» είπε ο Φεντάκιρ, ο Αιρετός της Συντεχνίας των Μηχανικών. «Αυτή η επίθεση ήταν... εξωφρενική. Ακόμα και για τους αυτονομιστές.»

«Μόνο οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι θα έκαναν τέτοιο πράγμα, μα τους θεούς!» ακούστηκε η φωνή του Νάλντιρ ωλ Σέραντεμ, κι όλοι στράφηκαν για να δουν τον Αιρετό της Συντεχνίας των Οικοδόμων να πλησιάζει. Ήταν υποστηρικτής του Βασιλείου της Χάρνωθ, και δεν βρισκόταν στην αίθουσα όταν έγινε η επίθεση.

«Οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι;» ρουθούνισε η Κέσριμιθ. «Σίγουρα αστειεύεσαι, Νάλντιρ. Και ήσουν τυχερός που δεν βρισκόσουν μαζί μας πιο πριν. Πολύ τυχερός.»

«Αστειεύομαι *μερικώς* μόνο, Αρχόντισσά μου. Κυκλοφορούν φήμες ότι λάτρεις του Πεινασμένου Σκοταδιού έχουν συγκεντρωθεί στην πόλη, έχοντας κατά νου την ολοκληρωτική καταστροφή της.»

Η Ζιρίνα είπε: «Ανοησίες.»

«Ανοησίες; Έτσι νομίζεις; Πώς εξηγείς, τότε, αυτή–;»

«Εγώ,» τον διέκοψε ο Φεντάκιρ, «παρατηρώ ότι, εκτός από τον Νάλντιρ, που είναι αναμφίβολα αθώος, άλλοι δύο άνθρωποι έλειπαν όταν έγινε η επίθεση. Και ποιοι είναι αυτοί; Ο Ριλάθιρ αλ Θάρναθ και ο Νέλδουρ αλ Θάρναθ. Του Οίκου των Θάρναθ και οι δύο. Ο ένας υποστηρικτής του Φύλακα και, προ ωρών, φυλακισμένος στο Μέγαρο των Φυλάκων ως πιθανώς ύποπτος για την απόπειρα δολοφονίας κατά της Αρχόντισσάς μας· και ο άλλος υποστηρικτής αυτονομιστών!»

«Ο Νέλδουρ δεν έχει ποτέ δηλώσει ότι υποστηρίζει τους αυτονομιστές,» του θύμισε ο Φέτανιρ, ο Αιρετός της Συντεχνίας των Ξυλουργών.

«Επειδή *δεν μπορεί*. Είναι παράνομο. Αλλά όλοι το ξέρουμε ότι είναι αυτονομιστής! Μπορεί να τα είχαν κανονίσει οι δυο τους για να γίνει η επίθεση, ο Ριλάθιρ και ο Νέλδουρ. Είναι ξαδέλφια. Και ο Νέλδουρ είναι της Συντεχνίας των Οπλουργών· ίσως κάπως να προμηθεύτηκε το ενεργειακό κανόνι.»

«Εικασίας,» είπε η Ζιρίνα. «Διάφορα μπορεί να ισχύουν.»
«Απορώ γιατί τους υποστηρίζεις,» είπε ο Φεντάκιρ.
«Απορώ γιατί τους κατακρίνεις.»
«Η συμπεριφορά τους ήταν ύποπτη–»
«Ύποπτη;»
«Έλειπαν όταν έγινε η επίθεση!»
«Ο Ριλάθιρ, προφανώς, είχε πάει στο σπίτι του για να ετοιμαστεί, ύστερα από τόσες ώρες που ήταν φυλακισμένος. Και ο Νέλδουρ πάντα αργεί να έρθει στα Γενικά Συνέδρια–»
«Ναι, νομίζει ότι είναι καλύτερος από εμάς–»
«Δε μας ενδιαφέρουν τώρα οι προσωπικοί λόγοι και οι απόψεις του,» επέμεινε η Ζιρίνα.
«Νομίζω πως άκουσα το όνομά μου να αναφέρεται.»
Στράφηκαν, για να δουν τον Νέλδουρ να πλησιάζει, και πλάι του ερχόταν ο Ριλάθιρ.
Ο οποίος είπε: «Μα τον Νούρκας! τι καταστροφή ήταν αυτή; Ποιος ευθύνεται;»
«Αυτό,» είπε ο Φεντάκιρ, «εσύ κι ο ξάδελφός σου ίσως να το ξέρετε καλύτερα από εμάς.»
«Μας κατηγορείς ότι ανατινάξαμε το Μέγαρο των Αιρετών;» φώναξε ο Νέλδουρ. «Είσαι τρελός, Φεντάκιρ!» Τον έδειξε με το ένα χέρι, ενώ το άλλο του χέρι ήταν σφιγμένο σε γροθιά, κι έμοιαζε έτοιμος να παίξει ξύλο με τον Αιρετό της Συντεχνίας των Μηχανικών.
Ο Φεντάκιρ δεν συνέχισε τις κατηγορίες του.
Ο Άλφεντουρ ρώτησε: «Το ενεργειακό κανόνι από πόσο μακριά έριξε; Πού βρισκόταν; Τι εμβέλεια έχει;»
Η Χαρνώθια διοικήτρια, που ακόμα στεκόταν κοντά στην Αρχόντισσα, αποκρίθηκε: «Δεν είμαι σίγουρη για την εμβέλεια, αλλά διαφέρει αναλόγως την κατασκευή του κανονιού. Το συγκεκριμένο πρέπει να ήταν στημένο νοτιοανατολικά του Μεγάρου, επάνω στην οροφή μιας πολυκατοικίας, καμια διακοσαριά μέτρα απόσταση.»
«Και μετά τι έγινε;» ρώτησε ο Άλφεντουρ. «Εξαφανίστηκε από εκεί;»
«Πρέπει να το πήραν μαζί τους και να έφυγαν. Προς τα νότια, υποθέτουμε, μέσα στον Μεσοπόταμο. Περιμένω τώρα να μου αναφέρουν οι μαχητές μου, μέσω πομπού. Ερευνούν από ξηράς κι από αέρος, με έναν αερώνυχα.»

Η Ζιρίνα είπε: «Αν δεν είχατε κρατήσει φυλακισμένο τον Εθέλδιρ ωλ Σαρέλκεμ, ίσως η επίθεση να μην είχε συμβεί.»

«Δε θα με εξέπληττε αν ήταν συνασπισμένος με αυτονομιστές,» είπε η Κέσριμιθ, «δε θα με εξέπληττε καθόλου.»

«Δεν εννοούσα ότι είναι συνασπισμένος με αυτονομιστές, μα τους θεούς! Τον ξέρω καλά τον Εθέλδιρ, και είμαι *σίγουρη* πως δεν έχει *καμία* σχέση με αυτονομιστές. Αυτό, όμως, δεν σημαίνει ότι οι αυτονομιστές δεν θα αντιδράσουν λόγω της φυλάκισής του. Θα τη χρησιμοποιήσουν ως δικαιολογία για να κάνουν περισσότερες επιθέσεις.»

«Αυτό είναι πολύ πιθανό, *νιρλίσα,*» είπε ο Άλφεντουρ στην Αρχόντισσα.

«Θα μου πρότεινες κι εσύ, Άλφεντουρ, να ελευθερώσω τον επαναστάτη;» ρώτησε η Κέσριμιθ, ατενίζοντάς τον υπολογιστικά.

«Δεν είναι ‘επαναστάτης’!» παρενέβη η Ζιρίνα. «Η Επανάσταση έχει τελειώσει. Ο Εθέλδιρ είναι *ήρωας* της Επανάστασης. Πολέμησε για να ελευθ–»

«Τα ξέρουμε,» τη διέκοψε η Κέσριμιθ. «Δε χρειάζεται άλλη προπαγάνδα.»

«Δεν–»

Αλλά ο Άλφεντουρ πρόλαβε τη Ζιρίνα, λέγοντας: «Εσείς, Αρχόντισσά μου, γνωρίζετε καλύτερα αν πρέπει να τον ελευθερώσετε ή όχι. Εγώ δεν προτείνω τίποτα. Αλλά είναι γεγονός, νομίζω, ότι οι αυτονομιστές θα κάνουν επιθέσεις χρησιμοποιώντας τον Εθέλδιρ ως πρόφαση.»

«Θα τους βρω τους αυτονομιστές,» είπε η Κέσριμιθ, «και θα τους εξολοθρεύσω! Ούτε *ένας* τους δεν θα μείνει ζωντανός μέσα στην πόλη μου, ύστερα απ’αυτό!»

Μετά από κάποια ώρα, ο τηλεπικοινωνιακός πομπός της διοικήτριας κουδούνισε, κι εκείνη τον τράβηξε από τη ζώνη της και τον άνοιξε. Οι μαχητές της της ανέφεραν ότι είχαν χάσει τους αυτονομιστές. Της εξήγησαν ότι, βασικά, δεν είχαν ποτέ βρει τα ίχνη τους. Ήταν σαν να είχαν εξαφανιστεί. Ακόμα κι ο μάγος τους δεν μπορούσε να εντοπίσει πουθενά ενεργειακά όπλα ώς εκεί όπου έφτανε η εμβέλεια των ξορκιών του. Και είχαν αλωνίσει όλη την περιοχή γύρω από το Μέγαρο των Αιρετών.

Η διοικήτρια, εξακολουθώντας να κρατά τον πομπό ανοιχτό μπροστά της, ρώτησε την Κέσριμιθ: «Θα θέλατε να δώσετε κάποια διαταγή, Αρχόντισσά μου;»

«Βρείτε τους, σας είπα· αλλά αυτό δεν μπορούσατε να το κάνετε...»

Η διοικήτρια κοίταξε προς στιγμή τον άντρα που στεκόταν τώρα δίπλα στην Κέσριμιθ, τον Στρατηγό Σέλιρ αλ Σίριλναθ, που ήταν συγγενής της Ηλέκτρας κι έμοιαζε οργισμένος για ό,τι είχε συμβεί. Ο Στρατηγός δεν μίλησε, έτσι η διοικήτρια πρόσταξε τους μαχητές της να συνεχίσουν τις έρευνές τους. Να ψάξουν ξανά, παντού. Για οποιοδήποτε ίχνος. Και μετά, τερμάτισε την τηλεπικοινωνία, επιστρέφοντας τον πομπό στη ζώνη της.

«Πού βρήκαν το ενεργειακό κανόνι, μα τον Χάρλαεθ Βοκ;» γρύλισε ο Σέλιρ αλ Σίριλναθ. «Και πού βρήκαν Τεχνομαθή μάγο για να ρυθμίζει την ενεργειακή ροή του; Με ποιους έχουμε να κάνουμε ακριβώς; Είναι δυνατόν να πρόκειται για κάτι συμμορίες που κυκλοφορούν στους δρόμους της Φάνρηβ; Σίγουρα όχι! Μιλάμε για οργανωμένους δολιοφθορείς πλέον. Πιθανώς – πιθανότατα – σταλμένους από τον Φύλακα ώστε να προκαλέσουν ζημιές στο εσωτερικ–»

«Αποκλείεται!» παρενέβη η Ζιρίνα. «Ο Φύλακας σε καμία περίπτωση δεν θα χτυπούσε το Μέγαρο των Αιρετών! Πόσω μάλλον εμάς. Δεν είναι εγκληματίας.»

«Προφανώς έχουμε άλλη άποψη για τον Φύλακά σας, κυρία μου,» αποκρίθηκε παγερά ο Στρατηγός. «Εμείς *τον θεωρούμε* εγκληματία.»

Τα μάτια της Ζιρίνα στένεψαν. «Εσείς προσωπικά; Ή αυτό ισχύει και για την Αρχόντισσα;»

«Ο Φύλακας είναι εχθρός μας. Δεν περιμένουμε τίποτα καλό απ'αυτόν, φυσικά. Θα χρησιμοποιήσει κάθε τρόπο για να πάρει την πόλη.»

«Αλλά όχι καταστρέφοντάς την!»

«Πώς θα την πολιορκήσει; Με τραγούδια και χορούς; Δεν είναι καταστροφή η πολιορκία, κυρία μου; Μάλλον δεν ξέρετε και πολλά από πόλεμο. Καλύτερα θα ήταν να μην υποστηρίζετε ανθρώπους που επιδιώκουν τη διάλυσή σας, αλλά εκείνους που θέλουν να σας προστατέψουν.»

«*Εξαιτίας σας* γίνονται όλ' αυτά!» είπε η Ζιρίνα. «Και ξέρω πολύ καλά ποιους πρέπει να υποστηρίζω, και ποιοι θα κάνουν καλό στην πόλη και ποιοι όχι!»

Ο Στρατηγός Σέλιρ ήταν έτοιμος να απαντήσει, αλλά η Κέσριμιθ ύψωσε το αριστερό της χέρι κι εκείνος σώπασε. «Ζιρίνα,» είπε η Αρχόντισσα, «θα βρω τους ανθρώπους που μας επιτέθηκαν σήμερα, και τότε θα δούμε ποιον υπηρετούν. Και θα ανακαλύψω επίσης ποιοι ευθύνονται για τη χτεσινή απόπειρα δολοφονίας εναντίον μου.»

«Όχι πάντως ο Εθέλδιρ,» είπε η Ζιρίνα.

Η Κέσριμιθ δεν της απάντησε· έκανε νόημα σε μια υπηρέτριά της να τη βοηθήσει καθώς σηκωνόταν από την καρέκλα μορφάζοντας από τον πόνο που της προκαλούσαν τα εγκαύματα τα οποία κρύβονταν κάτω από τη μενεξεδιά ρόμπα της.

«Θα βρίσκομαι στο Μέγαρο των Φυλάκων, σε περίπτωση που με ζητάτε,» δήλωσε. «Και θα ήθελα να σε δω εκεί, Άλφεντουρ. Το απόγευμα.»

«Όπως επιθυμείτε, Αρχόντισσά μου.»

Η Κέσριμιθ, ύστερα, πρόσταξε τους μαχητές της: «Συλλάβετε αυτό τον άνθρωπο,» δείχνοντας τον Ριλάθιρ αλ Θάρναθ, «και αυτόν,» δείχνοντας τον Νέλδουρ αλ Θάρναθ.

«*Τι εννοείτε, μα τον Νούρκας!*» φώναξε ο δεύτερος, αρχίζοντας αμέσως να αντιστέκεται στους Χαρνώθιους που συγκεντρώνονταν γύρω του: και η αντίστασή του δεν ήταν αμελητέα· ήταν αρκετά μεγαλόσωμος και μυώδης άντρας. «Κατηγορούμαι; *Γιατί;*»

«Για πιθανή συμμετοχή σε συνωμοσία κατά του Βασιλείου και της Φάνρηβ,» αποκρίθηκε η Κέσριμιθ, και ο Άλφεντουρ διέκρινε μια οργισμένη, εκδικητική γυαλάδα στα μάτια της. Πονούσε και αισθανόταν κυνηγημένη, απειλημένη: ήθελε να κάνει κάποιους να υποφέρουν γι'αυτό.

«Καλά λένε, λοιπόν,» μούγκρισε ο Νέλδουρ καθώς οι μαχητές της Χάρνωθ τον κρατούσαν ανάμεσά τους ακινητοποιώντας τα χέρια του, «ότι οι Παντοκρατορικοί ποτέ δεν έφυγαν από ετούτη την καταραμένη πόλη!»

«Δε μπορείτε να τους συλλάβετε έτσι!» φώναξε η Ζιρίνα. «Είναι Αιρετοί της Φάνρηβ! Είναι παράνομο!»

Η Κέσριμιθ έστρεψε το βλέμμα της στη Ζιρίνα τώρα. «*Παράνομο;* Ο Νόμος του Βασιλείου είναι πάνω από τους Αιρετούς – κι αυτό εί-

ναι θέμα του Βασιλείου. Πρόκειται για επίθεση κατά ενός προτεκτοράτου του.

»Προσευχήσου στον Ιουράσκε, Ζιρίνα, να μην προστάξω να συλλάβουν κι εσένα.» Και η Κέσριμιθ βάδισε προς την έξοδο του αναψυκτηρίου, ακολουθούμενη από τους ανθρώπους της. Οι μαχητές της Χάρνωθ τράβηξαν τον Ριλάθιρ και τον Νέλδουρ μαζί τους, αφού τους έδεσαν τα χέρια πίσω από την πλάτη.

«Ανώμαλη στριγκιά...» μούγκρισε η Ζιρίνα, και ο Άλφεντουρ δεν ήταν βέβαιος αν έβριζε την Αρχόντισσα λόγω της αδικαιολόγητης σύλληψης των Αιρετών ή επειδή η Κέσριμιθ είχε υπονοήσει ότι η Ζιρίνα προσευχόταν στον Ιουράσκε, τον ερμαφρόδιτο θεό των παρανόμων, των τυχοδιωκτών, και των κλεφτών, που η λατρεία του ήταν παράνομη στη Φάνρηβ όπως και σε πολλές άλλες πόλεις της Μοργκιάνης.

Φωνές ξέσπασαν μέσα στο αναψυκτήριο μόλις η Αρχόντισσα της Φάνρηβ αποχώρησε. Η βαβούρα ήταν τρομερή. Αν και, σίγουρα, δεν μιλούσαν όλοι· κάμποσοι ήταν τελείως σιωπηλοί. Όπως ο Θάλβακιρ. Όπως ο Άλφεντουρ. Οι δίδυμες, όμως, κουβέντιαζαν μ'έναν υπάλληλο του Μεγάρου των Αιρετών – αλλά ο διπλωμάτης, μέσα στον χαλασμό, δεν μπορούσε να καταλάβει τι έλεγαν.

Η Ζιρίνα τον πλησίασε ξαφνικά, τόσο κοντά που εκείνος μπορούσε ξανά να μυρίσει την *Πνοή Θαλασσοδάσους* επάνω της. «Θέλω να μιλήσουμε,» του ψιθύρισε στ'αφτί. «Τώρα. Σε παρακαλώ. Πήγαινε στις τουαλέτες, και θα έρθω. Να μη μας δουν να πηγαίνουμε συγχρόνως.»

Του Άλφεντουρ δεν του άρεσε και τόσο αυτό, αλλά δεν έφερε αντίρρηση. Κατένευσε προς τη μεριά της, έκανε νόημα στον Θάλβακιρ να μην τον ακολουθήσει, και κατευθύνθηκε προς τις τουαλέτες βγαίνοντας από το αναψυκτήριο. Η πόρτα δεν ήταν μακριά· την άνοιξε και μπήκε. Κανένας άλλος δεν φαινόταν εδώ, ούτε μπορούσε ν'ακούσει κανέναν πίσω από τις πόρτες. Κοίταξε τις σκιές από κάτω τους παρατηρητικά· ναι, σίγουρα κανένας δεν ήταν εδώ. Λογικό, άλλωστε, με τον σαματά που γινόταν. Ποιος είχε χρόνο για κατούρημα;

Η Ζιρίνα δεν άργησε να έρθει. *Είναι κανείς άλλος;* ρώτησε, σιωπηλά, κινώντας μόνο τα χείλη της και κάνοντας νοήματα με τα χέρια της.

«Κανένας,» της είπε ο Άλφεντουρ.

«Θα πας, το απόγευμα, να συναντήσεις την ανώμαλη στριγκιά, έτσι;»

Ο Άλφεντουρ μειδίασε παρά τη δυσάρεστη κατάσταση στην οποία είχαν όλοι τους βρεθεί. «Δε νομίζω να το εκτιμήσει που την παρομοιάζεις με τέρατα.»

«Τον κακό της τον καιρό! Το μόνο καλό που θα μπορούσε να γίνει από τούτη την επίθεση ήταν να σκοτωθεί, αλλά δυστυχώς δεν συνέβη.»

«Ούτε αυτό θα ήταν ασφαλές να το αναφέρεις πουθενά αλλού,» της είπε ο Άλφεντουρ.

«Πολιτικός είμαι· ξέρω τι κάνω.»

Μακάρι όλοι οι πολιτικοί να ήξεραν τι έκαναν, Ζιρίνα... Ο Άλφεντουρ είχε δει πολιτικούς να δρουν με *τελείως* ηλίθιους τρόπους.

Η Αιρετή συνέχισε: «Αφού θα πας να της μιλήσεις, θέλω να σου ζητήσω μια χάρη. Να την πείσεις να ελευθερώσει τον Εθέλδιρ. Και τους άλλους, βέβαια. Αλλά περισσότερο τον Εθέλδιρ.»

«Υπάρχει κανένας συγκεκριμένος λόγος γι'αυτό;»

«Οι αυτονομιστές, Άλφεντουρ, θα διαλύσουν τα πάντα αν ο Εθέλδιρ μείνει φυλακισμένος κι άλλο!» Ο Άλφεντουρ, όμως, είχε την αίσθηση ότι η Ζιρίνα είχε και κάποιον άλλο λόγο που ήθελε να ελευθερώσει τον πρώην Πρόμαχο της Επανάστασης. *Είναι ερωτευμένη μαζί του;*

«Θα δω τι μπορώ να κάνω,» αποκρίθηκε. *Ο Κασλάριν τι θα ήθελε;* Δεν θα ήθελε κι εκείνος να γίνει κάτι που θα σταματούσε τις καταστροφές;

«Είσαι, ίσως, ο μόνος με τη δυνατότητα να τη λογικέψει,» είπε η Ζιρίνα. «Φαίνεται να σε συμπαθεί. Αν και δεν ξέρω πώς θα έπρεπε να το κρίνω αυτό για εσένα,» πρόσθεσε, μοιάζοντας να μιλά μεταξύ αστείου και σοβαρού.

Ο Άλφεντουρ άνοιξε μια βρύση, έπλυνε τα χέρια του, και έριξε νερό στο πρόσωπο του που ακόμα ήταν σκονισμένο από τις εκρήξεις στην κατεστραμμένη πλέον Αίθουσα Συνεδριάσεων. «Εγώ τελείωσα με τις δουλειές μου,» είπε. «Καλύτερα να ξαλαφρώσεις, Ζιρίνα, προτού επιστρέψεις στο αναψυκτήριο.»

Η Αιρετή τον κοίταζε υπομειδιώντας καθώς ο Άλφεντουρ έβγαινε από τις τουαλέτες.

Ο Θάλβακιρ τον περίμενε στην είσοδο του αναψυκτηρίου. Τα δάχτυλά του ρώτησαν, στη Σιωπηλή Γλώσσα: *Προβλήματα;*

Όχι, απάντησαν τα δάχτυλα του Άλφεντουρ.

ΒΙΒΛΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

Εσωτερικές Διαμάχες

1

Περιποίηση Τραυμάτων· Σπασμένος Καθρέφτης· Κρυμμένη από τη Μια Μεριά· οι Συμβουλές Ενός Διπλωμάτη· το Τηλεοπτικό Μάτι

Η Κέσριμιθ κοίταζε έξω απ'το παράθυρο δίπλα της καθώς το τετράκυκλο θωρακισμένο όχημα την πήγαινε προς το Μέγαρο των Φυλάκων διασχίζοντας την Οδό του Φύλακα. Γύρω από το τετράκυκλο ήταν λυκοκαβαλάρηδες που απομάκρυναν τον κόσμο, άνοιγαν δρόμο για την Αρχόντισσα της Φάνρηβ, ρίχνοντας μέχρι και χτυπήματα με την πίσω μεριά των οπλολογχών τους αν αποδεικνυόταν απαραίτητο.

Η Κέσριμιθ ακόμα δεν μπορούσε να το πιστέψει πως η Ηλέκτρα ήταν νεκρή. Πως είχε πεθάνει τόσο ξαφνικά. Σαν να είχε εξαφανιστεί. Δε θα την ξανάβλεπε ποτέ. Δε θα ξαναaισθανόταν ποτέ τα χέρια της Ηλέκτρας επάνω της. Δε θα ξανάγγιζε ποτέ τα πράσινα μαλλιά της, μπλέκοντάς τα παιχνιδιάρικα ανάμεσα στα δάχτυλά της. Η γλώσσα της δεν θα ξαναδοκίμαζε τα ξαναμμένα στήθη της, τις σκληρές ρώγες... Είχε φύγει τόσο ξαφνικά.

Θα πληρώσουν γι'αυτό.

Θα τους βρω και θα τους σκοτώσω όλους.

Ήταν αυτονομιστές· δεν μπορεί να ήταν άλλοι. Παρότι η Ζιρίνα ωλ Φέρενερ ήταν μια ελεεινή λύκαινα του Φύλακα, είχε δίκιο σ'αυτό: αποκλείεται οι άνθρωποι του Φύλακα να είχαν προσπαθήσει να σκοτώσουν τους δικούς τους μαζί με τους εχθρούς.

Οι αυτονομιστές το είχαν κάνει. Και ίσως ο Νέλδουρ αλ Θάρναθ και ο Ριλάθιρ αλ Θάρναθ να ήταν συνεννοημένοι μαζί τους. Ο Ριλάθιρ, βέβαια, ποτέ δεν είχε δηλώσει συμπάθεια προς τους αυτονομιστές – πάντοτε υποτίθεται πως ήταν άνθρωπος του Φύλακα – αλλά ίσως να είχε αλλάξει. Ίσως να είχε αλλάξει *κρυφά.*

Ήταν, εξάλλου, και στην Πλατεία Νότιου Πάνθεου, όπου επιχείρησαν να με δολοφονήσουν.

Η Κέσριμιθ έστρεψε το βλέμμα της στο μοναδικό άλλο άτομο που βρισκόταν στην πίσω μεριά του τετράκυκλου οχήματος: τον Στρατηγό Σέλιρ αλ Σίριλναθ. Ήταν συγγενής της Ηλέκτρας (αν και όχι κοντινός) αλλά δεν έμοιαζε και τόσο θλιμμένος σχετικά με τον θάνατό της, νόμιζε η Κέσριμιθ. Αυτό, όμως, μάλλον δεν θα έπρεπε να την εκπλήσσει. Ανέκαθεν τον θεωρούσε λιγάκι αναίσθητο. Ίσως να έφταιγαν οι τόσες πολεμικές συγκρούσεις που είχε δει.

«Τι σκέφτεσαι για την κατάσταση;» τον ρώτησε.

«Ότι χρειάζονται καλύτερα μέτρα ασφάλειας στην πόλη. Πρέπει να γίνουμε πιο αυστηροί. Έχουμε ήδη δώσει στους κατοίκους της Φάνρηβ πολλές ελευθερίες. Ίσως να μην έπρεπε, εξαρχής, να είχαμε επιτρέψει στις συντεχνίες να εκλέγουν τους Αιρετούς.»

«Θα τους στρέφαμε εναντίον μας με τέτοια μέτρα.»

«Και τώρα εναντίον μας φαίνεται να είναι.»

«Τα πράγματα θα ήταν χειρότερα τότε. Θα νόμιζαν ότι απλά συνεχίζαμε τη διοίκηση των Παντοκρατορικών. Κάποιες αλλαγές χρειαζόταν να γίνουν.»

«Και δες πού φτάσαμε, Αρχόντισσά μου. Η Ηλέκτρα είναι νεκρή.»

«Θα τους βρούμε αυτούς που τη σκότωσαν, και θα τιμωρηθούν παραδειγματικά. Δημοσίως.»

Το τετράκυκλο θωρακισμένο όχημα διέσχισε τον ανηφορικό δρόμο και πέρασε την πύλη του Μεγάρου των Φυλάκων που το περίμενε ανοιχτή. Σταμάτησε στον χώρο στάθμευσης και οι επιβάτες του βγήκαν. Η Κέσριμιθ σύντομα βρισκόταν στα δωμάτιά της μέσα στο Μέγαρο, και θεραπευτές είχαν έρθει για να την περιποιηθούν, καθώς κι ένας μάγος του τάγματος των Βιοσκόπων. Κοίταξαν διεξοδικά τα εγκαύματά της και της έβαλαν αλοιφές και βοτάνια, ενώ εκείνη ήταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι της κοιτάζοντας το ταβάνι. Ο Βιοσκόπος έκανε κάποια ξόρκια, για να δει μάλλον σε τι κατάσταση γενικά βρισκόταν, πόσο σοβαρά ήταν χτυπημένη. Τελικά, της είπαν ότι ήταν τυχερή· εκτός από τα εμφανή αποτελέσματα των εγκαυμάτων, δεν είχε τίποτε άλλο.

«Θα εξαφανιστούν,» τους ρώτησε, «ή» – κόμπιασε για μια στιγμή – «θα τα έχω επάνω μου;»

«Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε μια θεραπεύτρια, «ουλές σίγουρα θα μείνουν. Τα βοτάνια που σας βάλαμε, βέβαια, θα σας κάνουν καλό, αλλά... δε νομίζω ότι θα εξαφανίσουν τελείως τις ουλές.»

Θα είμαι άσχημη, από όλη τη δεξιά μεριά;

Όχι!

«Υπάρχει τρόπος να κρυφτούν οι ουλές, δεν υπάρχει;» είπε η Κέσριμιθ. «Οι μάγοι του τάγματος των Ερευνητών ξέρουν! Υπάρχουν *ύλες,* έχω ακούσει, που κρύβουν σημάδια όπως αυτά.»

Οι θεραπευτές υποσχέθηκαν πως θα ρωτούσαν· και ο Βιοσκόπος είπε ότι σίγουρα υπήρχαν τέτοιες ύλες, και σε άλλες διαστάσεις, επίσης, ορισμένοι χειρούργοι μπορούσαν να αναμορφώσουν τη σάρκα έτσι ώστε να εξαφανίζουν τις ουλές. «Ο Κόμης Μέμντουρ ωλ Βόρεντεκ είχε τραυματιστεί άσχημα πριν από καμια δεκαετία, αν θυμάστε. Του έκρυψαν τις ουλές του όσο καλύτερα γινόταν· η σύζυγός του δεν τρομάζει πια όταν βλέπει το πρόσωπό του, έχω μάθει.»

Αφού οι θεραπευτές και ο μάγος έφυγαν από τα δωμάτιά της, η Κέσριμιθ σηκώθηκε από το κρεβάτι και, γυμνή, πλησίασε τον μεγάλο όρθιο καθρέφτη. Κοίταξε το γαλανόδερμο σώμα της. Ολόκληρη η δεξιά του μεριά, απ'τον ώμο ώς την κνήμη, ήταν σκεπασμένη με αλοιφές και με βοτάνια. Το δεξί της στήθος την έκαιγε – αλλά της είχαν πει ότι αυτό δεν ήταν τίποτα· θα περνούσαν μόλις τα νεύρα ηρεμούσαν. Το δεξί της μάγουλο είχε, επίσης, ένα μεγάλο έγκαυμα.

Δε θέλω να είμαι άσχημη!

Άρπαξε ένα κηροπήγιο που βρισκόταν εκεί κοντά και το πέταξε στον καθρέφτη, σπάζοντάς τον. Δημιουργώντας ένα μεγάλο αστέρι πάνω στο κρύσταλλό του.

«Θα κάνω ό,τι μπορώ, Αρχόντισσά μου, αλλά τα στοιχεία που έχουμε είναι, ομολογουμένως, λίγα,» είπε ο Θόρεντιν, ο Βασιλικός Αρχικατάσκοπος της Φάνρηβ.

Η Κέσριμιθ καθόταν σε μια μεγάλη πολυθρόνα του σαλονιού των δωματίων της, ντυμένη μ'ένα μακρύ, μαύρο φόρεμα που έκρυβε όλη τη δεξιά της μεριά ενώ άφηνε την αριστερή εκτεθειμένη. Και, όχι, δεν το είχε φτιάξει τώρα· το είχε στη ντουλάπα της, ανάμεσα σε δεκάδες άλλα φορέματα. Από τ'αριστερά το συγκεκριμένο φόρεμα δεν είχε μανίκι – το χέρι φαινόταν ολόκληρο – και διέθετε ένα μεγάλο σκίσιμο που ξεκινούσε από τον μηρό, αποκαλύπτοντας το καλλί-

γραμμο, γαλανόδερμο πόδι της Αρχόντισσας, που ένα αργυρόχρωμο σανδάλι ήταν δεμένο στο τέλος του, με λουριά που σταύρωναν δικτυωτά επάνω στην κνήμη. Η Κέσριμιθ είχε παρατηρήσει ότι το βλέμμα του Θόρεντιν (που από παλιά την κοίταζε ερωτικά) πήγαινε συχνά προς τα εκεί με τρόπο κολακευτικό. *Δεν είμαι άσχημη*.

«Οι αυτονομιστές,» συνέχισε ο Θόρεντιν, στεκόμενος αντίκρυ της, «μπορεί να βρίσκονται οπουδήποτε ώς τώρα. Οι μαχητές που έψαξαν γι'αυτούς είπαν ότι ίσως να κατευθύνθηκαν κάπου μέσα στον Μεσοπόταμο, αλλά, απ'ό,τι καταλαβαίνω, αυτό δεν είναι παρά μια εικασία.»

«Στείλε κατασκόπους εκεί, τότε! Μπορεί να ανακαλύψουν κάτι.»

«Το έχω κάνει ήδη, *νιρλίσα*.»

«Δεν είναι εύκολο να κρύψει κανείς ενεργειακό κανόνι,» είπε η Κέσριμιθ. «Είναι ολόκληρο όπλο! *Μεγάλο* όπλο.»

«Και η Φάνρηβ,» της θύμισε ο Θόρεντιν, «είναι μεγάλη πόλη.»

Η Κέσριμιθ αναστέναξε.

Κι έστρεψε το βλέμμα της στη γυναίκα που στεκόταν μερικά βήματα δίπλα από τον Θόρεντιν, και δεν είχε μαύρο δέρμα όπως εκείνος αλλά χρυσό – κάτι που την αναγνώριζε ως κατά πάσα πιθανότητα εξωδιαστασιακή. Δεν ήταν γηγενής δερματικός χρωματισμός της Μοργκιάνης.

Η γυναίκα ονομαζόταν Νικόλ Μικρόδομη, και ήταν κάποτε Παντοκρατορική. Πράκτορας της Παντοκράτειρας. Είχε ξεμείνει εδώ ύστερα από τον διωγμό των Παντοκρατορικών από τη Μοργκιάνη και την ήττα τους σ'όλο το Γνωστό Σύμπαν. Τα μαλλιά της ήταν μαύρα, σγουρά, κομμένα κοντά, αλλά πλούσια. Η Κέσριμιθ την είχε προστατέψει από τους επαναστάτες, την είχε κρύψει, και τώρα η Νικόλ την υπηρετούσε. Ήταν καλή κατάσκοπος· δεν υπήρχε αμφιβολία γι'αυτό. Είχε πολύ πονηρό μυαλό.

«Τι γνώμη έχεις, Νικόλ;»

«Ο Θόρεντιν μιλά σωστά, Αρχόντισσά μου. Δε νομίζω ότι είναι εύκολο να βρείτε τους αυτονομιστές με το κανόνι, αφού δεν τους πιάσατε εκείνη την ώρα. Καλύτερα θα ήταν να επικεντρωθούμε στους αιχμαλώτους μας: τον Πρόμαχο και τους άλλους.»

«Μου έχουν προτείνει να αφήσω τον Πρόμαχο να φύγει...»

«Εγώ *δεν* θα πρότεινα να το κάνετε αυτό. Ο Εθέλδιρ αναμφίβολα γνωρίζει πολλά. Και είναι θέμα χρόνου προτού οι Διαλογιστές κατα-

φέρουν να σπάσουν το ηθικό του. Χρησιμοποιούν συνεχώς Ξόρκια Επιπροσθέτου Συναισθηματικής Φορτίσεως, και δεν μπορεί να αισθάνεται καλά μέσα στο κελί του. Πολύ σύντομα ο περιορισμένος χώρος θα γίνει αφόρητος για εκείνον· θα μας παρακαλεί να τον βγάλουμε. Και τότε θα μιλήσει.» Η Νικόλ γνώριζε αρκετά πράγματα για μαγεία, είχε πολλές φορές παρατηρήσει η Κέσριμιθ, αν και δεν ήταν μάγισσα. «Οι άλλοι όμως δεν νομίζω ότι ξέρουν τίποτα, Αρχόντισσά μου. Μάλλον ήταν τυχαίοι που κατά λάθος συνελήφθησαν. Αυτό το συμπέρασμα, τουλάχιστον, έχω βγάλει από τις αντιδράσεις τους κι απ'αυτά που λένε. Τους έχω παρακολουθήσει όλους μέσα από τους τηλεοπτικούς πομπούς. Ο Πρόμαχος είναι ο μόνος που δείχνει *πολύ* ψύχραιμος. Αλλά η ώρα του δεν θα αργήσει. Η αντίστασή του κάποτε θα πέσει.»

«Συμφωνείς;» ρώτησε η Κέσριμιθ τον Θόρεντιν.

«Ναι, *νιρλίσα*.»

Οι δυο τους πάντα συμφωνούσαν τον τελευταίο καιρό, είχε παρατηρήσει η Κέσριμιθ. Ήταν σίγουρη πως η Νικόλ έβαζε τα χέρια της μέσα στο παντελόνι του.

Από την άλλη, βέβαια, οι τακτικές της δεν έμοιαζαν ποτέ απερίσκεπτες.

Το μεσημέρι έφαγε μόνη, στα δωμάτιά της, και ελαφρά. Δεν είχε όρεξη για φαγητό. Δεν τελείωσε ούτε ένα πιάτο. Ήπιε, όμως, μπόλικο κρασί Χαρνώθιων δασών και κάπνισε τρία τσιγάρα. Μετά, ξάπλωσε στον καναπέ, σήκωσε τη φούστα του φορέματος γύρω από τη μέση της, παραμέρισε τη λεπτή περισκελίδα, και αυνανίστηκε αργά. Ήθελε να χαλαρώσει, και ήθελε να το κάνει μόνη. Εκτός αν η Ηλέκτρα ήταν εδώ. Αλλά η Ηλέκτρα είχε φύγει. Είχε εξαφανιστεί. Στο μυαλό της, όμως, η Κέσριμιθ είχε το στόμα της Ηλέκτρας καθώς άγγιζε τον εαυτό της. Τα μάτια της κοίταζαν το ταβάνι: την όμορφη τοιχογραφία των Χαρνώθιων δασών που βρισκόταν εκεί, το μικρό πολύφωτο, τις μεταλλικές εξόδους που συστήματος θέρμανσης... Προς το τέλος, τα βλέφαρά της έκλεισαν καθώς δάγκωνε το κάτω χείλος της μουγκρίζοντας. Και μετά κοιμήθηκε.

Το απόγευμα, ο Άλφεντουρ ήρθε να την επισκεφτεί όπως της είχε υποσχεθεί. Ήταν ντυμένος επίσημα, ως συνήθως, και τη χαιρέτησε μιλώντας της στον πληθυντικό κι αποκαλώντας την *νιρλίσα*. Τυπι-

κός, πάντοτε τυπικός. Αλλά η Κέσριμιθ δεν αμφέβαλλε ότι ήταν ένας πολύ έξυπνος και πονηρός άνθρωπος, με μοναδικό σκοπό την προώθηση των συμφερόντων της Νάζρηβ. *Τέτοιους ανθρώπους μπορώ να τους συναναστραφώ. Μπορώ να διαπραγματευτώ μαζί τους. Δεν είναι σαν τους φανατικούς με τους οποίους έχει γεμίσει τούτη η καταραμένη πόλη!*

«Πώς αισθάνεστε, *νιρλίσα;*» τη ρώτησε ο Άλφεντουρ, καθώς εκείνη ήταν καθισμένη σε μια από τις καρέκλες της Αίθουσας του Φύλακα. Το μεγάλο τζάκι ήταν αναμμένο παραδίπλα, η φωτιά βρυχιόταν σαν θηρίο. Ο Θρόνος του Φύλακα ήταν άδειος στο βάθος του δωματίου, μοιάζοντας με διακοσμητικό στοιχείο.

«Καλύτερα,» αποκρίθηκε η Κέσριμιθ. Φορούσε ξανά το μαύρο φόρεμά της που έκρυβε ολόκληρη τη δεξιά μεριά ενώ παρουσίαζε σχεδόν ολόκληρη την αριστερή. Το βλέμμα του Άλφεντουρ, όμως, ήταν διακριτικό, όχι όπως του Θόρεντιν· δεν κοίταζε με ενδιαφέρον το εκτεθειμένο γαλανόδερμο πόδι της. «Κάθισε, Άλφεντουρ.» Έδειξε την καρέκλα που βρισκόταν αντίκρυ της.

Ο διπλωμάτης κάθισε. «Αυτό που συνέβη ήταν τραγικό, Αρχόντισσά μου. Για τι θέλετε να μιλήσουμε;»

«Για τη συμφωνία που λέγαμε τις προάλλες, φυσικά. Μη μου πεις ότι ακόμα έχεις αμφιβολίες για τις καταστροφικές δυνάμεις που υπάρχουν μέσα και γύρω από τούτη την πόλη...»

Ο Άλφεντουρ δίστασε για μια στιγμή μονάχα. «Όχι, γι'αυτό δεν έχω αμφιβολία. Υπάρχουν, όντως, καταστροφικές δυνάμεις.»

«Βοήθησέ με, τότε, να τις εξολοθρεύσω!» είπε, έντονα, η Κέσριμιθ καθώς τεντωνόταν προς το μέρος του. «Θα είναι καλό για όλους μας. Το εμπόριο θα ανθίσει όπως ποτέ ξανά. Ενώ, αν συνεχιστούν αυτές οι καταστάσεις... πού θα φτάσουμε; Θα φοβούνται οι έμποροι να έρθουν στη Φάνρηβ. Ίσως ακόμα και ν'αναγκαστώ ν'ανεβάσω τους φόρους, για ν'αντιμετωπίσω όλες τούτες τις απειλές.»

Ο Άλφεντουρ δεν μίλησε, παρατηρώντας την συλλογισμένα.

Η Κέσριμιθ είπε: «Μπορείς να πείσεις το Συμβούλιο της Νάζρηβ να με βοηθήσει – να αποκλείσουν τις συναλλαγές με κάθε έμπορο προσκείμενο στον Φύλακα και στην Κοινοπολιτεία μέσα στη Φάνρηβ.»

«Αυτό... σας είπα, Αρχόντισσά μου, είναι δύσκολο. Η Νάζρηβ δεν κάνει τέτοιου είδους εμπορικούς αποκλεισμούς παρά μόνο σε πολύ μεγάλη ανάγκη–»

«Η ανάγκη *είναι* μεγάλη!»

«Ελπίζω και το Συμβούλιο να το δει έτσι...»

«Θα τους μιλήσεις, δηλαδή;»

«Δε μπορώ παρά να αναφέρω την πρότασή σας· αυτή είναι η δουλειά μου.»

«Όχι,» είπε η Κέσριμιθ, «δεν θέλω απλά να *αναφέρεις* την πρότασή μου. Θέλω *να προσπαθήσεις να τους πείσεις.*»

«Θα δω τι μπορώ να κάνω. Αλλά πρέπει κι εσείς να κάνετε κάτι για την άμβλυνση της κατάστασης στην πόλη, αλλιώς θα οδηγηθούμε σε έκτροπα.»

Τι εννοεί; Τον ατένισε ερωτηματικά.

«Θα σας πρότεινα, ξανά, να ελευθερώσετε τον Εθέλδιρ. Και τους δύο Αιρετούς επίσης. Η φυλάκιση του Εθέλδιρ, ειδικά, θα οδηγήσει τους αυτονομιστές σε πολύ άσχημες πράξεις – το ξέρω.»

Τι εννοεί; σκέφτηκε πάλι η Κέσριμιθ, καχύποπτη τώρα με τον διπλωμάτη. «Το ξέρεις; Έχεις συναναστροφές με αυτονομιστές;»

«Δυστυχώς όχι, αλ–»

«‘Δυστυχώς’;»

«Αν είχα επαφές μαζί τους, ίσως κατόρθωνα να φροντίσω να γαληνέψουν τα πράγματα.»

Η Κέσριμιθ δεν μπόρεσε παρά να γελάσει. «Αδύνατον, Άλφεντουρ! Είναι φανατικοί. Το μόνο που σκέφτονται είναι πώς να μας καταστρέψουν όλους.»

«Τέλος πάντων,» είπε ο Άλφεντουρ. «Όπως και νάχει, τώρα δεν έχω επαφές μαζί τους. Απ'αυτά που ακούω, όμως, από τους Αιρετούς και από όσους άλλους συναντώ, οι αυτονομιστές θα κάνουν τρομερές ζημιές στην πόλη μέχρι να ελευθερώσετε τον Εθέλδιρ. Τον βλέπουν ως ήρωα.»

«Δεν είναι οι μόνοι που τον βλέπουν ως ήρωα.»

«Σωστά. Αλλά σίγουρα καταλαβαίνετε τι θέλω να πω. Θα τον χρησιμοποιήσουν ως πρόφαση· δεν υπάρχει αμφιβολία.»

Η Κέσριμιθ ακούμπησε την πλάτη της στην καρέκλα, ήρεμα. Τα δάχτυλα του δεξιού της χεριού άγγιξαν τα χείλη της, σκεπτικά. Ακόμα κι αυτή η μικρή κίνηση έκανε τα εγκαύματα πάνω στο χέρι να την

ενοχλήσουν. «Ο Εθέλδιρ ίσως να μπορεί να με οδηγήσει στους αυτονομιστές,» είπε.

«Δεν το νομίζω, *νιρλίσα*. Είναι συνασπισμένος με τους υποστηρικτές του Φύλακα· όλοι το ξέρουν. Κι αν τον βασανίσετε–»

«Δεν τον έχω βασανίσει, και δεν σκοπεύω. Απλά κλεισμένο σ'ένα κελί τον έχω.»

«Ακόμα κι έτσι, αν δεν τον ελευθερώσετε σύντομα – αύριο, ας πούμε – θα γίνουν κι άλλες φασαρίες. Κι αν οι αυτονομιστές έχουν όπλα σαν το ενεργειακό κανόνι, νομίζετε ότι θα διστάσουν να τα χρησιμοποιήσουν;»

Σ'αυτό έχει δίκιο... Αλλά αν ο Εθέλδιρ έχει πληροφορίες;... «Θα το σκεφτώ, Άλφεντουρ. Μου υπόσχεσαι, όμως, να προσπαθήσεις να πείσεις το Συμβούλιο της Νάζρηβ να με βοηθήσει στον αγώνα μου;»

«Θα σας το υποσχεθώ αν κι εσείς ελευθερώσετε τον Εθέλδιρ.»

Η Κέσριμιθ συνοφρυώθηκε. «Γιατί σ'ενδιαφέρει τόσο ο επαναστάτης;»

«Γιατί επιθυμώ να πάψουν οι βιαιοπραγίες στην πόλη. Κάνουν ζημιά στο εμπόριο και, άρα, στη Νάζρηβ.»

Ναι, σκέφτηκε η Κέσριμιθ, *δεν μπορεί να έχει άλλο λόγο, φυσικά. Τι άλλος λόγος να υπάρχει;* Ο Άλφεντουρ δεν ήταν συνασπισμένος ούτε με τους ανθρώπους του Φύλακα ούτε, εννοείται, με τους αυτονομιστές. Εκτός αν το έκρυβε.

Οι κατάσκοποί της της είχαν αναφέρει ότι κάτι περίεργο είχε συμβεί μ'αυτόν την προχτεσινή νύχτα. Τον είχαν δει να βγαίνει από τη σουίτα του στο *Καταφύγιο* και να βαδίζει μέσα στον διάδρομο, ακολουθούμενος εξ αποστάσεως από τον σωματοφύλακά του. Ο Άλφεντουρ είχε εξαφανιστεί πίσω από μια στροφή, αλλά ο σωματοφύλακας είχε μείνει εκεί, στη στροφή, περιμένοντας. Ένας από τους κατασκόπους της τους ακολουθούσε ώς εκείνο το σημείο, όμως δεν πλησίασε τον σωματοφύλακα γιατί δεν νόμιζε ότι μπορούσε να τον προσπεράσει απαρατήρητος· επέστρεψε, επομένως, στο δωμάτιο αντίκρυ στη σουίτα του διπλωμάτη. Μετά από λίγο, οι δύο κατάσκοποι του δωματίου είδαν τον σωματοφύλακα να γυρίζει στη σουίτα μόνος. Πού είχε πάει ο Άλφεντουρ; Τον έψαξαν αλλά δεν τον βρήκαν. Θα μπορούσε να είχε ανεβεί στην ταράτσα του ξενοδοχείου, μα δεν ήταν εκεί. Από πού μπορεί να είχε φύγει; Και γιατί είχε διαλέξει τέτοιο ύποπτο, κρυφό δρόμο;

Την επόμενη ημέρα, οι κατάσκοποί της είχαν χάσει τον Άλφεντουρ και τον σωματοφύλακά του μέσα στον Λαβύρινθο, όπου, κατά τα φαινόμενα, είχαν πάει για να συναντήσουν κάποιον. Ποιον ήθελε να συναντήσει ο διπλωμάτης σε μια συνοικία σαν τον Λαβύρινθο; Σίγουρα όχι κανέναν πολιτικό. Αν και τίποτα δεν αποκλειόταν.

Όπως και νάχε, ο Άλφεντουρ δεν ήταν τόσο αθώος όσο προσπαθούσε να δείχνει. Έκανε κινήσεις σκοτεινές, συναντούσε πιθανώς ύποπτα άτομα.

Κι όμως, η Κέσριμιθ τον πίστευε τώρα που της έλεγε ότι δεν είχε συναναστροφές με αυτονομιστές. Για κάποιο λόγο, τον πίστευε. Μπορεί να έκρυβε διάφορα, αλλά σ'αυτό δεν έλεγε ψέματα. Η Κέσριμιθ θεωρούσε τον εαυτό της καλό για να διαβάζει την έκφραση των άλλων. Τόσα χρόνια ανάμεσα σε Χαρνώθιους ευγενείς και διπλωμάτες την είχαν εκπαιδεύσει ικανοποιητικά.

«Θα το σκεφτώ, Άλφεντουρ,» είπε ξανά. «Ίσως και να τον ελευθερώσω, αν πιστεύεις ότι αυτό όντως θα δώσει τέλος στις επιθέσεις των αυτονομιστών.»

«Δε θα τους δώσει τέλος,» αποκρίθηκε εκείνος, «αλλά σίγουρα τα επεισόδια που θα προκληθούν θα είναι... λιγότερο δυσάρεστα.»

«Αρχόντισσά μου,» είπε η Νικόλ, «δεν είναι συνετό να τον αφήσετε να φύγει. Μπορεί να έχει πληροφορίες να δώσει.»

«Ναι, μπορεί,» αποκρίθηκε η Κέσριμιθ, «αλλά μπορεί και όχι.» Εξακολουθούσε να κάθεται στην ίδια καρέκλα που καθόταν και πριν, στην Αίθουσα του Φύλακα, κοντά στο μεγάλο τζάκι. Ο Άλφεντουρ είχε φύγει πια, κι εκείνη είχε καλέσει τον Θόρεντιν και τη Νικόλ για να μιλήσουν. «Κι αν συνεχίσω να τον κρατάω φυλακισμένο, αυτό θα προκαλέσει ταραχές στην πόλη. Αύριο το πρωί θα τον ελευθερώσω· δεν γίνεται αλλιώς. Είναι η καλύτερη πολιτική κίνηση που μπορώ να κάνω.»

«Να προτείνω, τότε, κάτι άλλο, Αρχόντισσά μου;»

«Τι;»

«Θα περιμένετε λίγο, να φέρω κάτι;»

«Ασφαλώς.»

Η Νικόλ απομακρύνθηκε από την Κέσριμιθ και τον Θόρεντιν, και βγήκε από την Αίθουσα του Φύλακα.

Η Αρχόντισσα άναψε ένα τσιγάρο. «Έχεις υπόψη σου σε τι μπορεί να αναφέρεται;»

«Ίσως. Θα δούμε...» Ο Αρχικατάσκοπος κάθισε στην καρέκλα όπου πριν καθόταν ο Άλφεντουρ. Το βλέμμα του πήγε πάλι προς το εκτεθειμένο αριστερό πόδι της Κέσριμιθ.

Δεν είμαι και τόσο άσχημη. Αλλά πρέπει να βρω έναν τρόπο να εξαφανίσω αυτές τις ουλές. Θα είναι φριχτές!

Η Νικόλ δεν άργησε να επιστρέψει, έχοντας στο χέρι της κάποιο αντικείμενο. Το έτεινε προς την Κέσριμιθ, κι εκείνη είδε ότι ήταν ένας κρυστάλλινος κύβος που μέσα του κάτι βρισκόταν παγιδευμένο. *Τι είναι αυτό, μα τους θεούς;* Μια συγκέντρωση από μικροσκοπικά καλώδια και μεμβράνες, ίσως. Και... θύμιζε μάτι, πολύ γενικά, ή ήταν η ιδέα της;

«Τηλεοπτικό μάτι,» είπε η Νικόλ. «Έχουν απομείνει πλέον ελάχιστα. Είναι το μοναδικό που έχω. Μπορείς να το βάλεις στο μάτι κάποιου με μια πολύ απλή επέμβαση: φτάνει να τον ακινητοποιήσεις, αλλά όχι να τον αναισθητοποιήσεις· πρέπει να είναι ξύπνιος. Του ανοίγεις καλά το μάτι και ακουμπάς το τηλεοπτικό μάτι επάνω του, με τον σωστό τρόπο. Το τηλεοπτικό μάτι προσαρμόζεται στο φυσικό μάτι, γίνεται ένα μαζί του, πιάνεται στα νευρά. Και είναι μετά σχεδόν αόρατο. Τίποτα δεν φαίνεται πέρα από μια μικρή θολούρα· λιγότερη από τη θολούρα που θα φαινόταν αν είχε καταρράκτη.

»Το τηλεοπτικό μάτι είναι, ουσιαστικά, ένας τηλεοπτικός πομπός που στέλνει όλα τα οπτικά δεδομένα που βλέπει το κανονικό μάτι.»

«Δηλαδή, θα βλέπουμε ό,τι βλέπει ο Πρόμαχος;»

«Ακριβώς. Δυστυχώς, δεν θα ακούμε και ό,τι ακούει, βέβαια, που είναι εξίσου σημαντικό. Αλλά από το τίποτα....»

«Είπες, όμως, ότι δεν θα είναι αναισθητοποιημένος όταν θα γίνει η επέμβαση, σωστά; Θα ξέρει, επομένως, πως έχει τέτοιο πράγμα μέσα στο μάτι του;»

«Θα του σβήσουμε τη μνήμη με Μαγγανεία Μνημονικής Διαγραφής. Ο Μάλμεντιρ'χοκ μπορεί να το κάνει, άνετα.»

«Και μετά, αυτός ο πομπός δεν μπορεί να εντοπιστεί;»

«Πολύ δύσκολα, και όχι με τις συμβατικές μεθόδους, επειδή γίνεται ένα με το νευρικό σύστημα του ατόμου. Χρειάζεται λεπτομερή έρευνα για να τον βρουν, ή κάποιος πολύ ικανό μάγος που θα δώσει μεγάλη σημασία στο μάτι συγκεκριμένα.»

Η Κέσριμιθ δεν μίλησε, παρατηρώντας το τηλεοπτικό μάτι μέσα στον κρυστάλλινο κύβο.

«Είναι το τελευταίο που έχω εδώ, Αρχόντισσά μου. Τι λέτε; Να το χρησιμοποιήσουμε;»

«Εσύ τι θα πρότεινες, Νικόλ; Είπες ότι δεν θα ακούμε, σωστά;»

«Ναι, δυστυχώς δεν θα ακούμε.»

«Τι θα πρότεινες;»

«Αν είναι να τον ελευθερώσετε, ας έχουμε κάποιο πλεονέκτημα. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι συναναστρέφεται δυνάμεις εχθρικές προς εσάς, και όσο ο καιρός περνά τόσο τα πράγματα θα αγριεύουν στην πόλη. Ο Φύλακας, κάποια στιγμή σύντομα, θα επιτεθεί.»

Η Κέσριμιθ έστρεψε το βλέμμα της στον Θόρεντιν. Εκείνος έγνεψε καταφατικά.

«Εντάξει,» είπε η Αρχόντισσα στη Νικόλ. «Βάλτε του αυτό το τηλεοπτικό μάτι. Αλλά φροντίστε να μη θυμάται τίποτα μετά.»

«Μην ανησυχείτε καθόλου.»

2

Εξάποδος Επισκέπτης· η Μαύρη Γούνα· Συνάντηση Μέσα στις Σκιές· Έξω από την Πόλη· το Στρατόπεδο

Η Ζιρίνα καθόταν στο υπνοδωμάτιό της, καθώς νύχτωνε, και διάβαζε ένα βιβλίο με ποιήματα. Αλλά το μυαλό της δεν μπορούσε να ξεφύγει από τον Εθέλδιρ. Ανησυχούσε γι'αυτόν.

Καθισμένη πίσω από το μεγάλο, δρύινο γραφείο της, άφησε το βιβλίο παραδίπλα, κλείνοντάς το. Έστριψε ένα τσιγάρο και το άναψε μ'έναν γυάλινο ενεργειακό αναπτήρα από τη βιομηχανία του πατέρα της – *Υαλοκατασκευές Φέρενερ*.

Δε μπορεί να τολμήσουν να τον βασανίσουν· θα γίνει χαμός στην πόλη, κι αυτή η ανώμαλη στριγκιά το ξέρει. Δε θα το ρισκάρει. Αλλά… σίγουρα πρέπει να προσπαθούν να πάρουν πληροφορίες. Ίσως να είχαν βάλει μάγους για να κάνουν τη δουλειά, ή ίσως να χρησιμοποιούσαν κάποιον περίεργο, διαβολικό τρόπο. Αυτοί οι ελεεινοί φίλοι Παντοκρατορικών καθαρμάτων ήταν ικανοί για όλα!

Και ο Εθέλδιρ μπορούσε να τους αποκαλύψει πράγματα που δεν έπρεπε να γνωρίζουν…

Γαμώτο! του είχα πει να μην πάει εκεί. Τι ήθελε και πήγε; Ήταν εξαρχής επικίνδυνο. Δεν είχε καμια δουλειά εκεί!

Η Ζιρίνα αναστέναξε και, κλείνοντας τα μάτια, επικαλέστηκε τον Σιλίσβας, τον Σιγηλό Δαίμονα, τη θεότητα της σιωπής, του διαλογισμού, της έμπνευσης. Προσπάθησε να ηρεμήσει το μυαλό της, επαναλαμβάνοντας νοητικά μια επωδό του Σιλίσβας–

Κάτι άγγιξε το δεξί της πόδι, κάνοντάς την να τιναχτεί, ξαφνιασμένη.

Κοιτάζοντας κάτω, είδε ένα *σίρκι'θ* να την ατενίζει με διαμαντένια μάτια. Στο στόμα του ήταν ένα διπλωμένο κομμάτι χαρτί.

Αν είναι πάλι κάποιος απ'αυτούς τους τρισκατάρατους μπάσταρδους…! Η Ζιρίνα είχε δεχτεί κάμποσες φορές απειλητικά ή τελείως παράξενα μηνύματα από *σίρκι'θ*.

Ωστόσο, μπορεί να ήταν και κάποιος άλλος. Κάποιος που περίμενε.

Άπλωσε το χέρι της και πήρε το χαρτί από το στόμα της μικρής εξάποδης σαύρας, η οποία αμέσως στράφηκε, έτρεξε προς το μπαλκόνι της, και βγήκε από τη μισάνοιχτη πόρτα.

Η Ζιρίνα ξεδίπλωσε το μήνυμα.

> *Θέλω να συζητήσουμε, απόψε ει δυνατόν. Περιμένω απάντησή σου.*
> *–Αλφντρ*

Μίλησε στην Αρχόντισσα για τον Εθέλδιρ; Πρέπει *να της μίλησε· μου το είχε υποσχεθεί.* Και της έμοιαζε για αρκετά αξιόπιστος άνθρωπος. Από παλιά. *Ίσως ο Άλφεντουρ να είναι ο καταλύτης που τελικά θα μας βοηθήσει να σωθούμε απ'αυτούς τους τυράννους.*

Η Ζιρίνα πήρε ένα κομμάτι χαρτί, το έκοψε στα δύο, και μετά το ξανάκοψε στα δύο. Έγραψε επάνω του το μέρος όπου ήθελε να τον συναντήσει, τα μεσάνυχτα. Δίπλωσε το μικρό μήνυμα και, φορώντας τις παντόφλες της, βγήκε απ'το υπνοδωμάτιό της. Πήγε σ'ένα δωμάτιο που βρισκόταν παραδίπλα και περιείχε τρεις μεγάλες γυάλες, αλληλοσυνδεόμενες με γυάλινους σωλήνες. Στο εσωτερικό τους υπήρχαν τρία εκπαιδευμένα *σίρκι'θ,* καθώς επίσης και χόρτα, ξύλα, ξηροί καρποί, και διάφορα άλλα πράγματα και τροφές. Η Ζιρίνα με το ζόρι διέκρινε ένα από τα σαυράκια, γιατί είχε πάρει πράσινο χρώμα για να γίνει ένα με το περιβάλλον του. Ή πράσινο ή γκρίζο γινόταν το δέρμα τους, ανάλογα με τις συνθήκες.

Η Ζιρίνα άνοιξε τη γυάλα όπου βρισκόταν το συγκεκριμένο *σίρκι'θ,* το έπιασε από τον αυχένα, και το σήκωσε έξω. Το πλασματάκι δεν πονούσε έτσι· ήταν αποδεδειγμένο. Η Ζιρίνα έκλεισε πάλι τη γυάλα και άφησε το *σίρκι'θ* επάνω της. Του έδωσε το διπλωμένο χαρτί κι εκείνο το δάγκωσε, κρατώντας το γερά στο στόμα του. Η Ζιρίνα τού σφύριξε μια λέξη που έβαζε το μυαλό του στη σωστή νοητική συχνότητα, και τα διαμαντένια μάτια του φάνηκαν να στραφταλίζουν. Μετά, έφερε στο νου της το πρόσωπο του Άλφεντουρ και το σώμα του Άλφεντουρ. Τον σχημάτισε μέσα στη σκέψη της όσο καλύτερα μπορούσε.

Το *σίρκι'θ* ήταν εκπαιδευμένο, από ειδικούς υπνωτιστές, ώστε να μπορεί να συλλάβει αυτή την εικόνα. Τα εξάποδα σαυράκια ήταν πολύ δεκτικά σε νοητικές ενέργειες.

Το συγκεκριμένο κατέβηκε από τη γυάλα και έτρεξε πάνω στο πάτωμα, βγαίνοντας από το δωμάτιο. Η Ζιρίνα το ακολούθησε. Το είδε να πηγαίνει στο υπνοδωμάτιό της. Το ακολούθησε ξανά, και τώρα το είδε να φεύγει απ'το μπαλκόνι.

Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι σύντομα θα έβρισκε τον Άλφεντουρ, όπου μέσα στη Φάνρηβ κι αν βρισκόταν.

Άφησε να περάσει κάποια ώρα, γιατί ήταν ακόμα πολύ νωρίς, και μετά ετοιμάστηκε, φορώντας ρούχα ταξιδιωτικά κι από πάνω τους μια κάπα. Επίσης, έκρυψε κάτω από την κάπα ένα ξιφίδιο κι ένα μικρό πιστόλι.

Βγήκε απ'το υπνοδωμάτιό της και βάδισε προς τον στάβλο της οικίας των Φέρενερ. Περνώντας κοντά από το δωμάτιο του αδελφού της, συμπέρανε, από τους ήχους που έρχονταν από μέσα, ότι ο Ναλτάφιρ είχε γυναικεία παρέα. Καινούργια ερωμένη ξανά; Δεν καταλάβαινε ότι έτσι μπορεί να έφερνε στο τέλος κατασκόπους εδώ μέσα; Ο Οίκος των Φέρενερ δεν ήταν ένας οποιοσδήποτε οίκος της Φάνρηβ· είχαν θέση στο Συμβούλιο των Αιρετών.

Η Ζιρίνα έφτασε στον στάβλο χωρίς να συναντήσει κανέναν συγγενή· ήταν αργά, άλλωστε, λίγο πριν τα μεσάνυχτα. Ίσως έπρεπε να είχε ξεκινήσει νωρίτερα. Τώρα καλύτερα να βιαζόταν.

Στον στάβλο βρίσκονταν τρία άλογα και δύο γιγαντόλυκοι, με αυστηρό διαχωρισμό ανάμεσά τους, γιατί τα άλογα και οι γιγαντόλυκοι δεν τα πήγαιναν και τόσο καλά. Η Ζιρίνα πλησίασε τη λύκαινα που ονόμαζε Μαύρη Γούνα, την οποία είχε πολλά χρόνια, από τότε που το θηρίο ήταν μικρό. Το είχε βρει, κατά σύμπτωση, στο Χαμηλό Δάσος.

Η γιγαντολύκαινα είχε, φυσικά, μαύρο τρίχωμα και πυκνό. Η Ζιρίνα την ξύπνησε χαϊδεύοντας το κεφάλι της, κι εκείνη άπλωσε τη γλώσσα της και της έγλειψε το χέρι. Η Ζιρίνα τη σέλωσε, τη χαλίνωσε, και την καβάλησε. Σήκωσε την κουκούλα της κάπας της και βγήκε από την οικία των Φέρενερ, προσέχοντας για κατασκόπους. Αν και πώς θα μπορούσαν να ξέρουν ποια ήταν, έτσι όπως ήταν κουκουλωμένη; Μόνο, ίσως, αν γνώριζαν για τη Μαύρη Γούνα...

Όπως και νάχε, δεν θα είχαν τη δυνατότητα να την ακολουθήσουν εκεί όπου πήγαινε.

Η Ζιρίνα δεν ήταν καλή στο να εντοπίζει κατασκόπους, κι αυτό την ενοχλούσε. Ο Εθέλδιρ, αντιθέτως, έμοιαζε να τους καταλαβαίνει αμέσως, λες και είχε κάποιο ξόρκι εντοπισμού κατασκόπων πάντοτε ενεργό μέσα στο μυαλό του.

Αν αυτή η στριγκιά δεν τον ελευθερώσει σύντομα....

Η Ζιρίνα έτρεξε μέσα στις σκιές και τους δρόμους του Υαλουργείου, καβάλα στη γιγαντολύκαινά της, τυλιγμένη στην κάπα της. Φυσικά, ελάχιστος κόσμος ήταν έξω τέτοια ώρα.

Σύντομα έφτασε κοντά σε μια δίοδο της Πόλης της Αέναης Νύχτας που βρισκόταν στη νότια μεριά της Μεγάλης Αγοράς. Κοιτάζοντας πάνω απ'τον ώμο της, δεν έβλεπε κανέναν να την ακολουθεί.

Έστριψε σε μια γωνία και μπήκε σ'ένα σοκάκι ανάμεσα σε δύο ψηλές πολυκατοικίες όπου, κυρίως, έμεναν εργάτες που δούλευαν στα καταστήματα της Μεγάλης Αγοράς. Τίποτα ιδιαίτερο δεν διακρινόταν. Κανένας δεν θα μπορούσε ποτέ να υποπτευθεί ότι εδώ υπήρχε διαστασιακή δίοδος. Εκτός, ίσως, αν ήταν μάγος. Οι μάγοι πρέπει να μπορούσαν να τις εντοπίσουν κάπως, σωστά;

Η Ζιρίνα τράβηξε το Φυλαχτό της Αέναης Νύχτας έξω από τα ρούχα της κι άφησε τις αχτίνες των δύο φεγγαριών που περνούσαν ανάμεσα από τα σύννεφα να έρθουν σε επαφή με τον λίθο στο κέντρο του. Η δίοδος παρουσιάστηκε μπροστά της. Ένα φωτεινό σημείο, στο ύψος και στο πλάτος περίπου όσο μια πόρτα. Η Ζιρίνα ώθησε τη Μαύρη Γούνα προς τα εκεί, ενώ έσκυβε πάνω στη ράχη της για να χωρέσει–

Κι αυτό ήταν. Ύστερα από μια αίσθηση απότομης μετατόπισης, βρισκόταν στην Πόλη της Αέναης Νύχτας. Εδώ οι κατάσκοποι της Αρχόντισσας, ακόμα κι αν πριν την παρακολουθούσαν, δεν μπορούσαν να έρθουν. Δεν είχαν Φυλαχτά· μόνο οι υποστηρικτές του Φύλακα είχαν, επειδή βρίσκονταν ανάμεσά τους πολλοί πρώην επαναστάτες.

Η Μαύρη Γούνα αισθανόταν περίεργα τώρα· η Ζιρίνα το καταλάβαινε. Η Πόλη τής φαινόταν αφύσικη. Πώς να την εκλάμβανε, άραγε; Σαν όνειρο;

«Πάμε,» της ψιθύρισε η Ζιρίνα, χαϊδεύοντάς την. «Πάμε!» Και η γιγαντολύκαινα έτρεξε μέσα στους δρόμους που ήταν γεμάτοι σκιές: έτρεξε πιο γρήγορα απ'ό,τι έτρεχε συνήθως, καθώς εδώ οι ελκτικές δυνάμεις ήταν ασθενέστερες από αυτές στη Μοργκιάνη. Τα άλματα

της Μαύρης Γούνας ήταν μεγάλα και την πήγαιναν μακριά. Η Ζιρίνα χαμογελούσε. Της άρεσε αυτό το ταξίδι.

Κατευθύνθηκε προς τα βόρεια, διά μέσου της Μεγάλης Αγοράς. Και σ’έναν δρόμο νόμισε πως είδε κάποιον–

Κάποιον που δεν ήταν σκιά. Βρισκόταν εδώ, στην Πόλη, όχι στη Φάνρηβ της Μοργκιάνης.

Η Ζιρίνα τράβηξε τα ηνία και η Μαύρη Γούνα έκοψε ταχύτητα. Ο άγνωστος αμέσως έτρεξε κι έφυγε. Μάλλον κι αυτός την είχε δει.

Ποιος ήταν; Δεν τον είχε διακρίνει. Φορούσε κουκούλα, όπως η Ζιρίνα, και ήταν αρκετά μακριά. Γιατί, όμως, δεν είχε προσπαθήσει να επικοινωνήσει μαζί της;

Ένα ρίγος τη διαπέρασε.

Μπορεί να *μην* ήταν ένας από τους υποστηρικτές του Φύλακα; Ή, όποιος κι αν ήταν, είχε φοβηθεί ότι *εκείνη* μπορεί να μην ήταν ένας από τους υποστηρικτές του Φύλακα;

Δεν έχω τώρα χρόνο για να μάθω.

Η Ζιρίνα έβαλε πάλι τη Μαύρη Γούνα να τρέξει.

Όταν ήταν στον Νυκτόκηπο, στην άλλη μεριά του ποταμού, πλησίασε μια διαστασιακή δίοδο που φαινόταν σαν πυκνό, αφύσικο σκοτάδι αντίκρυ της. Παραδίπλα, έβλεπε δυο σκιές να στέκονται. Ο Άλφεντουρ, μάλλον, και ο σωματοφύλακάς του. Κανένας άλλος δεν έμοιαζε να βρίσκεται εκεί γύρω. Έκανε δυο φορές τον κύκλο. Ναι, κανένας δεν ήταν εδώ. Πρέπει να είχαν αποφύγει τους κατασκόπους της Αρχόντισσας.

Η Ζιρίνα πέρασε μέσα από τη δίοδο και βγήκε στη Φάνρηβ της Μοργκιάνης, ξαφνιάζοντας τους δύο άντρες.

«Ζιρίνα;» είπε ο ένας με τη φωνή του Άλφεντουρ.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη, «εγώ είμαι. Και ποιος είναι μαζί σου;»

«Ο Θάλβακιρ. Επέμενε να έρθει.»

«Πάμε στην Πόλη να μιλήσουμε.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Άλφεντουρ, περιμένοντάς το φυσικά.

Η Ζιρίνα έβγαλε το Φυλαχτό της, το κράτησε έτσι ώστε να το χτυπά το φεγγαρόφωτο, και η φωτεινή δίοδος δημιουργήθηκε. «Περάστε,» τους είπε.

Ο Άλφεντουρ και ο Θάλβακιρ μπήκαν, και η Ζιρίνα τούς ακολούθησε.

«Τίποτα δεν φαίνεται νάχει αλλάξει...» μουρμούρισε ο Θάλβακιρ.
«Τα πάντα έχουν αλλάξει,» του είπε η Ζιρίνα. «Σύντομα θα το καταλάβεις.» Και προς τον Άλφεντουρ, ενώ κατέβαινε από τη Μαύρη Γούνα: «Τι έγινε με τον Εθέλδιρ;»
«Της ζήτησα να τον ελευθερώσει.»
«Και; Την πίεσες;»
«Όσο μπορούσα. Νομίζω πως θα το κάνει, πως αύριο θα τον αφήσει να φύγει.»
«Είσαι σίγουρος;»
«Σίγουρος δεν μπορώ να είμαι, Ζιρίνα. Δεν την εκβίασα, απλώς της το πρότεινα.»
Η Ζιρίνα αναστέναξε, σταυρώνοντας τα χέρια της μπροστά της. *Κι αν δεν τον ελευθερώσει, τότε τι θα κάνουμε; Πώς θα τον βγάλουμε μέσα από το Μέγαρο των Φυλάκων;*
«Θέλω να μου απαντήσεις σε κάποια ερωτηματικά που έχω, αν μπορείς,» της είπε ο Άλφεντουρ.
Τα μάτια της στένεψαν, περιμένοντας.
«Τι έγινε στην Πλατεία Νότιου Πάνθεου; Εσείς προσπαθήσατε να δολοφονήσετε την Αρχόντισσα; Ήταν κι ο Εθέλδιρ όντως μπλεγμένος σ’αυτό, ή όχι;»
Η Ζιρίνα δίστασε ν’απαντήσει. *Θα ήταν συνετό να τον εμπιστευτώ;* Ο Άλφεντουρ δεν της είχε ποτέ δώσει αιτία για να τον θεωρεί αναξιόπιστο, αν και ήταν προφανές ότι βρισκόταν εδώ για την προώθηση των συμφερόντων της Νάζρηβ και μόνο. Από την άλλη, θα πήγαινε στοίχημα πως ούτε η ανώμαλη στριγκιά τον θεωρούσε αναξιόπιστο. *Είναι περισσότερο με το μέρος μας ή με το δικό της;* Ο διπλωμάτης έκρυβε πολύ καλά τις γνώμες και τις απόψεις του. Ένα μονάχα ήταν βέβαιο: ήθελε ειρήνη στη Φάνρηβ, ήθελε ευημερία.
Τι μπορεί να έχω να χάσω;
«Αυτά που θα μου πεις δεν πρόκειται να μεταφερθούν πουθενά αλλού,» τη διαβεβαίωσε ο Άλφεντουρ. «Το ξέρεις, από παλιά, ότι πάντα έτσι κάνω.»
«Και... ο μισθοφόρος σου;» Έριξε ένα βλέμμα στον Θάλβακιρ.
«Ο Θάλβακιρ είναι απόλυτα πιστός σε μένα· τον γνωρίζω χρόνια. Και δεν έχει τίποτα να κερδίσει με το να σας προδώσει στην Αρχόντισσα.
»Εσείς προσπαθήσατε να τη δολοφονήσετε;»

Η Ζιρίνα αναστέναξε. «Η υπόθεση είναι αρκετά μπλεγμένη. Ναι, μια μερίδα από εμάς προσπάθησε να τη δολοφονήσει. Αλλά ο Εθέλδιρ δεν ήταν σ'αυτή τη μερίδα. Τους έλεγε πως δεν έχει νόημα να σκοτώσουμε την Κέσριμιθ· απλά το Βασίλειο της Χάρνωθ θα στείλει άλλο Βασιλικό Αντιπρόσωπο εδώ.»

«Και είχε δίκιο. Τι έκανε, τότε, στα *Ποτά των Θεών* εκείνη τη βραδιά;»

«Ήθελε να δει τι θα γινόταν. Και τον είχα προειδοποιήσει, αλλά δεν με άκουσε. Ο ανόητος!»

«Και ο Ριλάθιρ;»

«Ο Ριλάθιρ προσπάθησε να την πυροβολήσει,» είπε η Ζιρίνα. «Δικό του ήταν το σχέδιο εξ αρχής, και αρκετοί συμφωνούσαν μαζί του. Δε μπορώ να καταλάβω τι νόμιζαν ότι θα κατάφερναν πέρα απ'το να εκτονώσουν την οργή τους.»

«Και ποιοι έβαλαν τις φωτιές από την άλλη μεριά της πλατείας;»

«Αυτό δεν το γνωρίζω. Πάντως, δεν ήμασταν εμείς. Αυτονομιστές πρέπει να ήταν.»

«Πώς ήξεραν οι αυτονομιστές ότι θα προσπαθούσατε να σκοτώσετε την Αρχόντισσα χτες;»

«Δεν ξέρω,» είπε η Ζιρίνα, μορφάζοντας. «Ίσως να ήταν τυχαίο...»

«Τυχαίο; Έχουν τόσους πολλούς κατασκόπους στην πόλη ώστε να μπορούν να δράσουν τόσο γρήγορα;»

«Δεν ξέρω,» είπε ξανά η Ζιρίνα. «Ναι, είναι όντως περίεργο. Αλλ' αυτό είναι το λιγότερο που μ'απασχολεί τώρα, Άλφεντουρ.»

«Για την επίθεση στο Μέγαρο των Αιρετών τι γνωρίζεις; Μπορεί να την έκαναν ο Ριλάθιρ και ο Νέλδουρ, όπως–»

«Φυσικά και όχι! Αν είναι δυνατόν...» *Επιπλέον,* πρόσθεσε νοερά, *το ενεργειακό κανόνι που έχουμε στην κατοχή μας κανένας δεν το έχει πειράξει εδώ και* πολύ *καιρό.* Βρισκόταν σε ασφαλές μέρος. Φρουρούμενο από πρώην επαναστάτες.

«Αυτονομιστές, λοιπόν...»

«Κατά πάσα πιθανότητα,» είπε η Ζιρίνα. «Αν και... απορώ πού βρήκαν ενεργειακό κανόνι. Ποτέ άλλοτε δεν έχουν επιτεθεί με ενεργειακό κανόνι.»

Ο Άλφεντουρ φάνηκε σκεπτικός για λίγο. Ύστερα ζήτησε: «Θα μπορούσες να με οδηγήσεις στον Φύλακα, Ζιρίνα; Απόψε;»

Τους ρώτησε αν είχαν γιγαντόλυκους στη διάθεσή τους, κι εκείνοι απάντησαν πως δεν είχαν. Το ήξερε, βέβαια, πως θα της έδιναν αυτή την απάντηση· οι κατάσκοποι του Φύλακα τής είχαν αναφέρει ότι ο Άλφεντουρ μετακινιόταν μ'ένα νοικιασμένο τετράκυκλο, ενώ είχε έρθει στην πόλη μ'ένα ελικόπτερο.

Τους πρότεινε να τους οδηγήσει σ'ένα μέρος όπου θα μπορούσαν να βρουν γιγαντόλυκους, γιατί το ταξίδι δεν ήταν μικρό· ήταν γύρω στα είκοσι χιλιόμετρα, δεν μπορούσαν να το κάνουν με τα πόδια. Ο Άλφεντουρ και ο Θάλβακιρ δεν έφεραν αντίρρηση.

Η Ζιρίνα καβάλησε τη Μαύρη Γούνα, και οι δυο τους την ακολούθησαν μέσα στην Πόλη της Αέναης Νύχτας. Τους πήγε μακριά από τον Νυκτόκηπο, πέρα από το Βόρειο Πάνθεο, πέρα από τον Φιλόξενο, πέρα από τη Μακριά Λόγχη, πέρα από την Αστροφώτιστη. Η απόσταση ήταν αρκετή· χρειάστηκε μιάμιση ώρα για να τη διανύσουν, κυρίως επειδή ο Άλφεντουρ και ο Θάλβακιρ βάδιζαν.

Η Ζιρίνα τούς οδήγησε τελικά στο Βόρειο Λιμάνι, κοντά σ'ένα μέρος όπου είχαν τα λημέρια τους οι κατάσκοποι του Φύλακα οι οποίοι προετοίμαζαν τον ερχομό του στη Φάνρηβ. Βέβαια, δε θα το έλεγε αυτό στον Άλφεντουρ. *Λέγε λίγα, κρύβε πολλά.* Ο διπλωμάτης δεν χρειαζόταν να ξέρει και τόσο επικίνδυνες λεπτομέρειες.

Τους έβγαλε από την Πόλη της Αέναης Νύχτας, και βρέθηκαν σ'έναν δρόμο του Βόρειου Λιμανιού που αυτή την ώρα ήταν άδειος από ανθρώπους· μόνο τα στοιχειά της πόλης περιφέρονταν σφυρίζοντας και ουρλιάζοντας μαζί με τον παγερό θαλασσινό άνεμο που ερχόταν από τα νότια και τα δυτικά.

«Τι στάβλος είναι αυτός που νοικιάζει γιγαντόλυκους τέτοια ώρα;» ρώτησε ο Άλφεντουρ.

«Μην ανησυχείς,» αποκρίθηκε η Ζιρίνα, «είναι γνωστοί μου. Για χάρη μου θα σας νοικιάσουν δυο λύκους. Περιμένετε εδώ, όμως.»

«Πόσα λεφτά θέλεις;»

«Θα το κανονίσουμε μετά αυτό. Περιμένετε εδώ.»

«Εντάξει.»

Η Ζιρίνα απομακρύνθηκε από τον Άλφεντουρ και τον σωματοφύλακά του, πήγε στο μέρος που οι πράκτορες του Φύλακα είχαν ως βάση τους στο Βόρειο Λιμάνι, κι αφού βεβαιώθηκε – όσο καλύτερα μπορούσε – ότι δεν την ακολουθούσαν, κατέβηκε από τη Μαύρη Γούνα και χτύπησε την πόρτα. Αναμφίβολα, οι παρατηρητές του

Φύλακα θα πρόσεχαν για εχθρικούς κατασκόπους καλύτερα από εκείνη.

Οι άνθρωποι που βρίσκονταν μέσα στο οίκημα τής άνοιξαν και, ύστερα από μια σύντομη κουβέντα, συμφώνησαν να της δώσουν δύο γιγαντόλυκους. Το θεωρούσαν, μάλιστα, πολύ θετικό που η Ζιρίνα είχε καταφέρει να πείσει τον Διπλωματικό Αντιπρόσωπο της Νάζρηβ να μιλήσει με τον Φύλακα.

Ο Άλφεντουρ και ο Θάλβακιρ καβάλησαν τους δύο γιγαντόλυκους, η Ζιρίνα τούς άνοιξε πάλι τη διαστασιακή δίοδο με το Φυλαχτό της, και μπήκαν στην Πόλη της Αέναης Νύχτας. Έτρεξαν προς τα βόρεια, προς τη Λιμανοπύλη, και έφτασαν πολύ γρήγορα καθώς οι λύκοι τους πηδούσαν ανάλαφρα μέσα στην ενδοδιάσταση με τις ασθενικές ελκτικές δυνάμεις.

Από το φυλάκιο πλάι στην πύλη είδαν φώτα τα οποία φαίνονταν θολά σαν να γλιστρούσαν φιλτραρισμένα μέσα στην Πόλη της Αέναης Νύχτας.

Η Λιμανοπύλη ήταν ορθάνοιχτη.

«Ανοιχτή;» είπε ο Θάλβακιρ. «Τέτοια ώρα;»

Η Ζιρίνα γέλασε. «Δεν είναι ανοιχτή στη Φάνρηβ της Μοργκιάνης. Μόνο εδώ, στην Πόλη της Αέναης Νύχτας. Μπορείς να την ανοίξεις και να την κλείσεις,» εξήγησε καθώς περνούσαν την πύλη και έβγαιναν στην ύπαιθρο, «με τη χρήση ενός μεγάλου μοχλού μέσα στο φυλάκιο ο οποίος είναι πλέον μέρος της Πόλης· η σκοτεινή αντανάκλασή του έχει απορροφηθεί από αυτήν, ως τμήμα της Λιμανοπύλης. Αλλά δεν υπάρχει κανένας λόγος να κρατάμε την πύλη κλειστή εδώ – δεν πρόκειται να έρθουν εισβολείς – οπότε την έχουμε συνέχεια ανοιχτή, για ευκολία.»

Η Πόλη της Αέναης Νύχτας εκτεινόταν και στην ύπαιθρο έξω από τη Φάνρηβ. Εδώ, βέβαια, δεν ήταν *πόλη,* αλλά ήταν η ίδια ενδοδιάσταση, με τον ίδιο γκριζωπό φωτισμό που δεν είχε φανερή πηγή προέλευσης, με τις ίδιες ασθενικές ελκτικές δυνάμεις, με τις ίδιες πυκνές σκιές. Τα περισσότερα δέντρα υπήρχαν πραγματικά στην Πόλη, όπως επίσης και σχεδόν όλοι οι μεγάλοι βράχοι· δεν ήταν θολές, φασματικές μορφές. Η ενδοδιάσταση τα είχε απορροφήσει ύστερα από τόσα χρόνια ύπαρξης σε τούτα τα μέρη. Μάλιστα, ορισμένα δέντρα που είχαν καταστραφεί κατά τον τελευταίο πόλεμο με

τους Παντοκρατορικούς εξακολουθούσαν να υφίστανται εδώ, στην Πόλη – ή, ίσως, στους *Τόπους* – της Αέναης Νύχτας. Η ενδοδιάσταση δεν τα είχε ακόμα ξεχάσει.

Οι γιγαντόλυκοι έτρεχαν με πολύ μεγάλη ταχύτητα μέσα στην ύπαιθρο, κάνοντας πελώρια άλματα, διασχίζοντας το ένα χιλιόμετρο μετά το άλλο.

Ο Θάλβακιρ ρώτησε τη Ζιρίνα: «Ώς πού εκτείνεται αυτή η ενδοδιάσταση;»

«Γύρω στα δέκα χιλιόμετρα. Θα χρειαστεί να βγούμε προτού φτάσουμε στον Φύλακα, δυστυχώς.»

Και, ύστερα από λίγο, έστριψε προς τα ανατολικά και τους οδήγησε πίσω από μια συστάδα δέντρων και μπροστά σε μια δίοδο – ένα αφύσικα σκοτεινό σημείο σαν πόρτα. Πέρασαν από μέσα της, σκύβοντας πάνω στις πλάτες των γιγαντόλυκών τους, και βγήκαν στο νυχτερινό τοπίο της Μοργκιάνης, το οποίο έμοιαζε πιο φωτεινό υπό το φως των δύο φεγγαριών του ουρανού της.

Οι γιγαντόλυκοι γρύλισαν ανήσυχα, ενοχλημένοι ίσως από την ξαφνική μετατόπιση μέσα στις διαστάσεις.

«Από δω και πέρα θα πρέπει να είμαστε γρήγοροι και συγχρόνως προσεχτικοί,» είπε η Ζιρίνα. «Κυκλοφορούν ανιχνευτές της Αρχόντισσας που παρατηρούν για πιθανές κινήσεις του Φύλακα.»

«Υποθέτω πως θα ξέρεις κάποιον ασφαλή δρόμο...» είπε ο Άλφεντουρ.

«Ο πιο ασφαλής δρόμος είναι και ο πιο απλός: αυτός που οδηγεί προς τη Ράσνηβ. Αλλά, και πάλι, θα πρέπει να είμαστε προσεχτικοί,» επανέλαβε η Ζιρίνα.

Ο δρόμος που οδηγούσε προς τη Ράσνηβ, μια από τις πόλεις του Θαλασσοδάσους, βρισκόταν κοντά στην ακτή και περνούσε ανάμεσα από ψηλά αειθαλή δέντρα που είχαν μάθει να αντιμετωπίζουν τους ανέμους της θάλασσας με τρόπο ανθεκτικό κι ευλύγιστο. Οι σκιές τους, που απλώνονταν σαν πυκνό δίχτυ, έμοιαζαν ζωντανές.

Οι γιγαντόλυκοι έτρεχαν πιο αργά απ'ό,τι μέσα στην ενδοδιάσταση, όμως η ταχύτητά τους εξακολουθούσε να είναι μεγάλη. Κατά κανόνα, έτρεχαν πιο γρήγορα από το μέσο άλογο.

Κανένας δεν προσπάθησε να σταματήσει τους λυκοκαβαλάρηδες ή να τους επιτεθεί, γιατί, υπέθετε η Ζιρίνα, δεν έμοιαζαν με τίποτα πε-

ρισσότερο από τρεις ταξιδιώτες. Κανείς δεν θα μπορούσε να ξέρει ποιοι ήταν ή πού κατευθύνονταν.

Μέσα σε μισή ώρα είχαν διανύσει τα δέκα χιλιόμετρα που τους χώριζαν από το στρατόπεδο του Φύλακα, και τώρα το είδαν προς τ'ανατολικά. Είδαν τις φωτιές του και τα ενεργειακά φώτα του. Είδαν σκοτεινές σημαίες να κυματίζουν στον άνεμο.

Η Ζιρίνα έστριψε, ακολουθώντας ένα δύσβατο μονοπάτι όπου οι γιγαντόλυκοι δεν είχαν κανένα πρόβλημα να περπατήσουν. *Εδώ είναι που μπορεί να συμβεί κάτι,* σκέφτηκε, κι αμέσως μετά το είπε στον Θάλβακιρ, και πρόσεξε ότι ξαφνικά ένα πιστόλι παρουσιάστηκε στο χέρι του.

Οι άνθρωποι, όμως, που ήρθαν να τους κλείσουν τον δρόμο, καβαλώντας γιγαντόλυκους κι εκείνοι, δεν ήταν ανιχνευτές ή κατάσκοποι της Αρχόντισσας· ήταν παρατηρητές του Φύλακα. Η Ζιρίνα το διέκρινε μέσα στο φεγγαρόφωτο.

«Σταματήστε!» φώναξε ένας από τους παρατηρητές. «Ποιοι είστε και τι δουλειά έχετε εδώ;»

«Από τη Φάνρηβ έρχομαι. Το όνομά μου είναι Ζιρίνα ωλ Φέρενερ. Φέρνω μαζί μου έναν άνθρωπο που ο Φύλακας ήθελε να δει, αλλά δεν μπορώ να πω σ'εσάς ποιος είναι. Πρόκειται για πολιτικό θέμα.»

Οι άνθρωποι του Φύλακα γνώριζαν ποιοι ήταν οι σημαντικοί του σύμμαχοι μέσα στη Φάνρηβ, έτσι δεν προκάλεσαν προβλήματα στη Ζιρίνα. Χωρίς καμία καθυστέρηση, επέτρεψαν σ'εκείνη και τους δύο συντρόφους της να μπουν στο εσωτερικό του στρατοπέδου, το οποίο ήταν αρκετά μεγάλο, καθώς ο Φύλακας είχε συγκεντρώσει υποστήριξη από πολλές και διάφορες πόλεις της Κοινοπολιτείας των Τεσσάρων Δασών. Δεν θα ερχόταν εδώ μόνος του, φυσικά.

Αλλά η σημαντικότερη υποστήριξή του ήταν από τη Σάλθενρηζ, όπου καταγόταν η σύζυγός του, η Πριγκίπισσα του Μαύρου Δάσους, η Φαέλθανιρ αλ Τελσέκρουν. Μπορούσες να δεις τους πολεμιστές της και τις σημαίες της παντού στον καταυλισμό.

«Περιμένετε λίγο,» είπε ένας από αυτούς τους πολεμιστές στη Ζιρίνα. «Θα ειδοποιήσουμε τον Φύλακα.» Και βάδισε ανάμεσα στις σκηνές, χάθηκε από τα μάτια τους.

Τριγύρω στέκονταν άλλοι μαχητές οι οποίοι παρατηρούσαν τους επισκέπτες. *Μας εμπιστεύονται,* σκέφτηκε η Ζιρίνα, *αλλά όχι και*

τόσο ώστε να μας αφήσουν τελείως μόνους. Κι αναρωτήθηκε τι να σκεφτόταν ο *Άλφεντουρ* για όλ’ αυτά, τι γνώμη να είχε για το συγκεντρωμένο στράτευμα που έβλεπε. Η Ζιρίνα υποπτευόταν ότι, μάλλον, δεν θα του άρεσε. Ο Άλφεντουρ δεν ήθελε πόλεμο· ήθελε εμπόριο. *Αλλά αν οι Χαρνώθιοι δεν φύγουν από την πόλη μας τότε πόλεμο θα έχουμε!* Και ο Άλφεντουρ δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για να το εμποδίσει αυτό· επομένως, έπρεπε να καταλάβει πως το πιο συμφέρον για εκείνον ήταν να συνταχθεί με τις δυνάμεις της Κοινοπολιτείας και του Φύλακα.

Ο πολεμιστής που είχε φύγει δεν άργησε να επιστρέψει, και τους ζήτησε να τον ακολουθήσουν αφού πρώτα του έδιναν όλα τους τα όπλα.

«Για ποιο λόγο;» ρώτησε ο Θάλβακιρ.

«Δεν περιμένετε, ασφαλώς, να σας επιτρέψουμε να πλησιάσετε τον Φύλακα οπλισμένοι!» είπε ο πολεμιστής, προσπαθώντας να κοιτάξει μέσα στο σκοτάδι της κουκούλας του.

Ο Άλφεντουρ έκανε κάποιο νόημα στον Θάλβακιρ με τα δάχτυλά του – χρησιμοποιώντας τη Σιωπηλή Γλώσσα, μάλλον, την οποία η Ζιρίνα δεν γνώριζε. Ο Θάλβακιρ έδωσε το πιστόλι του στον πολεμιστή, και μετά ξεθηκάρωσε δύο ξιφίδια κι άλλο ένα πιστόλι και τα έδωσε κι αυτά στους υπόλοιπους που είχαν μόλις πλησιάσει. Η Ζιρίνα παρέδωσε τα δικά της όπλα, και ο Άλφεντουρ τα δικά του.

Παρά την προθυμία τους να υπακούσουν, οι άνθρωποι του Φύλακα τούς έψαξαν, ύστερα, από πάνω ώς κάτω, χωρίς καθυστέρηση. Και δεν βρήκαν τίποτα επικίνδυνο κρυμμένο επάνω τους.

Μετά, ο πολεμιστής που είχε ειδοποιήσει τον Φύλακα είπε: «Ελάτε τώρα μαζί μου.»

Η Ζιρίνα τον ακολούθησε, αν και γνώριζε κι η ίδια πώς να φτάσει στη σκηνή του Φύλακα· δεν ήταν, ασφαλώς, η πρώτη φορά που ερχόταν στο στρατόπεδο. Ο Άλφεντουρ και ο Θάλβακιρ βάδισαν δεξιά της. Τους γιγαντόλυκούς τους τους άφησαν πίσω.

Η σκηνή του Φύλακα δεν είχε και καμια μεγάλη διαφορά από τις υπόλοιπες εκτός από το έμβλημα της Φάνρηβ που ήταν ζωγραφισμένο σ’ένα κομμάτι ξύλο πάνω από την είσοδό της: ένας λευκός δίσκος με μια τετράγωνη προεξοχή στην κορυφή του. Συμβόλιζε το τραπέζι του συμβουλίου της πόλης το οποίο είχε παρόμοιο σχήμα. Συμβόλιζε τον τρόπο που η Φάνρηβ διοικείτο εδώ και αιώνες: απο-

φάσεις που παίρνονται από πολλούς μαζί ενώ ένας τούς φρουρεί από εξωτερικούς και εσωτερικούς κινδύνους.

Μια φρουρός παραμέρισε την κουρτίνα της εισόδου της σκηνής, αφήνοντας τη Ζιρίνα και τους δύο συντρόφους της να περάσουν. Ο πολεμιστής που τους είχε οδηγήσει ώς εδώ έμεινε έξω.

Το εσωτερικό ήταν χωρισμένο με περισσότερες κουρτίνες αλλά ο χώρος στον οποίο βρέθηκαν έμοιαζε με δωμάτιο υποδοχής. Είχε ένα μικρό τραπέζι στο κέντρο, με μια καράφα επάνω και μερικές καρέκλες τριγύρω. Μπροστά από την αντικρινή κουρτίνα ήταν κρεμασμένη μια σημαία όπου ήταν ζωγραφισμένα πλάι-πλάι το έμβλημα της Φάνρηβ και το έμβλημα της Κοινοπολιτείας των Τεσσάρων Δασών.

Πίσω από το τραπέζι στεκόταν ο δικαιωματικός Φύλακας της Φάνρηβ, ο Άσραδλιν ωλ Χέρκανεκ: μαυρόδερμος με μακριά πράσινα μαλλιά που έπεφταν, λυτά, στους ώμους του. Στο μέτωπό του ήταν ένας γυαλιστερός, χρυσός δίσκος με το έμβλημα της Φάνρηβ λαξεμένο επάνω, δεμένος εκεί με ένα δερμάτινο λουρί που περνούσε γύρω απ'το κεφάλι του. Το Διάδημα των Φυλάκων, το οποίο είχαν πάρει μαζί τους στην εξορία όταν οι Παντοκρατορικοί τούς έδιωξαν από τη Φάνρηβ.

Η Ζιρίνα θεωρούσε τον Άσραδλιν όμορφο – και *ήταν* όμορφος, αντικειμενικά, νόμιζε: ψηλός, λιγνός αλλά γεροδεμένος, με έξυπνο βλέμμα και χείλη που έμοιαζαν έτοιμα ανά πάσα στιγμή είτε να χαμογελάσουν είτε να μετατραπούν σε μια γραμμή αποφασιστικότητας επάνω στο πρόσωπό του – αλλά δεν τη γοήτευε όπως ο Εθέλδιρ. Ούτε στο ελάχιστο. Ο Άσραδλιν ήταν μόνο για να τον κοιτάζεις.

Ο Άλφεντουρ κατέβασε την κουκούλα της κάπας του.

«Κύριε Άλφεντουρ,» είπε ο Άσραδλιν. «Το φαντάστηκα πως ίσως εσείς να ήσασταν που έφερε η Ζιρίνα. Είχα πει πως ήθελα να σας δω όταν ερχόσασταν στη Φάνρηβ. Με τον πατέρα μου είχατε μιλήσει στο παρελθόν...»

«Δυστυχώς, ελάχιστες φορές,» αποκρίθηκε ο Άλφεντουρ. «Μία φορά πολύ παλιά, προτού διωχθείτε από τη Φάνρηβ, όταν ήμουν νέος και είχα μόλις αρχίσει να εργάζομαι ως διπλωμάτης της Νάζρηβ. Κι άλλη μια φορά κατά την περίοδο της Παντοκρατορικής Κατοχής, στην Κάρενρηζ, όπου βρισκόμουν τότε για διπλωματικές δουλειές άσχετες με εκείνον.»

Ο Άσραδλιν ένευσε. «Ναι. Την τελευταία φορά σάς είχα δει· ήμουν εκεί αν θυμάστε.»

«Το θυμάμαι. Και λυπάμαι για τον θάνατο του πατέρα σας, Εξοχότατε· ήταν τραγικός, και άδικος.»

«Το γνωρίζετε, λοιπόν. Γνωρίζετε ακριβώς πώς πέθανε.»

Ο Άλφεντουρ ένευσε.

«Ένα χρόνο αφότου η Μοργκιάνη απελευθερώθηκε, ενώ σκεφτόμασταν πώς θα επιστρέψουμε στη Φάνρηβ, την πατρίδα μας!» είπε ο Άσραδλιν, και τα μάτια του γυάλισαν από οργή. Έμοιαζε έτοιμος να χιμήσει στους ίδιους τους θεούς. Ο πατέρας του, ο Μάλμεντιρ, ο προηγούμενος Φύλακας, είχε σκοτωθεί από το τσίμπημα δηλητηριώδους φιδιού μέσα στο Μαύρο Δάσος. Η Ζιρίνα είχε ακούσει διάφορους να εικάζουν ότι ίσως στην πραγματικότητα να ήταν δολοφονία, σκηνοθετημένη από τους ανθρώπους της Αρχόντισσας και από πρώην πράκτορες της Παντοκράτειρας, αλλά τίποτα δεν είχε αποδειχτεί. Ακόμα και ο Άσραδλιν το παραδεχόταν αυτό, παρότι μισούσε με πάθος και τους Παντοκρατορικούς (πρώην ή μη, δεν τον ενδιέφερε) και τους Χαρνώθιους.

«Σας καταλαβαίνω, Εξοχότατε,» αποκρίθηκε ο Άλφεντουρ.

Μετά τον θάνατο του Μάλμεντιρ, ο Άσραδλιν είχε πάρει τον τίτλο του Φύλακα ως ο μεγαλύτερος ηλικιακά αρσενικός απόγονος. Καθότι ο Οίκος των Χέρκανεκ ήταν πατριαρχικός, οι Φύλακες ήταν πάντα άντρες.

«Καθίστε, παρακαλώ,» είπε ο Άσραδλιν. «Και ποιος είναι ο κύριος;» Κοίταξε προς τη μεριά του Θάλβακιρ.

Ο Άλφεντουρ τον σύστησε, εξηγώντας πως ήταν σωματοφύλακάς του και έμπιστο άτομο εδώ και χρόνια.

Αφού κάθισαν στις καρέκλες γύρω από το μικρό τραπέζι, μια υπηρέτρια παραμέρισε μια από τις κουρτίνες της σκηνής και ρώτησε αν ο Εξοχότατος θα επιθυμούσε να τους φέρει κάτι. Ο Άσραδλιν κοίταξε τους επισκέπτες του ερωτηματικά, αλλά όλοι αρνήθηκαν να φάνε οτιδήποτε· μόνο να πιουν ήθελαν. Οπότε η υπηρέτρια γέμισε μερικές κούπες με κρασί που υπήρχε μέσα στην καράφα στο κέντρο του τραπεζιού. Μετά έφυγε γλιστρώντας από την άκρη της κουρτίνας όπου είχε έρθει. Ήταν λυγερή, μικρόσωμη, πρασινόδερμη, και μελαχρινή.

«Μου έχουν πει ότι έχετε καλές σχέσεις με τη Βασιλική Αντιπρόσωπο της Φάνρηβ, κύριε Άλφεντουρ,» είπε ο Άσραδλιν, ανακινώντας το κρασί μέσα στην κούπα του καθώς παρατηρούσε τον διπλωμάτη.

«Με *όλους* προσπαθώ να έχω καλές σχέσεις, Εξοχότατε· αυτή είναι η δουλειά μου.» Ο Άλφεντουρ ήπιε μια μικρή γουλιά από το δικό του κρασί.

«Η Αρχόντισσα, αναμφίβολα, θα σας έχει ζητήσει να στρέψετε τη Νάζρηβ εναντίον μου...»

«Η Νάζρηβ ενδιαφέρεται μόνο για την ευημερία της περιοχής.»

«Ακόμα κι αν αυτή η ευημερία είναι πλασματικά δημιουργημένη από το Βασίλειο της Χάρνωθ;»

«Η πλασματικά δημιουργημένη ευημερία σύντομα θρυμματίζεται, Εξοχότατε, σε όλες τις περιπτώσεις.»

«Μπορεί ο λαός να καταπιέζεται αλλά το εμπόριο να πηγαίνει καλά,» είπε ο Άσραδλιν.

«Για πόσο, όμως; Οι ελεύθεροι άνθρωποι εμπορεύονται καλύτερα. Αυτό, τουλάχιστον, έχω δει εγώ σ'όλα τα μέρη που έχω ταξιδέψει· και δεν είναι λίγα. Από τη μια άκρη του ποταμού Τίγρη ώς την άλλη, κι ακόμα πιο μακριά.»

«Η εμπειρία σας, σίγουρα, είναι μεγάλη· δεν αντιλέγω.» Ο Άσραδλιν ήπιε μια γουλιά κρασί, παρατηρώντας τον πιο υπολογιστικά από πριν. Η Ζιρίνα αναρωτιόταν τι άποψη να είχε αρχίσει να σχηματίζει για τον διπλωμάτη. Καλή ή κακή; *Πρέπει να τον πάρουμε με το μέρος μας, Εξοχότατε, όχι να τον αποξενώσουμε!*

Η Αιρετή είπε: «Ο κύριος Άλφεντουρ ενδιαφέρεται να μάθει τι θα είχε να κερδίσει η Νάζρηβ όταν η πόλη μας είναι και πάλι ελεύθερη.»

«Αναφέρεσαι σε εμπορικά θέματα, Ζιρίνα; Όπως φορολογίες προϊόντων και τα λοιπά;»

«Ασφαλώς.»

«Μα αυτά είναι, περισσότερο, θέματα των Αιρετών παρά του Φύλακα. Το καθήκον του Φύλακα είναι η περιφρούρηση της πόλης.»

Η Ζιρίνα έστρεψε το βλέμμα της στον Άλφεντουρ. «Καταλαβαίνετε, λοιπόν, κύριε Άλφεντουρ, γιατί τα πράγματα θα είναι *πολύ* καλύτερα όταν έχουμε διώξει τους Χαρνώθιους;» (Του μιλούσε ξανά στον πληθυντικό, επίσημα, καθώς αυτή ήταν μια επίσημη συνάντηση.)

«Τώρα οι Αιρετοί δεν μπορούν να πάρουν καμία απόφαση εκτός αν την εγκρίνει η Αρχόντισσα. Ακόμα κι αν όλοι μας συμφωνούμε σε κάτι, αν η Βασιλική Αντιπρόσωπος διαφωνεί, τίποτα δεν γίνεται. Ο Φύλακας, όμως, είναι απλά ένα μέλος του συμβουλίου, αν και έχει κάποια πλεονεκτήματα σε σχέση με τα υπόλοιπα μέλη.»

«Ναι,» είπε ο Άλφεντουρ, «γνωρίζω πώς ήταν παλιότερα η διοίκηση στη Φάνρηβ.»

«Στη συγκεκριμένη περίπτωση, όμως,» είπε η Ζιρίνα στρέφοντας το βλέμμα της στον Άσραδλιν, «νομίζω, Εξοχότατε, πως θα έπρεπε να προσφέρουμε κάποιες διαβεβαιώσεις στη Νάζρηβ προκειμένου να μας βοηθήσει.»

«Τι άλλες διαβεβαιώσεις χρειάζονται πέρα από το ότι η Φάνρηβ θα είναι ξανά ελεύθερη; Οι φόροι σίγουρα δεν θα είναι το ίδιο βαρείς, όπως τώρα που η πόλη είναι προτεκτοράτο της Χάρνωθ,» είπε ο Άσραδλιν κοιτάζοντας τον Άλφεντουρ. «Κι από κει και πέρα μπορούμε, ασφαλώς, να κάνουμε και διάφορες... διευκολύνσεις στη Νάζρηβ. Θα τις προτείνω προσωπικά, και η ψήφος του Φύλακα είναι διπλή μέσα στο συμβούλιο.»

Γνώριζε το παλιό πολιτικό σύστημα καλά· η Ζιρίνα δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία γι'αυτό. Ο πατέρας του του το είχε διδάξει όσο βρίσκονταν στην εξορία.

«Τι είδους διευκολύνσεις;» ρώτησε ο Άλφεντουρ. Αν και έδειχνε άνετος και φιλικός, η Ζιρίνα δεν αμφέβαλλε ότι το μυαλό του ήταν τόσο υπολογιστικό όσο το βλέμμα του Άσραδλιν.

«Μικρότερη φορολογία στους εμπόρους που έρχονται από τον ποταμό Τίγρη. Καλύτερες τιμές για ό,τι αγοράζουν οι έμποροί σας από τη Φάνρηβ. Αλλά τώρα το βασικό είναι να *πολεμήσουμε,* κύριε Άλφεντουρ. Πρέπει να διώξουμε τους Χαρνώθιους από την πατρίδα μου· τα υπόλοιπα μπορούν εύκολα να συμφωνηθούν μετά.»

Ο Άσραδλιν, παρότι γνώριζε αρκετή *θεωρητική* πολιτική, δεν γνώριζε αρκετή *πρακτική* πολιτική, δυστυχώς. Ήταν δεκαεφτά χρονών όταν εκείνος και η οικογένειά του εξορίστηκαν από τη Φάνρηβ, και σήμερα ήταν τριάντα. Έξι χρόνια μικρότερος από τη Ζιρίνα, η οποία σκέφτηκε ότι η έλλειψη εμπειρίας του πιθανώς να αποτελούσε πρόβλημα.

«Ορισμένα πράγματα δεν θα μπορούσαν να συμφωνηθούν από τώρα;» τον ρώτησε.

Ο Άσραδλιν την κοίταξε συνοφρυωμένος. «Μα, εκτός από εσένα, Ζιρίνα, κανένα άλλο μέλος του συμβουλίου δεν είναι παρόν...»

Ναι, από πρακτική πολιτική δεν τα πήγαινε και πολύ καλά. «Έτσι όπως είναι το συμβούλιο τώρα, Εξοχότατε, δεν έχει μεγάλη σημασία αυτό. Οι μισοί είναι φίλοι των Χαρνώθιων, όπως ξέρετε. Και σήμερα το πρωί, μάλιστα, κάτι τραγικό συνέβη.»

«Τι εννοείς;»

«Θα σας εξηγήσω μετά. Για την ώρα, νομίζω πως θα ήταν σωστό να δώσουμε κάποιες *συγκεκριμένες* διαβεβαιώσεις στον κύριο Άλφεντουρ, ώστε να ξέρει τι να μεταφέρει στον Εμπορικό Σύνδεσμο της Νάζρηβ. Δε θα μας βοηθήσουν χωρίς να γνωρίζουν *ακριβώς* τι έχουν να κερδίσουν από εμάς.»

«Εντάξει, τότε,» είπε ο Άσραδλιν· «μπορούμε να το συζητήσουμε. Αν και, κανονικά, μια τέτοια συζήτηση θα έπρεπε να γίνει με όλους τους Αιρετούς παρόντες.»

«Τα πράγματα στη Φάνρηβ δεν είναι όπως παλιά, Εξοχότατε – το γνωρίζετε.»

«Φυσικά και το γνωρίζω, Ζιρίνα. Αλλά...» Κόμπιασε προς στιγμή. «Σε διαφορετική περίπτωση, αν ένας Φύλακας έδινε τέτοιες διαβεβαιώσεις χωρίς την έγκριση των Αιρετών–»

«Οι παλιοί νόμοι δεν ισχύουν πια,» τον διέκοψε η Ζιρίνα. «Ο Νόμος του Βασιλείου της Χάρνωθ κυβερνά τη Φάνρηβ. Παίζουμε, επομένως, με τους *δικούς μας* κανόνες και μόνο.»

Ο Άσραδλιν έμεινε σιωπηλός για λίγο, πίνοντας μια γουλιά από το κρασί του. Μετά είπε: «Ας συζητήσουμε για τη φορολογία των εμπορευμάτων.»

Η συζήτηση δεν κράτησε πολλή ώρα, και κυρίως η Ζιρίνα ήταν που έδινε ρεαλιστικές πληροφορίες και αριθμούς – πράγμα που ήταν βέβαιη ότι ο Άλφεντουρ δεν μπορεί παρά να παρατήρησε. Όπως επίσης θα είχε παρατηρήσει ότι ο Άσραδλιν ήταν λιγάκι άσχετος από ουσιαστική πολιτική. *Θα ήταν τόσο πολύ καλύτερα αν ο πατέρας του ήταν ζωντανός! Αλλά δυστυχώς...* Όπως και νάχε, πάντως, ο διπλωμάτης δεν μπορεί να μην έβλεπε ότι ο Άσραδλιν ήταν ένας άνθρωπος που ενδιαφερόταν ειλικρινά για το καλό της Φάνρηβ. Δε μπορεί να μην έβλεπε πως η Νάζρηβ θα είχε περισσότερα να κερδίσει από αυτόν παρά από τη δολοπλόκο, διεστραμμένη Αρχόντισσα Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ. Το εμπόριο θα γινόταν καλύτερο για όλους σ'ολόκληρο

τον ποταμό Τίγρη, όταν η Φάνρηβ ήταν μέρος της Κοινοπολιτείας ξανά.

«Θα έχουμε τη βοήθειά σας;» ρώτησε ο Άσραδλιν, αφού τα περί εμπορίου είχαν συμφωνηθεί.

«Θα αναφέρω την πρότασή σας στο Συμβούλιο της Νάζρηβ, Εξοχότατε. Δε μπορώ ο ίδιος να υποσχεθώ κάτι.»

«Θα μπορούσατε, όμως, να κάνετε εκείνο που πρότεινε ο Εθέλδιρ,» είπε η Ζιρίνα στον Άλφεντουρ.

«Δηλαδή;»

«Να αναφέρετε στο Συμβούλιο μόνο τη δική μας πρόταση, όχι της Αρχόντισσας, και να την κάνετε να φανεί ελκυστική.»

«Δυστυχώς, αυτό δεν μπορώ να το κάνω. Λυπάμαι, αλλά αν–»

«Δεν θέλετε να ελευθερωθεί η Φάνρηβ από τους δυνάστες της;» τον διέκοψε ο Άσραδλιν, και τώρα η όψη του ήταν πιο σκληρή από πριν· κοίταζε τον Άλφεντουρ σχεδόν εχθρικά.

«Οι προσωπικές μου επιθυμίες δεν έχουν καμια σημασία, Εξοχότατε. Είμαι Διπλωματικός Αντιπρόσωπος της Νάζρηβ· δεν μπορώ να αποκρύπτω πληροφορίες από το Συμβούλιο.

»Μου επιτρέπετε, όμως, να σας κάνω μια ερώτηση;»

«Ασφαλώς.»

«Η βοήθεια που ζητάτε από εμάς – ο αποκλεισμός των εμπόρων της Χάρνωθ στη Φάνρηβ – σκέφτεστε να πραγματοποιηθεί ενώ συγχρόνως θα πολιορκείτε την πόλη ή ενώ απλώς θα βρίσκεστε εδώ και θα την απειλείτε ασκώντας πολιτικές πιέσεις;»

«Δεν είμαστε εδώ μόνο ως φόβητρο, κύριε Άλφεντουρ,» είπε ο Άσραδλιν. «Θα επιτεθούμε. Θα πάρουμε πίσω τη Φάνρηβ.»

«Αν σκοπεύετε να επιτεθείτε σύντομα, τότε ο δικός μας εμπορικός αποκλεισμός μάλλον δεν θα σας είναι και τόσο χρήσιμος.»

«Γιατί όχι; Οι Χαρνώθιοι δεν θα μπορούν να προμηθεύονται πράγματα από τον ποταμό Τίγρη. Και η πολιορκία σίγουρα δεν θα τελειώσει μέσα σε μερικές ημέρες. Οι επιθέσεις μας από έξω, σε συνδυασμό με την έλλειψη εμπορικής βοήθειας από τον ποταμό, θα τους γονατίσουν πιο γρήγορα, θα τους αναγκάσουν να φύγουν.»

Η Ζιρίνα πρόσθεσε: «Αν μη τι άλλο, αυτό θα επιταχύνει την επίλυση του προβλήματος με πολύ λιγότερους θανάτους και υλικές ζημιές.»

«Μάλιστα,» είπε ο Άλφεντουρ. «Καταλαβαίνω.» Αλλά τίποτα δεν φάνηκε στο πρόσωπό του· η Ζιρίνα το έβρισκε αδύνατον να μαντέψει αν είχαν καταφέρει να τον κάνουν να συμφωνήσει μαζί τους.

Μήπως δεν έπρεπε να τον είχα φέρει ποτέ να μιλήσει στον Φύλακα; Ο Εθέλδιρ, όμως, πίστευε ότι έπρεπε να μιλήσουν οι δυο τους...

Ύστερα από μια σύντομη ματιά στο ρολόι του, ο διπλωμάτης είπε: «Δε μπορώ, δυστυχώς, να μείνω περισσότερο. Πρέπει να επιστρέψω στη Φάνρηβ. Εκτός των άλλων, αύριο το πρωί θα γίνει η κηδεία του Κασλάριν και θέλω να είμαι εκεί.»

Ο Άσραδλιν συνοφρυώθηκε. «Του Κασλάριν;...»

«Ναι, Εξοχότατε,» είπε η Ζιρίνα, «του Κασλάριν ωλ Μάρατεκ. Είναι νεκρός–»

«Είχε αρχίσει να μας υποστηρίζει; Γι'αυτό τον δολοφόνησαν;»

«Όχι. Κάποιοι επιτέθηκαν σε όλους μας, με ενεργειακό κανόνι, ενώ ήμασταν μέσα στο Μέγαρο των Αιρετών...»

3

Η Απελευθέρωση Ενός Επαναστάτη· Μια Κυνηγός με τους Αυτονομιστές· οι Αμφίβολες Κινήσεις του Αδελφού του· η Κηδεία· στην Αγκαλιά της Ξανά

Έβλεπε κάποιο όνειρο όταν άκουσε ν'ανοίγουν την πόρτα του κελιού του. Ξυπνώντας όμως δεν μπορούσε να θυμηθεί τι όνειρο ήταν. Δεν μπορούσε να θυμηθεί τίποτα από αυτό.

Περίμενε ότι ανακριτές θα έμπαιναν πάλι, αλλά κανένας δεν μπήκε. Κανένας δεν πέρασε το κατώφλι. Η μορφή ενός φρουρού, που στεκόταν απέξω, του είπε: «Είστε ελεύθερος να φύγετε, κύριε ωλ Σαρέλκεμ· η Αρχόντισσα δεν σας θεωρεί ύποπτο για την απόπειρα δολοφονίας εναντίον της. Βγείτε και θα σας οδηγήσουμε ώς την πύλη του Μεγάρου.»

Ο Εθέλδιρ ατένιζε για μερικές στιγμές τον Χαρνώθιο μαχητή αμίλητος, αναρωτούμενος αν μήπως ονειρευόταν ξανά. Είχε τρομερούς εφιάλτες εδώ μέσα, και ένας επίσης τρομερός φόβος τον είχε καταλάβει. Είχε πέσει επάνω του σαν μανδύας με δηλητηριώδες υγρό το οποίο βυθιζόταν ολοένα και πιο βαθιά μέσα στον οργανισμό του – μέσα στην ψυχή του. Ήταν βέβαιος πως ο τρόμος αυτός δεν ήταν καθόλου φυσιολογικός· ο Εθέλδιρ γνώριζε τις ψυχικές του αντοχές, και είχε περάσει από πολλά. Ο τρόμος αυτός ήταν προκαλούμενος από ξόρκια μάγων του τάγματος των Διαλογιστών· ο Εθέλδιρ ήξερε και αρκετά θεωρητικά πράγματα περί μαγείας – τα είχε μάθει, υποχρεωτικά, κατά την Επανάσταση.

«Δε με ακούσατε; Ελάτε· είστε ελεύθερος. Δεν πρόκειται για κόλπο,» είπε ο Χαρνώθιος μαχητής.

Ο Εθέλδιρ, που ήταν ανασηκωμένος πάνω στο αχυρόστρωμα, ορθώθηκε αργά, νιώθοντας τα γόνατά του να τρέμουν από τον αλλόκοτο υπερφυσικό τρόμο που έκανε τούτο το απλό κελί να μοιάζει με

κύβο στοιχειωμένο από μυριάδες δαίμονες, από το ίδιο το Παντοβόρο Σκότος.

«Σε άκουσα,» αποκρίθηκε στον Χαρνώθιο, και η φωνή του του φάνηκε πολύ ξερή και κουρασμένη.

Βγήκε απ'το κελί ενώ ο άντρας παραμέριζε, και είδε πως άλλοι δύο μαχητές της Χάρνωθ στέκονταν παραδίπλα.

«Θα σας συνοδέψουμε μέχρι την πύλη,» του είπε ο ένας, σαν να μην το είχε ακούσει την πρώτη φορά. «Και καθοδόν θα σας δώσουμε τα πράγματά σας.»

Ο Εθέλδιρ τούς ακολούθησε, βαδίζοντας ξυπόλυτος επάνω στο ψυχρό, πέτρινο πάτωμα του διαδρόμου των μπουντρουμιών.

«Εθέλδιρ!» του φώναξε κάποιος, από το παραθυράκι της πόρτας ενός άλλου κελιού. Η φωνή κάτι τού θύμιζε αλλά δεν μπορούσε να διακρίνει ποιος ήταν.

Οι φρουροί τράβηξαν τον Εθέλδιρ μαζί τους, ωθώντας τον να προχωρήσει.

«*Εθέλδιρ!* Πού σε πηγαίνουν;» Δεν ήταν η φωνή του Ριλάθιρ. Ποιος ήταν;

Δε μπορούσε να μείνει για να μάθει· οι Χαρνώθιοι συνέχιζαν να τον τραβάνε μαζί τους. Ανέβηκαν μια πέτρινη σκάλα και βρέθηκαν σ'ένα δωμάτιο με ένα ξύλινο τραπέζι και κάμποσες σιδερένιες ντουλάπες, το οποίο φωτιζόταν, με ενεργειακές λάμπες, καλύτερα απ'ό,τι ήταν φωτισμένα όλα τα κελιά μαζί. Ένας από τους φρουρούς άνοιξε μια ντουλάπα, πήρε από μέσα τα πράγματα του Εθέλδιρ – συμπεριλαμβανομένων των όπλων του – και τα έριξε πάνω στο τραπέζι.

«Δικά σας δεν είναι αυτά, κύριε;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο πρώην Πρόμαχος της Επανάστασης, που τώρα μόλις είχε αρχίσει να συνειδητοποιεί ότι του μιλούσαν στον πληθυντικό και τον αποκαλούσαν κύριο. Πριν, όταν τον είχαν φέρει στα μπουντρούμια, όλοι τον έβριζαν. Και οι ανακριτές που είχαν έρθει φορούσαν πάντα κουκούλες με ανοίγματα μόνο για τα μάτια. Δύο φορές από δύο ανακριτές – ίσως οι ίδιοι, ίσως όχι. Τη δεύτερη φορά, πάντως, η μία από τους δύο ήταν σίγουρα γυναίκα. Δεν τον είχαν χτυπήσει, αλλά προσπαθούσαν με κάθε άλλο τρόπο να πάρουν πληροφορίες από αυτόν. Ο Εθέλδιρ δεν τους είχε πει τίποτα. Τα ξόρκια των μάγων τους δεν θα λύγιζαν τόσο εύκολα την ψυχή του.

Επί του παρόντος, πήρε τις μπότες του από το τραπέζι και τις φόρεσε. Μετά, φόρεσε την κάπα του και έδεσε γύρω από τη μέση του τη ζώνη με το πιστόλι του. Το ξιφίδιό του ήταν θηκαρωμένο στη δεξιά του μπότα.

Οι φρουροί τον οδήγησαν σε μια άλλη σκάλα, και επάνω. Τώρα ο Εθέλδιρ είδε τον πρωινό ήλιο να μπαίνει από τα παράθυρα. Βρίσκονταν στο ισόγειο του Μεγάρου των Φυλάκων. Το φως ήταν ενοχλητικό για τα μάτια του παρότι δεν είχε μείνει και τόσο καιρό στα υπόγεια – δύο νύχτες, αν υπολόγιζε σωστά από τα γεύματα που του έφερναν, αν δεν είχε χάσει την αίσθηση του χρόνου.

«Θα θέλατε νερό; Κρασί; Λίγο φαγητό να πάρετε μαζί σας προτού φύγετε;» τον ρώτησε μια Χαρνώθια πολεμίστρια που τώρα τον πλησίασε, περιμένοντας την άφιξή του προφανώς.

Γιατί τέτοια ευγένεια ξαφνικά; απόρησε ο Εθέλδιρ, κι αισθάνθηκε το αριστερό του μάτι να τον κόβει. Το έτριψε με την πίσω μεριά της γροθιάς του. «Νερό,» είπε.

Η γυναίκα απομακρύνθηκε, πέρασε μια πόρτα, κι επέστρεψε μ'ένα μπουκάλι νερό στα χέρια, το οποίο του έδωσε.

Οι άλλοι τρεις μαχητές της Χάρνωθ τον συνόδεψαν έξω από το κεντρικό οίκημα του Μεγάρου, στην πλούσια βλάστηση της αυλής. Τελικά έφτασαν στη μεγάλη μεταλλική πύλη, και ένας φρουρός άνοιξε μια μικρή πόρτα επάνω της, αρκετή για να χωρέσει άνθρωπος.

«Θα θέλατε τίποτ' άλλο προτού απομακρυνθείτε, κύριε;» ρώτησε τον Εθέλδιρ ένας από τους μαχητές που τον είχαν φέρει ώς εδώ.

Προσπαθεί η Αρχόντισσα να με τρελάνει; Ή την ενδιαφέρει τόσο πολύ να σχηματίσω καλή γνώμη για τη... φιλοξενία της; Για κάποιο λόγο, ούτε το ένα ούτε το άλλο τού έμοιαζε σωστό.

«Όχι,» αποκρίθηκε, και αφήνοντας τους μαχητές της Χάρνωθ πίσω του πέρασε την ανοιχτή πόρτα και βγήκε από τη μεγάλη πύλη του Μεγάρου των Φυλάκων.

Ο αέρας ήταν ευχάριστα ψυχρός επάνω στο πρόσωπό του.

Πήρε μια βαθιά ανάσα.

Από εδώ όπου στεκόταν μπορούσε ν'ατενίσει ολόκληρη τη Φάνρηβ. *Αυτή η πόλη έχει ταλαιπωρηθεί πολύ...*

Άκουσε την πόρτα να κλείνει πίσω του – ένας βαρύς μεταλλικός ήχος.

Το αριστερό του μάτι τον έκοβε ξανά. Το έτριψε καθώς άρχιζε να κατεβαίνει το ύψωμα όπου βρισκόταν το Μέγαρο, βαδίζοντας πάνω στην Οδό του Φύλακα.

Ήταν πολύ πρωί. Μια ώρα μετά την αυγή.

Ο Εθέλδιρ, παλιά, ήταν άλλο ένα κλεφτρόνι της πόλης· ύστερα μπλέχτηκε με την Επανάσταση, πολεμώντας εναντίον των Παντοκρατορικών επειδή αυτή ήταν η μεγαλύτερη πρόκληση που μπορούσε να βρει. Η πιο σταθερή και σοβαρή δουλειά που είχε κάνει ποτέ του ήταν να είναι Πρόμαχος της Επανάστασης: και εκεί κατέληξε μετά από κάποιο καιρό ανδραγαθημάτων και μετά τον θάνατο της προηγούμενης Προμάχου – ή, μάλλον, την εκτέλεσή της από τα σκυλιά της Παντοκράτειρας. Αλλά και το να είσαι Πρόμαχος της Επανάστασης δεν ήταν «δουλειά» ακριβώς· όχι από εκείνες που θεωρούνται οικονομικά προσοδοφόρες τουλάχιστον – εκτός αν λάμβανες υπόψη σου τα λάφυρα.

Σήμερα, που δεν υπήρχε πλέον θέση για Προμάχους, ο Εθέλδιρ ήταν ήρωας της Επανάστασης, και η πολιτεία της Φάνρηβ τον πλήρωνε γι’αυτό. Τον πλήρωνε επειδή είχε βάλει σε κίνδυνο τη ζωή του για να βοηθήσει στην απελευθέρωση όλων τους. Δεν ήταν ο μόνος τον οποίο πλήρωνε· κι άλλους ονομαστούς επαναστάτες τούς πλήρωνε. Η Αρχόντισσα δεν είχε διστάσει να συμφωνήσει αμέσως μ’αυτό· ήθελε να δείξει ότι, στην πραγματικότητα, κι εκείνη με την Επανάσταση ήταν εξαρχής, απλά βρισκόταν σε *δύσκολη θέση*.

Πολλοί είχαν δηλώσει πως βρίσκονταν σε «δύσκολη θέση» κατά την Παντοκρατορική Κατοχή.

Κοίτα να δεις που τελικά ολάκερ’ η πόλη ήταν γεμάτη επαναστάτες και δεν το ξέραμε! είχαν κατά καιρούς πει διάφοροι πρώην επαναστάτες, άλλοτε γελώντας χλευαστικά, άλλοτε με δολοφονική γυαλάδα στα μάτια τους, άλλοτε με τα δόντια τους να στραφταλίζουν σαν των άγριων γιγαντόλυκων που συναντάς στα πυκνά δάση.

Εκτός από την πληρωμή που έπαιρνε ο Εθέλδιρ από την πολιτεία της Φάνρηβ, του είχε δοθεί αρχικά και ένα σπίτι, στο οποίο και ακόμα έμενε μαζί με τον Ύρελκουρ’χοκ και τη Μάλμεντιρ, τη γυναίκα του Ύρελκουρ, που ήταν δημοσιογράφος και πρώην επαναστάτρια κι εκείνη. Το σπίτι βρισκόταν στο Σκοτεινό Παζάρι, και ήταν μονώ-

ροφο και όλο οξείες γωνίες, όπως ήταν ανέκαθεν η μόδα στις περισσότερες πόλεις της Μοργκιάνης.

Καθώς τώρα βάδιζε στο πλάι της Οδού του Φύλακα, ο Εθέλδιρ κοίταζε μήπως βρει καμια άμαξα να τον μεταφέρει στο σπίτι του. Η καλή διάθεση της Αρχόντισσας δεν έφτανε ώς αυτό το σημείο, όπως είχε φανεί. Λόγω της πρωινής ώρας, δεν έβλεπε να περνά καμια άμαξα που να δέχεται επιβάτες. Κάτι πεζοπόρους είδε, που μάλλον βάδιζαν πιο σταθερά από εκείνον· έναν λυκοκαβαλάρη που έτρεχε σαν να τον κυνηγούσαν· ένα χαμηλό τετράκυκλο όχημα με ανοιχτή πτυσσόμενη οροφή από δέρμα, το οποίο οδηγούσε μια γυναίκα με μαντήλι στο κεφάλι και ασημόχρωμα γυαλιά.

Το όχημα σταμάτησε πλάι του, ξαφνιάζοντάς τον.

«Να σε πάω κάπου, Πρόμαχε;» ρώτησε η γυναίκα.

«Γνωριζόμαστε;» Η όψη της κάτι τού θύμιζε, παρότι ο ήλιος ενοχλούσε τα μάτια του, ειδικά το αριστερό.

«Ξεχνάς τόσο γρήγορα;» Σήκωσε τα γυαλιά της.

Ο Εθέλδιρ συνοφρυώθηκε. Χαμογέλασε. «Έρνελιθ! Τι κάνεις εδώ;»

«Έλα μέσα.»

Ο Εθέλδιρ κάθισε στη θέση του συνοδηγού, πλάι της.

Η Έρνελιθ πάτησε ένα κουμπί στην κονσόλα του οχήματος και η πτυσσόμενη οροφή έκλεισε από πάνω τους. Κατέβασε πάλι τα γυαλιά της και έβαλε τους τροχούς σε κίνηση, οδηγώντας προς τα ανατολικά επί της Οδού του Φύλακα.

«Τι κάνεις εδώ; Πώς ήξερες ότι με είχαν φυλακισμένο;»

«Είμαι με τον αδελφό σου. Όπως θα έπρεπε να ήσουν κι εσύ.»

«Ήρθες από τις Σκιερές Κοιλάδες για να μπεις στους αυτονομιστές της Φάνρηβ;»

«Δεν είχα τίποτα καλύτερο να κάνω. Στις Σκιερές Κοιλάδες τώρα τα πάντα είναι ήσυχα. Εδώ όμως ακόμα κυκλοφορούν Παντοκρατορικά καθάρματα. Η πόλη σας πρέπει να τινάξει από πάνω της την πανούκλα τους.»

«Τα πράγματα είναι πολύπλοκα, Έρνελιθ· δεν είναι πεδίο μάχης η Φάνρηβ. Όχι ακόμα, τουλάχιστον.»

«Ναι, ο Κάλνεντουρ μού το είπε ότι κάτι τέτοιο θα έλεγες–»

«Πώς το ήξερε ότι θα με ελευθέρωναν σήμερα; Μη μου πεις ότι κάνατε καμια ανοησία, ότι καταφέρατε κάπως να εκβιάσετε την Αρχόντισσα, ότι–»

Η Έρνελιθ γέλασε. «Για την ακρίβεια, ήλπιζα *εσύ* να μου πεις γιατί σε ελευθέρωσαν.»

«...Τι εννοείς; Ήσουν εκεί και με περίμενες.»

«Δεν περίμενα εσένα, Εθέλδιρ. Παρακολουθούσα την περιοχή απλώς. Η αλήθεια είναι, όμως, ότι ο Κάλνεντουρ σκόπευε να δράσει, σύντομα, αν δεν σε άφηναν να φύγεις.»

«Ο αδελφός μου δεν καταλαβαίνει ότι με τις δραστηριότητές του χειροτερεύει την κατάσταση.»

«Σου άρεσαν τα μπουντρούμια πάνω σ'αυτό τον λόφο; Είχαν θέα;»

«Ούτε εσύ καταλαβαίνεις, Έρνελιθ! Τα πράγματα είναι *πολύπλοκα* στη Φάνρηβ. Αλλά εσύ δικαιολογείσαι· δεν είσαι από εδώ. Ο Κάλνεντουρ όμως...»

«Ο Κάλνεντουρ είναι πραγματικός αγωνιστής που προσπαθεί να διώξει από την πόλη σας ό,τι απέμεινε από τους Παντοκρατορικούς. Θα έπρεπε να τον υποστηρίζεις. Θα έπρεπε να φέρεις κι άλλους με το μέρος των αυτονομιστών· εσύ θα μπορούσες να το κάνεις – ο Κάλνεντουρ είναι σίγουρος γι'αυτό. Και όλοι μαζί θα ήσασταν – θα ήμασταν – ανίκητοι. Θα κλοτσούσαμε τους Χαρνώθιους και τους Παντοκρατορικούς φίλους τους μέσα στη θάλασσα!»

Ο Εθέλδιρ αισθανόταν πολύ κουρασμένος για να μιλήσει. Ήπιε μια γουλιά από το μπουκάλι με το νερό που του είχαν δώσει στο Μέγαρο. Έπιασε την ταμπακιέρα που ήταν πάνω στην κονσόλα του οχήματος, πήρε ένα τσιγάρο, το άναψε με τον ενεργειακό αναπτήρα του οχήματος, και ρούφηξε καπνό.

«Πού θέλεις να σε πάω; Σπίτι σου;» τον ρώτησε η Έρνελιθ καθώς έφταναν στη Μακριά Λόγχη.

«Ναι. Υποθέτω, θα ξέρεις πού είναι.»

«Ξέρω.»

«Εγώ δεν ξέρω πού είναι το άντρο του αδελφού μου.»

«Αφού δεν είσαι με το μέρος του, πώς να σε εμπιστευτεί; Μπορεί να τον προδώσεις–»

«Μη λες ανοησίες, Έρνελιθ.»

«Εντάξει, δε θα τον προδώσεις ηθελημένα, αλλά και πάλι... καταλαβαίνεις.»

«Δράτε σαν να είμαστε ακόμα υπό Παντοκρατορική Κατοχή – όμως η κατάσταση *δεν* είναι ίδια.»

«Θα χαρεί, πάντως, που θα μάθει ότι σε ελευθέρωσαν, και ότι είσαι καλά. Αλήθεια, γιατί σ'ελευθέρωσαν; Φοβήθηκαν ότι θα τους επιτεθούμε με το ενεργειακό κανόνι που υποτίθεται πως χρησιμοποιήσαμε για να ανατινάξουμε το Μέγαρο των Αιρετών;»

«*Τι πράγμα;*» Το τσιγάρο παραλίγο να του πέσει από τα δάχτυλα.

«Α ναι, μάλλον δεν θα το έχεις ακούσει εκεί που ήσουν...»

Όταν η Έρνελιθ τον άφησε μπροστά στο σπίτι του, ο Εθέλδιρ ανέβηκε αμέσως την εξωτερική, πέτρινη σκάλα και χτύπησε την πόρτα του ορόφου. Ο Ύρελκουρ'χοκ ήταν μουγκός αλλά όχι και κουφός· και η Μάλμεντιρ δεν ήταν ούτε μουγκή ούτε κουφή.

Εκείνη άνοιξε τελικά την πόρτα, έχοντας μάλλον δει τον Εθέλδιρ από το ματάκι.

«Εθέλδιρ!» είπε, αγκαλιάζοντάς τον και φιλώντας τα μάγουλά του, το ένα μετά το άλλο, ηχηρά. «Δόξα στον Νούρκας! Δόξα στον Ιουράσκε! Είσαι καλά!» Και καθώς σχεδόν τον τραβούσε μέσα στο σπίτι: «Δραπέτευσες; Ή σ'άφησαν να φύγεις;»

«Με άφησαν,» αποκρίθηκε ο Εθέλδιρ, λιγάκι ζαλισμένος από την ενθουσιώδη υποδοχή της.

Είδε τον Ύρελκουρ'χοκ να έρχεται από την πόρτα του υπνοδωματίου. Είδε το ξαφνιασμένο χαμόγελο στο πρόσωπό του. Τα δάχτυλα των χεριών του είπαν, στη Σιωπηλή Γλώσσα: *Καλώς ήρθες, Πρόμαχε.* Και ρώτησαν: *Τι έγινε;*

«Μ'άφησαν να φύγω· δεν ξέρω γιατί. Απλά με άφησαν.»

«Πρέπει να έχουν φοβηθεί,» είπε η Μάλμεντιρ, έχοντας μόλις κλείσει και αμπαρώσει την εξώπορτα. «Όλοι οι δημοσιογράφοι έλεγαν πως περίμεναν τρομερές επιθέσεις των αυτονομιστών, όσο η Αρχόντισσα σε κρατούσε φυλακισμένο. Επιθέσεις παρόμοιες μ'αυτή στο Μέγαρο των Αιρετών – που εσύ, μάλλον, δεν θα το ξέρεις, αλλά άκου τι–»

«Το έμαθα.»

«Από πού;»

«Η Έρνελιθ μού το είπε.»

«Ποια είναι η Έρνελιθ;» Η Μάλμεντιρ δεν τη γνώριζε.

Ο Ύρελκουρ'χοκ, όμως, τη γνώριζε. Τα χέρια του ρώτησαν: *Η Έρνελιθ των Σκιερών Κοιλάδων; Η κυνηγός;*

«Ναι, αυτή.»

Εδώ;

«Και με τον αδελφό μου, σε πληροφορώ.»

Δεν είναι δυνατόν!

«Κι όμως είναι.» Τους εξήγησε πού την είχε συναντήσει και τι είπαν.

«Δηλαδή, δεν ήταν οι αυτονομιστές που επιτέθηκαν στο Μέγαρο των Αιρετών;» απόρησε η Μάλμεντιρ. «Ίσως να σου έλεγε ψέματα, Εθέλδιρ.»

«Μπορεί αλλά... δεν το νομίζω. Μου φαίνεται τελείως εξωφρενικό οι αυτονομιστές να χτύπησαν το Μέγαρο των Αιρετών.»

Συμφωνώ, είπε ο Ύρελκουρ'χοκ. *Αυτό τής έλεγα κι εγώ.*

«Οι αυτονομιστές επιτίθενται στους πάντες!» είπε η Μάλμεντιρ. «Τι θα τους σταματούσε;»

Ο Εθέλδιρ κούνησε το κεφάλι. «Δε θα χτυπούσαν το Μέγαρο των Αιρετών, Μάλμεντιρ. Δεν είναι μόνο ένα οίκημα· είναι *σύμβολο* για τη Φάνρηβ, το ξέρεις αυτό. Οι αυτονομιστές δεν είναι εναντίον των Αιρετών.»

Ο Ύρελκουρ'χοκ είπε: *Να μιλήσεις με τον αδελφό σου.*

Ο Εθέλδιρ έτριψε το αριστερό του μάτι, που εξακολουθούσε να τον κόβει. Βλεφάρισε, έντονα. Τι σκατά είχε και δεν μπορούσε να συνέλθει; Έπρεπε να πλυθεί. «Θα του μιλήσω. Ή, μάλλον, ελπίζω εκείνος να με βρει για να μου μιλήσει. Πώς αλλιώς να τον εντοπίσω;»

Θα μπορούσα να σε βοηθήσω με τη μαγεία μου, πρότεινε ο μάγος. *Να ψάξουμε σε κάποια μέρη που υποπτεύεσαι.*

«Ακόμα κι αν υποθέσουμε ότι δεν χρησιμοποιεί ξόρκια προκάλυψης – που το ξέρεις ότι θα χρησιμοποιεί – καλύτερα όχι, Ύρελκουρ. Δε θέλω να του μπει στο μυαλό καμια ιδέα ότι τον κατασκοπεύω, γιατί μετά θα έχουμε άσχημα ξεμπερδέματα μαζί του.»

Κατέβηκε στο ισόγειο του οικήματος – στο δικό του σπίτι – μέσω της εσωτερικής σκάλας και έκανε ένα μπάνιο στεκόμενος κάτω από το ντους. Το νερό δεν περίμενε παρά λίγο μόνο για να το ζεστάνει με το ενεργειακό σύστημα θέρμανσης, έτσι δεν ήταν και πολύ ζεστό.

Αλλά αυτό δεν τον ενοχλούσε. Το αισθανόταν αναζωογονητικό επάνω στο μαύρο δέρμα του.

Βγαίνοντας από το ντους, στάθηκε μπροστά στον καθρέφτη κι άρχισε να ψαλιδίζει τα μούσια του. Το αριστερό του μάτι δεν τον έκοβε πια, αλλά αφότου τελείωσε με το ψαλίδισμα πλησίασε το πρόσωπό του περισσότερο στον καθρέφτη για να το κοιτάξει καλύτερα. Το μάτι τού έμοιαζε ελαφρώς πιο θολό. Ή ήταν η εντύπωσή του;

Ό,τι κι αν ήταν, μάλλον θα ήταν από την κούραση και την ταλαιπωρία της φυλάκισης και των ξορκιών των μάγων. Δεν φαινόταν να έχει τίποτα.

Βγήκε από το μπάνιο, φόρεσε ένα καθαρό πέτσινο παντελόνι και μια καθαρή τουνίκα, πράσινη με καφετί σιρίτι, και πλησίασε τον τηλεπικοινωνιακό δίαυλο στο γραφείο του. Ήταν ασφαλείας, φυσικά, όχι μια οποιαδήποτε συσκευή, αλλά και πάλι δεν ήταν σίγουρος ότι οι κατάσκοποι της Αρχόντισσας δεν μπορούσαν να κρυφακούσουν, γι'αυτό κιόλας δεν τη χρησιμοποιούσε για τίποτα το κρυφό. Άνοιξε τώρα τον δίαυλο και κάλεσε τη Ζιρίνα στην οικία των Φέρενερ, στο δωμάτιό της.

Κανείς δεν απαντούσε. Δεν ήταν εκεί; Είχε δουλειές τόσο πρωί; Μετά σκέφτηκε αυτό που του είπαν ο Ύρελκουρ και η Μάλμεντιρ: ότι τρεις Αιρετοί είχαν σκοτωθεί χτες στην επίθεση. Οι κηδείες τους μάλλον θα γίνονταν σήμερα. Θα μπορούσε η Ζιρίνα να είχε πάει σε κάποια από αυτές;

Ο Εθέλδιρ φόρεσε ένα καινούργιο ζευγάρι μπότες που πήρε από τη ντουλάπα, καθώς και μια καινούργια κάπα που πήρε επίσης από εκεί. Έκρυψε επάνω του τα όπλα του και τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του. Ο τελευταίος ήταν πιο ασφαλείας από τον τηλεπικοινωνιακό δίαυλο στο σπίτι του, αλλά ο Εθέλδιρ τον είχε μαζί του όταν οι μαχητές της Χάρνωθ τον αιχμαλώτισαν. Μπορούσε, άραγε, να θεωρείται αξιόπιστη συσκευή πλέον; Ίσως οι άνθρωποι της Αρχόντισσας να είχαν βάλει κάτι μέσα. Ο Εθέλδιρ αποφάσισε πως δεν ήθελε να το ρισκάρει· άφησε τον πομπό πάνω στο γραφείο του και ανέβηκε την εσωτερική σκάλα του σπιτιού.

Συνάντησε τους φίλους του μισοξαπλωμένους στον καναπέ του καθιστικού, να πίνουν τσάι. Προτού κατεβεί είχε κι εκείνος πιει λίγο τσάι μαζί τους και φάει μερικά νόστιμα κουλουράκια και ψωμί με καρύδια. Τους ζήτησε τώρα έναν τηλεπικοινωνιακό πομπό, εξηγώ-

ντας τους τον λόγο που τον ήθελε. Η Μάλμεντιρ τού είπε ότι μπορούσε να πάρει τον δικό της, και πήγε σ'ένα άλλο δωμάτιο για να του τον φέρει.

«Θα πας να ψάξεις για τη Ζιρίνα τώρα;» τον ρώτησε.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Εθέλδιρ, «αν δεν μπορέσω να τη βρω.» Και πάτησε μερικά κουμπιά πάνω στον πομπό του, καλώντας τον πομπό της Ζιρίνα. Δεν τον είχε καλέσει από τον τηλεπικοινωνιακό δίαυλο του σπιτιού του γιατί ήταν καλωδιακός και δεν τον εμπιστευόταν πλήρως· και η Ζιρίνα δεν ήθελε οι πράκτορες της Αρχόντισσας να μάθουν τον κώδικα του πομπού της.

Ο Εθέλδιρ δεν χρειάστηκε να περιμένει πολύ. Η φωνή της σύντομα ακούστηκε από το μικρόφωνο: «*Μάλιστα;*»

«Εγώ είμαι, Ζιρίνα.»

«*Εθέλδιρ;*»

«Ναι. Με ελευθέρωσαν από το Μέγαρο των Φυλάκων, σήμερα, πριν από μιάμιση ώρα περίπου. Θέλω να σε δω· πού βρίσκεσαι; Σε κάλεσα στο σπίτι σου, αρχικά, αλλά–»

«*Σε μια κηδεία είμαι–*»

«Το φαντάστηκα.»

«*Το φαντάστηκες;*»

«Μου είπαν για την επίθεση στο Μέγαρο των Αιρετών, Ζιρίνα.»

«*Το ξέρεις, λοιπόν... Στην κηδεία του Αλθέβεριν είμαι. Σ'το είπαν ότι είναι νεκρός, έτσι;*»

«Ναι. Θα έρθω από κει. Πού γίνεται;»

«*Στο Βόρειο Πάνθεο. Μαζί με την κηδεία του Κασλάριν ωλ Μάρατεκ. Μόλις έχουν αρχίσει.*»

«Θα είμαι εκεί σε λίγο,» υποσχέθηκε ο Εθέλδιρ, και τερμάτισε την τηλεπικοινωνία τους.

Ρώτησε τη Μάλμεντιρ και τον Ύρελκουρ αν ήθελαν να έρθουν κι εκείνοι.

Η πρώτη είπε: «Δυστυχώς, άλλοι δημοσιογράφοι του *Κήρυκα* έχουν αναλάβει να γράψουν για τις κηδείες των Αιρετών. Ο αρχισυντάκτης δεν ήθελε ν'αφήσει εμένα να γράψω, και υποπτεύομαι πως ίσως η Αρχόντισσα να φταίει γι'αυτό. Φοβούνται ότι επειδή ήμουν επαναστάτρια μπορεί να πω κάτι για να διεγείρω τον κόσμο.»

«Θα έρθετε, λοιπόν, ή όχι; Τον Αλθέβεριν τον ξέραμε από κοντά.»

«Σημασία είχε όταν ο άνθρωπος ήταν ζωντανός,» είπε η Μάλμεντιρ ανασηκώνοντας τους ώμους. Το μαύρο πρόσωπό της δεν φανέρωνε κανένα ενδιαφέρον για την κηδεία. Ή ίσως απλά να ήταν τσαντισμένη που δεν την είχαν αφήσει να αρθρογραφήσει. «Επιπλέον, μπορεί η Αρχόντισσα νάχει βάλει κατασκόπους της να παρακολουθούν ποιοι θα πάνε.»

«Το ξέρει, ούτως ή άλλως, ότι είμαστε υποστηρικτές του Φύλακα. Κι εξάλλου, οι δύο κηδείες θα γίνουν μαζί.»

Αλλά η Μάλμεντιρ δεν ήταν πρόθυμη ν'αλλάξει γνώμη, και ούτε ο Ύρελκουρ έμοιαζε πρόθυμος να έρθει, οπότε ο Εθέλδιρ έφυγε μόνος του αφού τους ρώτησε αν θα τους πείραζε να πάρει τον τηλεπικοινωνιακό πομπό μαζί του. Φυσικά, δεν τους πείραζε.

Ο Εθέλδιρ ανέβηκε στο δίκυκλό του, το ενεργοποίησε, και έφυγε από την πόρτα του μικρού γκαράζ στο πλάι του σπιτιού του, η οποία έκλεισε από μόνη της, αυτόματα.

Το Βόρειο Πάνθεο δεν ήταν μακριά από το Σκοτεινό Παζάρι. Ο Εθέλδιρ έφτασε εκεί, μέσω Νυκτόκηπου, μέσα σε μερικά λεπτά.

Ο ναός βρισκόταν πάνω σ'ένα ύψωμα που ξεχώριζε ανάμεσα από τα υπόλοιπα οικήματα της Φάνρηβ. Ήταν οικοδομημένος από γαλανόλιθο και η οροφή του σχημάτιζε μια όμορφη οξεία γωνία που πολλοί θεωρούσαν θαύμα αρχιτεκτονικής και χάρμα οφθαλμών. Όταν οι Παντοκρατορικοί κυριαρχούσαν στη Μοργκιάνη, είχαν απαγορεύσει τα Πάνθεα, αλλά στις περισσότερες πόλεις δεν είχαν τολμήσει να τα καταστρέψουν. Το συγκεκριμένο, εκείνη την περίοδο, το χρησιμοποιούσαν ως πύργο ελέγχου· το είχαν βεβηλώσει τελείως. Χρειάστηκε ολόκληρη ανοικοδόμηση, έπειτα, για να το συνεφέρουν οι ιερείς. Οι Παντοκρατορικοί δεν σέβονταν καθόλου τη θρησκεία των Μοργκιανών – τη θεωρούσαν βαρβαρική και ανόητη – προσπαθούσαν να τους βάλουν να λατρεύουν τον θεό τους, τον Κρόνο. Δε μπορούσαν να εξαφανίσουν όλους τους άλλους ναούς και τους βωμούς στη Μοργκιάνη (επειδή, μάλλον, ήταν πολύ χρονοβόρο) αλλά τα Πάνθεα, όπου λατρεύονταν όλοι οι θεοί, τα είχαν κυνηγήσει και τα είχαν ορίσει ως παράνομα. Εκείνο που ουσιαστικά τους ενοχλούσε, όπως ήξερε ο Εθέλδιρ, ήταν ότι σ'αυτά τα μέρη συγκεντρώνονταν διάφοροι πιστοί, και πολλά μπορούν να συμβούν σε τέτοιους χώρους ενωμένης πίστης. Οι Παντοκρατορικοί προτιμούσαν να ελέγχουν τον

κόσμο μέσα από τη θρησκεία που γνώριζαν καλά, αυτή του Κρόνου. Αλλά οι Μοργκιανοί – ακόμα και οι Χαρνώθιοι, φυσικά – δεν είχαν καμια συμπάθεια για τον Κρόνο. Ήταν αφύσικη η θέση αυτού του θεού στη Μοργκιάνη. Πολλοί θρησκόληπτοι, μάλιστα, έλεγαν ότι το Πεινασμένο Σκοτάδι θα τους κατασπάραζε όλους, ύστερα από τούτα τα αλλόκοτα πράγματα, ότι τελικά ο ήλιος θα έσβηνε. Ευτυχώς, ο ήλιος δεν είχε σβήσει. Και οι Παντοκρατορικοί κι ο Κρόνος είχαν φύγει για πάντα από τη Μοργκιάνη.

Καθώς ανέβαινε τον ανηφορικό δρόμο που πήγαινε προς το Βόρειο Πάνθεο – το Ψηλό Πάνθεο, όπως αλλιώς το ονόμαζαν – ο Εθέλδιρ έβλεπε ότι αρκετός κόσμος ήταν συγκεντρωμένος στην αυλή. Φτάνοντας έξω από αυτήν, άφησε το δίκυκλό του κοντά σε μερικά άλλα οχήματα και σε δεμένα άλογα και γιγαντόλυκους, και πέρασε την καγκελωτή πόρτα που έστεκε ορθάνοιχτη.

Ορισμένοι τον είδαν και τον χαιρέτησαν. Τον ρώτησαν τι είχε συμβεί. Πότε τον είχαν απελευθερώσει; «Σήμερα,» τους είπε ο Εθέλδιρ. «Και, όχι, δεν μου έκαναν βασανιστήρια. Σωματικά, τουλάχιστον.» Οι υποστηρικτές του Φύλακα και της Κοινοπολιτείας έμοιαζαν πολύ ευχαριστημένοι που τον ξανάβλεπαν. Τον ρώτησαν αν η Αρχόντισσα είχε ελευθερώσει και τον Ριλάθιρ και τον Νέλδουρ–

Μετά, η Ζιρίνα ήταν κοντά του και τα χέρια της τον αγκάλιαζαν σφιχτά. Τα χείλη της φιλούσαν τον λαιμό και το μάγουλό του, και τελικά κόλλησαν πάνω στα δικά του χείλη. Οι γλώσσες τους συναντήθηκαν προς στιγμή, κι ύστερα χώρισαν.

«Τι έγινε;» της ψιθύρισε ο Εθέλδιρ, έχοντας το ένα του χέρι τυλιγμένο γύρω από τη μέση της. «Πώς συνέβη αυτό το πράγμα;»

«Οι αυτονομιστές,» αποκρίθηκε εκείνη, εξίσου ψιθυριστά, ξέπνοα.

Ο Εθέλδιρ άγγιξε τ’αφτί της με τα χείλη του και είπε, ακόμα πιο σιγανά: «Δεν ήταν οι αυτονομιστές. Το ξέρω.»

Η Ζιρίνα στράφηκε να τον ατενίσει καταπρόσωπο, συνοφρυωμένη.

«Είμαι σχεδόν σίγουρος.»

«Πώς;»

«Θα σου εξηγήσω μετά.»

«Έχω κι εγώ πράγματα να σου πω. Αλλά τώρα έλα από δω» – τον τράβηξε από το χέρι – «οι κηδείες έχουν αρχίσει.»

Βάδισαν ανάμεσα στον κόσμο, και ο Εθέλδιρ χαιρέτησε πάλι κάποιους. Έφτασαν κοντά στον ανοιχτό χώρο που βρισκόταν ανατολικά του γαλανολίθινου Πάνθεου ο οποίος ονομαζόταν Κατώφλι του Κήπου. Του Μεταθανάτιου Κήπου, δηλαδή. Η είσοδος για τον κόσμο των νεκρών. Ο χώρος ήταν περιφραγμένος με κάγκελα που σχημάτιζαν μπλεγμένα άνθη, κι επάνω τους σκαρφάλωναν αναρριχώμενα φυτά του είδους *φαρμακόνυχες* και *οξύκεντροι*: και τα δύο γεμάτα δηλητηριώδη αγκάθια. Απαγορευόταν να μπεις στο Κατώφλι του Κήπου· μόνο οι ιερείς και οι ιέρειες των θεών της Μοργκιάνης έμπαιναν. Το μέρος, φυσικά, οι Παντοκρατορικοί το είχαν καταστρέψει τελείως, όταν βρίσκονταν εδώ· αυτό ήταν φτιαγμένο από την αρχή.

Μέσα στο Κατώφλι βρίσκονταν τώρα οκτώ ιερωμένοι, τέσσερις για τον έναν νεκρό, τέσσερις για τον άλλο, και ο Ταγμένος Ιερέας του Πάνθεου στεκόταν ανάμεσά τους, επιβλέποντας και συμβάλλοντας στην τελετουργία. Οι νεκροί βρίσκονταν τοποθετημένοι σε σημεία της γης καθαρισμένα από το χορτάρι, με τα κατάμαυρα σώματά τους ολόγυμνα. Ο Κασλάριν έμοιαζε πιο άσχημα χτυπημένος από τον Αλθέβεριν· ήταν μισοκαμένος. Ο Αλθέβεριν πρέπει να είχε σκοτωθεί από κάτι που έπεσε πάνω του, έκρινε ο Εθέλδιρ.

Θρήνοι και οιμωγές ακούγονταν από τους συγγενείς των νεκρών, που στέκονταν έξω από τα κάγκελα του Κατωφλιού προσέχοντας να μην αγγίξουν τα θανατηφόρα άνθη που σκαρφάλωναν εκεί.

Οι ιερωμένοι επικαλούνταν τη Λωράθλου, την Κυρά του Θανάτου, για να μεταφέρει με ασφάλεια τις ψυχές των νεκρών στον Μεταθανάτιο Κήπο. Οι φωνές τους αντηχούσαν μακρόσυρτες στον πρωινό αέρα, στην Υψηλή Μοργκιάνη, τη Γλώσσα των Θεών. Ο Εθέλδιρ μόλις και μετά βίας μπορούσε να καταλάβει τι έλεγαν. Ελάχιστοι εκτός από τους ιερείς χρησιμοποιούσαν την Υψηλή Μοργκιανή. Οι περισσότεροι χρησιμοποιούσαν την Καθομιλουμένη, ή τη Συμπαντική όταν είχαν να κάνουν με ξένους.

Ο Άλφεντουρ, ο διπλωμάτης της Νάζρηβ, πλησίασε τον Εθέλδιρ, και πίσω του στεκόταν κάποιος σαν σκιά – ένας άντρας με σκούρο πράσινο δέρμα και μαλλιά επίσης σκούρα πράσινα, σχεδόν μαύρα. Ο σωματοφύλακάς του.

«Σε ελευθέρωσαν.»

«Για να βρίσκομαι εδώ.»

Ο Άλφεντουρ ένευσε, δείχνοντας ικανοποιημένος.

Ο Εθέλδιρ σκέφτηκε: *Εσύ έκανες κάτι;*

«Σ’ευχαριστούμε,» ψιθύρισε η Ζιρίνα στον διπλωμάτη, λύνοντας την απορία του Εθέλδιρ. Ναι, αυτός ήταν που είχε κάνει κάτι. Το είχε ζητήσει από την Αρχόντισσα; Και η Αρχόντισσα τον είχε ακούσει; Είχε τέτοιου είδους επιρροή επάνω της; Ή μήπως έκανε κάποια συμφωνία μαζί της; Κι αν ναι, τι συμφωνία ήταν αυτή;

Ενόσω η τελετουργία συνεχιζόταν από τους ιερείς, η Ζιρίνα ρώτησε τον Εθέλδιρ: «Ελευθέρωσαν και τον Ριλάθιρ και τον Νέλδουρ;»

«Όχι.»

Οι ιερείς είχαν αρχίσει, σταδιακά, να καλύπτουν τα γυμνά σώματα των δύο νεκρών με κλωνάρια και άνθη, μέχρι που στο τέλος ήταν τελείως καλυμμένα από αυτά. Τα πτώματα είχαν εξαφανιστεί. Δύο ιερείς σήκωσαν, τότε, ένα μεγάλο ιερατικό σκεύος ανάμεσά τους, καμωμένο από ασήμι και γεμάτο καυστικά οξέα μεγάλης ισχύος. Στάθηκαν δίπλα από τον φυτικό λόφο που σκέπαζε τον Κασλάριν και άδειασαν τα οξέα επάνω του. Τα άνθη και τα κλωνάρια έλιωσαν, και το πτώμα επίσης. Τα πάντα τα κατάπιε το έδαφος του Κατωφλιού, αφρίζοντας. Ατμοί υψώνονταν προς τον ουρανό, απλώνονταν τριγύρω. Οι οσμές δεν ήταν τόσο δυσάρεστες όσο θα έπρεπε – κανονισμένο από τους ιερείς, με διάφορες αρωματικές ουσίες.

Την ίδια διαδικασία επανέλαβαν για τον Αλθέβεριν αλ Βάρνουν.

Οι θρήνοι και οι οιμωγές είχαν ενταθεί.

Και ο Εθέλδιρ αισθανόταν μια δυνατή θλίψη, ειδικά για την απώλεια του Αλθέβεριν· αλλά ήταν σιωπηλός. Είχε δει πολλούς θανάτους στη ζωή του – και ατόμων που του ήταν πιο αγαπητά.

Αναρωτιόταν ποιοι θα ήταν οι επόμενοι Αιρετοί της Συντεχνίας των Μαντατοφόρων και της Συντεχνίας των Αγροτών. Η Αρχόντισσα αναμφίβολα θα προσπαθούσε να βάλει εκεί δικούς της ανθρώπους. Έπρεπε να την εμποδίσουν, γιατί θα τους χρησιμοποιούσε για να στρέψει τον λαό της Φάνρηβ προς το μέρος της και εναντίον του Φύλακα και της Κοινοπολιτείας.

Μετά την κηδεία, ο Εθέλδιρ κατευθύνθηκε προς το σπίτι του επάνω στο δίκυκλό του, ακολουθώντας την ίδια πορεία που είχε ακολουθήσει για να έρθει στο Βόρειο Πάνθεο. Η Ζιρίνα τον συνόδεψε καβάλα στη Μαύρη Γούνα. Η χαρά της ήταν μεγάλη που τον ξανάβλεπε ζω-

ντανό και καλά. Η ανώμαλη στριγκιά είχε πει αλήθεια ότι δεν τον είχε βασανίσει, και η συμβολή του Άλφεντουρ πράγματι είχε παίξει καθοριστικό ρόλο. *Ίσως τελικά να μας βοηθήσει και με άλλους τρόπους εναντίον των Χαρνώθιων,* σκέφτηκε η Ζιρίνα.

Δεν ήταν πολλές ώρες που είχε φέρει τον διπλωμάτη πίσω στη Φάνρηβ μέσω της Πόλης της Αέναης Νύχτας, και είχε κοιμηθεί ελάχιστα προτού χρειαστεί να σηκωθεί για να πάει στην κηδεία. Αλλά τώρα, με την εμφάνιση του Εθέλδιρ, αισθανόταν πως η κούρασή της είχε ξαφνικά φύγει. *Ο Νούρκας ο Μαχητής είναι στο πλευρό μας!*

Ή ο πονηρός Ιουράσκε, ίσως – χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα! Χαμογέλασε μέσα από την κουκούλα της καθώς βαστιόταν γερά επάνω στη σέλα της Μαύρης Γούνας, τρέχοντας πλάι στο μηχανοκίνητο δίκυκλο του Εθέλδιρ.

Διασχίζοντας τον Νυκτόκηπο, έφτασαν στο Σκοτεινό Παζάρι και στο μονώροφο σπίτι του πρώην Προμάχου της Επανάστασης. Το ίδιο το σπίτι δεν είχε στάβλο, αλλά ένας στάβλος υπήρχε λίγο παρακάτω ο οποίος ανήκε σε ανθρώπους που υποστήριζαν την Κοινοπολιτεία και δεν συμπαθούσαν την Αρχόντισσα και τους ανθρώπους της. Η Ζιρίνα άφησε εκεί τη Μαύρη Γούνα – δεν ήταν η πρώτη φορά που την άφηνε σ᾽αυτό το μέρος – και ύστερα πήγε περπατώντας στο σπίτι του Εθέλδιρ.

Ο Εθέλδιρ είχε, εν τω μεταξύ, σταθμεύσει το δίκυκλό του στο γκαράζ και, μην έχοντας κλείσει την πόρτα, στεκόταν και περίμενε τη φίλη του. Την είδε να επιστρέφει βαδίζοντας σβέλτα πάνω στο πλακόστρωτο του δρόμου. Η φυλάκισή του, συνειδητοποίησε, τον είχε κάνει να θέλει να την αγκαλιάσει περισσότερο από πριν.

Η Ζιρίνα μπήκε στο γκαράζ και ο Εθέλδιρ πάτησε τον διακόπτη που έκλεινε την πόρτα αυτόματα, άρπαξε τη Ζιρίνα από τη μέση, και τραβώντας την κοντά στον τοίχο τη φίλησε βαθιά. Εκείνη μούγκρισε ικανοποιημένα και το ένα της πόδι τυλίχτηκε πίσω του.

«Πάμε μέσα,» της είπε μετά, και η Ζιρίνα δεν διαφώνησε. Πέρασαν από την εσωτερική πόρτα του γκαράζ και βγήκαν στην κουζίνα του σπιτιού, κι από εκεί στο καθιστικό.

«Εσύ ζήτησες από τον Άλφεντουρ να μιλήσει στην Αρχόντισσα;» τη ρώτησε ο Εθέλδιρ.

«Ναι.» Πήγε να τον φιλήσει ξανά.

Εκείνος τη σταμάτησε βάζοντας τα δάχτυλά του μπροστά στο στόμα της. «Και τι συμφωνία έκανε μαζί της;»

Η Ζιρίνα φίλησε τα δάχτυλα. «Καμια συμφωνία. Απλά της το πρότεινε.»

«Έτσι σου είπε;»

«Έτσι μου είπε.»

«‘Λέγε λίγα, κρύβε πολλά.’»

«Ακόμα κι αν έκανε κάποια συμφωνία μαζί της, δε μ’ενδιαφέρει αφού σε ελευθέρωσε,» είπε η Ζιρίνα. «Μ’ενδιαφέρει μόνο που είσαι εδώ. Κι αυτό θα σταματήσει και τους αυτονομιστές απ’το να κάνουν κι άλλες ζημιές.»

«Δεν ήταν οι αυτονομιστές που επιτέθηκαν στο Μέγαρο των Αιρετών, Ζιρίνα.»

«Ποιοι ήταν;»

Ο Εθέλδιρ βάδισε προς τον καναπέ, κι εκείνη τον ακολούθησε: κάθισαν συγχρονισμένα, πλάι-πλάι.

«Δεν ξέρω ποιοι ήταν. Αλλά, όταν έφευγα από το Μέγαρο των Φυλάκων, συνάντησα μια παλιά γνωστή.» Και της μίλησε για την κουβέντα του με την Έρνελιθ.

Η Ζιρίνα την είχε μόνο ακουστά αυτή την επαναστάτρια· δεν την είχε ποτέ της δει. Ήταν κάποια που έμενε στις Σκιερές Κοιλάδες, εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά από εδώ, προς τα νοτιοανατολικά. Ήταν κυνηγός σ’εκείνες τις περιοχές, και χρησιμοποιούσε πολύ τους περιστρεφόμενους δίσκους για να σκοτώνει.

«Κι αν σου είπε ψέματα;»

«Δε νομίζω... Δε νομίζω ότι θα μου έλεγε ψέματα για κάτι τέτοιο, Ζιρίνα. Και δε νομίζω, επίσης, ότι ο Κάλνεντουρ θα χτυπούσε το Μέγαρο των Αιρετών. Εσένα δεν σου φάνηκε περίεργη αυτή η επίθεση;»

«Ναι, ήταν περίεργη, ομολογουμένως. Αν όμως δεν επιτέθηκαν οι αυτονομιστές, τότε... ποιοι; Και γιατί;»

«Κι εγώ αυτό αναρωτιέμαι.»

Η Ζιρίνα θυμήθηκε κάτι που είχε ειπωθεί στο αναψυκτήριο, μετά την επίθεση. «Ο Νάλντιρ ωλ Σέραντεμ μίλησε για Σκοτεινούς Ακόλουθους. Λέει πως κυκλοφορούν φήμες στην πόλη...»

«Ναι, κι εγώ τις έχω ακούσει. Αλλά τέτοιες φήμες είναι, συνήθως, απλά φήμες.»

«Αν όμως οι αυτονομιστές δεν επιτέθηκαν, τότε δεν είναι πιθανό οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι όντως να χτύπησαν το Μέγαρο των Αιρετών; Είναι τρελοί που θέλουν να διαλύσουν τη Μοργκιάνη, όλοι τους.»

«Και πού βρήκαν ένα τόσο ισχυρό όπλο όπως το ενεργειακό κανόνι; Πού βρήκαν Τεχνομαθή μάγο για να τους βοηθήσει να το βάλουν σε λειτουργία; Οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι είναι παράνομοι παντού, δεν έχουν τέτοια υποστήριξη. Εκτός αν, κάπως, έκλεψαν το κανόνι, κι αν κάποιος Τεχνομαθής μάγος τρελάθηκε κι έγινε σαν αυτούς.»

Η Ζιρίνα έμεινε σιωπηλή, συλλογισμένη. *Ναι,* σκέφτηκε. *Πώς βρήκαν τέτοια πράγματα οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι;*

«Αν δεν ήταν αδύνατον να ισχύει, θα έλεγα πως η επίθεση έγινε από τους Χαρνώθιους,» είπε ο Εθέλδιρ. «Μόνο αυτοί θα χρησιμοποιούσαν τέτοια μέσα.»

«Οι αυτονομιστές, πάντως, επιτέθηκαν και στην Πλατεία Νότιου Πάνθεου όσο γινόταν η απόπειρα δολοφονίας. Το αρνήθηκε κι αυτό η Έρνελιθ;»

«Δεν το συζητήσαμε καθόλου.» Ο Εθέλδιρ δεν το είχε σκεφτεί να τη ρωτήσει· δεν είχε καν περάσει απ'το μυαλό του, ύστερα από όσα έμαθε για το χτύπημα στο Μέγαρο των Αιρετών.

«Τέλος πάντων,» είπε η Ζιρίνα. «Αυτή τη νύχτα πήγα τον Άλφεντουρ να μιλήσει στον Φύλακα...»

«Και; Τι συμφώνησαν;»

Η Ζιρίνα τού απάντησε, χωρίς να προσπαθήσει να του κρύψει τίποτα, ούτε καν τη γνώμη της ότι ο Φύλακας δεν ήταν καλός στην πρακτική πολιτική.

«Θα μάθει,» είπε ο Εθέλδιρ. «Το βασικό τώρα είναι να διώξουμε τους Χαρνώθιους από εδώ.»

«Κι εκείνος το ίδιο πιστεύει.»

«Ο Άλφεντουρ, λοιπόν, δεν έδωσε καμία υπόσχεση;»

Κούνησε το κεφάλι της. «Καμία.»

«Γι'αυτό σού λέω ότι αναρωτιέμαι τι είδους σχέση έχει με την Αρχόντισσα και την πείθει τόσο εύκολα...»

«Μ'ενδιαφέρει μόνο που είσαι εδώ.» Τον φίλησε δυνατά, κρατώντας τον κοντά της. Τα χέρια του διέτρεξαν τη ράχη της, και η Ζιρίνα αισθάνθηκε ένα ευχάριστο ρίγος ν'ακολουθεί το πέρασμά τους.

«Πρέπει,» της είπε ο Εθέλδιρ ανάμεσα στα φιλιά τους, «να φροντίσουμε οι καινούργιοι Αιρετοί να είναι με το μέρος μας. Όσο περισσότεροι τόσο το καλύτερο.»

«Ναι. Πρέπει.» Τα χέρια της τραβούσαν τα ρούχα του, βγάζοντας την τουνίκα του, λύνοντας τα λουριά του παντελονιού του. Μετά σηκώθηκε και, στεκόμενη μπροστά του, από πάνω του, άρχισε να βγάζει τα δικά της ρούχα, το ένα μετά το άλλο. Τα μάτια του καταβρόχθιζαν τις μελανές καμπύλες του σώματός της, και η Ζιρίνα, κοιτάζοντας το πρόσωπό του, παρατήρησε ότι το ένα μάτι, το αριστερό, της φαινόταν λίγο περίεργο. Σα να μην ήταν όπως συνήθως. Αλλά δεν μπορούσε να πει τι ακριβώς είχε αλλάξει. Βάζοντας το ένα της γόνατο στον καναπέ, έσκυψε από πάνω του για να δει το μάτι καλύτερα. Ο Εθέλδιρ έκανε να τη φιλήσει, όμως εκείνη τον σταμάτησε.

«Το μάτι σου,» του είπε, αγγίζοντας το πλάι του προσώπου του.

«Τι;»

«Το νιώθεις καλά;»

«Με έκοβε λίγο όταν έφυγα από το Μέγαρο, αλλά... καλά πρέπει να είναι. Τώρα δεν νιώθω τίποτα.»

«Σου έριξαν κάτι στα μάτια;»

«Όχι. Απλά κλεισμένο σ'ένα κελί με είχαν, και οι μάγοι τους σίγουρα χρησιμοποιούσαν τα ξόρκια τους επάνω μου για να με τρομοκρατήσουν – μπορούσα να το καταλάβω. Επίσης, με ανέκριναν δυο φορές, αλλά χωρίς να με χτυπήσουν.»

Η Ζιρίνα κάθισε, ημίγυμνη, μέσα στην αγκαλιά του. «Τι σε ρωτούσαν;»

«Ό,τι θα φανταζόσουν. Για την απόπειρα δολοφονίας, για εμάς. Δεν τους είπα τίποτα. Το ήξερα ότι δεν θα τολμούσαν να κάνουν κάτι δραστικό.» Πιάνοντας την άκρη της μίας κάλτσας της, την τράβηξε από το πόδι της και την πέταξε παραδίπλα. Έγειρε και φίλησε μια παλιά ουλή που φαινόταν σκούρα μπλε επάνω στα δεξιά πλευρά της – ένα χτύπημα που η Ζιρίνα είχε δεχτεί κατά την Επανάσταση. Πάντα του άρεσε να τη φιλά εκεί. Του άρεσε ακόμα και η γεύση της ουλής, για κάποιο λόγο.

Η Ζιρίνα χάιδεψε τα μαλλιά του, περνώντας τα δάχτυλά της μέσα τους, κρατώντας το πρόσωπό του κοντά της, την αναπνοή του πάνω στο δέρμα της.

4
Μια Νέα Αρχή· Αναζήτηση Πληροφοριών· Πλάσματα του Φορβόκμε· Εμπιστεύεσαι τον Αδελφό σου;

Ο αδελφός σου είναι ελεύθερος.»

«Τι;»

«Τον συνάντησα πριν από λίγο, καθώς κατέβαινε από το Μέγαρο των Φυλάκων. Τον μετέφερα ώς το σπίτι του και, μετά, ήρθα εδώ.»

Ο Κάλνεντουρ – καθισμένος στην άκρη του μεγάλου δωματίου, ψηλός, μαυρόδερμος, ξανθομάλλης – ατένιζε την Έρνελιθ αντίκρυ του χωρίς νάναι βέβαιος αν έπρεπε να την πιστέψει.

Εκείνη δεν ήταν ψηλή, για γυναίκα· το σώμα της ήταν μικροκαμωμένο αλλά δυνατό. Το δέρμα της ήταν σκούρο γαλανό – τόσο σκούρο που θύμιζε μαύρο. Το κεφάλι της ήταν ξυρισμένο γουλί. Φορούσε γκρίζο *τα'ένεκιπ* που εφάρμοζε πάνω στα χέρια, στους ώμους, στα μικρά στήθη, και στον κορμό της. Το παντελόνι της ήταν επίσης γκρίζο, και οι μπότες της κατάμαυρες και τελείωναν πάνω από τα γόνατά της. Από τη ζώνη της κρέμονταν δύο *άσραθ*: δύο περιστρεφόμενοι δίσκοι, απ'αυτούς που ορισμένοι κυνηγοί χρησιμοποιούσαν στις Σκιερές Κοιλάδες και σ'άλλα νότια και ανατολικά μέρη της Μοργκιάνης.

«Τον *μετέφερες στο σπίτι του;*» γρύλισε ο Κάλνεντουρ. «Οι κατάσκοποι της Αρχόντισσας θα σε είδαν!»

«Μ'έχεις για τόσο ανόητη, μα τα νύχια του Σερτίνγκε; Το ήξερα πως θα υπήρχαν κατάσκοποι κοντά στο σπίτι του. Αφού τον άφησα εκεί, έκανα κύκλους μες στην πόλη προτού πάω το όχημα στο γκαράζ. Και κανέναν δεν είδα πίσω μου. Ούτε, είμαι βέβαιη, οι κατάσκοποί σου είδαν κανέναν να με ακολουθεί καθώς πλησίαζα εδώ.»

«Εντάξει... Συγνώμη· δεν έπρεπε ν'αμφισβητήσω έτσι τις ικανότητές σου. Κάθισε. Πες μου για τον Εθέλδιρ. Τι έγινε;» Έδειξε την άδεια καρέκλα δίπλα του στο τραπέζι.

Η Έρνελιθ ήρθε και κάθισε, σταυρώνοντας τα μποτοφορεμένα πόδια της στο γόνατο. Ένα ζευγάρι ασημόχρωμα γυαλιά ήταν πιασμένα στη μικρή λαιμόκοψη του *τα'ένεκιπ* της.

Ο Κάλνεντουρ είχε μια κούπα τσάι μπροστά του· τώρα άναψε τσιγάρο και της πρόσφερε κι εκείνης ένα. Η Έρνελιθ δέχτηκε και τον άφησε να της το ανάψει με τον ενεργειακό αναπτήρα του. Της άρεσε ο Κάλνεντουρ· ήθελε να τον καβαλήσει, αλλά ο Σερτίνγκε τού είχε δώσει τη φύση αεικίνητου ελαφιού και δεν καθόταν εύκολα σε μία θέση. Επιπλέον, έδειχνε να έχει μια κάποια προτίμηση προς τους άντρες – ειδικά προς τον νοοχορευτή.

Η Έρνελιθ τού μίλησε για τη συνάντησή της με τον Εθέλδιρ.

«Δεν ξέρει τίποτα, δηλαδή…» μουρμούρισε ο Κάλνεντουρ σαν να μονολογούσε, συνεχίζοντας να καπνίζει. «Ούτε καν γιατί τον ελευθέρωσαν… Ή έτσι λέει.» Έσβησε το τσιγάρο του.

«Υποπτεύεσαι ότι μπορεί νάχει κάνει καμια συμφωνία με την Αρχόντισσα;»

«Δε θα το απέκλεια. Μακάρι να καταλάβαινε ότι έπρεπε να ήταν με το μέρος μας!» Ο Κάλνεντουρ χτύπησε τη γροθιά του πάνω στο τραπέζι.

«Το ίδιο τού είπα κι εγώ – ότι έπρεπε να τον είχαμε μαζί μας.»

«Θα μπορούσε να μας βοηθήσει σε πολλά,» είπε ο Κάλνεντουρ. «Ανάμεσα στα οποία και το να μάθουμε ποιοι καταραμένοι επιτέθηκαν στο Μέγαρο των Αιρετών και κατηγορούν εμάς. Μόνο οι Χαρνώθιοι θα έκαναν ποτέ τέτοιο πράγμα. Αλλά… θα σκότωναν και την Αρχόντισσά τους μαζί; Απλά και μόνο για να μας δυσφημίσουν;»

Η Έρνελιθ δεν μίλησε.

«Δε λες ποτέ τη γνώμη σου,» παρατήρησε ο Κάλνεντουρ.

«Τη λέω όταν έχει σημασία. Δεν ξέρω τι σκέφτονται οι πολιτικοί τούτης της πόλης.»

«Δεν είσαι η μόνη· ούτε εγώ ξέρω. Ο Εθέλδιρ σού είπε αν ελευθέρωσαν επίσης τον Νέλδουρ και τον Ριλάθιρ;»

«Δεν είπε τίποτα γι'αυτούς. Μάλλον ακόμα φυλακισμένοι είναι.»

«Θα τους ελευθερώσουμε.» Ο Κάλνεντουρ ήπιε μια γουλιά απ'το τσάι του. «Θα βρούμε τρόπο και θα τους ελευθερώσουμε. Αυτοί οι άτριχοι λύκοι της Χάρνωθ, οι φίλοι Παντοκρατορικών, θα ανακαλύψουν ότι η Φάνρηβ δεν τους επιτρέπει να κρατάνε φυλακισμένους

τους Αιρετούς της. Εδώ είναι η *δική μας* πόλη, όχι το γαμημένο τους Βασίλειο!»

Ήπιε ακόμα μια γουλιά τσάι. «Ο γιος μου είναι κάτω;»

«Δε νομίζω ότι έχει ξυπνήσει ακόμα,» αποκρίθηκε η Έρνελιθ. «Μόνο τον Ζόρελνιρ και τον Φάλερβιν είδα μπαίνοντας.» Ο γιος του Κάλνεντουρ ήταν μικρός. Είχε γεννηθεί μέσα στην Παντοκρατορική Κατοχή. Η μητέρα του πέθανε από μόλυνση λίγες ώρες ύστερα από τη γέννα. Ήταν κυνηγημένοι από τους πράκτορες της Παντοκράτειρας τότε. Η Έρνελιθ και μερικοί άλλοι επαναστάτες των Σκιερών Κοιλάδων τούς έσωσαν από τα νύχια τους. Και όχι μόνο αυτούς: ήταν κι άλλοι ανάμεσά τους, καθώς και ο Εθέλδιρ.

Ύστερα από κάποιο καιρό στις Σκιερές Κοιλάδας ήταν που επέστρεψαν στη Φάνρηβ με καινούργιο κουράγιο, καινούργια όπλα, καινούργιες δυνάμεις, και καινούργιες ικανότητες, για να πάρουν πίσω την πατρίδα τους.

Πράγμα που ακόμα δεν είχαν καταφέρει πλήρως. Ακόμα η Φάνρηβ ελεγχόταν από εξωτερικές δυνάμεις.

Αλλά ο Κάλνεντουρ ήθελε να γίνει μια νέα αρχή. Και σκόπευε να *δράσει* προς αυτή την κατεύθυνση.

«Θέλω να του μάθεις μερικά πράγματα, Έρνελιθ,» είπε.

«Τι πράγματα;»

«Τις ικανότητες του κυνηγού.»

«Αυτό δεν είναι το κατάλληλο περιβάλλον.»

«Όχι, αυτό *είναι* το κατάλληλο περιβάλλον,» επέμεινε ο Κάλνεντουρ. «Η πόλη μας είναι ένας τόπος άγριος, επικίνδυνος.»

«Θα δω τι μπορώ να κάνω. Είναι μόνο έντεκα χρονών.»

«Στις Σκιερές Κοιλάδες μαθαίνετε από μικροί.»

«Μη συγκρίνεις τα θηρία του Σερτίνγκε με τους χωρικούς του Γιοσόρκας.»

Ο Κάλνεντουρ γέλασε. «Δεν είμαστε τόσο ήμεροι, όπως θα έχεις διαπιστώσει.»

Από δίπλα, από το εκπαιδευτήριο, ακούστηκαν τα γρυλίσματα ενός γιγαντόλυκου.

Η Έρνελιθ μειδίασε.

Μέρα-μεσημέρι, πήγαν στον Φιλόξενο, την περιοχή όπου βρισκόταν το Μέγαρο των Αιρετών. Μπορεί να ήταν αυτονομιστές αλλά δεν

ήταν και τόσο εύκολο να τους εντοπίσει κανείς αν δεν ήθελαν να δηλώσουν την παρουσία τους. Ο Κάλνεντουρ, εκτός των άλλων, φορούσε ένα δαχτυλίδι φορτισμένο με Μαγγανεία Προκαλύψεως, την οποία η Σερκίσναθ'χοκ ανανέωνε κάθε τόσο για να την κρατά σε αδιάκοπη λειτουργία.

Η εν λόγω μάγισσα ήταν τώρα μαζί με τον Κάλνεντουρ, την Έρνελιθ, τον Φάλερβιν, και τον Θόμαλκιρ. Ο τελευταίος ήταν της παράνομης Συντεχνίας του Τελευταίου Κήπου – δολοφόνος. Ο προτελευταίος ήταν μηχανικός. Κι οι δυο τους είχαν δέρμα κατάμαυρο, όπως οι περισσότεροι Μοργκιανοί. Ο Θόμαλκιρ είχε μαλλιά μακριά και γαλανά, δεμένα κότσο. Ο Φάλερβιν ήταν καραφλός, με ελάχιστα πράσινα μαλλιά γύρω-γύρω.

Ο Κάλνεντουρ κοίταζε πίσω από τα ασημόχρωμα γυαλιά του την καταστροφή που είχε γίνει στο Μέγαρο. Τα πάντα φαίνονταν πολύ έντονα σαν να ήταν χαραγμένα πάνω στην πραγματικότητα της Μοργκιάνης. Ήταν πασιφανές από πού είχαν έρθει οι ενεργειακές ριπές. Το είχαν αναφέρει και στις ειδήσεις, μάλιστα – είχαν πει αλήθεια. Η επίθεση είχε γίνει από τα νοτιοανατολικά. Και οι κακούργοι μάλλον είχαν πάει προς Μεσοπόταμο.

Γι'αυτό το τελευταίο ο Κάλνεντουρ δεν ήταν και τόσο σίγουρος. Μπορεί να το έλεγαν για να καλύψουν κάτι άλλο, κάποια απάτη.

Μαζί με τους ανθρώπους του, άρχισε να ερευνά την περιοχή. Η Σερκίσναθ'χοκ χρησιμοποιούσε τα ξόρκια της, έχοντας το ραβδί της τυλιγμένο σε δέρματα και πανιά για να κρύβει τους μικρούς κρυστάλλους, τα μικροσκοπικά κάτοπτρα, και τα κυκλώματά επάνω του – πράγματα που αμέσως θα την πρόδιδαν ως μάγισσα του τάγματος των Διαλογιστών σε οποιοδήποτε έμπειρο μάτι. Οι υπόλοιποι κοίταζαν ολόγυρα καθώς βάδιζαν, ψάχνοντας για σημάδια: οτιδήποτε. Παρίσταναν, όμως, τους ταξιδιώτες – που δεν ήταν και λίγοι στον Φιλόξενο, ακόμα κι εδώ που βρισκόταν, στα όρια με τον Μεσοπόταμο.

«Τι σου λέει η μαγεία σου;» ρώτησε ο Κάλνεντουρ, ύστερα από λίγη ώρα περιπλάνησης, τη Σερκίσναθ.

«Τίποτα. Δε νομίζω ότι κάπου εδώ κοντά είναι κρυμμένο κάποιο τόσο μεγάλο ενεργειακό όπλο, εκτός αν κάπως το κρύβουν.»

Ο Κάλνεντουρ κοίταζε τις οροφές των χτιρίων τριγύρω. «Αν ήμουν εγώ που έριχνα, θα χρησιμοποιούσα εκείνη εκεί την ταράτσα,» είπε,

δείχνοντάς την με το βλέμμα του. «Αν τραβήξεις μια νοητή γραμμή, πάει κατευθείαν εκεί όπου χτυπήθηκε το Μέγαρο, χωρίς να συναντά εμπόδια.»

«Οι Χαρνώθιοι ερεύνησαν κάποια χτίρια εδώ κοντά,» του θύμισε ο Φάλερβιν. «Δε βρήκαν τίποτα.»

«Και τους πιστεύεις;»

Οι αυτονομιστές βάδισαν προς την πολυκατοικία που είχε δείξει ο Κάλνεντουρ.

Κοίταξε την είσοδο. «Για να περάσεις ενεργειακό κανόνι κανονικού μεγέθους από εδώ, πρέπει να γκρεμίσεις την πόρτα. Και η πόρτα δεν είναι γκρεμισμένη.»

«Μπορεί να μην ήταν κανονικού μεγέθους,» υπέθεσε η Έρνελιθ.

Ο Φάλερβιν ρουθούνισε. «Κι έριξε τόσο μακριά; Αποκλείεται! Επιπλέον, τα ενεργειακά κανόνια σπάνια είναι πιο μικρά. Δεν είναι εύκολο να τα φτιάξεις μικρά. Περιλαμβάνουν τόσους μηχανισμούς, κι έχουν και δύο δέκτες για να τους χρησιμοποιεί ο Τεχνομαθής και να ρυθμίζει την ενέργεια. Η μόνη εναλλακτική υπόθεση μπορεί να είναι ότι έφεραν το όπλο σε κομμάτια και μετά, επάνω στην ταράτσα, το συναρμολόγησαν. Αλλά, αν έγινε έτσι, τότε πώς εξαφανίστηκαν τόσο γρήγορα παίρνοντάς το μαζί τους; Σίγουρα δεν θα προλάβαιναν να το αποσυναρμολογήσουν.»

«Ίσως να μην πυροβόλησαν από εδώ, Κάλνεντουρ,» είπε ο Θόμαλκιρ.

«Κι από πού νομίζεις ότι πυροβόλησαν;»

Ο Θόμαλκιρ κοίταξε τα οικοδομήματα ολόγυρα. Αλλά έμεινε σιωπηλός.

«Αυτό είναι το πιο λογικό μέρος,» είπε ο Κάλνεντουρ. «Όμως δεν μοιάζει εφικτό να πέρασαν ενεργειακό κανόνι από την είσοδό του. Ίσως να υπάρχει κάποιο άνοιγμα στα υπόγεια.»

«Ποιοι μπορεί να ήξεραν τέτοιες λεπτομέρειες για την πολυκατοικία;» είπε η Έρνελιθ.

«Αυτό είναι το ερώτημα.»

«Οι Αιρετοί που ήταν εδώ,» είπε η Σερκίσναθ'χοκ, «ίσως να άκουσαν ποια οικήματα ακριβώς ερεύνησαν οι Χαρνώθιοι...»

Ναι, σκέφτηκε ο Κάλνεντουρ, *και ο αδελφός μου πιθανώς να το έμαθε από την ερωμένη του.* Δεν εμπιστευόταν όσους υποστήριζαν

τον Φύλακα γιατί δεν ήθελαν να γίνει νέα αρχή στην πόλη. Αλλά τώρα ίσως αυτά που είχαν ακούσει να είχαν κάποια χρησιμότητα.

«Νομίζω ότι μας παρακολουθούν,» είπε ξαφνικά ο Θόμαλκιρ.

«Ας τους κάνουμε να μας χάσουν,» πρότεινε ο Κάλνεντουρ, και κανένας δεν διαφώνησε. Άρχισαν να διασχίζουν τον Μεσοπόταμο, πηγαίνοντας προς τις αποβάθρες του ποταμού Τίγρη.

Οι αυτονομιστές γνώριζαν πολλά σοκάκια και διόδους σ'όλη την πόλη, και είχαν και ανθρώπους τους σε διάφορα σημεία οι οποίοι μπορούσαν να τους βοηθήσουν – ανθρώπους που ποτέ δεν θα υποπτευόσουν – και πάλι όμως δυσκολεύτηκαν ν'αποφύγουν τους κατασκόπους της Αρχόντισσας (γιατί, σίγουρα, αυτής πρέπει να ήταν). Ίσως να ήταν πράκτορες που παλιά δούλευαν για την Παντοκράτειρα – πλάσματα του χειρότερου είδους.

Φτάνοντας ωστόσο στις αποβάθρες οι αυτονομιστές ήταν βέβαιοι πως πλέον κανείς δεν τους ακολουθούσε. Προτού πάρουν τη βάρκα τους για να φύγουν από εδώ, εκτόξευσαν μια βόμβα πάνω σ'ένα πλοιάριο το οποίο ήξεραν πως ανήκε σε Χαρνώθιο έμπορο. Το μηχανοκίνητο σκάφος, καθότι από ξύλο, αμέσως άρπαξε φωτιά. Κόσμος άρχισε να φωνάζει. Μαχητές της Χάρνωθ έτρεξαν προς τα εκεί. Κάποιος ανάμεσά τους έδειξε τους αυτονομιστές που έφευγαν γρήγορα, μπερδεμένοι μες στο πλήθος. Δύο λυκοκαβαλάρηδες ήρθαν στο κατόπι τους. Ο Κάλνεντουρ πέταξε πίσω του χορευτικά αγκάθια (όπως χαϊδευτικά τα έλεγαν) και οι γιγαντόλυκοι, πατώντας πάνω στα μεταλλικά καρφιά, ούρλιαξαν και τίναξαν τους αναβάτες από τις πλάτες τους. Η Έρνελιθ εκτόξευσε μια *άσραθ* προς έναν μαχητή που έκανε να σηκωθεί για να πυροβολήσει με την οπλολόγχη του· ο στροβιλιζόμενος δίσκος τού έσκισε τον λαιμό κι επέστρεψε στο χέρι της κυνηγού.

Οι αυτονομιστές, κρυμμένοι πια πίσω από ανθρώπους, ζώα, και εμπορεύματα, πήδησαν πάνω στη βάρκα τους, ο Φάλερβιν έβαλε μπροστά τη μηχανή, κι έφυγαν από τις βόρειες αποβάθρες του ποταμού.

Ο Κάλνεντουρ γελούσε σιγανά μέσα απ'την κουκούλα του. Οι Χαρνώθιοι άτριχοι λύκοι είχαν λάβει, γι'ακόμα μια φορά, ό,τι τους άξιζε. Και πού να έβλεπαν τι θ'ακολουθούσε σε τούτη την πόλη!

Οι αυτονομιστές συγκέντρωναν ολοένα και περισσότερα κλειδιά που, σύντομα, θα έκαναν τη Φάνρηβ δική τους. Ή, μάλλον, θα έδιναν την εξουσία στους *κατοίκους* της Φάνρηβ επιτέλους.

Μια νέα αρχή.

Και τα δύο τηλεοπτικά κανάλια της Φάνρηβ μιλούσαν για επιθέσεις αυτονομιστών και για συνθήματα τα οποία εμφανίζονταν πάνω στους τοίχους της πόλης μετά τις επιθέσεις. Συνθήματα που ζητούσαν την άμεση απελευθέρωση των Αιρετών, και αποκαλούσαν την Αρχόντισσα με άπρεπα ονόματα ενώ τους Χαρνώθιους «φίλους Παντοκρατορικών».

Οι υποστηρικτές του Φύλακα, αλλά και πολλοί άλλοι άνθρωποι από τις συντεχνίες της Φάνρηβ, ετοίμαζαν διαμαρτυρία για τη φυλάκιση των Αιρετών. Το απόγευμα θα γινόταν πορεία που θα ξεκινούσε από τη Μεγάλη Αγορά, θα περνούσε από τη Γέφυρα του Ιχθύος, και θα κατέληγε στην Οδό του Φύλακα, αντίκρυ στο Μέγαρο των Φυλάκων.

Η Ζιρίνα είχε ήδη επικοινωνήσει με κάμποσους ανθρώπους μέσω του τηλεπικοινωνιακού πομπού της· αυτά που ακούγονταν από τον τηλεοπτικό δέκτη του σπιτιού του Εθέλδιρ δεν αποτελούσαν νέα για εκείνη.

Μαζί με τον Εθέλδιρ ήταν μισοξαπλωμένη τώρα στον καναπέ του καθιστικού, με ποτήρια κρασί από κοντά κι έχοντας ακόμα ανοιχτή την οθόνη αντίκρυ τους καθώς έδειχνε κάτι ζημιές ύστερα από μια βομβιστική επίθεση των αυτονομιστών που είχε συμβεί πριν από μισή ώρα – δηλαδή, ενόσω η Ζιρίνα και ο Εθέλδιρ έτρωγαν.

Ο Εθέλδιρ αναρωτιόταν τι προσπαθούσε να πετύχει ο Κάλνεντουρ μ’όλα αυτά. Νόμιζε πραγματικά ότι μπορούσε έτσι να τρομάξει αρκετά την Αρχόντισσα ώστε ν’αφήσει τους Αιρετούς να φύγουν; Αν τους άφηνε θα ήταν όχι επειδή την προκαλούσαν άσκοπα, αλλά επειδή την έκαναν να δει ότι ήταν παράλογο να τους κρατά και πολιτικό λάθος για εκείνη.

«Οι εκλογές των καινούργιων Αιρετών πότε θα γίνουν;» ρώτησε τη Ζιρίνα. «Τι λένε οι συντεχνίες;»

«Δε μπορούν να μείνουν για πολύ χωρίς Αιρετούς. Ο Νόμος προβλέπει μέσα σε δέκα μέρες να γίνουν εκλογές. Αναρωτιέμαι, όμως, αν τελικά θα πρέπει να γίνουν εκλογές για πέντε, όχι για τρεις.»

«Αποκλείεται να τους σκοτώσει, Ζιρίνα· δεν είναι τόσο τρελή.»

«Αυτή, αγάπη μου, κάνει ό,τι της ψιθυρίσει η Θορμάνκου.»

«Δε θα με είχε, τότε, αφήσει να φύγω–» Σταμάτησε απότομα να μιλά. Σηκώθηκε απ'τον καναπέ, ξυπόλυτος, ντυμένος μόνο με το παντελόνι του, και βάδισε ώς τον τηλεοπτικό δέκτη για να τον κλείσει.

Η Ζιρίνα, συνοφρυωμένη, καταλαβαίνοντας από τις κινήσεις του ότι κάτι συνέβαινε, πήρε καθιστή θέση ενώ παραμέριζε τα μαλλιά της με το ένα χέρι. Μια λεπτή αργυρή αλυσίδα ένωνε τα μικρά σκουλαρίκια της περνώντας κάτω απ'το σαγόνι. Κατά τα άλλα, φορούσε μόνο το πράσινο μεσοφόρι της και το άρωμά της.

Πολλά έντονα *τακ τακ τακ* ακούστηκαν πάνω στο ξύλινο πάτωμα. Πλησιάζοντας.

Ο Εθέλδιρ στράφηκε προς τα εκεί.

Η Ζιρίνα έπιασε ένα πιστόλι που ήξερε ότι εκείνος έκρυβε πάντα κάτω από τον καναπέ του.

Ένα *σίρκι'θ* ήρθε από τον μικρό διάδρομο και στάθηκε αντίκρυ στον Εθέλδιρ κρατώντας ένα διπλωμένο μήνυμα στο στόμα του. Εκείνος άπλωσε το χέρι του, πήρε το χαρτί, και το εξάποδο σαυράκι γύρισε κι έφυγε, κατευθυνόμενο προς το υπνοδωμάτιο. Πρέπει να είχε μπει από το χάραγμα των πατζουριών, υπέθεσε ο Εθέλδιρ, και ξεδίπλωσε το χαρτί.

Η Ζιρίνα έκρυψε ξανά το πιστόλι κάτω από τον καναπέ. «Τι είναι;»

«Ο αδελφός μου.»

«Τι θέλει;»

«Να σε ρωτήσει ποιο χτίριο έψαξαν οι Χαρνώθιοι μετά την επίθεση στο Μέγαρο των Αιρετών. Ξέρεις;»

«Ναι,» είπε η Ζιρίνα. «Μια πολυκατοικία, καμια διακοσαριά μέτρα απόσταση, προς τα νοτιοανατολικά. Από εκεί είδαν τις ριπές να έρχονται, λένε. Γιατί ρωτά ο αδελφός σου;»

«Δεν εξηγεί. Αλλά υποθέτω πως θέλει να ερευνήσει.»

«Υποθέτεις;»

«Αδυνατώ να πιστέψω ότι οι αυτονομιστές επιτέθηκαν εκείνη την ημέρα, Ζιρίνα. Μπορείς να μου δείξεις τη συγκεκριμένη πολυκατοικία πάνω σε χάρτη;»

Κούνησε το κεφάλι της αρνητικά. «Όχι. Ούτε την έχω δει από έξω. Αλλά κάποιοι σίγουρα είδαν τις ριπές να έρχονται από κει πάνω. Χαρνώθιοι πολεμιστές, πιθανώς, και άνθρωποι της περιοχής. Ίσως και κάποιοι κατάσκοποι.»

Ο Εθέλδιρ κάθισε δίπλα της. «Ο Κάλνεντουρ μάλλον θέλει να πάει να ερευνήσει το μέρος. Θα του πω να συναντηθούμε για να μιλήσουμε. Θα έρθεις;»

«Ναι. Αν και δε μ'αρέσει να σχετίζομαι με αυτονομιστές.»

Ο Εθέλδιρ σηκώθηκε πάλι και βάδισε προς το γραφείο του· η Ζιρίνα τον ακολούθησε. Εκείνος κάθισε στο γραφείο, έπιασε ένα κομμάτι χαρτί, κι άρχισε να γράφει.

Το βλέμμα της Ζιρίνα στράφηκε στο *σίρκι'θ* που βρισκόταν μέσα σε μια γυάλα στον τοίχο. «Μακάρι να μπορούσαμε ν'ακολουθήσουμε το *σίρκι'θ* για να δούμε πού μένει ο αδελφός σου. Πού είναι το άντρο των αυτονομιστών.»

«Δεν έχω ακόμα γνωρίσει τον άνθρωπο που μπορεί ν'ακολουθήσει *σίρκι'θ* μέσα στη Φάνρηβ.»

Πράγματι, τα εξάποδα σαυράκια έμοιαζαν με φαντάσματα τούτης της πόλης. Η σχέση τους με τη Φάνρηβ ήταν πανάρχαια. Λεγόταν πως δεν υπήρχε τρύπα που να μην ξέρουν, και μπορούσαν να περάσουν από παντού. Εκπαιδεύονταν μόνο ως μαντατοφόροι. Όσες προσπάθειες είχαν γίνει να τα εκπαιδεύσουν ως κατασκόπους για την εύρεση ατόμων είχαν αποτύχει. Η φύση τους ήταν πολύ ιδιόρρυθμη. Ακόμα και η μαγεία των μαγικών ταγμάτων δεν έπιανε επάνω τους, παρότι ήταν δεκτικά σε νοητικές ενέργειες. Οι ισχυρότεροι μάγοι της Φάνρηβ – όπου βρισκόταν η Μαγική Ακαδημία που αποτελούσε έδρα του τάγματος των Διαλογιστών για ολόκληρο το Γνωστό Σύμπαν – δεν είχαν ποτέ καταφέρει να επηρεάσουν το μυαλό των *σίρκι'θ* με ξόρκια ή μαγγανείες. Ούτε τη μνήμη τους μπορούσαν να σβήσουν, ούτε να τους εμφυτεύσουν ψεύτικες μνήμες, ούτε να τους προκαλέσουν σύγχυση με οποιονδήποτε τρόπο. Μονάχα ορισμένοι ιερείς και ιέρειες είχαν, κατά περίσταση, επηρεάσει κάπως τα παράξενα σαυράκια· αλλά δεν χρησιμοποιούσαν καμια συγκεκριμένη μέθοδο που μπορούσε κάποιος να ακολουθήσει με σταθερές πιθανότητες επιτυχίας: αυτά που έκαναν πιο πολύ με θαύματα έμοιαζαν. Πολλοί είκαζαν ότι τα *σίρκι'θ* δέχονταν μόνο να μεταφέρνουν μηνύματα επειδή ήταν πλασμένα από τον Φορβόκμε (ή *την* Φορβόκμε, αναλόγως τη μορφή που είχε πάρει η θεότητα των μαντατοφόρων και των τηλεπικοινωνιών)· και όντως, καμια άλλη υπηρεσία δεν μπορούσες να τα βάλεις να κάνουν, όσο καλός εκπαιδευτής ή υπνωτιστής κι αν ήσουν.

Κρίμα, σκέφτηκε η Ζιρίνα. *Θα μπορούσαν τώρα να μας φανούν χρήσιμα.* Αλλά, βέβαια, έτσι θα ήταν χρήσιμα και για τους κατασκόπους της Αρχόντισσας, καθώς και για άλλους, διάφορους κατασκόπους. Οπότε η Ζιρίνα άλλαξε γνώμη. *Καλύτερα που τα πράγματα είναι όπως είναι. Οι θεοί είναι σοφοί.*

Το σαυράκι την ατένιζε με διαμαντένια μάτια πίσω από τη γυάλα του.

Μετά από λίγο, ο Εθέλδιρ το έβγαλε από εκεί, του έδωσε το διπλωμένο μήνυμα, του ψιθύρισε μια λέξη-κλειδί, έφερε στο μυαλό του το πρόσωπο του Κάλνεντουρ, και το *σίρκι'θ* έφυγε απ'το δωμάτιο σκαρφαλώνοντας στον τοίχο και βγαίνοντας από την άκρη του μισάνοιχτου παραθύρου, με μεγάλη ταχύτητα.

Ο Κάλνεντουρ είδε ξαφνικά ένα σαυράκι να σκαρφαλώνει στο πόδι του τραπεζιού για να καταλήξει επάνω στον χάρτη της Φάνρηβ με τις δεκάδες επιπρόσθετες σημειώσεις. Εκτός από τον χάρτη, στο τραπέζι ήταν μερικά ποτήρια, φωτογραφίες, δυο ζευγάρια ασημόχρωμα γυαλιά, κι ένα ξιφίδιο. Τριγύρω κάθονταν μερικοί από τους αυτονομιστές κάνοντας σχέδια για το σύντομο μέλλον. Ήταν όλοι ευχαριστημένοι με τις επιθέσεις που είχαν γίνει μέχρι στιγμής ως αντίποινα για τη φυλάκιση των Αιρετών.

«Έχεις μήνυμα,» παρατήρησε ο Ζόρελνιρ, που ήταν εκπαιδευτής γιγαντόλυκων: ένας μυώδης, πρασινόδερμος άντρας με μακριά μαλλιά ώς την πλάτη, κατάμαυρα, που θύμιζαν τρίχωμα λύκου.

«Ο αδελφός μου, μάλλον.» Ο Κάλνεντουρ πήρε το μικρό διπλωμένο χαρτί από το στόμα του *σίρκι'θ* και το σαυράκι έτρεξε σαν τον άνεμο, φεύγοντας από το άντρο των αυτονομιστών.

Ο Άνφιρ, ο γιος του Κάλνεντουρ, που δεν ήταν καθισμένος στο τραπέζι αλλά περιφερόταν μέσα στο δωμάτιο, έκανε να το αρπάξει, όμως, φυσικά, δεν πρόλαβε. «Θα με μάθεις πώς να πιάνω *σίρκι'θ*;» ρώτησε την Έρνελιθ, που καθόταν στο τραπέζι. Πιο πριν ο Κάλνεντουρ τού είχε πει ότι η κυνηγός θα τον δίδασκε την τέχνη της.

«Από τα δυσκολότερα θηράματα,» εξήγησε τώρα εκείνη, υπομειδιώντας.

Ο Κάλνεντουρ είπε: «Ο αδελφός μου θέλει να συναντηθούμε. Απόψε. Μια ώρα μετά τη δύση του ήλιου. Στον Λαβύρινθο.»

«Θα πας;» ρώτησε ο Θόμαλκιρ, μια ερώτηση που έμοιαζε να υπονοεί: *Τον εμπιστεύεσαι;*

«Ο Εθέλδιρ ήταν Πρόμαχος της Επανάστασης, το ξέχασες;»

«Οι καιροί αλλάζουν. Τώρα εσύ είσαι Πρόμαχος.»

«Δεν είμαι Πρόμαχος!» Ο Κάλνεντουρ χτύπησε τη γροθιά του στο τραπέζι. «Και δεν θα το ξανακούσω αυτό από κανέναν σας!

»Επιπλέον,» πρόσθεσε με πιο ήρεμη φωνή, «είναι *αδελφός μου*. Δε θα με πουλούσε στους Χαρνώθιους.»

«Ο Εθέλδιρ,» είπε η Σερκίσναθ'χοκ, «συναναστρέφεται ανθρώπους του Φύλακα και της Κοινοπολιτείας· κι όλοι αυτοί μάς λένε παράνομους.»

«Δε θα πάω αφύλαχτος, μάγισσα,» τη διαβεβαίωσε ο Κάλνεντουρ. «Αλλά δεν θα φοβηθώ να συναντήσω και τον ίδιο μου τον αδελφό, μα την ουρά του Ιουράσκε!»

5
Κόσμος Βαδίζει Μέσα στις Σκιές· Αναμενόμενη Αναστάτωση, Κάλυψη για Απομάκρυνση· οι Παλιοί Δρόμοι των Επαναστατών· Ακάλεστοι Επισκέπτες· Προδοσία· Απαγωγές

Το απόγευμα, ύστερα από κάποιες τηλεπικοινωνιακές κλήσεις της Ζιρίνα, βγήκαν από το σπίτι του Εθέλδιρ για να πάνε στη διαμαρτυρία. Αντίκρυ στην πόρτα του, ο Εθέλδιρ είδε ένα τρίκυκλο όχημα σαν βέλος, με φιμέ τζάμια πίσω απ'τα οποία μπορούσε, μετά βίας, να διακρίνει τη σκιά τουλάχιστον ενός ατόμου. Κατάσκοπος της Αρχόντισσας, δίχως αμφιβολία. Συνεχώς παρακολουθούσαν την οικία του.

Από τον στάβλο που βρισκόταν παραδίπλα, πήραν τη Μαύρη Γούνα και έναν γιγαντόλυκο για να καβαλήσει ο Εθέλδιρ: ένα θηρίο που ονόμαζε Χορευτή. Ο Ύρελκουρ'χοκ δεν θα ερχόταν στην πορεία, και η Μάλμεντιρ ήταν ήδη εκεί, έχοντας ξεκινήσει νωρίς, για δημοσιογραφικούς λόγους.

Ο Εθέλδιρ και η Ζιρίνα διέσχισαν το Σκοτεινό Παζάρι, πέρασαν πάνω από τη Γέφυρα του Τίγρη, και μπήκαν στη Μεγάλη Αγορά, τρέχοντας μέσα στους δρόμους της με την ταχύτητα και την άνεση που έχουν μόνο οι γιγαντόλυκοι. Όταν έφτασαν στην Πλατεία Νότιου Πάνθεου, βρισκόταν ήδη πολύς κόσμος εκεί, καθώς και πολλοί μαχητές της Χάρνωθ για να περιφρουρούν και να επιβλέπουν. Ακόμα κι ένας δενδρογίγαντας ήταν στην πλατεία, καθισμένος ανάμεσα στο πλήθος αλλά και πάλι ψηλός. Κουνούσε τα κλαδιά του πέραδώθε στον ρυθμό της μουσικής που ερχόταν από τα πελώρια ηχεία που ήταν τοποθετημένα πάνω σ'ένα μεγάλο κάρο το οποίο τραβούσαν δύο άλογα, τώρα σταματημένο. Ήταν ντόπια μουσική: *Η Καρδιά του Φύλακα*. Ένα τραγούδι-μήνυμα για την Αρχόντισσα. Αναμφίβολα ιδέα της Ρουμπίνης, νόμιζε η Ζιρίνα, της ξαδέλφης της και Αιρετής της Συντεχνίας των Καλλιτεχνών. Η ίδια η Ρουμπίνη φαινό-

ταν να στέκεται κοντά στο σταματημένο κάρο, στηριζόμενη σε μια πατερίτσα καθώς το δεξί της πόδι ήταν σπασμένο από την επίθεση στο Μέγαρο των Αιρετών. Μαζί της ήταν τρεις άντρες και μία γυναίκα – υποστηρικτές του Φύλακα και της Κοινοπολιτείας όλοι τους.

Η Ζιρίνα και ο Εθέλδιρ τούς πλησίασαν, κι εκείνοι δεν έκρυψαν τον ενθουσιασμό τους για την απελευθέρωση του δεύτερου από τα μπουντρούμια της Αρχόντισσας. Τον έναν άντρα και τη γυναίκα ο Εθέλδιρ τούς είχε συναντήσει και στις κηδείες, το πρωί. Άρχισαν όλοι τους να τον ρωτάνε για την αιχμαλωσία του, κι αν είχε ακούσει τίποτα για τον Ριλάθιρ και τον Νέλδουρ. Δυστυχώς, τίποτα δεν είχε ακούσει.

«Το *πραγματικά* δυστυχές είναι,» είπε ο ένας από τους άντρες, «ότι εκείνη η βολή του Ριλάθιρ – και ξέρετε ποια βολή λέω – αστόχησε–»

«Τέρμα αυτά τα λόγια!» τον προειδοποίησε αυστηρά η Ζιρίνα. «*Τέρμα*.»

«Εντάξει,» συμφώνησε ο άντρας μειδιώντας άγρια, «μη με δαγκώσεις.»

«Ήταν ανοησία εκείνο που έγινε,» είπε η Ρουμπίνη, μορφάζοντας κάτω απ'το μεγάλο καπέλο της.

«Ναι, ανοησία… ή όχι,» είπε αινιγματικά η άλλη γυναίκα που ήταν μαζί της, μια κοκκινομάλλα με μαλλιά δεμένα κότσο. Ήταν από εκείνους που είχαν υποστηρίξει το σχέδιο του Ριλάθιρ να δολοφονήσουν την Αρχόντισσα.

Παρά τα όσα είχαν συμβεί, δεν είχαν πάρει το μάθημά τους. *Τι άλλο θέλουν να δουν;* απόρησε η Ζιρίνα.

Ο φωτόλιθος πάνω από την είσοδο του Νότιου Πάνθεου φεγγοβολούσε δυνατά διαλύοντας τις ολοένα και πιο πυκνές σκιές, φωτίζοντας τα ολοένα και περισσότερα πανό που υψώνονταν πάνω απ'τα κεφάλια του κόσμου. Πανό που έγραφαν:

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΡΙΛΑΘΙΡ ΑΛ ΘΑΡΝΑΘ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΝΕΛΔΟΥΡ ΑΛ ΘΑΡΝΑΘ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΑΙΡΕΤΟΥΣ ΜΑΣ

ΟΙ ΑΙΡΕΤΟΙ ΕΙΝΑΙ ΑΘΩΟΙ

Η ΦΑΝΡΗΒ ΕΙΝΑΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ ΑΙΡΕΤΟΥΣ ΤΗΣ

ΑΡΧΟΝΤΙΣΣΑ ΤΗΣ ΦΑΝΡΗΒ: ΟΙ ΣΥΝΤΕΧΝΙΕΣ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΝ ΠΙΣΩ ΤΟΥΣ ΑΙΡΕΤΟΥΣ ΤΟΥΣ!

Ο Νάλντιρ ωλ Σέραντεμ, ο Αιρετός της Συντεχνίας των Οικοδόμων, πέρασε κοντά από τη Ζιρίνα και τους άλλους, χαιρετώντας τον Εθέλδιρ και λέγοντάς του ότι χαιρόταν που τον είχαν και πάλι ελευθερώσει. «Το ήξερα πως δεν μπορεί ένας ήρωας της Επανάστασης να ήταν δολοφόνος.»

«Τι θες εσύ εδώ;» του είπε η κοκκινομάλλα γυναίκα. «Πήγαινε στους δικούς σου!»

«Μπορεί να τον έχουν στείλει για κατάσκοπο,» είπε ένας άλλος υποστηρικτής του Φύλακα κλείνοντας το μάτι. «Λες και δεν τον ξέρουμε όλοι τι είναι.»

«Δεν είμαι κατάσκοπος, κύριε,» του είπε ο Νάλντιρ.

«Ναι; Και τι είσαι; Νομοταγής άνθρωπος που στηρίζει την Αρχόντισσα;»

«Για το καλό της πόλης ενδιαφέρομαι, όπως ξέρουν όλοι–»

«Εκείνο που ξέρουν όλοι είναι ότι είσαι προδότης!»

«Η συντεχνία μου δεν με θεωρεί προδότη–»

«Είναι όλοι τους λιγάκι αμόρφωτοι, γι’αυτό–»

«Δε θα προσβάλλετε εσείς τη συντεχνία μου! Νομίζετε ότι είστε ξαφνικά *ήρωες* επειδή φωνάζετε υπέρ του Φύλακα που επιστρέφει από το πουθενά ύστερα από τόσα χρόνια; Η Αρχόντισσα έχει δίκιο! Τι ξέρει ο Φύλακας για τα *σημερινά* προβλήματα της Φάνρηβ; Και υπάρχει περίπτωση ποτέ το Βασίλειο της Χάρνωθ να τον αφήσει να έρθει εδώ κάνοντας βόλτα; Όχι. Θα έχουμε πόλεμο – και ο πόλεμος θα γονατίσει την πόλη μας – θα κάνει τους ανθρώπους της να υποφέρουν. *Αυτό θέλετε να συμβεί;*»

«Τι ωραία που τα λέτε εσείς οι προδότες–»

Ο Νάλντιρ τον γρονθοκόπησε στα πλευρά και ο άντρας διπλώθηκε.

Ο Εθέλδιρ, αμέσως, άρπαξε τον Νάλντιρ κάτω απ’τη μασχάλη και τον τράβηξε πίσω· τον τίναξε παραδίπλα προτού οι άλλοι πλησιάσουν για να τον χτυπήσουν. «Αρκετά!» φώναξε.

Ο Νάλντιρ παραπάτησε μα δεν έπεσε.

Η Ζιρίνα τού είπε: «Καλύτερα να φεύγεις.»

Εκείνος τής έριξε ένα σκοτεινό, άγριο βλέμμα, αλλά χάθηκε μες στο πλήθος.

Ο γρονθοκοπημένος άντρας γρύλισε: «Αν του βαστούσε, ας έμενε!»

«Θα έτρωγε το ξύλο της χρονιάς του,» πρόσθεσε η κοκκινομάλλα.

«Δεν έχετε και τους πιο κοινωνικούς τρόπους,» παρατήρησε, επικριτικά, η Ρουμπίνη· και αναστέναξε, καθώς στηριζόταν κάπως κουρασμένα στην πατερίτσα, αγριοκοιτάζοντάς τους κάτω απ'το μεγάλο καπέλο της. «Θα λένε πως κάνουμε ό,τι μας ψιθυρίζει η Θορμάνκου, πως είμαστε βάρβαροι.»

Ένας άλλος άντρας τής είπε: «Νομίζω πως πρέπει να ξεκινήσει η πορεία, Εντιμότατη.»

Η Ρουμπίνη ένευσε. «Δώσε το σύνθημα.»

Η μουσική χαμήλωσε, και ένα σάλπισμα αντήχησε στην Πλατεία Νότιου Πάνθεου.

Η πορεία άρχισε να κατευθύνεται δυτικά, προς τη Μακριά Λόγχη, ενώ κρατούσαν τα πανό τους υψωμένα και φώναζαν για την απελευθέρωση των Αιρετών. Καβαλάρηδες επάνω σε άλογα και σε γιγαντόλυκους ακολουθούσαν, καθώς και άμαξες, κάρα, και κάποια ελάχιστα μηχανοκίνητα οχήματα. Το κάρο με τα ηχεία ήταν, φυσικά, μαζί, και συνέχιζαν από εκεί ν'ακούγονται τοπικά τραγούδια της Φάνρηβ. Ο δενδρογίγαντας βάδιζε ανάμεσα στον κόσμο. Η Ζιρίνα αναρωτήθηκε φευγαλέα σε ποιον ν'ανήκε. Τέτοια πλάσματα σπάνια τα συναντούσες στη Φάνρηβ· συνήθως τα έβρισκες στο Μαύρο Δάσος ή στο Βαθύ Δάσος.

Οι μαχητές της Χάρνωθ συνόδευαν την πορεία από γύρω, άλλοι πάνω σε γιγαντόλυκους, άλλοι πεζοί, βαστώντας τις οπλολόγχες τους σε ετοιμότητα.

Η πορεία έφτασε στη Μακριά Λόγχη μέσα στις πυκνές σκιές του απογεύματος. Ο ασθενικός ήλιος της Μοργκιάνης κρυβόταν πίσω από τη δύση, προσφέροντας πια ελάχιστο φως στην πόλη. Τα αιχμηρά οικοδομήματά της, για κάποιο λόγο, έμοιαζαν τώρα πιο αιχμηρά απ'ό,τι συνήθως.

«*Ελευθερία στη Φάνρηβ!*» αντήχησε μια ξαφνική φωνή, και μια βόμβα έσκασε ανάμεσα σε μερικούς μαχητές της Χάρνωθ. Μια άλλη φωνή ακολούθησε: «*Έξω οι δυνάστες της Χάρνωθ!*» κι ακόμα μια βόμβα έπεσε από ένα δώμα. «*Έξω οι φίλοι Παντοκρατορικών!*»

Οι Χαρνώθιοι στράφηκαν αμέσως για να κυνηγήσουν τους ταραξίες, δείχνοντας τα μέρη απ'όπου είχαν εκτοξευτεί βόμβες και πυροβολώντας με τις οπλολόγχες τους, ενώ λυκοκαβαλάρηδες έτρεχαν και πηδούσαν. Ένας αερώνυχας – μικρό διθέσιο ελικόπτερο μ'ελάχιστο μεταλλικό περίβλημα και αρθρωτά νύχια στα πόδια –

υψώθηκε ξαφνικά πάνω κι ανάμεσα από τα οικοδομήματα της πόλης, φωτίζοντας μ'έναν προβολέα. Και δέχτηκε ριπές από κάποιο τουφέκι, από το παράθυρο μιας πολυκατοικίας. Ο έλικας χτυπήθηκε, καθώς κι ο ένας επιβάτης· ο αερώνυχας έπεσε προς ένα δώμα.

Οι άνθρωποι της πορείας συνέχιζαν τον δρόμο τους όπως και πριν, αν και βαδίζοντας πιο γρήγορα τώρα, σχεδόν τρέχοντας για να φύγουν από την επικίνδυνη περιοχή της επίθεσης, ενώ συγχρόνως φώναζαν ακόμα πιο δυνατά για την απελευθέρωση των Αιρετών.

«Αυτονομιστές,» είπε η Ζιρίνα στον Εθέλδιρ, «ή Χαρνώθιοι που παριστάνουν τους αυτονομιστές;»

«Δε θα κατέρριπταν έτσι τον αερώνυχα,» αποκρίθηκε εκείνος. Και πρότεινε: «Πάμε τώρα στον Λαβύρινθο;»

«Ναι.»

Η στιγμή έμοιαζε κατάλληλη και στους δύο. Ακόμα κι αν κατάσκοποι τούς παρακολουθούσαν, τώρα οι πιθανότητες να τους χάσουν ήταν πολλές. Τραβώντας τους γιγαντόλυκούς τους από τα ηνία, βγήκαν από την πορεία και μπήκαν στους δρόμους δυτικά της Μακριάς Λόγχης. Μπήκαν στον Λαβύρινθο, ο οποίος δεν ήταν ακίνδυνος ετούτη την ώρα της ημέρας, και όσο νύχτωνε γινόταν ολοένα και λιγότερο ακίνδυνος. Ο Εθέλδιρ, όμως, γνώριζε καλά αυτές τις γειτονιές: γνώριζε τα σοκάκια και τα στενορύμια σαν να ήταν χαραγμένα μέσα στο μυαλό του. Τον καιρό της Επανάστασης ο Λαβύρινθος είχε κρύψει πολλούς. Ήταν το ιδανικό έδαφος για να σε χάσουν οι πράκτορες της Παντοκράτειρας. Ακόμα και με Ξόρκια Ανιχνεύσεως δύσκολα σε έβρισκαν εδώ· μέχρι ο μάγος να αποφασίσει προς τα πού να πάει είχες απομακρυνθεί, είχες βγει από την εμβέλεια των μαγικών του αισθήσεων.

«Μπορεί να μην ήταν αυτονομιστές, πάντως,» είπε ο Εθέλδιρ καθώς καβαλούσαν τους γιγαντόλυκούς τους.

«Νομίζεις ότι ήταν δικοί μας; Άνθρωποι του Φύλακα;»

«Λες να μας είχαν προειδοποιήσει;»

«Ναι, ακριβώς αυτό λέω,» είπε η Ζιρίνα. «Και εμένα και εσένα και τη Ρουμπίνη και άλλους. Αλλά κανένας δεν μου φάνηκε να ήξερε τίποτα· η επίθεση ήταν απροσδόκητη για όλους.» Αν και, βέβαια, όλοι περίμεναν ότι ίσως να γίνονταν επεισόδια· δεν ήταν η πρώτη φορά, άλλωστε. Τελευταία, συνεχώς επεισόδια γίνονταν.

Κι αν ήταν οι ίδιοι άνθρωποι που επιτέθηκαν στο Μέγαρο των Αιρετών; αναρωτήθηκε ο Εθέλδιρ. Ο Κάλνεντουρ, άραγε, είχε καμια υποψία γι'αυτούς; Είχε την *παραμικρή* υποψία;

Δεν είπε τίποτα για τούτες τις σκέψεις του στη Ζιρίνα. *Η σιωπή είναι σύνεση*.

Οι μπερδεμένοι, στριφτοί δρόμοι του Λαβύρινθου ήταν οικείοι για τον Εθέλδιρ, μα για τη Ζιρίνα όχι και τόσο. Είχε κι εκείνη πολεμήσει για την Επανάσταση, όμως προς το τέλος κυρίως, και δεν ήξερε καθόλου καλά ετούτη τη συνοικία της Φάνρηβ. Της προκαλούσε μια αίσθηση ανασφάλειας και επικείμενου κινδύνου. Τα πάντα τής φάνταζαν απειλητικά, όπως στα βαθιά δάση – όχι πως η Ζιρίνα είχε ποτέ πάει στα βαθιά δάση, αλλά είχε ακούσει πώς ήταν εκεί. Και είχε ταξιδέψει στα δάση γύρω από τη Φάνρηβ: στις παρυφές του Θαλασσοδάσους και του Χαμηλού Δάσους.

Το γαντοφορεμένο χέρι της βρισκόταν κάτω από την κάπα της, στην ξύλινη λαβή του πιστολιού στη ζώνη της.

Οι δρόμοι ήταν γεμάτοι λάσπες και νερά, και βρομούσαν. Η Μαύρη Γούνα έδειχνε τη δυσαρέσκειά της γρυλίζοντας κάθε τόσο· τα μάτια της γυάλιζαν μες στο αυξανόμενο σκοτάδι.

Όταν έφτασαν σε μια ταβέρνα, ο Εθέλδιρ πρότεινε να σταματήσουν και να περιμένουν εδώ. Δεν ήταν ώρα ακόμα να συναντήσουν τον αδελφό του. Κατέβηκαν από τους γιγαντόλυκους και τους άφησαν δίπλα στα τραπεζάκια που έπιαναν σχεδόν ολόκληρο τον δρόμο ο οποίος έστριβε λίγο παρακάτω, καταλήγοντας σε μια διχάλα που το ένα της παρακλάδι έφτανε σε μια κατασκότεινη είσοδο ενώ το άλλο συνέχιζε κάτω από μπαλκόνια. Σκοτάδι απλωνόταν παντού – ο ήλιος είχε μάλλον δύσει – κι ένας φωτόλιθος φώτιζε τα τραπεζάκια της ταβέρνας. Εκτός απ'τη Ζιρίνα και τον Εθέλδιρ, άλλοι πέντε κάθονταν εδώ, οι δύο παίζοντας χαρτιά, οι άλλοι κουτσομπολεύοντας και πίνοντας. Από το βάθος του μαγαζιού, που ήταν σαν τρύπα, ερχόταν οι ήχοι κάποιου τραγουδιού που ήταν εξωδιαστασιακό δίχως αμφιβολία.

«Φέρνουν πολύ περίεργες μουσικές εδώ,» είπε ο Εθέλδιρ στη Ζιρίνα. «Ξέρεις τι είναι αυτό που ακούμε;»

Εκείνη δεν αισθανόταν και τόσο άνετα ακόμα. «Όχι.»

«Ένα συγκρότημα που λέγεται Φως από το Σχίσμα, κι αυτό το τραγούδι πρέπει νάναι από τη συλλογή τους *Οδηγοί και Γίγαντες*. Κατάγονται από μια διάσταση που ονομάζεται Βίηλ.»

«Δεν υπάρχει δίοδος στη Μοργκιάνη που να οδηγεί εκεί, έτσι δεν είναι;»

Ο Εθέλδιρ κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δεν υπάρχει. Ούτε από το Σύμπλεγμα μπορείς να πας απευθείας, απ'ό,τι ξέρω. Αλλά οι πλακέτες ήχου κυκλοφορούν στο Γνωστό Σύμπαν. Η τύπισσα που έχει το μαγαζί φέρνει κάτι πολύ μυστήρια πράγματα.»

Ένας σερβιτόρος ήρθε και τους ρώτησε τι θα ήθελαν· παράγγειλαν ψυχοχυμό – χυμό από φρούτα του Δάσους των Ψυχών, που βρισκόταν πολύ μακριά από δω, στα ανατολικά, πέρα από το Βαθύ Δάσος και τις πόλεις του ποταμού Γύπα, στην άλλη άκρη της Μοργκιάνης. Ο ψυχοχυμός ήρθε κι άρχισαν να πίνουν με καλάμια καθαρισμένα για πόση και γυαλισμένα. Συγχρόνως κάπνιζαν.

Η Ζιρίνα ένιωθε τώρα λιγάκι πιο άνετα. Σχεδόν βολικά. Το μέρος είχε, έπρεπε να παραδεχτεί, κάτι το γοητευτικό.

Κοίταξε το ρολόι της σε κάποια στιγμή. «Μήπως θα έπρεπε να πηγαίνουμε;»

«Δε χρειάζεται να σηκωνόμαστε από τώρα· δεν είμαστε μακριά.»

Ο Εθέλδιρ πήγε στην τουαλέτα της ταβέρνας για να κατουρήσει. Όταν επέστρεψε, κάθισαν ακόμα κανένα τέταρτο και μετά πρότεινε να ξεκινήσουν. Δεν ανέβηκε καν στον Χορευτή· τον έπιασε από τα γκέμια και βάδισε, τραβώντας τον μαζί του. Η Ζιρίνα τον μιμήθηκε, πιάνοντας κι εκείνη τη Μαύρη Γούνα από τα γκέμια.

Πέρασαν από έναν δρόμο γεμάτο με απλωμένα ρούχα. Έπρεπε να σκύβουν και να τα παραμερίζουν. Ορισμένα ήταν πολύ βρεγμένα. Ένα πουκάμισο ήταν όλο αίματα, αν και πλυμένο. Με το ζόρι διακρίνονταν στο φως μιας δημόσιας ενεργειακής λάμπας. Στην αρχή, η Ζιρίνα τα είχε περάσει για στοιχειά της πόλης.

Σ'έναν τοίχο, ένα *σίρκι'θ* έτρεξε κι εξαφανίστηκε.

Σ'ένα σοκάκι παρακάτω, φαινόταν να υπάρχουν μόνο αποθήκες, και η Ζιρίνα μπορούσε να μυρίσει μια... *συγκεκριμένη*... οσμή.

«Τι μυρίζει έτσι;»

«Υφάσματα. Όλο αποθήκες με υφάσματα είναι εδώ.»

Μια ξαφνική φωνή: «Εθέλδιρ;»

«Ναι, εγώ είμαι.»

«Κι αυτός μαζί σου;»

Δεν είχαν διακρίνει ότι ήταν γυναίκα, κουκουλωμένη στην κάπα της καθώς ήταν, μέσα στο σκοτάδι.

«Φίλος,» απάντησε ο Εθέλδιρ.

Από τριγυρινά ανοίγματα, είδε ανθρώπινες μορφές να ξεπροβάλλουν, και μια λάμπα άναψε στο χέρι ενός. Ο Θόμαλκιρ. Και παραδίπλα στεκόταν η Έρνελιθ.

Ο Κάλνεντουρ ζύγωσε τον Εθέλδιρ. «Ορισμένοι το θεωρούσαν ασύνετο να σε συναντήσω.»

«Δεν εμπιστεύεσαι πια τον αδελφό σου;»

«Ο αδελφός μου έχει χάσει τον δρόμο του.» Και κοίταξε προς τη μεριά της Ζιρίνα. «*Αυτή,*» είπε διακρίνοντας το πρόσωπό της μέσα απ'την κουκούλα. Και προς τον Εθέλδιρ: «Την έφερες μαζί σου. Δε ρώτησες.»

«Τις δικές της γνώσεις ζήτησες.»

«Δε σ'τις έχει μεταβιβάσει;»

«Τι συνέβη στο Μέγαρο των Αιρετών, Κάλνεντουρ; Ξέρεις;» άλλαξε θέμα ο Εθέλδιρ, μη θέλοντας να φιλονικήσει μαζί του σχετικά με τη Ζιρίνα ή με τις πεποιθήσεις του για το μέλλον της πόλης.

«Πιστεύεις κι εσύ τους ψεύτες που λένε–;»

«Δεν πιστεύω κανέναν. Και σίγουρα όχι ότι εσύ θα χτυπούσες το Μέγαρο. Έχεις καμια υποψία, όμως, ποιος το έκανε;»

«Οι Χαρνώθιοι. Αν και μοιάζει αδύνατο.»

«Δε *μοιάζει* αδύνατο, αδελφέ. *Είναι* αδύνατο. Παραλίγο να σκοτωθεί η Αρχόντισσα.»

«Οι Χαρνώθιοι είναι τρελοί.»

«Το ίδιο λένε κι αυτοί για τους αυτονομιστές.»

«Αν όχι οι Χαρνώθιοι, τότε *ποιος;* Οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι;»

«Τίποτα δεν είναι ν'αποκλείεις.»

Ο Κάλνεντουρ ρουθούνισε. «Τόσο καιρό που σέρνομαι στα πιο σκοτεινά μέρη της Φάνρηβ, Σκοτεινούς Ακόλουθους δεν έχω συναντήσει, Εθέλδιρ. Είναι *μύθος.*»

«Ίσως, αλλά...» Δε συνέχισε, σκεπτικός. Ποιος άλλος μπορεί να ήθελε να επιτεθεί στο Μέγαρο των Αιρετών κατά τη διάρκεια του Γενικού Συνεδρίου; Κάποιος που, εσκεμμένα, επιδίωκε να προκαλέσει αποσταθεροποίηση στην πόλη; Αλλά γιατί; Τι είχε να κερδίσει;

«Σου ζήτησα μια πληροφορία, όμως,» είπε ο Κάλνεντουρ. «Γνωρίζεις ποια οικήματα ερεύνησαν οι Χαρνώθιοι μετά την επίθεση;»

Η Ζιρίνα ήταν που απάντησε: «Μια πολυκατοικία νοτιοανατολικά του Μεγάρου, καμια διακοσαριά μέτρα απόσταση. Το κανόνι υποτίθεται πως ήταν στημένο στην οροφή της.»

Τα μάτια του Κάλνεντουρ στένεψαν, γυαλίζοντας· και η Ζιρίνα ρίγησε, όχι επειδή την τρόμαζαν αλλά επειδή της θύμιζαν τα μάτια του Εθέλδιρ. «Το ίδιο χτίριο πρέπει να έχουμε στο μυαλό μας,» είπε ο αυτονομιστής.

«Τι εννοείς;»

«Το είδα. Οι ριπές, από εκεί, θα έφταναν ανεμπόδιστα στο Μέγαρο, σε ευθεία γραμμή, ακριβώς στο σημείο όπου έγιναν οι ζημ–»

Βήματα, ξαφνικά, από γύρω. Και φωνές: *Ακίνητοι! Στο όνομα της Αρχόντισσας της Φάνρηβ! Ακίνητοι!*

Τα μάτια του Κάλνεντουρ στραφτάλισαν πιο άγρια από πριν. «Μας προδώσατε!»

«*Είσαι τρελός;*» γρύλισε ο Εθέλδιρ ενώ τραβούσε πιστόλι και ξιφίδιο μέσα απ'την κάπα του και στρεφόταν πίσω του, για ν'αντικρίσει τους Χαρνώθιους μαχητές που πλησίαζαν από τους στενούς δρόμους με τις οπλολόγχες τους έτοιμες.

Τους πυροβόλησε, ενώ φώναζε: «Σκορπιστείτε!»

Η Έρνελιθ είδε σκιερές μορφές να έρχονται από το σοκάκι στα δεξιά της, κάποιες κατεβαίνοντας μια σκάλα, κάποιες όχι. Δεν υπήρχε αμφιβολία, από το ντύσιμό τους, ότι ήταν μαχητές της Χάρνωθ, και δύο απ'αυτούς είχαν επάνω τους φωτόλιθους ενώ άλλοι φώτιζαν με δυνατούς φακούς. Η Έρνελιθ τράβηξε τη μια *άσραθ* από τη ζώνη της και την εκτόξευσε καταπάνω τους. Ο περιστρεφόμενος δίσκος χτύπησε το στέλεχος μιας οπλολόγχης, τσακίζοντάς το και κόβοντας κάποια από τα δάχτυλα του μαχητή που το κρατούσε, και συνέχισε βρίσκοντάς τον στο πρόσωπο. Ο άντρας κατέρρευσε ουρλιάζοντας, ενώ η *άσραθ* επέστρεφε στο χέρι της Έρνελιθ, αιματοβαμμένη, και ο Θόμαλκιρ πυροβολούσε μ'ένα πιστόλι.

Κι άλλοι αυτονομιστές πυροβολούσαν και εκτόξευαν διάφορα όπλα.

Ο Κάλνεντουρ γρονθοκόπησε απρόσμενα τη Ζιρίνα στο διάφραγμα, κάνοντάς τη να διπλωθεί με την αναπνοή της κομμένη. Την άρπαξε από το μπράτσο και την τράβηξε μαζί του, μες στα σκοτάδια.

«*Τι κάνεις εκεί;*» γρύλισε ο Εθέλδιρ ενώ ακόμα πυροβολούσε τους ερχόμενους Χαρνώθιους, οι οποίοι τώρα ανταπέδιδαν τα πυρά με τις οπλολόγχες τους, αναγκάζοντας τον πρώην Πρόμαχο να καλυφτεί πίσω από μια γωνία. Σφαίρες χτυπούσαν τοίχους, τινάζοντας θραύσματα από πέτρες· σφαίρες χτυπούσαν το πλακόστρωτο και τις λάσπες του δρόμου· σφαίρες σφύριζαν στον αέρα σαν δολοφονικά κουνούπια.

«*Μακριά,* άτριχοι λύκοι της καταραμένης Χάρνωθ!» κραύγασε ένας άντρας δίπλα από τον Εθέλδιρ, υψώνοντας ένα τουφέκι στον ώμο του και πυροβολώντας συνεχόμενα: μια κάννη – ένα άστρο – που έσκιζε τη νύχτα, κροταλίζοντας δαιμονισμένα.

Οι μαχητές της Χάρνωθ προσπαθούσαν να καλυφτούν από δω κι από κει· κάποιος ανάμεσά τους πέταξε ένα καπνογόνο και πυκνός καπνός άρχισε να τινάζεται από το κρυστάλλινο αντικείμενο.

«Σκορπιστείτε!» φώναξε ο Κάλνεντουρ, όπως είχε φωνάξει ο Εθέλδιρ πριν από μερικές στιγμές. «*Φύγετε!*» Και συνέχιζε να τραβά τη Ζιρίνα μαζί του, η οποία αρχικά ήταν πολύ σαστισμένη αλλά τώρα προσπαθούσε ν'αντισταθεί, να αποτραβηχτεί, να ξεφύγει από τη λαβή του. Ο Κάλνεντουρ λύγισε όμως και τη χτύπησε στην κοιλιά, με τον ώμο του αυτή τη φορά, για να τη σηκώσει εν συνεχεία από τη γη, κρατώντας την κρεμασμένη από την πλάτη του, με το ένα της χέρι παγιδευμένο ανάμεσα στον ώμο του και στην κοιλιά της. Η Ζιρίνα ζαλιζόταν, αποπροσανατολισμένη ξανά· προς στιγμή δεν ήξερε καν τι στο Πεινασμένο Σκοτάδι είχε συμβεί – μετά το συνειδητοποίησε.

Αλλά μετά ήταν αργά. Ο Κάλνεντουρ την είχε παρασύρει μέσα σε μέρη σκοτεινά, μέσα στους λαβυρίνθους του Λαβυρίνθου. Μπορούσε ν'ακούσει πυροβολισμούς και κραυγές ν'αντηχούν γύρω της.

Πού ήταν ο Εθέλδιρ; Γιατί ο Εθέλδιρ την είχε εγκαταλείψει; Τον είχαν χτυπήσει κι εκείνον; Οι τρελοί αυτονομιστές! *Δεν έπρεπε ποτέ να είχαμε έρθει εδώ!*

Και πώς είχαν βρεθεί εδώ οι Χαρνώθιοι;

Η Ζιρίνα έκρωξε, προσπαθώντας να βρει τη μιλιά της, προσπαθώντας ν'αναπνεύσει...

«Από δω!» είπε ο Θόμαλκιρ, δείχνοντας έναν δρόμο στον Εθέλδιρ και στους άλλους. «Από δω!» Ήταν ένα στενορύμι που περνούσε ανάμεσα από δυο αποθήκες κι από πάνω του καλώδια κρέμονταν.

Οι αυτονομιστές δεν διαφώνησαν· ακολούθησαν τον Θόμαλκιρ. Δεν υπήρχε χρόνος για χάσιμο, καθώς το αέριο των Χαρνώθιων απλωνόταν ολόγυρα κι όλοι τους έβαζαν μαντήλια στα πρόσωπά τους (όσοι δεν φορούσαν ήδη) για να προστατευτούν. Ο Εθέλδιρ τούς μιμήθηκε, τρέχοντας ανάμεσά τους, πίσω απ'τον Θόμαλκιρ. Παρατήρησε ότι ο Χορευτής και η Μαύρη Γούνα ήταν μαζί τους, αλλά δεν έβλεπε τη Ζιρίνα πουθενά, ούτε τον Κάλνεντουρ που την είχε αρπάξει.

Μέσα στο στενορύμι δεν είχε εξαπλωθεί ακόμα το αέριο, αλλά δύο μαχητές της Χάρνωθ φάνηκαν απρόσμενα στο πέρας του. Οπλολόγχες στράφηκαν προς τους αυτονομιστές: γυαλιστερές λεπίδες και κατασκότεινες κάννες τούς έδειχναν. «Παραδοθείτε, στο όνομα της Αρχ– ααααγκχ...!» Το βέλος που είχε εκτοξεύσει ο Θόμαλκιρ με μια αστραπιαία κίνηση του χεριού του βρήκε την πολεμίστρια της Χάρνωθ στο μάτι, κι αμέσως μετά ο δολοφόνος της Συντεχνίας του Τελευταίου Κήπου πυροβολούσε με το πιστόλι του τον άλλο μαχητή, κάνοντάς τον να υποχωρήσει. Αλλά η οπλολόγχη του Χαρνώθιου έριχνε επίσης. Ο Θόμαλκιρ κραύγασε καθώς τραυματιζόταν από τις ριπές.

Ο Εθέλδιρ πυροβόλησε, με το πιστόλι του, πάνω απ'τον ώμο του δολοφόνου σκοτώνοντας τον πολεμιστή. Και τώρα ο δρόμος έμοιαζε ανοιχτός μπροστά στους αυτονομιστές. Έτρεξαν.

«Από πάνω!» φώναξε κάποια, δείχνοντας.

Η Έρνελιθ εκτόξευσε και τις δύο *άσραθ* της: οι περιστρεφόμενοι δίσκοι ταξίδεψαν προς τα πάνω δεξιά και προς τα πάνω αριστερά σαν θανατηφόρα φεγγάρια, στραφταλίζοντας. Ο ένας έσπασε το γόνατο ενός μαχητή της Χάρνωθ που στεκόταν σ'ένα δώμα, ο δεύτερος έσκισε τον βουβώνα και το υπογάστριο ενός άλλου μαχητή που στεκόταν σ'ένα άλλο δώμα. Κι οι δύο Χαρνώθιοι σωριάστηκαν, ουρλιάζοντας.

Οι δίσκοι επέστρεψαν στην Έρνελιθ· τον έναν τον έπιασε άνετα, ο δεύτερος τής ξέφυγε και παραλίγο να πάρει το κεφάλι της αυτονομίστριας που πιο πριν είχε φωνάξει. Η αυτονομίστρια τσύριξε, τρομαγμένη. Η *άσραθ* χτύπησε τον τοίχο, πετώντας σπίθες. Η Έρνελιθ

την άρπαξε από κάτω, συνεχίζοντας να κινείται· τα πόδια της δεν είχαν σταματήσει ούτε στιγμή.

Οι αυτονομιστές πυροβολούσαν προς τα πίσω, τους Χαρνώθιους που προσπαθούσαν να τους ακολουθήσουν μέσα απ'τους καπνούς φωνάζοντας, απειλώντας.

Η Νικόλ στεκόταν σ'ένα δώμα κι ατένιζε τη δράση αντίκρυ με τα κιάλια της που είχαν νυχτερινή όραση και που ο Βέντεραλ'μορ είχε υφάνει ένα Ξόρκι Οπτικής Ενισχύσεως επάνω τους.

Ο Βέντεραλ'μορ, μάγος του τάγματος των Τεχνομαθών, στεκόταν πλάι της μ'ένα μεγάλο τουφέκι στα χέρια, διπλής λειτουργίας, πυροβόλο και ηχητικό. Ήταν κι αυτός από τους Παντοκρατορικούς που είχαν ξεμείνει στη Μοργκιάνη και η Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ τούς είχε σώσει από την οργή της Επανάστασης. Το δέρμα του ήταν λευκό με απόχρωση του ροζ, και είχε κοντά καστανά μαλλιά, επί του παρόντος κρυμμένα κάτω απ'την κουκούλα του.

«Ξεφεύγουν, γαμώ τη Γενιά του Σκοτοδαίμονος!» σύριξε η Νικόλ, παρατηρώντας τις κινήσεις των αυτονομιστών μέσα από τα κιάλια της. Ύψωσε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της κοντά στα χείλη της. «Φέρτε τους αερώνυχες! Τώρα! Φέρτε τους εκεί όπου εντοπίζετε το σήμα μου!»

Ένας μαχητής της Χάρνωθ έπεσε ανάσκελα ύστερα από τη ριπή ενός τουφεκιού, ένας άλλος σκοτώθηκε από έναν περιστρεφόμενο δίσκο που μετά επέστρεψε στο χέρι της Έρνελιθ.

Οι αυτονομιστές είχαν απομακρυνθεί από το αρχικό σημείο της ενέδρας, αλλά ακόμα οι Χαρνώθιοι βρίσκονταν στο κατόπι τους.

«Πού είναι ο Κάλνεντουρ; Πού πήγε τη Ζιρίνα;» ρώτησε ο Εθέλδιρ τον Θόμαλκιρ.

«Γιατί μας προδώσατε, εσύ κι η Αιρετή φίλη σου;»

«Είσαι τρελός κι εσύ; Νομίζεις ότι θα σας πρόδιδα και μετά θα πυροβολούσα τους Χαρνώθιους;»

«Και πώς ήξεραν ότι βρισκόμασταν εδώ όλοι μαζί;»

Ένας άλλος αυτονομιστής είπε: «Σε είχαν ακολουθήσει!»

«Δε με είχαν ακολουθήσει, είμαι βέβαιος!» διαφώνησε ο Εθέλδιρ.

«Παρατηρούσαμε,» είπε η Έρνελιθ. «Κανένας δεν τους παρακολουθούσε καθώς έρχονταν.»

«Είναι σαν να ήξεραν εξ αρχής πού θα συναντιόμασταν,» είπε ένας αυτονομιστής, ενώ ο Εθέλδιρ έβλεπε κάποιους να φεύγουν από δω, κάποιους να φεύγουν από κει, μέσα στους μπλεγμένους δρόμους του Λαβύρινθου.

Έλικες ακούστηκαν από τον ουρανό, και υψώνοντας τα μάτια τους είδαν δύο αερώνυχες να πετάνε φωτίζοντας προς τα κάτω με προβολείς. Τους έψαχναν.

«Γαμώ τις μάνες τους τις κόρες της Θορμάνκου!» γρύλισε ο Θόμαλκιρ.

«Μην ανησυχείς, μάστορα· τους έχω,» είπε ένας αυτονομιστής που ονομαζόταν Ναλτάφιρ και ο Εθέλδιρ τον θυμόταν από παλιά που ήταν επαναστάτης. Ύψωσε ένα μεγάλο τουφέκι στον ώμο του και πυροβόλησε. Ο ένας αερώνυχας χτυπήθηκε, άρχισε να πέφτει. Από τον δεύτερο αερώνυχα, οι δύο επιβάτες πυροβολούσαν, ο ένας με πιστόλι, ο άλλος με τουφέκι, ενώ φωνές αντηχούσαν από κάπου: *Εκεί! Προς τα εκεί!*

Ο Θόμαλκιρ οδήγησε όσους είχαν παραμείνει μαζί του προς την αντίθετη μεριά. Αλλά ο Εθέλδιρ σύντομα τούς είπε: «Όχι. Εδώ στρίβουμε.»

«Προς τα πίσω;» έκανε η Έρνελιθ. «Θα μας πιάσουν!»

«Θες να μας ρίξεις στα δόντια τους!» τον κατηγόρησε μια αυτονομίστρια.

«Μη λέτε ανοησίες – δεν είμαι μαζί τους! Απ'αυτό το δρόμο θα τους ξεφύγουμε – εμπιστευτείτε με.»

«Δε νομίζω ότι μπορούμε άλλο να το ρισκάρουμε,» είπε ο Θόμαλκιρ καθώς έμπαιναν σ'ένα εγκαταλειμμένο οίκημα με σκοπό να βγουν από την αντικρινή μεριά. Στράφηκε απότομα και γρονθοκόπησε τον Εθέλδιρ καταπρόσωπο, στη μύτη.

Εκείνος παραπάτησε, βλέποντας χρώματα να χορεύουν μπροστά του.

Κάποιος τον χτύπησε από πίσω, στον αυχένα.

Σκοτάδι τον τύλιξε καθώς πόδια και έδαφος έρχονταν καταπάνω του…

Η Ζιρίνα προσπάθησε να κλοτσήσει τον Κάλνεντουρ για να τον αναγκάσει να τη ρίξει από τον ώμο του, αλλά εκείνος ακινητοποίησε και τα δυο της πόδια με το ένα χέρι.

«...άφησέ με!» κατόρθωσε να κρώξει η Ζιρίνα, βλέποντας γύρω της μόνο σκοτάδια και σκιές κι ακούγοντας πόδια να τρέχουν, πυροβολισμούς ν'αντηχούν, κραυγές – και τώρα, έλικες από ψηλά. Αερώνυχες! *Αν με πιάσουν μαζί μ'αυτά τα καθάρματα, η ανώμαλη στριγκιά θα το εξαπλώσει μέσα από κάθε εφημερίδα και μέσα από κάθε σταθμό ότι συνεργάζομαι με αυτονομιστές, η καταραμένη!*

Το δεξί της χέρι ήταν παγιδευμένο ανάμεσα στην κοιλιά της και στον ώμο του Κάλνεντουρ επειδή, όταν την είχε σηκώσει, κρατούσε τον εαυτό της από το προηγούμενο χτύπημά του. Αλλά το αριστερό της χέρι ήταν ελεύθερο. Κι από την αριστερή μεριά της ζώνης της ήταν που κρεμόταν το πιστόλι της. Θα τον πυροβολούσε αν ήταν απαραίτητο για να την αφήσει! Προσπάθησε να πιάσει το όπλο, να το ξεμπλέξει μέσα από την κάπα της–

Αισθάνθηκε κάτι αιχμηρό να την κεντρίζει στην εσωτερική μεριά του μηρού, λίγο πιο δίπλα από τη γυναικεία της φύση. Κάτι αιχμηρό και ψυχρό που είχε ήδη σκίσει το παντελόνι της.

«Μην κάνεις ανοησίες, Εντιμότατη,» είπε ο Κάλνεντουρ. «Αν πας να τραβήξεις όπλο θα σε σκίσω στα δύο. Και θα ήταν κρίμα, γιατί, απ'αυτά που τώρα αγγίζω, καταλαβαίνω τους λόγους που έχει ο αδελφός μου για να σε συναναστρέφεται.»

«Κάθαρμα!» γρύλισε η Ζιρίνα, εγκαταλείποντας την προσπάθεια να τραβήξει το πιστόλι της. «Δεν ξέρεις τίποτα για τον αδελφό σου!» Τον χτύπησε με τη γροθιά της στη ράχη. «Ούτε μοιάζετε καθόλου!»

«Πολεμήσαμε χρόνια μαζί τα σκυλιά της Παντοκράτειρας. Εσύ τι έκανες; Περίμενες να φουντώσει η Επανάσταση προτού πεταχτείς από την τρύπα του υαλουργείου σου;» Το μαχαίρι του πιέστηκε κι άλλο στη σάρκα της, μέσα από το λεπτό σκίσιμο του παντελονιού.

Ο δαιμονισμένος λεχρίτης του Ιουράσκε! Αν σκόνταφτε κι έπεφτε, έτσι όπως την κρατούσε στον ώμο του, μπορεί εκείνη να παλουκωνόταν επάνω στο μαχαίρι, τα εντόσθιά της να τρυπιόνταν.

Οι πυροβολισμοί εντάθηκαν από κάπου αρκετά κοντά.

Η Ζιρίνα έτριξε τα δόντια. «Άφησέ με κάτω, γαμώτο! Δε θα φύγω, άφησέ με κάτω!»

Αλλά ο Κάλνεντουρ δεν ανταποκρίθηκε· εκείνος και οι δικοί του πρέπει να ανταπέδιδαν τα πυρά. Κάποιος είπε: «Από δω, Κάλνεντουρ!»

«Όχι. Από *εδώ*.»

«Είσαι σίγουρος;»

«Ναι, ρε. Θα βγούμε πίσω απ'τα παλαιοπωλεία επίπλων.»

Και η Ζιρίνα τον αισθάνθηκε να τρέχει τώρα, ενώ το λεπίδι του εξακολουθούσε να βρίσκεται σε σημείο επικίνδυνο επάνω της. *Θα τον σκοτώσω όταν τελικά μ'αφήσει!*

Σε κάποια στιγμή, η ησυχία δυνάμωσε ολόγυρά τους και τα σκοτάδια πύκνωσαν· δεν διακόπτονταν πια από ξαφνικές λάμψεις ή από δεσμίδες φωτός. Μονάχα το φεγγαρόφωτο πρόσφερε φωτισμό σε τούτο το μέρος, καθώς και καμια λάμπα λαδιού εδώ κι εκεί.

Μπήκαν σ'ένα χτίριο, κατέβηκαν μια σκάλα.

«Μας ακολουθούν πια;» Η φωνή του Κάλνεντουρ.

«Μπα, αποκλείεται. Μας έχασαν.»

«Από την άλλη μεριά πρέπει νάγινε ο περισσότερος χαλασμός.» Μια τρίτη φωνή, γυναικεία. «Από κει ήταν και οι αερώνυχες. Τον έναν όμως τον έριξαν, το είδα.»

«Αναρωτιέμαι πού νάναι τώρα ο αδελφός μου.» Ο Κάλνεντουρ πήρε το μαχαίρι του πάνω από τη Ζιρίνα και, σκύβοντας λίγο, την έριξε στο πάτωμα, όχι και με τόση προσοχή· η μέση της την πόνεσε.

«Ο Εθέλδιρ μάς *πρόδωσε*, Κάλνεντουρ. Κι αυτή η σκύλα πρέπει να τον ώθησε!» Η Ζιρίνα είδε έναν αυτονομιστή να τη δείχνει με το γαντοφορεμένο χέρι του.

«Δεν ξέρετε τι λέτε!» γρύλισε καθώς ανασηκωνόταν στο πάτωμα με τα μάτια της δακρυσμένα. «Κανένας δεν σας πρόδωσε!»

«Κι από πού εμφανίστηκαν οι Χαρνώθιοι;» της είπε ο Κάλνεντουρ, στεκόμενος από πάνω της. «Από την Πόλη της Αέναης Νύχτας;» Την κλότσησε στα πλευρά, και η Ζιρίνα διπλώθηκε ξανά. «*Εσύ* τους έφερες εδώ! Κανένας δεν σας ακολουθούσε – είμαι σίγουρος· παρατηρούσαμε την περιοχή απ'την οποία ήρθατε. Οι Χαρνώθιοι είχαν προγενέστερη πληροφόρηση για το πού ακριβώς θα μας συναντούσατε! Μας στήσατε ενέδρα! Μας πουλήσατε στην Αρχόντισσα!»

«*ΟΧΙ!*» ούρλιαξε η Ζιρίνα, παρότι ακόμα διπλωμένη και βογκώντας, αναπνέοντας με δυσκολία. Έβηξε δυνατά. «...όχι...» έκρωξε. «*Όχι.*»

«Μας λέει ψέματα,» είπε ένας αυτονομιστής τραβώντας πιστόλι. «Να τελειώνουμε μαζί της;»

«Μη λες ανοησίες. Μπορεί να ξέρει διάφορα. Μπορεί ακόμα και να μας βοηθήσει να βρούμε ποιοι ανατίναξαν το Μέγαρο των Αιρετών.»

«...Όχι,» έκρωξε η Ζιρίνα προσπαθώντας ν'αναπνεύσει. Ξεροκατάπιε. «Άκουσέ με...»

Ο Κάλνεντουρ γονάτισε στο ένα γόνατο μπροστά της και τράβηξε το πιστόλι από τη ζώνη της, παίρνοντάς το. «Τι ν'ακούσω; Το ήξερε ο αδελφός μου ότι οι Χαρνώθιοι θα έρχονταν, ή μόνο εσύ το ήξερες;»

Η Ζιρίνα, μετά από λίγο, έχοντας κάπως σταθεροποιήσει την αναπνοή της, είπε: «Κανένας μας δεν το ήξερε. Δεν ξέρω πώς εμφανίστηκαν εδώ οι Χαρνώθιοι. Δεν ξέρω πώς έμαθαν για τη συνάντηση. Ίσως κάποιος από τους *δικούς σου* νάναι προδότης!»

Ο Κάλνεντουρ γέλασε. «Αν κάποιος απ'τους δικούς μου ήταν προδότης, *προδότρια της πόλης*, θα μας είχαν εκτελέσει όλους από καιρό για να χαίρεται η σκρόφα της Χάρνωθ και εσείς, τα σκυλάκια του Φύλακα και της Κοινοπολιτείας.»

«Δεν είμαι προδότρια της πόλης! Θέλω μόνο ό,τι είναι καλύτερο για τη Φάνρηβ. Και τώρα ο Φύλακας και η Κοινοπολιτεία είναι το καλύτερο. Γιατί δεν πολεμάτε μαζί μας;»

«Γιατί ζητάμε μια *νέα αρχή*. Ο Φύλακας είναι μαριονέτα των πολιτικών της Κοινοπολιτείας. Η Φάνρηβ δεν έχει ανάγκη την Κοινοπολιτεία· είναι από τις σημαντικότερες πόλεις της Μοργκιάνης!»

«Μα, γι'αυτό ακριβώς χρειαζ–»

«Δε μ'ενδιαφέρουν οι πολιτικές σου απόψεις. Μ'ενδιαφέρει ότι συνεργάζεσαι με καθάρματα–»

«Δεν έφερα εγώ τους Χαρνώθιους, μα τον Νούρκας!»

«Θα μάθουμε σύντομα πώς εμφανίστηκαν.» Ο Κάλνεντουρ την έψαξε, γρήγορα, από πάνω ώς κάτω, και τελικά τράβηξε το ξιφίδιο από τη μπότα της. Πήρε επίσης το πορτοφόλι που ήταν δεμένο στη ζώνη της και τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της που ήταν απενεργοποιημένος για λόγους ασφαλείας. Την έψαξε ακόμα μια φορά, αγγίζοντάς την τώρα με τρόπο που η Ζιρίνα θεώρησε απαράδεκτα προκλητικό· αλλά προτού διαμαρτυρηθεί, ο Κάλνεντουρ τράβηξε από τον λαιμό της το δερμάτινο κορδόνι που συγκρατούσε το Φυλαχτό της Αέναης Νύχτας. Το έβγαλε μέσα από το πουκάμισό της, αφήνοντας τον αργυρό δίσκο με τα περίτεχνα λαξεύματα και τον διαφανή

λίθο να κρεμαστεί ανάμεσά τους, κάνοντας πέρα-δώθε. Το βλέμμα του μαρτυρούσε πως ήξερε *ακριβώς* τι ήταν.

Χρησιμοποιώντας το ξιφίδιο της Ζιρίνα, έκοψε το λουρί.

«Όχι!» είπε εκείνη, κάνοντας να πάρει το Φυλαχτό από το χέρι του. «Είναι της οικογένειάς μου! Το είχε η γιαγιά μου!»

Ο Κάλνεντουρ γέλασε. «Η *γιαγιά σου!...* Ακόμα κι έτσι. Αν η γιαγιά σου είχε Φυλαχτό της Αέναης Νύχτας, το θέλω. Πες ότι κάνω συλλογή.»

Την έπιασε από τα μαλλιά και τη σήκωσε όρθια. Η Ζιρίνα τον έσπρωξε, γρυλίζοντας, αρνούμενη εκείνη, μια Αιρετή της Φάνρηβ, να δεχτεί τέτοια συμπεριφορά από παρανόμους. Ο Κάλνεντουρ τη ράπισε, ανοίγοντας το μάγουλό της, τινάζοντας το σκούρο μπλε αίμα των μαυρόδερμων της Μοργκιάνης.

«Προχώρα,» είπε. «Φεύγουμε από δω. Αρκετά μείναμε στην παγίδα των βασιλικών συμμάχων σου.» Κι αρπάζοντάς την απ'τα μαλλιά, την οδήγησε προς μια είσοδο που συνέχιζε μέσα σε υπόγεια που η Ζιρίνα δεν είχε ξαναδεί ποτέ της. Οι άλλοι αυτονομιστές, φυσικά, ήρθαν μαζί τους, φωτίζοντας με φωτόλιθους.

«Δεν έπιασαν κανέναν,» είπε ο Αρχικατάσκοπος Θόρεντιν, συναντώντας τη Νικόλ και τον Βέντεραλ'μορ πάνω στο δώμα. «Τους ξέφυγαν όλοι. Την ξέρουν καλά τούτη την περιοχή. Ήταν κάποτε επαναστάτες αυτά τα καθάρματα που τώρα θέλουν να μας ανατινάξουν όλους!»

Η Νικόλ έβγαλε από τον σάκο της τον δέκτη που έπαιρνε σήμα από τον τηλεοπτικό οφθαλμό του Εθέλδιρ μέσω του τηλεπικοινωνιακού δικτύου της Φάνρηβ. Κοίταξε τη μικρή οθόνη αλλά είδε μόνο σκοτάδι.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Θόρεντιν. «Τον χάσαμε κι αυτόν;»

Η Νικόλ κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Βλέπεις τούτο δω το φωτάκι; Σημαίνει πως ο οφθαλμός εξακολουθεί να βρίσκεται συνδεδεμένος με το νευρικό σύστημα του ξενιστή του. Αλλά δεν δέχεται οπτικά δεδομένα. Σαν ο Εθέλδιρ να κοιμάται.»

«Έχασε τις αισθήσεις του μες στη συμπλοκή;»

«Μπορεί.»

«Ή μήπως κατάλαβε τι συμβαίνει και κάλυψε το μάτι του;»

«Δεν το θεωρώ πιθανό.»

«Δε μπορούμε κάπως να το μάθουμε;»

Η Νικόλ έστρεψε το βλέμμα της, ερωτηματικά, στον Βέντεραλ'μορ.

«Αν ήμουν Βιοσκόπος, ίσως,» αποκρίθηκε ο μάγος. «Αλλά δεν είμαι.»

«Τουλάχιστον,» είπε η Νικόλ στον Θόρεντιν, «ας συνεχίσουμε να ερευνούμε την περιοχή.»

«Για να βρούμε τι; Ξέρεις πόσοι άνθρωποι μένουν εδώ. Ο *καθένας* μπορεί νάναι αυτονομιστής· δεν έχουν εμβλήματα επάνω τους. Το όλο θέμα ήταν να τους πιάσουμε εκείνη την ώρα.»

«Έπρεπε να είχαμε στήσει εδώ τους μαχητές μας από πριν!» είπε η Νικόλ, θυμωμένη, μοιάζοντας να το θεωρεί προσωπική αποτυχία. «Γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος!»

«Μην αναφέρεσαι σε θεούς που μπορεί να σε βάλουν σε κίνδυνο,» την προειδοποίησε ο Θόρεντιν, γιατί ο Σκοτοδαίμων ήταν ένας θεός των Παντοκρατορικών· ή, μάλλον, ένας *αντίθεος,* ένας επικίνδυνος δαίμονας. Αλλά σίγουρα όχι κάτι από τούτη τη διάσταση. «Κι αν είχαμε στήσει από πριν τους μαχητές μας εδώ, θα τους είχαν εντοπίσει και το ξέρεις. Θα απομακρύνονταν, πιθανώς, προτού γίνει η συνάντηση. Την κατάλληλη ώρα ήρθαμε, αλλά τα σχέδια ποτέ δεν λειτουργούν ακριβώς όπως τα έχεις σκεφτεί.»

Η Νικόλ ένευσε, μη μπορώντας παρά να παραδεχτεί τη σοφία του Βασιλικού Αρχικατασκόπου· τα χρόνια εμπειρίας της ως πράκτορας της Παντοκράτειρας τής το είχαν διδάξει αυτό, και πολύ περισσότερα. *Τα σχέδια ποτέ δεν λειτουργούν ακριβώς όπως τα έχεις σκεφτεί.* Οι αυτονομιστές γνώριζαν τους δρόμους του Λαβυρίνθου πιο καλά απ'ό,τι η Νικόλ και ο Θόρεντιν υπολόγιζαν. Όπως και κατά την περίοδο της Παντοκρατορικής Κατοχής, ο Λαβύρινθος ευνοούσε τους παρανόμους και τους αποστάτες, σκέφτηκε η Νικόλ.

Και είπε: «Πάμε πίσω. Θα παρουσιαστεί σύντομα κι άλλη ευκαιρία.» Τα μάτια της στένεψαν καθώς κοίταζε την άδεια οθόνη της συσκευής στο χέρι της. Μετά, βάδισε προς τον αερώνυχα που ήταν γαντζωμένος στην άκρη του δώματος με τα δυνατά μεταλλικά νύχια του, σε επικίνδυνο σημείο. Η Νικόλ κάθισε στη θέση του πιλότου και ο Βέντεραλ'μορ ήρθε και κάθισε δίπλα της. Η κατάσκοπος έβαλε τον έλικα σε κίνηση, κι άνοιξε τα νύχια του μικρού αεροσκάφους με το πάτημα ενός κουμπιού.

Ο αερώνυχας υψώθηκε πάνω από το δώμα, αφήνοντας τον Θόρεντιν από κάτω του, για να κατεβεί από το χαμηλό οίκημα και να κατευθυνθεί προς τον διοικητή που είχε αναλάβει να οδηγήσει τους μαχητές της Χάρνωθ σ’ετούτη την αποστολή.

6

Κατηγορίες Αδελφών· Επιχείρηση Εξολόθρευσης· Διωγμός· Μέθοδοι Εντοπισμού

Ανοίγοντας τα μάτια του, ο Εθέλδιρ διαπίστωσε αμέσως ότι βρισκόταν ξαπλωμένος στο πάτωμα, επάνω σε δέρματα και γούνες. Παραδίπλα ήταν ένα αναμμένο τζάκι. Καθώς ανασηκωνόταν είδε ότι στο δωμάτιο κάθονταν διάφοροι άνθρωποι που αναγνώριζε και που δεν αναγνώριζε. Κάποιοι ήταν παλιοί επαναστάτες, κάποιοι όχι. Όλοι ήταν, αναμφίβολα, αυτονομιστές.

Η Έρνελιθ καθόταν σε μια καρέκλα κοντά στον Εθέλδιρ, και πρέπει να ήταν η πρώτη που τον πρόσεξε να κινείται. Στα χέρια της κρατούσε μια *άσραθ* την οποία γυάλιζε μ'ένα πανί.

«Ελπίζω να μην είσαι τσαντισμένος,» του είπε.

Ο Εθέλδιρ, παίρνοντας καθιστή θέση, οκλαδόν επάνω στα δέρματα, άγγιξε τη μύτη του. Ακόμα πονούσε. «Αν ήμουν ιερέας θα σας έστελνα κατάρες. Να χαίρεστε που δεν είμαι.»

Ορισμένοι αυτονομιστές χαμογέλασαν.

Ο Θόμαλκιρ είπε: «Δε γινόταν αλλιώς. Έπρεπε να σε ρίξω κάτω. Για λόγους ασφαλείας.»

«Η ευγένειά σας με σκλαβώνει.»

«Δεν είσαι αιχμάλωτος,» του είπε ο δολοφόνος της Συντεχνίας του Τελευταίου Κήπου. «Ο αδελφός σου θέλει να σου μιλήσει.»

Ο Κάλνεντουρ σηκώθηκε από την καρέκλα όπου καθόταν και βάδισε προς τον Εθέλδιρ.

Εκείνος παρέμεινε καθισμένος πλάι στο τζάκι. «Πού είναι η Ζιρίνα;» ρώτησε.

«Σε ασφαλές μέρος. Δε μπορεί να φύγει.»

«Η ευγένεια συνεχίζεται...»

«Υπό κανονικές συνθήκες,» είπε ο Κάλνεντουρ, «δε θα μπορούσα να πιστέψω ότι εσύ μάς πρόδωσες, αδελφέ–»

«Ευτυχώς δεν έχεις ακόμα τρελαθεί τελείως, αδελφέ.»

«Τώρα όμως οι συνθήκες δεν είναι καθόλου κανονικές. Η κατάσταση είναι, αν μη τι άλλο, έκρυθμη. Έτσι, πρέπει να σε ρωτήσω: *Μας πρόδωσες στους Χαρνώθιους;*»

«Ο Ιουράσκε σ'έχει ζαλίσει, Κάλνεντουρ! Πιστεύεις ότι εγώ, ο Εθέλδιρ, που πολεμήσαμε μαζί τους Παντοκρατορικούς τόσα χρόνια, θα σε πρόδιδα στα σκυλιά του Βασιλείου;»

Ο Κάλνεντουρ ένευσε σαν αυτή ακριβώς να ήταν η απόκριση που περίμενε. «Η φίλη σου, τότε, μας πρόδωσε.»

Ο Εθέλδιρ ρουθούνισε. «Η Ζιρίνα ήταν επαναστάτρια, όπως ξέρεις–»

«Δεν έχει σημασία! Είναι *πολιτικός,* και δεν είναι με το μέρος μας.»

«Ούτε εγώ είμαι με το μέρος σας.»

«Εσύ είσαι ο αδελφός μου, ο Εθέλδιρ· σε *γνωρίζω*. Αυτή ήταν που ειδοποίησε τους Χαρνώθιους.»

Ο Εθέλδιρ σηκώθηκε όρθιος, αναστενάζοντας. Η πίσω μεριά του κεφαλιού του τον πονούσε, και ζαλιζόταν λιγάκι. «Ήταν μαζί μου όλη την ημέρα. *Δεν* τους ειδοποίησε.»

«Δεν πήγε ούτε στην τουαλέτα;» είπε η Έρνελιθ. «Από εκεί θα μπορούσε να τους ειδοποιήσει χωρίς να τη βλέπεις.» Συνέχιζε να γυαλίζει την *άσραθ*.

«Επιμένετε να λέτε ανοησίες,» αποκρίθηκε ο Εθέλδιρ. «Η Ζιρίνα δεν τα πηγαίνει καλά με την Αρχόντισσα. Σε καμία περίπτωση δεν θα συμμαχούσε μαζί της. Το μόνο που μπορεί να έγινε είναι, κάπως, να μας ακολούθησαν. Αν και... μου φαίνεται περίεργο. Για δύο λόγους. Πρώτον, ήμασταν προσεχτικοί. Δεύτερον, πώς μπορεί να ήξεραν ότι πηγαίναμε να συναντήσουμε αυτονομιστές;»

«Ακριβώς!» είπε ο Κάλνεντουρ. «Το ήξεραν από *πριν*. Κάποιος τούς είχε ειδοποιήσει *από πριν*. Κανένας δεν σας ακολουθούσε όσο ερχόσασταν· είμαστε σίγουροι γι'αυτό. *Γνώριζαν ήδη* πού κατευθυνόσασταν.»

Η όψη του Εθέλδιρ έγινε προβληματισμένη. «Ναι, μοιάζει σαν να το γνώριζαν ήδη. Αλλά...» Κόμπιασε. «Αν είχαμε επικοινωνήσει μέσω πομπού–»

«Πράγμα που ποτέ δεν κάνουμε, για ασφάλεια.»

«–θα έλεγα ότι, κάπως, κρυφάκουσαν τη συζήτησή μας. Όμως επικοινωνήσαμε μέσω *σίρκι'θ*, για όνομα του Φορβόκμε! Και δεν το

θεωρώ πιθανό να έπιασαν το *σίρκι'θ* που έστειλα. Επέστρεψε σ'εμένα κανονικά, αφότου σου παρέδωσε το μήνυμά μου.»

Ο Κάλνεντουρ ένευσε. «Ναι. Επομένως;»

Ο Εθέλδιρ κούνησε το κεφάλι. «Δε μπορώ να βρω καμια εξήγηση.»

«Εγώ μπορώ. Η φίλη σου–»

«Σταμάτα! Η Ζιρίνα δεν είναι προδότρια. Μπορεί να είναι εναντίον των αυτονομιστών, αλλά δεν θα έκανε τέτοιο πράγμα. Κατά πρώτον, η Αρχόντισσα θα ήθελε πολύ να την εμπλέξει με αυτονομιστές, και η Ζιρίνα το ξέρει· δε θα της έδινε αυτή την ευκαιρία.»

«Μπορεί να παρακολουθούσαν τους πομπούς σας. Το σήμα τους,» είπε ο Φάλερβιν.

«Ακόμα κι αν γνώριζαν το σήμα τους, που είναι κωδικοποιημένο, τους είχαμε κι οι δύο κλειστούς.»

«Ναι,» είπε ο Κάλνεντουρ. «Ο πομπός της ήταν κλειστός.»

«Και ο δικός του,» πρόσθεσε η Έρνελιθ.

Ο Εθέλδιρ άγγιξε τον εαυτό του, ψάχνοντας για τα προσωπικά του είδη. Του τα είχαν πάρει όλα. «Ελπίζω να μου επιστρέψετε ό,τι πήρατε.»

«Γι'αυτό να είσαι σίγουρος,» του αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ. «Αλλά *αφότου* βγάλουμε μια άκρη εδώ.»

«Ίσως να τους κατασκόπευαν με μαγεία,» είπε ο Ναλτάφιρ. «Τι λες εσύ, μάγισσα;»

Η Σερκίσναθ'χοκ είπε: «Μέγιστη απόσταση ένα χιλιόμετρο, ας υποθέσουμε–»

«Η απόσταση του μάγου από τον στόχο του;» ρώτησε ο Ναλτάφιρ.

«Ναι. Αλλά, μες στον Λαβύρινθο, είναι δύσκολο να εντοπίσεις κάποιον. Πολλές στροφές και αδιέξοδα. Εύκολο να μπερδευτείς, αν απλά κοιτάζεις τον καθρέφτη που χρησιμοποιείς μαζί με το Ξόρκι Ανιχνεύσεως.»

«Επιπλέον,» τόνισε ο Κάλνεντουρ, «δε μπορεί να ήταν μόνο ένας μάγος κι οι βοηθοί του που τους ακολουθούσαν. Τόσοι μαχητές της Χάρνωθ παρουσιάστηκαν ξαφνικά. Και δυο αερώνυχες ήρθαν πολύ γρήγορα. Ήταν *ενέδρα*. Γνώριζαν για τη συνάντησή μας *από πριν!*»

Δυνατός θόρυβος τούς έκανε να σωπάσουν.

Θόρυβος από έλικες. Και σίγουρα όχι μικρών αερωνύχων, αλλά κάποιου μεγάλου ελικοπτέρου.

Η Έρνελιθ σηκώθηκε απ'την καρέκλα της· και δεν ήταν η μόνη.

Ο Κάλνεντουρ συνοφρυώθηκε.

Ο Εθέλδιρ σκέφτηκε: *Δεν είναι δυνατόν...* Δεν ήξερε πού βρίσκονταν αλλά υπέθετε ότι εδώ πρέπει να ήταν το άντρο των αυτονομιστών – που ήταν κρυφό, φυσικά.

Μια αυτονομίστρια πετάχτηκε από μια πόρτα. «Κάλνεντουρ! Χαρνώθιοι! Κατεβαίνουν από ένα μεγάλο ελικόπτερο! κι έρχονται προς τα δω!»

«Αποκλείεται!» αναφώνησε ο Κάλνεντουρ. «Πώς–;»

«Δεν υπάρχει αμφιβολία, Κάλνεντουρ.»

«Πού έχεις τη Ζιρίνα;» τον ρώτησε ο Εθέλδιρ.

Ο Κάλνεντουρ τον αγνόησε· είπε στους συντρόφους του: «Φεύγουμε από τις σήραγγες – αμέσως! Μαζέψτε ό,τι προλαβαίνετε και φεύγουμε από τις σήραγγες!»

«Οι λύκοι;» ρώτησε ένας μυώδης πρασινόδερμος άντρας που ο Εθέλδιρ δεν αναγνώριζε· τα μαλλιά του ήταν κατάμαυρα και μακριά ώς την πλάτη.

«Πάρτε μαζί σας όσους μπορείτε.»

Ήχοι θραύσης ακούστηκαν από άλλα δωμάτια, κραυγές, πυροβολισμοί.

«Κάτι πρέπει νάχουν επάνω τους!» είπε ο Φάλερβιν. «Κάτι που τους εντοπίζει – έτσι μας βρήκαν!»

Ο Εθέλδιρ άρπαξε τον Κάλνεντουρ από τον ώμο. «*Πού είναι η Ζιρίνα;* Πού την έχεις; Δε μπορείς να την αφήσεις εδώ!»

Ο αδελφός του του έδωσε ένα κλειδί. «Από κει,» του είπε δείχνοντας μια ανοιχτή πόρτα. «Τρίτη πόρτα δεξιά. Και μετά έλα κάτω· δε θάχουμε την καταπακτή ανοιχτή για πολύ.»

«Πού κάτω;»

«Προς τα δω,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ τρέχοντας προς έναν διάδρομο αντίκρυ στην πόρτα που του είχε δείξει. Στους συντρόφους του φώναξε: «Φέρτε ό,τι χρήματα και πολεμοφόδια έχουμε!»

Ο Εθέλδιρ δεν έχασε άλλο χρόνο. Πήγε εκεί όπου ο αδελφός του του είχε πει ότι ήταν η Ζιρίνα· βρέθηκε σ’έναν διάδρομο που φωτιζόταν από έναν φωτόλιθο κρεμασμένο στο ταβάνι· πλησίασε την τρίτη πόρτα από δεξιά και την ξεκλείδωσε. Όλες οι άλλες πόρτες ήταν κλειστές, και ο χώρος μύριζε κλεισούρα και τρόφιμα, σαν να ήταν αποθήκες.

Ο Εθέλδιρ έσπρωξε την ξύλινη θύρα και το φως του φωτόλιθου γλίστρησε μέσα στο κατασκότεινο δωμάτιο. Σε μια καρέκλα είδε μια δεμένη μορφή.

«Ζιρίνα;»

«*Μμμμμ!*» έκανε εκείνη πίσω από το φίμωτρό της, και χτύπησε το πάτωμα με τα πόδια της που ήταν δεμένα στον αστράγαλο.

Ο Εθέλδιρ την πλησίασε κι έλυσε το φίμωτρο.

«Τι έγινε;» ρώτησε η Ζιρίνα. «Πού – πού είμαστε; Στο άντρο τους; Μου έκλεισαν τα μάτια και μ'έφεραν εδώ. Τους ξέφυγες;»

Ο Εθέλδιρ συνειδητοποίησε ξαφνικά ότι δεν είχε μαζί του κανένα κοπτικό εργαλείο· του είχαν πάρει όλα του τα όπλα. «Έχεις επάνω σου ξιφίδιο; Μαχαίρι;»

«Όχι. Και μου έκλεψαν και το Φυλαχτό της Αέναης Νύχτας! Τι είν' αυτή η φασαρία πού ακούγεται; Πυροβολισμοί;»

«Οι Χαρνώθιοι είν' εδώ.» Ο Εθέλδιρ άρπαξε τη Ζιρίνα και τη σήκωσε από την καρέκλα, κρατώντας την στα χέρια, παρότι ζαλιζόταν ύστερα από τα χτυπήματα που είχε δεχτεί στο κεφάλι.

Βγήκε απ'το σκοτεινό δωμάτιο και διέσχισε τον διάδρομο. Έφτασε στο προηγούμενο, πολύ μεγαλύτερο δωμάτιο – εκεί όπου είχε ξυπνήσει – και είδε αυτονομιστές να τρέχουν από δω κι από κει, με σάκους στους ώμους.

«Τι γίνεται εδώ;» ρώτησε η Ζιρίνα. «Πού είμαστε; Λύσε με, Εθέλδιρ!»

Ουρλιαχτά γιγαντόλυκων αντηχούσαν, κραυγές ανθρώπων, πυροβολισμοί–

Μια έκρηξη–

Το δωμάτιο τραντάχτηκε, και ο Εθέλδιρ παραπάτησε· παραλίγο η Ζιρίνα να του γλιστρήσει από τα χέρια. Βρέθηκαν εν μέρει πεσμένοι πάνω στο τραπέζι.

Ένας αυτονομιστής άρπαξε ένα μπουκάλι από εκεί. «Ελάτε!» είπε. «Βιαστείτε!» ενώ έτρεχε προς τον διάδρομο που ο Κάλνεντουρ είχε πει ότι οδηγούσε κάτω. Αυτό το *κάτω* πρέπει να ήταν κάποιο υπόγειο που συνδεόταν με άλλα υπόγεια της Φάνρηβ, υπέθετε ο Εθέλδιρ. Με τους υπονόμους, πιθανώς.

Κοίταξε γύρω-γύρω στο δωμάτιο, ψάχνοντας για κοπτικό εργαλείο.

Ένας αυτονομιστής βγήκε από μια πόρτα, με σάκο στην πλάτη και μια οπλολόγχη στα χέρια – αναμφίβολα κλεμμένη από Χαρνώθιους. Ο Σέλιρ'νιρ, ένας μάγος του τάγματος των Βιοσκόπων. Ο Εθέλδιρ τον ήξερε από παλιά, και τώρα του ζήτησε ένα μαχαίρι, ένα ξιφίδιο – κάτι για να κόψει τα σχοινιά της Ζιρίνα. Ο μάγος τράβηξε ένα μαχαίρι από τη ζώνη του και τόριξε προς το τραπέζι, καρφώνοντάς το εκεί.

«Ο Νούρκας μαζί σου, Σέλιρ.» Ο Εθέλδιρ άφησε τη Ζιρίνα πάνω στο τραπέζι και, τραβώντας το μαχαίρι, έκοψε τα σχοινιά στα χέρια και στα πόδια της.

«Ο αδελφός σου δεν πάει *καθόλου* καλά!» του είπε εκείνη.

«Πες μου τίποτα που να μην ξέρω.»

Ο Σέλιρ'νιρ είχε ήδη εξαφανιστεί· άλλοι αυτονομιστές περνούσαν, τρέχοντας. Ένας ήταν τραυματισμένος. Ο Εθέλδιρ στράφηκε στον διάδρομο που οδηγούσε κάτω, και βάδισε προς τα εκεί, με τη Ζιρίνα πίσω του.

Ο Θόμαλκιρ στάθηκε στο διάβα τους, σημαδεύοντάς τους μ'ένα πιστόλι, ενώ στο άλλο του χέρι βαστούσε ένα κυρτό ξιφίδιο με τη λεπίδα προς τα κάτω.

«Φύγε, Πρόμαχε,» είπε. «Από άλλη μεριά.»

«Γιατί;»

«Γιατί *εσένα* ακολουθούν – ή αυτήν. Ο Φάλερβιν έχει δίκιο – κάτι έχετε επάνω σας με το οποίο σας βρίσκουν.»

Ο Εθέλδιρ δεν αποκρίθηκε. Ίσως ο δολοφόνος να είχε δίκιο. Πώς αλλιώς οι Χαρνώθιοι να έχουν έρθει εδώ;

«Φύγε από μπροστά μας!» φώναξε η Ζιρίνα. «*Θα τους αφήσεις να μας πιάσουν;*»

«Δε θα βάλω σε κίνδυνο όλους τους συντρόφους μου εξαιτίας σας,» δήλωσε ο Θόμαλκιρ. «Πηγαίντε από αλλού! Μη μ'αναγκάσετε να σας πυροβολήσω. Και θα το *κάνω,* αν είναι έτσι να προστατέψω τον Κάλνεντουρ και τους άλλους.»

«Κάθαρμα!» γρύλισε η Ζιρίνα.

Αλλά ο Εθέλδιρ την έπιασε απ'το μπράτσο. «Έχει δίκιο. Πάμε από αλλού.»

«*Τι;*» σύριξε εκείνη. «Κι αν μας–;»

Ο Εθέλδιρ ρώτησε τον Θόμαλκιρ: «Από πού;»

«Από το λυκοτροφείο, ίσως. Η έξοδός του βγάζει από την πίσω μεριά. Εκεί θάναι κι οι λύκοι σας, αν δεν έχουν αγριέψει και φύγει.» Έδειξε προς τα δεξιά τους, με το χέρι του που κρατούσε το κυρτό ξιφίδιο. «Πηγαίνετε – τώρα!»

Ο Εθέλδιρ τράβηξε τη Ζιρίνα από το μπράτσο, κι εκείνη, παρότι έτρεμε ότι θα τους έπιαναν, ότι θα τους σκότωναν, παρότι κατά βάθος ήθελε να πυροβολήσει αυτό το κάθαρμα, τον αυτονομιστή που τους είχε διώξει, ακολούθησε τον πρώην Πρόμαχο της Επανάστασης.

Πέρασαν το κατώφλι μιας πόρτας και βρέθηκαν σ'ένα δωμάτιο με οπλισμούς, που τους περισσότερους τους είχαν ήδη μαζέψει οι αυτονομιστές. Δύο απ'αυτούς τώρα ήταν εδώ και έπαιρναν όπλα μαζί τους. Ο Εθέλδιρ άρπαξε ένα πιστόλι και δυο γεμιστήρες που βρήκε δίπλα του. Η Ζιρίνα πρόλαβε να πιάσει ένα σπαθί. Δε σταμάτησαν καθόλου να κινούνται.

Διέσχισαν ακόμα ένα δωμάτιο, και στο επόμενο δωμάτιο που βρέθηκαν είδαν νεκρούς. Τρεις αυτονομιστές κείτονταν στο πάτωμα, με μπλε αίμα να απλώνεται σε λίμνες γύρω τους. Χαρνώθιοι είχαν εισβάλει διαλύοντας μια πόρτα. Ο Εθέλδιρ τούς πυροβόλησε, ξαφνιάζοντάς τους. Το κρανίο ενός έσπασε μαζί με το κράνος του· ένας άλλος χτυπήθηκε στο στήθος πέφτοντας πάνω σ'έναν τρίτο. Η Ζιρίνα, ξεθηκαρώνοντας το σπαθί της, παραμέρισε την οπλολόγχη μιας μαχήτριας της Χάρνωθ, την κλότσησε στην κοιλιά, και την κάρφωσε κάτω από τον λαιμό, στα όρια του ανοίγματος της πανοπλίας της.

Έτρεξαν πέρα από μια άλλη πόρτα, ελπίζοντας ν'ακολουθούν τη σωστή κατεύθυνση, και, ναι, βρέθηκαν στο λυκοτροφείο. Οι γιγαντόλυκοι που ήταν εδώ πάλευαν με τις αλυσίδες τους, γρυλίζοντας οργισμένα. Κάποιοι αυτονομιστές είχαν ελευθερώσει ορισμένους απ'αυτούς και τους οδηγούσαν προς μια έξοδο στο βάθος. Μια έξοδο που οι Χαρνώθιοι δεν πρέπει να είχαν βρει ακόμα. Μάλλον έβγαζε στην πίσω μεριά αυτού του οικοδομήματος, όπως είχε πει ο Θόμαλκιρ.

«Η Μαύρη Γούνα!» Η Ζιρίνα εντόπισε εύκολα το κατάμαυρο τρίχωμα της γιγαντολύκαινάς της. Ήταν αλυσοδεμένη, μ'ένα κολάρο περασμένο γύρω απ'τον λαιμό. Τα μπροστινά πόδια της έμοιαζαν να προσπαθούν να γδάρουν φαντάσματα καθώς πάσχιζε να ξεφύγει.

Η Ζιρίνα την πλησίασε. «Ήρεμα, Γούνα. Ήρεμα, κοπέλα μου. Εγώ είμαι, εγώ.» Άπλωσε το χέρι της, και η γιγαντολύκαινα το έγλειψε. Η Αιρετή άνοιξε το κολάρο του θηρίου και σκαρφάλωσε στη ράχη του χωρίς να μπει στον κόπο να του φορέσει τη σέλα που του είχαν βγάλει οι αυτονομιστές.

Ο Εθέλδιρ, εν τω μεταξύ, είχε κλείσει την πόρτα πίσω τους και την είχε αμπαρώσει. Αλλά οι Χαρνώθιοι τώρα την κοπανούσαν και την πυροβολούσαν, και δεν φαινόταν ότι μπορούσε ν'αντέξει. Ξύλινα κομμάτια τινάζονταν. Ο Εθέλδιρ πυροβόλησε με το πιστόλι του μέσα από τις τρύπες. Άκουσε κραυγές πόνου.

Ο Ζιρίνα ήρθε δίπλα του, πάνω στη Γούνα. «Έλα!» του είπε.

«Πού είν' ο Χορευτής;»

«Δεν ξέρω.»

Ο Εθέλδιρ κοίταξε ολόγυρα, δεν τον είδε πουθενά· και δεν είχε χρόνο να ψάξει· πήδησε στη ράχη της Μαύρης Γούνας, πίσω από τη Ζιρίνα.

Η γιγαντολύκαινα έτρεξε προς την έξοδο που φαινόταν στο βάθος, ενώ η ξύλινη πόρτα ακουγόταν να κομματιάζεται και κραυγές αντηχούσαν: *Σταματήστε! Στο όνομα της Αρχόντισσας της Φάνρηβ! Σταματήστε!* Και ένας πυροβολισμός οπλολόγχης. Οι γιγαντόλυκοι ούρλιαζαν και γρύλιζαν. Μια αλυσίδα ακούστηκε να σπάει, ένας Χαρνώθιος μαχητής να ουρλιάζει.

Η Ζιρίνα και ο Εθέλδιρ βγήκαν από το λυκοτροφείο και βρέθηκαν σ'έναν δρόμο που θα ήταν σκοτεινός αν πυροβολισμοί δεν είχαν αρχινήσει. Μαχητές της Χάρνωθ πλησίαζαν και από εδώ, τελικά, κι ένας αερώνυχας ήταν γαντζωμένος στην ταράτσα μιας πολυκατοικίας, φωτίζοντας κάτω με προβολέα. Οι αυτονομιστές και οι γιγαντόλυκοί τους πολεμούσαν εναντίον των Χαρνώθιων, ανταποδίδοντας τα πυρά.

«Είμαστε παγιδευμένοι!» παρατήρησε η Ζιρίνα. «Έρχονται κι απ'τις δυο μεριές, Εθέλδιρ!»

«Πάμε προς εκείνη την πύλη, εκεί.»

«Οδηγεί στην αυλή πολυκατοικίας, μάλλον.»

«Πάμε!» επέμεινε ο Εθέλδιρ.

Η Ζιρίνα οδήγησε τη Μαύρη Γούνα προς την πύλη.

Το φως του προβολέα του αερώνυχα έπεσε πάνω τους. Ο Εθέλδιρ καταράστηκε· πήδησε από τη ράχη της Μαύρης Γούνας κι έκανε να

σπρώξει την πύλη. Ήταν κλειδωμένη. Πυροβόλησε την κλειδαριά δύο φορές, και κλότσησε δυνατά.

Ο αερώνυχας ξεγαντζώθηκε από την ταράτσα της πολυκατοικίας όπου ήταν πιασμένος κι άρχισε να κατεβαίνει προς το μέρος τους σαν γιγάντιο έντομο της νύχτας.

Ο Εθέλδιρ πέρασε την πύλη που είχε ανοίξει, και η Ζιρίνα τον ακολούθησε πάνω στη Μαύρη Γούνα. Βρέθηκαν στον κήπο μιας πολυκατοικίας, ο οποίος ήταν περιτριγυρισμένος από ψηλό πέτρινο τείχος. Έτρεξαν ανάμεσα στη βλάστηση, ώστε να βρεθούν υπό την προστασία της πιλοτής.

Αν ο αερώνυχας προσγειώθηκε πίσω τους, κανένας δεν επιχείρησε να τους ακολουθήσει. Αλλά μάλλον, υπέθεσαν κι οι δυο τους, υψώθηκε ξανά, για να συνεχίσει να κατοπτεύει.

«Πού πάμε τώρα;» ρώτησε η Ζιρίνα. «Δεν υπάρχει άλλη έξοδος. Δε νομίζω.»

«Θα σκαρφαλώσουμε.»

«Και η Μαύρη Γούνα;»

«Θα πρέπει κι αυτή να σκαρφαλώσει.»

Διέσχισαν την πιλοτή και βρέθηκαν στην άλλη μεριά του κήπου, μπροστά στο τείχος. Ο Εθέλδιρ πιάστηκε σ'ένα δέντρο, πήδησε, γραπώθηκε από την κορυφή του τείχους, και το καβάλησε. Δεν ήταν δύσκολο. Είπε στη Ζιρίνα: «Έλα!» απλώνοντας το χέρι του. Από την άλλη έβλεπε έναν άδειο δρόμο, κι άκουγε φωνές γιγαντόλυκων. Ολόκληρη η γειτονιά έμοιαζε νάναι γεμάτοι γιγαντόλυκους. *Πού είμαστε; Στη Λυκοφωλιά;* Τόσο καιρό *εδώ* είχαν το άντρο τους οι αυτονομιστές;

«Η Μαύρη Γούνα δε μπορεί να πηδήσει τόσο ψηλά!» είπε η Ζιρίνα. Κατέβηκε από τη ράχη του θηρίου και, τραβώντας το ξίφος της, σπάθισε επανειλημμένα τον κορμό ενός δέντρου, με φανερό σκοπό να το ρίξει έτσι ώστε να πέσει πάνω στο τείχος.

Ο Εθέλδιρ, θέλοντας να επισπεύσει τη διαδικασία, το πυροβόλησε μερικές φορές, λέγοντας στη Ζιρίνα να σταθεί από την άλλη για να μην υπάρχει κίνδυνος να την πετύχει.

Το δέντρο, τελικά, έγειρε ακουμπώντας στο τείχος. Η Ζιρίνα σκαρφάλωσε πάνω του κι εύκολα έφτασε πλάι στον Εθέλδιρ. Σφύριξε στη Μαύρη Γούνα ν'ανεβεί κι εκείνη.

Ο Εθέλδιρ πήδησε απ'την άλλη μεριά του τείχους, κι άλλαξε γεμιστήρα στο πιστόλι του. Ο δρόμος εξακολουθούσε να είναι άδειος. *Ναι, στη Λυκοφωλιά είμαστε. Σίγουρα,* σκέφτηκε. Νότια από τη Μεγάλη Αγορά. Νοτιοδυτικά του Υαλουργείου.

Η Μαύρη Γούνα, πηδώντας, βρέθηκε δίπλα του. Και μετά, η Ζιρίνα.

«Πάμε να δούμε τι γίνεται,» της είπε ο Εθέλδιρ.

«Τι εννοείς; Να πάμε πίσω;» Ήταν σοβαρός, αναρωτήθηκε η Ζιρίνα, ή είχε τρελαθεί σαν τον αδελφό του;

«Δεν ξέρω αν το κατάλαβες αλλά ήμασταν στο άντρο των αυτονομιστών–»

«Και λοιπόν;»

«Θέλω να δω τι θα γίνει. Δεν είμαστε, εξάλλου, μακριά από το σπίτι σου.»

«Τι;»

«Στη Λυκοφωλιά βρισκόμαστε.»

Η Ζιρίνα βλεφάρισε. Συνοφρυώθηκε. Αφουγκράστηκε όλες αυτές τις λυκοφωνές που αντηχούσαν. *Ναι, δεν αποκλείεται.* Η Λυκοφωλιά ήταν γεμάτη εκπαιδευτήρια γιγαντόλυκων και λυκοτροφεία.

Ο Εθέλδιρ άρχισε να βαδίζει, κι εκείνη τον ακολούθησε με τη Μαύρη Γούνα πλάι της. «Τι σε νοιάζει τι θα πάθουν;» τον ρώτησε. «Είναι καθάρματα! Μας έδιωξαν.»

«Είχαν δίκιο. Μπορεί οι Χαρνώθιοι νάχουν κάποιον τρόπο να μας εντοπίζουν. Πώς αλλιώς δικαιολογείς τις δύο – *δύο* – αλλεπάλληλες εμφανίσεις τους;»

«Ίσως κάποιος αυτονομιστής νάναι προδότης.»

«Δε θα περίμενε τώρα για να πουλήσει τους υπόλοιπους, Ζιρίνα· θα το είχε κάνει ήδη.»

«Κι αν όντως έχουν κάποιο τρόπο να μας εντοπίζουν, είναι λογικό να πάμε προς το μέρος τους;»

«Δε μπορούν πια να μας εμπλέξουν σε τίποτα· μόνο αν μας έπιαναν μαζί με αυτονομιστές.»

Είχαν ήδη απομακρυνθεί αρκετά από την πολυκατοικία, κι έκαναν κύκλο. Ο Εθέλδιρ οδηγούσε. Εκτός από φωνές λύκων, πυροβολισμοί και κραυγές εξακολουθούσαν να αντηχούν. Αλλά όχι δυνατοί έλικες πια. Το μεγάλο ελικόπτερο που είχε φέρει τους Χαρνώθιους πρέπει

νάχε φύγει· δεν φαινόταν στον ουρανό. Μονάχα κανένας αερώνυχας φαινόταν.

«Δε μ'αρέσει καθόλου αυτό...» μουρμούρισε η Ζιρίνα. «Και το κάθαρμα ο αδελφός σου μου έκλεψε και το Φυλαχτό της Αέναης Νύχτας. Να του πεις να μου το επιστρέψει!»

«Θα του το πω, αν τον ξαναδώ.»

Η Ζιρίνα αναστέναξε. Δεν ήταν εύκολο να βρει το Φυλαχτό. Το είχε ανακαλύψει κατά την Επανάσταση, θαμμένο κάτω από το πάτωμα μιας παλιάς βίλας. Ήταν τυχερή που το είχε πάρει πριν από τους πράκτορες της Παντοκράτειρας οι οποίοι επίσης το έψαχναν. Οι Παντοκρατορικοί πάντοτε αναζητούσαν Φυλαχτά της Αέναης Νύχτας, από τότε που είχαν ακούσει για την ενδοδιάσταση, αλλά δεν μπορούσαν να τα αποκτήσουν γιατί ήταν σπάνια και οι γηγενείς τα έκρυβαν καλά, ακόμα κι από τους άλλους γηγενείς. Έτσι, οι επαναστάτες ήταν που είχαν καταλήξει να έχουν τον έλεγχο της Πόλης της Αέναης Νύχτας, πράγμα που τους είχε εξυπηρετήσει πολύ στον αγώνα τους.

Και ο Εθέλδιρ είχε ένα Φυλαχτό, αλλά το κρατούσε στο σπίτι του συνήθως, κρυμμένο. Το έπαιρνε μόνο όταν ήθελε να ταξιδέψει στην Πόλη.

Οι αυτονομιστές, απ'ό,τι ήξερε η Ζιρίνα, δεν είχαν μέχρι στιγμής *κανένα* Φυλαχτό. Μετά την ήττα των Παντοκρατορικών, οι επαναστάτες είχαν συγκεντρώσει όλα τα Φυλαχτά και τα είχαν παραδώσει στον Πρόμαχο. Δεν υπήρχαν αυτονομιστές ακόμα. Ύστερα, όμως, δημιουργήθηκαν πολιτικές διαφωνίες μέσα στην πόλη, και οι αυτονομιστές εμφανίστηκαν: άνθρωποι που δεν ήθελαν ούτε τον Φύλακα ούτε την Αρχόντισσα, αρκετοί απ'τους οποίους πρώην επαναστάτες. Τα Φυλαχτά, ωστόσο, τα είχαν κρατήσει όλα οι υποστηρικτές του Φύλακα.

Ώς τώρα.

Τώρα, και οι αυτονομιστές είχαν ένα Φυλαχτό.

Το δικό μου! σκεφτόταν, τσαντισμένη, η Ζιρίνα.

Ο Εθέλδιρ σταμάτησε σ'έναν δρόμο απ'όπου μπορούσαν να δουν τη μπροστινή μεριά του οικοδομήματος που πρέπει να ήταν το άντρο των αυτονομιστών. Ο δρόμος ήταν γεμάτος με μαχητές της Χάρνωθ, κι ένα μεγάλο θωρακισμένο όχημα βρισκόταν σταματημέ-

νο ανάμεσά τους. Στο πλάτος, έπιανε τον δρόμο απ'τη μια άκρη ώς την άλλη. Και είχε ερπύστριες και δύο πλευρικά πυροβόλα.

Το οίκημα των αυτονομιστών είχε δύο ορόφους πάνω απ'το ισόγειο. Το λυκοτροφείο δεν φαινόταν από εδώ· ήταν από την άλλη μεριά.

Ο Εθέλδιρ και η Ζιρίνα είδαν τους μαχητές της Χάρνωθ να βγάζουν τρεις αιχμαλώτους από την είσοδο του χτιρίου. Αυτονομιστές. Τραυματισμένοι όλοι τους.

Ένας αερώνυχας προσγειώθηκε. Μια μορφή με κάπα και κουκούλα κατέβηκε και πλησίασε γρήγορα έναν άντρα που στεκόταν πλάι στο θωρακισμένο όχημα, ντυμένος με στολή Χαρνώθιου αξιωματούχου. Μαυρόδερμος, κοκκινομάλλης.

«Ξέρεις ποιος είν' αυτός;» είπε ο Εθέλδιρ στη Ζιρίνα.

«Ποιος;»

«Ο κοκκινομάλλης. Τον λένε Θόρεντιν, και είναι ο Βασιλικός Αρχικατάσκοπος.»

Η μορφή που είχε κατεβεί από τον αερώνυχα – γυναίκα μάλλον – μίλησε με τον Θόρεντιν, κι εκείνος έδωσε διαταγές σ'έναν στρατιωτικό, ο οποίος πάραυτα άρχισε να φωνάζει δείχνοντας προς τη μεριά του Εθέλδιρ και της Ζιρίνα.

«Μας είδαν!» είπε η δεύτερη.

Μαχητές της Χάρνωθ έρχονταν, βαδίζοντας σταθερά, με τις οπλολόγχες τους προτεταμένες, πυροβολώντας αλλά χωρίς να στοχεύουν. Πυροβολώντας γύρω από τον Εθέλδιρ και τη Ζιρίνα σαν να ήθελαν απλώς να τους διώξουν, παρατήρησε ο πρώην Πρόμαχος της Επανάστασης καθώς εκείνος και η Αιρετή αμέσως απομακρύνονταν, τρέχοντας.

Η Ζιρίνα πήδησε πάνω στη ράχη της Μαύρης Γούνας, κι ο Εθέλδιρ ανέβηκε πίσω της, πιάστηκε από τη μέση της, νιώθοντας προς στιγμή τους όρχεις του να συνθλίβονται από τις γρήγορες κινήσεις του ασέλωτου θηρίου. Έτριξε τα δόντια.

«Πάμε προς τη Μεγάλη Αγορά,» είπε.

«Προς τα πού είναι η Μεγάλη Αγορά;»

Της έδειξε, περνώντας το χέρι του πάνω απ'τον ώμο της. «Έχεις χάσει τον προσανατολισμό σου, ε;»

«Πού να ξέρω πού βρισκόμαστε, μα τον Νούρκας;»

«Δε μπορεί να μας είδαν, πάντως, εκεί όπου στεκόμασταν,» της είπε ο Εθέλδιρ μετά από λίγο, αφού, κοιτάζοντας πίσω, διαπίστωσε πως δεν τους ακολουθούσαν.

«Μας *είδαν,* προφανώς!»

«Δεν είναι δυνατόν. Κανένας δεν κοίταζε προς τη μεριά μας, και ο αερώνυχας ήρθε από την άλλη. Ίσως, μάλιστα, να ήταν ο ίδιος που μας είχε πλησιάσει προτού περάσουμε την πύλη εκείνης της πολυκατοικίας. *Κανένας δεν μπορούσε να μας είχε δει,* Ζιρίνα.»

«Πού θες να καταλήξεις;»

«Ότι ο Θόμαλκιρ και ο Φάλερβιν έχουν δίκιο: Κάπως μας εντοπίζουν!»

«Θόμαλκιρ; Φάλερβιν; Αυτονομιστές, υποθέτω· σωστά;»

«Πώς είναι δυνατόν να μας εντοπίζουν;» είπε ο Εθέλδιρ, μοιάζοντας περισσότερο να μιλά στον εαυτό του. «Είναι σα νάχουμε κάποιον πομπό επάνω μας, αλλά τίποτα τέτοιο δεν έχουμε. Εκτός...» Αναρωτήθηκε αν του είχαν κάνει κάτι όσο βρισκόταν φυλακισμένος στο Μέγαρο των Φυλάκων. Αν είχαν περάσει μέσα στο σώμα του κάποιον πομπό ενώ ήταν κάπως υπνωτισμένος. Αλλά, αν ήταν έτσι, τότε γιατί δεν είχε κανένα σημάδι; Δε νόμιζε πως στο δέρμα του υπήρχε τίποτα που μπορούσε να υποδηλώνει ότι κάπου επάνω του είχε γίνει εγχείρηση, έστω μικρή...

7
Δεν τον Εγκαταλείπει· Τρομαχτικές Αναμνήσεις· Αυτονομιστές Δίπλα στον Ποταμό· Στο Κατόπι τους...

Η Μεγάλη Αγορά της Φάνρηβ ήταν μια συνοικία που πάντοτε είχε κάποια κίνηση, ακόμα και τη νύχτα. Όσο πιο αργά ήταν, βέβαια, τόσο λιγότερη κίνηση είχε. Όταν η Ζιρίνα και ο Εθέλδιρ έφτασαν εκεί, πλησίαζαν πια μεσάνυχτα· οι πιο πολλοί δρόμοι ήταν άδειοι: οι μόνοι που έβλεπες να κυκλοφορούν ήταν κάτι μπεκρήδες, τυχαίοι περαστικοί, ύποπτοι άνθρωποι σε ύποπτες δουλειές, και μαχητές της Χάρνωθ που περιπολούσαν. Τα περισσότερα καταστήματα ήταν κλειστά, πέρα από μερικά εξειδικευμένα, ή κάποια καπηλειά που ξενυχτούσαν.

Ο Εθέλδιρ, κατεβαίνοντας από τη Μαύρη Γούνα, είπε: «Δεν είναι ασφαλές να βρίσκεσαι μαζί μου.»

Η Ζιρίνα συνοφρυώθηκε, στρεφόμενη να τον κοιτάξει. «Γιατί το λες αυτό;»

«Πήγαινε σπίτι σου,» πρότεινε ο Εθέλδιρ. «Και μείνε εκεί.» Δεν ήταν μακριά· το Υαλουργείο βρισκόταν δίπλα στη Μεγάλη Αγορά, ανατολικά της.

«Δεν καταλαβαίνω. Εσύ πού θα πας;»

Δίσταζε να μιλήσει, μήπως παρ'ελπίδα μπορούσαν να τον ακούσουν κιόλας. «Σε κάποιο μέρος.»

«Γιατί δε μου λες, Εθέλδιρ; Δεν πρόκειται να σ'αφήσω μόνο! Τι σκοπεύεις να κάνεις; Να πας *πίσω* πάλι; Ν'αναζητήσεις τον αδελφό σου;»

Ο Εθέλδιρ κούνησε το κεφάλι. «Όχι.»

«Τότε;»

«Ζιρίνα, κάπως μας εντοπίζουν. Κάπως ήξεραν ότι θα συναντούσαμε τους αυτονομιστές στον Λαβύρινθο–»

«Και πιστεύεις ότι *εγώ* σάς πρόδωσα;» Η φωνή της ακούστηκε πιο τσυριχτή απ'ό,τι συνήθως. Το γεγονός ότι ο Εθέλδιρ μπορεί να υπο-

πτευόταν κάτι τέτοιο τη στεναχωρούσε βαθιά. Νόμιζε ότι την εμπιστευόταν απόλυτα: ακόμα και με τη ζωή του.

«Όχι, δεν το πιστεύω αυτό. Πιστεύω ότι *εγώ* μάς πρόδωσα κάπως, χωρίς να το θέλω.»

Η Ζιρίνα απλά τον κοίταζε, παραξενεμένη, με τα μάτια της να γυαλίζουν μες στον σκοτεινό δρόμο. Η Μαύρη Γούνα έβγαλε ένα υπόκωφο γρύλισμα απ'τον λαιμό της, μοιάζοντας ανυπόμονη να φύγει από δω, σαν να διαισθανόταν κίνδυνο.

Ο Εθέλδιρ εξήγησε: «Ίσως νάχουν βάλει κάτι μέσα μου. Όσο ήμουν φυλακισμένος.»

«Μέσα σου;»

«Κάποιον πομπό, ίσως. Δεν ξέρω. Πώς αλλιώς γνώριζαν για τη συνάντησή μας στον Λαβύρινθο; Πώς αλλιώς γνώριζαν ότι βρισκόμασταν στο άντρο των αυτονομιστών; Πώς αλλιώς γνώριζαν ότι τους παρακολουθούσαμε τώρα, πριν από λίγο; Δεν μας είδε κανένας, Ζιρίνα· με κάποιον άλλο τρόπο το κατάλαβαν – είμαι σίγουρος. Θα έλεγα ότι ήταν μαγεία – Ξόρκι Ανιχνεύσεως – αλλά δεν το νομίζω.»

Η Ζιρίνα αναστέναξε. «Και πώς μπορεί να έβαλαν κάτι μέσα σου; Έχεις επάνω σου κανένα τραύμα; Εγώ δεν είδα κανένα.» Δεν είχε κοιτάξει *ολόκληρο* το όμορφο, σφριγηλό, μαυρόδερμο σώμα του όσο έκαναν έρωτα αλλά είχε κοιτάξει ένα πολύ μεγάλο μέρος του.

«Ούτε κι εγώ είδα κανένα. Όμως... δεν υπάρχει άλλη εξήγηση. Πρέπει να με υπνώτισαν και να έβαλαν κάτι μέσα μου.»

«Και πού θα πας τώρα; Έτσι όπως μου τα λες, καλύτερα να βρούμε κάποιον μάγο–»

«Σε μάγο σκοπεύω να πάω.»

«Θα έρθω μαζί σου, τότε,» δήλωσε η Ζιρίνα.

Ο Εθέλδιρ έμεινε ακίνητος. Αναποφάσιστος. Δεν ήθελε να τη βάλει σε περισσότερο κίνδυνο. *Ήδη, εξαιτίας μου, έχει κινδυνέψει πολύ. Και από τους Χαρνώθιους και από τον αδελφό μου.*

«Ανέβα,» είπε η Ζιρίνα, προφανώς μην έχοντας σκοπό να τον εγκαταλείψει.

Δεν έχει νόημα ό,τι και να της πω· δεν πρόκειται να φύγει. Ο Εθέλδιρ ανέβηκε πίσω της πάνω στη ράχη της Μαύρης Γούνας.

Πέρασαν τη Γέφυρα του Τίγρη και μπήκαν στο Σκοτεινό Παζάρι. Έφτασαν στο σπίτι του. Το παρακολουθούσαν κατάσκοποι της Αρ-

χόντισσας, βέβαια, αλλά αυτό δεν ήταν τίποτα το ασυνήθιστο. Απλά κοίταζαν· δεν δρούσαν. Και ο Εθέλδιρ ήλπιζε να μην άλλαζαν τώρα τις συνήθειές τους.

Ευτυχώς δεν τις άλλαξαν. Κανένας δεν τους πείραξε καθώς άνοιγαν την πόρτα του γκαράζ για να βάλουν μέσα τη Μαύρη Γούνα και να την αφήσουν πλάι στο δίκυκλό του. Δεν ήταν στάβλος εδώ, αλλά για την ώρα θα έπρεπε να *γίνει* προσωρινός στάβλος.

Ο Εθέλδιρ και η Ζιρίνα βάδισαν μέσα στο σπίτι του ανάβοντας φώτα. Ανέβηκαν την εσωτερική σκάλα σηκώνοντας την καταπακτή με προσοχή.

«Ύρελκουρ!» φώναξε ο Εθέλδιρ, όχι πολύ δυνατά, μη θέλοντας να τους τρομάξει. «Ύρελκουρ!»

Ο μάγος και η Μάλμεντιρ βγήκαν απ'το υπνοδωμάτιό τους, φανερά αγουροξυπνημένοι αλλά μοιάζοντας πανέτοιμοι για οτιδήποτε. Ήταν κάποτε επαναστάτες και δεν είχαν ξεχάσει τις παλιές τους συνήθειες – οι οποίες τους φαίνονταν χρήσιμες ακόμα και σήμερα. Πολλές φορές ήταν σαν τίποτα να μην είχε αλλάξει στη Φάνρηβ.

Τι είναι; ρώτησε ο Ύρελκουρ'χοκ μιλώντας με τα χέρια.

«Ήρθατε...» είπε η Μάλμεντιρ. «Τι κάνατε; Στην πορεία σάς είδα μόνο για λίγο. Μετά εξαφανιστήκατε. Αφότου έγινε η σύντομη επίθεση των αυτονομιστών. Προς στιγμή ανησύχησα, αλλά ύστερα σκέφτηκα πως δεν μπορεί να είχατε πάθει τίποτα.»

«Εμείς,» της είπε ο Εθέλδιρ, «δεν σε είδαμε καθόλου.»

«Βρισκόμουν σε σημείο που μπορούσα να κοιτάζω το κάρο με τα ηχεία. Έβλεπα και τη Ρουμπίνη ωλ Φέρενερ. Χτυπημένη αλλά ήταν εκεί. Δεν τα παρατά εύκολα. Της πήρα και συνέντευξη για την εφημερίδα,» μειδίασε.

«Η πορεία πήγε καλά μετά από την επίθεση;»

«Ναι,» ένευσε η Μάλμεντιρ, «κανένα πρόβλημα. Αλλά εσείς οι δυο... φαίνεστε ταραγμένοι.»

Ο Εθέλδιρ στράφηκε στον Ύρελκουρ'χοκ. «Χρειάζομαι τη βοήθειά σου, φίλε μου.»

Τι θέλεις; ρώτησαν τα δάχτυλα του μάγου, στη Σιωπηλή Γλώσσα της Νάζρηβ. (Η Ζιρίνα δεν καταλάβαινε τίποτα· μόνο ο Εθέλδιρ καταλάβαινε.)

«Να δεις μήπως έχω μέσα μου – μέσα στο σώμα μου – κάποιον πομπό, κάποιο τρόπο να με εντοπίζουν. Μπορεί ακόμα και τώρα να με ακούνε.» Και του εξήγησε περισσότερα.

Ο Ύρελκουρ'χοκ είπε: *Περίμενε*. Πήγε πάλι στο υπνοδωμάτιο κι όταν επέστρεψε είχε μαζί του ένα κοντό ραβδί γεμάτο κρυστάλλους, μικροσκοπικά κάτοπτρα, και κυκλώματα. Εστίασε το βλέμμα του στον Εθέλδιρ τόσο έντονα που θα νόμιζε κανείς ότι προσπαθούσε να τον τρυπήσει, αλλά κατά τα άλλα ήταν σιωπηλός και ακίνητος· μονάχα με το ελεύθερό του χέρι έκανε κάποια βιαστικά σχήματα στον αέρα μπροστά του.

Τα μάτια του στένεψαν κάτω από τα μεγάλα φρύδια του. Ύστερα είπε: *Δεν βρίσκω τίποτα*. Αλλά πρόσθεσε: *Περίμενε*.

Ο Ύρελκουρ'χοκ ήταν πολύ ικανός μάγος· ο Εθέλδιρ τού είχε απόλυτη εμπιστοσύνη. Αν υπήρχε κάτι θα το έβρισκε.

Ο Ύρελκουρ εστίασε πάλι το βλέμμα του στον πρώην Πρόμαχο της Επανάστασης ενώ έκανε σχήματα με το ελεύθερο χέρι του, κι επάνω στο ραβδί του όλοι οι κρύσταλλοι φώτισαν. Ο Εθέλδιρ γνώριζε πως από αυτούς τους κρυστάλλους οι μάγοι του τάγματος των Διαλογιστών αντλούσαν επιπλέον ενέργεια για να ενδυναμώνουν τις μαγείες τους. Οι κρύσταλλοι ήταν σαν ζωντανοί οργανισμοί· φορτίζονταν κι αποφορτίζονταν. Τους εξόρυσσαν στα ορυχεία των Οδοντωτών Ορέων, νότια της Φάνρηβ, και τους εξήγαγαν σε ολόκληρο το Γνωστό Σύμπαν. Οι μάγοι του τάγματος των Διαλογιστών τούς χρησιμοποιούσαν παντού· λειτουργούσαν σ'όλες τις διαστάσεις.

Το συνοφρύωμα των μεγάλων μαύρων φρυδιών του Ύρελκουρ βάθυνε. Οι κρύσταλλοι στο ραβδί του, σταδιακά, έσβησαν. Το ελεύθερο χέρι του είπε:

Νομίζω πως βρίσκω ένα τηλεπικοινωνιακό σήμα, αλλά συγκαλυμμένο πολύ καλά. Είναι σαν μέρος της συχνότητας του μυαλού σου. Το εντοπίζω περισσότερο στην αριστερή μεριά του κεφαλιού σου.

«Θες να πεις πως, ό,τι κι αν είναι, είναι μέσα στο κεφάλι μου;»

Δεν θυμάσαι να σου έκαναν τίποτα, όσο ήσουν φυλακισμένος, σωστά;

«Υποθέτω πως με είχαν κάπως ναρκώσει.»

Ο Ύρελκουρ'χοκ τον πλησίασε για να του αγγίξει το κεφάλι, να ψάξει μέσα στα μενεξεδιά μαλλιά του. Μετά είπε: *Δεν φαίνεται να*

έχεις καμια ουλή πουθενά. Ίσως όμως να έσβησαν τη μνήμη σου με μαγεία. Μπορώ να το κοιτάξω…

«Κάνε το, τότε.»

Ο Ύρελκουρ'χοκ δεν απομακρύνθηκε από τον Εθέλδιρ. *Κοίτα τα μάτια μου,* του είπε, κι εκείνος υπάκουσε, και νόμισε πως τώρα, πραγματικά, τα σκληρά μάτια του μάγου τρυπούσαν το μυαλό του, εισέβαλλαν μέσα του, αναζητώντας, ψάχνοντας…

Ο Ύρελκουρ'χοκ έσπασε την οπτική επαφή τους μ'ένα έντονο βλεφάρισμα. Το χέρι του είπε: *Σου έχουν σβήσει τη μνήμη.*

«Μπορείς να την επαναφέρεις;»

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε η Ζιρίνα. «Τι σου είπε;»

«Μου έχουν σβήσει τη μνήμη. Μπορείς να την επαναφέρεις, Ύρελκουρ;»

Μπορώ.

«Μη διστάζεις, τότε.»

Κάθισε.

Ο Εθέλδιρ κάθισε σε μια από τις καρέκλες του μικρού σαλονιού, και ο μάγος, στεκόμενος μπροστά του, τον ατένισε κατάματα ξανά. Ο Εθέλδιρ είχε την αίσθηση ότι κοίταζε δύο σκληρές μαύρες πέτρες με φλόγες στο βάθος τους. Οι φλόγες άρχισαν να στροβιλίζονται. Ολόκληρες οι πέτρες άρχισαν να στροβιλίζονται. Τα πάντα στροβιλίζονταν. Ο Εθέλδιρ ξέχασε πού βρισκόταν, σαν απρόσμενα να τον είχε πάρει ο ύπνος.

Ήταν στο κελί του, στα μπουντρούμια του Μεγάρου των Φυλάκων. Είχε ακούσει την πόρτα ν'ανοίγει και είχε ανασηκωθεί πάνω στο αχυρόστρωμα.

Μια γυναίκα στεκόταν στο κατώφλι, σημαδεύοντάς τον με πιστόλι. «Μη σου μπαίνουν τίποτα περίεργες ιδέες, Πρόμαχε,» είπε. Χρυσόδερμη· κοντά, σγουρά μαύρα μαλλιά· πονηρό, αδίστακτο βλέμμα. Εξωδιαστασιακή.

Την αναγνώριζε. Μια πράκτορας της Παντοκράτειρας. Νικόλ Μικρόδομη, τη λέγανε. Βρισκόταν ακόμα εδώ, στη Μοργκιάνη; Ο Εθέλδιρ νόμιζε ότι ή ήταν νεκρή ή είχε προ πολλού φύγει. Τελικά, η Αρχόντισσα όντως υπέθαλπε Παντοκρατορικούς.

«Πολλά τέρατα κρύβονται κάτω από τούτες τις πέτρες…» είπε ο Εθέλδιρ. «Σε λάθος διάσταση δεν είσαι;»

«Είμαι,» αποκρίθηκε η Νικόλ, «ακριβώς εκεί όπου πρέπει.» Και πέρασε το κατώφλι, εξακολουθώντας να τον σημαδεύει με το πιστόλι της.

Ένας άντρας την ακολούθησε, βαστώντας ραβδί Διαλογιστή. Ο Μάλμεντιρ'χοκ. Ένας από τους πιστούς υπηκόους της Αρχόντισσας.

«Θα ξαπλώσεις στο αχυρόστρωμα,» είπε η Νικόλ. «Ήρεμα.»

«Γιατί;» ρώτησε ο Εθέλδιρ, που δεν είχε ακόμα σηκωθεί όρθιος.

«Γιατί έτσι λέω.» Τον κλότσησε στο στήθος, με τη σόλα της μπότας της, όχι πολύ δυνατά, αλλά αρκετά για να τον κάνει να ξαπλώσει ανάσκελα. «Εκεί.» Συνέχιζε να έχει τη μπότα της επάνω του και να τον σημαδεύει με το πιστόλι της.

Ο Εθέλδιρ τής άρπαξε το πόδι, στον αστράγαλο, έτοιμος να το τραβήξει, να προσπαθήσει να τη ρίξει. Αισθανόταν τα νεύρα του τσιτωμένα. Οι μάγοι τους τον πολιορκούσαν με ξόρκια, ήταν βέβαιος, για να τον καταβάλουν.

«Μην είσαι ανόητος,» του είπε η Νικόλ. «Δε μπορείς να φύγεις, και το ξέρεις.» Πήρε το πόδι της από το στήθος του και από τη λαβή του, και γονάτισε δίπλα του στο ένα γόνατο. «Αν μου αντισταθείς θα φωνάξω τους φρουρούς για να σε συγκρατήσουν – με καταλαβαίνεις; Αλλιώς, δεν θα πονέσεις.»

Ο Εθέλδιρ συνοφρυώθηκε ενώ αισθανόταν έναν παγερό τρόμο να τον διατρέχει πατόκορφα, έναν τρόμο που έκανε το σώμα του να τρέμει – και μέρος της έντασης αυτού του τρόμου οφειλόταν, αναμφίβολα, στα ξόρκια των μάγων. «Τι θα κάνεις;» ρώτησε ξεροκαταπίνοντας.

Η Νικόλ θηκάρωσε το πιστόλι στη ζώνη της, και την ίδια στιγμή ο Μάλμεντιρ'χοκ είχε ξεθηκαρώσει ένα δικό του πιστόλι και τον σημάδευε. *Δεν το ρισκάρουν, οι καταραμένοι...*

Η εξωδιαστασιακή έβγαλε έναν κρυστάλλινο κύβο από την τσέπη της. Μέσα του φαινόταν να βρίσκεται κάτι αποτελούμενο από μεμβράνες και μικροσκοπικά καλώδια. «Θα μου ανοίξεις καλά το αριστερό σου μάτι, Πρόμαχε,» είπε. «Πολύ καλά. Αν αρχίσεις ν'ανοιγοκλείνεις το βλέφαρο μπορεί να τυφλωθείς. Αν όχι, θα τελειώσει και δεν θα το καταλάβεις.»

«Τι... τι είν' αυτό;» Ο Εθέλδιρ αισθανόταν το στόμα του ξερό.

«Ένα... επιπρόσθετο μάτι.» Η Νικόλ κράτησε τον κρυστάλλινο κύβο με τα δύο χέρια και τον γύρισε ανάμεσά τους, ανοίγοντάς τον,

χωρίζοντάς τον στα δύο. Έπειτα έπιασε, με τον δείκτη και τον αντίχειρα, το αντικείμενο που βρισκόταν μέσα, το οποίο τώρα έμοιαζε ζωντανό έτσι όπως τα καλώδια και οι μεμβράνες του έκαναν ανεπαίσθητες κινήσεις.

Η Νικόλ μειδίασε. «Θα γίνει ένα με το νευρικό σου σύστημα,» είπε. «Θα σε αναισθητοποιούσα για να σ'το βάλω αλλά, δυστυχώς, δεν πρέπει να είσαι αναίσθητος· είναι καλύτερα να είσαι ξύπνιος κατά την ένωση μαζί του. Σε πλήρη εγρήγορση.»

Ο Εθέλδιρ είχε παραλύσει αντικρίζοντας αυτό το πράγμα. Του έμοιαζε με φριχτό έντομο.

«Κράτα μου το αριστερό σου μάτι ανοιχτό,» του είπε η Νικόλ, πλησιάζοντας το παράσιτο στο πρόσωπό του. «*Ανοιχτό,* και δεν θα αισθανθείς τίποτα.»

Ο Εθέλδιρ ήταν πολύ σοκαρισμένος εκείνη την ώρα για να κάνει οτιδήποτε άλλο παρά να υπακούσει. Δεν μπορούσε, εξάλλου, να σκεφτεί κανένα έξυπνο σχέδιο για να ξεφύγει ή για ν'αποφύγει την ένωση μ'αυτό το φριχτό έντομο.

Κράτησε το αριστερό του βλέφαρο ανοιχτό.

Και η Νικόλ, πιάνοντας το σαγόνι του με το ένα χέρι, οδήγησε με το άλλο το παράσιτο προς το μάτι του. Ο Εθέλδιρ είδε μια σκιά να περνά από μπροστά του, ένιωσε ένα γαργαλητό μέσα στο μάτι του, μια έντονη ενόχληση, και μετά... τίποτα.

Η Νικόλ απομάκρυνε τα χέρια της. «Αυτό ήταν,» είπε, χαμογελώντας σαν να είχε κατορθώσει κάτι σημαντικό. «Πώς νιώθεις;»

«Σα να θέλω να σου βγάλω και τα δύο μάτια,» αποκρίθηκε ο Εθέλδιρ, με το στόμα και τον λαιμό του ξερά. Κρύος ιδρώτας τον είχε λούσει και η αναπνοή του ήταν γρήγορη. Βλεφάρισε έντονα, αλλά δεν μπορούσε να αισθανθεί τίποτα άσχημο. «Τι κάνει αυτό το πράγμα;»

«Δε χρειάζεται να ξέρεις,» είπε η Νικόλ καθώς σηκωνόταν όρθια και τραβούσε πάλι το πιστόλι της. «Για την ακρίβεια,» γέλασε, «δεν πρόκειται να θυμάσαι τίποτα, ούτως ή άλλως.»

Ο Μάλμεντιρ'χοκ ήταν που τώρα γονάτισε δίπλα του. «Κοίταξέ με στα μάτια, Εθέλδιρ,» του είπε.

«Όχι!» Ο Εθέλδιρ έκανε να ανασηκωθεί–

Η Νικόλ έβαλε πάλι τη μπότα της πάνω στο στήθος του, σημαδεύοντάς τον καταπρόσωπο με το πιστόλι της. «Κάνε ό,τι σου λέει. Α-

κριβώς. Αν δεν το κάνεις θα σε βασανίσουμε μέχρι που να γίνεις δεκτικός. Το προτιμάς;»

Τα ξόρκια των μάγων που έπαιζαν με την ψυχή του εδώ και ώρες μέσα σε τούτο το κατασκότεινο κελί είχαν αδυνατίσει τις άμυνές του· ο Εθέλδιρ δεν μπορούσε να σκεφτεί κανέναν τρόπο για να αντισταθεί. Και μάλιστα δεν νόμιζε ότι *υπήρχε* κανένας τρόπος για να αντισταθεί. Τι να έκανε; Τι να έκανε;

«Κοίτα με!» πρόσταξε ο μάγος, πιάνοντας το σαγόνι του με το ένα χέρι. «*Κοίτα με.* Στα μάτια.»

Ο Εθέλδιρ τον κοίταξε, μην κλείνοντας τα βλέφαρά του: κι αισθάνθηκε τα πράσινα μάτια του Μάλμεντιρ’χοκ να παγιδεύουν τα δικά του σαν αράχνες που κλείνουν κάποιο έντομο μέσα στον ιστό τους – το μυαλό του. Ο μάγος είχε ήδη αρχίσει να υποτονθορύζει ένα ξόρκι.

Τα πάντα στροβιλίζονταν γύρω από τον Εθέλδιρ... Στροβιλίζονταν...

Σκοτάδι...

Αντίστροφοι στρόβιλοι...

Φως–

Ο Ύρελκουρ’χοκ απομάκρυνε τα μάτια του από τα μάτια του Εθέλδιρ.

Το έσπασα, είπε το χέρι του. *Ελευθέρωσα τη μνήμη σου. Θυμάσαι τώρα, δεν θυμάσαι;*

Ο Εθέλδιρ έγλειψε τα χείλη. Ένιωθε ακόμα το στόμα του ξερό. «Γαμώ την ουρά του Ιουράσκε...» άρθρωσε.

Οι αυτονομιστές βγήκαν στις νότιες όχθες του ποταμού Τίγρη, σ’ένα απρόσιτο σημείο, από ένα άνοιγμα των υπονόμων.

Ο Κάλνεντουρ περίμενε να δει μήπως θα ερχόταν κι ο αδελφός του. Ρωτούσε τους άλλους αν τον είχαν δει, μα κανένας δεν έδινε θετική απάντηση.

Ο Κάλνεντουρ καταράστηκε στο όνομα του Πεινασμένου Σκοταδιού. «Δεν έπρεπε να τον είχα αφήσει πίσω!»

Ο Θόμαλκιρ είπε: «Κάλνεντουρ...»

«Τι;»

«Εγώ τον έδιωξα. Δεν τον άφησα να έρθει.»

«*ΤΙ!*» Ο Κάλνεντουρ τον άρπαξε, και με τα δύο χέρια, και τον έσπρωξε. Ο δολοφόνος – τραυματισμένος από ριπές οπλολόγχης στον Λαβύρινθο, αν και όχι σοβαρά – έχασε την ισορροπία του κι έπεσε εν μέρει μέσα στο παγερό νερό του νυχτερινού ποταμού. «*Τι έκανες!*»

«Ησυχία, Κάλνεντουρ!» είπε η Έρνελιθ πιάνοντάς τον από τον αγκώνα, τραβώντας τον πίσω. «Ησυχία! Ίσως κάποιος να μας ακούσει. Κάποιος άνθρωπος της Αρχόντισσας.»

Ο Κάλνεντουρ είχε ήδη ξεθηκαρώσει το σπαθί του, αλλά δεν είχε αποφασίσει αν θα κάρφωνε τον Θόμαλκιρ ή όχι. Ο δολοφόνος ήταν, αναμφίβολα, χρήσιμος. «Σκότωσες τον αδελφό μου!» του είπε. «Σκότωσες τον Πρόμαχο της Επανάστασης στη Φάνρηβ – *ηλίθιε!*»

Ο Θόμαλκιρ, βαριανασαίνοντας, αποκρίθηκε: «Δε μπορούσα... Αν τον άφηνα νάρθει, Κάλνεντουρ, θα μας πρόδιδε όλους–»

«*Τολμάς;*» Η λεπίδα του Κάλνεντουρ βρέθηκε μπροστά στον λαιμό του πεσμένου δολοφόνου.

«Όχι επίτηδες – δε θα μας πρόδιδε επίτηδες. Αλλά ο Φάλερβιν έχει δίκιο, Κάλνεντουρ: ο Εθέλδιρ ίσως νάχει επάνω του κάτι με το οποίο τον εντοπίζουν. Ή αυτός ή η Αιρετή. Σκέψου το.»

Ο Φάλερβιν είπε: «Είναι, όντως, πολύ πιθανό. Κάποια συσκευή για την οποία δεν ξέρουν.»

«Μα τους ψάξαμε!» είπε ο Κάλνεντουρ. «Δεν είχαν τίποτ' άλλο επάνω τους.»

«Ίσως να ήταν κρυμμένο. Ίσως ούτε κι οι ίδιοι–»

«Και γι'αυτό το λόγο τούς αφήσατε να *πεθάνουν;*»

«Εγώ το έκανα,» είπε ο Θόμαλκιρ. «Αν είναι να κατηγορήσεις κάποιον, κατηγόρησε εμένα. Αλλά το έκανα για την ασφάλεια όλων μας. Αν τους επέτρεπα νάρθουν μαζί μας, ίσως τώρα οι Χαρνώθιοι να ήταν στο κατόπι μας...»

Ο Άνφιρ είπε: «Μην τον σκοτώσεις, μπαμπά.»

Ο Κάλνεντουρ έριξε μια ματιά στον γιο του. *Αν ο αδελφός μου κι αυτή έφεραν τους Χαρνώθιους....* Αναστέναξε. Πήρε την αιχμή του σπαθιού του από τον λαιμό του Θόμαλκιρ· το θηκάρωσε.

Ο δολοφόνος προσπάθησε να σηκωθεί από το νερό, φανερά δυσκολευόμενος από τα πρόσφατα τραύματά του. Η Έρνελιθ τον βοήθησε.

Ο Θόμαλκιρ είπε: «Τους κατεύθυνα προς το λυκοτροφείο, για να φύγουν από την πίσω μεριά. Οι Χαρνώθιοι δεν πρέπει να ήταν ακόμα εκεί. Κι άλλοι είχαν πάει για να φύγουν απ'το λυκοτροφείο, ώστε να πάρουν μαζί τους όσους γιγαντόλυκους μπορούσαν.»

«Δεν ξέρουμε ακόμα τι τους συνέβη, όμως,» είπε ο Κάλνεντουρ.

«Οι Χαρνώθιοι είχαν μαζί τους μεταβαλλόμενο σκάφος,» είπε μια αυτονομίστρια, η Υράλνα. Ο Κάλνεντουρ στράφηκε να την κοιτάξει, κι εκείνη συνέχισε: «Ήρθαν μ'ένα πελώριο ελικόπτερο, κατεβάζοντας πολεμιστές τους. Αλλά μετά κατέβηκε και το ίδιο το ελικόπτερο, παίρνοντας τη μορφή θωρακισμένου οχήματος με ερπύστριες. Ήταν από τη μπροστινή μεριά του άντρου μας, όχι από την πίσω.»

«Αποκλείεται να μην είχαν στείλει μαχητές τους να περικυκλώσουν το οίκημα,» είπε ο Κάλνεντουρ, μελαγχολικά, έχοντας το μυαλό του στραμμένο στον Εθέλδιρ. Δεν τον ενδιέφερε για τη Ζιρίνα. Ας την κατάπινε το Πεινασμένο Σκοτάδι. Αλλά όχι και τον αδελφό του! Είχαν περάσει από τόσα μαζί. Τον αγαπούσε. Ήταν γενναίος άνθρωπος, και πραγματικός αγωνιστής της ελευθερίας, αν και τελευταία είχε χάσει λίγο τον δρόμο του.

«Μάγισσα!» φώναξε. «Πού είσαι;»

Η Σερκίσναθ'χοκ πλησίασε. «Τι είναι, Κάλνεντουρ;»

«Μπορείς να δεις αν ο αδελφός μου είναι ζωντανός;»

«Θα προσπαθήσω.» Η μάγισσα έβγαλε έναν φωτόλιθο μέτριας ισχύος από την τσέπη της και, στο φως του, κοίταξε τα μικρά κάτοπτρα πάνω στο ραβδί της. Μουρμούρισε τα λόγια για ένα Ξόρκι Ανιχνεύσεως ενώ συγχρόνως οι κρύσταλλοι του ραβδιού της φωσφόριζαν.

Μια κόκκινη κουκίδα παρουσιάστηκε πάνω στα κάτοπτρα, σαν αντανάκλαση προερχόμενη από αόρατη πηγή ακτινοβολίας.

«Ζωντανός είναι,» είπε η Σερκίσναθ'χοκ. «Βόρειά μας. Στο Σκοτεινό Παζάρι. Στο σπίτι του, πιθανώς. Στα άκρα της εμβέλειας του ξορκιού μου.»

Ο Κάλνεντουρ χαμογέλασε. «Ωραία. Πάμε τώρα να ψάξουμε για τους άλλους.» Δεν είχαν φύγει όλοι από τα υπόγεια· κάποιοι είχαν πάει να πάρουν τους γιγαντόλυκους από το λυκοτροφείο, όπως είχε πει ο Θόμαλκιρ, και γι'αυτούς ο Κάλνεντουρ ανησυχούσε.

«Πώς μπορώ να βγάλω αυτό το πράγμα από το μάτι μου;» ρώτησε ο Εθέλδιρ τον Ύρελκουρ'χοκ, ενώ η Ζιρίνα και η Μάλμεντιρ τον κοίταζαν χάσκοντας ύστερα από την αφήγησή του.

Ο μάγος αποκρίθηκε: *Είναι επικίνδυνο. Είναι ένα με το νευρικό σου σύστημα τώρα.*

«Θα βγάλω το μάτι με τα χέρια μου, μάγε!» γρύλισε ο Εθέλδιρ. «Μας κοιτάζουν μέσα απ'αυτό!» Έδειξε το αριστερό του μάτι. «Και σίγουρα με εντοπίζουν σαν να έχω πομπό μες στο κεφάλι μου. Ίσως και να μας ακούνε κιόλας.»

Δε νομίζω να μας ακούνε–

«Μικρή σημασία έχει. Πρέπει να το βγάλω από μέσα μου. Κι αν δεν γίνεται, θα βγάλω το ίδιο το μάτι!»

«Μη λες ανοησίες!» είπε η Ζιρίνα πιάνοντας τον Εθέλδιρ από το μπράτσο. «Δε μπορείς να βγάλεις το μάτι σου!»

Να μιλήσεις με Βιοσκόπο, πρότεινε ο Ύρελκουρ'χοκ. *Εκείνος θα ξέρει καλύτερα. Ο θείος της Ζιρίνα δεν είναι Βιοσκόπος;* Έδειξε την Αιρετή.

«Τι;» ρώτησε εκείνη. «Τι έχω;»

«Ο θείος σου ο Σάρμαλκιρ είναι Βιοσκόπος, δεν είναι;» είπε ο Εθέλδιρ.

«Ναι! Ίσως να μπορεί να σε βοηθήσει. Μην κάνεις τίποτα μόνος σου, Εθέλδιρ, σε παρακαλώ. Πάμε τώρα να του μιλήσουμε, εντάξει; Το σπίτι του είναι στη Μεγάλη Αγορά–»

Θόρυβος από έλικα, από πάνω τους.

Αερώνυχας! σκέφτηκε αμέσως ο Εθέλδιρ, και μετά άκουσε το μικρό αεροσκάφος να γαντζώνεται στην ταράτσα του σπιτιού του.

Την ίδια στιγμή, κάποιος κοπανούσε την κάτω εξώπορτα, άγρια· ένα τζάμι ακούστηκε να σπάει· η Μαύρη Γούνα ούρλιαζε από το γκαράζ· κάποιος άρχισε να κοπανά και την πάνω εξώπορτα.

«Χαρνώθιοι!» είπε η Μάλμεντιρ.

«Πώς τολμάνε;» είπε η Ζιρίνα. «Εδώ δεν είναι κρυψώνα αυτονομιστών· είναι–!»

«Το Φυλαχτό!» Ο Εθέλδιρ έτρεξε προς την εσωτερική σκάλα, κατεβαίνοντας.

Η Ζιρίνα τον ακολούθησε. «Περίμενε!»

8

Παράνομες Ενέργειες· Άδειοι Δρόμοι, Επικίνδυνα Παιχνίδια· από Ουρανό και Γη· Φιλοξενούμενοι

«Ε*ε!* Τι κάνετε εδώ; Τι νομίζετε πως είναι εδώ; Ιδιόκτητο σπίτι είναι!» φώναξε η Ζιρίνα, έχοντας κατεβεί στο ισόγειο, πίσω από τον Εθέλδιρ.

Ένας μαχητής και μια μαχήτρια της Χάρνωθ είχαν μόλις μπει από τη σπασμένη εξώπορτα – την εξώπορτα που είχαν οι *ίδιοι* σπάσει, προφανώς – κι ένας άλλος μαχητής είχε μπει από ένα διαλυμένο παράθυρο. Κρατούσαν όλοι τους οπλολόγχες, και ο μαχητής που είχε μπει από την είσοδο έστρεψε τη δική του προς την Αιρετή, φωνάζοντας: «Ακίν–!»

Δεν πρόλαβε να τελειώσει καθώς η ριπή από το πιστόλι του Εθέλδιρ τον βρήκε στο πρόσωπο, τινάζοντάς τον πίσω. Ο άλλος μαχητής πυροβόλησε με την οπλολόγχη του, ενώ η μαχήτρια κραύγαζε. Μια λάμπα έσπασε από τις σφαίρες, λίγο πιο δίπλα από τον Εθέλδιρ, ο οποίος έτρεχε προς το υπνοδωμάτιό του φωνάζοντας στη Ζιρίνα να τον ακολουθήσει. Εκείνη υπάκουσε, μη χάνοντας καιρό, θεωρώντας πως ήταν, τουλάχιστον, τυχεροί που δεν βρίσκονταν πιο πολλοί Χαρνώθιοι εδώ – ή, μάλλον, έτσι έμοιαζε. Ίσως κι άλλοι να ήταν καθοδόν.

Ο Εθέλδιρ έκλεισε την πόρτα του υπνοδωματίου του και την κλείδωσε. Τράβηξε ένα συρτάρι, παίρνοντας από μέσα ένα πιστόλι και δυο γεμιστήρες, και τα έδωσε στη Ζιρίνα. Ύστερα πήρε ένα ξιφίδιο.

Η Μαύρη Γούνα ακουγόταν να ουρλιάζει από το γκαράζ, οι Χαρνώθιοι ακούγονταν να φωνάζουν από έξω. Μια οπλολόγχη πυροβόλησε ξανά, η πόρτα του υπνοδωματίου τραντάχτηκε.

Ο Εθέλδιρ τράβηξε το χαλάκι που ήταν μπροστά από τη ντουλάπα, γονάτισε στο ένα γόνατο δίπλα του, και, χρησιμοποιώντας το ξιφίδιο που είχε πάρει απ’το συρτάρι, σήκωσε ένα σανίδι. Από κάτω βρισκόταν ένα Φυλαχτό της Αέναης Νύχτας. Το πέρασε γύρω απ’τον λαιμό του, κρύβοντάς το μέσα στην τουνίκα του.

Οι Χαρνώθιοι κοπανούσαν άγρια την ξύλινη πόρτα του υπνοδωματίου, η οποία τρανταζόταν, μοιάζοντας στα όρια να σπάσει. Η Ζιρίνα είχε οπλίσει το πιστόλι της και τους περίμενε.

Ο Εθέλδιρ άνοιξε τα πατζούρια του παραθύρου με προσοχή, κοιτάζοντας έξω. Κανένας δεν ήταν στον πλαϊνό δρόμο. Αλλά, βέβαια, ο αερώνυχας βρισκόταν πιασμένος στην οροφή του σπιτιού – αυτό δεν θάπρεπε να το ξεχνά. *Δε μπορώ να μείνω εδώ, όμως. Για μένα έρχονται: επειδή κατάλαβα την απάτη τους.* Ίσως να ήθελαν να τον πιάσουν για να ξανασβήσουν τη μνήμη του· ίσως να ήθελαν να τους πιάσουν *όλους* για να σβήσουν τις μνήμες τους.

Ελπίζοντας πως ο Ύρελκουρ'χοκ και η Μάλμεντιρ θα τα κατάφερναν να φύγουν, και ξέροντας πως δεν μπορούσε τώρα να κάνει τίποτα για να τους βοηθήσει, ο Εθέλδιρ παραμέρισε τα πατζούρια, πήδησε πάνω στο περβάζι, και βγήκε απ'το παράθυρο, λέγοντας στη Ζιρίνα: «Έλα!»

Εκείνη τον ακολούθησε δίχως καθυστέρηση. «Η Μαύρη Γούνα;» είπε. «Ο Ύρελκουρ; Η Μάλμεντιρ;»

«Από δω είναι η Γούνα,» αποκρίθηκε ο Εθέλδιρ, τρέχοντας προς την πόρτα του γκαράζ που φαινόταν στο πλάι του σπιτιού.

Η Ζιρίνα πάλι τον ακολούθησε.

Ο Εθέλδιρ τράβηξε τα κλειδιά του από την τσέπη του – ευτυχώς αυτά δεν του τα είχαν πάρει οι αυτονομιστές, όταν του πήραν τα όπλα του και άλλα αντικείμενα. Ούτε τα λιγοστά λεφτά που κουβαλούσε του είχαν πάρει. Χρησιμοποιώντας τώρα τα κλειδιά, ο Εθέλδιρ ξεκλείδωσε την πόρτα του γκαράζ–

Η Ζιρίνα πυροβόλησε έναν Χαρνώθιο που ερχόταν από την άλλη, τη μπροστινή μεριά του σπιτιού, έχοντας δει κίνηση από εδώ. Ο μαχητής αμέσως υποχώρησε, κρύφτηκε πίσω απ'τη γωνία, άρχισε να φωνάζει.

Ο Εθέλδιρ άνοιξε την πόρτα του γκαράζ, και η Μαύρη Γούνα (που δεν μπορούσε να μπει στο σπίτι γιατί είχαν, πιο πριν, κλειδώσει την πόρτα της κουζίνας που τη συνέδεε με το γκαράζ) πετάχτηκε έξω, γρυλίζοντας.

Η Ζιρίνα τής χάιδεψε το κεφάλι κι αμέσως την καβάλησε.

Ο Εθέλδιρ μπήκε στο γκαράζ, ανέβηκε στο δίκυκλό του, και το ενεργοποίησε. Η μηχανή του μούγκρισε σαν να προσπαθούσε να συναγωνιστεί τη γιγαντολύκαινα.

Δύο μαχητές της Χάρνωθ παρουσιάστηκαν από τη μπροστινή μεριά του σπιτιού, με οπλολόγχες έτοιμες. Ο Εθέλδιρ οδήγησε το όχημα καταπάνω τους, πυροβολώντας συγχρόνως με το πιστόλι του.

Η Ζιρίνα τον ακολούθησε, καβάλα στη Μαύρη Γούνα, ενώ πυροβολούσε προς τα πίσω, προς τον Χαρνώθιο που είχε μόλις βγει από το παράθυρο του υπνοδωματίου.

Οι δύο μαχητές του Βασιλείου απομακρύνθηκαν από το πέρασμα του δίκυκλου του Εθέλδιρ, ο ένας τρέχοντας, ο άλλος πέφτοντας και κυλώντας στο πλακόστρωτο. Η ριπή από τη μια οπλολόγχη πήγε προς τον ουρανό, η ριπή από τη δεύτερη οπλολόγχη χτύπησε τον πρώην Πρόμαχο στον αριστερό μηρό. Ο Εθέλδιρ έτριξε τα δόντια αλλά, έμπειρος στο να δέχεται χτυπήματα τόσα χρόνια μες στην Επανάσταση, δεν έπεσε από το όχημά του.

Η Μαύρη Γούνα, περνώντας, χτύπησε με τα νύχια της τον μαχητή που είχε τραυματίσει τον Εθέλδιρ, κι εκείνος ούρλιαξε.

Ο αερώνυχας υψώθηκε από την οροφή του σπιτιού, ακολουθώντας τον Εθέλδιρ και τη Ζιρίνα καθώς απομακρύνονταν μες στους δρόμους του Σκοτεινού Παζαριού. Συγχρόνως, τρεις λυκοκαβαλάρηδες της Χάρνωθ τούς είχαν πάρει στο κατόπι, πυροβολώντας με οπλολόγχες, φωνάζοντάς τους να σταματήσουν.

«Παραδοθείτε!» πρόσταξε η γυναίκα που πιλόταρε τον αερώνυχα. «Παραδοθείτε για να μη σας χτυπήσουμε!» Ο Εθέλδιρ είχε την αίσθηση πως ήταν η Νικόλ· νόμιζε πως αναγνώριζε τη φωνή της.

«Αυτό που κάνετε είναι παράνομο, καθάρματα!» κραύγασε η Ζιρίνα, κουνώντας το πιστόλι της προς τη μεριά του αερώνυχα. «*Γιατί μας επιτίθεστε;* Μπήκατε σ'ένα σπίτι που είναι ιδιωτική ιδιοκτ–!»

Η μόνη απάντηση που δέχτηκε ήταν πιστολιές από τον αερώνυχα, πράγμα που την ανάγκασε να σκύψει πάνω στη ράχη της Μαύρης Γούνας.

Ο Εθέλδιρ έστριψε σ'έναν δρόμο, επιταχύνοντας, ελπίζοντας πως θα καταδίωκαν εκείνον και θ'άφηναν ήσυχη τη Ζιρίνα. Αλλά, ρίχνοντας μια ματιά πίσω του, είδε πως δεν είχε δίκιο: οι τρεις λυκοκαβαλάρηδες συνέχιζαν να την κυνηγάνε· μόνο ο αερώνυχας ερχόταν προς εκείνον.

Δεν του άρεσε αυτό. Έκανε κύκλο, πεπειραμένα, μέσα στους δρόμους του Σκοτεινού Παζαριού, βγαίνοντας τελικά δίπλα από τους τρεις λυκοκαβαλάρηδες και πυροβολώντας τους με το πιστόλι του,

χτυπώντας έναν και πετώντας τον από τη ράχη του γιγαντόλυκού του. Οι άλλοι τού έριξαν με τις οπλολόγχες, αλλά ο Εθέλδιρ είχε ήδη φύγει από το πεδίο βολής τους, κάνοντας επικίνδυνες μανούβρες πάνω στο δίκυκλό του. Ευτυχώς που ήταν νύχτα και οι δρόμοι άδειοι, αλλιώς θα είχε χτυπηθεί κόσμος εδώ, άσχημα.

Διαπίστωσε πως ο γεμιστήρας του είχε τελειώσει και σταμάτησε πίσω από μια γωνία για να τον αλλάξει. Αυτός ήταν ο τελευταίος.

Ο αερώνυχας ήρθε από πάνω του, και ο Εθέλδιρ είδε τον άντρα που καθόταν πλάι στην πιλότο να υψώνει κάτι για να το πετάξει– Αμέσως έβαλε τους δύο τροχούς σε κίνηση. Πίσω του η χειροβομβίδα έκανε μια αρκετά μεγάλη έκρηξη, τινάζοντας πέτρες και άλλα θραύσματα.

«Δεν αστειεύονται οι γαμιόληδες...» μουρμούρισε ο Εθέλδιρ. *Σε ποια εποχή νομίζουν ότι βρισκόμαστε; Στην εποχή της Παντοκρατορικής Κατοχής;* Χαμός θα γινόταν στη Φάνρηβ, ύστερα από τούτα τα περιστατικά· δεν υπήρχε αμφιβολία.

Λίγο παρακάτω είδε τη Ζιρίνα ν'ανταλλάσσει ριπές με τους δύο τελευταίους λυκοκαβαλάρηδες. Έτρεξε καταπάνω τους, πυροβολώντας τον έναν και ρίχνοντάς τον από τη σέλα. Τότε, όμως, κι άλλοι λυκοκαβαλάρηδες ήρθαν – μισή ντουζίνα πρέπει να ήταν! Κι ένα μηχανοκίνητο όχημα πλησίαζε επίσης: ένα ανοιχτό τετράκυκλο, με κάμποσους μαχητές της Χάρνωθ επάνω.

«Γαμώ τα παπάρια του Ιουράσκε!» γρύλισε ο Εθέλδιρ. Θα μάζευαν εδώ όλες τις νυχτερινές τους περιπολίες;

«Δε θα μείνει κρυφό αυτό, Νικόλ!» φώναξε προς τον αερώνυχα, πυροβολώντας με το πιστόλι του. Το μικρό ελικόπτερο πήρε ύψος κι έστριψε για να μη μπορεί να χτυπηθεί.

Η Ζιρίνα φώναζε: «Εθέλδιρ! *Εθέλδιρ!*» Είχε μόλις σκοτώσει τον τελευταίο από τους τρεις λυκοκαβαλάρηδες, περνώντας από δίπλα του με τη Μαύρη Γούνα και σπαθίζοντάς τον. Ο γιγαντόλυκός του έτρεχε να φύγει, χωρίς καβαλάρη.

Ο Εθέλδιρ πήγε κοντά στη Ζιρίνα, και μαζί προσπάθησαν ν'απομακρυνθούν από τους Χαρνώθιους που βρίσκονταν στο κατόπι τους. Τους λυκοκαβαλάρηδες δεν τους φοβόνταν, γιατί ήταν αρκετά μακριά και, αν κάτι δεν άλλαζε, δεν θα τους προλάβαιναν. Το τετράκυκλο, όμως, ήταν άλλη υπόθεση. Το δίκυκλο του Εθέλδιρ μπορούσε άνετα να το αφήσει πίσω του, αλλά όχι και η Μαύρη Γούνα. Δύο από

τους μαχητές που βρίσκονταν επάνω στο ανοιχτό όχημα είχαν τώρα σηκωθεί όρθιοι και πυροβολούσαν με οπλολόγχες: οι κάννες άστραφταν μες στη νύχτα, τα όπλα κροτούσαν, οι σφαίρες σφύριζαν. Οι μεταλλικοί τροχοί των οχημάτων γρύλιζαν πάνω στο πλακόστρωτο. Η αναπνοή της γιγαντολύκαινας ακουγόταν λαχανιασμένη.

Ο Εθέλδιρ την πλησίασε κι άλλο, απλώνοντάς το χέρι του. «Έλα στο δίκυκλό μου, Ζιρίνα! Πιάσου, έλα!»

«Και η Γούνα;»

«Θα σε προλάβει το όχημά τους – είναι πιο γρήγορο από σένα. *Έλα!*»

Η Ζιρίνα κοίταξε πάνω απ'τον ώμο της, μη μπορώντας παρά να παραδεχτεί πως ο Εθέλδιρ είχε δίκιο. Τη στεναχωρούσε που θ'άφηνε τη Μαύρη Γούνα στο έλεός τους – ίσως ακόμα και να τη σκότωναν αυτά τα καθάρματα – μα δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς. Απλώνοντας κι εκείνη το χέρι της, έπιασε το χέρι του Εθέλδιρ, γαντζώθηκε γερά επάνω του, και πήδησε από τη γιγαντολύκαινά της στο δίκυκλό του. Παραλίγο να γλιστρήσει και να πέσει στον δρόμο, μα τελικά πιάστηκε πίσω του, καβαλώντας το όχημα.

Ο Εθέλδιρ αμέσως αύξησε την ταχύτητα του δικύκλου, αυξάνοντας συγχρόνως και την απόσταση που τους χώριζε από το ανοιχτό τετράκυκλο των Χαρνώθιων.

«Είσαι τραυματισμένος.» Η λαχανιασμένη φωνή της Ζιρίνα, κοντά στ'αφτί του.

«Ούτε που το νιώθω τώρα– *Σκατά!*» Έστριψε απότομα καθώς είδε αντίκρυ του ένα μεγάλο φορτηγό όχημα να σταματά και μαχητές της Χάρνωθ να πηδάνε από μέσα, πυροβολώντας με οπλολόγχες προς τους τροχούς του.

Οι οποίοι τώρα έτριξαν δαιμονισμένα πάνω στο πλακόστρωτο καθώς το δίκυκλό του άλλαζε κατεύθυνση, έμπαινε σ'ένα σοκάκι.

Ένα καπνογόνο έπεσε από τον ουρανό – από τον αερώνυχα – τυλίγοντας προς στιγμή τη Ζιρίνα και τον Εθέλδιρ στους καπνούς του. Εκείνοι αμέσως σταμάτησαν ν'αναπνέουν, και μετά ήταν έξω από το σύννεφο, με τα μάτια τους ελαφρώς δακρυσμένα.

«Θα την τεμαχίσω αυτή την Παντοκρατορική καριόλα, όταν την πιάσω στα χέρια μου!» γρύλισε ο Εθέλδιρ, και η Ζιρίνα δεν μπόρεσε παρά να χαμογελάσει άγρια γιατί είχε την αίσθηση ότι είχαν ξαφνι-

κά γυρίσει πίσω στον χρόνο, καταλήγοντας στον καιρό της Επανάστασης.

Κι άλλοι Χαρνώθιοι λυκοκαβαλάρηδες πλησίαζαν. Από *δύο* δρόμους!

«Δεν είμαστε καθόλου καλά,» μουρμούρισε ο Εθέλδιρ. Βρίσκονταν πια δίπλα στην Οδό των Ξένων, και από εκεί φαινόταν να έρχονται οι εχθροί τους. «Δεν έχουν ενδοιασμό να φέρουν εδώ όσους μαχητές του Βασιλείου κυκλοφορούν τώρα μες στην πόλη· και πάω στοίχημα πως θα ξυπνήσουν κι όλο το υπόλοιπο γαμημένο στράτευμα που έχει έρθει στη Φάνρηβ!»

«Στο *Καταφύγιο*!» είπε ξαφνικά η Ζιρίνα.

«Πού;»

«Στο ξενοδοχείο – στο *Καταφύγιο*. Είναι εδώ δίπλα, και έχει δίοδο για την Πόλη.»

Ο Εθέλδιρ έστριψε το δίκυκλό του προς το *Καταφύγιο*. «Σωστά.»

Χαρνώθιοι έμοιαζε να έρχονται από παντού.

«*ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ!*» κραύγασε κάποιος από τους αρχηγούς τους, και οπλολόγχες πυροβόλησαν.

Ο Εθέλδιρ πέρασε ανάμεσά τους, ενώ και εκείνος και η Ζιρίνα έριχναν με τα πιστόλια τους, τη μια ριπή κατόπιν της άλλης, στην τύχη τελείως. Γιγαντόλυκοι και άνθρωποι ακούγονταν να φωνάζουν πίσω από τους κρότους.

Η είσοδος του *Καταφύγιου* φάνηκε μπροστά τους. Ο Εθέλδιρ και η Ζιρίνα σκότωσαν δύο Χαρνώθιους καθώς την πλησίαζαν. Σταμάτησαν το δίκυκλό τους και, πηδώντας από τη σέλα, μπήκαν στο ξενοδοχείο.

«Φέρε μια καρέκλα!» είπε ο Εθέλδιρ καθώς έκλεινε την πόρτα πίσω τους. Η Ζιρίνα, τρέχοντας, άρπαξε μια από τις καρέκλες της ρεσεψιόν και του την πέταξε· εκείνος την πήρε από κάτω και τη χρησιμοποίησε για να μπλοκάρει το πόμολο της πόρτας. «Αυτό θα τους καθυστερήσει. Για λίγο.»

«Τι... τι κάνετε εκεί;» είπε ο υπάλληλος που βρισκόταν πίσω από το γραφείο και είχε στα χέρια του μια καραμπίνα. «Τι γίνεται; Τι–;»

«Δε μ'αναγνωρίζεις, άνθρωπέ μου;» του είπε η Ζιρίνα. «Δεν αναγνωρίζεις τον Εθέλδιρ, τον Πρόμαχο της Επανάστασης; Μας κυνηγάνε *παράνομα* οι Χαρνώθιοι! *Παράνομα*. Κάλεσε βοήθεια.»

«Από πού;» έκανε ταραγμένος ο άντρας.

Αλλά ο Εθέλδιρ και η Ζιρίνα είχαν ήδη απομακρυνθεί· είχαν μπει στον ανελκυστήρα του ξενοδοχείου και ανέβαιναν. Ανέβαιναν. Έφτασαν στον έκτο όροφο, τον τελευταίο, και βγήκαν σ'έναν από τους διαδρόμους του. Έτρεξαν προς τη σκάλα που οδηγούσε στην ταράτσα, όπου υπήρχε διαστασιακή δίοδος για την Πόλη της Αέναης Νύχτας – εκεί θα ήταν ασφαλείς από τους διώκτες τους.

Ανέβηκαν τη σκάλα, άνοιξαν την ξύλινη πόρτα–

Στην οροφή του ξενοδοχείου, εκείνη τη στιγμή, προσγειωνόταν ένας αερώνυχας – ο *ίδιος* αερώνυχας με πριν. Ο άντρας που καθόταν δίπλα στην πιλότο ύψωσε ένα τουφέκι, στρέφοντας τη φαρδιά, κωνική κάννη προς το μέρος τους–

Η Ζιρίνα και ο Εθέλδιρ πετάχτηκαν πίσω, μέσα στην πόρτα.

Από το όπλο δεν εκτοξεύτηκαν σφαίρες αλλά ένα ισχυρό ηχητικό κύμα. Ευτυχώς δεν τους τύλιξε πλήρως, όμως βρέθηκαν στα όριά του κι άκουσαν ένα δυνατό βούισμα να διαπερνά το κεφάλι τους, ένιωσαν τα νεύρα τους να κλονίζονται.

«Ξέρουν για τη δίοδο!» σύριξε η Ζιρίνα.

«Δε το νομίζω. Απλώς ήρθαν από πάνω, για να μας παγιδέψουν.»

«Και τώρα;»

«Δε μπορούμε να βγούμε στην ταράτσα· θα μας περιμένουν.»

Κατέβηκαν τη σκάλα και, καθώς έστριψαν σε μια γωνία του διαδρόμου, αντίκρισαν έναν άντρα και μια γυναίκα με πιστόλια στα χέρια.

«Ακίνητοι!» πρόσταξε ο άντρας, σημαδεύοντάς τους.

Δεν ήταν ντυμένοι σαν μαχητές της Χάρνωθ αλλά σαν ταξιδιώτες.

Κατάσκοποι; Φυσικά! σκέφτηκε η Ζιρίνα, ενθυμούμενη το περιστατικό με τον Άλφεντουρ και τον σωματοφύλακά του.

Αναπάντεχα, μια θολούρα πετάχτηκε πίσω από τους δύο κατασκόπους, χτυπώντας τον άντρα στο κεφάλι, σωριάζοντάς τον αναίσθητο. Η γυναίκα σάστισε προς στιγμή· δέχτηκε μια κλοτσιά πίσω απ'το δεξί γόνατο κι αναγκάστηκε να γονατίσει, γρυλίζοντας· ακόμα ένα χτύπημα, στην κορυφή του κεφαλιού τώρα, με το μανίκι ενός ξιφιδίου, και η γυναίκα έχασε τις αισθήσεις της.

Όλ' αυτά είχαν συμβεί μέσα σε μερικά δευτερόλεπτα.

Πίσω από τους δύο πεσμένους κατασκόπους στεκόταν ένας πρασινόδερμος, πρασινομάλλης άντρας που η Ζιρίνα αμέσως αναγνώρισε. Ο σωματοφύλακας του Άλφεντουρ.

«Δεν πρέπει να βρίσκονται άλλοι εδώ κοντά,» είπε με ήπια, γαλήνια φωνή, σα να μην είχε πριν από μερικές στιγμές ξυλοκοπήσει δύο ανθρώπους.

«Ποιος–;» άρχισε ο Εθέλδιρ, ξαφνιασμένος, παραξενεμένος, καταλαβαίνοντας ότι χρωστούσαν σ'αυτό τον άγνωστο τις ζωές τους.

Ο Άλφεντουρ πλησίασε πίσω από τον πρασινόδερμο πολεμιστή. «Ευχαριστώ, Θάλβακιρ,» είπε. «Δεν σε είδαν, έτσι;»

«Αμφιβάλλω αν κατάλαβαν τι τους χτύπησε, Άλφεντουρ.»

Ο διπλωμάτης ένευσε σαν αυτό να μην ήταν παρά αναμενόμενο. Και προς τον Εθέλδιρ και τη Ζιρίνα: «Ελπίζω να μην κάνω τραγικό λάθος που σας βοηθάω, αλλά ελάτε μαζί μου.»

Ο Εθέλδιρ δίστασε προς στιγμή, όμως η Ζιρίνα δεν δίστασε καθόλου: αμέσως ακολουθούσε τον Άλφεντουρ καθώς εκείνος στρεφόταν, βαδίζοντας προς τη σουίτα του.

Μπαίνοντας εκεί είδαν δύο γυναίκες να τους περιμένουν. Κατάμαυρες, με κατάλευκα μαλλιά. Η μία έμοιαζε με αντικατοπτρισμό της άλλης. Οι βοηθοί του διπλωμάτη.

«Δεν είναι κανένας άλλος μες στο δωμάτιο αντίκρυ μας,» είπε η μία. «Το ελέγξαμε,» πρόσθεσε η δεύτερη.

Ο Άλφεντουρ ένευσε κι έκλεισε την πόρτα του, την κλείδωσε.

«Θα έρθουν από πάνω,» είπε ο Εθέλδιρ, «από την ταράτσα, και από κάτω, από την είσοδο του ξενοδοχείου.»

«Υποθέτοντας πως *δεν* είστε εγκληματίες,» είπε ο Άλφεντουρ, «θα μπορούσα να σας προσφέρω την προστασία μου αν μου εξηγήσετε τι ακριβώς συμβαίνει. Ισχύει διπλωματική ουδετερότητα ανάμεσα σε–»

Ο Εθέλδιρ ρουθούνισε. «Λες κι αυτοί θα τη σεβαστούν–»

«Θα τη σεβαστούν,» είπε η Ζιρίνα, «δε μπορούν να μην τη σεβαστούν! Θα χαλάσουν οι σχέσεις τους με τη Νάζρηβ, κι αυτό δεν το θέλουν.»

«Η Νικόλ πάω στοίχημα πως τούτη τη στιγμή δεν ενδιαφέρεται για διπλωματικές σχέσεις.»

«Ποια είναι η Νικόλ;» ρώτησε ο Άλφεντουρ. «Τι συμβαίνει;»

Ο Εθέλδιρ τού έδειξε το αριστερό του μάτι. «Μέσα από το μάτι μου τώρα σε κοιτάζουν. Ξέρουν *ακριβώς* πού βρίσκομαι.»

Μονάχα ένα ελαφρύ συνοφρύωμα φανέρωσε το ξάφνιασμα του Άλφεντουρ. «Καλύτερα τότε να καλύψεις το μάτι σου,» είπε, και τραβώντας ένα μαντήλι από μια τσέπη του του το έδωσε.

Ο Εθέλδιρ το τύλιξε γύρω απ'το κεφάλι του έτσι ώστε να κρύβει το αριστερό μάτι.

«Αν και δεν έχω ξανακούσει κάτι τέτοιο,» πρόσθεσε ο Άλφεντουρ, παραξενεμένος.

«Έχουμε ακούσει εμείς,» είπε η μία από τις δύο ίδιες γυναίκες.

Ο Άλφεντουρ την κοίταξε ερωτηματικά.

Η άλλη είπε: «Λένε πως οι πράκτορες της Παντοκράτειρας είχαν τέτοιες συσκευές. Κρυμμένες πίσω από το μάτι κάποιου, έβλεπαν ό,τι εκείνος έβλεπε. Σαν τηλεοπτικοί πομποί.»

Ο Άλφεντουρ έστρεψε το βλέμμα του στον Εθέλδιρ.

«Αυτό είναι,» τον διαβεβαίωσε εκείνος. «Μου το έβαλαν όσο με είχαν φυλακισμένο στο Μέγαρο και, μετά, έσβησαν τη μνήμη μου με μαγεία. Μια παλιά πράκτορας της Παντοκράτειρας το έκανε – η Νικόλ. Η Αρχόντισσα την κρύβει· δεν το ήξερα ότι ακόμα ζούσε.»

«Και πώς κατάλαβες για το μάτι;»

Λέγε λίγα, κρύβε πολλά, σκέφτηκε ο Εθέλδιρ, που δεν τον εμπιστευόταν πλήρως· ο διπλωμάτης, άλλωστε, είχε καλές σχέσεις με την Αρχόντισσα. «Μεγάλη ιστορία. Το κατάλαβα, όμως. Και τώρα με κυνηγάνε. Δεν τους νοιάζει τίποτα· θέλουν να κρύψουν εκείνο που έκαναν· θέλουν, μάλλον, να κρύψουν και την παρουσία της Νικόλ. Η ίδια είναι που μας καταδιώκει, χρησιμοποιώντας τους μαχητές της Χάρν–»

Το κουδούνι της σουίτας χτύπησε.

Ησυχία πλάκωσε μέσα στο σαλόνι.

Η μια από τις ίδιες γυναίκες μίλησε στον Άλφεντουρ χρησιμοποιώντας τη Σιωπηλή Γλώσσα: *Να ρωτήσω ποιος είναι;*

Ναι, απάντησε εκείνος.

Η βοηθός πλησίασε την πόρτα. «Ποιος είναι;»

«Ερχόμαστε εν ονόματι της Αρχόντισσας της Φάνρηβ!» είπε μια αντρική φωνή από έξω. «Θέλουμε να μιλήσουμε στον κύριο Άλφεντουρ αλ Έρεσναβ. Επειγόντως!»

Η βοηθός στράφηκε στον διπλωμάτη. Τα δάχτυλά της έκαναν το ερωτηματικό σημείο.

Ο Άλφεντουρ αποκρίθηκε: *Κοιμάμαι. Πολύ κουρασμένος.*

«Ο κύριος Άλφεντουρ κοιμάται,» είπε η βοηθός προς την πόρτα. «Είναι πολύ κουρασμένος. Θα σας μιλήσει αύριο.»

Κάποιος κοπάνησε την πόρτα – με οπλολόγχη μάλλον. «Ανοίξτε μας! Είναι επείγον ζήτημα!»

«Δε μπορώ να τον ανησυχήσω τέτοια ώρα, κύριε! Περάστε πάλι το πρωί, σας παρακαλώ – μην κάνετε φασαρία!»

Ο άντρας απέξω δεν μίλησε. Ούτε κανένας στο σαλόνι μιλούσε.

Ο Θάλβακιρ είπε, στη Σιωπηλή Γλώσσα: *Καλύτερα να τους κρύψουμε.*

Ο Άλφεντουρ αποκρίθηκε: *Αν όντως μας έβλεπαν μέσα απ’το μάτι του, δεν έχει νόημα. Ξέρουν τι κάναμε.*

Ο Εθέλδιρ τούς καταλάβαινε, αλλά η Ζιρίνα δεν καταλάβαινε τίποτα απ’αυτές τις περίπλοκες χειρονομίες κι αισθανόταν ανήσυχη και τσιτωμένη. Αναρωτιόταν αν μπορούσαν κάπως να βγουν από τούτη τη σουίτα αποφεύγοντας τους Χαρνώθιους.

Μια γυναικεία φωνή ακούστηκε απέξω, καθώς το κουδούνι της σουίτας χτυπούσε ξανά: «Γνωρίζουμε ότι ο κύριος Άλφεντουρ κρύβει κάποιους παρανόμους εδώ! Ανοίξτε μας, αλλιώς θ’αναγκαστούμε να σπάσουμε την πόρτα!»

Η Νικόλ, σκέφτηκε ο Εθέλδιρ, νομίζοντας πως αναγνώριζε τη φωνή της.

Ο Άλφεντουρ είπε στους φιλοξενούμενούς του, ούτε ψιθυριστά αλλά ούτε και πολύ δυνατά: «Μην ανησυχείτε, δεν πρόκειται να σπάσουν την πόρτα μου. Καθίστε· είστε ασφαλείς εδώ. Αν δεν έχετε κάνει τίποτα παράνομο, τότε *αυτοί* είναι παράνομοι που σας καταδιώκουν έτσι.»

«Δεν έχουμε κάνει *τίποτα* απολύτως,» αποκρίθηκε η Ζιρίνα. «Και πριν από λίγο αυτά τα καθάρματα εισέβαλαν στο σπίτι του Εθέλδιρ, διαλύοντας πόρτες και παράθυρα. Πυροβολώντας!»

«Επιτέθηκαν στην προσωπική ιδιοκτησία ενός ήρωα της Επανάστασης χωρίς σοβαρό λόγο;»

«Ακριβώς.»

«Ακόμα και με τον Νόμο του Βασιλείου της Χάρνωθ αυτό δεν επιτρέπεται.»

«Το ξέρω,» είπε η Ζιρίνα.

Δυνατά χτυπήματα ακούστηκαν από την πόρτα, κι εκείνη η γυναικεία φωνή ξανά: «Ανοίξτε μας, κύριε Άλφεντουρ! Θα μας αναγκάσετε να εισβάλουμε!»

Ο Άλφεντουρ έκανε νόημα στους άλλους να μείνουν πίσω και πλησίασε την πόρτα. Ο Θάλβακιρ, όμως, τον αγνόησε και τον ακολούθησε, με πιστόλι ξαφνικά στο χέρι του.

Ο διπλωμάτης είπε: «Γιατί με ξυπνάτε τέτοια ώρα;»

«Γνωρίζουμε πολύ καλά ότι είστε ξύπνιος, κύριε Άλφεντουρ. Όπως επίσης γνωρίζουμε ότι έχετε μέσα στη σουίτα σας δύο κακοποιούς οι οποίοι–»

«Κακοποιούς;» Ο Άλφεντουρ κοίταξε από το ματάκι της πόρτας. «Αν δεν κάνω λάθος, οι επισκέπτες μου είναι η κυρία Ζιρίνα ωλ Φένερ, Αιρετή της Συντεχνίας των Υαλουργών, και ο κύριος Εθέλδιρ ωλ Σαρέλκεμ, ήρωας της Επανάστασης.»

«Έχουν πυροβολήσει, τραυματίσει, και σκοτώσει μαχητές του Βασιλείου!»

«Άλλα μού λένε εκείνοι. Αλήθεια, εσείς ποια είστε; Θα ορκιζόμουν ότι μέσα απ'την κουκούλα σας παρατηρώ... εξωδιαστασιακή απόχρωση.»

«Απεσταλμένη της Αρχόντισσας είμαι – αυτό είναι το μόνο που σας ενδιαφέρει. Ανοίξτε μας τώρα την πόρτα, αλ–»

«Απειλώντας εμένα, απειλείτε ολόκληρη τη Νάζρηβ,» τη διέκοψε ο Άλφεντουρ. «Το καταλαβαίνετε, έτσι δεν είναι;»

Η γυναίκα δεν απάντησε.

Ο Άλφεντουρ είπε: «Θα μιλήσω μόνο με την ίδια την Αρχόντισσα. Μέχρι τότε η κυρία Ζιρίνα και ο κύριος Εθέλδιρ είναι φιλοξενούμενοί μου.»

9

Την Ξυπνάνε Μέσα στη Νύχτα· Πολιτικά Προβλήματα· Συνάντηση Έξω από το Καταφύγιο· *για τα Μάτια της Πόλης*

«Πρέπει να την ειδοποιήσουμε· δε γίνεται αλλιώς.»

«Όχι – δεν υπάρχει λόγος.»

«Τι ‘δεν υπάρχει λόγος’; Τι σκοπεύεις να κάνεις – να επιτεθείς στον Διπλωματικό Αντιπρόσωπο της Νάζρηβ;»

«Δεν είπα ότι θα του επιτεθώ!»

«Έτσι όπως δρας τελευταία, αυτή είναι η λογική συνέχεια.»

«Και πώς θα πρότεινες *εσύ* να δράσω, Θόρεντιν; Ο μάγος τους τον έκανε να θυμηθεί. Να θυμηθεί *εμένα*. Και ο Εθέλδιρ με ξέρει από παλιά – ξέρει ποια είμαι. Αν δεν τον κάνουμε πάλι να ξεχάσει – αν δεν τους κάνουμε *όλους* να ξεχάσουν – αυτό, αυτό δεν θάχει μόνο αρνητικά αποτελέσματα για μένα, αλλά και για την ίδια την Αρχόντισσα!»

«Γιατί μου μοιάζει τότε ότι κυρίως ανησυχείς για τον εαυτό σου, Νικόλ;»

«Κάθαρμα! Γέννημα του Σκοτοδαίμονος! Σας έχω βοηθήσει όσο περισσότερο μπορώ, όλο αυτό τον καιρό! Τολμάς να λες ότι–;»

«Πρέπει να ειδοποιήσουμε την Αρχόντισσα. Δεν έχει νόημα να το αναβάλλουμε άλλο. Ούτως ή άλλως, σύντομα θα μάθει τι έγινε.»

«Κανονικά, δεν θα έπρεπε να υπάρχει *λόγος* να μάθει. Θα μπορούσα να… να είχα συμμαζέψει την κατάσταση–»

«*Πώς;* Σβήνοντας τη μνήμη των πάντων; Ακόμα και το γεγονός ότι έβαλες τους μαχητές μας να επιτεθούν στο σπίτι του Εθέλδιρ ήταν παράνομο! Και το ότι έχεις συλλάβει τον Ύρελκουρ’χοκ και τη Μάλμεντιρ παράνομο είναι. Δεν έπρεπε ποτέ να είχαν γίνει αυτά! Και τώρα η κατάσταση έφτασε να περιλαμβάνει τον *διπλωμάτη της Νάζρηβ,* για όνομα του Χάρλαεθ Βοκ! Και μου λες να *μην* ειδοποιή-

σουμε την Αρχόντισσα; Έχεις ξεφύγει *τελείως,* Νικόλ! *Εγώ* αναλαμβάνω την υπόθεση από δω και πέρα – μόνος μου.»

Την ξύπνησαν μες στην άγρια νύχτα. Ο επικοινωνιακός δίαυλος του υπνοδωματίου της κουδούνιζε. Η Κέσριμιθ άνοιξε τα μάτια, παραμέρισε τα σκεπάσματα του κρεβατιού, και, μορφάζοντας από τον πόνο που της προκαλούσαν τα εγκαύματά της, πάτησε το κουμπί της συσκευής στο κομοδίνο.

«Ποιος είναι, τέτοια ώρα;» απαίτησε, με βραχνή, ενοχλημένη φωνή.

«*Με συγχωρείτε, Αρχόντισσά μου, που σας ανησυχώ,*» ακούστηκε μια υπηρέτριά της, «*αλλά ο κύριος Θόρεντιν επέμενε. Λέει πως πρόκειται για κάτι* πολύ *σημαντικό. Θέλει να σας μιλήσει επειγόντως. Θα τον δεχτείτε;*»

Για να τη ζητούσε, ο Αρχικατάσκοπός της πρέπει σίγουρα να είχε καλό λόγο. «Στείλε τον στα δωμάτιά μου.»

«*Μάλιστα, Υψηλοτάτη.*»

Η Κέσριμιθ αναστέναξε καθώς σηκωνόταν από το κρεβάτι. Τι μπορεί να είχε συμβεί τέτοια νυχτερινή ώρα; Στην πορεία που είχε γίνει το απόγευμα, τα πάντα ήταν σχετικά ήσυχα. Εκτός από μια σύντομη επίθεση αυτονομιστών – αλλά αυτό, έτσι όπως ήταν η κατάσταση πλέον, δεν ήταν τίποτα το *μη* αναμενόμενο. Ό,τι κι αν είχε να της πει ο Θόρεντιν, μάλλον δεν είχε καμια σχέση με την πορεία, σκεφτόταν η Κέσριμιθ καθώς έβγαζε το νυχτικό της και φορούσε ένα μακρύ φόρεμα δένοντάς το επιδέξια γύρω από τη μέση της και στρώνοντας τους ψηλούς του γιακάδες. Συγχρόνως κοίταζε το πρόσωπό της στον καθρέφτη.

Σαν τέρας είμαι, παρατήρησε αναριγώντας. Ακράγγιξε το έγκαυμα στο δεξί της μάγουλο, και το ρίγος δυνάμωσε. Ξεροκατάπιε. *Δεν θέλω να είμαι έτσι!* Ένας κόμπος στον λαιμό της...

Το κουδούνι της εξώπορτας των δωματίων χτύπησε.

Ας περιμένει. Είμαι η Αρχόντισσα της Φάνρηβ, η Βασιλική Αντιπρόσωπος του προτεκτοράτου. Ας με περιμένει. Έπιασε μια βούρτσα και χτένισε τα κόκκινα μαλλιά της. Μπορούσε να φωνάξει μια από τις υπηρέτριες να τη χτενίσει, αλλά δεν ήθελε τώρα να καθυστερήσει και *τόσο* πολύ. Για να ερχόταν ο Θόρεντιν τέτοια ώρα, το ζήτημα θα ήταν όντως σημαντικό.

Αφού χτένισε τα μαλλιά της έτσι ώστε να κρύβουν όσο το δυνατόν περισσότερο το δεξί της μάγουλο, βγήκε απ'το υπνοδωμάτιο και βάδισε ώς την εξώθυρα. «Ποιος είναι;» ρώτησε.

«Ο Θόρεντιν είμαι, *νιρλίσα*. Και ζητώ συγνώμη για το ακατάλληλο της ώρας, αλλά δεν γινόταν αλλιώς...» Ακουγόταν ανήσυχος. Πολύ ανήσυχος. Η Κέσριμιθ δεν θυμόταν να τον είχε ξανακούσει έτσι στο σύντομα παρελθόν.

Άνοιξε την πόρτα και τον άφησε να περάσει στο μικρό σαλόνι. «Τι συμβαίνει, Θόρεντιν;»

Η όψη του ήταν, πράγματι, ταραγμένη. «Είναι αρκετά πράγματα που πρέπει να σου πω, Αρχόντισσά μου. Να καθίσω;»

Η Κέσριμιθ έδειξε μια πολυθρόνα. Ο Θόρεντιν ένευσε και κάθισε, αφού πρώτα κάθισε εκείνη σε μια άλλη πολυθρόνα, αντικριστά.

«Ο τηλεοπτικός οφθαλμός που έβαλε η Νικόλ στο μάτι του Εθέλδιρ, *νιρλίσα*... Μας οδήγησε, αρχικά, σε μια συνάντηση με αυτονομιστές.»

Η Κέσριμιθ συνοφρυώθηκε. «Με αυτονομιστές;»

«Ο αδελφός του Εθέλδιρ είναι με τους αυτονομιστές, όπως θα γνωρίζεις. Τον αναζητούμε εδώ και καιρό. Υποπτευόμασταν ότι ο Εθέλδιρ είχε επαφές μαζί του, αλλά δεν ήμασταν βέβαιοι. Τώρα, όμως, τον είδαμε – μέσα από τον τηλεοπτικό οφθαλμό – να δέχεται ένα μήνυμα μέσω *σίρκι'θ*...»

Ο Θόρεντιν τής μίλησε για τα πάντα. Για την απόπειρα να συλλάβουν τους αυτονομιστές στον Λαβύρινθο, και για την επίθεση στο άντρο των αυτονομιστών. «Εντοπίσαμε την ακριβή του θέση μέσα στην πόλη από το σήμα που εκπέμπει ο τηλεοπτικός οφθαλμός.» Της είπε, εν συνεχεία, ότι ελάχιστους αυτονομιστές κατόρθωσαν να πιάσουν – ανάμεσα στους οποίους *δεν* ήταν, δυστυχώς, ο Κάλνεντουρ – και ο Εθέλδιρ, φεύγοντας μαζί με τη Ζιρίνα, πήγε στο σπίτι του, κι εκεί... «Πρέπει κάτι να είχε ήδη αρχίσει να καταλαβαίνει, *νιρλίσα,* κι αυτός ο φίλος του, ο μάγος, ο Ύρελκουρ'χοκ, που κάποτε ήταν επαναστάτης, είναι αναμφίβολα πολύ ικανός παρότι μουγκός. Δεν ήμουν εγώ εκεί όταν η Νικόλ τα είδε αυτά μέσα από τη συσκευή της αλλά, από τα ξόρκια του Ύρελκουρ'χοκ και από τις αντιδράσεις των άλλων γύρω από τον Εθέλδιρ, φάνηκε ότι ο μάγος έκανε τον Εθέλδιρ να θυμηθεί–»

«Εννοείς ότι θυμήθηκε πως η Νικόλ έβαλε τον τηλεοπτικό οφθαλμό στο μάτι του;»

«Ακριβώς αυτό. Και η Νικόλ... έδρασε βιαστικά, Αρχόντισσά μου.»

Η Κέσριμιθ ήταν τσιτωμένη πάνω στην πολυθρόνα της, σφίγγοντας τους βραχίονες. «Τι έκανε;»

«Πρόσταξε τους μαχητές μας να επιτεθούν στο σπίτι του Εθέλδιρ, για να συλλάβουν όλους όσους ήταν μέσα–»

«*Τι;* Και την *άφησες;*»

«Δεν ήμουν εκεί τότε, Αρχόντισσά μου· έψαχνα για τους αυτονομιστές. Και, δυστυχώς, η κατάσταση εξελίχτηκε άσχημα...»

Η Κέσριμιθ δεν έχασε καθόλου καιρό. Αφού κάλεσε στα δωμάτιά της δύο υπηρέτριες για να τη βοηθήσουν να ντυθεί καλά και να καλλωπιστεί, επιβιβάστηκε σ'ένα θωρακισμένο όχημα και έφυγε από το Μέγαρο των Φυλάκων περιτριγυρισμένη από λυκοκαβαλάρηδες.

Μαζί της μέσα στο όχημα ήταν ο Θόρεντιν και η Νικόλ. Είχε ζητήσει η ίδια να είναι η Νικόλ εδώ, για να της μιλήσει. Και τώρα η πρώην Παντοκρατορική έμοιαζε να προσπαθεί ν'αποφύγει το βλέμμα της.

«Είσαι ανόητη;» είπε η Κέσριμιθ. «Πρόσταξες τους μαχητές της Χάρνωθ να επιτεθούν σ'ένα σπίτι που αποτελεί ιδιοκτησία ενός ήρωα της Επανάστασης; Θες να μου δημιουργήσεις ακόμα περισσότερα προβλήματα;»

«Αρχόντισσά μου, τα πράγματα δεν πήγαν καλά–»

«Φυσικά και δεν πήγαν καλά!» σύριξε η Κέσριμιθ. «Με τις ενέργειές σου, πώς ήταν δυνατόν ποτέ να πήγαιναν καλά;»

Οργή στην όψη της, προς στιγμή, και φόβος μαζί, ανάμικτα. «Αρχόντισσά μου, αν, αν δεν είχαν ξεφύγει! Ο Εθέλδιρ και η Ζιρίνα ξέφυγαν μέσ' απ'τα χέρια των πολεμιστών σας!»

«Θα κάνεις κριτική στην εκπαίδευση των μαχητών της Χάρνωθ, τώρα;» φώναξε η Κέσριμιθ. «Αν δεν τους είχες προστάξει να επιτεθούν – μια ενέργεια *παράνομη* – κανένα πρόβλημα δεν θα είχε παρουσιαστεί!»

«Μα, Αρχόντισσά μου, ο Εθέλδιρ *θυμήθηκε*. Και με γνωρίζει – γνωρίζει ποια είμαι. Αυτό θα μας βάλει και τις δύο σε μπελάδες! Θα πουν ότι αποδεικνύεται πως υποθάλπετε πρώην Παντοκρατορικούς–»

«Και τώρα, έτσι όπως τα κατάφερες, τι θα πουν;»

«Αν δεν μας είχαν ξεφύγει–»

«Σας ξέφυγαν, όμως! Και – ακόμα χειρότερα! – έμπλεξε κι ο Άλφεντουρ στην όλη υπόθεση. Τι θα κάνω με την κατάσταση όπως έχει εξελιχτεί, Νικόλ; Έχεις να προτείνεις τίποτα;» Δεν πίστευε, φυσικά, ότι θα είχε κάτι να της προτείνει...

Και, πράγματι, εκείνη είπε μονάχα: «Δε... δεν ξέρω, Αρχόντισσά μου. Προσπάθησα για το καλό όλων μας...»

Τρέμει, παρατήρησε η Κέσριμιθ, κοιτάζοντας τα χέρια της Νικόλ που ήταν το ένα γαντζωμένο πάνω στο άλλο. *Τα έχει χάσει τελείως, μα τον Χάρλαεθ Βοκ!* Και τόσο καιρό η Κέσριμιθ τη θεωρούσε από τις ικανότερες κατασκόπους που είχε γνωρίσει. Τι είχε συμβεί;

Αναστέναξε, ακουμπώντας την πλάτη στο κάθισμά της. Σύντομα θα έφτανε στο *Καταφύγιο* και θα έπρεπε να μιλήσει με τον Άλφεντουρ. Τι θα του έλεγε;

«Μπορεί να χάσω την υποστήριξη της Νάζρηβ εξαιτίας σου,» είπε στη Νικόλ.

Εκείνη δεν μίλησε.

Το θωρακισμένο όχημα πλησίαζε το ξενοδοχείο, αλλά οι επιβάτες του δεν μπορούσαν να το δουν ακόμα, όταν άκουσαν από το βάθος κρότους, εκρήξεις, και κραυγές.

Η Κέσριμιθ, κοιτάζοντας από ένα παράθυρο, διέκρινε λάμψεις.

Ο Θόρεντιν ενεργοποίησε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του. «Τι συμβαίνει;» ρώτησε τον λύκαρχο έξω από το όχημα. Την ίδια στιγμή, ο οδηγός του οχήματος σταματούσε τους τροχούς.

Ο λύκαρχος αποκρίθηκε μέσα απ’το μεγάφωνο: «*Αυτονομιστές πρέπει νάναι, κύριε Θόρεντιν.*»

«Πού; Σε ποιον επιτίθενται;»

Μετά από λίγο, η φωνή του λύκαρχου ακούστηκε ξανά: «*Στους μαχητές μας έξω απ’το* Καταφύγιο *επιτίθενται, κύριε Θόρεντιν. Έστειλα δυο καβαλάρηδες να κοιτάξουν.*»

«Είναι υπό έλεγχο η κατάσταση; Μπορούμε να πλησιάσουμε;»

«*Δεν ξέρω.*»

Ο Θόρεντιν κάλεσε με τον πομπό του έναν διοικητή που βρισκόταν στο *Καταφύγιο*· τον ρώτησε τι γινόταν εκεί. Μπορούσε η Αρχόντισσα να πλησιάσει;

«*Αυτονομιστές είναι, μάλλον, κύριε Θόρεντιν. Αλλά δεν υπάρχει πραγματικός κίνδυνος. Έκαναν μια απρόσμενη επίθεση πετώντας βόμβες και πυροβολώντας μερικές φορές, όμως έχουν τραπεί τώρα σε φυγή.*»

«Οι κρότοι,» παρατήρησε η Κέσριμιθ, «είναι λιγότεροι πια. Ας προχωρήσουμε με προσοχή. Μ'ακούς, οδηγέ;» Έστρεψε το βλέμμα της στο παραθυράκι του τοιχώματος που χώριζε το κεντρικό τμήμα του οχήματος από το μπροστινό. «Οδηγέ!»

«Μάλιστα, Αρχόντισσά μου!»

«Ας προχωρήσουμε αλλά με προσοχή, εντάξει;»

«Μάλιστα.»

Το θωρακισμένο όχημα άρχισε να κινείται ξανά, με τους λυκοκαβαλάρηδες να το περιτριγυρίζουν.

Ο Θόρεντιν είπε στον διοικητή: «Πλησιάζω μαζί με την Αρχόντισσα. Φρόντισε νάχεις την κατάσταση υπό έλεγχο.»

«*Μην ανησυχείτε, κύριε Θόρεντιν. Με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ–*»

«Αν μου δίνεις επιπόλαιες διαβεβαιώσεις, *εσύ* θα χρειαστείς την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ. Η ζωή της Αρχόντισσας δεν μπορεί να μπει σε άσκοπο κίνδυνο!»

Ο διοικητής τον διαβεβαίωσε ξανά ότι όλα ήταν υπό έλεγχο.

Το θωρακισμένο όχημα, διασχίζοντας την Οδό των Ξένων, έφτασε μπροστά στο *Καταφύγιο* όπου δυο φωτιές είχαν ανάψει και συντρίμμια ήταν σκορπισμένα από δω κι από κει, αλλά όχι τίποτα το σπουδαίο. Καμια συμπλοκή δεν συνέβαινε τώρα κοντά στην είσοδο του ξενοδοχείου· μονάχα μερικοί πυροβολισμοί αντηχούσαν από κάτι δρόμους στα δυτικά, μέσα στον Μεσοπόταμο.

Ο οδηγός σταμάτησε το όχημα.

Η Κέσριμιθ έπιασε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της από τον βραχίονα του καθίσματος και κάλεσε τη σουίτα του Άλφεντουρ.

«*Μάλιστα;*» είπε μια γυναικεία φωνή από το μεγάφωνο της συσκευής.

«Θα ήθελα να μιλήσω στον κύριο Άλφεντουρ. Είμαι η Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ, η Αρχόντισσα της Φάνρηβ.»

«*Αμέσως, Αρχόντισσά μου.*»

Και μετά η φωνή του Άλφεντουρ ακούστηκε: «*Καλησπέρα, Αρχόντισσά μου.*»

«Σε μερικές ώρες θα ξημερώσει, Άλφεντουρ, αλλά ήρθα να μιλήσουμε, όπως ζήτησες.»

«*Συγνώμη που σας ανησύχησα μια τέτοια ώρα,* νιρλίσα, *όμως πολύ φοβάμαι πως δεν γινόταν αλλιώς. Οι άνθρωποί σας έχουν... παρεκτραπεί, νομίζω.*»

«Κι εγώ το ίδιο νομίζω, Άλφεντουρ. Θα ήθελες να κατεβείς για να συζητήσουμε; Σε περιμένω έξω απ'το ξενοδοχείο, μέσα στο όχημά μου. Θα είμαστε ασφαλείς εδώ. Αλλά να μη φέρεις *κανέναν* άλλο μαζί σου. Θα είμαι κι εγώ μόνη μου· το υπόσχομαι.»

«*Σε λίγο θα βρίσκομαι εκεί,*» αποκρίθηκε ο Άλφεντουρ, και η τηλεπικοινωνία τους τερματίστηκε.

Η Κέσριμιθ είπε στον Θόρεντιν και τη Νικόλ: «Βγείτε, κι οι δυο σας.»

«Υποθέτω, *νιρλίσα,* ότι ξέρετε πώς έχει η κατάσταση,» είπε ο Άλφεντουρ όταν, έχοντας βγει από το ξενοδοχείο, μπήκε στο θωρακισμένο όχημα και κάθισε αντίκρυ της. Κανένας άλλος δεν ήταν μαζί τους στο κεντρικό τμήμα του τροχοφόρου.

«Απ'ό,τι μου είπαν, φιλοξενείς δύο άτομα τα οποία οι μαχητές της Χάρνωθ καταδιώκουν...» αποκρίθηκε η Κέσριμιθ ατενίζοντας τον παρατηρητικά, αναρωτούμενη τι *ακριβώς* γνώριζε ο διπλωμάτης. Γνώριζε τα πάντα; Όλα όσα τής είχε αναφέρει ο Θόρεντιν;

«Τους καταδιώκουν *παράνομα,* Αρχόντισσά μου. Εισέβαλαν στο σπίτι του κυρίου Εθέλδιρ ωλ Σαρέλκεμ χωρίς καλό λόγο. Κάνω λάθος;»

«Εσύ, όχι, δεν κάνεις λάθος,» είπε η Κέσριμιθ. «Ίσως, όμως, κάποιοι από τους ανθρώπους μου να *έκαναν* λάθος.»

«Τι είδους λάθος;» ρώτησε ο Άλφεντουρ κοιτάζοντάς την παρατηρητικά, σαν να προσπαθούσε να μιμηθεί το δικό της βλέμμα.

«Τι ακριβώς σού είπαν ο Εθέλδιρ και η Ζιρίνα, Άλφεντουρ;»

Ο διπλωμάτης δεν δίστασε να απαντήσει: αποκρίθηκε ότι οι μαχητές της Χάρνωθ επιτέθηκαν ξαφνικά στο σπίτι του πρώην Προμάχου της Επανάστασης, αφού εκείνος ανακάλυψε πως είχαν βάλει μια συσκευή μέσα στο αριστερό του μάτι για να τον παρακολουθούν – πράγμα που είχε γίνει όσο βρισκόταν φυλακισμένος στο Μέγαρο των Φυλάκων. Ο Ύρελκουρ'χοκ τού επανέφερε τις μνήμες που ο

Μάλμεντιρ’χοκ – ένας μάγος πιστός στην Αρχόντισσα της Φάνρηβ – του είχε κλέψει.

Η Κέσριμιθ αναστέναξε. *Η ανόητη η Νικόλ! Τα έριξε όλα στο Πεινασμένο Σκοτάδι με τις ενέργειές της!* Οι πολιτικές κινήσεις της Κέσριμιθ θα έπρεπε τώρα να είναι πολύ προσεχτικές. *Πολύ* προσεχτικές.

«Ο Εθέλδιρ, Αρχόντισσά μου, υποθέτει πως επιτέθηκαν στο σπίτι του προκειμένου να τον πιάσουν και να ξανασβήσουν τις μνήμες του – τις δικές του και όλων των άλλων που ήταν εκεί μαζί του – ώστε να μείνει κρυφό το ότι έβαλαν τη συσκευή παρακολούθησης μέσα στο μάτι του.

»Και δεν μπορώ παρά να ρωτήσω: Με δική σας διαταγή είχαν εμφυτέψει τη συγκεκριμένη συσκευή;»

«Φυσικά και όχι, Άλφεντουρ,» είπε ψέματα η Κέσριμιθ, με τρόπο που ήξερε πως ήταν αληθοφανής. Ύστερα από τόσα χρόνια ανάμεσα στους ευγενείς της Χάρνωθ και ανάμεσα σε πολιτικούς, δεν είχε το παραμικρό πρόβλημα να λέει ακόμα και τα πιο εξωφρενικά ψέματα πειστικά.

«Δηλαδή, έδρασαν μόνοι τους; Με δική τους πρωτοβουλία έβαλαν τη συσκευή μέσα στο μάτι του Εθέλδιρ; Και με δική τους πρωτοβουλία επιτέθηκαν στο σπίτι του;» Η φωνή του Άλφεντουρ μαρτυρούσε πως δεν την είχε πιστέψει.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Κέσριμιθ χωρίς να διστάσει. «Δεν είχα λάβει καμία γνώση για το θέμα. Κατά πάσα πιθανότητα, η Νικόλ τα κανόνισε όλα, νομίζοντας ότι έτσι θα έπαιρνε πληροφορίες.»

«Η Νικόλ είναι πρώην πράκτορας της Παντοκράτειρας, την οποία κρύβετε, σωστά;»

«Έλα τώρα, Άλφεντουρ, μη γίνεσαι σαν κάποιους φανατικούς που κυκλοφορούν σ’ετούτη την πόλη. Γιατί να μην εκμεταλλευτώ ένα άτομο που έχει χρήσιμες ικανότητες; Θα ήταν καλύτερα να τη σκοτώσω; Ο πόλεμος είχε πια τελειώσει, όταν έτυχε να συναντήσω τη Νικόλ. Μου ζήτησε να μείνει μαζί μου και να με υπηρετήσει. Δέχτηκα.» Ανασήκωσε τους ώμους. «Αυτό είναι όλο. Δεν είμαι υπέρ όσων κυνηγάνε να σφάξουν κάθε άνθρωπο που υπηρέτησε την Παντοκράτειρα σ’εκείνους τους δύσκολους καιρούς.»

«Ο Μάλμεντιρ'χοκ, όμως, συνεργαζόταν τώρα με τη Νικόλ. Εκείνη έβαλε τη συσκευή στο μάτι του Εθέλδιρ, εκείνος τού έσβησε τη μνήμη.»

«Θα πρέπει να... μιλήσω με τον Μάλμεντιρ. Ίσως να νόμιζε πως η Νικόλ δρούσε κατόπιν εντολής μου.»

«Αν η Νικόλ τού είπε τέτοιο ψέμα... τι σκοπεύετε να κάνετε μαζί της;»

Η Κέσριμιθ σκέφτηκε: *Αν δείξω πως το ανέχομαι αυτό, θα δημιουργηθεί πολύ άσχημη εικόνα για εμένα.* «Θα φροντίσω προσωπικά για τη Νικόλ, Άλφεντουρ,» είπε ακουμπώντας το σαγόνι της στη γροθιά της και σταυρώνοντας τα πόδια της στο γόνατο κάτω από το φόρεμά της.

«Ο Εθέλδιρ, δηλαδή, μπορεί να επιστρέψει στο σπίτι του χωρίς νάναι κυνηγημένος;»

«Ο Εθέλδιρ και η Ζιρίνα πυροβόλησαν μαχητές της Χάρνωθ–»

«Βρίσκονταν σε περίπτωση αυτοάμυνας, όμως. Δέχονταν επίθεση. Σύμφωνα με τον Νόμο του Βασιλείου, όταν κάποιος σού επιτίθεται–»

«Γνωρίζω τον Νόμο του Βασιλείου, Άλφεντουρ.» τον διέκοψε η Κέσριμιθ.

«Δεν ισχύει και στα προτεκτοράτα του;»

«Φυσικά και ισχύει.»

«Οι μαχητές σας ήταν που ξεκίνησαν τις παράνομες ενέργειες. Δεν έπρεπε ποτέ να είχαν εισβάλει στο σπίτι του.»

«Αυτό είναι αλήθεια. Σου είπα, δεν δρούσαν κατόπιν εντολής μου· η Νικόλ, κατά πάσα πιθανότητα, ευθύνεται για όλα. Φοβήθηκε ότι είχε ανακαλυφθεί η απάτη της. Βλέπεις τι προβλήματα έχω στην πόλη μου, Άλφεντουρ;»

«Ναι, το παρατηρώ, *νιρλίσα*.»

Η Κέσριμιθ δεν ήταν απόλυτα σίγουρη αν τα λόγια του ήταν εν μέρει ειρωνικά ή όχι. «Πρέπει να καταλάβεις, Άλφεντουρ, ότι εγώ, προσωπικά, δεν είμαι υπέρ τέτοιων ενεργειών,» τόνισε. «Όπως σου έχω ξαναπεί, το μόνο που θέλω είναι ειρήνη και ευημερία για τη Φάνρηβ. Πράγμα το οποίο μπορώ να επιτύχω ευκολότερα με την υποστήριξη της Νάζρηβ.»

«Το θέμα τώρα δεν είναι αυτό, Αρχόντισσά μου. Έχω στη σουίτα μου δύο ανθρώπους – η μία εκ των οποίων Αιρετή – που είναι κυνηγημένοι από τους μαχητές σας και φοβούνται να βγουν…»

«Μπορούν να βγουν, πες τους· κανένας δεν θα τους πειράξει. Υπάρχει, όμως, ένα θέμα…»

«Τι θέμα;»

«Δεν πρέπει να διαδώσουν στην πόλη αυτό που συνέβη.»

«Ότι δέχτηκαν επίθεση μέσα στο σπίτι του Εθέλδιρ; Μάλλον, έχει ήδη διαδοθεί. Οι αυτονομιστές, πριν από λίγο, χτυπούσαν τους ανθρώπους σας έξω απ'το ξενοδοχείο. Υπάρχουν κατάσκοποι παντού σε τούτη την πόλη…»

«Δεν αναφέρομαι μόνο σ'αυτό το περιστατικό,» εξήγησε η Κέσριμιθ, κι άναψε τσιγάρο. «Μιλάω και για την περίπτωση του ματιού.» Πρόσφερε τσιγάρο στον Άλφεντουρ.

Εκείνος πήρε ένα και το άναψε με τον ενεργειακό αναπτήρα του. «Θα προτιμούσατε να μη μαθευτεί…»

«Ασφαλώς. Θα διεγείρει αυτούς που είναι ήδη εναντίον μου μέσα στη Φάνρηβ. Θα λένε πως βασάνισα έναν ήρωα της Επανάστασης – ενώ, στην πραγματικότητα, *δεν* ήταν κάτι που έγινε με δική μου διαταγή.»

«Αυτό – αν θα διαδοθεί ή όχι – εξαρτάται από τον Εθέλδιρ και τη Ζιρίνα, όχι από εμένα.»

«Απ'ό,τι καταλαβαίνω, όμως, έχεις καλές σχέσεις μαζί τους, Άλφεντουρ. Δε μπορείς να… επέμβεις;»

«Τι εννοείτε, *νιρλίσα*;»

«Να τους πείσεις ότι θα ήταν καλύτερα να μην πουν τίποτα.» *Δείξε μου ότι είσαι, όντως, με το μέρος μου και όχι μ'αυτούς τους ταραξίες!*

Ο Άλφεντουρ κάπνιζε για μερικές στιγμές αμίλητος. Μετά είπε: «Και οι άλλοι δύο που βρίσκονταν στο σπίτι του Εθέλδιρ κατά την επίθεση; Ο Ύρελκουρ'χοκ και η Μάλμεντιρ, η οποία είναι δημοσιογράφος στον *Κήρυκα της Φάνρηβ*; Κι οι δυο τους είναι πρώην επαναστάτες…»

«Οι μαχητές μου δεν τους έχουν πειράξει, απ'ό,τι μου έχουν αναφέρει. Απλώς τους έχουν συλλάβει. Θα τους ελευθερώσουν σύντομα.»

«Μπορεί όμως κι αυτοί να διαδώσουν τι έχει συμβεί…»

«Όχι αν ο Εθέλδιρ τούς ζητήσει να μην το κάνουν. Είμαι βέβαιη πως έχει μια κάποια επιρροή επάνω τους. Κάποτε ήταν Πρόμαχος της Επανάστασης. Είναι φίλος τους.»

«Ο Εθέλδιρ, Αρχόντισσά μου, έχει αυτή τη στιγμή μια συσκευή παρακολούθησης μέσα στο μάτι του την οποία δεν ξέρει πώς να βγάλει. Δε νομίζω ότι θα συμφωνήσει να μείνει σιωπηλός.»

«Πρέπει να του εξηγήσεις ότι αυτό θα ήταν το καλύτερο για την πόλη.»

«Αμφιβάλλω ότι θα με ακούσει.»

Η Κέσριμιθ αναστέναξε, φυσώντας καπνό απ’τα ρουθούνια. *Γιατί πρέπει να αντιμετωπίζω τέτοιες άθλιες καταστάσεις; Η Νικόλ φταίει για όλα! Η ανόητη!* Αν οι ενέργειές της μαθεύονταν στην πόλη, αυτό πιθανώς να έστρεφε αρκετό κόσμο προς το μέρος του Φύλακα και της Κοινοπολιτείας. Θα έβλεπαν τη Βασιλική Αντιπρόσωπο ως τύραννο. *Αν δεν μπορώ να σταματήσω τον Εθέλδιρ απ’το να διαδώσει ό,τι του συνέβη, θα πρέπει τουλάχιστον ν’αλλάξω τη γνώμη της πόλης για εμένα…*

«Λοιπόν,» είπε στον Άλφεντουρ. «Μπορείς να πας πίσω στο ξενοδοχείο και να τους πεις ότι είναι ασφαλείς. Οι μαχητές μου δεν πρόκειται να τους ξαναεπιτεθούν. Μπορούν να επιστρέψουν στα σπίτια τους. Και θα προστάξω τώρα να ελευθερώσουν και τον Ύρελκουρ’χοκ και τη Μάλμεντιρ.

»Θα ήθελα, όμως, να τους τονίσεις, Άλφεντουρ, ότι όλα αυτά δεν έγιναν με δική μου διαταγή. Δεν είχα προστάξει εγώ να βάλουν τη συσκευή παρακολούθησης στο μάτι του Εθέλδιρ· ούτε, φυσικά, πρόσταξα να επιτεθούν στο σπίτι του.»

«Θα τους το αναφέρω, Αρχόντισσά μου.»

«Αλλά δεν πιστεύεις ότι θα σε πιστέψουν.» Δεν ήταν ερώτηση.

«Για να είμαι ειλικρινής,» αποκρίθηκε ο Άλφεντουρ σβήνοντας το τσιγάρο του στο τασάκι που ήταν ενσωματωμένο στον βραχίονα του καθίσματος, «όχι, δεν πιστεύω ότι θα με πιστέψουν.»

«Εσύ με πιστεύεις;»

«Εγώ, *νιρλίσα,* πιστεύω ότι όντως θέλετε το καλό της πόλης – ειρήνη και ευημερία για τη Φάνρηβ.»

Αυτή, παρατήρησε η Κέσριμιθ, *δεν είναι απάντηση στο ερώτημά μου*. Ο Άλφεντουρ, μάλλον, καταλάβαινε ότι του είχε πει ψέματα. Ή ίσως να θεωρούσε ότι του είχε πει *εν μέρει* ψέματα – όπως και στην

πραγματικότητα είχε κάνει. Εξάλλου, δεν είχε εκείνη προστάξει να επιτεθούν στο σπίτι του Εθέλδιρ. Αυτό ήταν τελείως ανόητο!

«Θα με βοηθήσεις, λοιπόν, να επιτύχω τους σκοπούς μου, Άλφεντουρ;» ρώτησε. «Θα είναι καλό και για τους δυο μας. Και για το Βασίλειο της Χάρνωθ και για τη Νάζρηβ. Οικονομικό όφελος και για το έθνος μου και για την πόλη σου.»

«Σας υποσχέθηκα ότι θα αναφέρω την πρότασή σας στο Συμβούλιο, δεν σας το υποσχέθηκα;»

Θα ήταν καλύτερα να μου είχες υποσχεθεί ότι θα προσπαθήσεις να τους πείσεις να συμφωνήσουν με την πρότασή μου, σκέφτηκε η Κέσριμιθ. Κι αναρωτήθηκε πώς θα μπορούσε να κάνει τον Άλφεντουρ να έρθει πραγματικά με το μέρος της, να θέλει πραγματικά να την υποστηρίξει. Αυτά που είχαν συμβεί απόψε, αναμφίβολα, θα είχαν χαλάσει την άποψή του για εκείνη. Η Κέσριμιθ έπρεπε, κάπως, να τον κάνει να δει ότι οι υποστηρικτές του Φύλακα ήταν ταραχοποιά στοιχεία. Έπρεπε, κάπως, να τον κάνει να δει ότι εκείνη ήταν η μόνη σταθεροποιητική δύναμη στη Φάνρηβ.

Του είπε: «Θα φροντίσω να τιμωρηθούν αυστηρά οι υπεύθυνοι για όσα έγιναν ερήμην μου. Δε συγχωρώ ανθρώπους που ταράσσουν την τάξη μέσα στην πόλη και χλευάζουν τον Νόμο του Βασιλείου.»

«Είμαι βέβαιος, *νιρλίσα,* πως θα κάνετε ό,τι καλύτερο μπορείτε,» αποκρίθηκε ο Άλφεντουρ.

Αφού ο διπλωμάτης έφυγε από το εσωτερικό του θωρακισμένου οχήματος επιστρέφοντας στο ξενοδοχείο, η Κέσριμιθ βγήκε από το όχημα κι έκανε νόημα σε μια διοικήτρια να έρθει κοντά της.

«Αρχόντισσά μου...»

«Φέρε τέσσερις μαχητές σου εδώ και έλα κι εσύ μαζί μου,» πρόσταξε η Αρχόντισσα της Φάνρηβ.

«Όπως επιθυμείτε, Υψηλοτάτη.» Η διοικήτρια φώναξε σε τέσσερις μαχητές της να πλησιάσουν, κι εκείνοι αμέσως ήρθαν.

Η Κέσριμιθ βάδισε προς τα εκεί όπου στέκονταν ο Θόρεντιν και η Νικόλ, ακολουθούμενη από τη διοικήτρια και τους πολεμιστές της. Οι πυροβολισμοί και οι φωνές είχαν προ πολλού πάψει να αντηχούν μέσα στους δρόμους· οι αυτονομιστές είχαν διωχτεί. Αλλά διάφορα θραύσματα εξακολουθούσαν να είναι πεσμένα στο πλακόστρωτο της

Οδού των Ξένων, και η Κέσριμιθ τα άκουγε να τρίζουν κάτω από τα μποτάκια της καθώς βάδιζε. Ησυχία είχε απλωθεί παντού.

Ο Θόρεντιν και η Νικόλ στράφηκαν να την αντικρίσουν. Η όψη της δεύτερης ήταν ανήσυχη μέσα από την κουκούλα της. Αναμφίβολα φοβόταν για τον εαυτό της, φοβόταν τι μπορεί να της συνέβαινε ύστερα απ'αυτό που είχε γίνει, γιατί γνώριζε ότι υπήρχαν πολλοί στη Φάνρηβ που ήθελαν το κακό της, που τη μισούσαν από τον καιρό της Παντοκρατορικής Κατοχής.

Και έχει δίκιο που φοβάται, σκέφτηκε η Κέσριμιθ.

Ύψωσε το χέρι της, δείχνοντας τη Νικόλ και προστάζοντας τους μαχητές του Βασιλείου: «Συλλάβετε αυτή τη γυναίκα.»

«Αρχόντισσά μου!» φώναξε εκείνη καθώς οι πολεμιστές την περιτριγύριζαν κι ένας την άρπαζε από το μπράτσο. «*Γιατί;* Έκανα ό,τι καλύτερο μπορούσα!»

«Έκανες πράγματα που δεν σε είχα προστάξει να κάνεις! Παράνομες ενέργειες. Κι αυτό δεν μπορώ να το αφήσω ατιμώρητο,» αποκρίθηκε η Κέσριμιθ.

«Δεν είχα άλλη επιλογή! Έπρεπε να τους κυνηγήσω!» Ένας από τους μαχητές του Βασιλείου είχε τραβήξει τα χέρια της πίσω από την πλάτη και τώρα τα έδενε με χειροπέδες.

«Πηγαίνετέ την στα μπουντρούμια του Μεγάρου των Φυλάκων,» πρόσταξε η Κέσριμιθ.

«Αρχόντισσά μου, σας παρακαλώ!» φώναξε η Νικόλ ενώ δύο μαχητές της Χάρνωθ την παρέσερναν μαζί τους. «Έκανα μόνο ό,τι μου ζητήσατε! *Έκανα μόνο ό,τι μου ζητήσατε!*»

Η Κέσριμιθ τής έστρεψε την πλάτη καθώς οι πολεμιστές του Βασιλείου την απομάκρυναν.

«Θόρεντιν!» ούρλιαξε η Νικόλ. «*Θόρεντιν!*»

Ο Αρχικατάσκοπος, που στεκόταν ακίνητος, αμίλητος, είπε τώρα στην Κέσριμιθ: «*Νιρλίσα,* η Νικόλ σε είχε υπηρετήσει πιστά όλο αυτό τον καιρό. Από ένα λάθος δεν πρέπει να την κρίνεις πολύ αυστηρά.»

Η Κέσριμιθ έκανε νόημα στη διοικήτρια και τους δύο μαχητές της που είχαν μείνει πίσω να απομακρυνθούν. Εκείνοι υπάκουσαν, και η Αρχόντισσα της Φάνρηβ είπε στον Θόρεντιν: «Δεν καταλαβαίνεις σε τι κατάσταση έχουμε βρεθεί;»

«Καταλαβαίνω, *νιρλίσα,* αλλά...» Κόμπιασε.

«Αν είχατε πιάσει τον Εθέλδιρ κι αυτή την καταραμένη Αιρετή *προτού* φτάσουν στη σουίτα του Άλφεντουρ, ίσως τα πράγματα να ήταν αλλιώς. Ίσως μπορούσαμε, όντως, να τους σβήσουμε τη μνήμη και να δικαιολογήσουμε κάπως τα γεγονότα στα μάτια της πόλης μέσω των τηλεοπτικών καναλιών. Τώρα, όμως, ο Άλφεντουρ ξέρει – και δεν μπορούμε να σβήσουμε τη μνήμη του Άλφεντουρ, ούτε των ανθρώπων του.»

«Ασφαλώς και όχι, Αρχόντισσά μου...»

«Ο Εθέλδιρ και η Ζιρίνα δεν θα κρατήσουν κρυφό ό,τι συνέβη στο σπίτι του, ούτε ό,τι συνέβη στα μπουντρούμια του Μεγάρου ενώ τον είχα φυλακισμένο. Κι όταν αυτά μαθευτούν, πόσους υποστηρικτές νομίζεις ότι θα κερδίσει ο Φύλακας, Θόρεντιν;»

«Ναι, Αρχόντισσά μου, το καταλαβαίνω. Αλλά η Νικόλ σε είχε υπηρετήσει–»

«Η Νικόλ έπρεπε να προσέχει!» σύριξε η Κέσριμιθ, χτυπώντας το πόδι της οργισμένα στο πλακόστρωτο. «Έπρεπε να προσέχει. Την είχα για πιο προσεχτική, Θόρεντιν.»

«Από ένα λάθος και μόνο δεν–»

«Το λάθος της ήταν τραγικό για εμένα. Και, πιθανώς, μοιραίο για εκείνη.»

Ο Θόρεντιν συνοφρυώθηκε μέσα από την κουκούλα της κάπας του. «Τι σκοπεύεις να κάνεις μαζί της, *νιρλίσα*;»

«Κάποιος,» αποκρίθηκε η Κέσριμιθ, «πρέπει να πληρώσει για ό,τι έγινε. Κυρίως, για τα μάτια της πόλης.»

10

Διάσωση από Αυτονομιστές· Φυλαχτά και Σκιές· Επιστροφή σε Ρημαγμένο Σπίτι· ο Νοοχορευτής Χορεύει, Προφητείες· Συνάντηση με Φίλους, Πληροφορίες Ανταλλάσσονται

Τα νέα για την επίθεση στο σπίτι του Εθέλδιρ μεταφέρθηκαν γρήγορα στους αυτονομιστές. Είχαν κατασκόπους σε διάφορα σημεία της πόλης, και οι τηλεπικοινωνιακοί πομποί δεν τους έλειπαν. Γρήγορα, επίσης, ο Κάλνεντουρ έμαθε ότι δύο άτομα – ένας άντρας και μια γυναίκα, σίγουρα – είχαν φύγει από το σπίτι του Εθέλδιρ ενώ οι Χαρνώθιοι τούς κυνηγούσαν. Συγκεντρώνονταν από παντού για να τους καταδιώξουν. Περιπολίες από όλα τα γειτονικά (και μη) σημεία της πόλης έρχονταν προς το Σκοτεινό Παζάρι. Οι φυγάδες ήταν, αρχικά, επάνω σε έναν κατάμαυρο γιγαντόλυκο (η γυναικά) και σ'ένα δίκυκλο (ο άντρας)· μετά, όμως, ήταν κι οι δύο επάνω στο δίκυκλο, και σύντομα είχαν φτάσει στο *Καταφύγιο* και είχαν μπει εκεί. Γύρω απ'το ξενοδοχείο είχαν μαζευτεί μαχητές της Χάρνωθ. Ο Κάλνεντουρ δεν δυσκολεύτηκε να συμπεράνει ότι, μάλλον, ο αδελφός του ήταν καβάλα στο δίκυκλο (εξάλλου, το μοναδικό δίκυκλο στο σπίτι ήταν δικό του) ενώ καβάλα στον κατάμαυρο γιγαντόλυκο – ή, πιθανώς, γιγαντολύκαινα – ήταν η Ζιρίνα. Το θηρίο αυτό πρέπει να ήταν η Μαύρη Γούνα.

Ο Κάλνεντουρ και αρκετοί από τους άλλους αυτονομιστές, παίρνοντας βάρκες από τη νότια όχθη του ποταμού – βάρκες δικές τους, όχι κλεμμένες – πήγαν στη βόρεια όχθη και στο Σκοτεινό Παζάρι. Ο Κάλνεντουρ, εν τω μεταξύ, πρόσταξε μέσω πομπού τους αυτονομιστές που ήταν στον Μεσοπόταμο, στο Σκοτεινό Παζάρι, και στον Νυκτόκηπο να επιτεθούν στους Χαρνώθιους γύρω από το *Καταφύγιο*: να τους χτυπήσουν όσο πιο άγρια μπορούσαν και, μετά, φυσικά, να φύγουν, να εξαφανιστούν μες στους νυχτερινούς δρόμους της πόλης.

Ο ίδιος δεν κατευθύνθηκε στο ξενοδοχείο. Γιατί, εκτός των άλλων, είχε πληροφορηθεί από κατασκόπους του ότι οι μαχητές του Βασιλείου είχαν πιάσει δυο ανθρώπους στο σπίτι του Εθέλδιρ και τους είχαν βγάλει από εκεί: έναν άντρα με σκούρο γαλανό δέρμα και μακριά μαύρα μαλλιά, και μια μαυρόδερμη, πρασινομάλλα γυναίκα. Ο Ύρελκουρ'χοκ και η Μάλμεντιρ. Δεν ήταν αυτονομιστές αλλά κάποτε ήταν επαναστάτες, και ο Κάλνεντουρ δεν σκόπευε να τους αφήσει στα χέρια των άτριχων λύκων της Χάρνωθ.

Οι καταραμένοι ποδογλείφτες του διεστραμμένου Χάρλαεθ Βοκ είχαν ήδη κοστίσει πολλούς καλούς ανθρώπους σε τούτη την πόλη. Αρκετοί από τους αυτονομιστές που είχαν πάει να πάρουν τους λύκους από το λυκοτροφείο του άντρου είχαν σκοτωθεί, τραυματιστεί, ή αιχμαλωτιστεί από τους Χαρνώθιους. Ακόμα και ο Ζόρελνιρ είχε χτυπηθεί. Ο Κάλνεντουρ τού είχε μιλήσει μέσω πομπού, και ο εκπαιδευτής γιγαντόλυκων με το ζόρι μπορούσε να αρθρώσει λόγο. Είχε αναφέρει, όμως, ότι ο Χορευτής, ο γιγαντόλυκος του Εθέλδιρ, τον είχε ουσιαστικά σώσει από τα χέρια των μαχητών του Βασιλείου: «Του χρωστάω, Κάλνεντουρ, αυτού του θηρίου...» Ο Κάλνεντουρ τον είχε ρωτήσει πού βρισκόταν τώρα, κι εκείνος είχε αποκριθεί, και ο Κάλνεντουρ τού είχε πει να μείνει εκεί, να μην πάει πουθενά, οπότε ο Ζόρελνιρ είχε γελάσει βραχνά, με δυσκολία. «Νομίζεις ότι *μπορώ* να φύγω;» Ευτυχώς, άλλοι τέσσερις ήταν μαζί του και θα τον περιποιούνταν.

Το πρόβλημα, όμως, τώρα δεν ήταν ο Ζόρελνιρ· αυτός φτηνά την είχε γλιτώσει. Το πρόβλημα ήταν να σώσουν τον Ύρελκουρ'χοκ και τη Μάλμεντιρ από τους άτριχους λύκους της Χάρνωθ. Οι κατάσκοποι του Κάλνεντουρ τού είχαν αναφέρει ότι τους είχαν βάλει μέσα σ'ένα φορτηγό όχημα, και τώρα ο Κάλνεντουρ, κρυμμένος σ'ένα σοκάκι του Σκοτεινού Παζαριού μαζί με μερικούς αυτονομιστές, το έβλεπε αυτό το όχημα αντίκρυ του. Ήταν σταματημένο σε μια γωνία, όχι πολύ μακριά από το σπίτι του Εθέλδιρ, και πέντε μαχητές της Χάρνωθ στέκονταν κοντά του βαστώντας οπλολόγχες. Μια οδηγός, επίσης, φαινόταν στο εσωτερικό του, και ίσως να ήταν κι άλλοι μέσα στην κλειστή καρότσα, μαζί με τους αιχμαλώτους.

«Τι λέτε;» ρώτησε ο Κάλνεντουρ τους δικούς του. «Μπορούμε;»

«Με τη βοήθεια του Ιουράσκε ή χωρίς, Πρόμαχε,» αποκρίθηκε ο Ναλτάφιρ, οπλίζοντας το τουφέκι του.

(*Σας έχω πει να* μην *με λέτε Πρόμαχο!* σκέφτηκε ο Κάλνεντουρ, αλλά δεν μίλησε.)

«Δεν έχουν πιθανότητες επιβίωσης,» είπε η Έρνελιθ, πιάνοντας τη μια *άσραθ* από τη ζώνη της.

Ο Θόμαλκιρ τράβηξε ένα πιστόλι κι ένα ξιφίδιο. «Ο Τελευταίος Κήπος έχει ήδη ανοίξει την πύλη του, Κάλνεντουρ.»

Ο Κάλνεντουρ ένευσε· και: «*Τώρα!*» φώναξε.

Ο Ναλτάφιρ πυροβόλησε – ένας μαχητής της Χάρνωθ έπεσε. Η Έρνελιθ εκτόξευσε έναν περιστρεφόμενο δίσκο – ο λαιμός μιας μαχήτριας της Χάρνωθ σκίστηκε, μια οπλολόγχη έσπασε. Ο Κάλνεντουρ και ο Θόμαλκιρ όρμησαν από την κρυψώνα τους πυροβολώντας με πιστόλια – ακόμα δύο Χαρνώθιοι έπεσαν. Η Υράλνα ακολουθούσε, πυροβολώντας κι εκείνη.

Ο τελευταίος ζωντανός μαχητής της Χάρνωθ πέταξε την οπλολόγχη του και έτρεξε. Ένας περιστρεφόμενος μεταλλικός δίσκος τον χτύπησε στα γόνατα, σωριάζοντάς τον, και μια πιστολιά της Υράλνα τον σκότωσε.

Η οδηγός του φορτηγού έκανε να βάλει τους τροχούς του σε κίνηση, αλλά το τουφέκι του Ναλτάφιρ την πρόλαβε: σπάζοντας το τζάμι, η σφαίρα έσπασε εν συνεχεία το κρανίο της, τινάζοντας μυαλά και αίματα στο άλλο τζάμι.

Ο Κάλνεντουρ και ο Θόμαλκιρ άνοιξαν την πλαϊνή πόρτα του φορτηγού ενώ συγχρόνως πετάγονταν στο πλάι. Πυροβολισμοί ήρθαν από μέσα. Τουλάχιστον δύο Χαρνώθιοι, υπολόγισε αμέσως ο Κάλνεντουρ.

Ο Ναλτάφιρ πυροβόλησε, από το σοκάκι – μια κραυγή αντήχησε από το εσωτερικό του φορτηγού. Κι αμέσως μετά, μια ακόμα κραυγή: μια μαχήτρια της Χάρνωθ παραπάτησε, πέφτοντας έξω από το όχημα. Σωριάστηκε μπρούμυτα στο πλακόστρωτο, έκανε να σηκωθεί, αλλά το ξιφίδιο του Θόμαλκιρ μπήχτηκε στον λαιμό της.

«Δεν είναι κανένας άλλος εδώ!» ακούστηκε η φωνή της Μάλμεντιρ από μέσα.

Ο Κάλνεντουρ κοίταξε στο εσωτερικό και την είδε δεμένη χειροπόδαρα, στο πάτωμα· από τη θέση που βρίσκονταν τα πόδια της, όμως, καταλάβαινε ότι μάλλον εκείνη ήταν που είχε κλοτσήσει τη μαχήτρια της Χάρνωθ στέλνοντάς την έξω από το όχημα. Παραδίπλα βρισκόταν ο Υρελκουρ'χοκ, δεμένος κι εκείνος.

Ο Κάλνεντουρ μπήκε στο φορτηγό και παρατήρησε ότι φορούσαν χειροπέδες. «Πού είναι τα κλειδιά;»

«Αυτή τα έχει,» είπε η Μάλμεντιρ.

Ο Θόμαλκιρ έψαξε τη νεκρή Χαρνώθια, πήρε έναν κρίκο με κλειδιά, και τον πέταξε στον Κάλνεντουρ, ο οποίος τα χρησιμοποίησε για ν'ανοίξει τα δεσμά της Μάλμεντιρ και του μάγου.

«Εσείς έχετε ξεχάσει τους αυτονομιστές, αλλά οι αυτονομιστές δεν έχουν ξεχάσει εσάς,» τους είπε.

«Εισέβαλαν στο σπίτι μας, τα καθάρματα, χωρίς λόγο!» είπε η Μάλμεντιρ.

«Το ξέρω.»

Πού είναι ο Εθέλδιρ; ρώτησαν τα χέρια του Ύρελκουρ'χοκ.

«Ασφαλείς, ελπίζω,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ. «Πρέπει να φύγουμε τώρα, προτού πλακώσουν κι άλλοι άτριχοι λύκοι της Χάρνωθ. Ελάτε!»

Αφήνοντας το σταματημένο φορτηγό πίσω τους, εξαφανίστηκαν μέσα στους δρόμους του Σκοτεινού Παζαριού, πηγαίνοντας από πυκνή σκιά σε πυκνή σκιά, στα πιο σκοτεινά μέρη που έβρισκαν. Σύντομα, όμως, άκουσαν Χαρνώθιους να συγκεντρώνονται γύρω τους· κάποιος τούς είχε δει, κάποιος τούς είχε εντοπίσει. Αλλά αποκλείεται να το είχε κάνει με μαγεία, σκεφτόταν ο Κάλνεντουρ, που εξακολουθούσε να φορά το δαχτυλίδι που ήταν φορτισμένο με τη Μαγγανεία Προκαλύψεως της Σερκίσναθ'χοκ. Αυτό τούς έκρυβε όλους τους. Όλους όσους ήταν κοντά του.

Καβαλάρηδες γιγαντόλυκων ακούγονταν να ζυγώνουν, καθώς και πεζοί μαχητές. Οι αυτονομιστές ετοιμάζονταν να πολεμήσουν, αλλά ο Κάλνεντουρ τούς είπε: «Μην είστε ανόητοι. Υπάρχει δρόμος για την Πόλη της Αέναης Νύχτας εδώ κοντά. Ελπίζω μόνο να φτάσουμε εκεί προτού μας φτάσουν αυτοί.»

«Έχεις Φυλαχτό;» τον ρώτησε η Μάλμεντιρ. «Έχεις Φυλαχτό της Αέναης Νύχτας;»

«Δύο, τώρα.»

«Ο Εθέλδιρ νόμιζε ότι οι αυτονομιστές δεν είχατε Φυλαχτά...»

«Ο Εθέλδιρ δεν ξέρει τα πάντα.»

«Πού βρήκες δύο Φυλαχτά, Κάλνεντουρ; Είχα την εντύπωση πως οι υποστηρικτές του Φύλακα είχαν μαζέψει όλα τα Φυλαχτά που υπάρχουν στην πόλη.»

Ο Κάλνεντουρ γέλασε. «Το ένα το πήρα πριν από λίγο, από τη φίλη σας τη Ζιρίνα ωλ Φέρενερ. Το άλλο κατάφερα να το βρω σ'ένα μέρος στον Λαβύρινθο, εδώ και αρκετό καιρό.»

«Τα έχεις και τα δύο τώρα μαζί σου;»

«Ναι.»

Ο Ύρελκουρ'χοκ είπε: *Δεν πρέπει να πέσουν στα χέρια των Χαρνώθιων!*

«Μη φοβάσαι, μάγε, δεν θα μας πιάσουν,» τον διαβεβαίωσε ο Κάλνεντουρ. «Φτάσαμε, απ'ό,τι βλέπω.»

Πλησίασαν μια πέτρινη σκάλα που σκαρφάλωνε στο πλάι μιας πολυκατοικίας. Την ανέβηκαν και βρέθηκαν σ'ένα μπαλκόνι γεμάτο φυτά. Το διέσχισαν κι έφτασαν στη γωνία του. Ο Κάλνεντουρ έβγαλε ένα Φυλαχτό της Αέναης Νύχτας από την τσέπη του κι άφησε την ακτινοβολία των φεγγαριών να χτυπήσει τον διαφανή λίθο στο κέντρο του. Ένας φωτεινός δίσκος παρουσιάστηκε παραδίπλα – μια διαστασιακή δίοδος για την Πόλη της Αέναης Νύχτας.

«Γρήγορα,» είπε ο Κάλνεντουρ, «περάστε!» Και ο Ύρελκουρ'χοκ, η Μάλμεντιρ, και οι υπόλοιποι πέρασαν τη δίοδο. Ο ίδιος μπήκε τελευταίος στην ενδοδιάσταση ενώ πίσω του άκουγε κάποιους ν'ανεβαίνουν την πέτρινη σκάλα – άτριχοι λύκοι της Χάρνωθ, μάλλον.

«Το κυνηγητό τελείωσε,» είπε ο Κάλνεντουρ στους συντρόφους του, καθώς όλοι τους βρίσκονταν τώρα μέσα στη σκοτεινή αντανάκλαση της Φάνρηβ.

Κυνηγάνε ακόμα τον Εθέλδιρ! έγνεψε ο Ύρελκουρ.

«Δεν τον κυνηγάνε ακριβώς, μάγε. Ο αδελφός μου και η Ζιρίνα έχουν μπει στο *Καταφύγιο,* το ξενοδοχείο, και οι Χαρνώθιοι έχουν συγκεντρωθεί γύρω του.»

«Δε θα τους πιάσουν,» είπε η Μάλμεντιρ. «Υπάρχει δίοδος για την Πόλη στην κορυφή του *Καταφύγιου.*»

«Σοβαρολογείς;»

«Φυσικά. Δεν το ήξερες;»

«Όχι,» παραδέχτηκε ο Κάλνεντουρ.

Σκιές είχαν, εν τω μεταξύ, έρθει κοντά τους. Θολές ανθρώπινες μορφές που βαστούσαν οπλολόγχες. Κοίταζαν γύρω-γύρω στο μπαλκόνι και μιλούσαν αναμεταξύ τους, αλλά τίποτα δεν ακουγόταν καθαρά μέσα στην Πόλη.

«Να βγούμε και να τους αιφνιδιάσουμε, Κάλνεντουρ;» πρότεινε ο Θόμαλκιρ. Παρά τις σφαίρες που είχε δεχτεί στον Λαβύρινθο, ο άνθρωπος εξακολουθούσε να είναι ορεξάτος για σκοτωμούς! παρατήρησε ο Κάλνεντουρ. Αν και, μάλλον, δεν θα έπρεπε να εκπλήσσεται. Ο Θόμαλκιρ ήταν από εκείνους τους παράφρονες που πραγματικά απολάμβαναν να είναι στη Συντεχνία του Τελευταίου Κήπου.

«Δεν υπάρχει κανένας λόγος,» του είπε ο Κάλνεντουρ. Και προς τον Ύρελκουρ'χοκ: «Γνωρίζω πως δεν μπορείς να εντοπίσεις με μαγεία κάποιον που βρίσκεται έξω από την Πόλη, αλλά μπορείς να εντοπίσεις κάποιον που βρίσκεται *μέσα* στην Πόλη, σωστά;»

Ο Ύρελκουρ κατένευσε.

«Θα βρεις τον Εθέλδιρ;»

Αν είναι κάπου κοντά. Δεν έχω μαζί το ραβδί μου, που μπορεί να ενισχύσει το Ξόρκι Ανιχνεύσεως. Το πήραν οι Χαρνώθιοι όταν μας αφόπλισαν.

«Πάμε προς το *Καταφύγιο,* τότε, να δούμε τι μπορείς να κάνεις.»

Η Σερκίσναθ'χοκ δεν ήταν μαζί τους· ο Κάλνεντουρ την είχε, προ πολλού, στείλει σε ασφαλές μέρος μαζί με άλλους αυτονομιστές.

Οι μαχητές του Βασιλείου εξακολουθούσαν να βρίσκονται γύρω από το ξενοδοχείο, κι ένα αρκετά μεγάλο θωρακισμένο όχημα ήταν σταματημένο μπροστά του. Όλ' αυτά, βέβαια, φαίνονταν θολά και σκοτεινά μέσα από την Πόλη της Αέναης Νύχτας.

Ο Ύρελκουρ'χοκ έκανε ένα Ξόρκι Ανιχνεύσεως και μετά είπε: *Δεν είναι εδώ κοντά.*

«Γιατί, τότε, οι Χαρνώθιοι εξακολουθούν να βρίσκονται γύρω από το ξενοδοχείο;» έθεσε το ερώτημα η Μάλμεντιρ.

Αν είναι στη Μοργκιάνη, της θύμισε ο Ύρελκουρ, *δεν μπορώ να τον εντοπίσω από την ενδοδιάσταση.*

«Αποκλείεται να είναι ακόμα στη Μοργκιάνη,» είπε ο Κάλνεντουρ. «Πρέπει να έχει έρθει στην Πόλη. Είχε πάρει το Φυλαχτό του μαζί καθώς έφευγε, δεν το είχε πάρει;»

«Για αυτό έτρεξε αμέσως μόλις ήρθαν οι Χαρνώθιοι στο σπίτι μας,» αποκρίθηκε η Μάλμεντιρ. «Υποθέτω πως πρόλαβε να το πάρει. Το βάζει σε μια κρυψώνα.»

«Δύσκολα προσβάσιμη;»

«Καθόλου.»

«Τέλος πάντων,» είπε ο Κάλνεντουρ. «Πάμε. Δε μπορούμε να κάνουμε τίποτ' άλλο εδώ, και νομίζω πως οι δικοί μας έχουν υποχωρήσει.»

«Ποιοι δικοί σας;» ρώτησε η Μάλμεντιρ.

Καθώς απομακρύνονταν από το ξενοδοχείο, ο Κάλνεντουρ τής εξήγησε ότι είχε στείλει αυτονομιστές να επιτεθούν στους Χαρνώθιους.

«Γιατί;»

«Γιατί είναι δυνάστες της πόλης. Τι άλλος λόγος χρειάζεται να υπάρχει; Κι επιπλέον, ήθελα να βοηθήσω τον Εθέλδιρ όσο περισσότερο μπορούσα.»

Αφού είχαν βαδίσει μέσα σε μερικούς δρόμους χωρίς να μιλάνε, ο Κάλνεντουρ ρώτησε τον μάγο και τη δημοσιογράφο αν θα ήταν από δω και στο εξής με το μέρος των αυτονομιστών, υπέρ της ολικής απελευθέρωσης της Φάνρηβ.

Ο Ύρελκουρ'χοκ είπε: *Περιμένουμε τον Φύλακα.*

«Μην είστε ανόητοι! Ο Φύλακας που θα έρθει δεν είναι ο Φύλακας που ήταν εδώ παλιά· είναι μια μαριονέτα της Κοινοπολιτείας των Τεσσάρων Δασών. Η Κοινοπολιτεία θέλει την πόλη μας επειδή η πόλη μας έχει τη θέση που έχει και επειδή είναι αυτό που είναι. Η Φάνρηβ δεν έχει ανάγκη την Κοινοπολιτεία για να είναι ελεύθερη, ούτε χρειάζεται τον Φύλακα!»

«Την *έχει* ανάγκη την Κοινοπολιτεία, Κάλνεντουρ,» είπε η Μάλμεντιρ, «αλλιώς θα καταλήξουμε πάλι προτεκτοράτο της Χάρνωθ – αν υποθέσεις ότι θα καταφέρουμε *καν* να ελευθερωθούμε για λίγο.»

«Η Νάζρηβ,» της θύμισε ο Κάλνεντουρ, «ούτε μέσα στην Κοινοπολιτεία βρίσκεται ούτε προτεκτοράτο του Βασιλείου είναι.»

«Δεν είμαστε η Νάζρηβ! Η Νάζρηβ βρίσκεται εκατοντάδες χιλιόμετρα απόσταση από εδώ, κι ακόμα πιο μακριά από το Βασίλειο της Χάρνωθ. Οι Χαρνώθιοι δεν έχουν προτεκτοράτα τους στην άλλη άκρη της Μοργκιάνης.»

«Η Φάνρηβ θα μπορούσε να ήταν *ισχυρότερη* πόλη από τη Νάζρηβ, Μάλμεντιρ!»

Η δημοσιογράφος κούνησε το κεφάλι. «Δε νομίζω πως οι συνθήκες είναι κατάλληλες. Η καλύτερη επιλογή είναι ο Φύλακας και η Κοινοπολιτεία. Σ'ευχαριστούμε που μας βοήθησες, Κάλνεντουρ, και θα σ'το χρωστάμε – είσαι σαν αδελφός μας από την Επανάσταση και

ύστερα, δεν το έχουμε ξεχάσει – αλλά δεν μπορούμε να συνταχθούμε με τους αυτονομιστές.»

Ναι, είπε ο Ύρελκουρ'χοκ, *δεν μπορούμε. Αλλά θα σου χρωστάμε, Κάλνεντουρ.*

Ο Κάλνεντουρ αναστέναξε. «Δεν πρόκειται να σας βάλω με το ζόρι να έρθετε μαζί μας. Αλλά πού σκοπεύετε τώρα να πάτε; Στο σπίτι σας ίσως οι Χαρνώθιοι να σας περιμένουν.»

Πρέπει να βρούμε τον Εθέλδιρ, είπε ο Ύρελκουρ'χοκ.

Και η Μάλμεντιρ κατένευσε. «Ναι.»

«Καλή τύχη, τότε.» Ο Κάλνεντουρ τούς έδωσε το χέρι του. «Οι δρόμοι μας χωρίζουν εδώ. Αφού δεν θέλετε να συνταχθείτε με τους αυτονομιστές, δεν μπορείτε να έρθετε μαζί μας.»

Η Μάλμεντιρ και ο Ύρελκουρ αντάλλαξαν μια χειραψία με τον Κάλνεντουρ, και ο μάγος είπε: *Το καταλαβαίνουμε. Και σ'ευχαριστούμε ξανά.*

«Αν χρειαστείτε βοήθεια, στείλτε *σίρκι'θ.*»

«Η Αρχόντισσα θα ήθελε να σας ενημερώσει πως, όταν επιστρέψετε στο σπίτι σας, πιθανώς να μη βρείτε εκεί τον Ύρελκουρ'χοκ και τη Μάλμεντιρ,» τους είχε πει μια Χαρνώθια διοικήτρια όταν βγήκαν από την είσοδο του ξενοδοχείου και σήκωσαν το δίκυκλό τους από το πλακόστρωτο, έτοιμοι να το καβαλήσουν. Οι φωτιές που οι αυτονομιστές είχαν ανάψει στον δρόμο ευτυχώς δεν είχαν φτάσει στην ενεργειακή φιάλη του δίκυκλου ώστε να προκληθεί έκρηξη. «Οι αυτονομιστές επιτέθηκαν στο όχημα όπου τους είχαμε και τους έκλεψαν. Μόλις το πληροφορηθήκαμε. Δεν ξέρουμε πού ίσως να τους έχουν πάει, και δεν ευθυνόμαστε εμείς γι'αυτό.»

«Για τίποτα δεν φαίνεται να ευθύνονται, οι καταραμένοι προσκυνητές του Χάρλαεθ Βοκ,» είπε η Ζιρίνα στον Εθέλδιρ, καθισμένη πίσω του πάνω στο δίκυκλο, καθώς κατευθύνονταν προς το σπίτι του.

«Αφού οι φίλοι μας είναι μαζί με τον Κάλνεντουρ, δεν ανησυχώ,» αποκρίθηκε εκείνος, οδηγώντας και βλέποντας με το ένα μάτι· το αριστερό το είχε ακόμα σκεπασμένο με το μαντήλι που του είχε δώσει ο Άλφεντουρ.

«Εγώ πάλι ανησυχώ. Δεν τον εμπιστεύομαι. Καθόλου.»

Προτού φτάσουν στο σπίτι του, συνάντησαν καθοδόν τη Μαύρη Γούνα. Ξεπρόβαλε από έναν σκιερό δρόμο τρέχοντας προς το μέρος

τους. Η Ζιρίνα γέλασε και, κατεβαίνοντας από το δίκυκλο, την αγκάλιασε. Η γιγαντολύκαινα χαιρόταν φανερά που την έβλεπε· προσπαθούσε συνέχεια να τη γλείψει.

Όταν επέστρεψαν στο σπίτι του Εθέλδιρ, δεν βρήκαν κανέναν εκεί, και το μέρος ήταν ρημαγμένο. Σπασμένες πόρτες, σπασμένα παράθυρα, σπασμένα αντικείμενα. Ένα *σίρκι'θ* περιφερόταν μες στο σαλόνι – μάλλον, ένα από τα αδέσποτα της πόλης, γιατί δεν κρατούσε κανένα μήνυμα στο στόμα του.

«Θα το πληρώσει αυτή η καταραμένη ψεύτρα,» είπε η Ζιρίνα. «Προσπαθεί να τα μπαλώσει επειδή ο Άλφεντουρ μπλέχτηκε στην όλη υπόθεση. Σε διαφορετική περίπτωση, μπορεί να μας είχαν σκοτώσει και τους δύο.»

«Ναι,» είπε ο Εθέλδιρ, κουρασμένα, καθώς καθόταν στον καναπέ. «Ούτ' εγώ το πιστεύω πως έγιναν όλα χωρίς δική της διαταγή. Ίσως – *ίσως* – να έγινε αυτό εδώ χωρίς δική της διαταγή»· έδειξε το ρημαγμένο καθιστικό γύρω τους. «Αλλά όχι κι αυτό»· έδειξε το καλυμμένο αριστερό μάτι του, και η όψη του ήταν ακόμα γεμάτη οργή.

Την οποία η Ζιρίνα θεωρούσε απόλυτα δικαιολογημένη. Του είπε: «Θα βρούμε κάποιον που μπορεί να βγάλει τη συσκευή τους από το μάτι σου.»

«Δεν είναι 'συσκευή' ακριβώς, Ζιρίνα. Είναι κάτι που δένεται με το νευρικό σύστημα. Πιθανώς να μη *γίνεται* να αφαιρεθεί. Όχι χωρίς να φύγει και το μάτι μαζί.»

Η Ζιρίνα ξεροκατάπιε. «Δεν είναι δυνατόν...» ψέλλισε. «Θα υπάρχει τρόπος.»

Ο Εθέλδιρ αναστέναξε. «Πολύ φοβάμαι πως, μάλλον, δεν υπάρχει.»

«Θα πάμε να ρωτήσουμε τον θείο μου, τον Σάρμαλκιρ, που είναι Βιοσκόπος. Αυτός θα ξέρει.»

Ο Εθέλδιρ δεν διαφώνησε. Σηκώθηκε από τον καναπέ, έπιασε ένα μπουκάλι κρασί από την κάβα στη γωνία, και γέμισε ένα ποτήρι για τον εαυτό του κι ένα για τη Ζιρίνα. «Ήμασταν τυχεροί που ο Άλφεντουρ επενέβη,» είπε. «Οι δικοί του πρέπει να παρακολουθούν συνεχώς την πόρτα των κατασκόπων αντίκρυ τους. Πρέπει να μας είδαν να περνάμε απ'τον διάδρομο. Αλλά, και πάλι, τίποτα δεν τους ανάγκαζε να μας βοηθήσουν όταν οι κατάσκοποι βρέθηκαν μπροστά μας.»

«Το λες σαν να υποπτεύεσαι κάτι...» Η Ζιρίνα πήρε το ένα ποτήρι και ήπιε μια γουλιά κρασί.

Και ο Εθέλδιρ ήπιε, από το δικό του ποτήρι. «Απλώς αναρωτιέμαι για τους λόγους του Άλφεντουρ.»

«Μπορεί να έχει αποφασίσει ότι εμείς έχουμε το δίκιο με το μέρος μας. Όπως και *έχουμε* το δίκιο με το μέρος μας.»

«Διπλωμάτης είναι, Ζιρίνα,» της θύμισε ο Εθέλδιρ. «Δε θα έκανε κάτι μόνο για ιδεολογικούς λόγους.»

«Γιατί όχι; Εξάλλου, δεν έχει να κερδίσει η Νάζρηβ αν η Φάνρηβ απελευθερωθεί από το Βασίλειο της Χάρνωθ;»

«Υποθέτω πως θα γίνουν κάποιες συμφέρουσες εμπορικές συμφωνίες,» είπε ο Εθέλδιρ. «Εγώ δεν είμαι διπλωμάτης, Ζιρίνα – ένας κλέφτης είμαι.»

Εκείνη γέλασε. «Είσαι πια κάτι *πολύ περισσότερο* από ένας κλέφτης, και το ξέρεις, Πρόμαχε.»

«Η Επανάσταση έχει τελειώσει,» είπε ο Εθέλδιρ· «δεν υπάρχουν Πρόμαχοι τώρα.» Ήπιε κι άλλο κρασί. «Υποθέτω πως και οι Χαρνώθιοι μπορούν να κάνουν συμφέρουσες συμφωνίες με τη Νάζρηβ. Αλλά, βέβαια, μην το πεις αυτό στον Άλφεντουρ.»

«Ο Άλφεντουρ νομίζω πως, στο τέλος, θα μας υποστηρίξει.»

«Ο Άλφεντουρ θα κάνει ό,τι συμφέρει την πόλη του. Γι’αυτό κιόλας αναρωτιέμαι γιατί μας βοήθησε μέσα στο ξενοδοχείο. Τι πίστευε ότι είχε να κερδίσει από μια τέτοια κίνηση;»

Η Ζιρίνα έμεινε σιωπηλή για μερικές στιγμές, αναλογιζόμενη αυτό που έλεγε ο Εθέλδιρ, παραμερίζοντας για λίγο από το μυαλό της το ότι ίσως, όντως, ο Άλφεντουρ να ήθελε απλά να τους βοηθήσει. «Μόνο ένα πράγμα μπορώ να σκεφτώ,» είπε τελικά.

«Τι;»

«Μεγαλύτερη διαπραγματευτική ικανότητα, με όλες τις πλευρές.»

«Τι εννοείς;»

«Μας βοήθησε έμπρακτα, άρα τώρα μπορεί να μας ζητήσει περισσότερα, δεν μπορεί;»

«Υποθέτω...»

«Συγχρόνως, όμως, έκανε την Αρχόντισσα ν’ανησυχήσει ότι η απάτη της και οι μέθοδοί της πιθανώς να στρέψουν τη Νάζρηβ εναντίον της· άρα τώρα μπορεί να ζητήσει κι από εκείνη περισσότερα.»

Ο Εθέλδιρ συνοφρυώθηκε. «Βλέπεις;» της είπε. «Εγώ είμαι ένας απλός κλέφτης μπροστά σου.» Και τελείωσε το κρασί του.

Πολλοί από τους αυτονομιστές βρίσκονταν συγκεντρωμένοι στο μέρος που μάλλον θα γινόταν το νέο άντρο τους. Μετέφεραν εδώ προμήθειες και εξοπλισμούς, και περιποιούνταν τους τραυματίες τους. Αγκαλιάζονταν και φιλιόνταν. Χαρούμενοι που είχαν γλιτώσει με σχετικά μικρό κόστος από μια τέτοια επίθεση των δυναστών της πόλης τους.

Ο Κάλνεντουρ πλησίασε τον Μέμντουρ, τον νοοχορευτή, που ήταν μαυρόδερμος, ξυρισμένος στο κεφάλι, περίπου μια δεκαετία μικρότερός του, και λυγερός και όμορφος. Τον φίλησε στο στόμα. «Θα χορέψεις για μένα;» τον ρώτησε.

Ο Μέμντουρ χαμογέλασε. «Τον χορό της νόησης, ή τον δικό μας χορό;»

Ο Κάλνεντουρ άγγιξε το μέτωπό του με τα δύο δάχτυλα του δεξιού του χεριού. «Τον χορό που στέλνει το μυαλό σου στο μυαλό της Μοργκιάνης.»

«Κάτι συγκεκριμένο που θέλεις;»

«Νομίζω,» είπε ο Κάλνεντουρ, «πως βρισκόμαστε σε μια πολύ σημαντική καμπή, Μέμντουρ. Τα πάντα, επομένως, με ενδιαφέρουν. Τα πάντα μέσα στην πόλη – και γύρω από αυτήν.» Δεν χωρούσε αμφιβολία ότι αναφερόταν στον στρατό του Φύλακα που περίμενε έξω από τα τείχη, έτοιμος να πλησιάσει, να επιτεθεί, να φέρει καταστροφή στη Φάνρηβ για ν’αλλάξει την εξουσία της.

Ο νοοχορευτής ένευσε. «Θα χορέψω. Αλλά χρειάζομαι χώρο.»

Ο Κάλνεντουρ τού έκανε νόημα να έρθει μαζί του, κι εκείνος τον ακολούθησε.

Πίσω τους, κάποιος άλλος ερχόταν. Ο Κάλνεντουρ τον είχε αντιληφτεί – *την* είχε αντιληφτεί – παρότι ήταν ευέλικτη και επιδέξια. Η Έρνελιθ. Περίεργη να μάθει πού πήγαιναν οι δυο τους. Ο Κάλνεντουρ την είχε πιάσει κι άλλες φορές να τους κρυφοκοιτάζει. *Νομίζει ότι πηγαίνουμε να πλαγιάσουμε, μια τέτοια ώρα;*

Την αγνόησε. Βγάζοντας έναν φωτόλιθο από την τσέπη του για να διαλύσει το σκοτάδι, πλησίασε σύντομα μια πόρτα και την άνοιξε. «Εδώ,» είπε στον Μέμντουρ, δείχνοντας ένα άδειο δωμάτιο με μο-

νάχα μερικά παλιά αντικείμενα στις γωνίες. «Δεν είναι αρκετός ο χώρος;»

Ο νοοχορευτής πλησίασε τα αντικείμενα κοιτάζοντας τα συνοφρυωμένος. «Τι...; Από ναό;»

«Σου φαίνονται παράξενα, ε;»

Τον κοίταξε πάνω απ'τον ώμο του. «Δεν είναι;»

«Τι νομίζεις ότι είναι; Για ποιον θεό;»

«Δεν έχω ξαναδεί τίποτα παρόμοιο,» μόρφασε ο Μέμντουρ, πιάνοντας ένα στριφτό ραβδί με περίτεχνα, εφιαλτικά λαξεύματα.

«Σκοτεινοί Ακόλουθοι.»

Ο νοοχορευτής στράφηκε να τον κοιτάξει. «Θες να πεις ότι εδώ ήταν κάποτε ναός του Πεινασμένου Σκοταδιού;»

Ο Κάλνεντουρ ένευσε.

«Μας φέρνεις στα καλύτερα μέρη, Πρόμαχε...»

Ο Κάλνεντουρ τον έδειξε με το δάχτυλό του. «Αν αρχίσεις κι εσύ να με λες 'Πρόμαχο'...!»

«Τι θα συμβεί;» ρώτησε ο Μέμντουρ, υπομειδιώντας, καθώς άφηνε το ραβδί εκεί όπου το είχε βρει.

«Θα το μετανιώσεις πολύ σύντομα,» τον διαβεβαίωσε ο Κάλνεντουρ.

Ο Μέμντουρ άρχισε να βγάζει τα ρούχα του, το ένα μετά το άλλο, ενώ ο Κάλνεντουρ τον παρατηρούσε μέσα στο φως του φωτόλιθου στο χέρι του. Το σώμα αυτού του δαίμονα του Ιουράσκε ήταν πολύ όμορφο και ευλύγιστο για νάναι πραγματικό! Έκανε το αίμα του Κάλνεντουρ να βράζει. Ήθελε να τον αρπάξει και να τον τραβήξει κοντά του, να δαγκώσει το πλάι του λαιμού του, να σύρει τη γλώσσα του πάνω στον ώμο του. Αλλά τώρα δεν είχαν έρθει εδώ γι'αυτό...

Και η Έρνελιθ συνέχιζε να παρακολουθεί από τη μισάνοιχτη πόρτα. Ήταν καλά κρυμμένη, όφειλε να παραδεχτεί ο Κάλνεντουρ, αλλά κι εκείνος ήταν καλός στο να καταλαβαίνει κατασκόπους. Η Επανάσταση τον είχε εκπαιδεύσει άψογα. Πολλές φορές, δε, σχεδόν κοστίζοντας τη ζωή του.

Παρότι το δωμάτιο ήταν υπόγειο και έκανε κρύο, ο Μέμντουρ έβγαλε όλα του τα ρούχα εκτός από την περισκελίδα η οποία έκρυβε μόνο τα γεννητικά του όργανα αφήνοντας τους γλουτούς εκτεθειμένους. Ο νοοχορευτής γονάτισε και με τα δύο γόνατα, ένωσε τις γροθιές του μπροστά του, και ακούμπησε το μέτωπό του επάνω τους.

Έμεινε έτσι για μερικά λεπτά, ενώ ο Κάλνεντουρ στεκόταν σε μια γωνία του δωματίου. Μετά, ο Μέμντουρ άρχισε να κινείται τόσο απρόσμενα αλλά και φυσικά που ήταν σαν το νερό που ξεκινά να τρέχει από μια πηγή. Και το νερό συνέχισε να κυλά, αβίαστα: η μία χορευτική κίνηση του Μέμντουρ διαδεχόταν την άλλη, το σώμα του στροβιλιζόταν και κύρτωνε, κύρτωνε και στροβιλιζόταν, τα μέλη του άλλες φορές έφερναν στο μυαλό πλοκάμια υδρόβιου πλάσματος, άλλες φορές ευλύγιστα κλωνάρια δέντρων. Θα νόμιζε κανείς ότι ο νοοχορευτής δεν ήταν άνθρωπος αλλά κάτι διαφορετικό, κάτι προερχόμενο έξω από τη Μοργκιάνη. Αντιθέτως, όμως, ήταν *απόλυτα* Μοργκιανός. Όπως και όλοι οι νοοχορευτές. Οι δυνάμεις τους ζωντάνευαν μόνο σε τούτη τη διάσταση· πουθενά αλλού στο Γνωστό Σύμπαν, σύμφωνα μ'ό,τι είχε ακούσει ο Κάλνεντουρ.

Οι κινήσεις του Μέμντουρ γίνονταν ολοένα και πιο γρήγορες, και ήταν ολοένα και πιο δύσκολο για το μάτι να της παρακολουθήσει. Ο νοοχορευτής έμοιαζε με μαύρο στρόβιλο. Έμοιαζε, κάπου-κάπου, να έχει περισσότερα από δύο χέρια ή πόδια: τρία, πέντε, έξι! Ή περισσότερα κεφάλια από ένα! Ο Κάλνεντουρ αισθανόταν ζαλισμένος· όλη η ερωτική επιθυμία τον είχε εγκαταλείψει. Ο χορός της νόησης δεν προκαλούσε έρωτα· μονάχα δέος.

Ο Μέμντουρ στροβιλιζόταν και στροβιλιζόταν και στροβιλιζόταν. Για κάμποση ώρα. Ενώ ο Κάλνεντουρ είχε ακουμπήσει την πλάτη του στη γωνία του δωματίου και σταυρώσει τα χέρια του μπροστά του, περιμένοντας.

Η Έρνελιθ, παρατηρούσε, δεν είχε ακόμα φύγει από την πόρτα.

Κινούμενος απρόσμενα, πλησίασε το κατώφλι. Η Έρνελιθ, παρότι μάλλον ζαλισμένη από τον νοοχορευτή, αμέσως έκανε να φύγει, με τρόπο γρήγορο κι επιδέξιο.

«Περίμενε,» της είπε ο Κάλνεντουρ, κι εκείνη στάθηκε. Στράφηκε να τον ατενίσει.

«Ήμουν περίεργη να δω πού ήσασταν,» εξήγησε.

Ο Κάλνεντουρ τής έκανε νόημα νάρθει μέσα, κι εκείνη τον ακολούθησε.

Ο Μέμντουρ ακόμα χόρευε· αμφίβολο ήταν αν είχε καταλάβει την είσοδο της Έρνελιθ. Όταν οι νοοχορευτές χόρευαν τον χορό της νόησης δεν είχαν επαφή με τον γύρο χώρο.

Μετά από λίγη ώρα ακόμα, ο χορός τελείωσε: όχι απότομα: σταδιακά. Σαν μια σβούρα που στροβιλίζεται ολοένα και πιο αργά, μέχρι να πάψει να κινείται. Ο Μέμντουρ κατέληξε να βρίσκεται στην ίδια γονατιστή θέση με πριν – ακριβώς στο ίδιο σημείο μέσα στο δωμάτιο – με τις γροθιές του ενωμένες μπροστά του και το μέτωπό του ακουμπισμένο επάνω τους.

Μερικές στιγμές πέρασαν χωρίς να κινηθεί στο ελάχιστο, χωρίς να μιλήσει. Η αναπνοή του δεν αντηχούσε λαχανιασμένη· δεν ακουγόταν καθόλου. Ύστερα, ο νοοχορευτής ορθώθηκε. Τα μάτια του έμοιαζαν να κοιτάζουν τον Κάλνεντουρ και την Έρνελιθ και συγχρόνως να *μην* τους κοιτάζουν, σαν ακόμα να ονειρευόταν.

Η Έρνελιθ, ατενίζοντας το σώμα του, ξεροκατάπιε. *Είναι όμορφος,* όφειλε να παραδεχτεί. Δεν απορούσε που ο νοοχορευτής είχε μαγέψει τον Κάλνεντουρ. Αλλά θα έβρισκε, στο τέλος, έναν τρόπο να φέρει τον Κάλνεντουρ στο κρεβάτι της. Η Έρνελιθ ήταν κυνηγός: περίμενε, παρατηρούσε...

Αναρωτήθηκε, προς στιγμή, πώς θα ήταν να είχε τον νοοχορευτή από κάτω της, ανάμεσα στα πόδια της, με το ορθωμένο όργανό του μέσα της, με τα χέρια της επάνω στο στήθος του. Δεν μπορούσε παρά να το σκεφτεί, έστω και φευγαλέα. Και δεν κάκισε τον εαυτό της γι’αυτό. Ποια γυναίκα *δεν* θα το σκεφτόταν, βλέποντάς τον έτσι μπροστά της;

Ο Κάλνεντουρ ρώτησε, χωρίς βιάση: «Τι είδες;»

«Σου έχω εξηγήσει ότι δεν ‘βλέπω’, Κάλνεντουρ. Κανένας νοοχορευτής δεν ‘βλέπει’. *Αισθανόμαστε·* το μυαλό μας είναι τα μάτια μας.» Ο Μέμντουρ άρχισε να ντύνεται, κρύβοντας το μαύρο σώμα του που γυάλιζε από τον ιδρώτα. Όταν είχε φορέσει σχεδόν όλα του τα ρούχα, είπε: «Η πόλη φοβάται... Ο φόβος είχε γεμίσει ξανά το μυαλό μου σαν μολυσμένο νερό...» Τελειώνοντας με την ένδυσή του, κάθισε πάνω στον παλιό, σκεπασμένο με ύφασμα βωμό του Παντοβόρου Σκότους, φανερά κουρασμένος τώρα, ύστερα από τον χορό του. Μπορεί να έμοιαζε με γιος θεών, αλλά δεν ήταν· ήταν θνητός όπως όλοι τους. «Φοβούνται εμάς, Κάλνεντουρ: τους αυτονομιστές. Φοβούνται ότι θα καταστρέψουμε τις περιουσίες τους, φοβούνται ότι θα τους σκοτώσουμε–»

«Ο κόσμος είναι *ηλίθιος,*» γρύλισε ο Κάλνεντουρ. «Φοβάται τους απελευθερωτές του και λατρεύει τους δυνάστες του!»

«Φοβούνται τον ερχομό του Φύλακα,» συνέχισε ο Μέμντουρ σαν να μην τον είχαν διακόψει. «Τον θέλουν και τον φοβούνται συγχρόνως. Είναι διχασμένοι. Τα μυαλά τους ταραγμένα. Θα τους σώσει ο Φύλακας, ή θα τους καταστρέψει;»

«Θα τους καταστρέψει! Μόνο οι ίδιοι μπορούν να σώσουν τους εαυτούς τους!»

«Όλα τα πολιτικά πρόσωπα της Φάνρηβ βρίσκονται σε μεγάλη αναστάτωση. Μια γυναίκα φαίνεται πως θα πάρει τη θέση ενός άντρα, και το μυαλό της είναι στραμμένο προς τη σταθερότητα που βλέπει σ'αυτούς που άλλοι θεωρούν καταπιεστές.»

Ο Κάλνεντουρ δεν ζήτησε λεπτομέρειες, γιατί ήξερε πως ο Μέμντουρ απλά του έλεγε ό,τι είχε φέρει ο χορός στο μυαλό του. Ποια γυναίκα μπορεί να ήταν αυτή που θα έπαιρνε τη θέση ενός άντρα; Η Ζιρίνα; Ήταν τελικά προδότρια; Μα, ο Ύρελκουρ'χοκ και η Μάλμεντιρ είχαν πει ότι οι Χαρνώθιοι είχαν βάλει μια συσκευή παρακολούθησης μέσα στο μάτι του Εθέλδιρ, και μάλλον έτσι είχαν εντοπίσει τους αυτονομιστές. Δεν ήταν η Αιρετή που τους είχε προδώσει.

«Η νόηση κατασκόπων βρίσκεται στο να πιέσουν ανθρώπους που θα ψηφίσουν για να φέρουν νεκρούς ξανά στη ζωή αλλά στραμμένους προς διαφορετική εξουσία.»

Πρέπει να μιλά για τις εκλογές των καινούργιων Αιρετών... σκέφτηκε ο Κάλνεντουρ.

«Τα αγρίμια που καιροφυλαχτούν έξω από την πόλη μαζί με τους εξόριστους δεν θ'αργήσουν να πλησιάσουν. Η γυναίκα που στέκεται στον δρόμο τους, την οποία πολλοί αντιπαθούν, θα φανεί σαν σώτειρα τώρα· τα μυαλά τους ήδη αναζητούν ασφάλεια· η οργή που θα έρθει από έξω θα τους σπρώξει προς αυτήν. Αλλά ούτε εκείνη μπορεί να προσφέρει την ασφάλεια που δεν έχει: ένα κακόβουλο μυαλό παρατηρεί τις κινήσεις της, και δρα πίσω από την πλάτη της!»

«Προδότες ανάμεσα στους Χαρνώθιους; Άνθρωποι που είναι με το μέρος της Κοινοπολιτείας;» δεν μπόρεσε παρά να ρωτήσει ο Κάλνεντουρ.

Ο Μέμντουρ δεν απάντησε. «Οι ταραγμένες ψυχές τους θα ταραχτούν ακόμα περισσότερο όταν τα νέα για έναν παλιό ήρωα, τώρα με ένα μάτι, θα φτάσουν στ'αφτιά τους. Δε θα ξέρουν από πού να αναζητήσουν προστασία.

»Πολλές δυνάμεις προσπαθούν να κερδίσουν την εύνοια ενός ο οποίος έχει έρθει από αλλού. Ίσως ο ρόλος του να είναι καθοριστικός για το προς τα πού θα γείρει η πλάστιγγα. Ασφάλεια για την πόλη, ή μεγάλη προδοσία; Όλοι τον εμπιστεύονται, κανένας δεν τον εμπιστεύεται.»

Ο Κάλνεντουρ ρώτησε: «Για την επίθεση στο Μέγαρο των Αιρετών δεν είδες– δεν *έμαθες* τίποτα; Ποιος μπορεί να έκανε την επίθεση;»

Ο Μέμντουρ έμεινε σιωπηλός. «Έχεις κάτι να πιω, Κάλνεντουρ;»

«Δε θα πάρω απάντηση, ε;»

«Γνωρίζεις ότι σου λέω μόνο ό,τι μπορώ.»

«Πάμε επάνω,» πρότεινε ο Κάλνεντουρ. «Εκεί έχει και νερό και κρασί.»

Η Έρνελιθ δεν ήξερε τι να σκεφτεί για όλα τούτα. Δεν γνώριζε τόσο καλά την πολιτική κατάσταση στη Φάνρηβ όσο ο Κάλνεντουρ. Οι νοοχορευτές, πάντως, πάντοτε τη μπέρδευαν μ'αυτά που έλεγαν. Ακόμα και στην πατρίδα της, στις Σκιερές Κοιλάδες.

Ακολούθησε τους δύο άντρες καθώς έβγαιναν από το δωμάτιο, αφήνοντάς το στο υπόγειο σκοτάδι.

Ο Εθέλδιρ και η Ζιρίνα δεν μπορούσαν να κοιμηθούν, και η δεύτερη δεν είχε κουράγιο τώρα για να επιστρέψει στην οικία των Φέρενερ στο Υαλουργείο, ούτε και ήθελε να τον αφήσει μόνο του. Συγύριζαν λοιπόν το σπίτι, μαζεύοντας θραύσματα και προσπαθώντας να βάλουν τα πράγματα στη θέση τους, όπως ήταν πριν από την επίθεση των Χαρνώθιων. Η Μαύρη Γούνα είχε έρθει μέσα στο καθιστικό του ισογείου και καθόταν κουλουριασμένη μπροστά στον κλειστό τηλεοπτικό δέκτη.

Σε κάποια στιγμή, πετάχτηκε όρθια αλυχτώντας.

Ο Εθέλδιρ, ακόμα έχοντας το αριστερό του μάτι καλυμμένο, κατέβηκε από τον όροφο του σπιτιού, βιαστικά· η Ζιρίνα βγήκε απ'το υπνοδωμάτιο του ισογείου.

Ο Ύρελκουρ'χοκ και η Μάλμεντιρ είχαν μόλις μπει, παραμερίζοντας τη σπασμένη εξώπορτα.

«Δόξα στους θεούς, είστε καλά!» είπε ο Εθέλδιρ.

«Τι κάνετε εδώ;» ρώτησε η Μάλμεντιρ. «Ήμασταν στην Πόλη της Αέναης Νύχτας και ήρθαμε προς το σπίτι. Είδαμε ότι δεν ήταν κανένας Χαρνώθιος τριγύρω αλλά δύο γνώριμες σκιές περιφέρονταν μέ-

σα, και ένας γιγαντόλυκος» – κοίταξε προς τη μεριά της Μαύρης Γούνας – «ξεκουραζόταν.»

«Στην Πόλη της Αέναης Νύχτας;» απόρησε η Ζιρίνα. «Μας είπαν ότι οι αυτονομιστές σάς έκλεψαν από τους Χαρνώθιους.»

«Ποιος σας το είπε;»

Συναντήσατε τον Κάλνεντουρ; ρώτησε ο Ύρελκουρ'χοκ.

Ο Εθέλδιρ τούς εξήγησε τι είχε συμβεί.

Η Αρχόντισσα λέει ψέματα, είπε ο Ύρελκουρ. *Αποκλείεται να μην ήξερε!*

«Συμφωνούμε, φίλε μου,» αποκρίθηκε ο Εθέλδιρ. «Για το μάτι, τουλάχιστον, όντως *αποκλείεται* να μην ήξερε.»

«Να δείτε που θα τιμωρήσει δημοσίως τη Νικόλ, για να διαλύσει την κακή εικόνα για τον εαυτό της,» είπε η Ζιρίνα.

«Πολύ πιθανό,» συμφώνησε η Μάλμεντιρ.

Το ραβδί μου; ρώτησε ο Ύρελκουρ.

«Εδώ είναι,» είπε ο Εθέλδιρ. «Επάνω. Δεν το πήραν μαζί τους. Το πέταξαν στο πάτωμα, μαζί με μερικά όπλα.»

«Όσα όπλα καταφέραμε να πιάσουμε...» εξήγησε η Μάλμεντιρ.

«Κρίνοντας από την κατάσταση του χώρου επάνω,» είπε ο Εθέλδιρ μειδιώντας, «δεν τους αφήσατε να σας συλλάβουν εύκολα.» Κι οι δυο τους ήταν χτυπημένοι, παρατηρούσε. Είχαν γαλανισμούς (η μαυρόδερμη Μάλμεντιρ) και μελανιές (ο γαλανόδερμος Ύρελκουρ) στα πρόσωπά τους και, αναμφίβολα, στα σώματά τους, κάτω από τα ρούχα τους τα οποία ήταν φανερά τραβηγμένα και μισοσκισμένα. Μπλε αίμα είχε βάψει την κίτρινη μπλούζα της Μάλμεντιρ στον αριστερό ώμο· κόκκινο αίμα είχε βάψει το πουκάμισο του Ύρελκουρ στο στήθος, αλλά το τραύμα δεν πρέπει να ήταν τίποτα περισσότερο από μια αμυχή – από λεπίδα οπλολόγχης ίσως.

Μπορεί, πάντως, να είχαν επάνω τους πολλά χτυπήματα μα κανένα δεν φαινόταν τόσο σοβαρό όσο αυτό στον αριστερό μηρό του Εθέλδιρ. Στη σουίτα του Άλφεντουρ, ο Θάλβακιρ είχε βγάλει τη σφαίρα από το σώμα του πρώην Προμάχου της Επανάστασης, όμως και πάλι εκείνος βάδιζε κουτσαίνοντας ελαφρώς. Για την ακρίβεια, τώρα που η ένταση είχε περάσει, κούτσαινε χειρότερα, και πονούσε χειρότερα. Το σώμα του ήθελε ξεκούραση αλλά, συγχρόνως, δεν μπορούσε και να κοιμηθεί, δεν μπορούσε να χαλαρώσει.

«Μας ξέρεις, δε μας ξέρεις;» είπε η Μάλμεντιρ επιστρέφοντάς του το μειδίαμα. «Θα τους αφήναμε να μας πιάσουν εύκολα;»

«Δεν είστε τραυματισμένοι άσχημα, ευτυχώς...»

Η Μάλμεντιρ κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δεν είμαστε.»

Εσύ; ρώτησε ο Εθέλδιρ τον Ύρελκουρ, στη Σιωπηλή Γλώσσα.

Εκείνος άγγιξε με το ένα χέρι το αιματοβαμμένο σημείο του πουκαμίσου του, ενώ με το άλλο χέρι έλεγε: *Δεν είναι τίποτα. Λίγο αντισηπτικό θέλει μόνο.*

«Πώς βρεθήκατε στην Πόλη, αλήθεια;» ρώτησε ο Εθέλδιρ. «Ο αδελφός μου σας πήγε εκεί;»

«Ποιος άλλος;» είπε η Μάλμεντιρ. «Εμείς δεν έχουμε Φυλαχτό. Εκείνος, όμως, έχει δύο. Το ένα το πήρε από τη Ζιρίνα» – κοίταξε προς στιγμή την Αιρετή – «το άλλο μάς είπε ότι το είχε από καιρό. Το είχε βρει, λέει, κάπου στον Λαβύρινθο.»

«Από καιρό;» έκανε η Ζιρίνα. «Δηλαδή, οι αυτονομιστές είχαν από καιρό πρόσβαση στην Πόλη;»

«Έτσι φαίνεται.»

Η Ζιρίνα κοίταξε τον Εθέλδιρ, με κάποια ανησυχία στο βλέμμα της.

Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους. «Έχουμε σημαντικότερα προβλήματα τώρα.»

«Θέλω πίσω το Φυλαχτό μου,» είπε η Ζιρίνα.

11

Εσπευσμένη Δημοσιογραφία· τα Λόγια του Βιοσκόπου· Ένα Διάγγελμα· η Οργή Μιας Φυλακισμένης

Η Μάλμεντιρ έγραψε ένα άρθρο για τον *Κήρυκα της Φάνρηβ* ώσπου να ξημερώσει.

Η Ζιρίνα την άκουγε να πατά τα πλήκτρα κάποιου πληκτρολογίου στον πάνω όροφο του σπιτιού. Η ίδια ήταν καθισμένη στο καθιστικό του ισόγειου, με τη Μαύρη Γούνα κουλουριασμένη δίπλα στην πολυθρόνα της. Δε μπορούσε να κοιμηθεί. Έπινε τσάι από μια κούπα και κάπνιζε στριφτά τσιγάρα. Επιπλέον, ήταν *χρήσιμο* να μείνει ξάγρυπνη, νόμιζε, γιατί το σπίτι ήταν ουσιαστικά ανοιχτό. Είχαν βάλει τις εξώπορτες στις θέσεις τους αλλά δεν έπαυαν να είναι σπασμένες· μπορούσε κάποιος, με ελάχιστη προσπάθεια, να τις παραμερίσει και να μπει. Ο Ύρελκουρ'χοκ την είχε διαβεβαιώσει ότι είχε υφάνει μια μαγγανεία και στην κάτω εξώπορτα και στην πάνω – μια μαγγανεία που θα τον ειδοποιούσε αν κανείς επιχειρούσε να εισβάλει – όμως, και πάλι, η Ζιρίνα δεν αισθανόταν καθησυχασμένη. Εξάλλου, ό,τι γινόταν με μαγεία μπορούσε επίσης να ξεγίνει με μαγεία, σωστά;

Αν ήμουν άλλη θα είχα πάει στο σπίτι μου. Αλλά δεν ήταν άλλη. Ήταν η Ζιρίνα ωλ Φέρενερ, και είχε, στο σύντομο παρελθόν, πολεμήσει μαζί με τους επαναστάτες για να ελευθερώσει την πόλη της από τους Παντοκρατορικούς – πράγμα για το οποίο ήταν περήφανη. Έτσι, δεν θα εγκατέλειπε τώρα τους συντρόφους της αφύλαχτους, σε καμία περίπτωση. Ο Εθέλδιρ κοιμόταν στο υπνοδωμάτιο· ήταν τραυματισμένος. Ο Ύρελκουρ'χοκ και η Μάλμεντιρ ήταν επίσης χτυπημένοι, αν και τα τραύματά τους δεν ήταν σοβαρά. Η Ζιρίνα ήταν, απόψε, η συγκριτικά πιο ανέγγιχτη απ' όλους.

Η αυγή τη βρήκε στην πολυθρόνα, να καπνίζει ακόμα ένα τσιγάρο.

Η Μαύρη Γούνα ξύπνησε και της έγλειψε το αριστερό πέλμα καθώς η Ζιρίνα είχε τα πόδια της τεντωμένα μπροστά της και σταυρωμένα στον αστράγαλο. Νιώθοντας να γαργαλιέται, γέλασε. «Σταμά-

τα, άτακτο κορίτσι!» είπε στη γιγαντολύκαινα και τη χάιδεψε δυνατά στο κεφάλι, ανάμεσα στ'αφτιά.

Η Μαύρη Γούνα γρύλισε χαριτωμένα. Ήταν, τουλάχιστον, χαριτωμένο αν τη γνώριζες· αν *δεν* τη γνώριζες, ήταν τρομαχτικό σχετικά.

Η Μάλμεντιρ κατέβηκε από τον όροφο και χαιρέτησε τη Ζιρίνα. Ήταν πλυμένη και καλοντυμένη, είχε την τσάντα της περασμένη στον ώμο, και αναμφίβολα κάποιο μικρό όπλο πρέπει να κρυβόταν κάτω απ'το πανωφόρι της.

«Δεν κοιμάσαι;» είπε στη Ζιρίνα.

«Για να με βλέπεις ξύπνια.»

«Το ήλπιζα, για νάμαι ειλικρινής, να είναι κάποιος ξύπνιος εδώ κάτω· δεν ήθελα να ξυπνήσω τον Ύρελκουρ.»

«Τι συμβαίνει;»

Και τότε ήταν που η Μάλμεντιρ τής είπε ότι πήγαινε στη δουλειά της, στην εφημερίδα «*Ο Κήρυκας της Φάνρηβ*», για να παραδώσει ένα άρθρο σχετικά με ό,τι έγινε χτες βράδυ και ό,τι έκαναν στον Εθέλδιρ όσο ήταν κρατούμενος στο Μέγαρο των Φυλάκων. «Ο κόσμος πρέπει να μάθει.»

«Δε ρώτησες όμως τον Εθέλδιρ.»

«Νομίζεις ότι θα έχει πρόβλημα; Απλά τα γεγονότα αναφέρω: ούτε καν σχολιάζω. Και δεν υπάρχει χρόνος τώρα για να συζητήσουμε· η εφημερίδα σε λίγο τυπώνεται. Ελπίζω το άρθρο να περάσει χωρίς κανένας να παρέμβει.»

Η Ζιρίνα ένευσε. «Πήγαινε,» είπε. «Και, όχι, δε νομίζω ο Εθέλδιρ να έχει πρόβλημα. Αλλά, ούτως ή άλλως, είσαι δημοσιογράφος, τη δουλειά σου κάνεις και την αλήθεια λες. Εμείς δεν έχουμε κάτι να κρύψουμε.»

Η Μάλμεντιρ τη χαιρέτησε κι έφυγε από τη σπασμένη πόρτα, χωρίς να τη βάλει ξανά στη θέση της με πολύ προσοχή. Η Ζιρίνα σηκώθηκε από την πολυθρόνα και την κοίταζε απ'το παράθυρο, να κατευθύνεται προς τον κοντινό στάβλο για να πάρει το άλογό της.

Όταν ο Εθέλδιρ ξύπνησε, του έφτιαξε μια κούπα τσάι και του είπε για τη Μάλμεντιρ και το άρθρο της.

«Θα το πρότεινα κι εγώ, αν δεν ήμουν τόσο κουρασμένος χτες βράδυ,» είπε εκείνος. Ύστερα από το συμμάζεμα του σπιτιού, η εξάντληση τελικά τον είχε χτυπήσει απρόσμενα· είχε πάει στο υπνοδω-

μάτιο και είχε ξαπλώσει με τα ρούχα. «Εσύ από πότε έχεις σηκωθεί;»
«Δεν κοιμήθηκα καθόλου.»
«Γιατί;»
Ανασήκωσε τους ώμους καθώς ήταν πάλι καθισμένη στην πολυθρόνα. «Δε μπορούσα, και κάποιος έπρεπε να σας φυλάει.»
Ο Εθέλδιρ, που ήταν καθισμένος στον καναπέ, χαμογέλασε κουνώντας το κεφάλι. Εξακολουθούσε να καλύπτει το αριστερό του μάτι με το μαντήλι του Άλφεντουρ. «Με τον θείο σου πότε θα μιλήσεις;»
«Τώρα, βασικά.»
Αλλά, προτού προλάβει να σηκωθεί απ'την πολυθρόνα, η Μάλμεντιρ επέστρεψε στο σπίτι.
«Τι έγινε;» τη ρώτησε η Ζιρίνα.
Εκείνη μειδίασε. «Όλα εντάξει. Κανείς δεν ρώτησε τίποτα. Βιάζονταν να τυπώσουν το φύλλο, και τους είπα ότι ήταν ένα άρθρο που έπρεπε *οπωσδήποτε* να συμπεριλάβουν, για κάτι το οποίο είχε συμβεί χτες βράδυ – πολύ σημαντικό γεγονός που θα έκανε την εφημερίδα ανάρπαστη.»
«Δεν τους είπες ψέματα,» είπε ο Εθέλδιρ. «Ο *Κήρυκας* σίγουρα θα εξαφανιστεί σήμερα απ'όλα τα περίπτερα.»

Αφού οι υπηρέτριες άλλαξαν τους επιδέσμους και τα βοτάνια στα εγκαύματά της, κάθισε να πάρει το πρωινό της πλάι σ'ένα μεγάλο παράθυρο που έβλεπε την αυλή του Μεγάρου των Φυλάκων και την πόλη κάτω από το Μέγαρο.
Οι καταραμένοι αυτονομιστές, σκεφτόταν η Κέσριμιθ καθώς διαπίστωνε ότι, μετά από τις αλλαγές επιδέσμων, δεν είχε όρεξη για φαγητό. *Οι καταραμένη αυτονομιστές!... Θα τους βρω. Θα τους αφανίσω όλους!* Χτες βράδυ, ο Θόρεντιν και η Νικόλ, δυστυχώς, δεν τα είχαν καταφέρει και πολύ καλά. Μονάχα κάτι ελάχιστους είχαν πιάσει· οι άλλοι είχαν ξεφύγει από ένα υπόγειο που έβγαζε στους υπονόμους της Φάνρηβ. Οι αιχμάλωτοι, όμως, ίσως να έδιναν χρήσιμες πληροφορίες. Ίσως να ήξεραν πού μπορεί να είχαν πάει οι σύντροφοί τους. Αν και, βέβαια, οι αυτονομιστές που είχαν ξεφύγει δεν ήταν ηλίθιοι· μάλλον δεν θα πήγαιναν εκεί όπου μπορούσε κανείς να τους προδώσει: λογικά θα πήγαιναν σε κάποιο απρόβλεπτο μέρος...
Συνεχώς δυσκολίες. Στα πάντα!

Και θα νόμιζε κανείς ότι, τώρα που είχαν φύγει οι Παντοκρατορικοί, τα πράγματα θα ήταν πιο απλά στην πόλη. Αλλά ο Χάρλαεθ Βοκ δεν το ήθελε έτσι. *Μας δοκιμάζει,* θα έλεγαν οι ιερείς του. Η Κέσριμιθ, όμως, δεν ήταν και *τόσο* θρησκευόμενη. Ανέκαθεν την κατηγορούσαν για άθεη.

Αναστέναξε. Το ήξερε πως τώρα μια δύσκολη – *ακόμα* μια δύσκολη – απόφαση την περίμενε:

Τι θα έκανε με τη Νικόλ.

Και τι θα έλεγε ενώπιον της πόλης για όλα όσα είχαν συμβεί. Διότι έπρεπε οπωσδήποτε να μιλήσει. Αν κρυβόταν, αυτό θα δημιουργούσε άσχημη εικόνα για το άτομό της. Μια ευγενής του Βασιλείου, Βασιλική Αντιπρόσωπος, Αρχόντισσα προτεκτοράτου, έπρεπε να αναλαμβάνει πλήρως τις ευθύνες της.

Μια υπηρέτρια χτύπησε την πόρτα της και ρώτησε αν η Υψηλοτάτη θα ήθελε τις σημερινές εφημερίδες. Λεγόταν πως στον *Κήρυκα της Φάνρηβ* είχε εμφανιστεί ένα άρθρο σχετικά με τα χτεσινοβραδινά γεγονότα–

«Τι άρθρο;» έκανε η Κέσριμιθ. «Πότε πρόλαβαν;»

«Δεν ξέρω, Αρχόντισσά μου... Να σας αφήσω τα έντυπα;»

Η Κέσριμιθ κατένευσε, και η υπηρέτρια τα άφησε στο τραπέζι, πλάι στο πρωινό, και έφυγε.

Η Αρχόντισσα της Φάνρηβ έπιασε τον *Κήρυκα* και δεν άργησε καθόλου να βρει το άρθρο που την ενδιέφερε. Η πρώτη του παράγραφος ήταν στην πρώτη σελίδα, και ολόκληρο ήταν στη σελίδα 12. Το είχε γράψει η Μάλμεντιρ αλ Ορένουν. Φυσικά! Η επαναστάτρια που έμενε μαζί με τον Εθέλδιρ. Ήταν δημοσιογράφος του *Κήρυκα της Φάνρηβ*.

Το άρθρο μιλούσε για την επίθεση στο σπίτι του Εθέλδιρ, λέγοντας τα πράγματα όπως είχαν συμβεί. Ανέφερε επίσης ότι οι αυτονομιστές είχαν σώσει (ναι, *σώσει* έγραφε η λυσσασμένη λύκαινα!) τη γράφουσα και τον σύζυγό της από τα χέρια των μαχητών της Χάρνωθ. Δεν τους είχαν πειράξει: απλά τους είχαν πάρει μακριά και μετά τους είχαν αφήσει να φύγουν. Η Μάλμεντιρ δεν είχε δει τα πρόσωπά τους· όλοι φορούσαν κλειστές κουκούλες. (*Ναι, εντάξει! Σε πιστέψαμε ότι δεν σχετίζεσαι με παρανόμους, καταραμένη σκύλα!* σκέφτηκε η Κέσριμιθ.) Και μετά, το άρθρο μιλούσε αναλυτικά για το πώς οι άνθρωποι της Αρχόντισσας (έτσι ακριβώς τους αποκαλούσε,

ανθρώπους της Αρχόντισσας) είχαν εμφυτεύσει μια συσκευή παρακολούθησης μέσα στο αριστερό μάτι του Εθέλδιρ, και τόνιζε ότι μία απ'αυτούς τους «ανθρώπους της Αρχόντισσας» ήταν η Νικόλ Μικρόδομη, μια πράκτορας της Παντοκράτειρας που μέχρι στιγμής η μοίρα της αγνοείτο. Ο άλλος «άνθρωπος της Αρχόντισσας» ήταν ο μάγος Μάλμεντιρ'χοκ, Χαρνώθιος, ο οποίος κατοικούσε στο Μέγαρο των Φυλάκων.

Η ελεεινή δημοσιογράφος ούτε που είχε αναφέρει πως η Κέσριμιθ είπε ότι δεν είχε η ίδια διατάξει να γίνει τίποτα απ'αυτά, ότι όλα είχαν συμβεί εν αγνοία της.

Γιατί την άφησαν να δημοσιεύσει τέτοιο άρθρο; Έπρεπε να με είχαν ρωτήσει πρώτα! Θέλουν να προκαλέσουν αποσταθεροποίηση στην πόλη, οι άθλιοι;

Η Ζιρίνα κάλεσε τηλεπικοινωνιακά τον θείο της, Σάρμαλκιρ'νιρ ωλ Φέρενερ, και του είπε για την περίπτωση του Εθέλδιρ εν συντομία, χωρίς λεπτομέρειες για το τι ακριβώς είχε συμβεί. Ο μάγος υποσχέθηκε ότι σε λίγο θα ήταν στο σπίτι του Εθέλδιρ, και πράγματι δεν άργησε να έρθει. Ένας ψιλόλιγνος άντρας που δεν έμοιαζε καθόλου στη Ζιρίνα· θύμιζε αρχαίο δέντρο από το Χαμηλό Δάσος.

«Η πόρτα θέλει, πάντως, φτιάξιμο,» είπε χαμογελώντας, καθώς έμπαινε στο σαλόνι.

«Αυτό,» αποκρίθηκε η Ζιρίνα, «είναι το λιγότερο από τα προβλήματά μας, θείε.»

Εκείνος δεν ζήτησε να μάθει περισσότερα (άλλωστε, *η σιωπή είναι σύνεση,* όπως έλεγαν στη Μοργκιάνη)· έστρεψε το βλέμμα του στον Εθέλδιρ, που ήταν καθισμένος στον καναπέ, και στον Ύρελκουρ'χοκ, ο οποίος ήταν καθισμένος σε μια καρέκλα παραδίπλα.

«Καλημέρα,» χαιρέτησε. Γνωριζόταν, φυσικά, με τον Ύρελκουρ· είχαν συναντηθεί πολλές φορές στη Μαγική Ακαδημία της Φάνρηβ.

Ο Διαλογιστής ένευσε προς τη μεριά του Βιοσκόπου, γιατί ήξερε πως εκείνος δεν καταλάβαινε τη Σιωπηλή Γλώσσα.

Ο Εθέλδιρ είπε: «Καλημέρα. Θέλετε να ξαπλώσω;»

«Δεν υπάρχει λόγος,» αποκρίθηκε ο Σάρμαλκιρ'νιρ. «Μείνετε εκεί που είστε.» Πλησίασε τον καναπέ και κάθισε δίπλα του. «Αλλά βγάλτε αυτό το μαντήλι από το μάτι σας.»

Ο Εθέλδιρ το έβγαλε, και ο Σάρμαλκιρ’νιρ έκανε ένα ξόρκι φέρνοντας το ένα του χέρι μερικά εκατοστά μπροστά από το αριστερό μάτι του πρώην Προμάχου. Μετά από κάποια λεπτά έντονης αυτοσυγκέντρωσης, είπε: «Δε φαίνεται να υπάρχει κανένα... κάτι που να μην είναι μέρος του οργανισμού σας. Είναι βέβαιο ότι κάποια συσκευή–;»

«Δεν υπάρχει αμφιβολία,» τον διέκοψε ο Εθέλδιρ, και του εξήγησε τι ακριβώς είχε συμβεί στα μπουντρούμια του Μεγάρου των Φυλάκων. «Ο Ύρελκουρ’χοκ κατάφερε να εντοπίσει το σήμα που στέλνει η συσκευή.»

Ο Ύρελκουρ κατένευσε προς τη μεριά του Σάρμαλκιρ’νιρ.

Ο Βιοσκόπος είπε: «Δεν είναι, πάντως, ‘συσκευή’ ακριβώς. Όχι με τη συνηθισμένη έννοια. Έχει γίνει ένα με το νευρικό σας σύστημα–»

«Το έχω καταλάβει αυτό. Μπορούμε να τη βγάλουμε; Γίνεται;» Ο Εθέλδιρ δεν είχε υπομονή για θεωρητική κουβέντα.

Ο Σάρμαλκιρ’νιρ αναστέναξε κι έκανε ξανά κάποιο ξόρκι, εστιάζοντας το βλέμμα του στην αριστερή μεριά του κεφαλιού του Εθέλδιρ σαν να μπορούσε να διακρίνει εκεί πράγματα αόρατα στους άλλους.

«Λυπάμαι,» είπε ύστερα από λίγη ώρα μαγικής έρευνας, «δεν ξέρω πώς θα μπορούσε να αφαιρεθεί. Είναι μέρος του εαυτού σας πλέον.»

«Θα πρέπει να φύγει μαζί και το μάτι, δηλαδή.» Η φωνή του Εθέλδιρ ήταν σταθερή.

Ο Σάρμαλκιρ’νιρ κόμπιασε. «Αυτό... Ίσως... Αν μπορείτε κάπως να το καλύπτετε...»

«Δεν είναι μόνο ότι βλέπουν όσα βλέπω. Μπορούν και να με εντοπίζουν μέσα στην πόλη.»

Ο Βιοσκόπος έμεινε σιωπηλός.

«Μπορείτε να μου αφαιρέσετε το μάτι;» τον ρώτησε ο Εθέλδιρ.

«Μη βιάζεσαι,» πετάχτηκε η Ζιρίνα, που μέχρι στιγμής τα άκουγε όλ’ αυτά μουδιασμένη, απογοητευμένη· «ίσως να βρούμε λύση. Ίσως απλά ο θείος να μην ξέρει.»

Ο Σάρμαλκιρ’νιρ την κοίταξε σμίγοντας τα χείλη με δισταγμό. Μάλλον δεν συμφωνούσε μαζί της. Αλλά δεν είπε τίποτα.

Η Ζιρίνα ξεροκατάπιε βλέποντας την έκφρασή του καθώς και την έκφραση του Εθέλδιρ. *Είναι αποφασισμένος,* σκέφτηκε για τον τελευταίο. *Θα το κάνει.* Και το χειρότερο ήταν πως, λογικά... λογικά,

είχε δίκιο. Αλλά η Ζιρίνα δεν μπορούσε – δεν *ήθελε* – να το παραδεχτεί.

Ο Εθέλδιρ έπιασε το δεξί της χέρι καθώς εκείνη στεκόταν όρθια πλάι στον καναπέ όπου ήταν καθισμένος. «Έχουμε περάσει από πολλά... κι από πολύ πιο δύσκολα...» της είπε, με μαλακή φωνή. «Αν δεν το κάνω αυτό, θα σας είμαι άχρηστος– Ή, μάλλον, *επικίνδυνος* για όλους σας. Καταλαβαίνεις γιατί, έτσι δεν είναι;»

Η Ζιρίνα μόρφασε· ένα δάκρυ κύλησε από το δεξί της μάτι. Έγνεψε καταφατικά.

Ο Εθέλδιρ στράφηκε στον Σάρμαλκιρ'νιρ. «Μπορείτε εσείς να μου το αφαιρέσετε;»

«Δεν είμαι χειρούργος, κύριε. Βιοσκόπος είμαι, μόνο.»

Ο Εθέλδιρ ένευσε. «Εντάξει,» είπε, και έκρυψε πάλι το αριστερό του μάτι με το μαντήλι.

Ο θείος της Ζιρίνα σύντομα έφυγε, και ο επικοινωνιακός δίαυλος του σπιτιού άρχισε να χτυπά. Οι υποστηρικτές του Φύλακα και άλλοι γνωστοί του Εθέλδιρ και της Ζιρίνα είχαν αγοράσει τον *Κήρυκα της Φάνρηβ*· τα νέα είχαν αρχίσει να διαδίδονται στην πόλη.

Το αδέσποτο *σίρκι'θ* που είχε μπει στο σπίτι χτες βράδυ, ακόμα εδώ ήταν, και τώρα σκαρφάλωσε πάνω στην κάβα στη γωνία του καθιστικού, κοιτάζοντας με διαμαντένια μάτια.

Η Αρχόντισσα Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ, καλοντυμένη και με τα μαλλιά της χτενισμένα έτσι ώστε να κρύβουν το έγκαυμα στο δεξί της μάγουλο, καθόταν μπροστά σ'έναν τηλεοπτικό πομπό και μιλούσε, μεταδίδοντας το μήνυμά της σ'όλη τη Φάνρηβ μέσω των τηλεοπτικών καναλιών *Ανοιχτός Δίαυλος* και *Φως,* τα οποία, φυσικά, ελέγχονταν πλήρως από εκείνη. Όλες τις καίριες θέσεις τις είχαν άνθρωποι που την υποστήριζαν, πιστοί στο Βασίλειο της Χάρνωθ.

«Πολίτες της Φάνρηβ, κάποιοι σήμερα βιάστηκαν να σας ενημερώσουν για δυσάρεστα γεγονότα που συνέβησαν τη νύχτα που μας πέρασε. Και όχι μόνο βιάστηκαν αλλά διαστρέβλωσαν και την αλήθεια – από λάθος τους, ίσως.

»Ένα σημερινό άρθρο του *Κήρυκα,* γραμμένο από τη δημοσιογράφο Μάλμεντιρ αλ Ορένουν, φαίνεται να υπονοεί πως εγώ ευθύνομαι και για την επίθεση στο σπίτι του Εθέλδιρ ωλ Σαρέλκεμ και

για ό,τι συνέβη στον ίδιο όσο βρισκόταν κρατούμενος στο Μέγαρο των Φυλάκων.

»Η αλήθεια είναι πως καμία γνώση αυτών των ενεργειών δεν είχα. Οι μαχητές της Χάρνωθ δεν επιτέθηκαν στο σπίτι του Εθέλδιρ με δική μου διαταγή. Επιτέθηκαν με διαταγή μιας γυναίκας που μέχρι στιγμής με υπηρετούσε ως πράκτορας. Ούτε εγώ προσωπικά έδωσα εντολή να εμφυτευτεί καμία συσκευή παρακολούθησης στο αριστερό μάτι του Εθέλδιρ όσο ήταν κρατούμενος στο Μέγαρο των Φυλάκων. Έγινε κι αυτό με πρωτοβουλία της ίδιας γυναίκας που μέχρι στιγμής με υπηρετούσε ως πράκτορας. Δεν είχα λάβει καμία γνώση.

»Η γυναίκα στην οποία αναφέρομαι ονομάζεται Νικόλ Μικρόδομη και, όπως γράφει το άρθρο, ήταν όντως κάποτε πράκτορας της Παντοκράτειρας. Αλλά δεν την 'υπέθαλπα', όπως λένε κάποιοι· είχα αποφασίσει να της δώσω μια *δεύτερη ευκαιρία,* γιατί πιστεύω πως σε όλους μας αξίζει μια δεύτερη ευκαιρία, ασχέτως παλιότερων ενεργειών μας. Επειδή κάποιος είχε, κάποτε, υπηρετήσει την Παντοκράτειρα, αυτός δεν νομίζω πως από μόνος του είναι λόγος για να τον καταδικάσουμε. Η Συμπαντική Παντοκρατορία δεν υφίσταται πλέον, ούτε στη Μοργκιάνη ούτε πουθενά στο Γνωστό Σύμπαν. Και δεν είμαι από τους ανθρώπους που πιστεύουν πως όσοι έτυχε, εκείνη τη δύσκολη για όλους μας περίοδο, να υπηρετήσουν την Παντοκρατορία πρέπει να εκτελεστούν. Προτιμώ να κρίνω τους άλλους από τις πράξεις τους στο παρόν, όχι στο παρελθόν!

»Έτσι, είχα αποφασίσει να δώσω μια δεύτερη ευκαιρία στη Νικόλ Μικρόδομη ώστε να με υπηρετήσει για το καλό της πόλης μας. Η Νικόλ, όμως, αποδείχτηκε απρόβλεπτη και επικίνδυνη. Έδρασε αυτόβουλα και παράνομα. Σε καμία περίπτωση δεν θα είχα συμφωνήσει να εμφυτευθεί συσκευή παρακολούθησης στο μάτι ενός ήρωα της Επανάστασης. Σε καμία περίπτωση δεν θα είχα συμφωνήσει να γίνει εισβολή στο σπίτι οποιουδήποτε πολίτη της Φάνρηβ χωρίς καλό λόγο – πόσω μάλλον στο σπίτι ενός ήρωα της Επανάστασης!

»Η Νικόλ θα τιμωρηθεί για τις παράνομες ενέργειές της όπως θα τιμωρείτο οποιοσδήποτε άλλος για αυτές. Τα παραπτώματά της είναι πολύ σοβαρά και, σε συνδυασμό με το άσχημο παρελθόν της, δεν μπορούν παρά να οδηγήσουν σε μια βαριά ποινή, για την οποία σύντομα θα μάθετε.

»Αλλά εκείνο που θέλω να σας διαβεβαιώσω είναι ότι το μόνο που με ενδιαφέρει είναι το καλό και η *ασφάλεια* της πόλης μας. Η ασφάλεια της πόλης μας. Από οποιεσδήποτε απειλές, εσωτερικές και εξωτερικές. Θέλω οι πολίτες της Φάνρηβ να σταματήσουν να φοβούνται, να νιώσουν πραγματικά ότι ο πόλεμος τελείωσε.

»Η Φάνρηβ, από τότε που ανέλαβα τη θέση της Αρχόντισσας εδώ, έχει γίνει, για εμένα, η ζωή μου. Αισθάνομαι τους κατοίκους της σαν παιδιά μου, ακόμα κι αυτούς που, για δικούς τους λόγους, με αντιπαθούν.»

Ύστερα από την πρώτη, ζωντανή εκπομπή του διαγγέλματος της, η Κέσριμιθ πρόσταξε τους τηλεοπτικούς σταθμούς να το προβάλλουν κάθε δύο ώρες, ώστε ο κόσμος να μην ξεχνά την αλήθεια για εκείνη.

«Πρέπει να προετοιμαστείς για το χειρότερο,» της είπε, στεκόμενος έξω απ'το κελί της, κοιτάζοντάς την από το καγκελωτό παραθυράκι της πόρτας, μισοκρυμμένη καθώς ήταν στις σκιές.

Τα μάτια της γυάλισαν, δακρυσμένα. «Τι εννοείς; *Δεν της μίλησες;*» Η φωνή της ήταν στα όρια της υστερίας.

«Της μίλησα, αλλά…» Κόμπιασε, νιώθοντας κάτι να σφίγγει τον λαιμό του.

«Τι 'αλλά';» φώναξε η Νικόλ καθώς πεταγόταν όρθια από το αχυρόστρωμά της. «Έχει ξεχάσει όσα έχω κάνει για εκείνη; *Η σκρόφα!* Θα με καταδικάσει επειδή κυνήγησα έναν εχθρό της; Επειδή προσπάθησα να βρω τους αυτονομιστές που κανένας σας δεν μπορούσε να τους βρει ώς τώρα; Χάρη σ'εμένα – σ'*ΕΜΕΝΑ* – εντοπίσατε το άντρο τους! Πώς αλλιώς θα γινόταν αυτό, Θόρεντιν – έχεις καμια ιδέα;

»Και,» η φωνή της χαμήλωσε σαν να είχε απρόσμενα κουραστεί, «κι αυτή είναι τώρα η ανταμοιβή μου; Να μ'έχετε κλεισμένη σ'ένα κελί; Νάρχεσαι και να μου λες να περιμένω… το… το χειρότερο; *Κάθαρμα!*» Όρμησε πάνω στην πόρτα, κλοτσώντας, γρονθοκοπώντας. «Γέννημα του Σκοτοδαίμονος! *Κάθαρμα!*»

«Νικόλ… της μίλησα. Αλλά δεν μπορούσα να την πείσω… Είναι και το θέμα τού τι θα πει ο κόσμος για εκείνη. Η Κέσριμιθ είναι πολιτικός–»

«Να πας να γαμηθείς, κάθαρμα!» Πέρασε το χέρι της μέσα από τα κάγκελα, κάνοντας να μπήξει τα δάχτυλά της στα μάτια του.

Ο Θόρεντιν τινάχτηκε πίσω. «*Προσπάθησα,* Νικόλ,» της είπε. «Τι άλλο να κάνω; Τι να της πω – να δηλώσει δημοσίως ότι *εκείνη* πρόσταξε να εμφυτέψουν μια συσκευή παρακολούθησης μέσα στο μάτι ενός ήρωα της Επανάστασης;»

«Τι...;» ψέλλισε η Νικόλ. «Έχει... έχει βγει και έχει πει ότι δεν το ήξερε, ότι... ότι *εγώ*...;»

Ο Θόρεντιν, αναστενάζοντας, κατένευσε. «Ναι. Είπε, δημοσίως, ότι το έκανες εν αγνοία της. Και είπε, επίσης, ότι ήσουν πράκτορας της Παντ–»

«*Η αχάριστη σκρόφα του Σκοτοδαίμονος!*» ούρλιαξε η Νικόλ, κλοτσώντας ξανά την πόρτα ενώ έσφιγγε τα κάγκελα του παραθύρου μέσα στις γροθιές της.

«Αυτό, όμως, δεν χρειαζόταν να το πει η Κέσριμιθ. Είχε ήδη μαθευτεί. Από ένα άρθρο στον *Κήρυκα της Φάνρηβ.*»

Η Νικόλ έγλειψε τα ξεραμένα χείλη της, τα μάτια της στένεψαν. «Φυσικά. Η δημοσιογράφος. Η επαναστάτρια. Είστε *ηλίθιοι!* Όλοι σας! Και εσύ και η Αρχόντισσά σου, Θόρεντιν! Όταν *εμείς* κυβερνούσαμε τη Μοργκιάνη, τότε μόνο γίνονταν σωστά τα πράγματα! Δεν έπρεπε να τους είχατε αφήσει να φύγουν. Έπρεπε να τους είχατε φέρει εδώ, στα μπουντρούμια, για να τους σβήσουμε πάλι τη μνήμη.»

«Δε μπορούσε να γίνει αυτό από τη στιγμή που ο Άλφεντουρ μπλέχτηκε στην υπόθεση.»

«Επομένως,» είπε, απρόσμενα πολύ ήρεμα, πολύ ψυχρά, η Νικόλ, «κάποιος χρειάζεται να θυσιαστεί. Έτσι δεν είναι;»

Ο Θόρεντιν δεν μίλησε.

«Και ποιος καλύτερος για θυσία από μια ‘μοχθηρή’ γυναίκα που κάποτε υπηρετούσε τους δυνάστες της Μοργκιάνης, ε;»

Ο Θόρεντιν, ξανά, δεν μίλησε.

«Θα με εκτελέσει, λοιπόν;» ρώτησε η Νικόλ.

«Δεν έχει δηλώσει ακόμα τι θα κάνει.»

«Φύγε,» του είπε η Νικόλ. «Δε θέλω να σε ξαναδώ όσες ώρες μού έχουν απομείνει.»

12

Πολιτικά διλήμματα· Χειρουργική Επέμβαση· Ένα Γοητευτικό Τέρας· Ένας Σκοτεινός Απελευθερωτής

Η Αρχόντισσα ρώτησε τους ανακριτές της τι πληροφορίες είχαν καταφέρει να συγκεντρώσουν από τους κρατούμενους Ριλάθιρ αλ Θάρναθ και Νέλδουρ αλ Θάρναθ. Είχαν ομολογήσει τίποτα; Είχαν παραδεχτεί κάποια σχέση με την επίθεση στο Μέγαρο των Αιρετών; Οι ανακριτές αποκρίθηκαν πως, όχι, δεν είχαν παραδεχτεί το παραμικρό. Ούτε για την επίθεση στο Μέγαρο των Αιρετών ούτε για την απόπειρα δολοφονίας εναντίον της, στην Πλατεία Νότιου Πάνθεου.

«Οι μάγοι τι κάνουν;» Η Κέσριμιθ έστρεψε το βλέμμα της στον Μάλμεντιρ'χοκ, καθώς στεκόταν μέσα στην Αίθουσα του Φύλακα, ντυμένη επίσημα μ'ένα πράσινο φόρεμα με ψηλό γιακά πίσω και δίπλα απ'τον λαιμό και στενόμακρο ντεκολτέ που έφτανε ώς τη μεγάλη χρυσή πόρπη μιας φαρδιάς, μαύρης δερμάτινης ζώνης.

Ο Μάλμεντιρ'χοκ αποκρίθηκε: «Συνεχίζουμε να τους πολιορκούμε, Αρχόντισσά μου, τρεις μέρες τώρα.» Ήταν καθισμένος σε μια καρέκλα, με τα πόδια του σταυρωμένα στο γόνατο και βαστώντας το ραβδί του όρθιο. Οι κρύσταλλοι και τα μικροσκοπικά κάτοπτρα του ραβδιού γυάλιζαν στο φως που έμπαινε από τα παράθυρα της αίθουσας. Ήταν μία ώρα πριν από το μεσημέρι.

Η Κέσριμιθ ρώτησε τους ανακριτές αν είχαν πιέσει αρκετά τον Ριλάθιρ. Ήταν *βέβαιο* πως δεν ήξερε τίποτα για την απόπειρα δολοφονίας εναντίον της;

Οι ανακριτές απάντησαν πως, όχι, φυσικά και δεν ήταν βέβαιο. Ίσως, μάλιστα, ο Αιρετός σύντομα να ομολογούσε κάτι. Έμοιαζε τρομοκρατημένος. «Υπάρχει όμως η περίπτωση να φοβάται περισσότερο να ομολογήσει.»

«Τι εννοείς;»

«Ότι, αναμφίβολα, ξέρει, Υψηλοτάτη, πως θα υποστεί πολύ βαριά ποινή αν παραδεχτεί πως ήταν αναμιγμένος στην απόπειρα δολοφονίας εναντίον σας.»

Μια ανακρίτρια πρόσθεσε: «Αν μας επιτρέπατε να χρησιμοποιήσουμε σωματικά βασανιστήρια, ίσως να μπορούσαμε να του αλλάξουμε γνώμη.» Έμοιαζε σχεδόν πρόθυμη.

Αλλά η Κέσριμιθ είπε: «Όχι σωματικά βασανιστήρια. Και μη δω κανέναν να κάνει του κεφαλιού του! γιατί θα τιμωρηθεί όπως η Νικόλ. Κατανοητό;»

«Μάλιστα, Αρχόντισσά μου.»

Μετά από λίγο, οι ανακριτές έφυγαν.

Ο Στρατηγός Σέλιρ αλ Σίριλναθ, που βρισκόταν επίσης στην αίθουσα και δεν στεκόταν μακριά, είπε: «Κακώς δεν δίνεις, Αρχόντισσά μου, εντολή να τους βασανίσουν.»

«Δε θέλω να ειπωθεί ότι βασανίζω Αιρετούς της πόλης.»

«Βρισκόμαστε σε κατάσταση πολέμου. Ο Φύλακας σύντομα θα πολιορκεί τα τείχη μας.»

«Δεν βρισκόμαστε *ακόμα* σε κατάσταση πολέμου, Στρατηγέ,» διαφώνησε η Κέσριμιθ.

«Και η επίθεση στο Μέγαρο των Αιρετών τι ήταν; Δεν ήταν μέρος κάποιου πολέμου; Εγώ υποπτεύομαι ότι μπορεί ο Φύλακας να το έκανε.»

«Ο Φύλακας θα σκότωνε τους Αιρετούς;»

«Αν τους θεωρούσε προδότες–»

«Το ξέρει πως δεν είναι όλοι εναντίον του. Κάποιοι – πολλοί περισσότεροι απ'όσους θα έπρεπε! – είναι με το μέρος του.»

«Τέλος πάντων,» είπε ο Σέλιρ. «Η Ηλέκτρα έχασε τη ζωή της, Αρχόντισσά μου, σ'εκείνη την επίθεση. Δεν είναι αυτό αρκετό για να πάρουμε πιο δραστικά μέτρα; Οι δύο κρατούμενοι μπορεί να ξέρουν κάτι που–»

«Στρατηγέ,» τον διέκοψε η Κέσριμιθ νιώθοντας μια λόγχη να της διαπερνά το στήθος στην αναφορά του ονόματος της Ηλέκτρας, «οι κρατούμενοι είναι, δυστυχώς, Αιρετοί της Φάνρηβ. Δεν μπορώ να τους βασανίσω χωρίς πολιτικό κόστος για εμένα, *ειδικά* έτσι όπως είναι η κατάσταση. Και ούτε μπορώ να τους κρατήσω για πολύ στα μπουντρούμια.»

«Σχεδιάζεις να τους ελευθερώσεις;» Το βλέμμα του ήταν σχεδόν άγριο, λες και ήθελε – λες και *τολμούσε* – να τη μαλώσει. Ορισμένες φορές, η συμπεριφορά του Στρατηγού δεν της άρεσε καθόλου. Ξεχνούσε τη θέση του. Η *Κέσριμιθ* διοικούσε εδώ, όχι εκείνος. Και δεν χρειαζόταν υποδείξεις από στρατιωτικούς για το πώς να κάνει πολιτική!

«Ναι. Σήμερα κιόλας.»

«Είναι δυνατόν;» αναφώνησε ο Σέλιρ. «Τότε, τι χρόνο δίνεις στους ανακριτές για να πάρουν τις πληροφορίες που ζητάμε; Αφού δεν τους αφήνεις να χρησιμοποιήσουν σωματικά βασανιστήρια, πρέπει τουλάχιστον να τους δώσεις χρόνο για–»

«Γνωρίζω πολύ καλά τι κάνω, Στρατηγέ. Θέλω την πόλη με το μέρος μου, όχι εναντίον μου.»

«Η Ηλέκτρα είναι νεκρή...»

«Κι αυτό το γνωρίζω!» είπε απότομα η Κέσριμιθ, που είχε την αίσθηση ότι ο Σέλιρ χρησιμοποιούσε την Ηλέκτρα για να την προκαλέσει, για να την υποδαυλίσει. Ο ίδιος δεν έμοιαζε πραγματικά να ενδιαφέρεται γι'αυτήν, παρότι ήταν συγγενής της, του Οίκου των Σίριλναθ. «Αλλά τους Αιρετούς πρέπει να τους ελευθερώσω. Ύστερα από τα λάθη της Νικόλ, πρέπει να κάνω τη Φάνρηβ να δει ότι θέλω μόνο το καλό της. Αλλιώς η μισή πόλη φοβάμαι ότι θα πάει με το μέρος του Φύλακα όταν ο στρατός του έρθει προς τα τείχη μας. Κι αυτό, είμαι βέβαιη, Στρατηγέ, ούτε εσύ δεν θα το θεωρούσες καλή στρατηγική.»

Ο Σέλιρ δεν αποκρίθηκε. «Όπως νομίζεις,» είπε μόνο. «Εσύ παίρνεις τις αποφάσεις εδώ.»

Ο Θόρεντιν, που τότε είχε μόλις πλησιάσει, ρώτησε: «*Νιρλίσα,* με τη Νικόλ τι θα γίνει; Τι έχεις αποφασίσει;»

Η Κέσριμιθ βάδισε μέσα στην αίθουσα, και ο Θόρεντιν την ακολούθησε ενώ ο Μάλμεντιρ'χοκ έμεινε καθισμένος στη θέση του και ο Σέλιρ έφυγε από το δωμάτιο μέσω μιας πλευρικής πόρτας. Η Αρχόντισσα κάθισε στον Θρόνο του Φύλακα και σταύρωσε τα πόδια της στο γόνατο κάτω από το φόρεμά της: μια κίνηση που, παρατήρησε, τράβηξε το βλέμμα του Αρχικατασκόπου προς τον αφαλό της που φαινόταν μέσα από το στενόμακρο ντεκολτέ. Την ευχαριστούσε αυτό. *Δεν είμαι άσχημη.* Και σύντομα θα έβρισκε τρόπο να εξαφανίσει τα φριχτά εγκαύματα από πάνω της...

«Τρία πράγματα μπορώ να κάνω, Θόρεντιν,» είπε. «Ή να την εκτελέσω, ή να την υποβάλω σε καταναγκαστική εργασία, ή να την κλειδώσω σε κάποιο κελί για αρκετό καιρό. Αν την εκτελέσω, αυτό θα ευχαριστήσει τα πλήθη, γιατί ήταν κάποτε πράκτορας της Παντοκράτειρας και όλοι μισούν τους Παντοκρατορικούς.»

«Σχεδόν όλοι, *νιρλίσα*.»

«Ακόμα κι έτσι. Θα δεχτούν τον θάνατό της με ικανοποίηση.

»Αν την υποβάλω σε καταναγκαστική εργασία... τι είδους εργασία θα μπορούσε να ήταν αυτή; Να την κάνω κατάσκοπό μου πάλι; Κάτι τέτοιο, στον κόσμο, δεν θα φανεί *καν* σαν τιμωρία. Θα μοιάζει ότι τους κοροϊδεύω.

»Αν την κλειδώσω σε κάποιο κελί, θ'αρχίσουν να κυκλοφορούν φήμες ότι ήθελα να τη σώσω, ή ότι, στην πραγματικότητα, δεν την έχω κλειδωμένη πουθενά αλλά απλώς κρυμμένη, για να μπορεί να δρα ευκολότερα από τις σκιές.»

«Θα την εκτελέσεις, λοιπόν;» Ο Θόρεντιν δεν μπορούσε να κρύψει ένα μικρό τρεμούλιασμα στη φωνή του.

Ναι, σκέφτηκε η Κέσριμιθ, *σίγουρα η Νικόλ ήταν στο κρεβάτι του αρκετές φορές. Φαίνεται. Αλλά δεν είναι ανόητος· καταλαβαίνει την κατάσταση*. Τι ήθελε και είχε μπλεχτεί ερωτικά με μια πρώην πράκτορα της Παντοκράτειρας; Επειδή συνεργάζονταν στενά, τον τελευταίο καιρό, αναμφίβολα. Δεν υπήρχε άλλη εξήγηση.

Η Κέσριμιθ αναρωτιόταν αν η σύζυγος του Θόρεντιν είχε αντιληφτεί τίποτα. Κατά πάσα πιθανότητα, όχι.

«Θα μπορούσα,» είπε η Αρχόντισσα της Φάνρηβ, «να αφήσω το συμβούλιο των Αιρετών να πάρει την απόφαση.»

«Το συμβούλιο;»

«Ναι. Αυτό θα φαινόταν ωραίο στους κατοίκους της πόλης, είμαι σίγουρη. Θα τους έδινε την εντύπωση πως ενδιαφέρομαι για εκείνους. Υπάρχει ένα πρόβλημα, όμως.»

Ο Θόρεντιν την περίμενε να συνεχίσει, στεκόμενος μπροστά στον Θρόνο του Φύλακα.

«Πρέπει να γίνουν πρώτα οι εκλογές των καινούργιων Αιρετών,» είπε η Κέσριμιθ.

«Πότε;»

«Ή αύριο ή μεθαύριο, απ'ό,τι έμαθα.»

«Δεν είναι πολύ μακριά,» είπε ο Θόρεντιν.

«Κανονικά, όχι, δεν είναι. Αλλά, με τον Φύλακα έξω απ'τα τείχη μας; Με τους αυτονομιστές εδώ μέσα, έτοιμους να διαλύσουν τα πάντα; Και έχουμε *δει* τι μπορούν να κάνουν, Θόρεντιν, καθώς και πόσο εύκολα μπορούν να εξαφανιστούν ακόμα κι όταν έχουμε εντοπίσει το άντρο τους.»

«Αυτό είναι αλήθεια, *νιρλίσα*...»

«Επιπλέον,» πρόσθεσε η Κέσριμιθ, «συνήθως το συμβούλιο των Αιρετών δεν παίρνει τέτοιες αποφάσεις. Αυτές είναι αποφάσεις για τον Φύλακα, του οποίου τη θέση τώρα έχω εγώ. Είναι αποφάσεις για την ασφάλεια της πόλης.»

«Τι θα κάνεις, λοιπόν;»

Η Κέσριμιθ ακούμπησε το σαγόνι της στη γροθιά της, συλλογισμένη. Δεν είχε αποφασίσει ακόμα. Αλλά έπρεπε ν'αποφασίσει προτού νυχτώσει. Για να διαλύσει κάθε υποψία εναντίον της που μπορεί να είχαν οι κάτοικοι της πόλης.

«Δεν πρόκειται ούτε να τη φυλακίσω ούτε να την υποβάλω σε καταναγκαστική εργασία, Θόρεντιν,» είπε μετά από λίγο. «Το θέμα είναι αν θα δράσω από μόνη μου ή αν θα ζητήσω τη γνώμη των Αιρετών.»

Ο Θόρεντιν έμεινε σιωπηλός. Η όψη του ήταν πέτρινη.

«Δε θα ήθελες να τη δεις νεκρή, έτσι δεν είναι;» είπε η Κέσριμιθ.

«Η απόφαση είναι δική σου, *νιρλίσα*. Αν και πρέπει ξανά να σου θυμίσω πως η Νικόλ σε έχει υπηρετήσει πιστά.»

«Να σου κάνω μια προσωπική ερώτηση, Θόρεντιν;»

«Ασφαλώς, Αρχόντισσά μου.»

«Κοιμόσουν μαζί της;»

Ο Αρχικατάσκοπος δίστασε προς στιγμή, αλλά δεν απέφυγε το βλέμμα της. «Ναι,» είπε. «Όμως δεν είναι αυτός ο λόγος που—»

«Δεν το αμφιβάλλω. Κι εγώ πιστεύω ότι με έχει υπηρετήσει καλά. Μακάρι να υπήρχε κάποιος τρόπος για να τη σώσω και, συγχρόνως, να κρατήσω μια σωστή εικόνα στα μάτια της πόλης. Όμως δεν νομίζω ότι υπάρχει.»

Ο Θόρεντιν σταύρωσε τα χέρια μπροστά του, ατενίζοντας το πάτωμα.

Η Κέσριμιθ τον ρώτησε: «Να πάρουμε μεσημεριανό μαζί, Θόρεντιν;»

Τα μάτια του υψώθηκαν, κοιτάζοντας πρώτα, λόγω ύψους ίσως, το ντεκολτέ της και ύστερα το πρόσωπό της. «Όπως επιθυμείς, *νιρλίσα.*»

«Θα προστάξω έναν υπηρέτη να ειδοποιήσει τη σύζυγό σου ότι θα λείψεις το μεσημέρι,» είπε η Κέσριμιθ. Η γυναίκα του Θόρεντιν δεν ήταν μακριά από το Μέγαρο των Φυλάκων. Κατοικούσε στην Αστροφώτιστη, κάτω από το ύψωμα όπου βρισκόταν το Μέγαρο, σε μια γειτονιά όπου είχαν εγκατασταθεί πολλοί ευγενείς του Βασιλείου αφότου η Φάνρηβ έγινε προτεκτοράτο του.

Ο Εθέλδιρ συνεννοήθηκε μ'έναν από τους γνωστούς του για να γίνει η δουλειά πριν από το μεσημέρι. Δεν ήθελε να έχει άλλο αυτό το πράγμα μες στο μάτι του· ήθελε η υπόθεση να τελειώσει.

Έχοντας ήδη αρνηθεί τρεις αιτήσεις για συνέντευξη από δημοσιογράφους, λέγοντάς τους πως θα τους μιλούσε αργότερα, πήγε μαζί με τη Ζιρίνα και τον Ύρελκουρ'χοκ στο Νοσοκομείο Μεσοπόταμου και συνάντησε τον γιατρό με τον οποίο είχε συζητήσει τηλεπικοινωνιακά: έναν άντρα που ονομαζόταν Αλθέβεριν και, παλιότερα, είχε βοηθήσει την Επανάσταση κάμποσες φορές. Ο Αλθέβεριν τον οδήγησε σ'ένα ειδικά προετοιμασμένο δωμάτιο και τον έβαλε να ξαπλώσει σ'ένα κρεβάτι ζητώντας από τους άλλους δύο να φύγουν. Η Ζιρίνα επέμεινε να μείνει, αλλά ο Αλθέβεριν δεν της το επέτρεψε· μονάχα μια νοσοκόμα θα ήταν εδώ μαζί του. Η πόρτα του δωματίου έκλεισε, αφήνοντας έξω την Αιρετή, οργισμένη και ανήσυχη, και τον Ύρελκουρ'χοκ, στωικό όπως συνήθως.

Ο μάγος τής έκανε νόημα να καθίσει, και κάθισε κι ο ίδιος σε μια καρέκλα. Η Ζιρίνα τον αγνόησε, βηματίζοντας μέσα στο δωμάτιο, ανάβοντας τσιγάρο. *Αυτή η καταραμένη, ανώμαλη στριγκιά!* σκεφτόταν. *Εξαιτίας της συμβαίνει τώρα αυτό! Εξαιτίας της! Η ελεεινή* ψεύτρα! *Και τολμά κιόλας να βγαίνει δημοσίως και να λέει ότι εκείνη δεν ήξερε τίποτα!*

Η ώρα της θα έρθει... Η ώρα της θα έρθει...

Η Ζιρίνα παρατήρησε ότι ο Ύρελκουρ είχε κλείσει τα μάτια του και, κρατώντας το ραβδί του ακουμπισμένο οριζόντια πάνω στα γόνατά του, μάλλον διαλογιζόταν. Οι μάγοι του τάγματος των Διαλογιστών μπορούσαν πάντα να αποστασιοποιούνται τόσο εύκολα...

Το ίδιο θα έπρεπε να κάνω κι εγώ. Η Ζιρίνα πήρε μια βαθιά ανάσα, έσβησε το τσιγάρο της, κι άρχισε να λέει από μέσα της μια επωδό του Σιλίσβας, του Σιγηλού Δαίμονα. Μετά από λίγο, της έμοιαζε με ποίημα... και τα λόγια άλλων ποιημάτων ήρθαν στο μυαλό της. Η οργή της έγινε μια λεπίδα που, αφού την έχεις σφυρηλατήσει στη φωτιά, την έχεις σκληρύνει στο παγερό νερό.

Δεν ήταν ταραγμένη πλέον, όταν ο Αλθέβεριν άνοιξε την πόρτα και της είπε ότι μπορούσε να έρθει μέσα.

Η Ζιρίνα μπήκε στο δωμάτιο και ο Ύρελκουρ'χοκ την ακολούθησε. Ο Εθέλδιρ ήταν καθισμένος στην άκρη του κρεβατιού, με μια γκρίζα καλύπτρα να σκεπάζει το αριστερό του μάτι, κάτω από την οποία γάζες φαίνονταν.

Η Ζιρίνα ξεροκατάπιε.

Ο Εθέλδιρ χαμογέλασε προς το μέρος της. «Τόσο άσχημος φαίνομαι;»

Η Ζιρίνα τον αγκάλιασε, φιλώντας το στόμα του επίμονα, σαν να ήθελε να ρουφήξει μέσα της την αναπνοή του.

«Ο Αλθέβεριν,» της είπε μετά ο Εθέλδιρ, «το κράτησε.» Έδειξε παραδίπλα, ένα τραπεζάκι, επάνω στο οποίο βρισκόταν ένα δοχείο. Μέσα στο υγρό που γέμιζε το δοχείο, ένα μάτι υπήρχε.

Η Ζιρίνα δεν το κοίταξε για πολύ, αλλά ο Εθέλδιρ δεν απομάκρυνε το βλέμμα του από αυτό· το άφησε προσηλωμένο εκεί. «Τίποτα δεν βγήκε από πάνω του,» είπε. «Τίποτα. Η συσκευή είχε γίνει ένα μαζί του, Ζιρίνα.»

«Αν δεν ήξερα τον Πρόμαχο,» είπε ο Αλθέβεριν, «θα έλεγα ότι είχε τρελαθεί και νομίζει τέτοια πράγματα.»

«Δεν είμαι 'Πρόμαχος', γιατρέ. Η Επανάσταση έχει τελειώσει.»

«Μ'αυτά που συμβαίνουν; Όχι, Εθέλδιρ, η Επανάσταση *δεν* έχει τελειώσει.»

Ο Εθέλδιρ αναρωτήθηκε, αν και φευγαλέα, μήπως ο Αλθέβεριν μιλούσε με τον αδελφό του, τον Κάλνεντουρ. Δεν τον ρώτησε, όμως. *Η σιωπή είναι σύνεση.*

Έστρεψε το βλέμμα του στον Ύρελκουρ. «Μπορείς να ελέγξεις, μάγε, αν εκείνο το σήμα εξακολουθεί να εκπέμπεται;»

Ο Ύρελκουρ'χοκ κατένευσε, και έκανε ένα ξόρκι ενώ οι κρύσταλλοι επάνω στο ραβδί του λαμποκοπούσαν. Το χέρι του δεν άργησε να πει, στη Σιωπηλή Γλώσσα: *Τίποτα δεν εντοπίζω. Τίποτα δεν υπάρχει.*

Ο Εθέλδιρ ανέπνευσε ελεύθερα· γιατί, μέχρι στιγμής, μέσα του φώλιαζε ο φόβος ότι μπορεί ακόμα και η αφαίρεση του ματιού να μην ήταν αρκετή, ότι μπορεί αυτή η συσκευή, συνδεδεμένη με το νευρικό του σύστημα, κάπως να εξακολουθούσε να λειτουργεί. Μάλλον η τεχνολογία της, όμως, δεν ήταν και τόσο ισχυρή.

«Ωραία,» είπε. Και προς τον Αλθέβεριν: «Πόσο σου οφείλω, γιατρέ;»

«Για όνομα του Νούρκας! Τελικά, πρέπει να *έχεις* τρελαθεί, Πρόμαχε.»

«Το έχουν παραψήσει το κρέας, δεν το έχουν παραψήσει;» είπε η Κέσριμιθ καθώς έκοβε το φιλέτο της.

«Ναι, λίγο ίσως,» αποκρίθηκε ο Θόρεντιν. Και μετά δεν συζήτησαν άλλο για το γεύμα, καθισμένοι αντικριστά στο σαλόνι των δωματίων της, στο μικρό τραπέζι που ήταν γεμάτο φαγητά, ανάμεσα στα οποία δύο μπουκάλια ορθώνονταν σαν ψηλές πολυκατοικίες μέσα σε χωριό. Το ένα περιείχε κρασί Χαρνώθιων δασών, το άλλο ψυχοχυμό από φρούτα του μακρινού Δάσους των Ψυχών.

Μιλώντας για διάφορα πολιτικά θέματα, η Κέσριμιθ είπε σε κάποια στιγμή: «Οι κάτοικοι της Φάνρηβ δεν μπορεί να έχουν ξεχάσει ότι αντιστάθηκα κι εγώ η ίδια στους Παντοκρατορικούς. Αντιστάθηκα στον Επόπτη όταν προσπάθησε να με εξαναγκάσει να τον βοηθήσω στον τελευταίο πόλεμο με την Επανάσταση.»

«Αποκλείεται να το έχουν ξεχάσει, *νιρλίσα*. Η Φάνρηβ ξέρει για τη γενναιότητά σου. Είχε γραφτεί, τότε, σε όλες τις εφημερίδες· έχει μείνει στη μνήμη του κόσμου.»

«Αντιστάθηκα στους Παντοκρατορικούς προτού καν ο Βασιληάς μας δώσει εντολή να τους εναντιωθούμε.» Όταν ο τελευταίος πόλεμος είχε ξεκινήσει, ο Βασιληάς της Χάρνωθ είχε, αρχικά, προστάξει όλους τους υπηκόους του, παντού στη Μοργκιάνη, να κρατήσουν στάση ουδετερότητας: ούτε να βοηθήσουν τους Παντοκρατορικούς εναντίον των επαναστατών αλλά ούτε και να τους επιτεθούν με φανερό τρόπο. Η Κέσριμιθ, όμως, δεν είχε άλλη επιλογή απ'το να *δράσει* με φανερό τρόπο. Ο Παντοκρατορικός Επόπτης της Φάνρηβ είχε, πρώτα, διαπληκτιστεί μαζί της επειδή εκείνη αρνιόταν να προστάξει τους μαχητές της να υποστηρίξουν τους δικούς του· και, μετά, είχε προσπαθήσει να την αιχμαλωτίσει με σκοπό να την εξαναγκάσει

να τον βοηθήσει. Η Κέσριμιθ το περίμενε, όμως, και ήταν προετοιμασμένη γι'αυτόν. Τον ανάγκασε να φύγει κακήν-κακώς από το Μέγαρο των Φυλάκων και να υποχωρήσει στην υπόγεια βάση των Παντοκρατορικών, κάτω από την πόλη, η οποία σήμερα πλέον ήταν κλειστή και η πρόσβαση εκεί απαγορευμένη.

Η Κέσριμιθ δεν είχε αργήσει, ύστερα, να μάθει πως και ο ίδιος ο Βασιληάς της Χάρνωθ είχε συναντήσει παρόμοιες δυσκολίες με τον Επόπτη του Βασιλείου. Ο Επόπτης είχε προσπαθήσει να αιχμαλωτίσει ολόκληρο τον Βασιλικό Οίκο, ώστε να τον εξαναγκάσει να βοηθήσει την Παντοκράτειρα. Ο Βασιληάς Ραμάλθιν, όμως, ήταν γνωστός ραδιούργος και πολύ πονηρός πολιτικός. Όπως και η Κέσριμιθ περίμενε μια τέτοια προδοσία – είχε, μάλιστα, ήδη κάνει μια συμφωνία με επαναστάτες, όπως έμαθε η Κέσριμιθ αργότερα – και αντέστρεψε την κατάσταση, αναγκάζοντας τον Επόπτη και όλα τα Παντοκρατορικά στρατεύματα να υποχωρήσουν από το Βασίλειο της Χάρνωθ. Δεν μπορούσαν πλέον να διατηρήσουν την εξουσία τους στη Μοργκιάνη. Δεν λάμβαναν καμια υποστήριξη από πουθενά στο Γνωστό Σύμπαν· ήταν σαν η Παντοκράτειρα να τους είχε εγκαταλείψει.

«Οι άνθρωποι της Φάνρηβ θυμούνται ότι πολέμησες μαζί τους,» τη διαβεβαίωσε ο Θόρεντιν.

«Κανένας, όμως, ποτέ δεν με αποκάλεσε επαναστάτρια,» είπε η Κέσριμιθ. «Δε σου φαίνομαι αρκετά *επαναστατική* γυναίκα, Θόρεντιν;»

Ο Αρχικατάσκοπος χαμογέλασε με το Χαρνώθιο χιούμορ της, που όλοι οι Χαρνώθιοι, ειδικώς οι ευγενείς, θεωρούσαν πολύ σημαντικό. «*Νιρλίσα,* είσαι η πιο επαναστατική Αρχόντισσα που έχω γνωρίσει.»

«Μα δεν έχεις υπηρετήσει σε άλλα προτεκτοράτα, Θόρεντιν...»

«Ακριβώς.»

Η Κέσριμιθ γέλασε, δεχόμενη τώρα το δικό του χιούμορ, καθώς έπιναν ψυχοχυμό μετά από το κρασί τους.

«Ο θάνατος της Ηλέκτρας,» του είπε, αργότερα, «μ'έχει ταράξει πολύ...»

«Το ξέρω ότι ήσασταν... κοντά οι δυο σας. Λυπάμαι, *νιρλίσα.* Θα βρούμε και θα τιμωρήσουμε αυτούς που ευθύνονται.»

«Το ελπίζω.»

«Δεν αναφέρομαι σε ελπίδες, *νιρλίσα*. Οι εχθροί σου δεν μπορούν για πάντα να κρύβονται μέσα στην πόλη. Στο τέλος είναι καταδικασμένοι να ηττηθούν.»

«Ή αυτοί ή εγώ.»

«Δε θ'αφήσω κανέναν να σε διώξει από την πόλη.»

«Εσύ προσωπικά, Θόρεντιν;»

«Αν χρειαστεί.»

«Θα πρέπει να με θεωρείς τέρας, ύστερα από ό,τι συνέβη. Δεν αναζητώ οίκτο, Θόρεντιν.» Η όψη της δεν ήταν θυμωμένη, ούτε προσβεβλημένη.

«Τι εννοείς, *νιρλίσα*; Πώς θα μπορούσα να σε θεωρώ τέρας;»

«Καταλαβαίνεις, σίγουρα, τι εννοώ.» Η Κέσριμιθ παραμέρισε ελαφρώς τα κόκκινα μαλλιά της, αποκαλύπτοντας το έγκαυμα πάνω στο γαλανόδερμο μάγουλό της.

«Αν είναι έτσι, τότε είσαι το πιο γοητευτικό τέρας που έχω αντικρίσει.»

«Να πιστέψω ότι μου λες αλήθεια, Θόρεντιν;» Το πόδι της άγγιξε, κάτω απ'το τραπέζι, το γόνατό του.

«Σ'εσένα ποτέ δεν λέω ψέματα.» Το χέρι του έπιασε τον αστράγαλό της, κρατώντας το πόδι της κοντά στον μηρό του. «Αν και τα ψέματα είναι, εν μέρει, η δουλειά μου.»

«Και η δική μου. Αναγκαίο κακό... *δυστυχώς,*» μόρφασε θεατρικά.

Ο Θόρεντιν μειδίασε· και, με το ένα χέρι, τράβηξε το παπούτσι της βγάζοντάς το. Έσυρε τα δάχτυλά του πάνω στη μαλακή κάλτσα που τύλιγε την κνήμη της.

Η Κέσριμιθ αισθανόταν την αναπνοή της πιο γρήγορη και τη γυναικεία της φύση να ξυπνά. «Θόρεντιν,» είπε, με ελαφρώς πιο βραχνή φωνή, «προσπαθείς να σαγηνέψεις την Αρχόντισσα του προτεκτοράτου;»

«Θα μπορούσα να τα καταφέρω, νομίζεις, *νιρλίσα*;»

Η Κέσριμιθ κίνησε το πόδι της επάνω στον μηρό του, αγγίζοντας τελικά με τα δάχτυλά της το υπογάστριό του και νιώθοντας κάτι σκληρό και ζεστό εκεί, κάτω από την κάλτσα της, πίσω από το παντελόνι του.

Ο Θόρεντιν ξεροκατάπιε φανερά. Έπιασε το ποτήρι του και ήπιε μια γουλιά ψυχοχυμό, εξακολουθώντας με το άλλο χέρι να κρατά την κνήμη της.

Η Κέσριμιθ σκέφτηκε: *Είναι δικός μου*. Τον ήθελε. Τώρα. Και θα τον είχε.

Σηκώθηκε όρθια, απρόσμενα, ξαφνιάζοντάς τον.

«*Νιρλίσα...*»

Η Κέσριμιθ στάθηκε πλάι του καθώς εκείνος ήταν ακόμα καθισμένος. Σήκωσε το φόρεμά της ώς τη μέση και τράβηξε τη διχτυωτή περισκελίδα της προς τα κάτω, αφήνοντας ξανά και το φόρεμα να κατεβεί. Η περισκελίδα γλίστρησε γύρω από τους αστραγάλους της. Ο Θόρεντιν καθόταν και την κοίταζε: το βλέμμα του ήταν στην ήβη της όταν το φόρεμα σηκώθηκε· μετά ανέβηκε στο ντεκολτέ της. Η Κέσριμιθ κάθισε στην αγκαλιά του, καβαλώντας τον, και τα χείλη τους συναντήθηκαν. Τα χέρια του εξερευνούσαν το σώμα της, συναντώντας μαλακό δέρμα από την αριστερή μεριά, συναντώντας επιδέσμους από τη δεξιά, αποφεύγοντάς τους επιδέξια. Σε κάποια στιγμή έκανε να σηκώσει το φόρεμά της για να το βγάλει πάνω από το κεφάλι της, αλλά εκείνη τού είπε *Όχι, το θέλω·* δεν αισθανόταν καλά να μείνει γυμνή έχοντας μόνο τους επιδέσμους για να κρύβουν τα εγκαύματά της. Ο Θόρεντιν δεν έφερε αντίρρηση. Η Κέσριμιθ ξεκούμπωσε το παντελόνι του και άφησε τον εαυτό της να καρφωθεί επάνω του νιώθοντας ένα ευχάριστο τρέμουλο να τη διατρέχει.

Όταν τελείωσαν, παρότι ικανοποιημένη, δεν μπορούσε παρά να σκέφτεται ότι ο Θόρεντιν δεν ήταν η Ηλέκτρα, και δεν θα ήταν ποτέ δυνατόν να γίνει σαν την Ηλέκτρα. Αλλά αυτό δεν είχε σημασία, τώρα...

Η Κέσριμιθ ήταν μισοξαπλωμένη στον καναπέ του καθιστικού, μ’ένα ποτήρι κρασί στο χέρι και με το φόρεμά της τσαλακωμένο. Δεν είχε ξαναφορέσει την περισκελίδα της. Ο Θόρεντιν καθόταν σε μια πολυθρόνα, καπνίζοντας καπνό μύρανθου με μια πίπα που εκείνη τού είχε δώσει.

«Κάποιος πρέπει να πάρει τη θέση του Αρωγού, τώρα...» του είπε, ατενίζοντάς τον ερευνητικά.

«Έχεις κάποιον στο μυαλό σου;»

«Εσένα.»

Η απάντησή της φάνηκε να τον ξαφνιάζει. «Εγώ... δεν είμαι... Ο Βασιλικός Αρχικατάσκοπος δεν συνηθίζεται να είναι και Αρωγός σ’ένα προτεκτοράτο, *νιρλίσα*.»

«Μη μου λες πράγματα που ξέρω, Θόρεντιν. Έχεις να προτείνεις κάποιον άλλο, εκτός από εσένα;»

Ο Θόρεντιν μόρφασε συλλογισμένα. «Υπάρχουν... διάφοροι ευγενείς, κατά πρώτον.»

«Πιο συγκεκριμένα;»

Συνοφρυώθηκε, δαγκώνοντας την πίπα του, σαν κάποια ιδέα να είχε έρθει στο μυαλό του.

«Τι σκέφτεσαι, Θόρεντιν;» Ήπιε μια μικρή γουλιά από το κρασί της.

«Τι γνώμη έχεις για τη σύζυγό μου, *νιρλίσα*;»

Τη σύζυγό του; Ένα μειδίαμα παρουσιάστηκε σταδιακά στο πρόσωπό της. Και μετά, η Κέσριμιθ γέλασε.

«Θα είναι, από μια άποψη, σαν να είμαι ο ίδιος Αρωγός σου,» της είπε ο Θόρεντιν.

«Ξέρεις κάτι;» Ήπιε ακόμα μια γουλιά απ'το κρασί της. «Μπορεί να έχεις δίκιο.»

«Νικόλ!»

Έστρεψε το βλέμμα της προς το καγκελωτό παραθυράκι της πόρτας του κελιού της. «Εσύ... Μάλιστα. Τι θέλεις εδώ;»

«Ξέρεις τι ώρα είναι στον έξω κόσμο;»

«Τι σημασία έχει; Ήρθες για να μου λες μαλακίες κι εσύ, ύστερα απ'όλες μου τις υπηρεσίες;» Τα μάτια της στένεψαν οργισμένα. «Θα μπορούσα ακόμα και να της πω για σένα, ξέρεις!»

«Και τότε τίποτα δεν θα σε γλίτωνε, Νικόλ.»

Εκείνη γέλασε. «Σοβαρά; Κι εγώ που νόμιζα ότι τώρα θα γλιτώσω!»

«Μην παίζεις με την εύνοια που σου έχει δείξει ο Χάρλαεθ Βοκ.»

«Εύνοια; Δε θα με πετάξει η Αρχόντισσά σου στα σκυλιά της Επανάστασης;»

«Η Αρχόντισσα αποφάσισε ότι θα εκτελεστείς. Το ανακοίνωσε, μάλιστα, πριν από καμια ώρα μέσω των τηλεοπτικών καναλιών. Ξέρεις τι ώρα είναι τώρα στον έξω κόσμο, Νικόλ;» τη ρώτησε πάλι.

Εκείνη ξεροκατάπιε. «Νύχτα, ίσως,» κατάφερε να πει. «Αν δεν μ'έχει εγκαταλείψει τελείως η αίσθηση του χρόνου ακόμα.»

«Δεν σ'έχει εγκαταλείψει καθόλου, ακριβώς όπως περίμενα από εσένα–»

«Και λοιπόν; Θες να με επαινέσεις για τις ικανότητές μου προτού με εκτελέσουν; Νιώθω *τόσο* καλύτερα τώρα. Σ'ευχαριστώ!»

Εκείνος γέλασε. «Νικόλ, ήρθα για να σε πάρω από εδώ.»

«Να...;»

«Ναι. Φεύγουμε, Νικόλ.»

Ένα κλειδί ακούστηκε να μπαίνει στην κλειδαριά, και μετά να γυρίζει. Η πόρτα άνοιξε.

Η Νικόλ ήταν ήδη όρθια επάνω στα ξυπόλυτα χρυσόδερμα πόδια της. «Πού...;»

«Πού θα πάμε;»

Κατένευσε, ξεροκαταπίνοντας.

«Πού αλλού, Νικόλ;» Της έκανε νόημα να τον ακολουθήσει, κι εκείνη δεν δίστασε καθόλου να πεταχτεί έξω απ'το κελί της, κοιτάζοντας δεξιά κι αριστερά στον διάδρομο, για φρουρούς, για κάποια παγίδα πιθανώς, όσο εξωφρενικό κι αν φαινόταν.

«Γιατί;» τον ρώτησε. «Γιατί το κάνεις αυτό;» Ο διάδρομος ήταν άδειος εκτός από τους δυο τους.

«Επειδή μου είσαι χρήσιμη, φυσικά,» της είπε. «Μακάρι να είχα κι άλλους ανθρώπους τόσο ικανούς όσο εσύ. Φρόντισε να *συνεχίσεις* να μου είσαι χρήσιμη.»

Το τελευταίο μάλλον με απειλή έμοιαζε.

13

Σε Μια Ύποπτη Πολυκατοικία· Κλειδώματα και Ξεκλειδώματα· Μια Περίεργη Ένοικος· Ένα Μυστικό· η Βάση· Μια Πόλη Όλο Μυστικά και Εκπλήξεις

Καθώς οι σκιές πύκνωναν μέσα στη Φάνρηβ, ο Κάλνεντουρ και οι αυτονομιστές που κάθονταν γύρω του έμαθαν, μέσω τηλεπικοινωνιακού πομπού, για την απελευθέρωση των Αιρετών Ριλάθιρ αλ Θάρναθ και Νέλδουρ αλ Θάρναθ. Η Αρχόντισσα είχε αποφασίσει να τους αφήσει να φύγουν. Οι κατάσκοποι των αυτονομιστών τούς είχαν δει να κατεβαίνουν την Οδό του Φύλακα.

Ο Φάλερβιν είπε: «Ας ελπίσουμε πως δεν έχουν βάλει και μέσα σ'αυτούς καμια συσκευή παρακολούθησης...»

«Δε νομίζω η Χαρνώθια λύκαινα να έκανε το ίδιος λάθος και δεύτερη φορά,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ με σκοτεινό ύφος, γιατί η αλήθεια ήταν πως κι εκείνος φοβόταν ότι μπορεί να συνέβαινε.

Ο Θόμαλκιρ είπε: «Καλύτερα, πάντως, να μην τους πλησιάσει κανείς αυτούς τους δύο. Αν επαναληφθούν τα ίδια που έγιναν με τον αδελφό σου....»

«Δεν πρόκειται να έχουμε επαναλήψεις,» τον διαβεβαίωσε ο Κάλνεντουρ. «Και τώρα, ας ετοιμαστούμε, γιατί μας περιμένει μια άλλη δουλειά.»

Οι υπόλοιποι ένευσαν και σηκώθηκαν γύρω απ'το τραπέζι.

Ο Άνφιρ ρώτησε τον πατέρα του, καθώς εκείνος εξοπλιζόταν στο δωμάτιό του: «Να έρθω μαζί σας;»

«Σου είπα και πριν, Άνφιρ: *όχι.*»

«Νομίζεις ότι δεν μπορώ να πολεμήσω τους άτριχους λύκους της Χάρνωθ;» ρώτησε το εντεκάχρονο αγόρι, με τις γροθιές του σφιγμένες και τα μάτια του να γυαλίζουν.

Ο Κάλνεντουρ κοίταξε τον γιο του με τις άκριες των δικών του ματιών. Μειδίασε. *Είναι πιο βιαστικός απ'ό,τι ήμουν εγώ, στην ηλικία του. Νομίζω.*

Αν η μητέρα του ζούσε ακόμα, θα ήταν ερωτευμένη μαζί του... Η ανάμνησή της έφερε μια πικρή γεύση στο στόμα του.

Είπε στον Άνφιρ: «Ο Σιλίσβας, ο Σιγηλός Δαίμων, τι διδάσκει;»

«Μη μου λες τέτοια τώρα, πατέρα!»

«Διδάσκει υπομονή. Δεν είσαι έτοιμος ακόμα γι'αυτές τις δουλειές–»

«Μπορώ να σημαδέψω καλύτερα από άλλους συντρόφους σου!»

«Δε μπορείς, όμως, και να *τρέξεις* καλύτερα,» του είπε ο Κάλνεντουρ· «και γι'αυτό δεν φταίει τίποτα περισσότερο από την ηλικία σου. Οι μεγαλύτεροι από εσένα έχουν και μεγαλύτερα πόδια. Και δεν αποκλείεται καθόλου να χρειαστεί να τρέξουμε για να φύγουμε, αν τύχει και μας κυνηγήσουν.»

Ο Άνφιρ έμεινε σιωπηλός, αλλά η όψη του ήταν θυμωμένη.

Ο Κάλνεντουρ τού είπε: «Πήγαινε να κάνεις παρέα στον Ζόρελνιρ, όσο θα λείπουμε, που είναι τραυματισμένος. Θα σου πει και ιστορίες με γιγαντόλυκους.»

«Θέλω να ζήσω τις *δικές μου* ιστορίες, πατέρα!»

Ο Κάλνεντουρ μειδίασε ξανά. *Ναι, σαν εμένα, ο μικρός δαίμονας.* Πλησίασε τον γιο του και τον έπιασε από τα μαλλιά με το ένα χέρι. «Μη βιάζεσαι. Θα τις ζήσεις. Και, εύχομαι, σε μια πιο ελεύθερη εποχή από τη δική μου.»

Οι αυτονομιστές πήγαν στον Φιλόξενο, όταν είχε νυχτώσει. Πέρασαν από έναν δρόμο κοντά στο Μέγαρο των Αιρετών και βάδισαν προς την πολυκατοικία από την οποία ο Κάλνεντουρ υποπτευόταν πως είχε γίνει η επίθεση με το ενεργειακό κανόνι. Η Ζιρίνα είχε πει ότι απείχε γύρω στα διακόσια μέτρα από το Μέγαρο και ότι βρισκόταν στα νοτιοανατολικά. *Ναι, δεν υπάρχει αμφιβολία πως αυτή είναι. Αυτή που νόμιζα εξαρχής.*

Οι αυτονομιστές σταμάτησαν σ'έναν δρόμο απ'όπου μπορούσαν να δουν την είσοδό της. Την είσοδο από την οποία έμοιαζε αδύνατον να μπορεί να περάσει ενεργειακό κανόνι, εκτός αν το είχαν περάσει σε κομμάτια – πράγμα που δεν ήταν και πολύ πιθανό.

Ένας άντρας βγήκε απ'την πολυκατοικία βαδίζοντας εσπευσμένα μέσα στα σημεία που φωτίζονταν από ενεργειακά φώτα.

Ο Κάλνεντουρ είπε στους συντρόφους του: «Δε φαίνεται κανένας να φρουρεί ή να παρακολουθεί το μέρος. Αλλά ας ρίξουμε μια ματιά.»

Ο Θόμαλκιρ – που είχε έρθει μαζί τους παρότι πριν από μια μέρα είχε τραυματιστεί από σφαίρες οπλολόγχης – κατένευσε. «Ναι· καλύτερα να προσέξουμε.»

Οι αυτονομιστές χωρίστηκαν για να κοιτάξουν την πολυκατοικία, τους τριγυρινούς δρόμους, και τα τριγυρινά χτίρια απ'όλες τις μεριές. Ήταν έξι στο σύνολό τους: ο Κάλνεντουρ, η Έρνελιθ, ο Θόμαλκιρ, η Σερκίσναθ'χοκ, ο Φάλερβιν, και ο Ναλτάφιρ. Χωρίστηκαν ανά δύο. Και μετά από λίγη ώρα συγκεντρώθηκαν πάλι στον δρόμο όπου βρίσκονταν στην αρχή – αυτόν που κοίταζε την είσοδο της επίμαχης πολυκατοικίας.

«Τίποτα ύποπτο;» ρώτησε ο Κάλνεντουρ. Οι πάντες έγνεψαν αρνητικά. «Ωραία. Μπορούμε να μπούμε λοιπόν.» Κοίταξε τη Σερκίσναθ ερωτηματικά.

Εκείνη κατένευσε.

Οι αυτονομιστές βγήκαν από τον δρόμο και, χωρίς ιδιαίτερη βιάση, για να μην τραβάνε την προσοχή, πλησίασαν την πολυκατοικία. Η Σερκίσναθ'χοκ στάθηκε μπροστά στην πόρτα της και μουρμούρισε τα λόγια για ένα Ξόρκι Ξεκλειδώματος, ενώ οι άλλοι ήταν ολόγυρά της, κάνοντάς το αδύνατον να διακριθεί αν χρησιμοποιούσε μαγεία ή απλά κάποιο κλειδί. Η κλειδαριά της πολυκατοικίας – που μάλλον δεν ήταν και καμια πολύ σπουδαία – δεν άργησε ν'ακουστεί να γυρίζει ενώ η Σερκίσναθ είχε μονάχα το χέρι της υψωμένο μπροστά της, χωρίς καν να την αγγίζει· η δύναμη του μυαλού της (όπως, τουλάχιστον, το καταλάβαινε ο Κάλνεντουρ) έκανε τον εσωτερικό μηχανισμό να κινηθεί.

Η μάγισσα έσπρωξε την πόρτα και η πόρτα άνοιξε. Οι άλλοι αυτονομιστές ακολούθησαν τη Σερκίσναθ'χοκ στο εσωτερικό του χτιρίου. Μη συναντώντας κανέναν, πήγαν προς το υπόγειο. Κατέβηκαν μια σκάλα και δεν άργησαν να φτάσουν εκεί. Είδαν κιβώτια, βαρέλια, μερικούς παλιούς εξοπλισμούς, πράγματα σκεπασμένα με υφάσματα, μια βαριά ξύλινη πόρτα, ένα μεταλλικό κουτί στον τοίχο. Και το

μεταλλικό κουτί και η πόρτα ήταν κλειδωμένα, όπως σύντομα διαπίστωσαν.

«Αυτό,» είπε ο Φάλερβιν δείχνοντας το κουτί, «είναι για τις εσωτερικές τηλεπικοινωνίες της πολυκατοικίας. Δε νομίζω ότι μας ενδιαφέρει. Πίσω από την πόρτα πρέπει νάναι το ενεργειακό κέντρο όπου βάζουν τις ενεργειακές φιάλες.»

Ο Κάλνεντουρ δεν χρειαζόταν να τ'ακούσει από κανέναν αυτά· τα είχε ήδη μαντέψει. Δεν ήταν και τίποτα το ασυνήθιστο.

Ο Θόμαλκιρ είπε: «Το θέμα είναι αν υπάρχει άνοιγμα που οδηγεί κάτω από την πολυκατοικία, μηχανικέ.»

«Μπορεί να υπάρχει μετά την πόρτα· δεν ξέρω,» αποκρίθηκε ο Φάλερβιν.

Ο Κάλνεντουρ έγνεψε στη Σερκίσναθ'χοκ να την ανοίξει, κι εκείνη την πλησίασε κι έκανε ένα Ξόρκι Ξεκλειδώματος. Ούτε αυτή η κλειδαριά πρέπει να ήταν πολύ σπουδαία γιατί γρήγορα ακούστηκε να γυρίζει, και η μάγισσα έσπρωξε την πόρτα. Πέρα από το κατώφλι της, φωτίζοντας μ'έναν φωτόλιθο στο χέρι του, ο Κάλνεντουρ είδε ένα δωμάτιο με τρεις μεγάλες ενεργειακές φιάλες από τις οποίες ξεκινούσαν καλώδια που πήγαιναν σε μια ρυθμιστική κονσόλα παραδίπλα. Καμια άλλη πόρτα δεν φαινόταν τριγύρω, ούτε καμια καταπακτή. Επιπλέον, ο Κάλνεντουρ δεν νόμιζε ότι θα μπορούσε κανείς να περάσει ενεργειακό κανόνι μέσα από την πόρτα τούτου του δωματίου, εκτός αν πάλι το είχε κομματιάσει.

«Δεν υπάρχει τίποτα που να μας ενδιαφέρει,» είπε.

Ο Ναλτάφιρ και η Έρνελιθ, εν τω μεταξύ, είχαν αρχίσει να μετακινούν τα αντικείμενα μέσα στο υπόγειο, ψάχνοντας για κρυμμένες καταπακτές. Αλλά ούτε αυτοί έβρισκαν κάτι.

«Δε μοιάζει να ήρθαν ή να έφυγαν από εδώ,» παρατήρησε ο Θόμαλκιρ.

«Από *πού*, τότε;» είπε ο Κάλνεντουρ. «Από πού έφεραν το κανόνι, και πώς εξαφανίστηκαν μαζί του μετά;»

Όταν είχαν τελειώσει να ψάχνουν για καταπακτές, ο Ναλτάφιρ είπε: «Αν δεν υπάρχει άνοιγμα εδώ, τότε ίσως να υπάρχει κάπου αλλού μες στην πολυκατοικία, Πρόμαχε.»

«Μη με λες Πρόμαχο. Και αναφέρεσαι σε κάποιο *συγκεκριμένο* μέρος;»

Ο Ναλτάφιρ ανασήκωσε τους ώμους. «Κάποιο ισόγειο δωμάτιο,» είπε σα να ήταν προφανές.

«Ας δούμε τι δωμάτια υπάρχουν στο ισόγειο,» πρότεινε ο Κάλνεντουρ ύστερα από μερικές στιγμές σιγής από όλους.

Ανέβηκαν τη σκάλα του υπογείου με προσοχή. Επάνω πάλι δεν συνάντησαν κανέναν. Άρχισαν να κοιτάζουν τις πόρτες που υπήρχαν στον κυκλικό διάδρομο του ισογείου. Τέσσερις πόρτες, για τέσσερα διαμερίσματα.

Οι αυτονομιστές κατέβηκαν ξανά στο υπόγειο για να μιλήσουν.

«Ο μόνος τρόπος για να ερευνήσουμε τα διαμερίσματα είναι να κάνουμε διάρρηξη,» είπε ο Κάλνεντουρ. «Συμφωνείτε να γίνει;» Μπορεί να τον έβλεπαν ως αρχηγό τους, μα εκείνος ποτέ δεν ήθελε να παίρνει αποφασίσεις τελείως μόνος του. Δεν ήταν κανένας Χαρνώθιος στρατιωτικός που έδινε διαταγές σε μισθοφόρους.

Οι άλλοι συμφώνησαν με το σχέδιό του.

«Καλύτερα, όμως, να μην αρχίσουμε να μπαίνουμε σε ένα-ένα διαμέρισμα στη σειρά,» είπε ο Θόμαλκιρ. «Καλύτερα ν'ανοίξουμε όλες τις κλειδαριές και να μπούμε συγχρόνως σε όλα.»

Τα κουκουλωμένα κεφάλια των υπόλοιπων στράφηκαν προς το μέρος του· τα πρόσωπά τους ήταν κρυμμένα στις σκιές αλλά δεν υπήρχε αμφιβολία για τις ερωτηματικές τους εκφράσεις.

«Αν αρχίσουμε να μπαίνουμε σε ένα-ένα διαμέρισμα,» εξήγησε ο Θόμαλκιρ, «μπορεί να μην καταφέρουμε να τα ελέγξουμε όλα. Αν γίνει φασαρία σε κάποιο, θα πρέπει να φύγουμε, δεν θα πρέπει;»

«Σωστά,» είπε ο Κάλνεντουρ. «Αλλά αν πάλι ανοίξουμε όλες τις πόρτες και εισβάλουμε συγχρόνως σε όλα τα διαμερίσματα, τότε είναι απόλυτα βέβαιο ότι θα *γίνει* φασαρία.»

«Δε συμφωνείς, δηλαδή...»

«Νομίζω πως το καλύτερο είναι να εισβάλουμε σε ένα-ένα, δένοντας τους ανθρώπους μέσα ώστε να μη μπορούν να ειδοποιήσουν κανέναν όταν έχουμε φύγει.»

Ο Φάλερβιν είπε: «Και θ'αρχίσουν πάλι να λένε οι λακέδες της Αρχόντισσας για εγκληματικούς αυτονομιστές που κακοποιούν πολίτες...»

«Ας πουν ό,τι θέλουν. Έχουμε μια δουλειά να κάνουμε. Και δεν πρόκειται να σκοτώσουμε κανέναν εκτός αν μας επιτεθεί. Ούτε θα κλέψουμε τίποτα.»

Οι αυτονομιστές ανέβηκαν στο ισόγειο και πλησίασαν μια από τις τέσσερις εξώθυρες των διαμερισμάτων. Η Σερκίσναθ'χοκ μουρμούρισε τα λόγια για ένα Ξόρκι Ξεκλειδώματος και άνοιξε την κλειδαριά. Ο Κάλνεντουρ και ο Ναλτάφιρ μπήκαν πρώτοι, με τα πιστόλια τους υψωμένα.

Μέσα στο διαμέρισμα ήταν μια μικρή οικογένεια μεταναστών από την Αλβέρια, μια άλλη διάσταση γεμάτη ξενοδοχειακές επιχειρήσεις. Ο άντρας είχε δέρμα λευκό-ροζ και μαύρα πυκνά μαλλιά, η γυναίκα ήταν γαλανόδερμη, επίσης μαυρομάλλα, και μικρόσωμη. Είχαν τρία παιδιά, κανένα μεγαλύτερο από δέκα χρονών. Τρομοκρατήθηκαν από την εισβολή των αυτονομιστών. Η γυναίκα, μιλώντας κάπως σπαστά τη Συμπαντική Γλώσσα, παρακάλεσε να μην τους πειράξουν – «πάρτε ό,τι λεφτά έχουμε, αν και δεν είναι πολλά!»

«Δε θέλουμε λεφτά,» τη διαβεβαίωσε ο Κάλνεντουρ. «Ούτε θα σας πειράξουμε.» Τους έδεσαν, όμως, όλους χειροπόδαρα και τους φίμωσαν. Τους άφησαν μέσα στο υπνοδωμάτιο, γύρω απ'το κρεβάτι του ζεύγους. Τα παιδάκια έκλαιγαν, κι έμοιαζαν έτοιμα να σκάσουν πίσω από τα φίμωτρά τους. Ο Κάλνεντουρ θα προτιμούσε να το είχε αποφύγει αυτό, αλλά η δουλειά έπρεπε να γίνει· ήταν σημαντικότερη από μια οικογένεια μεταναστών σ'ένα ισόγειο διαμέρισμα, δεν ήταν;

Οι αυτονομιστές ερεύνησαν όλα τα δωμάτια ψάχνοντας για καταπακτές, αλλά δεν βρήκαν τίποτα. Έφυγαν από το διαμέρισμα και πήγαν στην επόμενη πόρτα, την οποία πάλι ξεκλείδωσε η Σερκίσναθ'χοκ, δείχνοντας τώρα κάπως κουρασμένη απ'αυτή τη δουλειά. Ο Κάλνεντουρ το καταλάβαινε από την αναπνοή της, κι από το γεγονός ότι τούτη τη φορά η κλειδαριά άργησε λίγο ν'ανοίξει, αν και δεν μπορεί να ήταν καλύτερη από τις προηγούμενες, νόμιζε.

Ο Κάλνεντουρ και ο Ναλτάφιρ μπήκαν στο διαμέρισμα βαστώντας πιστόλια υψωμένα.

Στο πρώτο δωμάτιο κιόλας συνάντησαν ανθρώπους. Ήταν ένα μικρό καθιστικό, κι ένα ζευγάρι κοιμόταν επάνω στον καναπέ, τυλιγμένο σε κουβέρτες. Κι οι δυο τους μαυρόδερμοι και γυμνοί. Στο πάτωμα δίπλα τους βρίσκονταν τέσσερα τελειωμένα μπουκάλια μπίρας. Δεν είχαν ακούσει τους αυτονομιστές να εισβάλλουν, δεν είχαν πάρει είδηση το παραμικρό. Στην αριστερή ωμοπλάτη η γυναίκα είχε μια καλλιτεχνική δερματοστιξία που απεικόνιζε μια στριγκιά.

«Ωραίο,» είπε ο Ναλτάφιρ δείχνοντας τη δερματοστιξία και μειδιώντας προς τη μεριά του Κάλνεντουρ.

«Δεν ήρθαμε για μπανιστήρι,» του θύμισε εκείνος.

«Χαλάρωσε, Πρόμαχε.»

Μη με λες Πρόμαχο, γαμώ την ουρά του Ιουράσκε!

Οι αυτονομιστές ερεύνησαν βιαστικά, αλλά όχι απρόσεκτα, ολόκληρο το διαμέρισμα, ψάχνοντας για καταπακτές πάλι ή κάποιο άλλο άνοιγμα που να οδηγεί κάτω από το έδαφος. Δεν βρήκαν τίποτα και έφυγαν κλείνοντας την πόρτα πίσω τους. Το κοιμισμένο ζευγάρι ούτε που είχε κουνηθεί από τη θέση του· και ο Θόμαλκιρ τούς φυλούσε όλη την ώρα, έτοιμος να τους χτυπήσει με ενεργειακές ριπές από το πιστόλι του, ώστε να τους αναισθητοποιήσει, έτσι και ξυπνούσαν.

Η Σερκίσναθ'χοκ προσπάθησε ν'ανοίξει την κλειδαριά της επόμενης εξώπορτας, αλλά δεν τα κατάφερε. «Είναι προφυλαγμένη από μαγεία,» ψιθύρισε, «και πολύ καλύτερη από τις άλλες.»

Ποιος θα είχε μια τόσο καλή κλειδαριά εδώ; Και προφυλαγμένη από μαγεία, μάλιστα; σκέφτηκε ο Κάλνεντουρ. «Νομίζω πως ίσως να βρήκαμε το μέρος που μας ενδιαφέρει.»

Ο Φάλερβιν κατένευσε. «Ναι. Και φοβάμαι μην έχουν και κανένα ανιχνευτικό σύστημα αφού έχουν τέτοια τεχνολογία εδώ.»

Η Σερκίσναθ'χοκ υποτονθόρυσε αμέσως τα λόγια για κάποιο ξόρκι, και μετά για άλλο ένα. Είπε τελικά στους άλλους: «Δεν υπάρχουν αισθητήρες, και ούτε κάποια μαγγανεία έχει υφανθεί πάνω στην πόρτα.»

«Την κλειδαριά δεν μπορείς να την ανοίξεις;» ρώτησε ο Κάλνεντουρ. «Με τίποτα;»

«Μόνο αν ήμουν του τάγματος των Τεχνομαθών, ίσως· και πάλι δεν ξέρω αν θα ήταν βέβαιο.»

Ο Κάλνεντουρ καταράστηκε από μέσα του. «Θα πρέπει να τη σπάσουμε,» είπε στους άλλους.

«Στάσου λίγο,» είπε ο Φάλερβιν. «Μπορεί να καταφέρω κάτι.» Είχε βγάλει ένα εργαλείο διάρρηξης. Το πέρασε μέσα στην κλειδαριά κι άρχισε να τη σκαλίζει.

Η Σερκίσναθ'χοκ, εν τω μεταξύ, μουρμούρισε ακόμα ένα ξόρκι κάτω απ'την κουκούλα της – κι αμέσως πλησίασε τον Κάλνεντουρ και

του ψιθύρισε στ'αφτί: «Πίσω απ'την πόρτα στέκεται κάποιος! Και ξέρει για εμάς – το μυαλό του είναι ανήσυχο!»

Ο Κάλνεντουρ, τραβώντας πίσω τον Φάλερβιν, του ψιθύρισε ό,τι είχε ψιθυρίσει σ'εκείνον η μάγισσα. Τα μάτια του μηχανικού στένεψαν. Ο Κάλνεντουρ ύψωσε το πιστόλι του κι έκανε νόημα σε όλους να ετοιμάσουν τα όπλα τους. Ο Φάλερβιν τράβηξε το δικό του πιστόλι. Στρέφοντας τις κάννες προς την κλειδαριά, οι δυο τους την πυροβόλησαν επανειλημμένα, τραντάζοντάς την. Οι κρότοι αντήχησαν παντού μέσα στην πολυκατοικία και έξω απ'αυτήν – πολύ σύντομα άτριχοι λύκοι της Χάρνωθ θα πλάκωναν εδώ.

Ο Κάλνεντουρ κλότσησε την πόρτα άγρια, μία, δύο φορές, τινάζοντάς την πίσω, ενώ κι ο ίδιος πεταγόταν στο πλάι. Και ήταν προνοητικός που το έκανε, γιατί μια ενεργειακή ριπή ήρθε από μέσα. Πέρασε δίπλα από το μάγουλό του και χτύπησε τον τοίχο πίσω του. Οι άλλοι αυτονομιστές είχαν επίσης πάει δεξιά κι αριστερά της πόρτας, από πριν.

Ο Κάλνεντουρ, γονατίζοντας ενστικτωδώς στο ένα γόνατο, κοίταξε μέσα στο δωμάτιο από την άκρη της εισόδου. Είδε ένα καθιστικό, και μια γυναίκα να στέκεται μέσα, με πιστόλι υψωμένο. Το δέρμα της κόκκινο, τα μαλλιά της πράσινα, ντυμένη με μια ρόμπα, μοιάζοντας τώρα μόλις να έχει ξυπνήσει, ειδοποιημένη ίσως από κάποιου είδους συναγερμό που ήταν ενσωματωμένος στην κλειδαριά.

Ο Κάλνεντουρ, γυρίζοντας το διπλής λειτουργίας πιστόλι του στην αναισθητοποίηση, πυροβόλησε αμέσως. Μια ενεργειακή ριπή πετάχτηκε από την κάννη του χτυπώντας τη γυναίκα στο δεξί πόδι. Εκείνη τραντάχτηκε, σωριάστηκε, γρυλίζοντας, κρατώντας τον μηρό της και με τα δύο χέρια. Το όπλο της είχε φύγει απ'τη λαβή της.

Οι αυτονομιστές μπήκαν στο διαμέρισμα, με τα δικά τους όπλα υψωμένα, περιμένοντας επίθεση από κάποιο από τα άλλα δωμάτια. Αλλά καμια επίθεση δεν έγινε. Ο Φάλερβιν έκλεισε, όπως μπορούσε, τη μισοδιαλυμένη εξώθυρα πίσω τους.

Ο Κάλνεντουρ γονάτισε πλάι στη γυναίκα, αρπάζοντάς την από τα μαλλιά και βάζοντας το πιστόλι του στο πλάι του κεφαλιού της. Ακόμα και μια ενεργειακή ριπή από τόσο κοντά και σε τέτοιο σημείο μπορούσε να σκοτώσει. «Υπάρχει καταπακτή εδώ;»

«Θάρθουν και θα σας πιάσουν!» γρύλισε η γυναίκα, τρίζοντας τα δόντια από τον πόνο στο πόδι της. «Έχουν ειδοποιηθεί! Φύγετε όσο προλαβαίνετε, σας προειδ–!»

Ο Κάλνεντουρ την κοπάνησε στο κεφάλι με τη λαβή του πιστολιού του, αναισθητοποιώντας την. «Ψάξτε,» είπε στους άλλους. «Γρήγορα! Μην κάθεστε! Κάτι υπάρχει εδώ.»

Οι αυτονομιστές χωρίστηκαν μες στο διαμέρισμα, κοιτάζοντας στο πάτωμα, τραβώντας χαλιά όπου υπήρχαν χαλιά. Και δεν ήταν καθόλου δύσκολο να το βρουν. Μέσα στο υπνοδωμάτιο, κάτω από ένα χαλάκι, υπήρχε μια καταπακτή. Η Έρνελιθ τη σήκωσε και είδαν μια σιδερένια σκάλα να κατεβαίνει κατακόρυφα μες στο σκοτάδι.

Ο Κάλνεντουρ τράβηξε την αναίσθητη πορφυρόδερμη γυναίκα εκεί κοντά, ενώ ο Ναλτάφιρ άνοιγε τη ντουλάπα του υπνοδωματίου και είπε: «Πρόμαχε! Δες εδώ!»

Μέσα στη ντουλάπα, πίσω από τα παραμερισμένα ρούχα, υπήρχαν ένα σωρό όπλα. Και όχι δευτέρας διαλογής. Εκτός των άλλων, και μια οπλολόγχη – χαρακτηριστικό όπλο των μαχητών της Χάρνωθ.

«Αυτή η γυναίκα,» είπε ο Φάλερβιν, «ή νομίζει πως είναι αυτονομίστρια σαν εμάς, ή...»

«...είναι πρώην πράκτορας της Παντοκράτειρας,» ολοκλήρωσε τη σκέψη του ο Κάλνεντουρ, «η οποία υπηρετεί τους Χαρνώθιους.»

«Μα δεν είναι λογικό!» είπε η Σερκίσναθ'χοκ. «Γιατί οι Χαρνώθιοι να χτυπήσουν το Μέγαρο των Αιρετών όταν και η Αρχόντισσά τους ήταν μέσα;»

«Θα πάμε κάτω, τώρα, ή όχι;» είπε ο Θόμαλκιρ. «Γιατί σύντομα οι άτριχοι λύκοι θάναι εδώ και θα μας παγιδέψουν. Δε μπορούμε πάντα να τους ξεφεύγουμε.»

«Αν δεν κατεβούμε,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ, «δε θα μάθουμε ποτέ τι είναι εκεί.»

«Το άνοιγμα αυτό, πάντως,» παρατήρησε ο Φάλερβιν, «δεν είναι αρκετά μεγάλο για να περάσει κανείς ενεργειακό κανόνι. Και ούτε και οι εξώπορτες αυτών των διαμερισμάτων είναι τόσο μεγάλες, βασικά.»

«Το έφεραν σε κομμάτια,» είπε ο Κάλνεντουρ· «δεν υπάρχει άλλη εξήγηση.» Και, βγάζοντας από την τσέπη του έναν φωτόλιθο, τον πέταξε μέσα στην καταπακτή.

Η φωτεινή πέτρα χτύπησε δυο, τρεις φορές στη μεταλλική σκάλα, κουδουνίζοντας, και μετά κατέληξε στο πάτωμα, που πρέπει να ήταν περίπου τρία μέτρα κάτω από τη γη. Κανένας δεν φαινόταν εκεί γύρω. Ούτε καμια φωνή ακούστηκε.

Ο Κάλνεντουρ έκανε να κατεβεί, λέγοντας: «Φέρτε και την εξωδιαστασιακή μαζί σας.»

«Περίμενε!» τον πρόλαβε η Σερκίσναθ'χοκ, κι έκανε ένα ξόρκι, με το βλέμμα της στραμμένο προς τα κάτω. Μετά είπε: «Κανένας δεν είναι εκεί. Σίγουρα. Τίποτα με νοητική δραστηριότητα, τουλάχιστον. Αλλά πρόσεχε, Κάλνεντουρ.»

Ο Κάλνεντουρ πιάστηκε στη σιδερένια σκάλα και κατέβηκε, καταλήγοντας γρήγορα σε μια υγρή, πέτρινη σήραγγα. Νερό ακουγόταν να στάζει από κάπου. Αλλά τίποτα το πιο ύποπτο. Σκύβοντας πήρε τον φωτόλιθο από κάτω, κι έκανε νόημα στους άλλους να κατεβούν.

Οι αυτονομιστές δεν δίστασαν. Ο Ναλτάφιρ κουβαλούσε τη λιπόθυμη κοκκινόδερμη γυναίκα στον ώμο.

«Δεν υπάρχει περίπτωση να έφεραν ενεργειακό κανόνι από εδώ,» είπε πάλι ο Φάλερβιν, «εκτός αν ήταν σε κομμάτια.»

«Σε κομμάτια θα ήταν, τότε,» επανέλαβε ο Κάλνεντουρ. «Μπορεί να μην είχαν χρόνο να το βγάλουν από την πολυκατοικία ύστερα από την επίθεση – θα τους έπιαναν απέξω, στους δρόμους – αλλά θα προλάβαιναν να το φέρουν ώς εδώ, δεν θα προλάβαιναν;»

«Ή βρισκόμαστε σε λάθος μέρος,» είπε η Έρνελιθ.

«Αυτό το διαμέρισμα σίγουρα δεν ήταν συνηθισμένο. Ούτε η κλειδαριά του, ούτε η ένοικός του. Κάτι δεν πηγαίνει καλά εδώ.» Ο Κάλνεντουρ είχε ήδη αρχίσει να βαδίζει μες στη σήραγγα, και οι άλλοι τον ακολουθούσαν. Πλάι του ερχόταν ο Θόμαλκιρ, κι αμέσως πίσω του η Σερκίσναθ'χοκ, μουρμουρίζοντας πάλι κάποιο ξόρκι, ανιχνευτικής φύσης αναμφίβολα.

Έφτασαν σ'ένα σημείο όπου η σήραγγα χωριζόταν στα δύο. Στον τοίχο μπροστά τους υπήρχε καρφωμένη μια πινακίδα. Επάνω της ήταν ζωγραφισμένα τρία βέλη: δίπλα από το ένα έγραφε *ΑΑ*· δίπλα από το άλλο, *Α4*· και δίπλα από το τρίτο – το οποίο έδειχνε προς τη μεριά από την οποία οι αυτονομιστές είχαν έρθει – *Α3*.

«Τι είναι αυτό;» αναρωτήθηκε ο Θόμαλκιρ. «Κάποιου είδους κώδικας;»

«Προφανώς,» είπε ο Κάλνεντουρ.

«Δεν ήξερα ότι υπάρχουν τέτοιες σήραγγες κάτω από τη Φάνρηβ. Το ήξερες εσύ;»

Ο Κάλνεντουρ βάδισε προς τη μεριά με την ένδειξη ΑΑ· για κάποιο λόγο, του έμοιαζε πιο σημαντική από τη μεριά Α4. «Μόνο για ένα πράγμα είχα ακούσει,» αποκρίθηκε. «Ότι οι Παντοκρατορικοί είχαν μια υπόγεια βάση κάτω από την πόλη.»

«Υπόγεια βάση;»

«Ναι. Αλλά, μετά τον πόλεμο, σφραγίστηκε.»

«Από ποιον;»

«Από την Αρχόντισσα. Μπορούσες να κατεβείς στη βάση από το Μέγαρο των Φυλάκων.»

Ο Θόμαλκιρ ρουθούνισε. «Ψέματα ξανά – όπως είπε ψέματα και για τον Εθέλδιρ.»

«Δεν είμαι και τόσο σίγουρος,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ ενώ συνέχιζαν να βαδίζουν με προσοχή. «Το σφράγισμα εκείνης της εισόδου το επέβλεπαν οι καινούργιοι Αιρετοί, και ήταν εκεί κι ο αδελφός μου, ως Πρόμαχος της Επανάστασης στη Φάνρηβ. Όμως ό,τι κλείνει μπορεί και να ξανανοίξει. Αλλά ίσως όχι από την Αρχόντισσα.»

«Όχι από την Αρχόντισσα;» ρουθούνισε ξανά ο Θόμαλκιρ.

«Λες να είχε προστάξει η ίδια να της επιτεθούν με ενεργειακό κανόνι; Ξέχασες γιατί ήρθαμε εδώ;»

Οι αυτονομιστές ήταν προσεχτικοί, σιωπηλοί, και πανέτοιμοι, καθώς διέσχιζαν το υπόγειο πέρασμα, περιμένοντας ότι πιθανώς να συναντούσαν αντίσταση, αν και φωνές δεν ακούγονταν από πουθενά, ούτε βήματα. Το φως του φωτόλιθου του Κάλνεντουρ τούς έδειχνε αρχικά τον δρόμο, αλλά τώρα είχε ανάψει έναν φακό και ο Θόμαλκιρ.

Η Σερκίσναθ’χοκ είπε, απρόσμενα αλλά χαμηλόφωνα: «Σταθείτε! Υπάρχουν αισθητήρες παρακάτω. Δύο. Προσαρτημένοι στους τοίχους, δεξιά κι αριστερά.» Προφανώς, τους είχε εντοπίσει με τη μαγεία της.

Ο Κάλνεντουρ έκανε νόημα στον Θόμαλκιρ να φωτίσει δεξιά κι αριστερά, κι εκείνος φώτισε. Αλλά τίποτα δεν φάνηκε. «Πρέπει νάναι κρυμμένοι,» είπε ο Κάλνεντουρ. Αν οι αυτονομιστές περνούσαν ανάμεσά τους, μάλλον κάποιος, κάπου, θα μάθαινε ότι έξι άνθρωποι – *εφτά* με τη λιπόθυμη γυναίκα – είχαν περάσει από εδώ. Αλλά ποιος μπορεί να ήταν αυτός; Ποιος χρησιμοποιούσε ετούτες τις σήραγγες;

Ο Κάλνεντουρ ρώτησε: «Μπορείς να τους απενεργοποιήσεις, μάγισσα;»

Η Σερκίσναθ'χοκ μουρμούρισε ακόμα ένα ξόρκι, και είπε: «Όχι. Αν λειτουργούσαν ασύρματα μέσω τηλεπικοινωνιακής συχνότητας, ίσως να μπορούσα. Αλλά νομίζω πως είναι καλωδιωμένοι.»

Αναρωτιέμαι αν έρχονται σε επαφή με το τηλεπικοινωνιακό δίκτυο της Φάνρηβ, ή αν συνδέονται με κάποιο σύστημα εδώ κοντά, σκέφτηκε ο Κάλνεντουρ. Το δεύτερο του φαινόταν πιθανότερο. «Δηλαδή, δεν υπάρχει τρόπος να τους αποφύγουμε;»

Η Σερκίσναθ'χοκ χρησιμοποίησε ξανά τη μαγεία της, και μετά έδειξε δύο συγκεκριμένα σημεία στους τοίχους, ένα δεξιά, ένα αριστερά. «Οι αισθητήρες είναι εκεί κι εκεί. Αρκετά ψηλά. Αν περνούσαμε από κάτω....»

«Ας το κάνουμε,» είπε ο Κάλνεντουρ, που φοβόταν να γυρίσει πίσω. Ίσως να συναντούσαν Χαρνώθιους. Οι άλλοι συμφώνησαν μαζί του σιωπηλά. Μάλλον είχαν το ίδιο πράγμα στο μυαλό τους.

Πέφτοντας στο πάτωμα, προχωρώντας στα τέσσερα, πέρασαν κάτω από τους αισθητήρες, ελπίζοντας ότι η εμβέλεια των κρυμμένων μηχανισμών δεν θα τους έπιανε. Ύστερα σηκώθηκαν πάλι όρθιοι και βάδισαν κατά μήκος της σήραγγας, ενώ η Σερκίσναθ'χοκ εξακολουθούσε να ανιχνεύει με τη μαγεία της.

Αλλά δεν χρειάστηκε να προχωρήσουν πολύ, προτού φτάσουν μπροστά σε μια κλειστή μεταλλική πόρτα.

«Η υπόγεια βάση,» μουρμούρισε ο Κάλνεντουρ. «Πρέπει σίγουρα εδώ νάναι η υπόγεια βάση των Παντοκρατορικών.»

«Εγκαταλειμμένη μάλλον...» είπε ο Ναλτάφιρ, συνεχίζοντας να κουβαλά τη λιπόθυμη κοκκινόδερμη γυναίκα στον ώμο.

«Και οι αισθητήρες πώς λειτουργούσαν;» είπε ο Φάλερβιν. «Δε νομίζω νάναι εγκαταλειμμένη, Ναλτάφιρ.»

Οι αυτονομιστές είχαν τα όπλα τους έτοιμα καθώς ο Κάλνεντουρ, έχοντας βάλει τον φωτόλιθό του στην τσέπη, άνοιγε τη μεταλλική πόρτα με το ένα χέρι κρατώντας το πιστόλι του στο άλλο.

Ο Θόμαλκιρ δεν χρειάστηκε να φωτίσει με τον φακό του πέρα απ'το κατώφλι. Μέσα υπήρχαν ενεργειακά φώτα. Και, ναι, ο χώρος έμοιαζε αναμφίβολα με βάση. Κανένας φρουρός όμως δεν φαινόταν τριγύρω.

Οι αυτονομιστές μπήκαν, χωρίς να χαλαρώσουν καθόλου, και βάδισαν σ'ένα μέρος όλο μεταλλικά κατασκευάσματα: μεταλλικές ράμπες και μεταλλικές σκάλες, μεταλλικά λεπτά τοιχώματα, μεταλλικές πόρτες, μεταλλικά έπιπλα, καλώδια, σωλήνες. Κιβώτια και βαρέλια ήταν στοιβαγμένα. Κάτι ενεργειακές φιάλες παραδίπλα.

Από κάπου ανθρώπινες φωνές ακούστηκαν. Κάποιοι μιλούσαν.

Ο Κάλνεντουρ βάδισε προς τα εκεί, και οι αυτονομιστές τον ακολούθησαν, προσπαθώντας να μην κάνουν θόρυβο.

Τότε, η τύχη τους τους εγκατέλειψε.

Η κοκκινόδερμη γυναίκα, που κρεμόταν με το κεφάλι ανάποδα από τον ώμο του Ναλτάφιρ, ξύπνησε. Ίσως έπρεπε να την είχαν δέσει, τελικά, και να την είχαν φιμώσει. Αλλά δεν το είχαν κάνει. Και τώρα εκείνη άρχισε να κινείται και να φωνάζει να την αφήσουν. «Όποιοι κι αν είστε, όπου κι αν με πηγαίνετε, θα σας βρουν! Ελευθερώστε με!»

Οι φωνές που έρχονταν από την πόρτα προς την οποία πήγαιναν οι αυτονομιστές σταμάτησαν απότομα, και βήματα ακούστηκαν να πλησιάζουν.

Την ίδια στιγμή, ο Φάλερβιν έπιασε και με τα δύο χέρια το κεφάλι της κοκκινόδερμης γυναίκας (που κρεμόταν πίσω από την πλάτη του Ναλτάφιρ), κλείνοντάς της το στόμα. «Σκασμός, αλλιώς είσαι νεκρή!» γρύλισε.

Δυο άντρες ξεπρόβαλαν από την πόρτα, με πιστόλια στα χέρια. «Ποιοι είστε εσείς;» ρώτησε ο ένας, που το δέρμα του ήταν κατάλευκο σαν πανί – εξωδιαστασιακός αναμφίβολα. Ο άλλος ήταν μαυρόδερμος· θα μπορούσε να ήταν Μοργκιανός.

«Εσείς ποιοι είστε,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ, περισσότερο για αποπροσανατολισμό.

Οι δυο άντρες πετάχτηκαν πάλι μέσα στην πόρτα κι άρχισαν να τους πυροβολούν με τα πιστόλια τους. Οι αυτονομιστές αντεπιτέθηκαν ενώ σκορπίζονταν, βρίσκοντας κάλυψη πίσω από γωνίες και αντικείμενα από δω κι από κει. Η κοκκινόδερμη γυναίκα γάντζωσε τα χέρια της πάνω στον Ναλτάφιρ και, πολύ γρήγορα, βρέθηκε να παλεύει μαζί του, καθώς τον είχε ρίξει κάτω, δαγκώνοντας και γδέρνοντάς τον.

«Φύγετε!» φώναξε ο Κάλνεντουρ στους συντρόφους του. «Προς τα κει!» δείχνοντας. Ελπίζοντας ότι από εκεί δεν θα ήταν περισσότεροι εχθροί, και ότι θα υπήρχε κάποια έξοδος από τη βάση.

Ο Θόμαλκιρ πετάχτηκε κοντά στην κοκκινόδερμη γυναίκα που είχε καβαλήσει τον Ναλτάφιρ και τον χτυπούσε στο κεφάλι. Την κοπάνησε στον αυχένα με το πλάι της ανοιχτής παλάμης του, κι εκείνη έχασε πάλι τις αισθήσεις της. Το μαυρόδερμο πρόσωπο του Ναλτάφιρ είχε γεμίσει μπλε αίματα, αλλά κατά τα άλλα δεν έμοιαζε νάχει πάθει τίποτα. Παίρνοντας ξανά την κοκκινόδερμη γυναίκα στον ώμο ακολούθησε τους υπόλοιπους αυτονομιστές.

Ο Κάλνεντουρ ήρθε τελευταίος, ανταλλάσσοντας μερικές ριπές ακόμα με τους δύο άντρες πίσω απ'την πόρτα, κι έχοντας ήδη διακρίνει ότι προς τα εκεί υπήρχαν κι άλλοι.

«Τι σκατά ήταν αυτοί;» είπε ο Φάλερβιν. «Ο ένας ήταν σίγουρα εξωδιαστασιακός. Τι σκατά συμβαίνει εδώ κάτω, Κάλνεντουρ;»

«Πάω στοίχημα πως η πορφυρόδερμη φίλη μας μπορεί να μας πει. Αλλά πρέπει πρώτα να φύγουμε από δω. Και τώρα δέστε την, μα την ουρά του Ιουράσκε – είν' επικίνδυνη!»

Καθώς ο Ναλτάφιρ τη μετέφερε στον ώμο, έδεσε συγχρόνως τα πόδια της στον αστράγαλο, και η Έρνελιθ έδεσε τους καρπούς της και της έβαλε ένα φίμωτρο στο στόμα.

«Μας ακολουθούν,» παρατήρησε ο Θόμαλκιρ κοιτάζοντας πίσω, καθώς οι αυτονομιστές συνέχιζαν να βαδίζουν μέσα στα περάσματα και τις αίθουσες της υπόγειας βάσης. Γύρω τους είδαν κομμάτια για μηχανές σ'ένα σημείο, και σ'ένα άλλο κρεμασμένα όπλα – πολλά κρεμασμένα όπλα.

«Για σταθείτε εδώ, λίγο!» είπε ο Κάλνεντουρ. «Σταθείτε εδώ!»

«Έρχονται πίσω μας!» τον προειδοποίησε ο Θόμαλκιρ.

«Απωθείστε τους. Θέλω να δω αν εδώ είναι κανένα ενεργειακό κανόνι. Από κει, ίσως.» Έδειξε ένα άνοιγμα.

«Θα κοιτάξω εγώ,» είπε ο Φάλερβιν, και ο Κάλνεντουρ ένευσε.

Από πίσω τους βήματα ακούστηκαν να έρχονται και σκιερές μορφές φάνηκαν, οι οποίες άρχισαν αμέσως να τους πυροβολούν. Οι αυτονομιστές ανταποκρίθηκαν με παρόμοια φιλικό τρόπο.

«Ποιοι είστε;» φώναξε ο Κάλνεντουρ. «Τι κάνετε εδώ;»

«Παραδοθείτε!» πρόσταξε κάποιος. «Ρίξτε τα όπλα σας!»

Η Έρνελιθ τούς πέταξε μια *άσραθ,* η οποία χτύπησε στην άκρη μιας πόρτας, μη βρίσκοντας τον στόχο της. Υπήρχαν τόσα πολλά σημεία για κάλυψη σε τούτο το μέρος. Ο περιστρεφόμενος δίσκος γύρισε προς την κυνηγό των Σκιερών Κοιλάδων κι εκείνη τον έπιασε επιδέξια, στον αέρα.

Καθώς ο Φάλερβιν επέστρεφε κοντά στους υπόλοιπους, οι εχθροί τούς έριξαν ένα καπνογόνο και ο χώρος άρχισε να γεμίζει ομίχλη.

«Από δω!» φώναξε ο Κάλνεντουρ. «Μαζί μου!»

Οι σύντροφοί του τον ακολούθησαν, απομακρυνόμενοι γρήγορα από τον καπνό που μάλλον ήταν υπνωτικό αέριο. Πυροβολισμοί αντηχούσαν πίσω τους.

«Κάλνεντουρ...» είπε ο Φάλερβιν ενώ έτρεχαν.

«Τι βρήκες;»

«Υπάρχουν κομμάτια εκεί μέσα για τουλάχιστον δύο ενεργειακά κανόνια. Και είναι, αναμφίβολα, Παντοκρατορικής τεχνολογίας. Έχουν επάνω τους το παλιό έμβλημα της Παντοκράτειρας.»

«Τι στα παπάρια του Νούρκας γίνεται εδώ κάτω;» μούγκρισε ο Θόμαλκιρ. «Είναι δυνατόν νάναι Παντοκρατορικοί που έχουν απομείνει στην πόλη, Κάλνεντουρ; Που ετοιμάζουν εκδίκηση;»

«Δεν ξέρω. Μου φαίνεται περίεργο. Τι είδους εκδίκηση; Αυτοί που είδαμε πριν δεν πρέπει νάναι πάνω από τέσσερις, πέντε άνθρωποι. Σκοπεύουν να τα βάλουν μόνοι τους μ'ολόκληρη την πόλη; Μ'ολόκληρη τη διάσταση της Μοργκιάνης; Δεν υπάρχει Παντοκρατορία πια, Θόμαλκιρ· δεν έχουν νόημα αυτά. Κάτι άλλο συμβαίνει.»

Συνεχίζοντας να τρέχουν, περνώντας από μια αίθουσα με κονσόλες και οθόνες (που δεν φαινόταν να έχουν χρησιμοποιηθεί πρόσφατα), περνώντας από μια αίθουσα που έμοιαζε με χώρο αναψυχής (είχε τραπεζάκια, ένα μπαρ, ηχοσύστημα), περνώντας από μια αίθουσα που ήταν άδεια εκτός από διάφορα πράγματα αφημένα από δω κι από κει, έφτασαν τελικά μπροστά σε μια πόρτα που θύμιζε αυτή από την οποία είχαν μπει στη βάση. Ο Κάλνεντουρ την άνοιξε και είδε μια σήραγγα απέξω.

«Ακόμα μας ακολουθούν,» είπε ο Θόμαλκιρ. «Δεν είχαν πρόβλημα να περάσουν απ'το αέριο. Πρέπει να φόρεσαν μάσκες.»

Ο Κάλνεντουρ δεν αποκρίθηκε· βγήκε απ'τη βάση και οι υπόλοιποι τον ακολούθησαν μέσα στον υπόγειο διάδρομο, τρέχοντας.

Σ’ένα σημείο η σήραγγα χωριζόταν στα δύο, κι αντίκρυ του ο Κάλνεντουρ είδε μια καρφωμένη πινακίδα με τρία βέλη ζωγραφισμένα επάνω: δίπλα από το πρώτο υπήρχε η ένδειξη *Α7*· δίπλα από το δεύτερο, *Α8*· και δίπλα από το τρίτο – το οποίο έδειχνε προς τη μεριά από την οποία είχαν έρθει – *ΑΑ*.

Η βάση τους είναι ΑΑ, συμπέρανε ο Κάλνεντουρ, *και τα άλλα είναι, μάλλον, κωδικοί για τις εξόδους μέσα στην πόλη.* Χωρίς να σκεφτεί έστριψε προς τη μεριά Α8, και κανένας δεν διαφώνησε μαζί του. Προχώρησαν πάλι κατά μήκος ενός υπόγειου περάσματος, τρέχοντας αλλά με προσοχή, γιατί κανένας τους δεν ήξερε τι μπορεί να συναντούσαν εδώ κάτω.

«Μας ακολουθούν;» ρώτησε ο Κάλνεντουρ σε κάποια στιγμή. Οι άλλοι αποκρίθηκαν ότι δεν τους έβλεπαν, ούτε τους άκουγαν.

Ίσως να τα παράτησαν, ή ίσως να μας έχουν στήσει κάποια παγίδα εκεί όπου πηγαίνουμε.

Όταν έφτασαν στο τέλος της σήραγγας είδαν μια μεταλλική σκάλα να ανεβαίνει, και τότε ο Κάλνεντουρ προειδοποίησε τους συντρόφους του ότι μπορεί να τους περίμεναν επάνω.

Η Σερκίσναθ’χοκ, παρότι φανερά κουρασμένη, είπε: «Θα το ελέγξω.» Μουρμούρισε τα λόγια για ένα ξόρκι και σκαρφάλωσε στη σκάλα, ανεβαίνοντας με προσοχή αλλά μη φτάνοντας μέχρι την καταπακτή.

Μετά από λίγο, έκανε νόημα στον Κάλνεντουρ ν’ανεβεί κι εκείνος. Ο Κάλνεντουρ υπάκουσε, καταλήγοντας κοντά στη μάγισσα, αγκαλιάζοντάς την με χέρια και με πόδια καθώς ήταν πιασμένος πάνω στα στενά σκαλοπάτια, αλλιώς δεν μπορούσαν να χωρέσουν κι οι δύο εδώ πέρα.

«Δεν διαισθάνομαι κανένα σκεπτόμενο άτομο επάνω,» του είπε η Σερκίσναθ’χοκ. «Μάλλον δεν υπάρχει κίνδυνος.»

«Θα πάω εγώ πρώτος.»

Η μάγισσα δεν διαφώνησε.

Ο Κάλνεντουρ την προσπέρασε, πλησιάζοντας την καταπακτή, φωτίζοντας με τον φωτόλιθό του. Παρατήρησε ότι ένας σύρτης ήταν τραβηγμένος από την κάτω μεριά της καταπακτής. Ήταν κλειστή, λοιπόν. Κανένας δεν μπορούσε να έρθει από έξω, εκτός αν την έσπαγε. Μάλλον ετούτη η είσοδος δεν χρησιμοποιείτο από όποιους κι

αν τώρα τριγύριζαν σ’αυτές τις σήραγγες και την παλιά Παντοκρατορική βάση.

Ο Κάλνεντουρ τράβηξε τον σύρτη και σήκωσε την καταπακτή λίγο. Ελάχιστα. Κοίταξε έξω από τη χαραμάδα που δημιουργήθηκε και είδε σκοτάδι, απόλυτο σκοτάδι. Έσπρωξε την καταπακτή, ρίχνοντάς την στο πλάι κι αφήνοντας τον φωτόλιθό του να φωτίσει τον χώρο.

Κάποιο παλιό κελάρι, εγκαταλειμμένο. Ακαθαρσίες και θραύσματα από δω κι από κει. Ποντίκια. Ένα αδέσποτο *σίρκι’θ* γαντζωμένο στον τοίχο, το οποίο μετά βίας διακρινόταν.

Ο Κάλνεντουρ έκανε νόημα στους συντρόφους του να ανεβούν, και βγήκε από την καταπακτή.

Όταν κι οι άλλοι ήταν επάνω, τους είπε για τον σύρτη. «Δε νομίζω ότι αυτό το μέρος χρησιμοποιείται για είσοδος στις σήραγγες.» Και μετά βάδισε προς τη μοναδική έξοδο που έβλεπαν: μια ξύλινη πόρτα. Έκανε να την τραβήξει αλλά τη βρήκε κλειδωμένη.

«Μάγισσα; Μπορείς;»

«Θα προσπαθήσω.»

Η Σερκίσναθ’χοκ άγγιξε την κλειδαριά με το ένα χέρι ενώ υποτονθόρυζε ένα Ξόρκι Ξεκλειδώματος. Ο μηχανισμός ακούστηκε να κινείται, όμως με δυσκολία. Τελικά γύρισε, μία, δύο φορές. «Εντάξει,» είπε η μάγισσα.

Ο Κάλνεντουρ άνοιξε την πόρτα με επιφύλαξη και κοίταξε έξω από τη χαραμάδα: Πέτρινα σκαλοπάτια που ανέβαιναν, καταλήγοντας σε κάποιον από τους νυχτερινούς δρόμους της πόλης. Δεν έβλεπε κανέναν άνθρωπο επάνω. Ζήτησε από τη μάγισσα να ερευνήσει.

Η Σερκίσναθ’χοκ έκανε ακόμα ένα ξόρκι, μουρμουρίζοντας καθώς έκλεινε τα μάτια της. Ύστερα είπε: «Κανένας,» επιβεβαιώνοντας την υποψία του.

Ο Κάλνεντουρ άνοιξε την πόρτα και ανέβηκε τα σκαλοπάτια, αν και όχι απρόσεχτα. Οι άλλοι τον ακολούθησαν. Βρέθηκαν σ’έναν πλακόστρωτο δρόμο, ανάμεσα σε οικοδομήματα. Αντίκρυ τους, μέσα από έναν άλλο δρόμο, αποβάθρες φαίνονταν. Λιμάνι.

Οι αυτονομιστές δεν άργησαν να καταλάβουν ότι είχαν βγει στα όρια Λαβυρίνθου και Νότιου Λιμανιού. Οι περιοχές αυτές δεν τους ήταν καθόλου άγνωστες.

«Τόσο καιρό υπήρχε αυτή η καταπακτή εδώ και δεν ξέραμε τίποτα...» είπε ο Ναλτάφιρ, δείχνοντας κουρασμένος από τη μεταφορά

της λιπόθυμης γυναίκας στον ώμο του. Οι πληγές στο πρόσωπό του δεν αιμορραγούσαν πλέον, αλλά είχε τα χάλια του κάτω απ'την κουκούλα της κάπας του.

«Δεν ξέρουμε τα πάντα για τη Φάνρηβ,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ. «Είναι μια πόλη όλο μυστικά και εκπλήξεις.»

14
Πυροβολισμοί, Έρευνα, Εντολές· οι Μηχανορραφίες των Χαρνώθιων· μια Ανησυχητική Εξαφάνιση

Μια περιπολία Χαρνώθιων λυκοκαβαλάρηδων άκουσε πυροβολισμούς ν'αντηχούν μέσα στη νύχτα, και η λύκαρχος ώθησε τους μαχητές της να τρέξουν. Καβάλα στους γιγαντόλυκούς τους κατευθύνθηκαν προς τα εκεί απ'όπου είχε έρθει ο θόρυβος και βρέθηκαν αντίκρυ στην πολυκατοικία από την ταράτσα της οποίας λεγόταν πως το ενεργειακό κανόνι των αυτονομιστών είχε χτυπήσει το Μέγαρο των Αιρετών. Τώρα, όμως, κανένας δεν φαινόταν εδώ γύρω με πυροβόλο όπλο στα χέρια. Από πού είχαν έρθει οι πυροβολισμοί;

Ύστερα από μια σύντομη έρευνα, η λύκαρχος ανακάλυψε ότι είχαν έρθει απ'το εσωτερικό της ύποπτης πολυκατοικίας· οι κάτοικοί της είχαν ανησυχήσει. Ένα από τα διαμερίσματα του ισογείου ήταν ανοιχτό, η κλειδαριά του διαλυμένη. Σ'ένα άλλο διαμέρισμα μια οικογένεια μεταναστών από την Αλβέρια ήταν δεμένη. Οι μαχητές της Χάρνωθ τούς ελευθέρωσαν και τους ρώτησαν τι είχε συμβεί· εκείνοι αποκρίθηκαν ότι κάποιοι είχαν εισβάλει στο σπίτι τους, τους είχαν δέσει, και μετά... «Νομίζαμε ότι θα έκλεβαν, αν και είπαν ότι δεν ήθελαν λεφτά,» εξήγησε ο άντρας. «Δεν ξέρουμε τι ζητούσαν τελικά· δε φαίνεται νάχουν πειράξει τίποτα.»

Και η κλειδαριά δεν ήταν σπασμένη, παρατήρησε η λύκαρχος. Πρέπει να την είχαν ανοίξει με προσοχή και επιδεξιότητα. Ή με μαγεία. Γνώριζε πως υπήρχαν μάγοι που μπορούσαν ν'ανοίγουν κλειδαριές.

Η κλειδαριά του άλλου διαμερίσματος, όμως, ήταν κατεστραμμένη· την είχαν πυροβολήσει. Και η λύκαρχος συμπέρανε ότι ήταν καλής ποιότητας κλειδαριά, και συνδεδεμένη με καλώδια – κάποιο σύστημα συναγερμού, πιθανώς. Μέσα στο διαμέρισμα δεν ήταν κανένας τώρα, αλλά οι μαχητές της βρήκαν όπλα στη ντουλάπα και από δω κι από κει διάφορες άλλες συσκευές που δεν τις είχε ο καθένας.

Στο πάτωμα του υπνοδωματίου υπήρχε, επίσης, μια καταπακτή. Την άνοιξαν και είδαν μια μεταλλική σκάλα να κατεβαίνει.

Η λύκαρχος δεν ήξερε τι να κάνει, τώρα, έτσι κάλεσε τον μεράρχη της με τηλεπικοινωνιακό πομπό. Ο μεράρχης τής είπε να περιμένει. Μάλλον ήθελε να ζητήσει οδηγίες από αλλού. Από τον Βασιλικό Αρχικατάσκοπο, ίσως, ή από τον Στρατηγό. Αυτή η υπόθεση ήταν παράξενη, σκεφτόταν η λύκαρχος. Οι αυτονομιστές πρέπει να ήταν μπλεγμένοι. Και η καταπακτή πιθανώς να οδηγούσε σε κάποια κρυψώνα τους.

Ο μεράρχης την κάλεσε στον πομπό της και της είπε να φύγει από εκεί και να ξεχάσει το επεισόδιο. Θα αναλάμβαναν να το ερευνήσουν άλλοι που ήταν πιο ειδικοί από εκείνη.

«Μάλιστα, κύριε Μεράρχη.»

«*Και η περιπολία σου τελείωσε γι'απόψε,*» την πληροφόρησε η φωνή από τον πομπό. «*Πες στους επόμενους που έχουν βάρδια να έρθουν.*»

«Μάλιστα, κύριε Μεράρχη.»

Η λύκαρχος πρόσταξε τους μαχητές της να φύγουν, και διαβεβαίωσε τους αναστατωμένους κατοίκους της πολυκατοικίας ότι τίποτα δεν θα συνέβαινε πια, όλα είχαν τακτοποιηθεί, να κοιμόνταν ήσυχοι.

Οι Χαρνώθιοι μαχητές ανέβηκαν στους εκπαιδευμένους γιγαντόλυκους που τους περίμεναν απέξω και απομακρύνθηκαν μέσα στους νυχτερινούς δρόμους.

Η φασαρία στην πολυκατοικία, σταδιακά, σταμάτησε. Ησυχία επικράτησε. Το διαμέρισμα με τη σπασμένη πόρτα έμεινε μόνο του, με τις ενεργειακές λάμπες σβηστές, όπως τις είχαν αφήσει οι μαχητές της περιπολίας προτού φύγουν.

Αργότερα – ένας ήχος μέσα απ'το σκοτάδι. Κάποιοι βγήκαν από την καταπακτή, κρατώντας φακούς. Ερεύνησαν το διαμέρισμα με προσοχή και μετά μπήκαν πάλι στην καταπακτή, κλείνοντάς την.

Έχοντας επιστρέψει στο καινούργιο άντρο τους, οι αυτονομιστές κάθισαν την κοκκινόδερμη γυναίκα σε μια καρέκλα, σ'ένα υπόγειο δωμάτιο, και την έδεσαν εκεί. Ήταν ακόμα αναίσθητη· το κεφάλι της έγερνε στο πλάι, τα πράσινα μαλλιά της έκρυβαν το πρόσωπό της. Η ρόμπα της αποκάλυπτε πόδια λιγνά και γυμνασμένα.

Ο Κάλνεντουρ τής έριξε νερό κατακέφαλα, από μια κανάτα. Η γυναίκα τραντάχτηκε, ύψωσε το κεφάλι της, βήχοντας, μουγκρίζοντας. Τα μάτια της γυάλιζαν, δακρυσμένα, μέσα από τα μαλλιά της. Προσπάθησε να κινηθεί και διαπίστωσε ότι τα χέρια της ήταν δεμένα πίσω από την πλάτη της καρέκλας. «Λύστε με!» ούρλιαξε. «*Λύστε με θα σας βρουν και θα σας σκοτώσουν όλους! λύστε με!*»

Ο Κάλνεντουρ τη χαστούκισε, δυνατά. «Κανείς δεν πρόκειται να μας βρει εδώ. Ούτε εμάς ούτε εσένα.»

Οι άλλοι αυτονομιστές που στέκονταν τριγύρω – η Έρνελιθ, ο Θόμαλκιρ, ο Ναλτάφιρ, η Σερκίσναθ'χοκ – παρακολουθούσαν αμίλητοι. Και η κοκκινόδερμη γυναίκα ήταν τώρα το ίδιο αμίλητη, παρατηρώντας τους με στενεμένα μάτια.

«Ποια είσαι;» τη ρώτησε ο Κάλνεντουρ. «Πώς σε λένε;»

«Εσείς τι είστε; Ληστές; Κλέφτες;»

«Καταλαβαίνεις πολύ καλά πως ούτε ληστές ούτε κλέφτες είμαστε–»

«Μπήκατε στο σπίτι μου σπάζοντάς την πόρτα!»

«Η κλειδαριά της οποίας ήταν προστατευμένη από μαγεία. Δε συνηθίζεται αυτό σ'όλες τις πόρτες των πολυκατοικιών της Φάνρηβ. Κι επίσης, μέσα στο διαμέρισμά σου ήταν μια ντουλάπα γεμάτη με όπλα. Και μια καταπακτή...»

Η γυναίκα δεν μίλησε.

«Δεν είσαι από τη Μοργκιάνη, έτσι δεν είναι;» είπε ο Κάλνεντουρ.

Η γυναίκα κράτησε τη σιωπή της.

«Θα μας αναγκάσεις να σε βασανίσουμε;» ρώτησε ο Κάλνεντουρ, ήρεμα.

«Όχι,» είπε η γυναίκα, «δεν είμαι από τη Μοργκιάνη,» μη δίνοντας καμία πληροφορία ουσιαστικά, αφού αυτό ήταν καταφανές από το κόκκινο δέρμα της. Δεν υπήρχαν πορφυρόδερμοι άνθρωποι στη Μοργκιάνη.

«Ήσουν κάποτε πράκτορας της Παντοκράτειρας και ξέμεινες εδώ,» είπε ο Κάλνεντουρ.

«Όχι, δεν έχω καμια σχέση με Παντοκρατορικούς, ούτε ποτέ είχα.»

«Μας λες ψέματα.»

«Δε λέω ψέματα!»

«Η καταπακτή στο σπίτι σου δεν ξέρεις πού οδηγεί;»

Η γυναίκα πάλι δεν μίλησε.

«Οδηγεί στην παλιά υπόγεια βάση των Παντοκρατορικών!» φώναξε ο Κάλνεντουρ. Και μετά ρώτησε: «Θέλεις να μείνεις ζωντανή;»

«Εσύ τι νομίζεις;»

Τη χαστούκισε ξανά, κάνοντας αίμα να πεταχτεί από τη μύτη της. «Δε βοηθάς και πολύ τον εαυτό σου, τότε!

»Ποιοι χρησιμοποιούν τώρα την υπόγεια βάση;» τη ρώτησε. «Γιατί;»

«...Δεν ξέρω τίποτα,» αποκρίθηκε, με το κεφάλι της στο πλάι, με τα μαλλιά της να κρύβουν ξανά το πρόσωπό της, πιτσιλισμένα από αίμα.

Ο Κάλνεντουρ την άρπαξε απ'τα μαλλιά, τραβώντας τον λαιμό της πίσω. «Καταλαβαίνεις ποιοι είμαστε, έτσι δεν είναι; Μόνο *έναν* λόγο έχουμε να κρατήσουμε ζωντανή μια Παντοκρατορική λύκαινα σαν εσένα: για να μας δώσεις τις πληροφορίες που θέλουμε. Το καταλαβαίνεις κι αυτό, δεν το καταλαβαίνεις;»

Τα μάτια της τον ατένισαν κατάματα, σταθερά. Ναι, καταλάβαινε. Σίγουρα καταλάβαινε πολύ καλά, τα πάντα.

«Πες μου τώρα,» ζήτησε ο Κάλνεντουρ, εξακολουθώντας να κρατά το κεφάλι της τραβηγμένο πίσω, «ποιοι χρησιμοποιούν την υπόγεια βάση; Και γιατί;»

«Αν σας πω, γιατί να με κρατήσετε ζωντανή; Οι αυτονομιστές θέλουν όλους τους πρώην Παντοκρατορικούς νεκρούς – αφού νομίζετε ότι ήμουν κάποτε Παντοκρατορική.»

«Μπορούμε να κάνουμε μια εξαίρεση,» είπε ο Κάλνεντουρ. Και κοιτάζοντας τους άλλους τριγύρω: «Δε μπορούμε;»

Μπορούμε, είπαν οι περισσότεροι, ή κατένευσαν.

«Και μη μας λες ότι *νομίζουμε* πως ήσουν κάποτε Παντοκρατορική,» πρόσθεσε ο Κάλνεντουρ. «Ή πράκτορας της Παντοκράτειρας ήσουν, ή στρατιωτικός της. Είναι φανερό. Τι απ'τα δύο ισχύει;»

Η γυναίκα δεν μίλησε.

«*Τι;*» επέμεινε ο Κάλνεντουρ, στρίβοντας τα μαλλιά της μέσα στη γροθιά του.

«Εντάξει,» γρύλισε εκείνη, «εντάξει, ήμουν πράκτορας κάποτε. Αλλά τώρα δεν υπάρχει Παντοκρατορία πια. Απλά τυχαίνει να βρίσκομαι εδώ.»

«Το όνομά σου;»

«Λαρβάκι.»

«Από ποια διάσταση είσαι;»

«Από τη Φενηνάρκια.»

«Νομίζω πως κάτι έχω ακούσει γι’αυτήν. Μακριά από εδώ. Πολύ μακριά. Δεν υπάρχουν άμεσες συνδέσεις με τη Μοργκιάνη. Ούτε με το Σύμπλεγμα, αν δεν κάνω λάθος.»

«Και λοιπόν; Όταν η Παντοκρατορία ήταν απλωμένη παντού στο Γνωστό Σύμπαν, όλες οι διαστάσεις κοντά ήταν.»

«Για εκείνους που τα είχαν καλά μαζί σας, ίσως.»

Η Λαρβάκι δεν έδωσε απάντηση σ’αυτό.

Ο Κάλνεντουρ άφησε τα μαλλιά της, ελευθερώνοντας το κεφάλι της. «Ποιοι χρησιμοποιούν τώρα την υπόγεια βάση;»

«Γιατί να με κρατήσετε ζωντανή, αν σας πω;»

«Αν δεν μας πεις, μπορεί να πεθάνεις με χειρότερους τρόπους. Αλλά, αν μας μιλήσεις, ίσως ακόμα και να μη σε σκοτώσουμε. Ίσως απλά να σε ελευθερώσουμε. Εξάλλου, δεν γνωρίζεις τίποτα για εμάς. Δεν ξέρεις καν πού βρίσκεσαι τώρα.»

Η Λαρβάκι έγλειψε τα σκασμένα, ματωμένα χείλη της. «Θα με ελευθερώσετε…»

«Ίσως,» είπε ο Κάλνεντουρ, «αν μας μιλήσεις. Αν μας πεις την *αλήθεια*. Ποιοι χρησιμοποιούν τώρα την υπόγεια βάση;»

«Οι Χαρνώθιοι.»

«Γιατί;»

«Για κατασκοπευτικούς λόγους.»

«Γνωρίζει η Αρχόντισσα γι’αυτό;»

«Γιατί να μη γνωρίζει;»

«Μη μου λες μαλακίες!» φώναξε ο Κάλνεντουρ. «Από την υπόγεια βάση φέρατε ένα ενεργειακό κανόνι, σε κομμάτια, το ανεβάσατε στην ταράτσα της πολυκατοικίας, και πυροβολήσατε το Μέγαρο των Αιρετών. Έτσι δεν είναι;»

Η Λαρβάκι δεν απάντησε.

Ο Κάλνεντουρ τη χαστούκισε. «Νόμιζα ότι τα είχαμε συμφωνήσει. Γιατί δεν μιλάς;»

«Τι θες να σου πω;» φώναξε η Λαρβάκι, με τα χείλη και τη μύτη της γεμάτα αίμα.

«Φέρατε το κανόνι από τη βάση και πυροβολήσατε το Μέγαρο των Αιρετών. Γιατί; Ποιος το αποφάσισε αυτό; Δε μπορεί να ήταν η Αρχόντισσα!»

«Δεν ήταν η Αρχόντισσα...» μουρμούρισε η Λαρβάκι.

«*Ποιος;*»

«Ο Στρατηγός.»

«Ποιος Στρατηγός; Ο Σέλιρ αλ Σίριλναθ;» Του φαινόταν εξωφρενικό. Δεν ήταν δυνατόν να ήταν αυτός! Τόσα χρόνια υπηρετούσε εδώ, στο προτεκτοράτο!

«Ναι,» είπε η Λαρβάκι.

Ο Κάλνεντουρ τη χαστούκισε πιο δυνατά από πριν.

«*Γαμώ τη μάνα σου, γαμιόλη!*» ούρλιαξε εκείνη. «*Σου απάντησα, δε σου απάντησα;*»

Ο Κάλνεντουρ την άρπαξε ξανά απ'τα μαλλιά, τραβώντας πίσω το κεφάλι της. «Μου λες ψέματα!»

«Δε σου λέω ψέματα, αυτός πρόσταξε να γίνει η επίθεση.»

«Γιατί να προστάξει να χτυπήσετε το Μέγαρο των Αιρετών *ενώ ήξερε πως και η Αρχόντισσα και η Αρωγός ήταν μέσα;* Μιλάς για παραλογισμούς, Παντοκρατορική λύκαινα!»

«Δεν ξέρω τα σχέδιά του, αυτό είχε προστάξει, και δεν πυροβόλησα εγώ, εγώ απλά φρουρούσα την καταπακτή σ'εκείνο το διαμέρισμα για να πηγαίνουν και νάρχονται χωρίς προβλήματα. Η Αρχόντισσα δεν ξέρει για την υπόγεια βάση, δεν ξέρει τίποτα, νομίζει πως είναι εγκαταλειμμένη – *τώρα άφησέ με!*»

«Ο Στρατηγός τάχει κανονίσει όλ' αυτά;»

«Ναι.»

Ο Κάλνεντουρ άφησε τα μαλλιά της απότομα, σπρώχνοντας συγχρόνως το κεφάλι της μπροστά. «Αδύνατον...» μουρμούρισε.

«Αυτός είναι,» επανέλαβε η Λαρβάκι, ζαλισμένα. «Αν υπάρχει άλλος που τάχει σχεδιάσει μαζί του, δεν τον ξέρω.»

«Και γιατί εσύ τον υπηρετείς; Τι έχεις να κερδίσεις; Γιατί δεν υπηρετείς την Αρχόντισσα; Αυτή δεν σ'έσωσε από τα χέρια των επαναστατών;»

«Δεν καταλαβαίνεις ότι δεν είχαμε άλλη επιλογή; Αν δεν τον υπηρετούσαμε θα μας πρόδιδε σε φανατικούς σαν εσένα.»

«Δεν είμαστε φανατικοί, Παντοκρατορική λύκαινα.»

Η Λαρβάκι γέλασε απρόσμενα, νευρικά. «Και τι είστε;»

Ο Κάλνεντουρ τη χαστούκισε. «Δε θα δικαιολογηθούμε σ'εσένα επειδή θέλουμε την πόλη μας ελεύθερη από δυνάστες.» Και ρώτησε: «Ποιοι άλλοι εκτός από σένα υπηρετούν τον Στρατηγό; Παντοκρατορικοί μόνο;»

«Όχι μόνο πρώην Παντοκρατορικοί. Είναι και κάποιοι Χαρνώθιοι.»

«Γιατί αυτοί είναι μαζί του;»

«Έχουν κάτι να κερδίσουν, υποθέτω.»

«Η Νικόλ Μικρόδομη, ήταν κι αυτή με τον Στρατηγό; Τον υπηρετούσε;»

«Ναι.»

«Δηλαδή, η Αρχόντισσα όντως δεν ήξερε τίποτα για τη συσκευή που έβαλαν μέσα στο μάτι του Εθέλδιρ;»

«Δε γνωρίζω,» αποκρίθηκε η Λαρβάκι. «Δε γνωρίζω τι κάνει η Αρχόντισσα. Και δεν είχα μιλήσει με τη Νικόλ για το θέμα, δεν είχα προλάβει.»

«Πόσοι άλλοι Παντοκρατορικοί υπηρετούν τον Στρατηγό εκτός από εσένα και τη Νικόλ;»

«Όλοι.»

«Πόσοι είναι όλοι;»

«Έξι.»

«Και δύο εσύ και η Νικόλ, οχτώ;»

«Ναι.»

«Οχτώ Παντοκρατορικούς μόνο κρύβει η Αρχόντισσα;»

«Δεν ξέρω για άλλους.»

«Θα μου πεις ό,τι γνωρίζεις για όλους τους, έτσι δεν είναι;»

Η Λαρβάκι αναστέναξε, κοιτάζοντας το πάτωμα. «Εντάξει,» είπε. «Αλλά μετά... μετά... Να κάνουμε μια συμφωνία;» Ύψωσε το βλέμμα της για να τον ατενίσει.

«Τι συμφωνία;»

«Αν είναι να μ'αφήσεις να φύγω, μη με παραδώσεις σ'αυτούς – στους Χαρνώθιους. Άσε με να βγω από την πόλη, εντάξει; Να πάω αλλού. Γιατί αυτοί θα με σκοτώσουν.»

Ο Κάλνεντουρ ένευσε. «Σύμφωνοι.»

«Είναι παράλογο,» είπε ο Κάλνεντουρ, αργότερα, όταν η Λαρβάκι τούς είχε δώσει όλες τις πληροφορίες που της είχαν ζητήσει και τώ-

ρα οι αυτονομιστές κάθονταν σ'ένα απ'τα δωμάτια του καινούργιου τους άντρου. Την πρώην Παντοκρατορική πράκτορα την είχαν αφήσει δεμένη στα υπόγεια, μην έχοντας αποφασίσει ακόμα τι θα έκαναν μαζί της. «Γιατί ο Στρατηγός να θέλει να σκοτώσει την Αρχόντισσα; Είναι χρόνια εδώ.»

«Και λοιπόν;» είπε ο Μέμντουρ, ο νοοχορευτής. «Έτσι είναι οι Χαρνώθιοι. Συνέχεια, ο ένας σκέφτεται πώς να καρφώσει τον άλλο στην πλάτη. Η παραφροσύνη του Χάρλαεθ Βοκ, όπως λένε, Κάλνεντουρ.»

«Ο Στρατηγός, όμως, πρέπει να νομίζει πως έχει κάτι να κερδίσει,» είπε ο Κάλνεντουρ.

Και ο Φάλερβιν συμφώνησε: «Ναι, δεν μπορεί να έδρασε τυχαία. Δε χρησιμοποιείς ενεργειακό κανόνι τυχαία. Εγώ νομίζω, Κάλνεντουρ, πως ήθελε να βγάλει από τη μέση όσο το δυνατόν περισσότερους Αιρετούς και την Αρχόντισσα συγχρόνως.»

«Ήταν και η Αρωγός εκεί, η οποία σκοτώθηκε. Η Ηλέκτρα αλ Σίριλναθ. Συγγενής του, μάλιστα.»

«Χαρνώθιοι είναι,» ανασήκωσε τους ώμους ο Φάλερβιν.

«Ποιος ο σκοπός, όμως;» ρώτησε ο Θόμαλκιρ. «Τι θα πετύχαινε αν σκότωνε και την Αρχόντισσα μαζί με την Ηλέκτρα;»

«Θα έπαιρνε τον έλεγχο του προτεκτοράτου,» είπε ο Φάλερβιν.

«Δεν είναι τόσο απλό αυτό,» τον πληροφόρησε ο Κάλνεντουρ. «Ο Σέλιρ αλ Σίριλναθ είναι στρατιωτικός, όχι πολιτικός. Και ο Βασιληάς της Χάρνωθ ορίζει ποιος είναι Βασιλικός Αντιπρόσωπος στο κάθε προτεκτοράτο.»

«Σύντομα όμως θα έχουμε πόλεμο εδώ, Κάλνεντουρ· ο Φύλακας θα επιτεθεί. Θέμα χρόνου είναι. Οι Χαρνώθιοι δεν πρόκειται να του παραδώσουν την πόλη. Ο Στρατηγός, επομένως, θα πρέπει να πάρει τον έλεγχο της Φάνρηβ προκειμένου να αντιμετωπίσει τον Φύλακα. Αυτό θα γίνει, αναμφίβολα, *προτού* έχει χρόνο να αποφασίσει ο Βασιληάς ποιος θα είναι ο επόμενος Βασιλικός Αντιπρόσωπος εδώ. Και μετά... δεν είναι πολύ πιθανό να αποφασίσει να κάνει τον Σέλιρ Βασιλικό Αντιπρόσωπο;»

«Μισό λεπτό,» είπε ο Θόμαλκιρ. «Και γιατί ο Στρατηγός θέλει να σκοτώσει από *τώρα* την Αρχόντισσα; Γιατί βιάζεται; Τι διαφορά έχει αν αμυνθεί εναντίον του Φύλακα ενώ η Αρχόντισσα είναι ζωντανή;»

«Εσείς της Συντεχνίας του Τελευταίου Κήπου μάλλον δεν είστε και πολύ καλοί στα πολιτικά θέματα.»

Ο Θόμαλκιρ αγριοκοίταξε τον Φάλερβιν. «Ενώ εσείς της Συντεχνίας των Μηχανικών είστε;»

«Ο Στρατηγός, προφανώς, διαφωνεί με τις τακτικές της Αρχόντισσας. Όταν εκείνη έχει βγει από τη μέση, όταν δεν θα υπάρχει κανένας Βασιλικός Αντιπρόσωπος ακόμα εδώ, ο Σέλιρ αλ Σίριλναθ θα μπορεί να εφαρμόσει τις τακτικές που *εκείνος* θεωρεί σωστές.»

Ο Κάλνεντουρ τον ατένισε συλλογισμένα. «Δεν αποκλείεται καθόλου αυτό να είναι το ζητούμενο. Σκεφτείτε,» είπε προς όλους: «Αν η επίθεση στο Μέγαρο των Αιρετών ήταν επιτυχημένη, ο Στρατηγός θα είχε βγάλει από τη μέση την Αρχόντισσα και κάποιους ενοχλητικούς Αιρετούς, και συγχρόνως θα είχε στρέψει όλη την πόλη εναντίον μας – Χαρνώθιους και μη.»

«Το τελευταίο το κατάφερε, Κάλνεντουρ,» είπε ο Φάλερβιν. «Οι πάντες είναι εναντίον των αυτονομιστών· ακόμα κι αυτοί που προσπαθούμε να σώσουμε.»

«Νομίζουν οι ανόητοι ότι εμείς θα χτυπούσαμε το Μέγαρο των Αιρετών,» είπε η Σερκίσναθ'χοκ, που μέχρι στιγμής ήταν σιωπηλή, καθισμένη σε μια πολυθρόνα στη γωνία του δωματίου, μ'ένα ποτήρι κρασί στα χέρια, κουρασμένη από τη χρήση της μαγείας της απόψε. Τα μενεξεδιά μαλλιά της, που συνήθως ήταν δεμένα σε σφιχτή αλογοουρά, τώρα έπεφταν λυτά στους ώμους της, πλαισιώνοντας το λιγνό μαυρόδερμο πρόσωπό της που θύμιζε μυτερό τρίγωνο. Η μύτη της ήταν μεγάλη, αλλά όχι άσχημη. «Ακόμα και πολλοί μάγοι που έχω συναντήσει στη Μαγική Ακαδημία – μάγοι που δεν ξέρουν ότι είμαι αυτονομίστρια – μου λένε ότι οι αυτονομιστές είναι κίνδυνος για την πόλη, ότι πρόκειται για παράφρονες που πιστεύουν πως εξακολουθούμε να βρισκόμαστε στον καιρό της Επανάστασης.»

«Ο Στρατηγός,» είπε ο Φάλερβιν, «θέλει, υποθέτω, να έχει πλήρη εξουσία στην πόλη όταν ο Φύλακας έρθει εδώ. Θέλει να αφανίσει και εμάς και τους υποστηρικτές του Φύλακα· θέλει να βάλει τον στρατό της Χάρνωθ να ελέγχει τα πάντα.»

«Και η αλήθεια είναι ότι έτσι ίσως, όντως, να νικήσει τον Φύλακα,» είπε ο Κάλνεντουρ. «Όσο κινούνται μέσα στην πόλη στοιχεία ενάντια των Χαρνώθιων, θα είναι πιο δύσκολο για τους Χαρνώθιους να διατηρήσουν το προτεκτοράτο.»

«Ακόμα δεν καταλαβαίνω,» είπε ο Θόμαλκιρ, «γιατί και η Αρχόντισσα να μη θέλει το ίδιο που θέλει ο Στρατηγός.»

«Η Αρχόντισσα,» του εξήγησε ο Κάλνεντουρ σαν να μιλούσε στον εντεκάχρονο γιο του, «προσπαθεί να έχει την πόλη με το μέρος της. Προσπαθεί να κάνει τους πολίτες της να πιστέψουν ότι πράγματι ενδιαφέρεται για εκείνους. Τον Στρατηγό δεν τον νοιάζει τι γνώμη έχουν οι πολίτες γι'αυτόν. Θα τους έδενε, εν ανάγκη, προκειμένου να κρατήσει το προτεκτοράτο. Καταλαβαίνεις τη διαφορά;»

«Έτσι νομίζω. Και μη με κοιτάς σαν να είμαι χαζός, Κάλνεντουρ, γιατί θα με τσαντίσεις.»

Ο Κάλνεντουρ γέλασε και ήπιε μια γουλιά από το κρασί του.

«Όλα αυτά που λέμε, βέβαια,» είπε η Σερκίσναθ'χοκ, «δεν είναι παρά εικασίες.»

«Τι άλλο λόγο μπορεί να είχε ο Στρατηγός, μάγισσα, για να πυροβολήσει το Μέγαρο των Αιρετών;» ρώτησε ο Κάλνεντουρ. «Τι άλλο λόγο μπορεί να έχει που χρησιμοποιεί την υπόγεια βάση εν αγνοία της Αρχόντισσας;»

«Δεν ξέρω. Απλώς λέω ότι δεν έχουμε καμια ουσιαστική απόδειξη.»

«Αναρωτιέμαι,» είπε ο Κάλνεντουρ, ανακινώντας το κρασί μέσα στο ποτήρι του, «τι γνώμη θα είχε ο αδελφός μου για όλ' αυτά...»

«Μη μου πεις ότι σκέφτεσαι να τον συναντήσουμε ξανά!» είπε ο Θόμαλκιρ.

«Δε θα έχει, ώς τώρα, κάνει κάτι για το μάτι του;»

«Σαν τι;»

«Να το αφαιρέσει, για παράδειγμα.»

Προς στιγμή, σιωπή έπεσε μέσα στο δωμάτιο.

«Γιατί απλά να μη βγάλει τη συσκευή παρακολούθησης από μέσα του;» ρώτησε η Έρνελιθ.

«Μπορεί να μη βγαίνει,» είπε ο Κάλνεντουρ. «Αλλά, όπως και νάχει, έχω την περιέργεια να μάθω πώς θα έβλεπε την κατάσταση ο Εθέλδιρ. Και, ίσως, πώς θα την έβλεπε η Ζιρίνα ωλ Φέρενερ.»

Ο Φάλερβιν γέλασε. «Αφού της έκλεψες το Φυλαχτό της Αέναης Νύχτας, ίσως να μην είναι και πολύ πρόθυμη να μιλήσει μαζί σου, Κάλνεντουρ.»

«Γιατί, πριν ήταν;»

«Τι εννοείς ‘εξαφανίστηκε’;» φώναξε η Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ, το πρωί, όταν είχε μπει στην Αίθουσα των Φυλάκων βρίσκοντας διάφορους αξιωματούχους αναστατωμένους εκεί.

«Ο φρουρός δεν τη βρήκε στο κελί της,» αποκρίθηκε ο Θόρεντιν. «Το κελί ήταν ανοιχτό. Είχε φύγει.»

«Πώς είναι δυνατόν!» αναφώνησε η Κέσριμιθ. «Τι, τι είστε; *Ηλίθιοι;*» Στράφηκε στον διοικητή που είχε υπό την επίβλεψή του τα μπουντρούμια. «Δεν την είχατε ψάξει μήπως κουβαλούσε μαζί της καμια συσκευή;»

«Την είχαμε ψάξει, Αρχόντισσά μου. Δεν κουβαλούσε τίποτα. Μόνο τα ρούχα της φορούσε. Ούτε καν υποδήματα.»

«Πώς άνοιξε, τότε, την πόρτα; Τι ώρα έγινε αυτό; Μες στη νύχτα;»

«Υποθέτω, Αρχόντισσά μου…»

«*Υποθέτεις;*» σύριξε η Κέσριμιθ, ατενίζοντάς τον σαν να σκεφτόταν πού να τον δαγκώσει – στο μάτι, στη μύτη, στον λαιμό; «Ποιοι φρουρούσαν τα μπουντρούμια εκείνες τις ώρες; Πού βρίσκονταν;»

Ο διοικητής ανέφερε τα ονόματα έξι μαχητών της Χάρνωθ, οι οποίοι ήταν χωρισμένοι σε δύο βάρδιες, τρεις στην καθεμία. «Είπαν πως δεν είδαν τίποτα, Αρχόντισσά μου. Ούτε άκουσαν τίποτα.»

Η Κέσριμιθ στράφηκε στον Μάλμεντιρ’χοκ. «Προσπάθησε να την εντοπίσεις με τη μαγεία σου.»

«Το προσπάθησα ήδη, Αρχόντισσά μου. Δεν είναι μέσα στο Μέγαρο των Φυλάκων ή κάπου κοντά του.»

Η Κέσριμιθ χτύπησε τη γροθιά της πάνω στο τραπέζι, γύρω απ’το οποίο ήταν όλοι τους συγκεντρωμένοι, όρθιοι. «Καταλαβαίνετε τι αντίκτυπο θα έχει αυτό στην πόλη;» φώναξε. «Υποσχέθηκα *δημοσίως* ότι σήμερα η Νικόλ θα εκτελεστεί! Τι θα βγω να πω τώρα; ‘Συγνώμη αλλά δραπέτευσε’; Νομίζετε ότι κανένας θα με πιστέψει;»

Την κοίταζαν αμήχανοι. *Οι παλιάτσοι!* Η Ηλέκτρα έπρεπε να ήταν εδώ· ίσως εκείνη να είχε κάποια χρήσιμη συμβουλή να της δώσει.

«Βρείτε την,» τους πρόσταξε η Κέσριμιθ. «Δεν ξέρω τι θα κάνετε, αλλά *βρείτε την*.»

«Οι κατάσκοποί μου θα ερευνήσουν όλη την πόλη, *νιρλίσα,*» υποσχέθηκε ο Θόρεντιν, ενώ οι στρατιωτικοί έδωσαν παρόμοιες διαβεβαιώσεις: Αν η Νικόλ ήταν μέσα στη Φάνρηβ θα την έβρισκαν!

«Κι αν *έφυγε* από τη Φάνρηβ;» είπε η Κέσριμιθ. «Αν τώρα τρέχει μέσα στο Χαμηλό Δάσος, ή στο Θαλασσοδάσος; Ή αν πηγαίνει νότι-

α; Ή αν έχει πάρει κάποια βάρκα και ταξιδεύει πάνω στον ποταμό Τίγρη ή στη θάλασσα;»

«Θα τη βρούμε, *νιρλίσα,*» αποκρίθηκε ο Θόρεντιν. «Όπου κι αν είναι, δεν μπορεί νάχει ακόμα πάει μακριά. Σύμφωνα με τις πληροφορίες μας, ούτε λεφτά έχει επάνω της, ούτε όπλα, ούτε καν πολλά ρούχα.»

«Σύμφωνα με *ποιες* πληροφορίες σας, Θόρεντιν; Η Νικόλ δραπέτευσε κάτω από τη μύτη των φρουρών!»

«Κανένας δεν έχει αναφέρει κλοπή όπλων, χρημάτων, ή άλλων αντικειμένων μέσα από το Μέγαρο,» εξήγησε ο Αρχικατάσκοπος. «Σ’αυτό αναφέρομαι.»

«Δε με καθησυχάζεις και τόσο.»

15

Προεκλογικές Συναντήσεις· Συζήτηση με τον Ριλάθιρ· το Κάλεσμα του Αδελφού του· Δυσκολίες Απόφασης· Δεύτερο Διάγγελμα· Χάρτης

Από χτες το μεσημέρι, αφότου του είχαν αφαιρέσει το αριστερό μάτι, ο Εθέλδιρ και η Ζιρίνα μιλούσαν με ανθρώπους που πίστευαν ότι μπορούσαν να επηρεάσουν τις εκλογές των καινούργιων Αιρετών προς όφελος του Φύλακα και της Κοινοπολιτείας των Τεσσάρων Δασών.

Οι εκλογές αυτές δεν ήταν καθόλου ασήμαντες. Τρεις συντεχνίες θα εξέλεγαν νέους Αιρετούς: η Συντεχνία των Μαντατοφόρων (που μέχρι στιγμής Αιρετός της ήταν ο Αλθέβεριν αλ Βάρνουν, υπέρ του Φύλακα), η Συντεχνία των Ναυτικών και των Αεροναυτών (που μέχρι στιγμής Αιρετός της ήταν ο Σάρθαλιν αλ Μάθακρουν, υπέρ της Αρχόντισσας), και η Συντεχνία των Αγροτών (που μέχρι στιγμής Αιρετός της ήταν ο Κασλάριν ωλ Μάρατεκ, ο οποίος επιθυμούσε να γίνει κάποιος συμβιβασμός μεταξύ της Αρχόντισσας και του Φύλακα – μια ιδέα που και η Ζιρίνα και ο Εθέλδιρ θεωρούσαν αδύνατον να πραγματοποιηθεί).

Ο Φύλακας τώρα βρισκόταν είκοσι χιλιόμετρα βόρεια της Φάνρηβ· ο στρατός του σύντομα θα ερχόταν προς την πόλη· ήταν τρομερά σημαντικό όσο το δυνατόν περισσότεροι Αιρετοί να είναι με το μέρος του. Η Ζιρίνα και ο Εθέλδιρ ήθελαν να κρατήσουν τη Συντεχνία των Μαντατοφόρων στο πλευρό του Φύλακα, και να φέρουν και τις άλλες δύο συντεχνίες στο πλευρό του. Τίποτα απ’αυτά δεν ήταν βέβαιο, και το ήξεραν· η Αρχόντισσα είχε πράκτορές της παντού. Ανθρώπους που δούλευαν γι’αυτήν είτε επειδή ήταν Χαρνώθιοι στην καταγωγή, είτε επειδή πληρώνονταν καλά, είτε επειδή τους είχε υποσχεθεί κοινωνική ή οικονομική ανέλιξη. Ο Φύλακας δεν μπορούσε να προσφέρει τις ίδιες υποσχέσεις που μπορούσε να προσφέρει η Αρχόντισσα, γιατί ο Φύλακας δεν βρισκόταν τώρα εδώ, στην πόλη.

Ήταν μονάχα μια «προφητεία»: κάτι που θα ερχόταν. Η δουλειά της Ζιρίνα και του Εθέλδιρ ήταν, επομένως, δύσκολη. Σύμμαχοί τους, μόνο όσοι ήθελαν πραγματικά την ελευθερία της πόλης – την επιστροφή της στην κατάσταση που ήταν παλιά, προτού έρθουν οι Παντοκρατορικοί, προτού διωχθεί ο Φύλακας, προτού γίνει προτεκτοράτο του Βασιλείου της Χάρνωθ.

Το γεγονός ότι ο Εθέλδιρ ήταν Πρόμαχος της Επανάστασης σήμαινε πως είχε πολλούς συνδέσμους μέσα στη Φάνρηβ: γνώριζε ανθρώπους σε πολλά σημεία, κάποιους που είχαν πάρει μέρος ενεργά στην Επανάσταση, και κάποιους που είχαν απλώς υποβοηθήσει όσο μπορούσαν. Ο Εθέλδιρ τούς θεωρούσε όλους συντρόφους του. Όσο μικρή κι αν ήταν η συμβολή τους, εκείνο τον καιρό, ήταν απαραίτητη. Αλλά ακόμα κι αυτοί που δεν είχαν πολεμήσει στο πλευρό του Εθέλδιρ, ακόμα κι αυτοί που δεν είχαν βοηθήσει ενεργά την Επανάσταση, σέβονταν τον Πρόμαχο. Τον έβλεπαν ως ήρωα, κι εκείνος μπορούσε να τους μιλήσει και να τον ακούσουν με προσοχή. Η επιρροή του μέσα στη Φάνρηβ ήταν μεγάλη. Και το ότι η Αρχόντισσα τώρα – ή, τουλάχιστον, μια πρώην πράκτορας της Παντοκράτειρας – είχε κλέψει το ένα του μάτι τον έκανε πιο συμπαθή στους κατοίκους της πόλης. Πιο ηρωικό. Σχεδόν με μυθική φιγούρα τούς έμοιαζε.

Επιπλέον, ο Εθέλδιρ γνώριζε πολλούς και από τη Συντεχνία του Σκιερού Χεριού, την παράνομη συντεχνία των κλεφτών της Φάνρηβ. Οι κλέφτες τον έβλεπαν, ίσως, ως μεγαλύτερο ήρωα απ'ό,τι τον έβλεπαν οι υπόλοιποι κάτοικοι της πόλης, γιατί ήξεραν ότι είχε ξεκινήσει σαν ένας από αυτούς – ένας ασήμαντος κλέφτης – και είχε καταλήξει Πρόμαχος της Επανάστασης, ένας από τους σημαντικότερους ανθρώπους στη Φάνρηβ. Σ'ολάκερη τη Μοργκιάνη, πιθανώς. Οι διασυνδέσεις του Εθέλδιρ με τη Συντεχνία του Σκιερού Χεριού δεν μπορούσαν, ωστόσο, να του φανούν και πολύ χρήσιμες τώρα, σ'ένα τέτοιο πολιτικό ζήτημα. Αλλά είχε, βέβαια, τους κλέφτες υπόψη του, για παν ενδεχόμενο.

Η επιρροή της Ζιρίνα, επίσης, δεν ήταν μικρή. Είχε κι εκείνη πολεμήσει στην Επανάσταση, ειδικά στον τελευταίο πόλεμο εναντίον των Παντοκρατορικών – το τελειωτικό χτύπημα που τους είχε δώσει η Φάνρηβ προκειμένου να τους διώξει από τις περιοχές της. Οι κάτοικοι της πόλης αναγνώριζαν τη Ζιρίνα ως ηρωίδα, όπως και τους άλ-

λους που είχαν αγωνιστεί σαν εκείνη. Αλλά, εκτός αυτού, ο οίκος της, οι Φέρενερ, ήταν από παλιά γνωστοί υαλουργοί στην πόλη. Ο πατέρας της, ο Παρνάλθιρ, διοικούσε τώρα τις *Υαλοκατασκευές Φέρενερ,* και πολλοί έλεγαν ότι, μετά από εκείνον, κανονικά έπρεπε να πάρει τη θέση του η Ζιρίνα, αν οι Φέρενερ δεν ήταν πατριαρχικός οίκος. Επειδή, όμως, όπως υποδήλωνε ο σύνδεσμος *ωλ* στα ονόματά τους, *ήταν* πατριαρχικός οίκος, αυτό σήμαινε πως ο αδελφός της, ο Ναλτάφιρ, θα έπαιρνε τη θέση του πατέρα τους μετά από εκείνον. Αλλά ο Ναλτάφιρ δεν ενδιαφερόταν για την πολιτική· η Ζιρίνα ήταν που ενδιαφερόταν και που ασχολιόταν με τα θέματα της Συντεχνίας των Υαλουργών όσο και ο πατέρας τους, αν όχι περισσότερο. Γι'αυτό κιόλας ο Παρνάλθιρ δεν είχε βάλει υποψηφιότητα στις τελευταίες εκλογές, αφήνοντας την κόρη του να βάλει αντί για εκείνον. Και, όπως πολλοί το περίμεναν, η Ζιρίνα εκλέχθηκε Αιρετή. Ορισμένοι ψιθύριζαν ότι ο Παρνάλθιρ το είχε κάνει αυτό για να μη λένε κάποιοι ότι επειδή οι Φέρενερ ήταν πατριαρχικός οίκος αγνοούσαν τη σημαντικότητα των γυναικών τους. Η Ζιρίνα νόμιζε πως οι άνθρωποι που ψιθύριζαν τέτοια ήθελαν να υπονοήσουν ότι δεν είχε πάρει τη θέση της Αιρετής με την αξία της – πράγμα που τη θύμωνε κάπως. Ωστόσο, η επιρροή της μέσα στην πόλη δεν μειωνόταν από τους ψιθύρους αυτών ή άλλων· εξακολουθούσε να είναι μεγάλη, επειδή όλοι έβλεπαν ότι η Ζιρίνα ασχολιόταν πραγματικά με τα προβλήματα της πόλης ως σύνολο, όχι μόνο με τα προβλήματα της συντεχνίας της. Και, φυσικά, όσοι υποστήριζαν την Κοινοπολιτεία και τον Φύλακα την αγαπούσαν.

Ολόκληρη την ημέρα, οι δυο τους, ο Εθέλδιρ και η Ζιρίνα, περιφέρονταν μέσα στη Φάνρηβ συλλέγοντας πληροφορίες και προσπαθώντας να επηρεάσουν ανθρώπους.

Παρακολουθώντας τα δρώμενα στη Συντεχνία των Αγροτών, παρατήρησαν ότι η αδελφή του Κασλάριν ωλ Μάρατεκ, η Χαρκάνιθ αλ Σάρεθουν, είχε βάλει υποψηφιότητα και φαινόταν να έχει αρκετούς με το μέρος της, οι οποίοι πρέπει να την υποστήριζαν λόγω συμπάθειας προς τον αδελφό της κυρίως, που είχε χαθεί τόσο άδικα ύστερα από την επίθεση στο Μέγαρο των Αιρετών. Η Χαρκάνιθ, που μέχρι στιγμής δεν ξαναείχε ασχοληθεί με την πολιτική, ισχυριζόταν ότι θα συνέχιζε τον αγώνα του αδελφού της για σταθερότητα και ευημερία στην πόλη, ώστε ποτέ – *ποτέ* – να μην ξανασυμβούν παρόμοια

δολοφονικά περιστατικά – να σταματήσουν να γίνονται τέτοια πράγματα στη Φάνρηβ, για πάντα. Ήταν μια πόλη που είχε κερδίσει το δικαίωμα να μη φοβάται.

Η Ζιρίνα την πλησίασε, όταν τα κατάφερε, για να τη ρωτήσει τι σκεφτόταν σχετικά με τον Φύλακα. Θα τον υποστήριζε; Δεν είχε αναφέρει τίποτα στις δηλώσεις της. Αλλά η Χαρκάνιθ αποκρίθηκε μόνο ότι την ενδιέφερε η ασφάλεια της πόλης, και θα έκανε το παν για να επιτευχθεί αυτό. Η Ζιρίνα επέμεινε να μάθει περισσότερα για τα σχέδιά της, πράγμα που φάνηκε να θύμωσε τη Χαρκάνιθ. «Το τι έχω υπόψη μου είναι δική μου δουλειά,» της είπε. «Ο αδελφός μου *σκοτώθηκε* εξαιτίας ανθρώπων σαν εσένα. Δεν έχουμε τίποτ' άλλο να πούμε.»

«Ανθρώπων σαν εμένα; Οι άνθρωποι σαν εμένα δεν επιτίθενται στο Μέγαρο των Αιρετών, Χαρκάνιθ!» Αλλά η αδελφή του Κασλάριν δεν ήταν βέβαιο ότι την άκουσε· είχε ήδη απομακρυνθεί από τη Ζιρίνα, μέσα στον Οίκο των Αγροτών.

Η Ζιρίνα, απογοητευμένη από τη Χαρκάνιθ, πήγε εκεί όπου την περίμενε ο Εθέλδιρ, κοντά στην είσοδο του Οίκου, μιλώντας με δυο άντρες οι οποίοι σύντομα έφυγαν. Η Ζιρίνα τούς ήξερε και τους δύο: ο ένας είχε πολεμήσει στην Επανάσταση, το δεξί του χέρι έλειπε ύστερα από την έκρηξη μιας χειροβομβίδας.

Η Αιρετή είπε στον πρώην Πρόμαχο: «Δε μπορούμε να βασιστούμε στη Χαρκάνιθ. Κάποιος άλλος πρέπει να γίνει ο επόμενος Αιρετός της Συντεχνίας των Αγροτών.» Αλλά μέχρι να βραδιάσει δεν ήξεραν αν οι προσπάθειές τους είχαν επιτύχει τίποτα· οι υποψήφιοι που υποστήριζαν ανοιχτά τον Φύλακα έμοιαζαν λιγότερο δημοφιλείς από τη Χαρκάνιθ ανάμεσα στους αγρότες.

Τα πράγματα στη Συντεχνία των Μαντατοφόρων έδειχναν το ίδιο σκούρα. Οι πράκτορες της Αρχόντισσας έκαναν το παν για να εκλεγεί αυτή τη φορά Αιρετός ο οποίος θα υποστήριζε το Βασίλειο της Χάρνωθ, ο οποίος θα ήταν εναντίον του Φύλακα και των δυνάμεων της Κοινοπολιτείας που «ήθελαν να καταπατήσουν τη Φάνρηβ για οικονομικό τους όφελος», όπως ισχυρίζονταν. Η Ζιρίνα και ο Εθέλδιρ έμπλεξαν μέσα σ'έναν λαβύρινθο ανθρώπων διαφόρων ειδών: υποψήφιους, δημαγωγούς, πρόσωπα με κύρος, προβοκάτορες, υποκινητές. Η κατάσταση στη Συντεχνία των Μαντατοφόρων ήταν ένα χάος.

Εν τω μεταξύ, μίλησαν από κοντά και με τους πράκτορες του Φύλακα μέσα στην πόλη, στην κρυφή τους βάση που βρισκόταν στο Βόρειο Λιμάνι. Και οι άνθρωποι του Φύλακα είπαν ότι αυτό που είχε συμβεί στον Εθέλδιρ ήταν απαράδεκτο· η Αρχόντισσα και οι Χαρνώθιοι έπρεπε να φύγουν από την πόλη όσο το δυνατόν γρηγορότερα. Ήταν δυνατόν οι κάτοικοι της Φάνρηβ να ανέχονται αυτούς τους δυνάστες που υπέθαλπαν Παντοκρατορικούς; Που τους χρησιμοποιούσαν ως κατασκόπους τους; Ο Εθέλδιρ τούς είπε, όμως, να μην κάνουν καμια βιαστική κίνηση. Η κατάσταση στην πόλη έπρεπε να προετοιμαστεί κατάλληλα για τον ερχομό του Φύλακα. Όταν το μεγαλύτερο μέρος της Φάνρηβ ήταν εναντίον των Χαρνώθιων, αυτοί δεν θα μπορούσαν πια να κρατήσουν την πόλη· θα αναγκάζονταν να υποχωρήσουν και να την παραδώσουν στους δικαιωματικούς άρχοντές της.

Το απόγευμα, ενώ οι σκιές παντού πύκνωναν, η Ζιρίνα και ο Εθέλδιρ έμαθαν ότι ο Ριλάθιρ αλ Θάρναθ και ο Νέλδουρ αλ Θάρναθ είχαν απελευθερωθεί από το Μέγαρο των Φυλάκων· και, όταν είχε νυχτώσει, κάλεσαν τηλεπικοινωνιακά τον πρώτο και ζήτησαν να τον συναντήσουν. Εκείνος δεν έφερε αντίρρηση· τους συνάντησε σ'ένα εστιατόριο του Σκοτεινού Παζαριού για να φάνε μαζί. Αλλά δεν ήταν μόνοι τους: είχε έρθει και ο Ύρελκουρ'χοκ, μετά από αίτημα του Εθέλδιρ. Και τώρα ο πρώην Πρόμαχος είπε στον Αιρετό ότι ο μάγος θα τον έλεγχε μήπως η Αρχόντισσα είχε βάλει και μέσα σ'αυτόν κάποια συσκευή παρακολούθησης. Ο Ριλάθιρ, παρότι έκδηλα νευρικός σχετικά με το θέμα, ξανά δεν έφερε αντίρρηση. Ο Ύρελκουρ'χοκ, χρησιμοποιώντας τη μαγεία του, τον εξέτασε με προσοχή αλλά δεν εντόπισε τίποτα, και το είπε στον Εθέλδιρ με τη Σιωπηλή Γλώσσα.

Σίγουρος; τον ρώτησε ο Εθέλδιρ.

Εκτός αν είναι κάτι ακόμα πιο καλά κρυμμένο από τη συσκευή μέσα στο μάτι σου. Αλλά δεν το νομίζω.

Ο Εθέλδιρ διαβεβαίωσε τον Ριλάθιρ πως όλα ήταν εντάξει, και μετά μίλησαν για τον καιρό που τον είχαν στο κελί. Τον είχαν ανακρίνει κι αυτόν, προσπαθώντας να πάρουν πληροφορίες, πρώτον, για την απόπειρα δολοφονίας κατά της Αρχόντισσας και, δεύτερον, για την επίθεση στο Μέγαρο των Αιρετών. «Και τώρα που μπορώ ξανά να σκεφτώ καθαρά, νομίζω ότι χρησιμοποιούσαν μαγεία εναντίον

μου. Ένας… αφύσικος τρόμος με είχε καταλάβει – πολύ πιο ισχυρός απ'ό,τι δικαιολογούσε το γεγονός ότι με είχαν στο κελί.»

«Και σ'εμένα το ίδιο έκαναν. Μαγεία ήταν, αναμφίβολα. Δεν ήθελαν να μας βασανίσουν για να μην ξεσηκωθεί η πόλη, οπότε προσπαθούσαν να πάρουν πληροφορίες μ'άλλους τρόπους, που δεν φαίνονται για βασανιστήρια.»

Ο Ριλάθιρ είπε πως ό,τι κι αν ήταν δεν είχε πιάσει. Δεν τους είχε αποκαλύψει τίποτα. Για την επίθεση στο Μέγαρο, βέβαια, *δεν ήξερε* τίποτα ούτως ή άλλως. Προφανώς είχε γίνει από αυτονομιστές· οι υποστηρικτές του Φύλακα ποτέ δεν θα έκαναν κάτι τέτοιο. Αλλά και για την απόπειρα δολοφονίας κατά της Αρχόντισσας είχε κρατήσει τη σιωπή του· αυτονομιστές είχε πάλι ισχυριστεί πως ήταν.

«Εκείνη η απόπειρα δεν έπρεπε να είχε γίνει ποτέ, Ριλάθιρ,» είπε ο Εθέλδιρ· «σ'το είχα πει από πριν.»

«Φαντάσου, όμως, τι θα συνέβαινε αν τα είχαμε καταφέρει! Οι δυνάμεις της Χάρνωθ θα αποσταθεροποιούνταν – πράγμα πολύ σημαντικό τώρα που ο Φύλακας βρίσκεται προ των πυλών.»

Ο Εθέλδιρ κούνησε το κεφάλι. «Δε θα αποσταθεροποιούνταν. Τίποτα δεν θα πάθαιναν. Τόσο στρατό έχουν εδώ. Ο Βασιληάς τους απλά θα έστελνε άλλο Βασιλικό Αντιπρόσωπο – χειρότερο, ίσως, από την Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ.»

«Δεν έχεις δίκιο. Αυτά τα πράγματα δεν γίνονται αυτομάτως. Θα περνούσε κάποιος χρόνος, και στο μεταξύ… πολλά μπορούσαν να επιτευχθούν.»

«Δε βάζεις μυαλό με τίποτα, Ριλάθιρ. Μη μου πεις ότι σχεδιάζεις κι άλλη τέτοια απόπειρα–»

«Κι εσύ, Εθέλδιρ, μην προσπαθείς να παριστάνεις τον κρυφό αρχηγό μας· δεν είμαστε πλέον στην Επανάσταση.»

«Ο Εθέλδιρ δεν προσπαθεί να παριστάνει κανέναν 'κρυφό αρχηγό' και το ξέρεις!» παρενέβη η Ζιρίνα.

«Συμφωνείς, όμως, μαζί του, έτσι δεν είναι;»

«Δε συμφωνώ επειδή τον βλέπω ως 'κρυφό αρχηγό'. Απλά συμφωνώ επειδή κι εγώ νομίζω πως ήταν ανόητο αυτό που επιχειρήσατε. Εξαρχής σάς το είχα πει, δεν σας το είχα πει;»

Ο Ριλάθιρ δεν θέλησε να το συζητήσουν άλλο. «Εντάξει,» είπε· «είμαστε όλοι στο ίδιο στρατόπεδο, με τον Φύλακα και την Κοινοπολιτεία· μας βλάπτει να φιλονικούμε αναμεταξύ μας.» Αλλά δεν έδω-

σε καμια υπόσχεση ότι δεν θα ξαναδοκίμαζε στο μέλλον να σκοτώσει την Αρχόντισσα ή κάποιον άλλο σημαντικό Χαρνώθιο.

Η κουβέντα τους στράφηκε αλλού. Στο τι είχε συμβεί στον Νέλδουρ αλ Θάρναθ μέσα στα μπουντρούμια, κατά πρώτον. Ο Ριλάθιρ είπε ότι τα ίδια είχαν κάνει και σ'αυτόν. Αισθανόταν έναν παράλογο τρόμο, νόμιζε ότι δαίμονες σέρνονταν μες στο κελί μαζί του· σίγουρα τον είχαν επηρεάσει με μαγεία· και μετά έρχονταν για να τον ανακρίνουν, τον ρωτούσαν ό,τι ρωτούσαν και τον Ριλάθιρ. Ο Νέλδουρ, όμως, είχε πει ότι δεν ήξερε τίποτα. «Και τον πιστεύω· δε νομίζω πως ήταν ανακατεμένος στην επίθεση εναντίον του Μεγάρου των Αιρετών, παρότι το ξέρω πως έχει επαφές με αυτονομιστές. Τους συμπαθεί και τον συμπαθούν.»

«Δεν ήταν οι αυτονομιστές που επιτέθηκαν στο Μέγαρο, Ριλάθιρ,» τον πληροφόρησε ο Εθέλδιρ.

Ο Αιρετός συνοφρυώθηκε. «Το λες σαν να το ξέρεις από κάπου...»

«Από τον αδελφό μου.»

«Έχεις ακόμα επαφές με τον Κάλνεντουρ;»

«Κάπου-κάπου.»

«Είναι αλήθεια, λοιπόν, όσα λένε οι φήμες για σένα!»

«Όχι,» είπε ο Εθέλδιρ, «δεν είναι. Δεν υποβοηθάω τους αυτονομιστές με κανέναν τρόπο.»

Ο Ριλάθιρ τον ατένιζε ερευνητικά. «Ναι, μάλλον...» μουρμούρισε.

«Δε με πιστεύεις;»

«Αντιθέτως, σε πιστεύω.»

Κάτι στον τρόπο του φάνηκε παράξενο και στον Εθέλδιρ και στη Ζιρίνα, αλλά δεν είπαν τίποτα. *Η σιωπή είναι σύνεση*.

«Τι σου είπε ο Κάλνεντουρ;» ρώτησε ο Ριλάθιρ.

«Ότι δεν επιτέθηκαν οι αυτονομιστές στο Μέγαρο. Εξάλλου, δεν έχουν τέτοια μέσα. Δεν έχουν ενεργειακό κανόνι. Αλλά, ακόμα κι αν είχαν... μπορεί να είναι ακραίοι, μπορεί να μη θέλουν ούτε τον Φύλακα ούτε τους Χαρνώθιους, μα δεν θα χτυπούσαν το Μέγαρο των Αιρετών. Πολύ πιο πιθανό ήταν να χτυπήσουν το Μέγαρο των Φυλάκων, όπου τώρα κατοικεί η Αρχόντισσα.»

«Ακριβώς, ναι,» είπε ο Ριλάθιρ, «αυτό σκεφτόμουν κι εγώ. Έλεγα πως δεν μπορεί... δεν... Μου έμοιαζε εξωφρενικό.»

Και πάλι, κάτι στον τρόπο του παραξένεψε τον Εθέλδιρ και τη Ζιρίνα.

Η Ζιρίνα σκέφτηκε: *Έχει επαφές με αυτονομιστές; Με έναν, δυο, έστω, από αυτούς;* Ο Νέλδουρ ήταν συγγενής του, κι αν ο Νέλδουρ είχε επαφές με αυτονομιστές.... Αλλά η Ζιρίνα, ώς τώρα, αμφέβαλλε ότι ακόμα κι ο Νέλδουρ είχε όντως επαφές με αυτονομιστές. Μπορεί να μην ήθελε ούτε τον Φύλακα ούτε την Αρχόντισσα, όμως αυτό ήταν άλλο θέμα, σωστά;

«Είσαι σίγουρος πως ο αδελφός σου σου είπε αλήθεια;» ρώτησε ο Ριλάθιρ.

«Δε νομίζω ότι θα μου έλεγε ψέματα για κάτι τέτοιο.»

Ο Αιρετός, μετά, τους είπε πως ο Νέλδουρ δεν είχε αποκαλύψει τίποτα για την απόπειρα δολοφονίας κατά της Αρχόντισσας, γιατί – πρόσθεσε ύστερα από κάποιο δισταγμό – γνώριζε κάποια πράγματα γι'αυτό...

«Τι πράγματα;» ρώτησε η Ζιρίνα. «Ο Νέλδουρ δεν είναι δικός μας άνθρωπος, Ριλάθιρ! Πας και του λες τι σχεδιάζουμε;»

«Φυσικά και όχι. Απλώς... η κατάσταση ήταν τέτοια, τότε, που...»

«Που;»

«Σκέφτηκα ότι ίσως να χρειαζόμασταν λίγη... εξωτερική βοήθεια.»

«Σα να λέμε, βοήθεια από αυτονομιστές;»

Ο Ριλάθιρ ένευσε. «Ναι.» Άναψε τσιγάρο. «Του είπα πως κάτι θα γινόταν στην Πλατεία Νότιου Πάνθεου... Όχι *γενικά* κάτι, δηλαδή. Του είπα ότι απόπειρα δολοφονίας θα γινόταν, και του είπα πως, αν υπήρχαν κάποιοι που μπορούσαν να προσφέρουν υποστήριξη, ήταν ασφαλώς ευπρόσδεκτοι.»

«Και οι αυτονομιστές όντως ήρθαν,» είπε ο Εθέλδιρ.

Ο Ριλάθιρ ανασήκωσε τους ώμους.

«Εκτός από ζημιές και σαματά δεν πρόσφεραν τίποτα,» είπε ο Εθέλδιρ. «Απλώς εξαγρίωσαν περισσότερο τους Χαρνώθιους.»

«Ο αντιπερισπασμός δεν έβλαψε. Τα πράγματα μπορούσαν, ίσως, να είχαν εξελιχθεί χειρότερα για εμάς.»

Ο Ριλάθιρ επέμενε να υποστηρίζει τις ανοησίες που είχε κάνει. Αυτό δεν άρεσε καθόλου στον Εθέλδιρ.

Όταν πλησίαζαν πια μεσάνυχτα δεν υπήρχε κανένας στον οποίο μπορούσαν να μιλήσουν, αν και τα ονόματα στη λίστα τους δεν είχαν τελειώσει, απλώς η ώρα ήταν ακατάλληλη και ήταν κι οι ίδιοι κουρασμένοι. Αφού η Ζιρίνα ειδοποίησε τους δικούς της ότι δεν θα ερ-

χόταν στην οικία των Φέρενερ, πήγαν στο σπίτι του Εθέλδιρ και έλεγξαν τις πόρτες και τα παράθυρα που είχαν ζητήσει να τους φτιάξουν. Τα πάντα έμοιαζαν άψογα. Μπορούσαν να ξεκουραστούν χωρίς ν'ανησυχούν. Και είχαν, μάλιστα, εγκαταστήσει κι έναν συναγερμό – έναν μηχανισμό που θα τους ειδοποιούσε αν εντόπιζε, μέσω αισθητήρων, κάποιον να εισβάλει. Οι μικροσκοπικές συσκευές συνδέονταν μέσω καλωδίων με ενεργειακές φιάλες, και η ενεργειακή τους κατανάλωση δεν ήταν μικρή· αλλά ούτε ο Εθέλδιρ ούτε η Ζιρίνα είχαν οικονομικές δυσκολίες, οπότε πίστευαν ότι η σπατάλη άξιζε, έτσι όπως είχε καταντήσει η κατάσταση στην πόλη. Ποτέ δεν ήξερες τι άλλο μπορεί να έκανε η Αρχόντισσα, κρυφά ή φανερά, για να βγάλει από τη μέση ανθρώπους που ήταν πολιτικοί της αντίπαλοι.

Αφού πλύθηκαν, ξάπλωσαν στο κρεβάτι του υπνοδωματίου και επιχείρησαν να κάνουν έρωτα, αλλά σύντομα τους πήρε ο ύπνος: πρώτα τον Εθέλδιρ και έπειτα τη Ζιρίνα, με το κεφάλι της ακουμπισμένο στο στήθος του. Ήταν εξουθενωμένοι.

...Η Ζιρίνα αισθάνθηκε κάτι να μπήγεται καρφωτά στην κνήμη της. Τινάχτηκε, ξαφνιασμένη. Γύρισε στο πλάι.

Ένα *σίρκι'θ* ήταν επάνω στο κρεβάτι, κρατώντας ένα διπλωμένο μήνυμα στο στόμα του. Τα νυχάτα πόδια του πρέπει να ήταν που είχαν ενοχλήσει τη Ζιρίνα. Το σαυράκι, όμως, δεν ερχόταν για εκείνη. Σκαρφάλωσε πάνω στον Εθέλδιρ, ξυπνώντας τον. Εκείνος βλεφάρισε. «Τι θες εσύ εδώ;» μούγκρισε. Πήρε το χαρτί από το στόμα του *σίρκι'θ*, κι αυτό, τρέχοντας, έφυγε από το κρεβάτι κι από την πόρτα του υπνοδωματίου.

«Πώς μπήκε χωρίς να χτυπήσει ο συναγερμός;» είπε η Ζιρίνα.

«Έχει ξημερώσει,» παρατήρησε ο Εθέλδιρ κοιτάζοντας το παράθυρο. «Η Μάλμεντιρ κι ο Ύρελκουρ πρέπει να τον έχουν απενεργοποιήσει και νάχουν ανοίξει κάποια παράθυρα.» Ανακαθίζοντας πάνω στο κρεβάτι, ξεδίπλωσε το χαρτί και το διάβασε.

Σε παρακολουθούν ακόμα μέσα από το μάτι σου; Αν όχι θέλω να συναντηθούμε. —Κλντρ

«Τι είναι;» ρώτησε η Ζιρίνα.

«Ο αδελφός μου.» Της έδωσε το μήνυμα, και το διάβασε κι εκείνη.

«Καλύτερα όχι,» του είπε. «Έχουμε πολλά να κάνουμε σήμερα. Αύριο γίνονται οι εκλογές.»

Ο Εθέλδιρ ένευσε. «Ναι,» συμφώνησε. «Θα του στείλω όμως ένα *σίρκι'θ* για να του πω ότι δεν έχω πια ούτε συσκευή παρακολούθησης ούτε αριστερό μάτι.»

Η Ζιρίνα αναστέναξε. «Απορώ πώς μπορείς ν'αστειεύεσαι με κάτι τέτοιο.»

«Θα ωφελούσε να κλαιγόμουν; Ό,τι έγινε, έγινε, Ζιρίνα. Δεν έχει σβήσει ο ήλιος ακόμα.»

Ο Εθέλδιρ σηκώθηκε απ'το κρεβάτι, φόρεσε μια ρόμπα, και βάδισε προς το γραφείο του.

Ο αγώνας τους συνεχίστηκε. Από τη μια άκρη της Φάνρηβ στην άλλη πήγαιναν, εκείνος επάνω στο δίκυκλό του, εκείνη επάνω στη Μαύρη Γούνα. Μιλούσαν με διαφόρους ανθρώπους: προσπαθούσαν να πάρουν πληροφορίες και να επηρεάσουν τις εκλογές. Στον Οίκο των Ναυτικών και των Αεροναυτών – τον οποίο δεν είχαν προλάβει να επισκεφτούν χτες – βρήκαν χάος να επικρατεί, καθώς οι υποστηρικτές του Φύλακα και της Κοινοπολιτείας ήταν σε ανοιχτή σύγκρουση με τους υποστηρικτές της Αρχόντισσας. Τώρα που ο Σάρθαλιν ήταν νεκρός, οι δεύτεροι φοβόνταν ότι ίσως να έχαναν την επιρροή τους στη συντεχνία, και αντιδρούσαν· ενώ οι πρώτοι έβλεπαν πως είχε δημιουργηθεί άνοιγμα για να προωθήσουν δικό τους άνθρωπο στη θέση του Αιρετού. Η Ζιρίνα και ο Εθέλδιρ, φυσικά, βάλθηκαν να βοηθήσουν τους υποστηρικτές του Φύλακα, και οι υποστηρικτές της Αρχόντισσας διαμαρτυρήθηκαν, στράφηκαν εναντίον τους. Απαίτησαν να μάθουν τι ήθελε εδώ η Αιρετή της Συντεχνίας των Υαλουργών – *των Υαλουργών!* Τι σχέση είχε; Και τι σχέση είχε ο Εθέλδιρ, μα τους θεούς; Εντάξει, κάποτε ήταν Πρόμαχος της Επανάστασης, αλλά δεν θα καθόριζε αυτός και τους Αιρετούς τώρα! Είχε γίνει ξαφνικά άρχοντας της Φάνρηβ; Ας άφηνε τις πολιτικές αποφάσεις σε άλλους, πιο κατάλληλους από εκείνον!

Οι υποστηρικτές του Φύλακα, βέβαια, έσπευσαν να αντιμιλήσουν, να κατηγορήσουν τους αντιπάλους τους για αχαριστία προς το πρόσωπο ενός ήρωα της Επανάστασης και για έλλειψη σεβασμού. Και το ίδιο ίσχυε και για τη Ζιρίνα που, όπως όλοι ήξεραν, είχε προσφέρει τόσα στην πόλη.

Ο σαματάς, όμως, ήταν, σε τελική ανάλυση, τόσο μεγάλος που ο Εθέλδιρ και η Ζιρίνα συμπέραναν ότι μπορούσαν να ασκήσουν λίγη επιρροή εδώ. Αν μπλέκονταν σε ανούσιους διαπληκτισμούς, αυτό απλά θα έτρωγε όλη τους την ημέρα άσκοπα.

Καθώς το μεσημέρι πλησίαζε και είχαν απομακρυνθεί από τον Οίκο των Ναυτικών και των Αεροναυτών, περίμεναν να μάθουν πότε θα γινόταν η εκτέλεση της Νικόλ Μικρόδομης. Ρωτούσαν σε καταστήματα που είχαν τηλεοπτικούς δέκτες αν η Αρχόντισσα είχε ανακοινώσει τίποτα· ρωτούσαν γνωστούς τους που παρακολουθούσαν τα τηλεοπτικά κανάλια συνεχώς. Την ίδια απάντηση, όμως, έπαιρναν από παντού. Η Αρχόντισσα δεν είχε ακόμα δηλώσει τίποτα. Και οι κατάσκοποι του Φύλακα μέσα στην πόλη τούς ανέφεραν ότι σήμερα, από το πρωί, είχαν παρατηρήσει μεγάλη κινητικότητα ανάμεσα στους πράκτορες της Αρχόντισσας. «Σαν να ψάχνουν για κάποιον ή για κάτι.»

«Καμια συγκεκριμένη ένδειξη;» ρώτησε η Ζιρίνα. Αλλά οι κατάσκοποι δεν είχαν να αναφέρουν τίποτα. Το βέβαιο, πάντως, ήταν ότι κάτι συνέβαινε.

Η Ζιρίνα κατέληξε ότι όλα αυτά πρέπει να γίνονταν επειδή οι άνθρωποι της Αρχόντισσας προσπαθούσαν να επηρεάσουν το αποτέλεσμα των εκλογών, και το είπε στον Εθέλδιρ καθώς κάθονταν σε μια ταβέρνα στον Φιλόξενο παίρνοντας μεσημεριανό.

«Μπορεί,» αποκρίθηκε εκείνος. «Ή μπορεί νάναι κάτι άλλο...»

Μια ελαφριά πίεση στη δεξιά του μπότα. Στράφηκε και είδε ένα *σίρκι'θ* που κρατούσε ένα μήνυμα στο στόμα. Πήρε το χαρτί, και το μικρό πλάσμα εξαφανίστηκε κάτω από τα τραπέζια της ταβέρνας – ένα στοιχειό της πόλης.

Ο Εθέλδιρ ξεδίπλωσε το μήνυμα.

Είναι σημαντικό να σε δω. Ξέρω ποιος επιτέθηκε στο Μγρ. —Κλντρ

«Αν λέει αλήθεια....» μουρμούρισε ο Εθέλδιρ.

«Τι είναι;» ρώτησε η Ζιρίνα.

Ο Εθέλδιρ τής έδωσε το μήνυμα.

Τα μάτια της γούρλωσαν. «Πώς μπορεί να το έμαθε;»

«Δεν ξέρω. Αλλά εκείνο που ξέρω είναι ότι ο αδελφός μου είναι, επίσης, αδελφός του Ιουράσκε.»

«Γι’αυτό δεν υπάρχει αμφιβολία,» είπε η Ζιρίνα, τσακίζοντας το χαρτάκι ανάμεσα στα δάχτυλά της και ρίχνοντάς το μέσα στο τασάκι. Δεν συμπαθούσε τον Κάλνεντουρ, και το γεγονός ότι την είχε απαγάγει και της είχε κλέψει το Φυλαχτό της Αέναης Νύχτας την είχε κάνει να τον συμπαθεί ακόμα λιγότερο.

Ο Εθέλδιρ έσβησε το τσιγάρο του επάνω στο μήνυμα, καταστρέφοντάς το. «Πρέπει να του μιλήσω.»

Ύστερα από ακόμα μια ανταλλαγή μηνυμάτων μέσω *σίρκι’θ*, ο Εθέλδιρ συνάντησε τον αδελφό του το απόγευμα, σ’ένα καταγώγιο στον Λαβύρινθο. Μαζί του ήταν η Ζιρίνα, περίεργη να μάθει τι είχαν να πουν. Μαζί με τον Κάλνεντουρ είχε έρθει η Έρνελιθ. Το μέρος όπου κάθονταν ήταν μπαρ και πορνείο, καθώς και τόπος συνάντησης ανθρώπων της Συντεχνίας του Ύπνου – μιας από τις παράνομες συντεχνίες της Φάνρηβ. Τρεις χορεύτριες χόρευαν τώρα μπροστά κι ανάμεσα στα τραπεζάκια, στον ήχο εξωτικών τραγουδιών από το Δάσος των Ψυχών τα οποία ακούγονταν από το ηχοσύστημα – αυλοί, τύμπανα, κρόταλα, και παράξενα συρίγματα και σφυρίγματα.

«Δεν υπήρχε άλλος τρόπος να αφαιρεθεί η συσκευή τους;» ρώτησε ο Κάλνεντουρ κοιτάζοντας την καλύπτρα που σκέπαζε το αριστερό μάτι του Εθέλδιρ.

«Δυστυχώς όχι.»

«Ποιος έκανε τη χειρουργική; Ή το έκανες ο ίδιος;»

Είναι τρελός; αναρωτήθηκε η Ζιρίνα. Περίμενε ότι ο Εθέλδιρ θα έβγαζε το μάτι του με τα ίδια του τα χέρια;

«Ο Αλθέβεριν,» αποκρίθηκε ο Εθέλδιρ, «στο Νοσοκομείο Μεσοπόταμου.»

Ο Κάλνεντουρ ήπιε μια γουλιά από τη μπίρα του. «Μάλιστα.»

«Γιατί με κάλεσες εδώ; Έχεις μάθει, όντως, τι συνέβη στο Μέγαρο;»

«Ναι.»

Μια από τις ημίγυμνες, μαυρόδερμες χορεύτριες ήρθε στροβιλιζόμενη προς το μέρος τους. Τα μαλλιά της ήταν πράσινα, σγουρά, μακριά ώς τη μέση, και γεμάτα μικροσκοπικά κουδουνάκια που στραφτάλιζαν και χτυπούσαν καθώς χόρευε. Ο Κάλνεντουρ την άρπαξε απ’τους γοφούς με το ένα χέρι, της έγλειψε τα πλευρά με μια γλώσ-

σα σαν λύκου, και μετά τη χτύπησε στον αριστερό μηρό για ν'απομακρυνθεί. Εκείνη έφυγε, μειδιώντας.

Ο Κάλνεντουρ στράφηκε στον Εθέλδιρ, και του μίλησε, ψιθυριστά, για την έρευνα των αυτονομιστών στην ύποπτη πολυκατοικία, για την κάθοδό τους στις σήραγγες, για την ανακάλυψη της υπόγειας βάσης των Παντοκρατορικών, για την ανάκριση της κοκκινόδερμης πράκτορος της Παντοκράτειρας.

«Ο Στρατηγός,» είπε, «αυτός ευθύνεται για όλα.»

Ο Εθέλδιρ κοίταξε τη Ζιρίνα, και η Ζιρίνα τον Εθέλδιρ.

«Δε μιλάτε;» είπε ο Κάλνεντουρ. «Και πολύ καλά κάνετε.» Ήπιε ακόμα μια γουλιά απ'τη μπίρα του. «Θα ήθελα τη γνώμη σας, όμως.»

«Μου φαίνεται εξωφρενικό,» δήλωσε ο Εθέλδιρ.

«Κι εμένα,» συμφώνησε η Ζιρίνα. «Δεν... Ο Στρατηγός πάντα νόμιζα ότι ήταν απλώς ακόμα ένας υποτακτικός της Κέσριμιθ... Ποτέ δεν τον θεωρούσα τέτοιο δολοπλόκο. Δεν ασχολιόταν με την πολιτική. Δεν...»

«Ορισμένες φορές,» είπε ο Κάλνεντουρ, «αυτούς είναι να φοβάσαι περισσότερο. Τι σχέδια, όμως, πιστεύετε ότι μπορεί να έχει;» Και τους μίλησε για τις δικές του υποθέσεις: ότι ο Σέλιρ αλ Σίριλναθ ήθελε να πάρει τον πλήρη έλεγχο της Φάνρηβ προκειμένου να αντιμετωπίσει τον Φύλακα όπως *εκείνος* θεωρούσε πως ήταν καλύτερα, ανενόχλητος από τις πολιτικές κινήσεις της Αρχόντισσας.

Ο Εθέλδιρ αποκρίθηκε: «Αυτό μοιάζει το πιθανότερο.» Και κοίταξε ερωτηματικά τη Ζιρίνα.

«Ναι,» είπε εκείνη. «Εκτός αν υπάρχει κάποιος λόγος ο Στρατηγός να θέλει να εκδικηθεί την Κέσριμιθ.»

«Τι λόγος;»

«Δεν ξέρω, απλώς λέω... Ίσως να συμβαίνει κάτι μεταξύ τους το οποίο δεν γνωρίζουμε. Αν και δεν μου φαίνεται πολύ πιθανό. Δεν ξέρω αν ο Στρατηγός θα έκανε όλες αυτές τις κινήσεις μόνο για κάτι τέτοιο.»

Για μερικές στιγμές κανείς τους δεν μιλούσε.

Μετά, ο Εθέλδιρ είπε: «Αναρωτιέμαι αν θα έπρεπε να ειδοποιήσουμε την Αρχόντισσα...»

Η Ζιρίνα ρουθούνισε. «Εμείς; Λες να μας πιστέψει; Κατά πάσα πιθανότητα, θα νομίσει ότι προσπαθούμε να σπείρουμε διχόνοια.»

«Αν παρουσιάσουμε αποδείξεις, όμως...»

«Τι είδους αποδείξεις; Κι επιπλέον, γιατί να θέλουμε να βοηθήσουμε αυτή την ανώμαλη στριγκιά, Εθέλδιρ;»

«Γιατί ο Στρατηγός είναι χειρότερος από την Κέσριμιθ.»

«Αν κάνει εκείνο που νομίζουμε,» είπε η Ζιρίνα, «ολόκληρη η Φάνρηβ θα στραφεί εναντίον των Χαρνώθιων. Κι από την αρχή αυτό δεν ήταν που θέλαμε;»

«Ίσως να στραφεί εναντίον τους, αλλά θα μπορεί να τους αντιμετωπίσει; Ξεχνάς πόσοι μαχητές του Βασιλείου έχουν έρθει τελευταία εδώ; Οκτώ χιλιάδες – απ'ό,τι *ξέρουμε*. Μπορεί νάναι και περισσότεροι.»

«Όταν πλησιάσει ο Φύλακας, θάναι απασχολημένοι. Θ'αντέξουν να έχουν συγχρόνως κι ολόκληρη την πόλη εναντίον τους;»

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε ο Εθέλδιρ. «Αλλά είναι ρίσκο. Πολύς κόσμος θα σκοτωθεί. Καλύτερα ο Στρατηγός να *μην* καταφέρει εκείνο που έχει στο μυαλό του.»

«Αναρωτιέμαι όμως,» είπε ο Κάλνεντουρ ανάβοντας την πίπα του, «τι θα κρατήσει τότε τον Φύλακα και την Κοινοπολιτεία μακριά απ'την πόλη μας.»

Η Ζιρίνα τον ατένισε εχθρικά. «Ο Φύλακας και η Κοινοπολιτεία είναι οι μόνοι που μπορούν να μας σώσουν από το Βασίλειο της Χάρνωθ!»

«Θ'ανταλλάξουμε τον έναν δυνάστη για τον άλλο, κουτσή λύκαινα,» μούγκρισε ο Κάλνεντουρ.

«Κουτσή λύκαινα να πεις τη μάνα σου! Και να μου δώσεις πίσω ένα Φυλαχτό που μου χρωστάς!»

«Δε σου χρωστάω τίποτα.»

Η Ζιρίνα έκανε να τραβήξει το πιστόλι από τη ζώνη της, αλλά ο Εθέλδιρ τής έπιασε το χέρι. «Δεν ήρθαμε εδώ γι'αυτό,» είπε ήρεμα. «Και η μάνα μας δεν ήταν κουτσή λύκαινα.»

Ο Κάλνεντουρ μειδίασε πίσω απ'τον καπνό της πίπας του.

«Ούτε εγώ είμαι,» είπε η Ζιρίνα.

«Κανείς δεν διαφωνεί,» είπε ο Εθέλδιρ.

«Και θέλω πίσω το Φυλαχτό μου.»

Ο Εθέλδιρ έστρεψε το βλέμμα του στον Κάλνεντουρ: ένα βλέμμα που απαιτούσε από εκείνον να ανταποκριθεί στο αίτημα της Αιρετής.

«Ό,τι αρπάζεται στον πόλεμο ανήκει στον άρπαγα και στην Κυρά της Μάχης,» είπε ο αυτονομιστής, μιλώντας μ'ένα παλιό ρητό της Θορμάνκου, της θεάς του πολέμου και της εκδίκησης.

«Δεν έχουμε πόλεμο,» του θύμισε η Ζιρίνα. «Είσαι κλέφτης!»

«Τα Φυλαχτά ανήκουν στην Πόλη και στους θεούς,» είπε ο Κάλνεντουρ, μιλώντας πάλι μ'ένα ρητό – ένα παλιό ρητό της Φάνρηβ σχετικά με την Πόλη της Αέναης Νύχτας, που άλλοι θεωρούσαν μυθική, άλλοι όχι.

«Θα σκοτώσω τον αδελφό σου, Εθέλδιρ,» προειδοποίησε η Ζιρίνα.

«Θα προσπαθήσεις, κουτσή λύκαινα,» είπε ο Κάλνεντουρ.

Το χέρι της πήγε ξανά στο πιστόλι της – και το χέρι του Εθέλδιρ ξανά τη σταμάτησε. «Το θέμα έληξε,» είπε ο πρώην Πρόμαχος της Επανάστασης. «Είμαστε εδώ για να συζητήσουμε για την επίθεση στο Μέγαρο. Και για τον Στρατηγό.

»Το βασικό ερώτημα τώρα είναι αν πρέπει, κάπως, να ειδοποιήσουμε την Αρχόντισσα γι'αυτό που συμβαίνει.»

«Εγώ λέω να μην ειδοποιήσουμε κανέναν,» είπε ο Κάλνεντουρ. «Ν'αφήσουμε τους άτριχους λύκους της Χάρνωθ να σκοτωθούν αναμεταξύ τους. Και μετά, όταν είναι μισοτελειωμένοι από μόνοι τους, να πέσουμε πάνω τους και να τους φάμε ζωντανούς!»

«Πολύ ωραίες τακτικές ακολουθείς...» σχολίασε η Ζιρίνα.

«Έχεις να προτείνεις κάτι καλύτερο;»

Ευτυχώς δεν την είχε αποκαλέσει πάλι κουτσή λύκαινα, γιατί τώρα ήταν έτοιμη να τραβήξει το ξιφίδιο από τη μπότα της: κι αυτό δεν ήταν από τη μεριά του Εθέλδιρ· το χέρι του αποκλείεται να προλάβαινε να τη σταματήσει. «Να μην πούμε στην Αρχόντισσα τίποτα,» αποκρίθηκε η Ζιρίνα. «Αυτό έχω μόνο να προτείνω.»

«Η υπόγεια βάση, όμως, είναι επικίνδυνη για όλους μας,» τόνισε ο Εθέλδιρ, «όχι μόνο για την Κέσριμιθ. Τη χρησιμοποιούν για να μετακινούν τους κατασκόπους τους σε διάφορα κρυφά σημεία μέσα στην πόλη. Όπως έκαναν και παλιά οι Παντοκρατορικοί. Τότε, κανένας δεν είχε καταφέρει να την εντοπίσει. Τώρα, όμως, ξέρουμε *ακριβώς* πού είναι.»

Ο Κάλνεντουρ είπε: «Καλά, όταν τη σφραγίσατε – όταν σφραγίσατε την είσοδο για τα υπόγεια η οποία βρισκόταν στο Μέγαρο των Φυλάκων – δεν εξερευνήσατε τις σήραγγες πρώτα; Δεν έχετε κάνει κάποιο χάρτη;»

Ο Εθέλδιρ κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Ήταν αμέσως μετά τον πόλεμο τότε, Κάλνεντουρ. Δε θυμάσαι τι γινόταν; Θέλαμε απλώς αυτή η υπόθεση να τελειώσει. Και εμείς και η Κέσριμιθ.»

«Δηλαδή, ούτε εκείνη έχει κάποιο χάρτη;»

«Δε νομίζω. Απ'ό,τι ξέρω, οι Παντοκρατορικοί δεν άφηναν τους Χαρνώθιους να κατεβαίνουν εκεί. Η Κέσριμιθ ίσως να πιστεύει, μάλιστα, ότι μόνο μία είσοδος υπήρχε που οδηγούσε στη βάση.»

«Αυτή στο Μέγαρο των Φυλάκων.»

Ο Εθέλδιρ κατένευσε.

«Δε μπορεί νάναι τόσο ανόητη,» είπε ο Κάλνεντουρ.

«Ίσως να έχεις δίκιο. Αλλά, και πάλι, κανένας δεν θεωρούσε τότε την υπόγεια βάση ως απειλή, οπότε δεν κατεβήκαμε να την εξερευνήσουμε.»

«Την είσοδο πώς τη σφραγίσατε;»

«Με εκρηκτικές ύλες. Διαλύθηκε ολόκληρο εκείνο το πέρασμα. Και δε νομίζω ότι θα ήταν εύκολο κανείς να το ξανανοίξει.»

«Ο Στρατηγός, δηλαδή, λες ότι δεν θα το έχει ξανανοίξει;»

«Μάλλον όχι. Ειδικά αν θέλει να κινείται κρυφά. Για να το ανοίξεις πρέπει να κάνεις πολύ σαματά, σίγουρα.»

«Εγώ, πάντως, έφτιαξα έναν πρόχειρο χάρτη,» δήλωσε ο Κάλνεντουρ. «Πολύ απλό. Σύμφωνα μ'ό,τι μπόρεσα να καταλάβω από την έρευνά μας εκεί κάτω.» Έβγαλε ένα χαρτί από την τσέπη του και το έδωσε στον Εθέλδιρ. «Ίσως να σου χρειαστεί.»

Εκείνος το έκρυψε μέσα στα ρούχα του.

«Τι θα κάνουμε, λοιπόν, σχετικά με το όλο θέμα;» ρώτησε ο Κάλνεντουρ.

Η Ζιρίνα είπε: «Αφού έχεις μια αιχμάλωτη, γιατί δεν τη βάζεις αυτήν να σου φτιάξει χάρτη όλων των σηράγγων;»

«Αν υποθέσουμε πως *γνωρίζει* όλες τις σήραγγες. Και, ναι, μπορεί να το κάνω. Δεν την έχω σκοτώσει ακόμα, ούτε την έχω ελευθερώσει.»

«Θα την ελευθερώσεις;»

«Ίσως. Δε σκοτώνω χωρίς καλό λόγο.»

Δε σου φαίνεται, σκέφτηκε η Ζιρίνα.

Ο Εθέλδιρ είπε: «Η Αρχόντισσα είναι η μόνη που μπορεί, αυτή τη στιγμή, να στείλει μαχητές της στις σήραγγες για να διώξει τους κατασκόπους από την υπόγεια βάση.»

«Την εμπιστεύεσαι, όμως;» ρώτησε ο Κάλνεντουρ.
«Σ'αυτό το θέμα, ναι. Μόλις μάθει ότι ο Στρατηγός είναι προδότης.... Υπάρχουν δύο προβλήματα, όμως–»
«Περίμενε λίγο,» του είπε η Ζιρίνα. «Η Κέσριμιθ–»
«Να τελειώσω πρώτα;»
«Εντάξει.»
«Υπάρχουν δύο προβλήματα, όμως. Πρώτον, δεν είναι βέβαιο ότι η Κέσριμιθ θα μας πιστέψει αν την πλησιάσουμε για να της πούμε πως ο Στρατηγός της έκανε τέτοια προδοσία εναντίον της. Δεύτερον, ο Στρατηγός θα έχει ήδη μάθει ότι οι αυτονομιστές εισέβαλαν στη βάση. Δε θα έχει πάρει κάποια μέτρα; Μπορεί ακόμα και να την έχει εγκαταλείψει.»
«Ναι,» είπε ο Κάλνεντουρ, σκεπτικά, «ίσως...»
«Το καλύτερο,» συνέχισε ο Εθέλδιρ, «θα ήταν κάποιος να πάει εκεί κάτω και να τραβήξει φωτογραφίες – φωτογραφίες ανθρώπων που βρίσκονται μέσα στη βάση και *φαίνονται τα πρόσωπά τους*. Θα μπορούσαμε, μετά, να τις χρησιμοποιήσουμε ως απόδειξη. Όπως είπα, όμως, ίσως τώρα να έχουν εγκαταλείψει τη βάση. Ή ίσως όχι. Θα πρέπει να το ερευνήσουμε αν είναι να κάνουμε κάτι τέτοιο.»
«Πολύ επικίνδυνο,» διαφώνησε η Ζιρίνα, «και χωρίς κανένα νόημα, Εθέλδιρ! Άσε τους Χαρνώθιους να σκοτωθούν αναμεταξύ τους – σ'αυτό, και μόνο σ'αυτό πιθανώς, ο αδελφός σου έχει δίκιο. Αν ο Στρατηγός προσπαθήσει να πάρει τον πλήρη έλεγχο της Φάνρηβ, τότε απλά θα στρέψει ολόκληρη την πόλη εναντίον των Χαρνώθιων. Θα μας εξυπηρετήσει. Θα νικήσουμε.»
Τελικά, όταν έφυγαν από εκείνο το καταγώγιο, δεν είχαν ακόμα αποφασίσει πώς να δράσουν, παρότι πολλά σχέδια είχαν περάσει από τα χείλη τους και περισσότερα από το μυαλό τους. Η Έρνελιθ ήταν η μόνη που δεν είχε μιλήσει καθόλου από την αρχή της συνάντησης ώς το τέλος. Η πολιτική εδώ, στη Φάνρηβ, την έκανε να ζαλίζεται. Στις Σκιερές Κοιλάδες τα πράγματα ήταν πάντα τόσο πιο *ξεκάθαρα*...

Είχε νυχτώσει πια και κανένας δεν είχε βρει τη Νικόλ. Η πρώην πράκτορας της Παντοκράτειρας είχε εξαφανιστεί.
Η Κέσριμιθ ήταν εκνευρισμένη. Χτυπούσε το πόδι της στο πάτωμα, οργισμένα, κάθε φορά που της έφερναν νέα ότι δεν είχαν εντο-

πίσει την κατάσκοπο. Το γόνατό της έκανε νευρικά πάνω-κάτω καθώς καθόταν και περίμενε μέσα στην Αίθουσα του Φύλακα, σε μια από τις καρέκλες, αποφεύγοντας τον θρόνο σαν να είχε καρφιά.

Οι άχρηστοι δεν μπορούσαν να βρουν ούτε μια γυναίκα που είχε δραπετεύσει από τα μπουντρούμια! Πώς περίμεναν, μετά, να βρουν τους αυτονομιστές που κρύβονταν μέσα στην πόλη και να τους εξολοθρεύσουν; Η Νικόλ – όποια κι αν ήταν τα λάθη που είχε κάνει – ήταν καλύτερη από αυτούς! Πιο χρήσιμη. Είχε, τουλάχιστον, όντως καταφέρει να εντοπίσει τους αυτονομιστές, παρότι οι περισσότεροι είχαν τελικά ξεφύγει. Μακάρι η Κέσριμιθ να μη χρειαζόταν να τη θυσιάσει. Αλλά δεν γινόταν αλλιώς. Ήταν αναγκαίο.

Και τώρα, ούτε αυτό δεν έμοιαζε να μπορεί να κάνει.

Οι εχθροί της μέσα στην πόλη θα έλεγαν ότι εξαρχής τους είχε πει ψέματα, χίλιες κατάρες του Πεινασμένου Σκοταδιού επάνω τους! Θα έλεγαν ότι έκρυβε τη Νικόλ.

Τι να κάνω;... Τι να κάνω;...

Η Ηλέκτρα ίσως να είχε κάποια έξυπνη ιδέα· ήταν τετραπέρατη. Αλλά η Ηλέκτρα τώρα ήταν νεκρή. Αυτά τα *καθάρματα*, οι αυτονομιστές, την είχαν σκοτώσει!

Η Κέσριμιθ δεν μπορούσε να περιμένει άλλο. Είχε πια νυχτώσει. Κάτι έπρεπε να κάνει.

«Μ’έχεις απογοητεύσει, Θόρεντιν,» είπε όταν ο Αρχικατάσκοπος ήρθε πάλι για να της αναφέρει ότι ακόμα δεν είχαν βρει τη Νικόλ. «Μ’έχεις απογοητεύσει *τελείως*.»

«Οι κατάσκοποί μας κάνουν ό,τι μπορούν, *νιρλίσα*...»

«Αυτά που μπορούν δεν είναι αρκετά!» φώναξε η Κέσριμιθ καθώς σηκωνόταν από την καρέκλα της. Πρόσταξε έναν υπηρέτη να κανονίσει τηλεοπτική εμφάνιση για εκείνη. Θα μιλούσε και στα δύο κανάλια της πόλης συγχρόνως. Ένα επείγον διάγγελμα.

Που θα δώσει δύναμη στους εχθρούς μου...

Η Ζιρίνα και ο Εθέλδιρ τριγύριζαν πάλι στους δρόμους της πόλης, μετά από τη συνάντησή τους με τον Κάλνεντουρ, όταν ένας από τους κατασκόπους του Φύλακα τούς ενημέρωσε, τηλεπικοινωνιακά, ότι η Αρχόντισσα θα έβγαζε διάγγελμα και στα δύο τηλεοπτικά κανάλια ταυτόχρονα. Πρέπει να ήταν κάτι σημαντικό.

Δεν βρίσκονταν μακριά από ένα πανδοχείο της Μεγάλης Αγοράς εκείνη την ώρα, έτσι μπήκαν εκεί και είδαν ότι όλος ο κόσμος στην τραπεζαρία είχε τα βλέμματά του στραμμένα στην οθόνη στον τοίχο, παρακολουθώντας την Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ, τη Βασιλική Αντιπρόσωπο του Προτεκτοράτου της Φάνρηβ.

Η οποία έλεγε ότι, δυστυχώς, η Νικόλ Μικρόδομη, η Παντοκρατορική που την είχε προδώσει, δραπέτευσε από τα μπουντρούμια του Μεγάρου των Φυλάκων, και οι κατάσκοποί της δεν είχαν καταφέρει ακόμα να την εντοπίσουν παρότι έψαχναν γι'αυτήν από το πρωί. Θα συνέχιζαν, όμως, να ψάχνουν ώσπου να τη βρουν. Αυτή η εγκληματίας δεν θα απέφευγε τη δικαιοσύνη. Ο Νόμος του Βασιλείου θα υπερίσχυε, για την ασφάλεια όλων των κατοίκων της Φάνρηβ.

Σαματάς ξεκίνησε μέσα στην τραπεζαρία του πανδοχείου μόλις το διάγγελμα τελείωσε. Βαβούρα, σαν μια δυνατή νεροποντή να είχε ξαφνικά ξεσπάσει ύστερα από τη νηνεμία.

Η Ζιρίνα είπε στον Εθέλδιρ: «Τα ίδια πάλι. Ψέματα.»

«Εκτός αν είναι αλήθεια...»

Η Ζιρίνα γέλασε. «Αλήθεια;»

«Η Νικόλ υπηρετεί τον Στρατηγό. Μας το είπε ο Κάλνεντουρ.»

«Και λοιπόν; Πιστεύεις ότι ο Στρατηγός μπορεί να την πήρε από τα μπουντρούμια του Μεγάρου;»

«Το αποκλείεις;»

Η Ζιρίνα συνοφρυώθηκε. Τελικά είπε: «Όχι. Αλλά... μπορεί απλά η Κέσριμιθ να λέει ψέματα, για να καλύψει τη Νικόλ. Για να τη σώσει.»

«Ναι, μπορεί,» παραδέχτηκε ο Εθέλδιρ.

«Κι αυτό ακριβώς είναι που πρέπει να διαδώσουμε στην πόλη,» είπε η Ζιρίνα. «Αυτό είναι που μας συμφέρει. Θα φέρει ανθρώπους με το μέρος μας, θα στρέψει ανθρώπους εναντίον της Κέσριμιθ. Οι φιλονικίες των Χαρνώθιων αναμεταξύ τους θα μας φανούν πολύ χρήσιμες τελικά!» Τα μάτια της γυάλιζαν. «Μπορούμε να τις χρησιμοποιήσουμε υπέρ μας. Ελπίζω αυτό και μόνο να σε κάνει να καταλαβαίνεις ότι θα ήταν ανόητο να πληροφορήσουμε την Κέσριμιθ για τις κινήσεις του Στρατηγού της.»

Ο Εθέλδιρ, όμως, δεν μίλησε. Συλλογισμένος.

Ο Κάλνεντουρ πρόσταξε: «Φτιάξε μας έναν χάρτη όλων των σηράγγων που οδηγούν στη βάση.»

Η Λαρβάκι ήταν καθισμένη σ'ένα μικρό τραπέζι, λυτή, με χαρτί και στιλογράφο μπροστά της. «Υποσχέθηκες ότι θα με ελευθερώσεις.»

«Θα σε ελευθερώσω. Αν συνεργαστείς.»

Εκτός από τους δυο τους, μέσα στο δωμάτιο βρίσκονταν η Έρνελιθ, ο Θόμαλκιρ, και ο Φάλερβιν.

Η Λαρβάκι αναστέναξε. Έπιασε τον στιλογράφο κι άρχισε να ζωγραφίζει. Όταν τελείωσε, έδωσε τον χάρτη στον Κάλνεντουρ.

«Μάλιστα...» είπε εκείνος. «Είσαι σίγουρη πως δεν ξέχασες τίποτα;»

«Έχω βαδίσει εκατοντάδες φορές εκεί κάτω,» τον πληροφόρησε, «από τον καιρό που η διάστασή σας ήταν μέρος της Συμπαντικής Παντοκρατορίας.»

«Τι νομίζεις ότι θα κάνει ο Στρατηγός, τώρα που ξέρει ότι κάποιοι γνωρίζουν για τη βάση, και ότι σε έχουν απαγάγει;»

Η Λαρβάκι μόρφασε. «Θα λάβει τα μέτρα του, σίγουρα.»

«Δηλαδή;»

Ανασήκωσε τους ώμους της. «Δεν είμαι ο Σέλιρ αλ Σίριλναθ. Μάλλον, όμως...» Σκεπτική προς στιγμή. «Μάλλον θα έχει κάποιο σχέδιο υπόψη του για την περίπτωση που κάτι φτάσει στ'αφτιά της Αρχόντισσας.»

«Τι σχέδιο;»

«Θα έχει προετοιμάσει τι να της πει για ν'αποκρούσει τις κατηγορίες, για να βγάλει ψεύτες εκείνους που θα τον κατηγορήσουν για προδοσία.»

«Θα έχει προστάξει τους πράκτορές του να εγκαταλείψουν τη βάση, νομίζεις;»

«Μπορεί. Προσωρινά. Μέχρι να δει τι θα γίνει. Αν κανένας δεν πάει εκεί κάτω, αν τίποτα κακό δεν συμβεί, πιθανώς να τους ξαναστείλει στη βάση.» Ανασήκωσε τους ώμους πάλι. «Αυτό υποθέτω, τουλάχιστον. Καταλαβαίνεις ότι δεν είμαι παντογνώστρια...»

«Ναι, το καταλαβαίνω αυτό.»

«Θα με ελευθερώσεις;»

«Όχι ακόμα. Μπορεί να σε χρειαστώ κι άλλο.»

Τα μάτια της στένεψαν. «Μου είπες ψέματα.»

«Δε σου είπα ψέματα. Θα σε ελευθερώσω. Θα σε βγάλω έξω από την πόλη, όπως μου ζήτησες. Αλλά όχι ακόμα.»

Αργότερα, κοιτάζοντας τον χάρτη της Λαρβάκι, ο Κάλνεντουρ αναρωτήθηκε αν θα μπορούσαν αυτές οι σήραγγες και η υπόγεια βάση να φανούν χρήσιμες στους αυτονομιστές. Αν κατόρθωναν να διώξουν τους ανθρώπους του Στρατηγού από εκεί και να πάρουν τον έλεγχο των υπογείων....

16

Εκλογές· Καινούργιο Πρόσωπο σε Παλιά Πολιτική Θέση· Υποψίες για τον Αρχικατάσκοπο· Βαρετές Δραστηριότητες

Είχε πάει να κοιμηθεί στην οικία των Φέρενερ απόψε, αφού άκουσε το διάγγελμα της Αρχόντισσας μαζί με τον Εθέλδιρ. Ήθελε να δει τους δικούς της, και δεν μπορούσε να μένει κάθε νύχτα στο σπίτι του. Σκεφτόταν, όμως, ότι κάποια μέρα σύντομα ίσως να παντρεύονταν οι δυο τους. Γιατί όχι, εξάλλου; Ήταν εραστές από τότε σχεδόν που η Ζιρίνα είχε μπλεχτεί με την Επανάσταση, και φαινόταν να ταιριάζουν. Επιπλέον, η Ζιρίνα ήθελε να ξεμπερδέψει με τους άλλους ενοχλητικούς τύπους που έρχονταν και της πρότειναν γάμο – χωρίς καν να την ξέρουν και τόσο καλά! – κυρίως επειδή ήταν κόρη του Παρνάλθιρ ωλ Φέρενερ και της ανήκε μέρος των *Υαλοκατασκευών Φέρενερ,* εκτός του ότι ήταν σημαντικό πολιτικό πρόσωπο επί του παρόντος.

Επίσης, αν η Ζιρίνα παντρευόταν κάποιον, αυτό θα έκανε και τη μητέρα της να πάψει να της γκρινιάζει για το συγκεκριμένο θέμα. Η μητέρα της ήταν τόσο *παράξενη,* για πολλά πράγματα. Την πείραζε που η Ζιρίνα δεν είχε παντρευτεί, αλλά δεν έλεγε τίποτα στον γιο της τον Ναλτάφιρ που όλο καινούργιες ερωμένες έφερνε στην οικία των Φέρενερ – και στο τέλος μπορεί να έφερνε και καμια κατάσκοπο της Αρχόντισσας, ο ανόητος! Ή ίσως *ήδη* να είχε φέρει κατάσκοπο της Αρχόντισσας, χωρίς κανένας τους να το ξέρει.

Η Ζιρίνα δεν πήρε βραδινό, εκείνη τη νύχτα, με ολόκληρη την οικογένεια που έμενε στην οικία Φέρενερ, γιατί έφτασε αργά. Οι άλλοι είχαν φάει. Συνάντησε, όμως, τον πατέρα της στο σαλόνι, να κάθεται και να διαβάζει ένα βιβλίο, και τον χαιρέτησε. Εκείνος τη ρώτησε πώς ήταν τα πράγματα στην πόλη, και η Ζιρίνα τού είπε, εν συντομία, αυτά που είχε μάθει και ακούσει. Αλλά δεν ανέφερε τίποτα για

τους αυτονομιστές· δεν ήθελε ο πατέρας της να ξέρει ότι είχε επαφές με τέτοιους.

«Λυπάμαι γι'αυτό που συνέβη στον Εθέλδιρ,» της είπε.

«Εκείνος, ευτυχώς, δεν δείχνει να λυπάται και τόσο,» αποκρίθηκε η Ζιρίνα. «Το έχει πάρει σαν τον Σιλίσβας.»

«Καλό να μπορείς να το κάνεις αυτό, σε πολλές περιπτώσεις.»

«Ο Ναλτάφιρ έχει φάει, μπαμπά;»

«Δεν ξέρω· δεν ήταν εδώ μαζί μας. Και δεν έχει ακόμα γυρίσει.»

Με ποια να τριγυρίζει, άραγε; Και πού; Αλλά *η σιωπή είναι σύνεση,* οπότε η Ζιρίνα δεν είπε τίποτα.

Στην τραπεζαρία συνάντησε τον ξάδελφό της, τον Ραμάλθιν αλ Μαρκάλαθ. Καθόταν σε μια άκρη του τραπεζιού και έτρωγε σούπα.

«Ζιρίνα,» είπε, χαμογελώντας. «Τι κάνεις;»

«Κουρασμένη είμαι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Πώς βρέθηκες εσύ εδώ, Ραμάλθιν;» Από τότε που είχε παντρευτεί και είχε προσχωρήσει στον Οίκο των Μαρκάλαθ, σπάνια πλέον τον έβλεπαν.

«Κάτι δουλειές με τον πατέρα σου. Ήθελε να του φέρω κάποια χαρτιά. Κι αφού ήμουν πεινασμένος, μου πρότεινε να καθίσω να φάω. Ο μάγειράς σας ακόμα είναι καλός.» Μειδίασε.

Η Ζιρίνα τράβηξε μια καρέκλα και κάθισε αντίκρυ του. «Μαγείρισσα.»

«Μαγείρισσα είναι, τώρα;»

«Ναι.»

Μια υπηρέτρια πλησίασε. «Κυρία Ζιρίνα, καλησπέρα. Να σας φέρω κάτι να φάτε;»

«Τι έχει μείνει;»

Η υπηρέτρια τής είπε.

«Φέρε μου ένα πιάτο σούπα και ένα ψητό ορτύκι.»

Η υπηρέτρια έφυγε και, μετά από λίγο, επέστρεψε με το φαγητό της Ζιρίνα, η οποία άρχισε να τρώει νιώθοντας σαν πεινασμένη λύκαινα.

«Πρέπει νάχεις πολλές δουλειές, τώρα που είσαι Αιρετή,» είπε ο Ραμάλθιν, μειδιώντας ξανά. Ήταν χαμογελαστός άνθρωπος, από τότε που η Ζιρίνα τον θυμόταν. Της έμοιαζε αστείο, πάντως, που είχε πει *τώρα που είσαι Αιρετή,* γιατί δεν είχε γίνει Αιρετή χτες. Αλλά, βέβαια, είχε τόσο καιρό να δει τον Ραμάλθιν που, για εκείνον, ίσως αυτή η έκφραση να ήταν λογική.

«Αρκετές,» του αποκρίθηκε, τρώγοντας. Άπλωσε το χέρι της, πήρε το μπουκάλι με το κρασί, και γέμισε ένα ποτήρι για τον εαυτό της.

«Αληθεύουν οι φήμες που λένε ότι σχετίζεσαι ακόμα με τον Εθέλδιρ, τον Πρόμαχο της Επανάστασης;»

«Δεν είναι φήμες, Ραμάλθιν.»

«Αα... Είστε, δηλαδή... κοντά οι δυο σας;»

«Είμαστε.» Ήπιε μια γουλιά απ'το κρασί της, παρατηρώντας τον.

«Γι'αυτό λένε ότι η Αρχόντισσα σε μισεί...»

«Δεν ξέρω αν αυτός είναι ο λόγος.» Η Ζιρίνα έπιασε πάλι να τρώει. «Της έχω δώσει και καλύτερους λόγους.»

Όταν τελικά έφυγε από την τραπεζαρία, πηγαίνοντας στο δωμάτιό της, δεν ήταν και τόσο χαρούμενη που είχε ξαναδεί τον Ραμάλθιν. Την είχε ζαλίσει. Ήταν και τέτοια η ώρα, βέβαια. Και είχε τόσα πολλά στο μυαλό της...

Έκανε ένα γρήγορο μπάνιο και ξάπλωσε στο κρεβάτι μαζί μ'ένα βιβλίο ασκητικής ποίησης των λαών του Ψυχροδάσους. Ποιήματα με μικρούς στίχους και παράξενες λέξεις. Την πήρε ο ύπνος, τελικά, με το βιβλίο στην αγκαλιά της.

Το πρωί, την ξύπνησε η βροχή που χτυπούσε στο τζάμι του παραθύρου της. Ανασηκώθηκε πάνω στο κρεβάτι και, κοιτάζοντας το ρολόι, έκρινε πως ήταν ώρα να σηκωθεί παρότι απέξω έμοιαζε νύχτα. Σήμερα θα γίνονταν οι εκλογές των καινούργιων Αιρετών.

Ωραία μέρα έτυχε να γίνουν... Υπήρχε μια προκατάληψη στη Φάνρηβ, ότι, αν κάποιο πολιτικό γεγονός συνέβαινε με άσχημο καιρό, παρόμοιο θα ήταν και το μέλλον που θα ακολουθούσε αυτό το πολιτικό γεγονός. Η Ζιρίνα δεν πίστευε σε προκαταλήψεις.

Αφού πλύθηκε και ντύθηκε, κάλεσε τον Εθέλδιρ με τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της.

«Σε ξύπνησα;»

«*Όχι, είχα σηκωθεί.*»

«Θα έρθεις από εδώ, να πάμε στις εκλογές, ή σε τρομάζει ο καιρός;»

«*Ο καιρός ποτέ δεν με έχει τρομάξει.*»

Σε κανένα δεκάλεπτο βρισκόταν έξω από την οικία των Φέρενερ, κουκουλωμένος επάνω στο δίκυκλό του. Η Ζιρίνα τον περίμενε στον στάβλο μαζί με τη Μαύρη Γούνα. Την καβάλησε τώρα και βγήκε, κουκουλωμένη κι εκείνη.

«Τι κάνουν οι δικοί σου;» τη ρώτησε ο Εθέλδιρ ενώ από πάνω τους ο ουρανός μούγκριζε.

«Καλά είναι.»

«Τι λένε για την Αρχόντισσα και για τις εκλογές;»

«Ο πατέρας μου ποτέ δεν ήταν με την Αρχόντισσα, και το ξέρεις. Με τους άλλους δεν πρόλαβα να μιλήσω και πολύ. Έτυχε όμως να δω τον ξάδελφό μου τον Ραμάλθιν.»

«Ποιος είν' αυτός;»

«Κάποιος που έχει πλέον προσχωρήσει στον Οίκο Μαρκάλαθ.»

«αλ Μαρκάλαθ είναι κι ο Φέτανιρ, ο Αιρετός της Συντεχνίας των Ξυλουργών. Δικός μας άνθρωπος.»

«Ναι, αλλά δεν ισχύει το ίδιο για όλους τους Μαρκάλαθ. Και σίγουρα όχι για τον Ραμάλθιν.»

«Είναι με την Αρχόντισσα;»

Η Ζιρίνα γέλασε. «Ούτε κι αυτός δεν ξέρει με ποιον είναι! Τέλος πάντων. Πού λες να πάμε τώρα; Οι αγρότες θα εκλέξουν πρώτοι Αιρετό, απ'ό,τι κατάλαβα χτες. Να πάμε εκεί; Ή να χωριστούμε; Γιατί και οι ναυτικοί δεν θ'αργήσουν να κάνουν εκλογές, νομίζω.»

«Δεν υπάρχει λόγος να χωριστούμε, Ζιρίνα. Είτε είμαστε εκεί είτε όχι, λίγη σημασία έχει. Ό,τι ήταν να καταφέρουμε το καταφέραμε χτες και προχτές.»

Η Ζιρίνα δεν μπορούσε να διαφωνήσει μ'αυτό. Όντως, τα πράγματα δεν βρίσκονταν πλέον στα χέρια τους. Δεν μπορούσαν καθόλου να τα επηρεάσουν. Τα ζάρια κυλούσαν· και σύντομα θα σταματούσαν και θα γινόταν φανερό ποιες πλευρές είχαν καταλήξει από πάνω.

Ο Οίκος των Αγροτών βρισκόταν στη Μεγάλη Αγορά, κι όταν ο Εθέλδιρ και η Ζιρίνα έφτασαν εκεί η ψηφοφορία δεν είχε ακόμα ξεκινήσει, αλλά κόσμος συγκεντρωνόταν. Πολύς κόσμος. Αρκετούς η Αιρετή και ο πρώην Πρόμαχος τούς γνώριζαν, φυσικά, και μίλησαν μαζί τους. Απ'ό,τι άκουσαν, συμπέραναν ότι η Χαρκάνιθ αλ Σάρεθουν, η αδελφή του Κασλάριν, είχε ισχυρό ρεύμα προς τη μεριά της. Το θεωρούσαν όλοι πολύ πιθανό να εκλεγεί. Της Ζιρίνα δεν της άρεσε και τόσο τούτο· δεν μπορούσε να καταλάβει ποιες ήταν οι πεποιθήσεις αυτής της γυναίκας. Θ'ακολουθούσε άραγε τη στρατηγική

του αδελφού της, ο οποίος επιθυμούσε να επιτευχθεί κάποια συμφωνία ανάμεσα στον Φύλακα και στην Αρχόντισσα;

Η ψηφοφορία σύντομα ξεκίνησε και οι αγρότες άρχισαν να μπαίνουν σε μια αίθουσα για να ψηφίσουν. Μετά έφευγαν, ενώ συγχρόνως κι άλλοι έρχονταν. Όταν όλοι (που ήταν κάποιες χιλιάδες) είχαν ψηφίσει, οι ψήφοι καταμετρήθηκαν και ανακοινώθηκε πως καινούργια Αιρετή της Συντεχνίας των Αγροτών ήταν η Χαρκάνιθ αλ Σάρεθουν. Είχε βγει με διαφορά τριακοσίων-ογδόντα-δύο ψήφων.

Η Ζιρίνα καταράστηκε από μέσα της. Θα προτιμούσε να είχε εκλεγεί ένας άλλος υποψήφιος ο οποίος ήταν ξεκάθαρα με το μέρος του Φύλακα και είχε πολεμήσει και μέσα στην Επανάσταση. Γιατί είχαν βγάλει τη Χαρκάνιθ; Εκτός του ότι ήταν αδελφή του Κασλάριν, τι είχε κάνει ποτέ *η ίδια* για τη Συντεχνία των Αγροτών, μα τους θεούς; Την προσφορά του Κασλάριν κανένας δεν μπορούσε να την αμφισβητήσει (παρότι η Ζιρίνα δεν συμφωνούσε με τις πολιτικές του απόψεις), αλλά τη Χαρκάνιθ ώς τώρα μόνο σαν σωματοφύλακά του τη γνώριζαν, έτσι δεν ήταν;

«Δε μου φαίνεται να εγκρίνεις το αποτέλεσμα,» παρατήρησε ο Εθέλδιρ.

Η Ζιρίνα κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δεν το εγκρίνω καθόλου.»

Ο Εθέλδιρ δεν σχολίασε τίποτα. Ήταν σκεπτικός. Ούτε εκείνος ήξερε τη Χαρκάνιθ για κάτι περισσότερο από σωματοφύλακα του Κασλάριν.

Η Ζιρίνα είπε, καθώς οι δυο τους έβγαιναν από τον Οίκο των Αγροτών: «Η Χαρκάνιθ είναι κρυμμένο ζάρι. Μπορεί ν'αποφασίσει οτιδήποτε. Και δε νομίζω ότι μας συμπαθεί.» Είχαν ξανά τις κουκούλες τους στα κεφάλια, γιατί η βροχή δεν είχε κοπάσει.

Ο Εθέλδιρ πήρε το δίκυκλό του από εκεί όπου το είχε αφήσει, και η Ζιρίνα έλυσε τη Μαύρη Γούνα από τον στύλο όπου την είχε δέσει και την καβάλησε.

Κατευθύνθηκαν προς τον Οίκο των Μαντατοφόρων, που κι αυτός στη Μεγάλη Αγορά βρισκόταν αλλά σε άλλο μέρος. Η Μεγάλη Αγορά ήταν μια πολύ μεγάλη συνοικία. Από πάνω τους ο ουρανός γρύλιζε, βρυχιόταν, και άστραφτε.

Η ψηφοφορία των μαντατοφόρων της Φάνρηβ είχε προ πολλού αρχίσει όταν έφτασαν, και κάποιοι έκαιγαν προσφορές στον βωμό του Φορβόκμε που βρισκόταν μέσα στον Οίκο. *Ελπίζω ο Φορβόκμε*

να φωτίσει τα μυαλά τους ώστε να βγάλουν κανέναν δικό μας άνθρωπο, σκέφτηκε η Ζιρίνα. Αλλά αυτοί με τους οποίους μίλησαν εκείνη και ο Εθέλδιρ ήταν όλοι ανήσυχοι. Έλεγαν πως δεν ήταν καθόλου βέβαιο ποιος θα υπερίσχυε. Και η βασική αντίπαλος, όπως άπαντες ήξεραν, ήταν μια γυναίκα που υπερασπιζόταν την Αρχόντισσα και το Βασίλειο της Χάρνωθ.

Όταν, όμως, το αποτέλεσμα ανακοινώθηκε κάθε ανησυχία των υπέρμαχων του Φύλακα και της Κοινοπολιτείας διαλύθηκε. Ο νέος Αιρετός ήταν δικός τους άνθρωπος, και είχε βγει με μεγάλη διαφορά ψήφων. Αυτοί που τον υποστήριζαν ζητωκραύγασαν μέσα στον Οίκο των Μαντατοφόρων και άνοιξαν μπουκάλια με ποτά, τραβώντας τον ανάμεσά τους για να τον συγχαρούν, ενώ εκείνος γελούσε και έλεγε πως δεν ήταν τώρα ώρα για πανηγύρια: έπρεπε, στις μέρες που έρχονταν, όλοι τους να δώσουν σκληρό αγώνα για το καλό της πόλης, για να είναι ξανά ελεύθεροι, όπως παλιά, πριν από τον ερχομό των Χαρνώθιων.

Η Ζιρίνα και ο Εθέλδιρ συνεχάρησαν προσωπικά τον καινούργιο Αιρετό, ο οποίος ονομαζόταν Νάλντιρ ωλ Τασνάλεκ, και ύστερα έφυγαν από τον Οίκο των Μαντατοφόρων, κατευθυνόμενοι μες στην καταιγίδα προς τον Οίκο των Ναυτικών και Αεροναυτών, στον Περιπατητή, νοτιοδυτικά της Μεγάλης Αγοράς, νότια του Λαβυρίνθου, βόρεια της Πύλης των Ακτών. Βγήκαν στη Μακριά Λόγχη (όπου γινόταν χαμός λόγω της βροχής – η μεγάλη λεωφόρος είχε μετατραπεί σε ποτάμι), έστριψαν στην Αγκυλωτή (όπου ένα μηχανοκίνητο φορτηγό είχε συγκρουστεί με μια άμαξα και πράγματα είχαν πέσει μες στη μέση του δρόμου), έπιασαν τη Λεωφόρο Ακτοπύλης, και τελικά μπήκαν στην Οδό Περιπατητή, που στα μέσα της περίπου βρισκόταν ο Οίκος των Ναυτικών και Αεροναυτών.

Η ψηφοφορία είχε ήδη τελειώσει όταν έφτασαν εκεί, αλλά το γλέντι είχε μόλις αρχίσει. Καινούργια Αιρετή ήταν η Διαμάντω αλ Μάθακρουν, η οποία υποστήριζε τον Φύλακα και την Κοινοπολιτεία. Ο έλεγχος της Αρχόντισσας επάνω στη Συντεχνία Ναυτικών και Αεροναυτών είχε σπάσει. Η Διαμάντω ήταν συγγενής του μακαρίτη Σάρθαλιν αλ Μάθακρουν αλλά δεν μοιραζόταν καθόλου τις πεποιθήσεις του. Ήταν τελείως αντίθετη μ’εκείνον. Μια πιλότος που είχε πολεμήσει μαζί με τους επαναστάτες και είχε κινδυνέψει να σκοτωθεί ύστερα από μια άσχημη πτώση.

Ο Εθέλδιρ πολύ χαιρόταν που την έβλεπε τώρα Αιρετή. Την αγκάλιασε και τη φίλησε. «Το ήξερα ότι εσύ, κοπέλα μου, προοριζόσουν για υψηλές θέσεις,» της είπε μειδιώντας.

Η Διαμάντω γελούσε. «Σ'ευχαριστώ, Πρόμαχε. Αλλά η αλήθεια είναι πως δεν το περίμενα.»

Και όχι μόνο εκείνη· πολλοί δεν το περίμεναν. Πολλοί φοβόνταν ότι η Αρχόντισσα θα συνέχιζε να έχει δικό της Αιρετό στη Συντεχνία Ναυτικών και Αεροναυτών. Ύστερα όμως από όσα είχαν συμβεί με τον Εθέλδιρ και ύστερα από την απόδραση της Νικόλ, οι περισσότεροι εκλογείς είχαν στραφεί προς τη μεριά του Φύλακα, βλέποντας την Αρχόντισσα ως δυνάστρια.

Η Ζιρίνα και ο Εθέλδιρ έμειναν στον Οίκο των Ναυτικών και Αεροναυτών μαζί με τους υπόλοιπους που γιόρταζαν, περιμένοντας η καταιγίδα στην πόλη να κοπάσει λιγάκι.

«Δύο Αιρετοί είναι τώρα, αναμφισβήτητα, υπέρ μας,» είπε η Ζιρίνα στους άλλους υποστηρικτές του Φύλακα με τους οποίους έπινε, έτρωγε πρόχειρο φαγητό, και συζητούσε. «Και για τη Χαρκάνιθ δεν ξέρουμε. Πρέπει να δούμε τι σκέφτεται, και ει δυνατόν να την τραβήξουμε προς τη μεριά μας. Και το ίδιο πρέπει να κάνουμε και με τη Σμαράγδα ωλ Τάρεκ» – την Αιρετή της Συντεχνίας των Οδηγών. «Πρέπει να της δώσουμε να καταλάβει πως δεν πρόκειται η Αρχόντισσα και ο Φύλακας να φτάσουν σε συμβιβασμό, και ότι μόνο ο Φύλακας και η Κοινοπολιτεία μπορούν να σώσουν την πόλη μας.»

Η καταιγίδα χτυπούσε άγρια τα παράθυρα και τις τζαμαρίες του Μεγάρου των Φυλάκων, ερχόμενη από τη θάλασσα με μυριάδες αόρατα μαστίγια στα χέρια της.

Η Κέσριμιθ καθόταν στον Θρόνο του Φύλακα, ντυμένη πλούσια και καλοχτενισμένη, καθώς έβλεπε την Ολέρια αλ Τορκάνουν να μπαίνει στην αίθουσα, παρομοίως καλοντυμένη μ'ένα μακρύ δαντελωτό φόρεμα και μια εσάρπα αράχνης. Τα μάτια της κρύβονταν πίσω από ασημόχρωμα γυαλιά. Τα μαλλιά της ήταν φτιαγμένα κώνο πάνω απ'το κεφάλι της, με δυο μακριές τούφες να πέφτουν πλάι από τ'αφτιά της, φτάνοντας ώς το στήθος της. Ήταν ξανθιά και μαυρόδερμη, σπάνιος συνδυασμός που υποτίθεται πως έκανε μια γυναίκα πολύ όμορφη. Τα χρυσά άνθη του Βασιλείου, τις έλεγαν στη Χάρνωθ. Αλλά η Ολέρια δεν ήταν και τόσο ωραία, απλά τα μαλλιά της

τύχαινε να είναι σαν χρυσάφι. Το πρόσωπό της ήταν πολύ λιγνό, νόμιζε η Κέσριμιθ, η μέση της πολύ φαρδιά, το στήθος της πολύ μικρό, τα πόδια της κοντά και άκομψα.

Η Κέσριμιθ σηκώθηκε από τον θρόνο και την πλησίασε, τείνοντας το δεξί της χέρι προς την Ολέρια, με την παλάμη προς τα πάνω, τα δύο μεσαία δάχτυλα λυγισμένα, και τα δύο ακριανά τεντωμένα. Αιτώντας τον χαιρετισμό της συμμαχίας.

Η Ολέρια ανταποκρίθηκε ακριβώς όπως έπρεπε, αν και δείχνοντας σαστισμένη. Απορώντας, μάλλον, *γιατί* ο χαιρετισμός της συμμαχίας· τι ήθελε η Αρχόντισσα από εκείνη;

Η Κέσριμιθ είπε: «Με συγχωρείς που σε φέρνω τέτοια μέρα εδώ, *νιρλίσα*. Ο καιρός είναι άγριος και, είμαι βέβαιη, το σπίτι σου στην Αστροφώτιστη ζεστό.»

«Δεν υπάρχει πρόβλημα, Αρχόντισσά μου. Με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ, όλα επιτελούνται.» Έβγαλε τα ασημόχρωμα γυαλιά της, τα δίπλωσε, και τα έπιασε σ’ένα λουράκι στο φόρεμά της που ήταν ακριβώς γι’αυτή τη δουλειά.

Η Κέσριμιθ χαμογέλασε. Τι ωραία που τα έλεγε η γυναίκα του Θόρεντιν... «Συζητούσα με τον σύζυγό σου, τις προάλλες, *νιρλίσα*. Λέγαμε για εσένα.»

«Για... εμένα, Αρχόντισσά μου;» Η Ολέρια κοίταξε, με τις άκριες των ματιών της, τριγύρω στην Αίθουσα του Φύλακα, σαν να έψαχνε να βρει τον άντρα της. Αλλά ο Θόρεντιν δεν ήταν εδώ. Εδώ ήταν μόνο κάποιοι φρουροί, μερικοί υπηρέτες, και, κατά σύμπτωση, η Στρατηγός Υράλνα ωλ Βάντερεκ, η οποία είχε πρόσφατα έρθει από τη Χάρνωθ μαζί με τα στρατεύματα του Βασιλείου. Τώρα, όμως, δεν έδινε καμια σημασία στην Κέσριμιθ και την Ολέρια, κοιτάζοντας την οθόνη ενός πληροφοριακού συστήματος επάνω σ’ένα τραπέζι και πληκτρολογώντας.

Η Κέσριμιθ αποκρίθηκε: «Ναι. Ο Θόρεντιν έχει πολύ καλή άποψη για εσένα. Κι εγώ το ίδιο.» Της έκανε νόημα να την ακολουθήσει.

Η Ολέρια την ακολούθησε και κάθισαν πλάι στο μεγάλο, αναμμένο τζάκι, αντικριστά. Η Κέσριμιθ ζήτησε από έναν υπηρέτη να τους φέρει κρασί, και σύντομα είχαν ποτήρια στα χέρια τους. Επίσης, ζήτησε να τους φέρει τσιγάρα, και σύντομα μια τσιγαροθήκη βρισκόταν σ’ένα τραπεζάκι ανάμεσά τους. Η Κέσριμιθ άναψε ένα με τον ενεργειακό αναπτήρα της, παρατηρώντας την Ολέρια η οποία βαστούσε

το ποτήρι της με τα δύο χέρια και την κοίταζε μουδιασμένα, περιμένοντας.

Η Κέσριμιθ χαμογέλασε. «Δεν αισθάνεσαι βολικά μαζί μου, *νιρλίσα*;»

«Όχι, Αρχόντισσά μου– Δηλαδή, ναι. Ναι, αισθάνομαι βολικά.» Ήπιε μια μικρή γουλιά κρασί.

«Θα έχεις, σίγουρα, ακούσει για τον θάνατο της Αρωγού μου, της Ηλέκτρας…»

«Ναι, Αρχόντισσά μου. Λυπάμαι. Ήταν τραγικό.»

«Αναζητώ κάποιο καινούργιο πρόσωπο για να γίνει Αρωγός μου,» είπε η Κέσριμιθ. «Και, συζητώντας με τον Θόρεντιν, καταλήξαμε ότι αυτό το πρόσωπο θα μπορούσες να ήσουν εσύ. Αν, βέβαια, θέλεις.»

Η Ολέρια έμεινε, για λίγο, πιο ακίνητη από πριν, σαν κάτι να την είχε ξαφνικά παγώσει. Ύστερα, ήπιε μια γουλιά από το κρασί της. «Αρχόντισσά μου…» ψέλλισε. «Εγώ… Πραγματικά, με πρότεινε ο Θόρεντιν;»

Η Κέσριμιθ γέλασε. «Γιατί όχι;»

«Απλώς αναρωτιέμαι,» είπε η Ολέρια, μοιάζοντας να αρχίζει να αποκτά λίγο περισσότερο θάρρος. Δεν είχε συναντήσει την Κέσριμιθ από κοντά παρά μονάχα τρεις φορές παλιότερα. Μπορεί οι δυο τους να βρίσκονταν στον ίδιο χώρο σε κάποιες δεξιώσεις αλλά δεν πλησίαζαν η μια την άλλη.

«Υπονοείς ότι ίσως να σου λέω ψέματα;»

«Φυσικά και όχι, Αρχόντισσά μου. Όμως… δεν ξέρω… Ο Θόρεντιν έμενα δεν μου είχε πει τίποτα.» Το βλέμμα της τώρα έγινε ερευνητικό, υπολογιστικό.

«Επειδή έτσι του ζήτησα,» αποκρίθηκε η Κέσριμιθ. «Ήθελα να σου μιλήσω η ίδια, χωρίς να είσαι προετοιμασμένη. Να δω αν *πραγματικά* ενδιαφέρεσαι.»

«Γιατί, όμως, αποφασίσατε να κάνετε τέτοια πρόταση σ'εμένα, Αρχόντισσά μου; Δεν έχω και τόσο μεγάλη πολιτική εμπειρία.»

«Ναι,» είπε η Κέσριμιθ, «δεν έχεις. Γι'αυτό κιόλας θα μπορώ να σε εμπιστευτώ.»

Η Ολέρια συνοφρυώθηκε, αλλά μάλλον καταλάβαινε πολύ καλά τι εννοούσε η Κέσριμιθ.

«Το σπίτι σου το διοικείς σαν βασίλισσα· έτσι έχω ακούσει,» είπε η Αρχόντισσα της Φάνρηβ.

«Από τον Θόρεντιν;»

«Έχει σημασία;»

Η Ολέρια ήπιε κι άλλο κρασί, δίχως να μιλήσει.

«Δέχεσαι να γίνεις Αρωγός μου;» ρώτησε η Κέσριμιθ, ξέροντας πως της πρόσφερε μια τιμή και μια θέση που δεν ήταν εύκολο για μια ευγενή του Βασιλείου να αρνηθεί – ειδικά αφού ζούσε εδώ, σ'ένα προτεκτοράτο.

Η Ολέρια, σαν να διάβαζε τις σκέψεις της, είπε: «Ποιος *δεν* θα δεχόταν, Αρχόντισσά μου;»

«Δε θα θυμώσω μαζί σου αν αρνηθείς. Καταλαβαίνω ότι υπάρχει κίνδυνος, έτσι όπως είναι η πολιτική κατάσταση τώρα στη Φάνρηβ.»

Τα μάτια της Ολέρια γυάλισαν, όχι από θυμό αλλά, ίσως, από ενθουσιασμό. «Δε φοβάμαι, Αρχόντισσά μου,» δήλωσε.

Η Κέσριμιθ χαμογέλασε λεπτά. *Μια αριστοκράτισσα του Βασιλείου που βαριέται και θέλει περιπέτειες,* παρατήρησε. *Θα τα πάμε πολύ καλά οι δυο μας, υποψιάζομαι.* Ρούφηξε καπνό απ'το τσιγάρο της και τον φύσηξε προς το πλάι, από την άκρη του στόματός της.

«Ολέρια,» ρώτησε, «τι *δεν* θα έκανες για εμένα, ως Αρωγός μου;»

«Τι *δεν* θα έκανα, Αρχόντισσά μου;»

«Ναι, ακριβώς. Τι *δεν* θα έκανες.»

Η Ολέρια ήταν σκεπτική προς στιγμή. «Δεν... δεν ξέρω,» είπε τελικά, χαμογελώντας νευρικά. «Ίσως... Υποθέτω, δεν θα αυτοκτονούσα αν μου το ζητούσατε–»

«Μη μου μιλάς στον πληθυντικό.»

«Δεν θα έκανα κάτι που θεωρούσα τελείως ανόητο,» συνέχισε η Ολέρια. «Δεν θα έκανα κάτι που θα προκαλούσε κακό στο Βασίλειο, σε εμένα, ή στον Θόρεντιν, ή στα παιδιά μας.» (Είχαν δύο, απ'ό,τι γνώριζε η Κέσριμιθ.) «Δεν θα... Δεν ξέρω. Δε μπορώ να σκεφτώ κάτι άλλο.»

«Δε θα μοιραζόσουν τον άντρα σου μαζί μου;» ρώτησε η Κέσριμιθ. Χαρνώθιο χιούμορ.

Η Ολέρια χαχάνισε. «Αρχόντισσά μου... αυτό ίσως και να το έκανα!» είπε, και ήπιε μια γουλιά κρασί. Χαρνώθιο χιούμορ.

Η Κέσριμιθ χαμογέλασε πίσω απ'τον καπνό του τσιγάρου της. *Θα μοιραζόσουν, επίσης, τον άντρα σου με μια εξωδιαστασιακή, χρυσόδερμη κατάσκοπο;* Αλλά αυτό δεν μπορούσε να το ρωτήσει. Δεν θα ήταν καν Χαρνώθιο χιούμορ.

«Νομίζω πως βρήκα καινούργια Αρωγό. Έχω δίκιο, *νιρλίσα*;»
«Έχεις απόλυτο δίκιο, Αρχόντισσά μου.»
«Ο Θόρεντιν θα χαρεί πολύ για την απόφασή σου, είμαι σίγουρη.»

Ένα τέταρτο πριν από το μεσημέρι, έμαθε για τα αποτελέσματα των εκλογών στις συντεχνίες και εξοργίστηκε. Είχε χάσει *και* τη Συντεχνία των Μαντατοφόρων *και* τη Συντεχνία των Ναυτικών και Αεροναυτών. Αναρωτιόταν, όμως, τι μέρος του λόγου να ήταν αυτή η Χαρκάνιθ, η αδελφή του Κασλάριν ωλ Μάρατεκ. Οι κατάσκοποί της της έλεγαν πως δεν ήταν δηλωμένη υπέρ του Φύλακα και της Κοινοπολιτείας· ισχυριζόταν ότι την ενδιέφερε μόνο η ασφάλεια της πόλης και η ειρήνη, ώστε να μην ξανασυμβεί σε κανέναν ό,τι είχε συμβεί στον αδελφό της.
Η Κέσριμιθ σκέφτονταν μήπως αυτό σήμαινε πως η Χαρκάνιθ ήταν μαζί της, ή μήπως σήμαινε πως μπορούσε να τραβήξει τη Χαρκάνιθ με το μέρος της ακόμα κι αν εκείνη μέχρι στιγμής δεν ήταν.
«Θα την ερευνήσεις;» είπε στον Θόρεντιν, καθώς οι δυο τους κάθονταν μπροστά στο μεγάλο τζάκι, εκεί όπου η Κέσριμιθ καθόταν πριν από κάποια ώρα μαζί με τη σύζυγό του.
«Αν αυτό επιθυμείς, *νιρλίσα*...»
«Το επιθυμώ. Μάθε τι συμβαίνει μαζί της, τι σκέφτεται.» Κι αλλάζοντας θέμα: «Κανένα ίχνος της Νικόλ βρήκες;»
«Τίποτα, Αρχόντισσά μου, δυστυχώς.»
Σαν Ίσκιος των Χαρνώθιων δασών εξαφανίστηκε, η καταραμένη Παντοκρατορική λύκαινα. Η Κέσριμιθ αναστέναξε. «Να τη βρεις, Θόρεντιν.»
«Κάνω ό,τι μπορώ, *νιρλίσα*.»
Η Κέσριμιθ τον ατένισε παρατηρητικά. *Κάνεις; Αναρωτιέμαι, Θόρεντιν...* Θα μπορούσε να έκρυβε τη Νικόλ επειδή ήταν ερωμένη του; Ήταν τόσο τρελός; Θα μπορούσε *εκείνος* να ήταν που την είχε βγάλει από τα μπουντρούμια; Ποιος καλύτερος, άλλωστε, από τον Βασιλικό Αρχικατάσκοπο του προτεκτοράτου για να την πάρει από εκεί χωρίς κανένας να καταλάβει τίποτα;
Αν διαπιστώσω ότι με έχεις προδώσει, Θόρεντιν, θα σε πετάξω γδαρμένο σε πεινασμένους γιγαντόλυκους.
«Τι σκέφτεσαι, *νιρλίσα*;» τη ρώτησε παρατηρώντας τη συλλογισμένη σιωπή της.

«Τίποτα που έχει ενδιαφέρον, Θόρεντιν.»

Τρεις ώρες μετά το μεσημέρι. Ησυχία, γενικά, μέσα στο καινούργιο άντρο των αυτονομιστών.

Ο Κάλνεντουρ και ο Μέμντουρ βρίσκονταν πάνω σ'ένα κρεβάτι, ερωτοτροπώντας: δύο γυμνά κατάμαυρα σώματα· ένα κεφάλι με μακριά ξανθά μαλλιά που γυάλιζαν στο λιγοστό φως που έμπαινε από τα μισάνοιχτα παντζούρια, κι ένα κεφάλι τελείως ξυρισμένο· τα μέλη τους μπλεγμένα, τα χέρια τους να ταξιδεύουν επάνω σε γεωγραφίες μυών, κοκάλων, και σάρκας· τα χείλη τους να συναντιούνται, οι γλώσσες τους να παιχνιδίζουν σαν γλώσσες φιδιών.

Ο Κάλνεντουρ έστρεψε το βλέμμα του προς την πόρτα του δωματίου. Τα μάτια του στραφτάλισαν. Η πόρτα ήταν χαραγμένη, αλλά δεν θυμόταν να την είχε αφήσει έτσι. Ψιθύρισε κάτι στ'αφτί του Μέμντουρ, κι εκείνος μειδίασε και διέτρεξε το χέρι του πάνω στο ορθωμένο όργανο του εραστή του.

Ο Κάλνεντουρ είπε μεγαλόφωνα: «Έλα μέσα, Έρνελιθ!»

Ένας ήχος απέξω.

«Έλα μέσα!»

Η Έρνελιθ παραμέρισε την πόρτα και γλίστρησε στο εσωτερικό του δωματίου, κλείνοντας πίσω της. «Απλά περνούσα...» είπε, αμήχανα, με τα μάτια της να προσπαθούν να κοιτάξουν και, συγχρόνως, να αποφύγουν τα γυμνά τους σώματα. «Θα φύγω. Δεν ήθελα να...» Ανασήκωσε τους ώμους.

«Μπορείς να μείνεις, αν θέλεις,» της είπε ο Κάλνεντουρ, και ο Μέμντουρ τής έγνεψε με το δάχτυλό του.

Η Έρνελιθ προς στιγμή δεν ήξερε πώς να αντιδράσει. Της έκαναν πλάκα; αναρωτήθηκε. «Και... αυτό δεν θα σας πείραζε;»

«Αν δεν πειράζει εσένα, γιατί να πειράζει εμάς; Ο Μέμντουρ μού έχει από καιρό πει ότι θέλει να σε γνωρίσει. Αναρωτιέται τι φοράς κάτω από αυτό το γκρίζο *τα'ένεκιπ*.»

Η Έρνελιθ έστρεψε το βλέμμα της στον νοοχορευτή που ήταν, όπως κι ο Κάλνεντουρ, μισοχαμένος μες στις πυκνές σκιές του δωματίου. Εκείνος χαμογέλασε, σχεδόν ντροπαλά. «Τι φοράω κάτω απ'το *τα'ένεκιπ*;» είπε η Έρνελιθ, πλησιάζοντάς τους με αργά βήματα όπως η κυνηγός που ζυγώνει προσεχτικά δυο άγρια ζώα που έχει κατά νου να θηρεύσει.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ. «Υποθέτει ότι δεν φοράς τίποτα. Εγώ τού λέω ότι πρέπει να φοράς κάτι.»

Η Έρνελιθ έπιασε τις κάτω άκριες του *τα'ένεκιπ* και το τράβηξε προς τα πάνω, νιώθοντάς το, όπως πάντα, να φεύγει σαν δεύτερο πετσί από το σώμα της. Λες και το νεκρό *τα'ένεκιπ* απ'το οποίο ήταν φτιαγμένο το ρούχο να ήταν ακόμα ζωντανό και να ήθελε να παραμείνει κοντά της.

Το ένδυμα σύντομα κατέληξε στο πάτωμα, πλάι στα μποτοφορεμένα πόδια της, αφήνοντας το σκούρο γαλανό σώμα της εκτεθειμένο από τη μέση κι επάνω.

Δεν φορούσε τίποτα από μέσα.

«Είχες δίκιο,» είπε ο Κάλνεντουρ στον Μέμντουρ, ενώ η Έρνελιθ αισθανόταν την αναπνοή της να έχει γίνει πιο γρήγορη, το αίμα της να βράζει, κοιτάζοντάς τους τώρα και τους δύο χωρίς περιστροφές.

Πλησίασε τον Κάλνεντουρ και, γονατίζοντας πάνω στο κρεβάτι, άρπαξε το κεφάλι του ανάμεσα στα χέρια της, φιλώντας τον δυνατά. Τα χέρια του διέτρεξαν τη ράχη της από τους ώμους ώς τους γλουτούς, χώθηκαν μέσα στο παντελόνι της.

Η Έρνελιθ σηκώθηκε απότομα από το κρεβάτι, στάθηκε ξανά μπροστά τους, με τις θηλές της ξαναμμένες. «Μια συμφωνία,» είπε. «Δε θα με πάρετε κι οι δύο μαζί. Δε μ'αρέσει να με στριμώχνουν.»

Εκείνοι δεν διαφώνησαν, και η Έρνελιθ έβγαλε και τα τελευταία της ρούχα. Σκαρφάλωσε πάλι στο κρεβάτι και φίλησε τον Κάλνεντουρ, κράτησε το όργανό του μέσα στην παλάμη της, άφησε το στόμα του και τα χέρια του να την εξερευνήσουν, έσφιξε τους μύες του, την πλάτη του· και μετά απομακρύνθηκε απ'αυτόν και στράφηκε στον Μέμντουρ ο οποίος τους κοίταζε σαν να τους μελετούσε με μεγάλη προσοχή. Ο νοοχορευτής ήταν σαν ονειρικός θεός για την Έρνελιθ· της έμοιαζε μη πραγματικός. Και ήθελε να τον *κάνει* πραγματικό. Αρπάχτηκε επάνω του με χέρια και με πόδια, φιλώντας τον, δαγκώνοντάς τον· κι εκείνος ανταποκρίθηκε με ενθουσιασμό: όντως την επιθυμούσε – ο Κάλνεντουρ δεν είχε πει ψέματα.

Η Έρνελιθ έσπρωξε τον Μέμντουρ ανάσκελα στο κρεβάτι και τον καβάλησε, βάζοντας το όργανό του μέσα της, όσο πιο βαθιά μπορούσε, ενώ τα χέρια του τη γράπωναν σαν για να τη συγκρατήσουν, σαν η Έρνελιθ να ήταν η πρωινή καταιγίδα που είχε επιστρέψει στην πόλη και, κάπως, είχε εισβάλει σε τούτο το δωμάτιο. Ο Κάλνε-

ντουρ τούς κοίταζε και αισθανόταν ερωτευμένος και με τους δύο. Η κυνηγός των Σκιερών Κοιλάδων να καβαλά τον νοοχορευτή σαν να τον είχε πιάσει στα δίχτυα της και να ήθελε να τον δαμάσει. Ο Κάλνεντουρ θα τους *έτρωγε*. Πλησίασε την Ἐρνελιθ από πίσω και, κρατώντας τη δεξιά της κνήμη, έγλειψε την πατούσα της, δάγκωσε τη φτέρνα της. Εκείνη έβγαλε μια ξαφνιασμένη κραυγή που δεν φανέρωνε δυσαρέσκεια. Ο Κάλνεντουρ άρπαξε τα γόνατά της, ενώ ο Μέμντουρ κρατούσε τους γλουτούς της, και έγλειψε την πλάτη της από τη μέση ώς τον αυχένα. Η Ἐρνελιθ τραντάχτηκε ολόκορμη από έναν δυνατό οργασμό, ούρλιαξε. Κι αισθάνθηκε το καυλωμένο όργανο του Κάλνεντουρ ν'αγγίζει την πλάτη της, ήπια, ένα χάδι που την έκανε να ριγήσει και τις τρίχες της να ορθωθούν. Ο Κάλνεντουρ κράτησε τα μικρά στήθη της μέσα στις χούφτες του, και η Ἐρνελιθ ένιωσε ακόμα έναν οργασμό να προσπαθεί να ξεφύγει από τα τρίσβαθα της ψυχής της. Η γλώσσα του γλίστρησε μέσα στο αφτί της και ο Κάλνεντουρ τής ψιθύρισε: *Η κυνηγός πιάστηκε;* εκσπερματίζοντας δυνατά πάνω στην πλάτη της. Και, σαν οι δυο τους να ήταν συνεννοημένοι, την ίδια στιγμή τελείωσε και ο Μέμντουρ μέσα της, πιέζοντας τους γλουτούς της ανάμεσα στα μακριά δάχτυλά του.

Ο οργασμός της Ἐρνελιθ έσπασε τις αλυσίδες του σαν εξοργισμένη γιγαντολύκαινα...

Μετά από κάποια ώρα, οι τρεις τους κάθονταν σε καρέκλες μέσα στο σκιερό δωμάτιο, ντυμένοι ελαφρά και πίνοντας τσάι. Η Ἐρνελιθ ακόμα δεν μπορούσε να πιστέψει αυτό που είχε συμβεί. Της έμοιαζε με ονείρωξη, κάτι εν μέρει σαρκικό εν μέρει φασματικό.

«Ελπίζω να μη σε κάναμε να βαρεθείς,» της είπε ο Κάλνεντουρ, αστειευόμενος, γιατί σίγουρα *δεν* την είχαν κάνει καθόλου να βαρεθεί. Το έβλεπε γραμμένο όχι στην έκφρασή της αλλά σ'όλο της το σώμα.

Η Ἐρνελιθ γέλασε λαρυγγωδώς πίσω από την κούπα της. «Μπορούμε πάντα να ξαναπροσπαθήσουμε,» είπε.

«Διαφωνείς;» ρώτησε ο Κάλνεντουρ τον Μέμντουρ.

«Αντιθέτως. Πρέπει να τη μάθουμε ακόμα καλύτερα, Κάλνεντουρ.»

Η Ἐρνελιθ αισθάνθηκε ένα ρίγος να τη διαπερνά το οποίο ξεκινούσε από τα στήθη και το υπογάστριό της. Το καταπολέμησε. Σηκώθηκε απ'την καρέκλα, έπιασε το *τα'ένεκίπ* της από την κρεμάστρα

όπου το είχε κρεμάσει αφότου τελείωσαν, και το φόρεσε ενώ ένιωθε το βλέμμα του Μέμντουρ επάνω της. Ύστερα κάθισε ξανά.

Ο Κάλνεντουρ, δείχνοντας ξαφνικά να έχει αλλάξει διάθεση, είπε: «Τι θα κάνουμε, τελικά, μ'αυτούς τους Αιρετούς που εκλέγουν; Είναι όλοι τους τρελοί.» Το μεσημέρι, οι κατάσκοποι των αυτονομιστών τούς είχαν μεταβιβάσει τα αποτελέσματα από τις ψηφοφορίες. «Οι δύο από τους τρεις είναι με τα αρπακτικά της Κοινοπολιτείας.»

«Δεν το περίμενες;» είπε ο Μέμντουρ. «Ύστερα απ'ό,τι έγινε με τον Εθέλδιρ και την Αρχόντισσα;»

«Η Χαρκάνιθ, όμως, δεν είναι δηλωμένη.» Ο Κάλνεντουρ ήπιε μια γουλιά από το τσάι του, σκεπτικά. «Ίσως θα μπορούσε να έρθει προς τη δική μας μεριά.»

«Δεν το νομίζω, Κάλνεντουρ. Τι σχέση έχει αυτή με τους αυτονομιστές; Το λογικό είναι να μας μισεί, αφού πιστεύει πως εμείς χτυπήσαμε το Μέγαρο και σκοτώσαμε τον αδελφό της.»

«Αν όμως της αποδείξουμε ότι *δεν* το κάναμε εμείς αλλά οι Χαρνώθιοι;»

«Με τι τρόπο θα το αποδείξουμε αυτό;» Ο Μέμντουρ γέμισε την πίπα του με καπνό και την άναψε.

Ο Κάλνεντουρ ήταν σιωπηλός, αναλογιζόμενος την κατάσταση και πώς μπορούσαν να την εκμεταλλευτούν προς όφελός τους. Δεν είχε άμεση απάντηση να δώσει στον νοοχορευτή.

Η Έρνελιθ χασμουρήθηκε. Είχαν αρχίσει να μιλάνε πάλι για πολιτική της Φάνρηβ, γαμώτο! Κι αυτό ήταν, για εκείνη, όντως βαρετό. Να πήγαινε στο δωμάτιό της και να τους άφηνε;

17

Ένας Διπλωμάτης Ζητά Πληροφορίες· οι Στραγγαλιστές· Έλλειψη Προειδοποίησης· Τηλεοπτικές Αψιμαχίες· Λάμψεις Μέσα στους Νυχτερινούς Δρόμους

Της ζήτησε να συναντηθούν στην Πόλη της Αέναης Νύχτας, και εκείνη, όταν νύχτωσε, χρησιμοποιώντας το Φυλαχτό του Εθέλδιρ ήρθε. Στέκονταν τώρα στην ταράτσα του *Καταφύγιου,* οι τρεις τους, με το ασθενικό γκριζωπό φως της ενδοδιάστασης να κατέρχεται από τον ουρανό δίχως να μπορεί να διαλύσει επαρκώς τα αιώνια σκοτάδια της.

Ο Άλφεντουρ, αφού τους χαιρέτησε (πάντα τυπικός), είπε: «Έμαθα για τις εκλογές των νέων Αιρετών… Και είχα ακούσει και για το… μάτι σου.» Το βλέμμα του εστιάστηκε στον Εθέλδιρ προς στιγμή: στην καλύπτρα που σκέπαζε την άδεια κόγχη στο πρόσωπό του.

«Το μόνο που έχει σημασία είναι ότι οι Χαρνώθιοι δεν μπορούν πια να με παρακολουθήσουν,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Γιατί μου ζήτησες να συναντηθούμε, Άλφεντουρ;» ρώτησε η Ζιρίνα. Αποκλείεται να ήθελε απλά να τη δει για να μάθει αν ήταν καλά. Αν κάτι τής είχε συμβεί, εξάλλου, θα το είχε ακούσει στις ειδήσεις.

«Για τους καινούργιους Αιρετούς. Γνωρίζω ποιοι εκλέχθηκαν, αλλά δεν γνωρίζω τίποτα για τα πιστεύω τους. Εσύ είμαι βέβαιος πως θα μπορείς να με πληροφορήσεις.»

«Εννοείς αν είναι με το μέρος μας ή με το μέρος των Χαρνώθιων.» Δεν ήταν ερώτηση.

Ο Άλφεντουρ ένευσε.

Η Ζιρίνα σκέφτηκε: *Θέλει να ξέρει ποιοι έχουν τη μεγαλύτερη επιρροή στην πόλη.* Η Νάζρηβ, μάλλον, δεν θα υποστήριζε μια μειοψηφία έτοιμη να ηττηθεί.

«Και οι δύο – και ο Νάλντιρ ωλ Τασνάλεκ και η Διαμάντω αλ Μάθακρουν – είναι υπέρ του Φύλακα και της Κοινοπολιτείας. Για τη

Χαρκάνιθ δεν ξέρουμε ακόμα. Εσύ τι νομίζεις; Γνώριζες τον Κασλάριν αρκετά καλά.»

«Δεν έχω ιδέα, για να είμαι ειλικρινής. Ο Κασλάριν, πάντως, δεν ήταν υπέρ της Κοινοπολιτείας· ήθελε συμβιβασμό, όπως ξέρεις. Αν η Χαρκάνιθ ακολουθήσει τις πεποιθήσεις του….»

«Δεν είμαι και τόσο σίγουρη γι'αυτό.»

«Φοβάσαι ότι ίσως να είναι υπέρ των Χαρνώθιων;»

«Τίποτα δεν θα απέκλεια. Προς εμένα, τουλάχιστον, δεν δείχνει ιδιαίτερη συμπάθεια. Λέει μόνο ότι θέλει ασφάλεια και ειρήνη στην πόλη.»

«Δε νομίζω ότι θα συμμαχούσε με τους Χαρνώθιους, Ζιρίνα. Ο Κασλάριν δεν ήταν ποτέ υπέρ των Χαρνώθιων· απλώς ο συμβιβασμός τού έμοιαζε ως η καλύτερη λύση του πολιτικού προβλήματος της Φάνρηβ.»

Ο Κασλάριν ήταν παραπλανημένος, Άλφεντουρ. «Η Χαρκάνιθ δεν είναι ο Κασλάριν. Δε βλέπω καμια ομοιότητα ανάμεσα στους δυο τους.»

Ο Άλφεντουρ έμεινε σιωπηλός.

«Αλλά ακόμα κι αν η Χαρκάνιθ αποδειχτεί να είναι με τους Χαρνώθιους,» είπε η Ζιρίνα, «εμείς εξακολουθούμε να είμαστε η ισχυρότερη παράταξη στη Φάνρηβ. Η Αρχόντισσα θα έχει στο πλευρό της μόνο τους τέσσερις από τους δώδεκα Αιρετούς. Εμείς θα έχουμε τους υπόλοιπους.»

«Όχι ακριβώς,» της είπε ο Εθέλδιρ. «Ο Νέλδουρ αλ Θάρναθ ώς τώρα δεν ήταν με κανέναν, και δε νομίζω ν'αλλάξει μυαλά. Και η Σμαράγδα ωλ Τάρεκ ίσως να συνεχίσει να ζητά συμβιβασμό όπως ζητούσε ο Κασλάριν.»

Προσπαθείς να μας σαμποτάρεις, αγάπη μου; Είσαι σαν τον Φύλακα; Σημασία τώρα είχε να τραβήξουν τον Άλφεντουρ με το μέρος τους· και δεν έβλαπτε να επιχειρούσαν να τον εντυπωσιάσουν λιγάκι! «Αυτοί οι δύο,» είπε η Ζιρίνα, «δεν είναι και τόσο σημαντικοί, προφανώς. Και η Σμαράγδα πολύ πιθανόν να μας υποστηρίξει, τώρα που ο Κασλάριν δεν είναι πια μαζί της. Αποκλείεται να υποστηρίξει την Αρχόντισσα· ανέκαθεν ήταν εναντίον των Χαρνώθιων.

»Με τη βοήθεια της Νάζρηβ, Άλφεντουρ, μπορούμε να διώξουμε τους Χαρνώθιους πιο γρήγορα από τη Φάνρηβ, με λιγότερες υλικές ζημιές και με λιγότερους νεκρούς. Η πόλη σου δεν έχει τίποτα να

χάσει και πολλά να κερδίσει. Μόλις η Φάνρηβ είναι δική μας, θα γίνουν συμφωνίες που θα συμφέρουν τη Νάζρηβ, όπως σου υποσχέθηκε κι ο Φύλακας. Κανένας από εμάς δεν θα διαφωνήσει, και έχουμε πλειοψηφία ανάμεσα στους Αιρετούς.»

«Θα το έχω υπόψη μου,» αποκρίθηκε ο Άλφεντουρ· και ρώτησε: «Θα γίνει Γενικό Συνέδριο τώρα;»

«Ναι.»

«Πότε;»

«Μεθαύριο, λογικά. Θα σε καλέσουμε.»

Την επόμενη μέρα, η πόλη της Φάνρηβ αναστατώθηκε από τρεις δολοφονίες που τα τηλεοπτικά κανάλια *Ανοιχτός Δίαυλος* και *Φως* δεν κράτησαν κρυφές. Το αντίθετο, μάλιστα· τις έκαναν αρκετά μεγάλο θέμα.

Η πρώτη δολοφονία συνέβη τα ξημερώματα. Ένας λύκαρχος βρέθηκε νεκρός στο διαμέρισμά του, λίγο προτού ξεκινήσει η βάρδια του. Ήταν στραγγαλισμένος μέσα στο μπάνιο, με αλυσίδα μάλλον. Ο δολοφόνος πρέπει να είχε εισβάλει από ένα ανοιχτό παράθυρο, σύμφωνα με τις υποθέσεις που γίνονταν.

Η δεύτερη δολοφονία συνέβη το μεσημέρι. Μια ντόπια εμπόρισσα που είχε πολλές δοσοληψίες με Χαρνώθιους βρέθηκε νεκρή στο μηχανοκίνητο πλοίο της. Κρεμασμένη από τον λαιμό μέσα στο αμπάρι. Στραγγαλισμένη. Είχε πάει να κάνει κάποιον έλεγχο στα πράγματα εκεί, και ο δολοφόνος πρέπει να την είχε ακολουθήσει – εκτός αν, κάπως, γνώριζε ότι η εμπόρισσα θα πήγαινε στο σκάφος εκείνη την ώρα και την περίμενε από πριν.

Η τρίτη δολοφονία συνέβη μετά τη δύση του ήλιου. Ο Φεντάκιρ ωλ Τάρεκ, Αιρετός της Συντεχνίας των Μηχανικών και υποστηρικτής της Αρχόντισσας, βρέθηκε στραγγαλισμένος μέσα σ᾽ένα σοκάκι της Μεγάλης Αγοράς. Κρεμασμένος από μια καμάρα.

Ολόκληρη η πόλη ήταν σε αναβρασμό όταν είχε πια νυχτώσει για τα καλά. Χαρνώθιοι λυκοκαβαλάρηδες, Χαρνώθιοι πεζοί, και Χαρνώθιοι πάνω σε οχήματα, δίκυκλα και τετράκυκλα, είχαν γεμίσει τους δρόμους. Κατάσκοποι κυκλοφορούσαν παντού, η παρουσία τους αόρατη αλλά αισθητή.

Στα τηλεοπτικά κανάλια είχε ήδη αρχίσει να σχηματίζεται μια πολύ ανησυχητική άποψη για τα γεγονότα από τους σχολιαστές που

μιλούσαν, ανάμεσα στους οποίους ήταν και η Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ ύστερα από τον τρίτο φόνο. Η ίδια είχε ζητήσει να παρουσιαστεί, παρότι η ώρα ήταν νυχτερινή. Μιλούσε από το Μέγαρο των Φυλάκων, καθισμένη μπροστά σ'έναν τηλεοπτικό πομπό.

Όλοι οι νεκροί ήταν ή άνθρωποι του Βασιλείου ή υποστηρικτές του Βασιλείου. Και όλοι είχαν στραγγαλιστεί. Στο Μαύρο Δάσος ήταν γνωστό σε πολλούς ότι έδρευε μια οργάνωση δολοφόνων ονόματι οι Κλέφτες της Πνοής, που σκότωναν με στραγγαλισμό. Η σύζυγος του νέου Φύλακα, ο οποίος ερχόταν για να κατακτήσει την πόλη, ήταν η Φαέλθανιρ αλ Τελσέκρουν, της Σάλθενρηζ, η Πριγκίπισσα του Μαύρου Δάσους. Ήταν προφανές, έλεγαν στα τηλεοπτικά κανάλια, ότι ο Φύλακας είχε εξαπολύσει τους φονιάδες της συζύγου του μέσα στη Φάνρηβ! Και δεν σκότωναν μόνο Χαρνώθιους – όπως ήταν ο λύκαρχος – αλλά και ανθρώπους της ίδιας της πόλης, όπως ήταν η εμπόρισσα που απλά εμπορευόταν με το Βασίλειο, και ο Φεντάκιρ ωλ Τάρεκ – ένας Αιρετός! Ο Φύλακας, έλεγαν στα τηλεοπτικά κανάλια, είχε το πνεύμα της Θορμάνκου μέσα του· έφερνε θάνατο και καταστροφή στην πόλη! Προσπαθούσε να τρομοκρατήσει τους πολίτες της για να συμμαχήσουν μαζί του και να ρίξουν τη Φάνρηβ στα δίκτυα της Κοινοπολιτείας των Τεσσάρων Δασών.

Η Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ ζητούσε από τους κατοίκους της πόλης να μην υποκύψουν σε αυτή την τρομοκρατία, να δουν ότι το Βασίλειο ήθελε ασφάλεια και σταθερότητα για την πόλη. Ο Φύλακας είχε ήδη αρχίσει να αποδεικνύει τι είδους άνθρωπος ήταν!

Οι υποστηρικτές του, φυσικά, διαμαρτυρήθηκαν. Συγκεντρώθηκαν έξω από τους τηλεοπτικούς σταθμούς, ζητώντας πρόσβαση, ζητώντας να τους αφήσουν να μπουν για να μιλήσουν. Η Ζιρίνα είχε ήδη καλέσει τηλεπικοινωνιακά και τον *Ανοιχτό Δίαυλο* και το *Φως,* αλλά πάντα τής έλεγαν να περιμένει και ποτέ δεν ανταποκρίνονταν μετά. Έτσι, παρά τη νυχτερινή ώρα, είχε πάει στον *Ανοιχτό Δίαυλο,* ο οποίος βρισκόταν στη Μεγάλη Αγορά, πιο κοντά στο σπίτι της απ'ό,τι το *Φως,* που βρισκόταν στην Αστροφώτιστη. Καβάλα στη Μαύρη Γούνα είχε διασχίσει γρήγορα τους δρόμους της πόλης, που δεν ήταν όσο ήσυχοι θα έπρεπε λογικά να είναι τη νύχτα. Οι πάντες ήταν αναστατωμένοι.

Ο *Ανοιχτός Δίαυλος* κρατούσε τις πόρτες του κλειστές σ'αυτούς που είχαν συγκεντρωθεί απέξω, αγνοώντας τις φωνές και τις δια-

μαρτυρίες τους. Οι υπάλληλοι του σταθμού τούς έλεγαν μόνο να περιμένουν, είχαν μεταφέρει το αίτημά τους στη διοίκηση. Και η κατάσταση στο *Φως* ήταν ίδια, απ'ό,τι μάθαινε η Ζιρίνα τηλεπικοινωνιακά από άλλους υποστηρικτές του Φύλακα.

Σε κάποια στιγμή, μαχητές του Βασιλείου ήρθαν για να διαλύσουν τους ανθρώπους που είχαν συγκεντρωθεί έξω από τον *Ανοιχτό Δίαυλο,* αλλά η Ζιρίνα και ο Ριλάθιρ αλ Θάρναθ τούς έβαλαν τις φωνές, απαιτώντας να μάθουν τι είχαν στο μυαλό τους – να επιτεθούν σε Αιρετούς της πόλης; «Τι νομίζετε ότι κάνουμε εδώ;» είπε η Ζιρίνα, «επίθεση στον σταθμό; Βλέπετε να κρατάμε τίποτα όπλα; Ζητάμε απλώς να μιλήσουμε – *κάποιοι* από εμάς, τουλάχιστον – και δεν μας αφήνουν! Αφήνουν μόνο την Αρχόντισσά σας να μιλά! Έγιναν ξαφνικά οι τηλεοπτικοί σταθμοί μόνο για την Αρχόντισσά σας;»

«Δεν έχετε δικαίωμα να μας διώχνετε από εδώ!» έλεγε, συγχρόνως, ο Ριλάθιρ. «Πηγαίνετε αλλού! Πηγαίνετε μήπως σταματήσετε κανέναν *πραγματικό* ταραξία! Μπορεί τώρα να σκοτώνουν κι άλλους αυτοί που ψάχνετε!»

Οι μαχητές της Χάρνωθ τελικά έφυγαν γιατί, όντως, όσοι ήταν συγκεντρωμένοι έξω απ'τον σταθμό ούτε του επιτίθονταν ούτε προκαλούσαν κανένα πρόβλημα γενικά· απλά ζητούσαν κάποιοι απ'αυτούς να μιλήσουν.

Μόλις οι Χαρνώθιοι είχαν απομακρυνθεί, ο Εθέλδιρ ήρθε καβάλα στο δίκυκλό του.

«Πού ήσουν;» τον ρώτησε η Ζιρίνα, που είχε ήδη μιλήσει μαζί του τηλεπικοινωνιακά για να του πει πού θα βρισκόταν.

«Στο Βόρειο Λιμάνι,» αποκρίθηκε εκείνος, χαμηλόφωνα, αν και οι δυο τους ήταν στα άκρα του συγκεντρωμένου κόσμου και μάλλον κανένας δεν τους κρυφάκουγε.

Στους πράκτορες του Φύλακα, σκέφτηκε η Ζιρίνα. Ο Εθέλδιρ είχε πάει για να τους μιλήσει από κοντά. «Και;» Η ίδια δεν τους είχε μιλήσει καθόλου ακόμα, ούτε καν τηλεπικοινωνιακά, γιατί πάντα υπήρχε ο φόβος ότι οι κατάσκοποι της Αρχόντισσας μπορεί να παρακολουθούσαν τις τηλεπικοινωνίες της.

Ο Εθέλδιρ μόρφασε – ένας μορφασμός που φανέρωνε μόνο δυσαρέσκεια. «Αυτοί το έκαναν, Ζιρίνα. Ευθέως μου το είπαν. Έστειλαν Κλέφτες της Πνοής. Και θα στείλουν κι άλλους–»

«*Τι;* Γιατί κανένας δεν μας ειδοποίησε γι'αυτό; Γιατί κανένας δεν μας *ρώτησε;*»

«Ο Φύλακας, μάλλον, δεν το θεώρησε απαραίτητο να μας ρωτήσει–»

«Εμείς είμαστε οι άνθρωποί του μέσα στην πόλη, μα τον Νούρκας!»

«Ακριβώς αυτό τούς είπα κι εγώ, και ξέρεις τι μου απάντησαν;»

«Άσε με να μαντέψω: ότι ο Φύλακας είναι προστάτης της Φάνρηβ και, σύμφωνα με τον Νόμο, μπορεί να δράσει όπως νομίζει για την καλύτερη προστασία της πόλης και των πολιτών της.»

«Μάντισσα είσαι, τελικά, όχι πολιτικός.»

«*Γαμώτο!*» γρυλίσει η Ζιρίνα. «Δεν... δεν έχει ιδέα! Δεν ξέρει τι του γίνεται! Πού νομίζει ότι βρίσκεται; Η σημερινή Φάνρηβ δεν είναι η Φάνρηβ που του έλεγε ο πατέρας του! Δε μπορεί να δρα σαν *ήδη* να έχουμε διώξει τους Χαρνώθιους και να αντιμετωπίζει εξωτερική απειλή.»

«Πήγαινε να του το πεις,» πρότεινε ο Εθέλδιρ, όχι τελείως σοβαρά.

Η Ζιρίνα αναστέναξε· έτριψε το κεφάλι της γλιστρώντας τα δάχτυλά της μέσα στα γαλανά μαλλιά της. «Γαμώ τις αεικίνητες πατούσες του Νούρκας...»

«Και ξέρεις τι άλλο μού είπαν;»

Η Ζιρίνα τον ατένισε με επιφύλαξη, σαν να φοβόταν να ακούσει τη συνέχεια.

«Ότι θ'ακολουθήσουν κι άλλες παρόμοιες επιθέσεις. Γιατί σύντομα ο στρατός του Φύλακα θα πολιορκήσει τα τείχη της Φάνρηβ, αν η Αρχόντισσα δεν συμμορφωθεί με το αίτημά του να εγκαταλείψει την πόλη.»

«Θα γίνει *σφαγή* εδώ μέσα,» είπε η Ζιρίνα. «Οι Χαρνώθιοι θα τρελαθούν.»

«Και άκου και το καλύτερο: Ο Φύλακας αποφάσισε να δράσει έτσι εξαιτίας όσων συνέβησαν σ'εμένα. Δήλωσε πως δεν θα ανεχθεί νοσταλγούς των Παντοκρατορικών να συμπεριφέρονται με τέτοιο τρόπο σε έναν ήρωα της Επανάστασης – έναν Πρόμαχο, μάλιστα.»

«Και τι τους είπες εσύ;»

«Τους είπα να κοιτάει ο Φύλακας τη δουλειά του – δηλαδή, την απελευθέρωση της πόλης. Δεν χρειάζεται κανένας να παίρνει εκδίκηση για εμένα, ούτε συμφωνώ μ'αυτές τις δολοφονίες.»

«Θα μπορούσες να ήσουν πιο διπλωματικός.»

«Μου κάνεις και κριτική, τώρα;»

Σε διάφορα άλλα σημεία της πόλης, μακριά από τον *Ανοιχτό Δίαυλο*, επιθέσεις άρχισαν να γίνονται εναντίον των αυξημένων Χαρνώθιων μαχητών που περιπολούσαν τους δρόμους. Σκιερές μορφές πετάγονταν από σοκάκια και από οικοδομήματα, εκτόξευαν βόμβες καταπάνω τους, ή πυροβολούσαν, και μετά εξαφανίζονταν. Κανένας δεν αμφέβαλλε ότι ήταν αυτονομιστές.

Ο Εθέλδιρ το έμαθε πρώτος, όταν η Μάλμεντιρ τον κάλεσε στον τηλεπικοινωνιακό πομπό του για να του πει για τον σαματά στο Σκοτεινό Παζάρι μερικά τετράγωνα απόσταση από το σπίτι τους. Η ίδια είχε, φυσικά, πλησιάσει για να τραβήξει φωτογραφίες, αλλά δεν είχε καταφέρει να προλάβει τίποτα σπουδαίο.

«Πήγαινε στο σπίτι,» της είπε ο Εθέλδιρ, «και μείνε εκεί μαζί με τον Ύρελκουρ. Δεν είναι απόψε νύχτα για βόλτες.»

«*Δεν έκανα βόλτα, Πρόμαχε–*»

«Και μη με λες Πρόμαχο.»

Μετά, ο Εθέλδιρ ανέφερε στη Ζιρίνα αυτά που του είχε αναφέρει η Μάλμεντιρ.

Δεν πρόλαβαν να περάσουν μερικά λεπτά και ο πομπός της Αιρετής κουδούνισε. Ήταν ένας από τους υποστηρικτές του Φύλακα, ο οποίος της είπε ότι στους δρόμους κάποιοι χτυπούσαν τους Χαρνώθιους – οι αυτονομιστές, μάλλον. Τίποτα καινούργιο, δηλαδή.

Προτού η συνομιλία της μαζί του τελειώσει, η είσοδος του *Ανοιχτού Διαύλου* άνοιξε και ένας υπάλληλος φώναξε ότι η διοίκηση του σταθμού είχε αποφασίσει να δεχτεί ένα άτομο για να μιλήσει. Τη Ζιρίνα ωλ Φέρενερ. Ήταν η Εντιμότατη εδώ;

Η Ζιρίνα έκλεισε τον πομπό της και πλησίασε. «Εδώ είμαι.»

«Μπορείτε να έρθετε μέσα για να μιλήσετε δημοσίως,» της είπε ο άντρας που είχε ανοίξει την πόρτα.

«Αποφασίσατε ότι η πόλη δεν ανήκει αποκλειστικά στην Αρχόντισσα;»

«Υπήρχαν προβλήματα, Εντιμότατη. Τεχνικά θέματα...»

«Ναι, είμαι σίγουρη.»

«Ακολουθήστε με, παρακαλώ.»

Η φωνή του Ριλάθιρ αντήχησε: «Γιατί να μην έρθουν κι άλλοι; Τόσοι άνθρωποι είμαστε εδώ!»

«Δε θέλουμε να προκληθεί συνωστισμός, Εντιμότατε.»

«Ποιος συνωστισμός; Ας έρθει άλλος ένας, άλλοι δύο – δεν είπαμε να έρθουν όλοι!»

«Αυτές τις εντολές έχω. Παρακαλώ, μείνετε έξω.»

Ο άντρας οδήγησε τη Ζιρίνα στο εσωτερικό του *Ανοιχτού Διαύλου,* κλείνοντας και αμπαρώνοντας την πόρτα πίσω του. Η Ζιρίνα παρατήρησε πως εκεί κοντά βρίσκονταν κι αρκετοί μισθοφόροι, καθώς και δύο μαχητές του Βασιλείου. *Φυσικά. Θα μπορούσαν αυτοί να λείπουν;*

«Από εδώ, Εντιμότατη. Από εδώ.»

Η Ζιρίνα τον ακολούθησε πάλι. Και αναρωτιόταν τώρα τι θα έλεγε. Ψέματα; Ότι οι δολοφονίες δεν είχαν γίνει με εντολή του Φύλακα; Αυτό δεν ήξερε τι αποτελέσματα μπορεί να είχε αργότερα. Αλλά επίσης, αν έλεγε αλήθεια, κι αυτό μπορούσε να επιφέρει δυσάρεστα αποτελέσματα – και όχι αργότερα μα ακόμα κι απόψε.

Προτού καν την οδηγήσουν στην αίθουσα τηλεοπτικής μετάδοσης και τη βάλουν να καθίσει σε μια πολυθρόνα, αντίκρυ σ'έναν δημοσιογράφο, μια διοικήτρια των μαχητών της Χάρνωθ, κι έναν ευγενή της Χάρνωθ αρκετά αγαπητό στα τηλεοπτικά κανάλια, η Ζιρίνα είχε ήδη αποφασίσει τι θα έλεγε.

Δε γνώριζε τίποτα γι'αυτές τις δολοφονίες. Τίποτα απολύτως.

«Αυτό σημαίνει ότι δεν έγιναν με διαταγή του Φύλακα, Εντιμότατη;» ρώτησε ο δημοσιογράφος.

«Το μόνο που μπορώ να σας απαντήσω είναι ότι εγώ δεν γνωρίζω κάτι γι'αυτές. Δεν θέλω, σαν μερικούς, να κάνω αβάσιμες υποθέσεις–»

«Ποιες αβάσιμες υποθέσεις, Εντιμότατη;» είπε ο Χαρνώθιος αριστοκράτης. «Άνθρωποι προσφιλείς προς το Βασίλειο ήταν όλοι που δολοφονήθηκαν, και όλοι πέθαναν με στραγγαλισμό. Δεν είναι λογικό κανείς να υποθέσει ότι τους σκότωσαν οι Κλέφτες της Πνοής, που είναι γνωστό ότι εδρεύουν στο Μαύρο Δάσος;»

Η Ζιρίνα τού είπε ότι πραγματικές αποδείξεις δεν υπήρχαν, κι ύστερα άρχισε να κάνει τη συνηθισμένη προπαγάνδα υπέρ του Φύλα-

κα και της Κοινοπολιτείας, τονίζοντας ότι δεν έπρεπε να προσπαθούν τόσο εσκεμμένα να διασύρουν τους ανθρώπους που μόνο το καλό της πόλης είχαν στο μυαλό τους.

Τι άλλο να έκανε, άλλωστε; Έτσι όπως είχαν έρθει τα πράγματα – μ'αυτές τις ανοησίες που πρόσταζε ο Φύλακας – τι άλλο να έκανε η Ζιρίνα για να διασώσει την κατάσταση;

Μετά από λίγο, η Αρχόντισσα παρουσιάστηκε σε μια μεγάλη οθόνη αντίκρυ στους συνομιλητές και κατηγόρησε τη Ζιρίνα ότι απέκρυπτε τις ύπουλες, δολοφονικές ενέργειες αυτών που έρχονταν να υποτάξουν την πόλη στα δικά τους συμφέροντα. Η Ζιρίνα αντέδρασε με τρόπο που, αργότερα, δεν θα ενέκρινε και τόσο, αλλά τώρα ήταν εκνευρισμένη και στα όρια πονοκεφάλου. Τσακώθηκε με την Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ, αποκαλώντας την ψεύτρα και φίλη Παντοκρατορικών. «Πρώτα, πρόσταξες να εμφυτέψουν έναν Παντοκρατορικό κοριό μες στο μάτι ενός ήρωα της Επανάστασης και, μετά, έσωσες την Παντοκρατορική κατάσκοπο που μας επιτέθηκε, λέγοντας δήθεν ότι δραπέτευσε!»

Ο χαλασμός που ακολούθησε μέσα στην αίθουσα ήταν τέτοιος που, στο τέλος, οι υπάλληλοι του σταθμού αναγκάστηκαν, μετά από αίτημα του δημοσιογράφου που ρύθμιζε τη συνομιλία, να απενεργοποιήσουν τους εξοπλισμούς τηλεοπτικής μετάδοσης, και μισθοφόροι ήρθαν για να απομακρύνουν τους προσκεκλημένους.

«Γιατί σταματήσατε την εκπομπή;» απαίτησε η Ζιρίνα, αρνούμενη να φύγει τόσο ήσυχα. «Δε θέλετε η πόλη να μάθει την αλήθεια για την Αρχόντισσα που μας λέει ότι δήθεν τη νοιάζει για το καλό και για την ευημερία μας;»

Τα λόγια της, φυσικά, δεν έπεισαν τη διοίκηση του σταθμού να συνεχίσει την εκπομπή. Οι μισθοφόροι οδήγησαν τη Ζιρίνα και τους άλλους δύο – οι οποίοι είχαν επίσης παρεκτραπεί – έξω από τον *Ανοιχτό Δίαυλο*. Και εκεί κάποιοι από τους υποστηρικτές του Φύλακα επιχείρησαν να λιντσάρουν τη διοικήτρια και τον ευγενή. Η πρώτη ήταν παραπάνω από αξιόμαχη, και τους έριξε κάμποσες κλοτσιές και αγκωνιές προτού τραβήξει το σπαθί από τη ζώνη της· ο δεύτερος, όμως, ήταν αρκετά μεγάλος σε ηλικία και δεν μπορούσε το ίδιο καλά να υπερασπιστεί τον εαυτό του.

Μαχητές του Βασιλείου, επάνω σε γιγαντόλυκους και μηχανοκίνητα οχήματα, έσπευσαν για να διαλύσουν τους ταραξίες, να ξυλοκο-

πήσουν μερικούς με τις πίσω μεριές οπλολογχών, και να συλλάβουν κάποιους.

Δύο, μάλιστα, επιχείρησαν να πιάσουν τον Ριλάθιρ αλ Θάρναθ αλλά εκείνος τράβηξε το πιστόλι του φωνάζοντας: «Μακριά μου, Χαρνώθια καθάρματα, αλλιώς το δικό σας αίμα είναι που θα χυθεί απόψε! Δεν πείραξα κανέναν!»

«Ο Εντιμότατος ήταν όλη την ώρα δίπλα μου, στα άκρα της αναταραχής,» τους διαβεβαίωσε ο Εθέλδιρ, πλησιάζοντας απρόσμενα τον Αιρετό και πιάνοντάς τον από το μπράτσο. Η παρουσία του έκανε τον διοικητή των Χαρνώθιων να προστάξει να τους αφήσουν ήσυχους αυτούς τους δύο. Η Ζιρίνα, εν τω μεταξύ, είχε έρθει κοντά τους και στεκόταν πίσω τους.

Ο Εθέλδιρ είπε στον Ριλάθιρ: «Θα μπορούσες να τους το είχες ζητήσει και πιο ευγενικά.»

Ο Αιρετός έκρυψε το πιστόλι μέσα στα ρούχα του. «Μ'αυτούς δεν χρειάζονται και πολλές ευγένειες.» Έφτυσε στο πλάι. «Αλλά σύντομα θα λάβουν όλοι τους ό,τι τους αξίζει.» Και απομακρύνθηκε, σηκώνοντας την κουκούλα της κάπας του στο κεφάλι.

Η Ζιρίνα συνοφρυώθηκε. «Λες να ήξερε;»

Ο Εθέλδιρ δεν χρειαζόταν επεξήγηση για να καταλάβει ότι η φίλη του αναφερόταν στις τρεις σημερινές δολοφονίες. Αν και δεν αισθανόταν καθόλου βέβαιος, είπε: «Δε νομίζω... Δε νομίζω.»

Μετά, καθώς απομακρύνονταν από τον *Ανοιχτό Δίαυλο,* εκείνος επάνω στο δίκυκλό του, εκείνη επάνω στη Μαύρη Γούνα, η Ζιρίνα τον ρώτησε: «Είδες τι έγινε μέσα στο σταθμό;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Εθέλδιρ. «Παρακολουθούσαμε τη συζήτηση από τον τηλεοπτικό δέκτη στην τραπεζαρία του *Γρήγορου Λύκου*» – ένα πανδοχείο της Μεγάλης Αγοράς κοντά στον *Ανοιχτό Δίαυλο.* «Το παρατράβηξες.»

«Τι να έλεγα; Ήταν ο μόνος τρόπος για να υπερασπιστώ τον Φύλακα. Κι επιπλέον, αυτή η ανώμαλη στριγκιά *σίγουρα* έχει πει ψέματα στην πόλη για εσένα.»

«Ναι,» είπε ο Εθέλδιρ. «Αλλά, τέλος πάντων, τώρα το πρόβλημά μας είναι άλλο, και πολύ μεγαλύτερο...»

«Θα έρθεις στο σπίτι μου;» του πρότεινε η Ζιρίνα. «Είναι πιο κοντά.»

«Όχι· θα επιστρέψω στο Σκοτεινό Παζάρι.»

«Γιατί ποτέ δεν θέλεις να έρθεις στην οικία των Φέρενερ;» παραπονέθηκε η Ζιρίνα.

«Το πρωί ήρθα, δεν ήρθα;»

«Δεν μπήκες *μέσα*, όμως. Ξέρεις τι εννοώ.»

Ο Εθέλδιρ ανασήκωσε τους ώμους. «Απλά... δεν αισθάνομαι να ταιριάζω και τόσο με τους δικούς σου, Ζιρίνα.»

Είχαν ήδη φτάσει στα σύνορα της Μεγάλης Αγοράς με το Υαλουργείο, στην Ευδιάβατο, όπου, δεδομένης της νυχτερινής ώρας, πολύς κόσμος περνούσε και πολύς κόσμος στεκόταν στα άκρα της λεωφόρου συζητώντας, είτε έξω από σπίτια είτε στα παράθυρα και στα μπαλκόνια και στα κατώφλια σπιτιών. Οι περιπολίες Χαρνώθιων μαχητών, ασφαλώς, δεν έλειπαν: πέρα-δώθε έκαναν, παρατηρώντας, επιβλέποντας, αναζητώντας κακοποιούς, δολοφόνους, αυτονομιστές.

«Τέλος πάντων,» είπε η Ζιρίνα καθώς είχαν σταματήσει μπροστά στην Ευδιάβατο. «Να προσέχεις.» Άπλωσε το χέρι της για ν'αγγίξει το δικό του επάνω στο τιμόνι του δίκυκλου.

Ο Εθέλδιρ τεντώθηκε και φιλήθηκαν κάτω από τις κουκούλες τους. Ύστερα χώρισαν, εκείνη διασχίζοντας κάθετα την Ευδιάβατο για να περάσει απέναντι, στο Υαλουργείο, εκείνος ακολουθώντας την Ευδιάβατο προς τα βόρεια, για να φτάσει στη Γέφυρα του Τίγρη και μετά να στρίψει δεξιά και να βρεθεί στο Σκοτεινό Παζάρι.

Στο δρόμο του, προτού ακόμα δει τη γέφυρα, μια βόμβα έπεσε και μια έκρηξη έγινε. Αλλά, ευτυχώς, δεν είχε τον Εθέλδιρ για στόχο. Ο στόχος της ήταν μια περιπολία Χαρνώθιων λυκοκαβαλάρηδων. Τρεις απ'αυτούς έπεσαν από τους γιγαντόλυκούς τους, και οι δύο πρέπει σίγουρα να ήταν νεκροί. Αντιθέτως, οι δύο γιγαντόλυκοι ζούσαν, αν και βαριά τραυματισμένοι· του τρίτου το κεφάλι, όμως, είχε διαλυθεί.

Πυροβολισμοί ακολούθησαν την έκρηξη, μέσα απ'τα σκοτάδια. Οι εναπομείναντες Χαρνώθιοι ανταπέδωσαν με τις οπλολόγχες τους. Κρότοι, φωνές, κραυγές. Ο έλικας ενός αερώνυχα, από ψηλά.

Ο Εθέλδιρ αποφάσισε να φύγει όσο πιο γρήγορα μπορούσε, και ήταν τυχερός: κανένας δεν επιχείρησε να τον σταματήσει.

Γιατί τα κάνεις αυτά τώρα, αδελφέ μου; αναρωτήθηκε. *Δε βλέπεις ότι η κατάσταση είναι αρκετά έκρυθμη και χωρίς τη δική σου συμβολή και των συντρόφων σου;*

Αλλά οι αυτονομιστές έτσι ήταν· δεν πρόκειται να άλλαζαν.

Ο Εθέλδιρ ήλπιζε, όμως, οι άνθρωποι του Φύλακα και ο ίδιος ο Φύλακας να έβαζαν μυαλό, ύστερα απ'ό,τι είχε συμβεί απόψε, και να σταματούσαν τις δολοφονίες.

Οι ελπίδες του ήταν μάταιες, διαπίστωσε μετά από μερικές ώρες.

Όταν ξύπνησε, το πρωί, τα τηλεοπτικά κανάλια έλεγαν ότι ακόμα ένας στραγγαλισμός είχε γίνει πριν από τα ξημερώματα. Ένας Χαρνώθιος ευγενής είχε χάσει τη ζωή του στην Αστροφώτιστη. Οι Κλέφτες της Πνοής, οι αδίστακτοι φονιάδες του Φύλακα, είχαν βάλει σκοπό να διαλύσουν την πόλη!

Το Γενικό Συνέδριο, φυσικά, αναβλήθηκε λόγω του θανάτου του Φεντάκιρ ωλ Τάρεκ. Έπρεπε να εκλεγεί νέος Αιρετός της Συντεχνίας των Μηχανικών, πρώτα. Και δεν μπορούσαν να υπάρξουν καθυστερήσεις. Το πρωί θα γινόταν η κηδεία του Φεντάκιρ και το απόγευμα κιόλας θα γίνονταν οι εκλογές.

Η Ζιρίνα το έμαθε μέσω των ανθρώπων της και το είπε στον Εθέλδιρ όταν τον συνάντησε στο σπίτι του.

«Τι να κάνουμε;» τον ρώτησε.

«Εσύ πες μου. Εγώ είμαι ένας απλός κλέφτης.»

«Λέω να πάμε στην κηδεία του Φεντάκιρ, κατ'αρχήν, για να μη δείξουμε ότι ήμασταν εχθρικά προδιατεθειμένη προς αυτόν, ακόμα κι αν ήταν υπέρ της Αρχόντισσας.»

«Ελπίζω να μη μας διώξουν.»

«Δεν το νομίζω,» είπε η Ζιρίνα. «Και μετά...» Αναστέναξε. «Θα πρέπει να προσπαθήσουμε να φέρουμε τη Συντεχνία των Μηχανικών με το μέρος μας.»

«Καταλαβαίνεις, βέβαια, πώς θα το δουν αυτό πολλοί...»

«Καταλαβαίνω. Θα ψιθυρίζουν ότι σκοτώσαμε τον Φεντάκιρ προκειμένου να πάρει τη θέση του κάποιος άνθρωπος του Φύλακα. Αλλά δεν μπορούμε να τους αφήσουμε να μας σταματήσουν, γιατί θα είναι σαν η προπαγάνδα της Αρχόντισσας να μας έχει νικήσει.»

Ο Εθέλδιρ είπε: «Εγώ, μόλις νυχτώσει, θα μπω στην Πόλη και θα πάω να του μιλήσω.»

«Σε ποιον;»

«Στον Φύλακα· σε ποιον άλλο;»

ΒΙΒΛΙΟ ΤΡΙΤΟ

Η Επιστροφή του Οίκου των Εξόριστων

1

Κλέφτες της Πνοής· ο Εξόριστος Οίκος· Άνθρωποι εκ των Έσω· Καινούργιος Σταθμός

Η φρουρός που στεκόταν έξω από τη σκηνή παραμέρισε την κουρτίνα. «Οι Κλέφτες ήρθαν να αναφέρουν, Εξοχότατε.»

Ο Άσραδλιν ωλ Χέρκανεκ ένευσε προς τη μεριά της. «Βγαίνω αμέσως.»

Η φρουρός χαιρέτισε και έκλεισε την κουρτίνα.

Ο Σάρμαλκιρ, ο αδελφός του νέου Φύλακα της Φάνρηβ, γέλασε. «Αυτά τα καθάρματα οι Χαρνώθιοι δεν θα ξέρουν τώρα πού να κρυφτούν!» Καθόταν αντίκρυ στον Άσραδλιν, με το μικρό τραπέζι ανάμεσά τους. Στην επιφάνεια του τραπεζιού ήταν απλωμένες κάρτες και πούλια για μια παρτίδα *Διαφιλονικούμενων Δασών* που είχαν ξεκινήσει πριν από κανένα μισάωρο.

«Μη μεγαλοποιείς τα πράγματα, αδελφέ. Δεν νικάς τον πόλεμο επειδή έκανες μερικές επιτυχίες. Έχουμε αγώνα μπροστά μας.»

Ο Σάρμαλκιρ μειδίασε. «Θα ορκιζόμουν πως από τότε που πήρες τη θέση του πατέρα μας πήρες και τη σοφία του.»

«Θα προτιμούσα να ήταν εκείνος ακόμα ζωντανός. Αλλά, αφού δεν είναι, θα κάνω τη Φάνρηβ ξανά δική μας στο όνομά του.» Ο Άσραδλιν σηκώθηκε από την καρέκλα του. «Θα συνεχίσουμε σε λίγο,» είπε, ρίχνοντας μια ματιά στο παιχνίδι, και βάδισε προς την έξοδο της σκηνής.

Παραμέρισε την κουρτίνα και βγήκε.

Ο Σάρμαλκιρ τον ακολούθησε έξω, στον ψυχρό νυχτερινό αέρα του φθινοπώρου.

Ένας άντρας και μια γυναίκα στέκονταν αντίκρυ τους, ντυμένοι με κάπες αλλά έχοντας τις κουκούλες κατεβασμένες. Βλέποντας τον Φύλακα, τον σύζυγο της Πριγκίπισσας του Μαύρου Δάσους, έκλιναν τα κεφάλια.

«Πώς πήγαν οι δουλειές σας;» τους ρώτησε ο Άσραδλιν.

«Όλοι οι στόχοι είναι νεκροί, Εξοχότατε,» αποκρίθηκε ο Κλέφτης της Πνοής.

«Δεν ήταν και πολύ δύσκολο,» πρόσθεσε η Κλέφτρα.

«Σε πόσους σάς κατεύθυνε ο άνθρωπός μας;» ρώτησε ο Άσραδλιν.

«Σε τέσσερις, σήμερα,» αποκρίθηκε ο Κλέφτης.

«Οι υπόλοιποι από εσάς βρίσκονται ακόμα στην πόλη;»

«Μάλιστα, Εξοχότατε.»

«Σας ευχαριστώ για τις υπηρεσίες σας.»

«Εκτελούμε τις προσταγές σας, Εξοχότατε, όπως συμφωνήθηκε,» είπε η Κλέφτρα της Πνοής, και έκαναν κι οι δυο τους μια σύντομη υπόκλιση.

Ο Άσραδλιν τούς έγνεψε ότι μπορούσαν να πηγαίνουν, κι εκείνοι απομακρύνθηκαν από τη σκηνή του.

«Τους φοβάμαι αυτούς τους φονιάδες, Άσραδλιν,» είπε ο αδελφός του.

Ο Φύλακας δεν στράφηκε να τον κοιτάξει καθώς έβλεπε μια σκιερή φιγούρα να πλησιάζει, την οποία νόμιζε ότι αναγνώριζε. «Γιατί;»

«Δεν ξέρω. Απλώς... μου δημιουργούν μια πολύ περίεργη αίσθηση. Στη Σάλθενρηζ κυκλοφορούν ένα σωρό φήμες γι'αυτούς.»

«Αν σκέφτεσαι ότι μπορεί να μας προδώσουν, σ'το λέω ότι δεν υπάρχει περίπτωση να στραφούν εναντίον της Φαέλθανιρ, Σάρμαλκιρ. Ούτε εναντίον του συζύγου της.»

Η Ναλτάμα'χοκ είχε πλέον έρθει κοντά στους δύο αδελφούς της, και άκουσε τα τελευταία λόγια του Άσραδλιν. Τα μάτια της ατένισαν το πρόσωπό του ερευνητικά κάτω από την κουκούλα της.

Εκείνος είπε: «Τίποτα,» και στράφηκε πάλι στη σκηνή, παραμερίζοντας την κουρτίνα και μπαίνοντας.

Ο Σάρμαλκιρ και η Ναλτάμα τον ακολούθησαν.

«Θα συνεχίσουμε, αδελφέ;» ρώτησε ο Άσραδλιν.

«Νόμιζες ότι θα τα παρατούσα τόσο εύκολα;»

Κάθισαν πάλι αντικριστά οι δυο τους, ενώ η Ναλτάμα'χοκ κάθισε οκλαδόν επάνω σ'ένα πελώριο μαξιλάρι που δεν βρισκόταν και πολύ μακριά από το μικρό τραπεζάκι και τους αδελφούς της. Το πρόσωπό της ήταν αγέλαστο, όπως πάντα. Ή, μάλλον, όπως από τότε που τους εξόρισαν από την πατρίδα τους. Αλλά ο Άσραδλιν δεν τη θυμόταν ποτέ να χαμογελά· εκείνος ήταν δεκαεφτά χρονών, όταν διώχθηκαν από τη Φάνρηβ, κι εκείνη δεκαοκτώ· είχε περάσει πάνω από μια δε-

καετία που ήταν μακριά από τα μέρη τους. Η Ναλτάμα είχε ορκιστεί να μη γελάσει ξανά, ούτε καν να χαμογελάσει, μέχρι να επιστρέψουν στη Φάνρηβ. Είχε επιδοθεί πλήρως στη μελέτη της μαγείας του τάγματος των Διαλογιστών όσο βρίσκονταν στην εξορία. Ήταν μια πολύ ισχυρή μάγισσα τώρα. Ο Άσραδλιν την εμπιστευόταν με τη ζωή του.

Θα την εμπιστευόταν, άνετα, ακόμα και με τη θέση του Φύλακα. Αλλά ο Οίκος των Χέρκανεκ ήταν πατριαρχικός, έτσι αυτός ο ρόλος – και όλη η ευθύνη που τον συνόδευε – βρισκόταν στους ώμους του Άσραδλιν ύστερα από τον θάνατο του πατέρα τους στο Μαύρο Δάσος. Ένα φίδι τον είχε τσιμπήσει, ένα από τα πιο δηλητηριώδη. Κάποιοι – ανάμεσα στους οποίους και ο Σάρμαλκιρ – μιλούσαν για δολοφονία. Ο Άσραδλιν δεν ήταν σίγουρος. Δεν υπήρχε καμια ένδειξη. Και οι άνθρωποι της Φαέλθανιρ είχαν ερευνήσει, χωρίς να βρουν κάποιο στοιχείο.

Ο Φύλακας μετακίνησε τώρα ένα πούλι επάνω στις κάρτες των *Διαφιλονικούμενων Δασών*. «Δε θα περίμενα ποτέ να τα παρατήσεις. Ο Οίκος των Φυλάκων δεν τα παρατά.»

Η Ναλτάμα ρώτησε: «Τι είπαν οι δολοφόνοι;»

«Τα πάντα πηγαίνουν σύμφωνα με το σχέδιο,» αποκρίθηκε ο Άσραδλιν, κοιτάζοντας τις κάρτες και τα πούλια επάνω στο τραπέζι, ενώ κι ο αδελφός του έκανε το ίδιο, προσπαθώντας ν’αποφασίσει την επόμενή του κίνηση.

«Πόσους έχουν σκοτώσει ώς τώρα;»

«Εφτά.»

«Εφτά Χαρνώθια καθάρματα και προδότες,» πρόσθεσε ο Σάρμαλκιρ. «Θα μπορούσες να ζητήσεις από αυτή την Αρχόντισσα, Άσραδλιν, να μας αποκαλύψει αν όντως δολοφόνησε τον πατέρα μας. Θα μπορούσες να την *απειλήσεις,* με τους Κλέφτες της Πνοής μέσα στα τείχη της.»

«Δε νομίζω ότι αυτό έχει καμια στρατηγική αξία για εμάς τώρα, Σάρμαλκιρ.»

«Θα μπορούσαμε, όμως, να μάθουμε επιτέλους!» Ο Σάρμαλκιρ άνοιξε μια κλειστή κάρτα.

«Ακόμα κι αν η Αρχόντισσα τον δολοφόνησε, δε νομίζω να μας το αποκαλύψει, ξέροντας πως αυτό απλά θα πολλαπλασιάσει το μίσος μας εναντίον της. Εσύ, αν ήσουν στη θέση της, θα το αποκάλυπτες;»

Τούτα τα λόγια έκαναν τον Σάρμαλκιρ να σωπάσει και να επικεντρωθεί στο παιχνίδι των *Διαφιλονικούμενων Δασών*.

Η Ναλτάμα'χοκ έκλεισε τα βλέφαρά της. Διαλογιζόταν, μάλλον.

Η Καλφίριθ – μικρόσωμη, πρασινόδερμη, μαυρομάλλα, και πολύ ελκυστική κατά τη γνώμη του Άσραδλιν – ξεπρόβαλε από ένα άλλο τμήμα της σκηνής, ρωτώντας: «Θα θέλατε να σας φέρω κάτι, Εξοχότατε; Ποτό; Φαγητό;»

«Ευχαριστούμε, Καλφίριθ, αλλά δε νομίζω κανένας να θέλει τίποτα.»

Τα δύο αδέλφια του Φύλακα δεν μίλησαν.

«Μπορείς, όμως, να καθίσεις εδώ αν θέλεις,» της πρότεινε εκείνος. «Δεν ενοχλείς κανέναν.»

Η υπηρέτρια κουλουριάστηκε πάνω στον μικρό σοφά.

Η Φαέλθανιρ είχε στείλει την Καλφίριθ μαζί με τον Άσραδλιν, και του είχε πει: «Όταν τα χείλη μου δεν θα είναι εκεί, θα είναι τα δικά της: και θα είναι το ίδιο.»

«Δε μπορεί ποτέ να είναι το ίδιο, δεντροσκιά μου,» είχε αποκριθεί εκείνος, έχοντας τα χέρια του τυλιγμένα γύρω από τη μέση της.

Η Φαέλθανιρ γέλασε καθώς τον φιλούσε. «Μα το ξέρω πως τη λατρεύεις, τη μικρή μας Καλφίριθ! Την άλλη φορά που την είχαμε μαζί μας, μ'έκανες να τη ζηλέψω.»

«Δεν υπάρχει άλλη γυναίκα στη Μοργκιάνη σαν εσένα, Πριγκίπισσά μου.»

Φιλήθηκαν κι άλλο, και μετά η Φαέλθανιρ τού είπε: «Θα σε επισκεφτώ μόλις μπορέσω, και τότε,» πρόσθεσε πειραχτικά, «θα τη ρωτήσω και θέλω να μου απαντήσει ότι την έχεις *ξεκοκαλίσει*.» Γέλασε. Ύστερα από λίγο, όμως, σοβάρεψε. «Να προσέχεις,» του είπε. «Και όλοι οι θεοί θα είναι στο πλευρό σου.» Του έδωσε ένα φυλαχτό ευλογημένο από τους ιερείς του Νούρκας: ένα κομμάτι ξύλο από το Δάσος του Ουρανού λαξεμένο σαν ασπίδα μ'ένα ιερόγραμμα χαραγμένο επάνω.

Η φρουρός παραμέρισε ξανά την κουρτίνα της σκηνής. «Εξοχότατε, με συγχωρείτε. Αλλά είναι εδώ ο κύριος Εθέλδιρ ωλ Σαρέλκεμ, και είναι πολύ επίμονος να σας μιλήσει–»

«Να περάσει, φυσικά,» αποκρίθηκε ο Άσραδλιν. Το παιχνίδι με τον αδελφό του δεν είχε ακόμα τελειώσει: κάρτες και πούλια βρίσκονταν πάνω στο τραπέζι.

Η Ναλτάμα'χοκ άνοιξε τα βλέφαρά της· τα μάτια της γυάλισαν.

Η φρουρός έφυγε από τη σκηνή.

Ο Εθέλδιρ μπήκε, ακολουθούμενος από τη Ζιρίνα. Το αριστερό του μάτι ήταν σκεπασμένο με μια γκρίζα καλύπτρα.

«Εθέλδιρ,» είπε ο Φύλακας καθώς σηκωνόταν από την καρέκλα του. «Ζιρίνα.» Πίσω του, ο Σάρμαλκιρ σηκωνόταν επίσης· το ίδιο και η Ναλτάμα. Η Καλφίριθ παρέμεινε στη θέση της στον σοφά, κοιτάζοντάς τους όλους με ενδιαφέρον, όπως ένα μικρό ζώο των δασών παρατηρεί τα μεγάλα και επικίνδυνα ζώα, με όλες του τις αισθήσεις τεντωμένες, ακόμα κι όταν ξέρει πως δεν είναι εχθρικά προδιατεθειμένα προς εκείνο.

«Εξοχότατε,» είπε ο Εθέλδιρ, και στην όψη του υπήρχε έκδηλη δυσαρέσκεια.

«Μας συγχωρείτε για το ακατάλληλο της ώρας,» πρόσθεσε η Ζιρίνα, «αλλά, ως συνήθως, ήρθαμε μέσω της Πόλης της Αέναης Νύχτας.»

«Ασφαλώς,» αποκρίθηκε ο Άσραδλιν. «Δεν υπάρχει πρόβλημα. Είστε πάντα καλοδεχούμενοι εδώ.»

«Θα θέλαμε να μάθουμε κάποια πράγματα, Εξοχότατε,» είπε ο Εθέλδιρ.

Ο Άσραδλιν τον περίμενε να συνεχίσει, παρατηρώντας πως η όψη του βρισκόταν στα όρια τού να μπορεί να θεωρηθεί εχθρική. Τι είχε στο μυαλό του; *Συνέβη κάτι που δεν ξέρω;*

«Στείλατε Κλέφτες της Πνοής μέσα στη Φάνρηβ, για να δολοφονήσουν ανθρώπους;»

«Ναι–»

«Γιατί δεν ενημερωθήκαμε γι'αυτό;»

«Νόμιζα ότι οι πράκτορές μου θα σας είχαν ενημερώσει–»

«*Δεν* μας είχαν ενημερώσει. Αλλά, *κυρίως,* Εξοχότατε, γιατί δεν μας ρωτήσατε προτού προβείτε σε μια τέτοια ενέργεια;»

Ο Άσραδλιν συνοφρυώθηκε. Δεν ήθελε να πιστέψει ότι ο Πρόμαχος της Επανάστασης προσπαθούσε να σφετεριστεί την εξουσία του μέσα στην πόλη. Κάτι άλλο πρέπει να συνέβαινε. «Να σας ρωτήσω για να επιτεθώ στους εχθρούς μας;»

«Οι δολοφόνοι σας δεν σκοτώνουν μόνο τους ‘εχθρούς μας’! Σκοτώνουν και πολίτες της Φάνρηβ–»

«*Τι;* Οι διαταγές μου ήταν να σκοτώσουν Χαρνώθιους και προδότες – συμμάχους των Χαρνώθιων! Πώς είναι δυνατόν να...;» Κόμπιασε. Έχασε τα λόγια του. Ήταν δυνατόν να είχε γίνει τέτοιο λάθος; Ή, μήπως, κάποιος είχε χρησιμοποιήσει τους Κλέφτες της Πνοής για δικό του, προσωπικό–;

«Ναι, Εξοχότατε,» είπε η Ζιρίνα, διακόπτοντας τις σκέψεις του, «σκότωσαν Χαρνώθιους και... προδότες. Αυτό είναι αλήθεια.»

«Μόνο που *δεν* ήταν ακριβώς ‘προδότες’,» πρόσθεσε ο Εθέλδιρ. «Μα τους θεούς, μιλάμε για πολίτες της Φάνρηβ!»

Τι έλεγαν; Είχαν τρελαθεί κι οι δυο τους; «Αυτοί που συνωμοτούν με τους Χαρνώθιους είναι εχθροί μας! Θα μας αντισταθούν όταν προσπαθήσουμε να κάνουμε την πόλη δική μας!»

«Δεν καταλαβαίνετε, Εξοχότατε; Η κατάσταση δεν είναι τόσο απλή!» είπε ο Εθέλδιρ. «Οι δολοφόνοι σας σκότωσαν χτες, για παράδειγμα, μια εμπόρισσα που απλά ήταν γνωστό πως συναλλασσόταν με Χαρνώθιους. Δεν ήταν προδότρια· ήταν μόνο μια εμπόρισσα που έκανε τη δουλειά της! Σκότωσαν, επίσης, τον Αιρετό της Συντεχνίας των Μηχανικών επειδή υποστήριζε την Αρχόντισσα–»

«Κι αυτός δεν ήταν προδότης, Εθέλδιρ;» τον διέκοψε ο Άσραδλιν, απότομα. «Τι είναι αυτά που λες;»

«Προδότης ή μη, ο Φεντάκιρ ωλ Τάρεκ ήταν *Αιρετός*. Με τις ενέργειές σας, τρομοκρατείτε την πόλη, και τη στρέφετε εναντίον σας. Κάνετε τα λόγια της Αρχόντισσας να φαίνονται σωστά στους πολίτες–»

«Τόσο μικρή είναι η υποστήριξη που έχω στην ίδια μου την πατρίδα; Δε θέλουν οι κάτοικοι της Φάνρηβ να είναι ελεύθεροι;»

«Οι κάτοικοι της Φάνρηβ φοβούνται, Εξοχότατε. Φοβούνται πολλά πράγματα, κι ανάμεσα σ’αυτά είναι και ο στρατός σας. Και τώρα, εκτός των άλλων, είναι και οι Κλέφτες της Πνοής. Αναζητούν ασφάλεια· και ποιος– *ποια* θα τους τη δώσει; Η Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ.»

«Οι *Χαρνώθιοι;* Που τους καταπιέζουν;»

«Η πρώτη απόδειξη είναι πως ο νέος Αιρετός της Συντεχνίας των Μηχανικών είναι άνθρωπος της Αρχόντισσας, όχι δικός μας. Ο φόνος του Φεντάκιρ ωλ Τάρεκ ενδυνάμωσε τους εχθρούς μας, δεν τους έκανε να χάσουν δύναμη.»

Είναι δυνατόν να έχει δίκιο; αναρωτήθηκε ο Άσραδλιν. Οι πράκτορές του του είχαν δώσει μια τελείως διαφορετική εικόνα μέχρι στιγμής.

Η Ζιρίνα είπε: «Εξοχότατε, οι δολοφονίες πρέπει να σταματήσουν. Σας παρακαλώ· είναι πολύ σημαντικό. Η πόλη έχει γεμίσει περιπολίες Χαρνώθιων μαχητών, και η παρουσία τους προκαλεί τους αυτονομιστές, οι οποίοι τους χτυπούν μέσα στους δρόμους με πυροβόλα και βόμβες. Αν συνεχιστεί αυτό, οι Χαρνώθιοι θα αναγκαστούν να παίρνουν ολοένα και πιο σκληρά μέτρα, και... δεν ξέρω πού θα οδηγηθούμε έτσι.»

«Θα δώσουμε στους Χαρνώθιους το μάθημα που τους αξίζει!» πετάχτηκε ο Σάρμαλκιρ. «*Εκεί* θα οδηγηθούμε.»

«Οι Χαρνώθιοι πρέπει να φύγουν από την πόλη· κανένας δεν αντιλέγει,» του είπε ο Εθέλδιρ. «Αλλά μ'αυτό τον τρόπο δεν καταφέρνετε τίποτα, μα τον Νούρκας!»

«Θα μας υποδείξεις πώς να χειριστούμε μια κατάσταση ασφάλειας της Φάνρηβ;»

Ο Άσραδλιν αγριοκοίταξε τον αδελφό του. «Ο Εθέλδιρ αγωνίστηκε για να ελευθερωθεί η πόλη μας από τους Παντοκρατορικούς, Σάρμαλκιρ! Μην είσαι αγενής και βιαστικός μαζί του.»

«Εξοχότατε,» είπε ο Εθέλδιρ, «δεν βρίσκομαι εδώ προσπαθώντας να σας πω τι να κάνετε, αλλά–»

«Το καταλαβαίνω,» τον διέκοψε ο Φύλακας. «Βλέπεις την κατάσταση στη Φάνρηβ *από μέσα,* ενώ εμείς τη βλέπουμε από έξω.»

«Ακριβώς αυτό που ήθελα να σας πω, Εξοχότατε.»

Ο Άσραδλιν αναρωτήθηκε: *Γιατί οι πράκτορές μου δεν μου ανέφεραν το κακό που προκαλείται με τους Κλέφτες της Πνοής;* Μήπως ο Εθέλδιρ και η Ζιρίνα είχαν κάποια δικά τους συμφέροντα; Αλλά ποια θα μπορούσαν να ήταν αυτά; Μέχρι στιγμής δεν είχε κανέναν λόγο να αμφιβάλλει για την πίστη τους στον Οίκο των Φυλάκων.

Ο Άσραδλιν τούς είπε: «Δεν έχω προστάξει να γίνουν άλλες δολοφονίες αύριο, ούτως ή άλλως.»

Και τους είδε να χαλαρώνουν.

«Υπάρχει συγκεκριμένος λόγος γι'αυτό;» ρώτησε η Ζιρίνα, με κάποια επιφύλαξη.

«Ναι. Θα στείλω ξανά επιστολή στην Αρχόντισσα, ζητώντας από εκείνη και τις δυνάμεις της Χάρνωθ να αποχωρήσουν από τη Φάνρηβ.»

«Αποκλείεται να δώσει θετική απάντηση, Εξοχότατε,» είπε ο Εθέλδιρ. «Τον χρόνο σας χάνετε.»

«Το γνωρίζω,» αποκρίθηκε ο Άσραδλιν, «αλλά πρέπει να γίνει. Γιατί, τη μεθεπόμενη, θα επιτεθώ στην πόλη. Και δεν θα ήθελα να το κάνω χωρίς καμία προειδοποίηση.»

Ο Εθέλδιρ και η Ζιρίνα αλληλοκοιτάχτηκαν. Ύστερα, η δεύτερη είπε κομπιάζοντας: «Δεν ξέρω, Εξοχότατε, αν η κατάσταση είναι ακόμα... όπως θα έπρεπε... Βέβαια, δεν ξέρω και πότε θα *είναι* όπως πρέπει...»

Γιατί μου τα λέει έτσι περίεργα; «Ζιρίνα, τι θέλεις να πεις; Υπάρχει κάποιος λόγος για να *μην* επιτεθώ τώρα;»

«Κανένας, βασικά,» αποκρίθηκε εκείνη. «Απλώς...» μόρφασε, «ίσως θα ήταν καλύτερα να βεβαιωθούμε ότι το μεγαλύτερο μέρος των κατοίκων είναι στο πλευρό μας. Αλλά δεν μπορώ να κάνω καμια υπόθεση για το πότε θα συμβεί αυτό. Οι περισσότεροι Αιρετοί, πάντως, είναι μαζί μας ύστερα από τις τελευταίες εκλογές.»

«Ναι, το έμαθα. Ευτυχές γεγονός.» Και, αλλάζοντας θέμα: «Ανακαλύψατε, τελικά, ποιοι επιτέθηκαν στο Μέγαρο των Αιρετών;»

«Δεν ήταν οι αυτονομιστές, πάντως,» είπε ο Εθέλδιρ.

Ο Άσραδλιν τον ατένισε ερωτηματικά.

«Ο αδελφός μου, ο Κάλνεντουρ, όπως θα γνωρίζετε ίσως, είναι αυτονομιστής. Είναι ο αρχηγός τους. Και έτυχε να του μιλήσω, πρόσφατα. Μου είπε ότι δεν το έκαναν εκείνοι. Μου είπε ποιοι *ακριβώς* το έκαναν.»

«Ποιοι;»

«Οι Χαρνώθιοι.»

«Μα, και η Αρχόντισσα χτυπήθηκε, δεν χτυπήθηκε;»

«Ο Στρατηγός της φαίνεται πως θέλει να τη βγάλει από τη μέση,» είπε ο Εθέλδιρ, και του εξήγησε πώς είχε η κατάσταση με την υπόγεια βάση και τους πρώην πράκτορες της Παντοκράτειρας που υπηρετούσαν τον Στρατηγό.

«Γιατί δεν ήρθες αμέσως να μου τα πεις αυτά, Εθέλδιρ;»

«Δεν υπήρχε χρόνος. Αλλά και τώρα, που τα ξέρετε, πώς νομίζετε ότι μπορούν να σας βοηθήσουν;»

«Αν οι Χαρνώθιοι διαιρεθούν–»

«Δε θα διαιρεθούν, Εξοχότατε. Ειδικά η επίθεσή σας εναντίον της πόλης θα τους ενώσει αμέσως, είμαι σίγουρος. Μη νομίζετε ότι θα υπάρξει εσωτερική διαμάχη αναμεταξύ τους την οποία θα μπορέσουμε να εκμεταλλευτούμε. Οι Χαρνώθιοι υποβλέπουν ο ένας τον άλλο μα δεν είναι ανόητοι. Το Βασίλειο της Χάρνωθ δεν θα χάσει ένα από τα προτεκτοράτα του τόσο εύκολα.»

«Μπορεί, όμως, να προκληθούν κάποια επεισόδια,» πρόσθεσε η Ζιρίνα. «Όχι, βέβαια, κάτι σαν εμφύλιος πόλεμος, αλλά χρήσιμα για εμάς ίσως…»

«Μπορεί,» είπε ο Εθέλδιρ. «Όμως δεν είναι σίγουρο.

»Με τους δολοφόνους τι θα γίνει, Εξοχότατε; Θα τους αποσύρετε από την πόλη;»

«Δε σοβαρολογείς, Εθέλδιρ! Όταν αρχίσω να πολιορκώ τη Φάνρηβ θα μου φανούν πολύτιμοι.»

«Μα, σας εξηγήσαμε–»

«Θα μας βοηθήσουν να νικήσουμε πιο γρήγορα. Τι κι αν ορισμένοι πολίτες έχουν φοβηθεί λίγο από αυτούς; Όταν έχουμε ξεκινήσει την πολιορκία, το θέμα θα είναι πλέον στρατιωτικό, όχι πολιτικό. Θα βγάλουμε τους Χαρνώθιους με τη βία από την πόλη μας, αφού δεν βγαίνουν αλλιώς. Ήδη έχουν διαπράξει *πολλά* εγκλήματα. Ανάμεσα στα οποία κι αυτό εναντίον σου. Απορώ που δεν αποζητάς εκδίκηση, Εθέλδιρ. Αν ήμουν στη θέση σου….»

«Εξοχότατε, προέχει αυτή τη στιγμή να σώσουμε την πόλη. Είναι σημαντικότερο από την προσωπική μου εκδίκηση.»

Ο Άσραδλιν έσφιξε τον ώμο του. «Ακριβώς,» είπε. «*Ακριβώς*. Η σωτηρία της πόλης προέχει. Δεν είναι τυχαίο που ήσουν Πρόμαχος της Επανάστασης εδώ, Εθέλδιρ. Και ήρθε η ώρα να γίνεις ξανά Πρόμαχος της Επανάστασης.»

«Η Επανάσταση τελείωσε…»

«Η Επανάσταση, για εμάς, θα έχει τελειώσει όταν έχουμε διώξει τους Χαρνώθιους δυνάστες από την πατρίδα μας. Και τώρα χρειάζομαι τη βοήθειά σου σε κάτι πολύ συγκεκριμένο.»

Το μοναδικό μάτι του Εθέλδιρ στένεψε.

«Θέλω,» είπε ο Φύλακας, «να στήσεις έναν τηλεοπτικό σταθμό για εμένα. Θέλω να μπορώ να εκπέμπω τα *δικά μου* μηνύματα μέσα στη

Φάνρηβ. Γιατί, απ'ό,τι ξέρω, και οι δύο τηλεοπτικοί σταθμοί που υπάρχουν τώρα στην πόλη ελέγχονται από την Αρχόντισσα.»

«Μα,» κόμπιασε ο Εθέλδιρ, «αφού σκοπεύετε μεθαύριο να επιτεθείτε...»

«Και λοιπόν; Η πολιορκία δεν θα τελειώσει μέσα σε μια μέρα. Θέλω, εν τω μεταξύ, να μπορώ να απευθύνομαι άμεσα στους κατοίκους της Φάνρηβ για να με βοηθήσουν να διώξω τους δυνάστες τους.»

2

Ο Αρχηγός των Μαυρόλυκων Καβαλάρηδων· Αλήθειες και Ψέματα· οι Νοοχορεύτριες· Δυσνόητα Λόγια· Πυροβολώντας Σκιές· Ένα Σχέδιο

Ο Φύλακας της Φάνρηβ είχε, από παλιά, ένα ειδικό τάγμα στις υπηρεσίες του το οποίο άκουγε στο όνομα Μαυρόλυκοι Καβαλάρηδες. Καβαλούσαν όλοι τους, ανεξαιρέτως, μαύρους γιγαντόλυκους, από τους πιο άγριους που υπήρχαν, μιας ράτσας που απαντάτο σε συγκεκριμένα σημεία του Χαμηλού Δάσους βορειοανατολικά της Φάνρηβ. Φορούσαν, επίσης, όλοι τους κατάμαυρες αλεξίσφαιρες στολές, φτιαγμένες από επεξεργασμένες φυτικές ελαστικές ίνες που έβρισκε κανείς στις ακτές του Θαλασσοδάσους αν ήξερε πού να ψάξει. Οι ίνες αυτές ήταν ευλύγιστες, ελαφριές, και σκληρές συγχρόνως, έτσι ώστε να προστατεύουν τους καβαλάρηδες όχι μόνο από σφαίρες (όπως οι περισσότεροι αλεξίσφαιροι θώρακες) αλλά και από λεπίδες. Δεδομένου ότι, ως επί το πλείστον, οι Μαυρόλυκοι Καβαλάρηδες ήταν μαυρόδερμοι, έμοιαζαν σε πολλούς γυμνοί επάνω στους λύκους τους, αν δεν τους παρατηρούσες προσεχτικά, καθώς οι στολές φαίνονταν να γίνονται ένα με το πετσί τους. Μέσα στη νύχτα ήταν πολύ δύσκολο κανείς να τους διακρίνει και να τους σημαδέψει. Μια από τις συνηθισμένες τους τακτικές ήταν να τρέχουν και να πηδάνε από δω κι από κει ανάμεσα στους εχθρούς τους, εκτοξεύοντας χειροβομβίδες όπου έβρισκαν, σπέρνοντας καταστροφή και χάος.

Το τάγμα αυτό δεν είχε διαλυθεί όταν ο Φύλακας εξορίστηκε από τη Φάνρηβ. Είχε πάει στην εξορία μαζί του. Ήταν πιστοί στον Μάλμεντιρ, τον πατέρα του Άσραδλιν, από τον πρώτο ώς τον τελευταίο. Θα έδιναν την ίδια τους τη ζωή για τον Φύλακα, αν χρειαζόταν. Αρχηγός τους τότε – Μαυρόλυκος Αρχικαβαλάρης – ήταν ο Βάρναλιρ αλ Θάρναθ. Και αυτός ήταν ακόμα. Σαράντα-πέντε χρονών τώρα, και το ίδιο δυνατός και αξιόμαχος όπως παλιά. Ο Άσραδλιν τον είχε

δει να τα βάζει με τέσσερις αντιπάλους συγχρόνως και να τους νικά χωρίς μεγάλη δυσκολία.

Τον βρήκε απόψε να κάθεται έξω απ'τη σκηνή του, πλάι σε μια φωτιά, κατάμαυρος στο δέρμα, σγουρός και γαλανομάλλης, κοντοκουρεμένος· το μουστάκι του έμοιαζε με μια γαλανή σκιά πάνω στο πρόσωπό του. Μαζί του καθόταν η Δαλνίραθ, η ιέρεια της Θορμάνκου, γαλανόδερμη, με μακριά, μαύρα σγουρά μαλλιά, ντυμένη με τα ιερατικά της άμφια: μια στολή από δέρματα, μέταλλα, κόκαλα, και κέρατα. Ο Άσραδλιν τη θεωρούσε λιγάκι τρελή, όμως η παρουσία της ήταν απαραίτητη στο στράτευμα, γιατί η Θορμάνκου ήταν θεά του πολέμου και της δύναμης, της εκδίκησης και της οργής, και της φωτιάς. Η Δαλνίραθ μπορεί να χρειαζόταν ακόμα και για να καταλαγιάσει τη μάνητα της Θορμάνκου· σε πολέμους πολλά συνέβαιναν.

Ο Άσραδλιν νόμιζε ότι αυτή και ο Βάρναλιρ ήταν εραστές. Αλλά δεν ήταν σίγουρος.

«Βάρναλιρ!»

Ο Μαυρόλυκος Αρχικαβαλάρης ορθώθηκε. «Εξοχότατε.»

Η ιέρεια παρέμεινε καθισμένη, ατενίζοντας τον Άσραδλιν με τις άκριες των ματιών και με μια σκιά αλλόκοτου χαμόγελου στα χείλη της, σαν αρπακτικό.

«Ο ξάδελφός σου δεν μας είπε την αλήθεια,» είπε ο Άσραδλιν.

«Τι εννοείτε, Φύλακά μου;»

«Πριν από λίγο με επισκέφτηκαν ο Εθέλδιρ και η Ζιρίνα.»

«Το άκουσα...»

«Και ξέρεις τι μου είπαν; Ότι οι επιθέσεις των Κλεφτών της Πνοής φέρνουν τα *αντίθετα* αποτελέσματα απ'ό,τι θα θέλαμε!»

«Δεν μπορεί, Φύλακά μου...» Το πρόσωπο του Βάρναλιρ, ωστόσο, δεν φανέρωνε καμια έκπληξη· αλλά αυτό δεν ήταν ασυνήθιστο για τούτο τον άνθρωπο.

«Και όμως,» είπε ο Άσραδλιν. «Οι δολοφονίες έχουν τρομοκρατήσει τους πολίτες. Δεν χαίρονται που οι Χαρνώθιοι και οι προδότες πεθαίνουν· *φοβούνται*. Και, ύστερα από τη δολοφονία του Φεντάκιρ ωλ Τάρεκ, ο νέος Αιρετός της Συντεχνίας των Μηχανικών που εκλέχτηκε είναι άνθρωπος της Αρχόντισσας! Σ'το ανέφερε αυτό ο ξάδελφός σου;»

«Δεν του έχω μιλήσει καθόλου σήμερα,» παραδέχτηκε ο Βάρναλιρ.

«Επιπλέον,» συνέχισε ο Άσραδλιν, «το χάος που δημιουργούν οι Κλέφτες της Πνοής έχει ως αποτέλεσμα οι Χαρνώθιοι να παίρνουν ολοένα και περισσότερα μέτρα ασφαλείας–»

«Αυτό, Φύλακά μου – και συγγνώμη που σας διακόπτω – δεν ήταν παρά αναμενόμενο, εξαρχής.»

«Οι πολίτες, όμως, ζητάνε τώρα σωτηρία από την Αρχόντισσα, μην καταλαβαίνοντας ότι ερχόμαστε για να τους ελευθερώσουμε–» Ο Άσραδλιν σταμάτησε να μιλά, στρέφοντας το βλέμμα του στη Δαλνίραθ. «Ακούς κάτι αστείο, ιέρεια;»

Η ιέρεια της Θορμάνκου γελούσε. «Εξοχότατε, η θεά μου είναι πάντως πολύ ευχαριστημένη. Το *είδα*. Πριν από λίγες ώρες, το απόγευμα, μέσα στα εντόσθια πουλιών.»

«Αυτό με τρομάζει. Και εξακολουθώ να μην το θεωρώ αστείο.»

«Θα χρειαστείς τη δύναμη και την οργή της Θορμάνκου για να νικήσεις το απολυταρχικό κτήνος, τον Χάρλαεθ Βοκ, που δεν ξέρει αν είναι αρσενικός ή θηλυκός.»

Ο Άσραδλιν την αγνόησε, στρέφοντας πάλι το βλέμμα του στον Βάρναλιρ. Η γυναίκα ήταν τρελή. «Ο ξάδελφός σου δεν μας λέει όλη την αλήθεια.»

«Φύλακά μου... μπορεί να μην ήξερε ποια ακριβώς θα ήταν τα αποτελέσματα. Σας είπα, σήμερα δεν έχω επικοινωνήσει μαζί του. Δεν αμφιβάλλω καθόλου για την πίστη του στον Οίκο των Φυλάκων. Ενώ, αντιθέτως... γι'αυτή τη Ζιρίνα ωλ Φέρενερ και τον Εθέλδιρ... Δεν ξέρω τίποτα γι'αυτούς, Φύλακά μου.»

«Για τον Εθέλδιρ – τον Πρόμαχο της Επανάστασης στη Φάνρηβ – δεν ξέρεις;»

«Ναι, εντάξει, ήταν Πρόμαχος εδώ όταν πολεμούσαμε τους Παντοκρατορικούς· αλλά οι πηγές μου μου λένε ότι, προτού γίνει Πρόμαχος, δεν ήταν παρά ένας κλέφτης των δρόμων. Ανήκε στην παράνομη Συντεχνία του Σκιερού Χεριού, και σίγουρα ακόμα έχει πολλές διασυνδέσεις ανάμεσα σ'αυτούς.»

Ο Άσραδλιν συνοφρυώθηκε. «Δε μου το είχες πει, Βάρναλιρ...»

Ο Αρχικαβαλάρης ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν το θεώρησα απαραίτητο, και ούτε το σκέφτηκα, για να είμαι ειλικρινής. Εκείνο, όμως, που θέλω να πω τώρα είναι πως ίσως αυτοί οι δύο να μην αντιλαμβάνονται και τόσο καλά την κατάσταση όσο νομίζουν.»

«‘Αυτοί οι δύο’ βρίσκονται *μέσα στην πόλη,* Βάρναλιρ· εμείς είμαστε έξω ακόμα.»

«Αλλά ο ξάδελφός μου είναι μέσα.»

«Αναρωτιέμαι τι θα μας πει την επόμενη φορά που θα επικοινωνήσουμε μαζί του.»

«Κι εγώ,» αποκρίθηκε ο Βάρναλιρ, «τώρα που άκουσα αυτά που άκουσα, Φύλακά μου... Σκέφτεστε ν’αλλάξουμε κάτι στο σχέδιό μας;»

Ο Άσραδλιν κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Θα συνεχίσουμε *ακριβώς* όπως σχεδιάζαμε.»

«Τότε, κανένα πραγματικό πρόβλημα δεν υφίσταται. Σωστά; Αύριο, ούτως ή άλλως, δεν θα γίνουν άλλες δολοφονίες· θα στείλετε μήνυμα στην Αρχόντισσα...»

Ο Άσραδλιν ένευσε. «Ναι. Αλλά αναρωτιέμαι μήπως ήταν ανοησία που βάλαμε τους δολοφόνους μέσα στην πόλη.»

«Αμφιβάλλετε ότι θα μας φανούν χρήσιμοι; Σε λίγο θα ξεκινήσει μια πολύ δύσκολη πολιορκία...»

«Δε μιλάω γι’αυτό. Μιλάω για τις επιθέσεις τους *πριν* από την αρχή της πολιορκίας. Τις επιθέσεις τους χτες και σήμερα.»

«Νομίζετε ότι θα θυμάται κανείς αυτούς τους θανάτους, ύστερα από ό,τι σύντομα θ’ακολουθήσει;»

Η Δαλνίραθ γέλασε ξανά.

Ο Άσραδλιν αναλογίστηκε προς στιγμή να την κλοτσήσει εκεί όπου ακόμα καθόταν πλάι στη φωτιά. Η γυναίκα δεν είχε ούτε καν την ευγένεια να σηκωθεί μπροστά στον Φύλακα.

«Καλέστε τις νοοχορεύτριες,» πρόσταξε ο Φύλακας της Φάνρηβ, και οι μαχητές του έσπευσαν να υπακούσουν.

Οι δύο γυναίκες δεν άργησαν να έρθουν ενώπιόν του, έξω από τη σκηνή του, όπου εκείνος στεκόταν μαζί με τον αδελφό του και την αδελφή του, περιμένοντας.

Η μία ονομαζόταν Σερφία και ήταν μονήρης – από τους ανθρώπους που δεν ανήκαν σε οίκο, όπως οι περισσότεροι, αλλά είχαν μεγαλώσει ως πλανόδιοι ή άγριοι στις ερημιές. Η Σερφία ήταν από το Μαύρο Δάσος. Ζούσε εκεί παρέα με τους λύκους, τις αλεπούδες, και τα άλλα θηρία. Είχε χάσει τους γονείς της (που κι αυτοί πλανόδιοι πρέπει να ήταν) σε πολύ μικρή ηλικία. Μπήκε σε χωριό για πρώτη

φορά όταν είχε περάσει την εφηβεία, χορεύοντας τον χορό της νόησης. Την είχαν, φυσικά, περάσει για δαιμονισμένη από κάποιο πνεύμα των δασών ή από τον Ιουράσκε τον ίδιο. Το δέρμα της ήταν πράσινο, τα μαλλιά της κόκκινα και μακριά ώς τη μέση. Λυγερή και πολύ όμορφη. Την παρομοίαζαν με νύμφη του Μαύρου Δάσους.

Η δεύτερη νοοχορεύτρια του στρατεύματος ονομαζόταν Ναλτάφιρ αλ Σορέθαβ, και καταγόταν από το Χαμηλό Δάσος. Από την Άρελντηθ. Το δέρμα της ήταν μαύρο σαν τη βαθιά νύχτα, τα μαλλιά της πράσινα σαν των ανοιξιάτικων δασών και κομμένα κοντά, τα μάτια της γαλανά σαν κρυστάλλινες λίμνες. Λυγερή, κι αυτή, και πολύ όμορφη. Αλλά κανένας δεν την είχε ποτέ παρομοιάσει με νύμφη των δασών, όπως τη Σερφία.

Οι νοοχορεύτριες έκαναν σύντομες υποκλίσεις.

«Εξοχότατε,» ρώτησε η Ναλτάφιρ, «πώς μπορούμε να υπηρετήσουμε;» Η Σερφία, γενικά, δεν προτιμούσε να μιλά εκτός αν ήταν απαραίτητο.

«Χορέψτε,» τους είπε ο Άσραδλιν. «Θέλω να μάθω τη διάθεση των πολιτών της Φάνρηβ. Θέλω να ξέρω τι νιώθουν για εμάς και τι για τους Χαρνώθιους δυνάστες. Θέλω ν'ακούσω ό,τι μπορείτε να ανακαλύψετε.»

Ψηλά παλούκια καρφώθηκαν στη γη από μισθοφόρους, και στην κορυφή του καθενός υπήρχε ένας φωτόλιθος που διέλυε τα σκοτάδια της νύχτας. Σχημάτιζαν έναν κύκλο, αρκετά μεγάλο.

Γύρω από τον κύκλο συγκεντρώθηκαν πολλοί από το στράτευμα, βλέποντας πως οι νοοχορεύτριες θα χόρευαν. Ήταν ένα θέαμα που κανείς δεν ήθελε να χάσει. Τις κοίταζαν με δέος. Ελάχιστοι σκέφτονταν να τις αγγίξουν, κι ακόμα πιο λίγοι το είχαν επιχειρήσει. Πριν από πέντε μέρες, ένας μισθοφόρος από τη Μόλντανρηβ είχε γλιστρήσει, καυλωμένος και αρκετά μεθυσμένος, μέσα στη σκηνή της Σερφία, έχοντας βάλει στοίχημα με κάτι άλλους ότι θα την καβαλούσε ανάποδα. Ανάποδα. Μπορούσαν νάρθουν να κοιτάζουν από την άκρη της κουρτίνας, να δουν αν θα το έκανε ή όχι. Η Σερφία, ξυπνώντας με τα χέρια του στους γλουτούς της, έκανε μια τόσο ευλύγιστη κίνηση που ξάφνιασε τους πάντες· γύρισε το σώμα της με τρόπο που έμοιαζε ανέφικτος, θαυματουργικός, και δάγκωσε τον καυλωμένο μισθοφόρο στα παπάρια. Ευτυχώς δεν του τα έκοψε. Ο Βιοσκόπος που τον έλεγξε είπε ότι δεν ήταν τίποτα το σοβαρό, αλλά θα

έπρεπε να είναι πιο φρόνιμος τις επόμενες ημέρες. Οι μισθοφόροι είχαν σοκαριστεί· κανένας, μετά, δεν πλησίαζε την πράσινη δαιμόνισσα που σπάνια μιλούσε.

Οι νοοχορεύτριες στάθηκαν τώρα στο κέντρο του κύκλου που σχημάτιζαν οι φωτόλιθοι, ντυμένες μόνο με μακριές περισκελίδες και κροσσωτούς στηθόδεσμους παρά το κρύο της φθινοπωρινής νύχτας. Γονάτισαν στο αριστερό γόνατο, αντικριστά, με τον δεξή τους αγκώνα ακουμπισμένο στο δεξί γόνατο, και το σαγόνι τους πάνω στη δεξιά τους γροθιά. Κι έμειναν έτσι, ακίνητες, για κάποια ώρα.

Το σφύριγμα του ανέμου αντηχούσε δυνατό μέσα στο στρατόπεδο, γιατί κανένας δεν μιλούσε. Σιγή είχε απλωθεί.

Σαν αγάλματα είναι, σκέφτηκε ο Άσραδλιν, κοιτάζοντάς τες. Και μετά, οι νοοχορεύτριες, λες κι είχαν ακούσει κάπως τη σκέψη του – πράγμα όχι απίθανο, ίσως – ξεκίνησαν τον χορό τους. Ξεκίνησαν τόσο απότομα, τόσο ξαφνικά, που ήταν σαν ποτέ να μη βρίσκονταν ακίνητες, σαν ο χορός να μην είχε ποτέ τελειώσει, σαν να μην υπήρχε η έννοια της αρχής και του τέλους. Τα σώματά τους στροβιλίζονταν και λικνίζονταν γύρω από τον εαυτό τους και το ένα γύρω από το άλλο. Τα κόκκινα μαλλιά της Σερφία ήταν σαν φλόγες. Το μαύρο σώμα της Ναλτάφιρ έμοιαζε με ενσάρκωση της νύχτας. Και ο χορός τους γινόταν ολοένα και πιο γρήγορος, ολοένα και πιο περίπλοκος. Τα μάτια του Άσραδλιν δεν ήταν εύκολο να τον ακολουθήσουν. Το μυαλό του ήταν *ακόμα* δυσκολότερο να τον ακολουθήσει. Μπερδευόταν. Σε κάποια στιγμή νόμισε πως είδε τα μαλλιά της Σερφία να τυλίγουν τη Ναλτάφιρ σαν μανδύας. Σε κάποια άλλη στιγμή νόμισε πως τις είδε ν'αλλάζουν σώματα– *Ν'αλλάζουν σώματα;* Πώς ήταν δυνατόν; Είχε, όμως, την εντύπωση ότι το πνεύμα της μίας γλίστρησε μέσα στο σώμα της άλλης για λίγο, σαν τα σώματα να μην ήταν παρά στολές. Τα χέρια τους και τα πόδια τους φαινόταν να πολλαπλασιάζονται, καθώς τινάζονταν, στροβιλίζονταν, και λύγιζαν με απίστευτους τρόπους. Πολλές φορές έμοιαζαν με ένα ενιαίο πλάσμα οι δυο τους, έτσι μπλεγμένες όπως ήταν.

Ο χορός της νόησης κράτησε κανένα μισάωρο, αν ο Άσραδλιν δεν είχε χάσει την αίσθηση του χρόνου κοιτάζοντάς τες – πράγμα που θεωρούσε πολύ πιθανό. Το τέλος ήταν όπως η αρχή. Οι νοοχορεύτριες κατέληξαν στη γονατιστή θέση απ'όπου είχαν ξεκινήσει. *Ακριβώς*

στην ίδια θέση. Λες και ποτέ να μην είχαν κινηθεί. Λες κι όλ' αυτά να μην ήταν παρά μια παραίσθηση. Ένα παιχνίδι του μυαλού.

Έμειναν ακίνητες για μερικά λεπτά, και ο Άσραδλιν δεν νόμιζε ότι μπορούσε να δει ούτε σταγόνα ιδρώτα επάνω στα άψογα σώματά τους. Ίσως να έφταιγε το ψύχος της νύχτας. Αλλά μάλλον όχι. Γιατί δεν ήταν η πρώτη φορά που έβλεπε νοοχορευτές να χορεύουν τον χορό της νόησης.

Η Σερφία και η Ναλτάφιρ ορθώθηκαν και βάδισαν προς το μέρος του Φύλακα. Βγήκαν από τον κύκλο των φωτόλιθων, και μια μισθοφόρος τούς έφερε τα ρούχα τους, τα οποία εκείνες πήραν από την πολεμίστρια σαν να μην ήταν παρά μια ζωντανή κρεμάστρα και τα φόρεσαν ενώ ακόμα βάδιζαν προς τον Άσραδλιν.

«Τι μάθατε;» τις ρώτησε.

«Μεγάλος φόβος έχει απλώσει τα νύχια του στην πόλη προς τα νότια,» είπε η Ναλτάφιρ· η φωνή της δεν ήταν καν λαχανιασμένη.

«Οι άνθρωποι τρέμουν τους φονιάδες που πνίγουν,» συνέχισε η Σερφία. «Ποιος θα είναι ο επόμενος;»

Και μετά, οι φωνές τους μπλέχτηκαν: «Φοβούνται τους μαχητές με τα μακριά όπλα που χτυπάνε όποιον υποψιάζονται.» «Φοβούνται τους κρυμμένους λύκους ανάμεσά τους που είναι έτοιμοι να καταβροχθίσουν τους πάντες.» «Πολλά μυαλά ζητούν προστασία ακόμα κι απ'αυτήν που στέκεται ξενόφερτη φύλακας από πάνω τους.» «Ένας καταχθόνιος νους θέλει να τη σπρώξει πέρα και να πατήσει την πόλη, να τσακίσει τους εχθρούς του.» «Δεν θα διστάσει να κάνει τίποτα.» «Μια συγκέντρωση ανθρώπων είναι διχασμένη· αυτοί που αποζητούν απελευθέρωση από τους δυνάστες τους καταπιέζουν τους άλλους που φοβούνται για τη ζωή τους.» «Φοβούνται τους φονιάδες που πνίγουν.» «Φοβούνται έναν άντρα που κάποτε έβλεπαν ως ήρωα και προστάτη.» «Μια κρυμμένη δύναμη, από άγρια μυαλά αποτελούμενη, είναι στραμμένη σαν φλογισμένη λεπίδα εναντίον μας.» «Η οργή τους είναι μεγάλη. Για όλους.»

«Οι κάτοικοι της Φάνρηβ πώς βλέπουν τον ερχομό μου;» ρώτησε, ανυπόμονα, ο Άσραδλιν. «Θα με υποστηρίξουν;»

Οι νοοχορεύτριες τον ατένισαν δείχνοντας να μην καταλάβαιναν την ερώτησή του. Η Ναλτάφιρ είπε: «Εξοχότατε, δεν ξέρουμε.»

Τα λένε πολύ μπερδεμένα για να βγάλεις νόημα, μα την ουρά του Ιουράσκε! «Συνεχίστε,» τις παρότρυνε. «Ή τελειώσατε;»

Η Σερφία είπε, σαν να ήταν πομπός που μετέφερε λόγια από αλλού έχοντας λάβει κάποιο τηλεπικοινωνιακό σήμα: «Πιστεύουν ότι, αν φέρουν μια τρίτη δύναμη με το μέρος τους, πιο εύκολα θα υπερισχύσουν.» Η Ναλτάφιρ είπε: «Όλοι όμως υποπτεύονται ότι η τρίτη δύναμη μπορεί να τους προδώσει.» «Δεν εμπιστεύονται αλλά ελπίζουν.» «Ο εκπρόσωπος της τρίτης δύναμης παίζει έξυπνο παιχνίδι. Ύπουλο.» «Διπλωματικό.» «Αν και δεν είναι χωρίς πεποιθήσεις, τις κρύβει.» «Ικανός στην τέχνη του.» «Ερχόμενοι από έξω, δύο εχθρούς θα έχουμε να αντιμετωπίσουμε.» «Τους φανερούς και τους κρυμμένους.» «Κι οι δύο επικίνδυνοι.» «Το μυαλό που είναι σαν ακονισμένη σκοτεινή λεπίδα–» «–διψασμένη για αίμα–» «–έχει ήδη διαμορφώσει ένα σχέδιο, περιμένοντας ένα μήνυμα να έρθει για να προτείνει και να κινηθεί.» «Νυχτερινό το σχέδιό του.» «Καταστροφή.» «Σκοπεύει να τρομοκρατήσει.» «Εκτός των άλλων.»

Μα τα πόδια του Νούρκας, δεν βγάζω κανένα νόημα! σκέφτηκε οργισμένα ο Άσραδλιν.

Οι νοοχορεύτριες έπαψαν να μιλάνε.

«Αυτά ήταν;»

«Μάλιστα, Εξοχότατε,» αποκρίθηκε η Ναλτάφιρ. Οι μισθοφόροι είχαν ήδη μαζέψει τους πασσάλους και τους φωτόλιθους που σχημάτιζαν τον κύκλο.

«Εντάξει,» είπε ο Φύλακας. «Σας ευχαριστώ. Μπορείτε να ξεκουραστείτε.»

Οι νοοχορεύτριες έκαναν μια συγχρονισμένη υπόκλιση κι ύστερα απομακρύνθηκαν μέσα στον καταυλισμό, κατευθυνόμενες προς τις σκηνές τους.

Ο Άσραδλιν ρώτησε τ’αδέλφια του: «Τι καταλάβατε εσείς;»

Ο Σάρμαλκιρ είπε: «Εκτός του ότι οι νοοχορεύτριες είναι υπέροχο θέαμα, νομίζω πως χάνουμε την ώρα μας μαζί τους. Σ’το είπα και πριν, δεν σ’το είπα;»

«Μίλησαν για δύο εχθρούς,» είπε η Ναλτάμα’χοκ. «Και για ένα επικίνδυνο σχέδιο.»

«Πρέπει να αναφέρονται στους Χαρνώθιους και στους αυτονομιστές,» αποκρίθηκε ο Άσραδλιν.

«Πώς είναι δυνατόν οι αυτονομιστές να μη μας θέλουν;» μούγκρισε ο Σάρμαλκιρ. «Είναι παράφρονες; Πώς πιστεύουν ότι η πόλη θα

διοικηθεί χωρίς τον Οίκο των Φυλάκων; Ποιος θα την προστατεύει; Εκείνοι;»

«Δεν ξέρω. Αλλά, ναι, το θεωρώ πολύ πιθανό αυτός ο Κάλνεντουρ να εποφθαλμιά τον θρόνο μας.»

«Το μόνο που θα πάρει,» είπε ο Σάρμαλκιρ, «όταν μπούμε στη Φάνρηβ, θα είναι μια σφαίρα στο κεφάλι.»

Πάντα τόσο παρορμητικός... σκέφτηκε ο Άσραδλιν. *Θα πρέπει να σε προσέχω, αδελφέ μου. Για το καλό της εκστρατείας μας. Αλλά και για το δικό σου.*

Η Ναλτάμα'χοκ είπε ξανά: «Μίλησαν για ένα επικίνδυνο σχέδιο...»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Άσραδλιν, «κι εμένα μ'έχει προβληματίσει αυτό. Ένα νυχτερινό σχέδιο...» *Κάτι που θα συμβεί μέσα στην πόλη τη νύχτα; Και ποιος είναι αυτός που το μυαλό του είναι σαν ακονισμένη σκοτεινή λεπίδα, διψασμένη για αίμα;*

Τα αδέλφια του δεν μίλησαν. Οι μισθοφόροι που είχαν συγκεντρωθεί για να δουν τις νοοχορεύτριες να χορεύουν τον χορό της νόησης είχαν ήδη διαλυθεί, σκορπιστεί μέσα στο στρατόπεδο.

Ο Άσραδλιν είπε: «Πρέπει να γράψω την επιστολή που θα στείλουμε αύριο στην Αρχόντισσα Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ,» και στράφηκε βαδίζοντας προς τη σκηνή του.

Ο Στρατηγός Σέλιρ αλ Σίριλναθ ήταν από εκείνους που ξυπνούσαν πιο νωρίς απ'όλους στο Μέγαρο των Φυλάκων. Σηκωνόταν και πήγαινε στο εκπαιδευτήριο για να πυροβολήσει σκιές. Ολογράμματα παρουσιάζονταν γύρω, μέσα στη βλάστηση, προερχόμενα από ειδικά τοποθετημένους προβολείς. Ο Σέλιρ κρατούσε ένα πιστόλι και τα πυροβολούσε με το που εμφανίζονταν. Οι σκιές διαλύονταν καθώς οι σφαίρες περνούσαν από μέσα τους. Κάποιες φορές προλάβαιναν να υψώσουν τα δικά τους, σκιώδη όπλα και να εκτοξεύσουν φωτεινές ακτίνες καταπάνω στον Στρατηγό, οπότε εκείνος έπεφτε αμέσως στη γη και κυλιόταν ενώ, συγχρόνως, πυροβολούσε. Ήταν πενηντάρης αλλά πολεμούσε σαν τριαντάρης. Το μαυρόδερμο σώμα του ήταν μυώδες και ευλύγιστο. Οι κινήσεις του γρήγορες και επικίνδυνες. Το σημάδι του άψογο. Γνώριζε τα Επτά Θανατηφόρα Χτυπήματα των Εκτελεστών του Ιερού Δέους.

Μετά από τις πρωινές σκιές που είχε σκοτώσει, πήγαινε ξανά στα δωμάτιά του, πλενόταν, και ύστερα επισκεπτόταν την Αίθουσα του Φύλακα.

Το ίδιο έκανε και σήμερα. Ντυμένος με τη στολή του, έχοντας σπαθί και πιστόλι θηκαρωμένα στη ζώνη του, μπήκε στην Αίθουσα του Φύλακα, βλέποντας ότι εκεί βρίσκονταν ήδη ο Μάλμεντιρ'χοκ, ο Θόρεντιν, η Ολέρια (η ανόητη ευγενής που η ανόητη Αρχόντισσα είχε αποφασίσει να κάνει Αρωγό), και η Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ. Ο Σέλιρ, ορισμένες φορές – ολοένα και περισσότερες φορές, τελευταία – ήθελε να την αρπάξει από τον λαιμό και να την πνίξει. *Όπως τώρα πεθαίνουν από στραγγαλισμό – άδικα, τόσο άδικα! – οι άνθρωποι που πιστά μάς υπηρετούν και που είναι σύμμαχοί μας!* Η γυναίκα ήταν διεφθαρμένη και τυφλή. Δεν ήξερε πώς να φέρει την κατάσταση στην πόλη υπό τον έλεγχο του Βασιλείου και αρνιόταν να βάλει μυαλό. Ακόμα και τώρα, που οι Κλέφτες της Πνοής τριγύριζαν στους δρόμους της Φάνρηβ, αρνιόταν να βάλει μυαλό.

Ο Σέλιρ τής είχε προτείνει να διαλύσει το συμβούλιο των Αιρετών, κατά πρώτον. Τι χρειαζόταν αυτό; Απλώς επικίνδυνο ήταν, τώρα πλέον. Μπορούσε να προκαλέσει ένα σωρό προβλήματα. Κι εξάλλου, οι περισσότεροι Αιρετοί ούτως ή άλλως δεν ήταν πιστοί στο Βασίλειο – ήταν προδότες. Κατά δεύτερον, ο Σέλιρ τής είχε προτείνει να φυλακίσει άμεσα ορισμένους από αυτούς που μπορούσαν να ξεσηκώσουν τον κόσμο – όπως την άθλια ταραχοποιό Ζιρίνα ωλ Φέρενερ και τον Ριλάθιρ αλ Θάρναθ, κι αυτό το καταφανώς κακοποιό στοιχείο, τον Νέλδουρ αλ Θάρναθ. Αλλά η Κέσριμιθ είχε τους δύο τελευταίους στα μπουντρούμια και τους άφησε να φύγουν! Όπως και τον Εθέλδιρ, που ήταν επίσης επικίνδυνος. Δεν ήθελε να καταλάβει ότι βρίσκονταν σε κατάσταση πολέμου, η ανόητη! Τι είχε βάλει ο Χάρλαεθ Βοκ μέσα στο κεφάλι της; Άχυρο;

Ο Σέλιρ πλησίασε το τραπέζι όπου η Κέσριμιθ καθόταν μαζί με τους υπόλοιπους, συζητώντας.

«Στρατηγέ,» τον χαιρέτησε.

«Αρχόντισσά μου,» αντιχαιρέτησε εκείνος· και, καθώς κάθιζε, ρώτησε: «Ξανασκέφτηκες την πρότασή μου;» Χτες, της είχε προτείνει να καλέσουν Εκτελεστές του Ιερού Δέους στο προτεκτοράτο. Αφού ο εχθρός χρησιμοποιούσε ειδικούς φονιάδες εναντίον τους, δεν έπρεπε κι εκείνοι να απαντήσουν με παρόμοιο τρόπο;

«Και ποιον να σκοτώσουμε, Στρατηγέ;» τον είχε ρωτήσει η Κέσριμιθ.

«Γνωρίζεις, Αρχόντισσά μου, ποιοι πρέπει να πεθάνουν μέσα σ'αυτή την πόλη.»

«Ο σκοπός μου είναι να φέρω τη Φάνρηβ με το μέρος μου, όχι να τη στρέψω εξολοκλήρου εναντίον μου!»

«Καλοί άνθρωποι του Βασιλείου και σύμμαχοί μας δολοφονούνται.»

«Και θα σταματήσει αυτό αν αρχίσουμε κι εμείς να δολοφονούμε κόσμο; Μάλλον όχι, Στρατηγέ.»

Επί του παρόντος, η Κέσριμιθ είπε: «Την πήρα την απόφασή μου χτες.»

«Να υποθέσω ότι έχεις κάποιο άλλο σχέδιο για να σταματήσουμε τους Κλέφτες της Πνοής, Αρχόντισσά μου;» Φυσικά δεν περίμενε να λάβει θετική απάντηση.

Η Κέσριμιθ έστρεψε το βλέμμα της στον Θόρεντιν. Εκείνος είπε: «Ερευνούμε παντού, και παραφυλάμε. Σύντομα θα τους εξολοθρεύσουμε.»

Ο Σέλιρ γέλασε. «Σοβαρολογείς, μα τον Χάρλαεθ Βοκ, Θόρεντιν; *Παραφυλάτε;* Πού ακριβώς παραφυλάτε; Καταλαβαίνεις, σίγουρα, πόσοι πιθανοί στόχοι υπάρχουν μέσα στην πόλη! Δεν είναι δυνατόν να έχεις ανθρώπους σου γύρω από όλους τους.»

«Στο τέλος, θα–»

Ένας υπηρέτης πλησίασε. «Με συγχωρείτε, Αρχόντισσά μου. Έχετε ένα μήνυμα. Ήρθε μέσω τηλεπικοινωνιακού συστήματος. Το έχουμε τυπώσει.» Κρατούσε ένα χαρτί.

Η Κέσριμιθ άπλωσε το χέρι της και ο υπηρέτης τής έδωσε το μήνυμα. Τα μάτια της εστιάστηκαν στα γραφόμενα, ενώ σιγή έπεφτε γύρω απ'το τραπέζι.

Η έκφραση της Αρχόντισσας αγρίεψε. Δίπλωσε το χαρτί και είπε στον υπηρέτη: «Μπορείς να πηγαίνεις.»

Εκείνος υποκλίθηκε και έφυγε.

«Τι είναι, *νιρλίσα*;» ρώτησε ο Θόρεντιν.

«Ο εξόριστος Φύλακας μάς απειλεί,» αποκρίθηκε η Κέσριμιθ. «Γράφει πως αν δεν αρχίσουμε από σήμερα να φεύγουμε από την πόλη του – την *πόλη του* – κάτι πολύ άσχημο θα μας συμβεί.»

Ο Σέλιρ έσφιξε τη γροθιά του. «Σ'το είπα ότι χρειαζόμαστε τους Εκτελεστές του Ιερού Δέους, Αρχόντισσά μου!»

«Και τι θα κάνουν αυτοί;» ρώτησε απότομα, εκνευρισμένα, η Κέσριμιθ. «Θα σκοτώσουν τους Κλέφτες της Πνοής; Δεν ξέρουμε καν πού κρύβονται, Στρατηγέ!»

«Θα κάνουμε τον Φύλακα να φοβηθεί,» επέμεινε ο Σέλιρ. «Δε θα μας απειλούσε τώρα. Δε θα *μπορούσε* να μας απειλήσει. Νομίζει ότι τρέμουμε τους καταραμένους φονιάδες του από το Μαύρο Δάσος!»

«Μπορεί να σχεδιάζει να τους βάλει να εισβάλουν στο Μέγαρο των Φυλάκων,» υπέθεσε ο Θόρεντιν.

«Είναι δυνατόν να καταφέρουν τέτοιο πράγμα!;» αναφώνησε η Ολέρια, δείχνοντας φοβισμένη.

Ωραία Αρωγό έχουμε, τώρα... σκέφτηκε ο Σέλιρ. *Θα κατουρήσει και το φόρεμά της;* Τρομερό λάθος, τελικά, ο θάνατος της Ηλέκτρας – και χωρίς κανένα αποτέλεσμα.

«Αρχόντισσά μου,» είπε. «Το είχα σκεφτεί ότι αργά ή γρήγορα θα μας έστελνε πάλι κάποιο μήνυμα ο εξόριστος.»

Η Κέσριμιθ στράφηκε να τον ατενίσει. Είχε τραβήξει την προσοχή της. «Και;»

Το βλέπει ότι θα προτείνω κάτι. Αλλά θα φωτίσει ο Χάρλαεθ Βοκ το μυαλό της ώστε να το δεχτεί; «Αναμενόμενο ήταν, μετά από τα χτυπήματα των φονιάδων του. Ίσως, μάλιστα, να προετοιμάζεται για να ξεκινήσει την πολιορκία.»

«Και;» επέμεινε η Κέσριμιθ.

«Μέχρι στιγμής, έχεις αγνοήσει όλες μου τις προτάσεις–»

«Στρατηγέ, το ξέρεις ότι εκτιμώ την εμπειρία και τις ικανότητές σου, αλλά–»

«Το σχέδιο που θα σου προτείνω τώρα μπορεί να τους αποδιοργανώσει. Μπορεί να καθυστερήσει την έναρξη της πολιορκίας.»

«Σε ακούω, Στρατηγέ.» Η Κέσριμιθ άναψε ένα μακρύ τσιγάρο με τον ενεργειακό αναπτήρα της.

Ο Σέλιρ τής μίλησε γι'αυτό που είχε στο μυαλό του, και τα μάτια της γυάλισαν πίσω απ'τον καπνό.

3
Βαδίζοντας στα Τυφλά, Απελευθέρωση· Πολιορκημένοι από Ίσκιους· Αλλαγή Κατεύθυνσης· «Μας Χρωστάς τη Ζωή Σου»

Καθόταν μέσα στο μικρό δωμάτιο, επάνω στην κουβέρτα της, και έτρωγε σούπα. Παράθυρα δεν υπήρχαν· μονάχα μια λάμπα λαδιού φώτιζε τον χώρο. Ήταν μέρα ή νύχτα; Η Λαρβάκι δεν ήξερε.

Η πόρτα ακούστηκε να ξεκλειδώνει, η αμπάρα να φεύγει. Άνοιξε, και ο Κάλνεντουρ μπήκε.

Η Λαρβάκι τον κοίταξε με τις άκριες των ματιών της, και στο βλέμμα της εκείνος μπορούσε να διακρίνει την οργή της. *Μου είπες ψέματα,* έλεγε το βλέμμα της, όπως του είχε πει κι η ίδια. Τώρα, όμως, ήταν σιωπηλή· ούτε καν σηκώθηκε από τη θέση της. Έφαγε ακόμα μια κουταλιά σούπα με το ξύλινο κουτάλι, σαν τίποτα να μην είχε συμβεί, κανένας να μην είχε μπει.

Είχε ωραία πόδια, όφειλε να παρατηρήσει ο Κάλνεντουρ: λιγνά, μακριά, γυμνασμένα, εξωτικά με το κόκκινο δέρμα τους. Σαν ελαφίνα από μακρινή διάσταση. Δεν της είχαν ακόμα δώσει άλλα ρούχα να φορέσει πέρα από τη ρόμπα με την οποία την είχαν πιάσει στο διαμέρισμά της. Ο Κάλνεντουρ τώρα κρατούσε μερικά ρούχα παραμάσχαλα, τα οποία πίστευε ότι θα της έκαναν.

Τα έριξε δίπλα της.

Η Λαρβάκι τα κοίταξε συνοφρυωμένη.

«Αναρωτιέμαι,» είπε ο Κάλνεντουρ: «αν σ'αφήσουμε να φύγεις, έξω από την πόλη, πού θα πας;»

Η Λαρβάκι άφησε το πιάτο της πάνω στην κουβέρτα, έπιασε τα ρούχα. «Δεν... Μάλλον προς κάποια διαστασιακή δίοδο, αν καταφέρω να φτάσω. Δε θέλω να είμαι εδώ.»

«Αν τύχει να σε ξανασυναντήσουμε....»

«Θα με σκοτώσετε, υποθέτω. Νομίζετε ότι είμαι τέρας, επειδή κάποτε υπηρετούσα την Παντοκράτειρα.»

«Δε σας κάλεσε κανείς στη Μοργκιάνη. Και, σίγουρα, κανένας δεν σας ήθελε. Τώρα δεν θα είχαμε Χαρνώθιους δυνάστες στην πόλη μας, αν δεν είχατε έρθει εσείς εδώ.»

«Δε φταίω εγώ, πάντως. Δεν έπαιρνα τις αποφάσεις–»

«Αλλά τις εκτελούσες.»

«Αυτή ήταν η δουλειά μου. Ακόμα και να ήθελα να τα παρατήσω, νομίζεις ότι μπορούσα; Νομίζεις ότι κανένας πράκτορας της Παντοκράτειρας μπορούσε να πάψει να είναι πράκτορας της Παντοκράτειρας; Δεν ήταν σαν να δουλεύεις σε ξενοδοχείο. Θα με σκότωναν κατευθείαν, αν δε μου έκαναν τίποτα χειρότερο.»

«Μην περιμένεις εμείς να σε λυπηθούμε. Να χαίρεσαι που είσαι ακόμα ζωντανή. Ντύσου τώρα, εκτός αν θέλεις τελικά να μείνεις εδώ, μαζί μας.»

«Η φιλοξενία σας ήταν υπέροχη, αλλά....»

«Το φανταζόμουν. Ντύσου.»

«Θα στέκεσαι εκεί και θα με βλέπεις;»

«Ναι.» Έβγαλε μια μαύρη ταινία από μια πίσω τσέπη του παντελονιού του.

«Τι είναι αυτό;»

«Περιμένεις να σε βγάλουμε από δω με τα μάτια ανοιχτά;»

«Υποσχέθηκες να με οδηγήσετε έξω από την πόλη,» του θύμισε.

«Και αυτό ακριβώς θα γίνει. Προς τα πού προτιμάς – βόρεια, νότια, ανατολικά;»

Μια στιγμή σκέψης. Μετά: «Βόρεια.»

«Εντάξει.»

Η Λαρβάκι σηκώθηκε από κάτω, έβγαλε τη ρόμπα της, και ντύθηκε με τα ρούχα που της είχε φέρει ο Κάλνεντουρ. Της έκαναν, αν και ήταν λιγάκι στενά. Ένα δερμάτινο παντελόνι, μια μαύρη μπλούζα, ένα πανωφόρι, ένα ζευγάρι πέτσινες μπότες με γούνα, μια κάπα.

«Θα ήταν δυνατόν να μου δώσεις και κάποιο όπλο; Και κάποιες προμήθειες;» τον ρώτησε, ελευθερώνοντας τα πράσινα μαλλιά της από τη λαιμόκοψη της μπλούζας. «Η Μοργκιάνη δεν είναι ακίνδυνη διάσταση, και–»

«Θα σου δώσουμε μερικά πράγματα, προτού σε αφήσουμε να φύγεις.»

«Και όπλο;»

«Και *όπλα*. Τώρα, έλα εδώ.» Ύψωσε τη μαύρη ταινία.

Η Λαρβάκι τον πλησίασε υπάκουα, γυρίζοντάς του την πλάτη. Εκείνος πέρασε την ταινία γύρω απ'το κεφάλι της, κλείνοντάς της τα μάτια, και την έδεσε σφιχτά.

Έπιασε τη Λαρβάκι από το χέρι και την έβγαλε από το υπόγειο δωμάτιο όπου την κρατούσε. Απέξω τον περίμεναν η Έρνελιθ, ο Θόμαλκιρ, και η Υράλνα. «Πάμε,» τους είπε ο Κάλνεντουρ.

Έφυγαν από το καινούργιο τους άντρο μαζί με τη Λαρβάκι και διέσχισαν τους νυχτερινούς δρόμους της Φάνρηβ με μεγάλη προσοχή, γιατί, ύστερα από τις δολοφονίες, είχαν γεμίσει μαχητές της Χάρνωθ. Περιπολίες ήταν παντού. Ο Κάλνεντουρ είχε σηκώσει την κουκούλα της Λαρβάκι στο κεφάλι της για να κρύψει το γεγονός ότι τα μάτια της ήταν δεμένα, έτσι αμφέβαλλε ότι κανείς θα τους σταματούσε αν δεν έκαναν κάτι ιδιαίτερο για να τραβήξουν την προσοχή των Χαρνώθιων. Ωστόσο, δεν ήθελε και να το ρισκάρει. Και δεν είχε αφήσει τα πράγματα τελείως στα χέρια του Ιουράσκε. Είχε ζητήσει από τους αυτονομιστές να κάνουν φασαρίες σε μια μεριά της πόλης κάποια απόσταση από εδώ, ώστε να προσελκύσουν τους άτριχους λύκους της Χάρνωθ μακριά του.

Εκείνος, οι σύντροφοί του, και η αιχμάλωτή τους δεν άργησαν να φτάσουν κοντά σε μια διαστασιακή δίοδο της Πόλης της Αέναης Νύχτας. Ο Κάλνεντουρ έβγαλε το Φυλαχτό του, άφησε το φεγγαρόφωτο να χτυπήσει τον διαφανή λίθο στο κέντρο του, και η μυστηριώδης θύρα παρουσιάστηκε. Οι αυτονομιστές μπήκαν, και τα πάντα έγιναν πιο σκοτεινά γύρω τους· ασθενικό γκρίζο φως κατερχόταν από τον ουρανό, τα φεγγάρια είχαν εξαφανιστεί.

Καθώς βάδιζαν μέσα στους δρόμους της Πόλης, η Λαρβάκι ρώτησε: «Τι συμβαίνει; Είναι σαν... Πού ακριβώς πατάμε;»

«Ησυχία,» της είπε ο Κάλνεντουρ. «Τίποτα δεν συμβαίνει. Τίποτα που σ'ενδιαφέρει.» Η κατάσκοπος είχε καταλάβει ότι οι ελκτικές δυνάμεις ήταν πιο αδύναμες μέσα στην ενδοδιάσταση, αλλά προφανώς δεν είχε ιδέα πού βρισκόταν.

«Αν είναι να με σκοτώσεις, τότε κάν–»

«Δε θα σε σκοτώσω, ανόητη. Δεν ήταν αυτή η συμφωνία μας. Προχώρα κανονικά. Τίποτα δεν συμβαίνει, σου λέω.»

Η Λαρβάκι δεν έφερε αντίρρηση.

Πέρασαν από την Πύλη των Δασών, η οποία ήταν ορθάνοιχτη μέσα στην Πόλη της Αέναης Νύχτας, και βάδισαν έξω από τη σκοτεινή αντανάκλαση της Φάνρηβ, γιατί η ενδοδιάσταση δεν περιοριζόταν από τα τείχη της. Όταν έφτασαν κοντά σε μια δίοδο – ένα αφύσικα μελανό οβάλ που αιωρείτο σαν ολόγραμμα, το αρνητικό της φωτεινής θύρας που δημιουργούσαν τα Φυλαχτά – οι αυτονομιστές σταμάτησαν.

Ο Κάλνεντουρ οδήγησε τη Λαρβάκι ακριβώς μπροστά από το οβάλ. «Πάρε αυτό,» της είπε, κι έβαλε στο χέρι της έναν σάκο. «Έχει μέσα κάποιες προμήθειες, όπλα, και λίγα χρήματα. Κάνε πέντε βήματα μπροστά τώρα, μέτρα ώς το δέκα, και λύσε τα μάτια σου.»

«Δεν καταλαβαίνω γιατί...» Κόμπιασε.

«Κάνε ό,τι σου λέω κι άσε τις ερωτήσεις.»

Η Λαρβάκι βάδισε μπροστά, πέρασε μέσα από τη σκοτεινή δίοδο, και μετατράπηκε σε σκιά. Οι αυτονομιστές τώρα έβλεπαν μονάχα τη θολή αντανάκλασή της. Κι έμειναν εκεί, παρατηρώντας την για λίγο.

Την είδαν να στέκεται ακίνητη για μερικές στιγμές και μετά να λύνει τα μάτια της. Να κοιτάζει τριγύρω. Μάλλον απορούσε πού είχαν εξαφανιστεί ο Κάλνεντουρ κι οι άλλοι. Ύστερα, άνοιξε τον σάκο και ψαχούλεψε μέσα του. Πήρε κάτι και το έδεσε γύρω της. Ο Κάλνεντουρ δεν μπορούσε να το διακρίνει καλά αλλά ήξερε τι ήταν: η ζώνη που επάνω της είχε θηκαρωμένα ένα πιστόλι κι ένα κοντόσπαθο. Η Λαρβάκι πήρε κάτι ακόμα και το πέρασε στη μπότα της – το ξιφίδιο, ήταν βέβαιος ο Κάλνεντουρ. Μετά, έβαλε τον σάκο στον ώμο της κι άρχισε να βαδίζει. Προς τα βόρεια. Μέσα στο Χαμηλό Δάσος.

«Πάμε πίσω,» είπε ο Κάλνεντουρ στους δικούς του.

Η ημέρα είχε φτάσει στο τέλος της και οι πράκτορες, οι παρατηρητές, και οι κατάσκοποι του Φύλακα τού έλεγαν πως οι Χαρνώθιοι δεν είχαν κάνει καμια κίνηση για να εγκαταλείψουν τη Φάνρηβ.

Αναμενόμενο, φυσικά. Ο Άσραδλιν είχε ήδη προστάξει τον στρατό του να ετοιμάζεται να μετακινηθεί. Αύριο θα πλησίαζαν τα τείχη της πόλης. Αύριο θα ξεκινούσε ο αγώνας της απελευθέρωσης της πατρίδας του από το Βασίλειο της Χάρνωθ.

Κανένας στο στρατόπεδο δεν περίμενε τα εχθρικά αεροσκάφη που κατήλθαν από τα ψηλότερα στρώματα του σκοτεινού ουρανού, σχεδόν αόρατα μες στο φεγγαρόφωτο – γιγάντια, κατάμαυρα, μεταλλι-

κά πτηνά της καταστροφής. Όταν τα ανιχνευτικά συστήματα τα είχαν πιάσει και τα αντιαεροπορικά όπλα είχαν στραφεί καταπάνω τους, τα αεροπλάνα είχαν ήδη εκτοξεύσει τις βόμβες τους και ξεκινήσει αμυντικές μανούβρες.

Οι βόμβες έπεσαν μέσα στο στρατόπεδο χωρίς να προκαλέσουν εκρήξεις, αλλά γύρω τους εξαπολύθηκε, με δυνατούς τριγμούς, μια παράξενη σκοτεινή ενέργεια σαν αντίστροφες αστραπές· και με την απελευθέρωσή της σκιερές οντότητες ξεπήδησαν μέσα από τις βόμβες.

Παγιδευμένοι Ίσκιοι των Χαρνώθιων δασών.

Οι πάντες άρχισαν να τρελαίνονται.

Ο Εθέλδιρ τής είχε πει ότι δεν ήταν ανάγκη να έρθει μαζί του απόψε, αλλά η Ζιρίνα επέμενε. «Περιμένεις να μείνω πίσω, σε μια τόσο σοβαρή δουλειά;» Έτσι πήγαν μαζί στην κρυφή βάση των πρακτόρων του Φύλακα, στο Βόρειο Λιμάνι, μέσω της Πόλης της Αέναης Νύχτας, γιατί δεν ήταν πλέον να τριγυρίζει κανείς στους δρόμους, με τόσες Χαρνώθιες περιπολίες να περιφέρονται και με αυτονομιστές να μπορεί να ξεπεταχτούν από το πουθενά εκτοξεύοντας βόμβες και πυροβολώντας. Ευτυχώς, τουλάχιστον, ο Φύλακας είχε κρατήσει τον λόγο του και δεν είχαν γίνει άλλες δολοφονίες σήμερα. Τα τηλεοπτικά κανάλια δεν είχαν αναφέρει ούτε έναν θάνατο από στραγγαλισμό.

Οι πράκτορες του Φύλακα τούς περίμεναν, όταν έφτασαν στη βάση, και ήταν έτοιμοι για ταξίδι. Πέντε από αυτούς – τέσσερις άντρες, μία γυναίκα: η τελευταία, μάγισσα του τάγματος των Τεχνομαθών· οι τρεις πρώτοι μισθοφόροι, ο άλλος μηχανουργός ειδικευμένος στα τηλεπικοινωνιακά συστήματα. Ο Εθέλδιρ και η Ζιρίνα τούς πήγαν μέσα στην Πόλη της Αέναης Νύχτας, ενώ ήταν όλοι τους καβάλα σε γιγαντόλυκους, εκτός από τον Εθέλδιρ ο οποίος καβαλούσε το δίκυκλό του. Οι πράκτορες του Φύλακα είχαν τρεις λύκους και κάθονταν ανά δύο επάνω τους· μόνο ένας μισθοφόρος καθόταν μόνος.

Ο Εθέλδιρ είχε διαπιστώσει πολλές φορές ότι στην ενδοδιάσταση έπρεπε να οδηγεί προσεχτικά εξαιτίας των ασθενικών ελκτικών δυνάμεων· εδώ τα οχήματα δεν έμοιαζαν τόσο βαριά όσο στη Μοργκιάνη. Πηγαίνοντας πρώτος, κατεύθυνε τους υπόλοιπους πέρα από τη Λιμανοπύλη και έξω από τη Φάνρηβ, ενώ ακόμα βρίσκονταν στην

Πόλη – ή, μάλλον, στους *Τόπους* – της Αέναης Νύχτας. Τα δέντρα ήταν σκοτεινά γύρω τους – αλλά υλικά, όχι θολές αντανακλάσεις της Μοργκιάνης.

«Θα βγούμε απ'την ενδοδιάσταση προτού φτάσουμε στην παλιά βάση;» ρώτησε η Τεχνομαθής μάγισσα, που ονομαζόταν Βαλνάμνιρ'μορ, καθισμένη πίσω από έναν από τους μισθοφόρους.

«Ναι. Αλλά όχι μακριά,» είπε ο Εθέλδιρ.

Διέσχιζαν το Χαμηλό Δάσος τώρα – ή, μάλλον, τη σκοτεινή αντανάκλασή του στους Τόπους της Αέναης Νύχτας – έχοντας στρίψει βορειοανατολικά, περνώντας ανάμεσα από δέντρα και χαμηλή βλάστηση.

Ο Εθέλδιρ ήξερε ακριβώς πού βρισκόταν μια διαστασιακή δίοδος κάπου εδώ, και σύντομα την είδε. «Εκεί,» είπε υψώνοντας το χέρι του για να δείξει. Και οδήγησε το δίκυκλό του προς το πυκνό, αδιαπέραστο σκοτάδι. Έσκυψε πάνω στη σέλα και βούτηξε μέσα του–

Μια αίσθηση μετατόπισης.

Ο φωτισμός άλλαξε.

Βρισκόταν ξανά στη Μοργκιάνη, και οι υπόλοιποι παρουσιαζόταν πίσω του – ο ένας γιγαντόλυκος μετά τον άλλο, με τους καβαλάρηδές τους στις δυνατές ράχες τους.

«Τώρα,» είπε ο Εθέλδιρ, «από εδώ.» Και συνέχισε να τους οδηγεί, ενώ φώτιζε με τον προβολέα του δίκυκλού του τα σκοτάδια του δάσους.

Προτού φτάσουν στην παλιά, εγκαταλειμμένη βάση της Επανάστασης, άκουσαν κρότους ν'αντηχούν από τα βόρεια. Δυνατούς κρότους. Από κανόνια.

Ο Εθέλδιρ σταμάτησε τους τροχούς του.

«Τι...;» έκανε η Ζιρίνα.

«Από το στρατόπεδο του Φύλακα πρέπει νάναι,» είπε ο Εθέλδιρ.

Η Λαρβάκι βάδιζε μέσα στο δάσος με όλες της τις αισθήσεις τεντωμένες. Ο Φενάρκιος εαυτός της – ο άγριος εαυτός της – είχε ξυπνήσει. Τα πάντα εδώ μπορούσαν να κρύβουν κάποιον κίνδυνο. Φοβόταν.

Ζεις πολύ καιρό μέσα σε πόλεις, Λαρβάκι, κι έχεις ξεσυνηθίσει τις ερημιές, μου φαίνεται. Δεν κάνουν έτσι οι άνθρωποι από τη Φεη-

νάρκια· έτσι κάνουν; Λες και κατάγεσαι από τη Σεργήλη νιώθεις· δείξε λίγο θάρρος!

Μέρος του λόγου που αισθανόταν να φοβάται ήταν επειδή δεν ήξερε πού ακριβώς βρισκόταν. Οι αυτονομιστές είχαν εξαφανιστεί τόσο απρόσμενα... Δεν είχε προλάβει να τους ρωτήσει τίποτα. Υπέθετε όμως πως πρέπει να ήταν στο Χαμηλό Δάσος. Τα φυτά που φώτιζε ο φωτόλιθος που είχε βρει μέσα στον σάκο της δεν ήταν φυτά του Θαλασσοδάσους· βρισκόταν αρκετά χρόνια στη Μοργκιάνη για να μπορεί να τα ξεχωρίσει.

Στο σάκο της υπήρχε επίσης ένα ρολόι καρπού με πυξίδα Μοργκιάνης επάνω· ο Κάλνεντουρ είχε αποδειχτεί εντάξει, τελικά. Η Λαρβάκι το είχε φορέσει και ακολουθούσε τώρα την πυξίδα προς τα βόρεια.

Σκόπευε να φτάσει σε κάποια παραλιακή πόλη – μακριά από εδώ, όμως – ώστε να πάρει, αν τα κατάφερνε, πλοίο που θα την πήγαινε στην Υπερυδάτια. Υπήρχε μια διαστασιακή δίοδος στη Μοργκιάνη προς – και *μόνο* προς – Υπερυδάτια. Από την Υπερυδάτια δεν μπορούσες να έρθεις εδώ.

Αν η Λαρβάκι δεν έβρισκε πλοίο για Υπερυδάτια (πράγμα όχι απίθανο, αφού λίγοι σάλπαραν για μια διάσταση από την οποία δεν μπορούσες άμεσα να επιστρέψεις), τότε θα έπρεπε να μπει σε υποβρύχιο σκάφος που πήγαινε για Σύμπλεγμα, το οποίο θεωρείτο «ενδιάμεση διάσταση» γιατί συνδεόταν με πολλές άλλες διαστάσεις αλλά κανείς δεν κατοικούσε εκεί. Οι συνθήκες στο Σύμπλεγμα (πελώρια σπήλαια γεμάτα ή μισογεμάτα με νερό, όπου παράξενα και επικίνδυνα πλάσματα περιφέρονταν) δεν ήταν κατάλληλες για ανθρώπινες πόλεις. Μονάχα κάτι σταθμοί υπήρχαν, καθώς και βάσεις, που εξυπηρετούσαν διάφορες σκοπιμότητες.

Η Λαρβάκι πήρε τα ασημόχρωμα γυαλιά από τον σάκο της και τα φόρεσε. Είχε διαπιστώσει, κάμποσες φορές, ότι τη βοηθούσαν στο σκοτάδι. Οι Μοργκιανοί τα έφτιαχναν από ένα είδος τοπικού κρυστάλλου, ειδικά επεξεργασμένο. Δεν ήταν για να προστατεύουν τα μάτια από τον ήλιο, όπως σε άλλες διαστάσεις· εδώ ο ήλιος ήταν ασθενικός, δεν χρειαζόσουν προστασία από αυτόν. Τα ασημόχρωμα γυαλιά απλώς έκαναν τα πάντα που έβλεπες να φαίνονται πολύ πιο *έντονα,* σαν να είχαν δυνατά περιγράμματα γύρω τους, σαν να ήταν *χαραγμένα* επάνω στο τοπίο. Το να φοράς ασημόχρωμα γυαλιά ήταν

θέμα μόδας για κάποιους, ή θέμα γούστου για κάποιους άλλους: την έβρισκαν να βλέπουν τον κόσμο γύρω τους πιο έντονο. Και η Λαρβάκι όφειλε να παραδεχτεί πως ήταν λες κι είχες πάρει ναρκωτικά. Όμως νόμιζε πως, επιπλέον, τα γυαλιά τη βοηθούσαν να βλέπει λιγάκι καλύτερα. Ειδικά τη νύχτα.

Και τώρα, μες στο δάσος, αυτό τής χρειαζόταν. Αν κάποιος κίνδυνος πλησίαζε, θα τον ξεχώριζε αμέσως. Το περίγραμμά του θα διακρινόταν μέσα από τα σκοτάδια.

Απρόσμενα, κρότοι αντήχησαν από τα βόρεια.

Κανονιοβολισμοί.

Κάπου, όχι και τόσο μακριά, συμπλοκή γινόταν. Το στρατόπεδο του Φύλακα δεν ήταν από εκεί;

Κάποιοι έρχονταν από πίσω της! – τ'αφτιά της αμέσως την προειδοποίησαν. Η Λαρβάκι έτρεξε να κρυφτεί μες στη βλάστηση, χώνοντας τον φωτόλιθο σε μια τσέπη του πανωφοριού της, κάτω από την κάπα της.

Ο Εθέλδιρ ρώτησε τους πράκτορες του Φύλακα: «Τι συμβαίνει;»

«Δεν ξέρουμε.»

«Πάμε να δούμε,» πρότεινε η Ζιρίνα.

Ο Εθέλδιρ δίστασε να βάλει ξανά τους τροχούς του δίκυκλού του σε κίνηση. Απόψε υποτίθεται πως θα οδηγούσε τους πράκτορες του Φύλακα στην παλιά βάση των επαναστατών για να αρχίσουν να στήνουν εκεί τους εξοπλισμούς για τον καινούργιο τηλεοπτικό σταθμό. Αν τώρα έτρεχαν προς άλλη κατεύθυνση, ποιος ξέρει τι μπορεί να τους επιφύλασσε ο Ιουράσκε;

«Δεν είν' αυτή η δουλειά μας,» είπε στη Ζιρίνα.

«Μπορεί νάναι κάτι σημαντικό. Κάποια συμπλοκή γίνεται από κει, Εθέλδιρ!»

«Κι αν γίνεται συμπλοκή, τι μπορούμε εμείς να κάνουμε;» Στράφηκε στους πράκτορες του Φύλακα. «Εσείς τι λέτε;»

«Μισό λεπτό!» πετάχτηκε η Ζιρίνα. «Στη βάση μπορούμε να πάμε και μετά· δεν πρόκειται να φύγει από εκεί. Αλλά αν κάτι σημαντικό συμβαίνει στα βόρεια... δε χρειάζεται εμείς να *κάνουμε* κάτι γι'αυτό· όμως δεν θέλεις να μάθεις τι είναι; Εγώ θέλω.»

Ο Εθέλδιρ έσμιξε τα χείλη κάτω απ’την κουκούλα του. Η αλήθεια ήταν πως είχε την περιέργεια. Και οι κρότοι συνεχίζονταν από τα βόρεια.

Η Βαλνάμνιρ’μορ είπε: «Καλύτερα να προχωρήσουμε σύμφωνα με το σχέδιο, Πρόμαχε. Να πάμε στη βάση.»

Κι αυτή τον έλεγε Πρόμαχο, γαμώτο! «Θα *πάμε* στη βάση,» της αποκρίθηκε ο Εθέλδιρ. «Μετά.» Κι έστριψε το δίκυκλό του προς τα βόρεια.

Οι άλλοι τον ακολούθησαν.

«Δε νομίζω ότι αυτό είναι συνετό,» επέμεινε η μάγισσα. «Αν μπλέξουμε στη συμπλοκή....»

«Δε θα μπλέξουμε.» Ο Εθέλδιρ έσβησε τον προβολέα του δίκυκλού του, οδηγώντας μόνο με το φως των φεγγαριών της Μοργκιάνης που περνούσε ανάμεσα από τις φυλλωσιές. Μπορεί έτσι να πήγαιναν πιο αργά αλλά ήταν πιο ασφαλείς.

Οι Ίσκιοι γέμισαν το στρατόπεδο με τη δαιμονική παρουσία τους, γλιστρώντας μέσα στα σκοτάδια και στα μυαλά των μαχητών του Φύλακα, συρίζοντας πλάι στ’αφτιά τους, απλώνοντας εφιαλτικά χέρια ολόγυρά τους, κάνοντάς τους να προσπαθούν να χτυπήσουν πράγματα φασματικά, αόρατα: οι λεπίδες τους κάρφωναν, κατά λάθος, συντρόφους τους· οι σφαίρες τους χτυπούσαν τους συμπολεμιστές τους. Διαβολικό γέλιο αντηχούσε από τις σκιές.

Τα Χαρνώθια μαχητικά αεροσκάφη έριξαν μερικές ριπές και μερικές ρουκέτες από τον ουρανό και μετά απομακρύνθηκαν: υποχώρησαν, κυνηγημένα από τα αντιαεροπορικά όπλα του Φύλακα. Είχαν κάνει τη δουλειά για την οποία είχαν έρθει.

Η Καλφίριθ πετάχτηκε έξω από τη σκηνή του Άσραδλιν τσυρίζοντας, ουρλιάζοντας, τρομοκρατημένη από τους Ίσκιους που είχαν εισβάλει γλιστρώντας κάτω από τα υφασμάτινα τοιχώματα. Η Ναλτάμα’χοκ τη συνάντησε καθώς ερχόταν εσπευσμένα προς τη σκηνή. «Πού είναι ο αδελφός μου;» τη ρώτησε. Αλλά η πρασινόδερμη κοπέλα ήταν σε έξαλλη κατάσταση· έφυγε τρέχοντας, μη δίνοντας σημασία στη μάγισσα.

Η Ναλτάμα παραμέρισε την κουρτίνα της εισόδου και κοίταξε μέσα. Ο Άσραδλιν στεκόταν στη μέση του πρώτου δωματίου, μ’ένα σπαθί στα χέρια. Ολόγυρά του βρίσκονταν Ίσκιοι, σαλεύοντας, χο-

ρεύοντας, συρίζοντας, τσυρίζοντας, γελώντας, χαχανίζοντας. Η λεπίδα του δεν μπορούσε να τους διώξει· είχε χτυπήσει την κρεμασμένη στο ένα από τα τοιχώματα σημαία όπου ήταν ζωγραφισμένα τα εμβλήματα της Φάνρηβ και της Κοινοπολιτείας των Τεσσάρων Δασών και την είχε σκίσει. Είχε σκίσει, επίσης, κι άλλα σημεία των τοιχωμάτων της σκηνής.

«Άσραδλιν!» φώναξε η Ναλτάμα. Ένας Ίσκιος πετάχτηκε μπροστά της, προσπαθώντας να την τρομοκρατήσει με εφιαλτικές μορφές, αλλά η εκπαίδευσή της ως μάγισσα του τάγματος των Διαλογιστών την έκανε ανυπέρβλητη σε τέτοιου είδους επιθέσεις. Αγνόησε τελείως τη δαιμονική οντότητα.

Ο Φύλακας στράφηκε προς την αδελφή του, μοιάζοντας να δυσκολεύεται να την ξεχωρίσει πίσω από τους Ίσκιους.

«Εγώ είμαι,» είπε έντονα η μάγισσα. «Η Ναλτάμα. Μη σε ξεγελάνε.»

Οι Ίσκιοι γελούσαν και χαχάνιζαν· στροβιλίζονταν τώρα γύρω από τον Φύλακα.

«Μην τους δίνεις σημασία!» φώναξε, σταθερά, η Ναλτάμα'χοκ. «Θυμήσου τι διδάσκει ο Σιλίσβας. Αδιαίρετη σκέψη! Συγκέντρωση της προσοχής! Χρησιμοποιούν το μυαλό σου εναντίον σου· δεν μπορούν να σε βλάψουν αν εσύ δεν βλάψεις τον εαυτό σου. Αδιαίρετη σκέψη, συγκέντρωση της προσοχής, Άσραδλιν. Φέρε στο νου σου τον Πολλαπλό Βρόχο του Σιλίσβας!»

Η όψη του Άσραδλιν φανέρωσε τη συγκέντρωση του μυαλού του· τα μάτια του στένεψαν, εστιάστηκαν, ξεθόλωσαν. «Τι είναι αυτοί οι δαίμονες, Ναλτάμα;»

«Ίσκιοι των Χαρνώθιων δασών.»

Οι Ίσκιοι σήκωναν ολόκληρο σαματά τώρα γύρω τους, εκνευρισμένοι από την αντίστασή τους, πασχίζοντας να διαπεράσουν την άμυνά τους.

Η Ναλτάμα'χοκ υποτονθόρυσε τα λόγια για ένα Ξόρκι Πνευματικής Εκδιώξεως, αντλώντας συγχρόνως επιπλέον δύναμη από τους κρυστάλλους επάνω στο ραβδί της οι οποίοι φώτισαν προς στιγμή όπως οι φωτόλιθοι. Η θέλησή της απλώθηκε σαν στρόβιλος νοητικών λεπίδων ολόγυρά της – ένας στρόβιλος που η ακτίνα του ολοένα και μεγάλωνε.

Οι Ίσκιοι τσύριξαν πανικόβλητα και σκορπίστηκαν έξω απ'τη σκηνή, περνώντας κάτω απ'τα υφασμάτινα τοιχώματά της.
«Πώς βρέθηκαν εδώ, Ναλτάμα; Οι Χαρνώθιοι...;»
«Τα αεροπλάνα πρέπει να τους έριξαν.»
«Τα αεροπλάνα έριξαν αυτούς τους *δαίμονες;*» Του έμοιαζε παράδοξο.
«Δεν έχεις ακούσει ότι οι Χαρνώθιοι μάγοι παγιδεύουν τους Ίσκιους μέσα σε βόμβες και μετά τις εξαπολύουν εναντίον των εχθρών τους;»
Ο Άσραδλιν συνοφρυώθηκε. «Ναι, τώρα που το λες... Ναι, το έχω ακούσει.» Το μυαλό του είχε ήδη αρχίσει να καθαρίζει. «Αλλά... δεν χρησιμοποιούνται συχνά, έτσι δεν είναι;»
«Τις χρησιμοποίησαν τώρα, πάντως.»
«Πώς θα διώξουμε τους Ίσκιους από εδώ, Ναλτάμα;»
«Πάμε έξω, και νάχεις πάντα στο νου σου τον Σιλίσβας.» Η μάγισσα στράφηκε, βγαίνοντας από τη σκηνή.
Ο αδελφός της την ακολούθησε. «Μπορούν να σκοτωθούν με λεπίδες; Με σφαίρες;» Κοίταξε τριγύρω, το χάος που γινόταν μέσα στον καταυλισμό.
«Όχι.»
Και τότε διαπίστωσαν κι οι δυο τους ότι όλοι οι πυροβολισμοί δεν έρχονταν μέσα από το στρατόπεδο, αλλά και από έξω. Κάποιοι τούς επιτίθονταν.

Χαρνώθιοι καταδρομείς, παρατήρησε η Λαρβάκι, κρυμμένη πίσω από τη βλάστηση. Αυτοί που έβλεπε δεν μπορεί να ήταν άλλοι. Ντυμένοι με πανοπλίες αποτελούμενες από πλαστικά και μέταλλα, όλα βαμμένα μαύρα. Κράνη στα κεφάλια τους με γυάλινες προσωπίδες. Οπλολόγχες στα χέρια τους, ή τουφέκια μακρινής εμβέλειας.
Έξι, στο σύνολο. Και οι τρεις φώτιζαν γύρω-γύρω, με φακούς.
Εμένα ψάχνουν; Η Λαρβάκι πολύ το φοβόταν. Τι άλλο μπορεί να έψαχναν εδώ; *Θεοί... γιατί είστε εναντίον μου;* Μάλλον επειδή βρισκόταν σε μια διάσταση που οι θεοί της δεν συμπαθούσαν τους ξένους.
Η Λαρβάκι προσπάθησε να απομακρυνθεί, σκυφτή, πίσω από τη βλάστηση–

«Εσύ εκεί – στάσου!» Καθώς ένας από τους καταδρομείς τής φώναζε, και οι έξι τινάζονταν καταπάνω της σαν λύκοι.

Η Λαρβάκι έτρεξε. Αλλά την πρόλαβαν. Την έριξαν στη γη και την κράτησαν κάτω, μπρούμυτα, μ'ένα γόνατο επώδυνα πάνω στην πλάτη της. Η Λαρβάκι κραύγασε.

«Κατάσκοπος του Φύλακα...» είπε ένας από τους καταδρομείς.

«Δεν είμαι κατάσκοπος του Φύλακα! Περαστική είμαι! Ταξιδιώτισσα! Δείτε με, γαμώ τα μυαλά σας, δεν είμαι καν Μοργκιανή!»

Ένας καταδρομέας τράβηξε την κουκούλα της κάπας της, πήρε τα ασημόχρωμα γυαλιά της. Ένας άλλος, συγχρόνως, φώτιζε το πρόσωπό της, αναγκάζοντάς την νάχει τα μάτια της μισόκλειστα.

«Μη με στραβώσετε, γαμώτο!» γρύλισε η Λαρβάκι.

«Μοιάζει, όντως, για εξωδιαστασιακή,» είπε μια γυναικεία φωνή.

«Και το αποκλείεις ο Φύλακας νάχει εξωδιαστασιακούς κατασκόπους;»

«Δεν είμαι κατάσκοπος του Φύλακα, γαμώτο!» Η Λαρβάκι δεν μπορούσε να κουνηθεί· εκείνος ο καριόλης είχε ακόμα το γόνατό του πάνω στην πλάτη της.

«Ποια είσαι, τότε, και πώς βρέθηκες εδώ τέτοια ώρα;» τη ρώτησε κάποιος.

«Σας είπα, είμαι περαστική. Ταξιδιώτισσα–»

«Ταξιδεύεις μες στη νύχτα; Μες στο δάσος; Γιατί δεν πας από τον δρόμο, κοντά στην ακτή;»

«Έχω ακούσει ότι είν' επικίνδυνα τώρα με την παρουσία του στρατού του Φύλακα.»

«Εμένα ύποπτη μού φαίνεται,» είπε ένας.

«Τέλος πάντων,» είπε η γυναικεία φωνή. «Ας την πάρουμε μαζί μας και βλέπουμε.»

«*Γαμώτο!*» φώναξε η Λαρβάκι, απεγνωσμένα. «Δεν είμαι κατάσκοπος – σας παρακαλώ, αφήστε με!» Είχε ζητήσει από τους αυτονομιστές να την ελευθερώσουν έξω από την πόλη για ν'αποφύγει τον Στρατηγό, και τώρα θα κατέληγε στα χέρια του! Οι θεοί αυτής της γαμημένης διάστασης ήταν *σίγουρα* εναντίον της.

Τότε, απρόσμενα, ένα δυνατό γρύλισμα αντήχησε. Αλλά δεν προερχόταν από ανθρώπινο λαιμό, ούτε από τον λαιμό θηρίου. Προερχόταν, αναμφίβολα, από μηχανή.

Η Λαρβάκι είδε, με τις άκριες των ματιών της, το στραφτάλισμα μιας μακριάς λεπίδας στο φεγγαρόφωτο· ένας καταδρομέας κραύγασε, πέφτοντας.

«Οι φίλοι της – σας το είπα!» Οι καταδρομείς στρέφονταν για ν'αντιμετωπίσουν κάποιους εχθρούς· το γόνατο έφυγε από πάνω της.

Πυροβολισμοί αντήχησαν· κι άλλες κραυγές.

Όταν η Λαρβάκι σηκώθηκε στο ένα γόνατο, έχοντας ήδη τραβήξει το πιστόλι της, αντίκρισε λυκοκαβαλάρηδες ολόγυρά της, καθώς κι έναν κουκουλοφόρο καθισμένο πάνω σε δίκυκλο.

Ο τελευταίος άναψε τον προβολέα του οχήματός του, φωτίζοντάς την.

Η Λαρβάκι γι'ακόμα μια φορά μισόκλεισε τα μάτια. «Σβήσ' το, γαμώτο!»

«Τι είσαι εσύ;» ρώτησε ο Εθέλδιρ.

«Δε μπορεί νάναι από τους παρατηρητές του Φύλακα,» είπε ο ένας από τους μισθοφόρους επάνω στους γιγαντόλυκους.

«Δεν είμαι κατάσκοπος του Φύλακα, γαμώ τη Μοργκιάνη γαμώ!» γρύλισε η Λαρβάκι. «Και σβήσε αυτό το φως!»

Ο Εθέλδιρ δεν υπάκουσε. «Μια στιγμή... Έχουμε ξανασυναντηθεί κάπου;»

«Δεν ξέρω. Αν σταματήσεις να με τυφλώνεις, μπορεί και να σου πω.»

Ο Εθέλδιρ έσβησε τον προβολέα.

Η Λαρβάκι θηκάρωσε το πιστόλι της. «Θα τραβήξω έναν φωτόλιθο, εντάξει;» είπε. «Όχι όπλο.»

«Εντάξει.»

Έβγαλε τον φωτόλιθο από την τσέπη της. «Κατέβασε την κουκούλα σου.»

«Για όνομα της γαμημένης ουράς του Ιουράσκε...» μουρμούρισε ο Εθέλδιρ, παρατηρώντας την. Την είχε θυμηθεί. Την είχε κάποτε ξανασυναντήσει. Μια φορά. Πριν από χρόνια. «Είσαι πράκτορας της Παντοκράτειρας.»

«Δεν είμαι πράκτορας κανενός!»

Ο Εθέλδιρ κατέβασε την κουκούλα του, αποκαλύπτοντας το πρόσωπό του.

Τα μάτια της Λαρβάκι γούρλωσαν. Τον αναγνώριζε, φυσικά. «Ο Πρόμαχος...»

«Αν με ξαναπείς Πρόμαχο θα σε πυροβολήσω.»

«Είναι πράγματι πράκτορας της Παντοκράτειρας;» ρώτησε η Ζιρίνα, και η Μαύρη Γούνα γρύλισε από κάτω της, δείχνοντας τα δόντια της.

«Ναι,» είπε ο Εθέλδιρ. «Τη θυμάμαι.»

«Τότε... γιατί οι Χαρνώθιοι...; Τι συμβαίνει εδώ;»

Η Λαρβάκι είπε: «Δεν είμαι πράκτορας κανενός. Ούτε κατάσκοπος. Απλά περνούσα από εδώ και μου όρμησαν. Με νόμισαν για κατάσκοπο του Φύλακα–»

«Αρνείσαι ότι ήσουν κάποτε πράκτορας της Παντοκράτειρας;» ρώτησε απότομα ο Εθέλδιρ.

Η Λαρβάκι αποφάσισε πως μάλλον δεν θα την ωφελούσε να του πει ψέματα. «Κάποτε, ναι, ήμουν. Τώρα δεν είμαι. Απλώς περνούσα. Σου λέω αλήθεια.»

«Το όνομά σου;»

«Λαρβάκι.»

Λαρβάκι; σκέφτηκε ο Εθέλδιρ. *Πορφυρόδερμη, πρασινομάλλα...* «Ξέφυγες από τον αδελφό μου!»

«*Τι;*»

«Ή σ'άφησε να φύγεις;»

«Τι...; Ποιος αδελφός σου;»

«Ο Κάλνεντουρ. Ήσουν αιχμάλωτη των αυτονομιστών.»

Το ξέρει! παρατήρησε η Λαρβάκι. Και μετά θυμήθηκε πως ο Πρόμαχος ήταν αδελφός του Κάλνεντουρ, του αρχηγού των αυτονομιστών. «Με ελευθέρωσαν. Δεν δραπέτευσα, σ'τ'ορκίζομαι. Έφευγα από εδώ. Έφευγα για να πάω μακριά. Ο Κάλνεντουρ μού υποσχέθηκε πως δεν θα με σκότωνε αν του έδινα κάποιες πληροφορίες. Του έδωσα όσες πληροφορίες ήθελε κι απόψε μ'άφησε στο Χαμηλό Δάσος. Μ'έφερε ώς εδώ με τα μάτια κλειστά· δεν ξέρω πού είναι το άντρο τους, δεν ξέρω τίποτα.»

«Τι συμβαίνει προς τα εκεί;» Ο Εθέλδιρ έδειξε με το σπαθί του προς τη μεριά απ'όπου αντηχούσαν οι πυροβολισμοί.

«Δεν έχω ιδέα. Κάτι στο στρατόπεδο του Φύλακα, ίσως.»

«Θα έρθεις μαζί μας–»

«Σου λέω, απλά περνούσα–»

«Σε πιστεύω. Θα έρθεις μαζί μας. Μας χρωστάς τη ζωή σου, διαφωνείς;»

Η Λαρβάκι κόμπιασε προς στιγμή. Αναστέναξε. Πήρε τα ασημόχρωμα γυαλιά της από κάτω, τα φόρεσε, και σηκώθηκε όρθια.

«Ίσως είναι κάποια πράγματα που θα ήθελα κι εγώ να σε ρωτήσω,» της είπε ο Εθέλδιρ.

Έχω, τελικά, μπλέξει πολύ άσχημα μ'αυτούς τους καριόληδες, σκέφτηκε η Λαρβάκι. «Ελπίζω να τα ζητήσεις πιο ευγενικά από τον αδελφό σου.» Ακόμα το πρόσωπό της πονούσε από τα χαστούκια του Κάλνεντουρ.

«Ανέβα πίσω απ'αυτόν,» είπε ο Εθέλδιρ δείχνοντας, με μια κίνηση του κεφαλιού, τον μισθοφόρο που καβαλούσε έναν γιγαντόλυκο μόνος του, «κι όχι τίποτα ύπουλα κόλπα.»

«Τι ύπουλα κόλπα; Σου είπα ότι ήθελα να φύγω· δεν είμαι εχθρός σας. Όχι πια. Δεν υπάρχει Παντοκρατορία πια, και ούτε με τους Χαρνώθιους είμαι. Πολύ φοβάμαι ότι θα με σκοτώσουν ύστερα απ'ό,τι αποκάλυψα στον αδελφό σου.»

Ο Εθέλδιρ νόμιζε πως η πορφυρόδερμη γυναίκα ήταν ειλικρινής. Ένευσε προς τη μεριά της.

Ο μισθοφόρος που καβαλούσε μόνος τον γιγαντόλυκό του είπε: «*Εκείνη* θα καθίσει μπροστά κι εγώ πίσω της. Δεν την εμπιστεύομαι.» Και προς τη Λαρβάκι: «Ξέρεις να καβαλάς λύκο;»

«Ξέρω.»

Ο μισθοφόρος, αφήνοντας τα ηνία του γκριζότριχου θηρίου του, της έκανε χώρο.

Η Λαρβάκι ανέβηκε στη σέλα, μπροστά του. «Τα χέρια σου κοντά, όμως, φίλε.»

«Παντρεμένος άνθρωπος είμαι.»

«Σοκαριστήκαμε.»

4

Η Δύναμη της Οργής της· η Δύναμη της Πίστης του· Θανατηφόρες Σκιές· Ένα Μεταβαλλόμενο Σκάφος· Ψυχικός Μεγεθυντής

Ο Βάρναλιρ αλ Θάρναθ καβαλούσε την ιέρεια της Θορμάνκου σίγουρα πιο άγρια απ'ό,τι τον κατάμαυρο γιγαντόλυκό του. Το γαλανόδερμο σώμα της ήταν πεσμένο στα γόνατα μπροστά του, τα χέρια της δεμένα σφιχτά με δερμάτινα κορδόνια· δάγκωνε το πέτσινο φίμωτρο στο στόμα της με μανία, γρυλίζοντας, ενώ τα μακριά, σγουρά μαύρα μαλλιά της έπεφταν σαν χείμαρρος γύρω από το πρόσωπό της. Ο Βάρναλιρ κρατούσε τους γοφούς της σταθερούς ανάμεσα στα χέρια του, πιέζοντας τον εαυτό του ανάμεσά τους, νιώθοντας έτοιμος να–

Παράξενες σκιές απλώθηκαν απροειδοποίητα μέσα στη σκηνή της Δαλνίραθ. Ξεπετάχτηκαν πίσω από τον Βάρναλιρ σαν πλοκάμια, συρίζοντας και μουρμουρίζοντας. Χύθηκαν σαν μελάνι από κάθε μεριά.

Ο Μαυρόλυκος Αρχικαβαλάρης, αρχικά, νόμισε πως η θεά της Δαλνίραθ ευθυνόταν γι'αυτό· σαστισμένος, μ'ένα γρύλισμα, πετάχτηκε πίσω, μακριά από την ιέρεια που ήταν γονατισμένη πάνω στο κρεβάτι. Αλλά η σκιές δεν διαλύθηκαν επειδή εκείνος σταμάτησε τη συνουσία μαζί της. Ήταν τουλάχιστον δύο εδώ μέσα, με απίστευτα μακριά μέλη, αν και ίσως ανθρωποειδείς – μουσούδες εφιαλτικές, τραβηγμένες – πόδια που σάλευαν σαν να τα χτυπούσε άνεμος.

Και η Δαλνίραθ τις είδε και μούγκρισε αναστατωμένα, τραβώντας τα δεσμά της, προσπαθώντας να λυθεί. Για νάχε ανησυχήσει, συμπέρανε ο Βάρναλιρ, δεν μπορεί αυτοί οι δαίμονες να προέρχονταν από τη θεά της. Παρότι αισθανόταν να χάνει τα λογικά του από την παρουσία των σκιών, παρότι νόμιζε πως κάπως *άγγιζαν το μυαλό του* με μολυσμένες σκέψεις, κατάφερε να διατηρήσει την ψυχραιμία του, ν'αρπάξει το ξιφίδιο που βρισκόταν θηκαρωμένο στη ζώνη του στο

πάτωμα, και να κόψει τα δερμάτινα κορδόνια στους καρπούς της Δαλνίραθ. Η οποία αμέσως έβγαλε και το φίμωτρό της.

Οι σκιές τώρα τους είχαν τυλίξει και τους δύο. Η σκηνή γύρω τους έμοιαζε νάχει χάσει την υλική της υπόσταση, λες και βρίσκονταν κάτω απ'το νερό· ουρλιαχτά και στριγκλιές αντηχούσαν από παντού.

«Μακριά!» φώναξε ο Βάρναλιρ σπαθίζοντας τους δαίμονες με το ξιφίδιό του. «*ΜΑΚΡΙΑ!*» Αλλά, καθώς τους χτυπούσε, νόμιζε ότι τον τραβούσαν ολοένα και πιο βαθιά μέσα σε μια σκοτεινή δίνη...

Η Δαλνίραθ τον είδε να σκοντάφτει και να πέφτει και μαύρα πέπλα να τον τυλίγουν. Η ίδια αισθανόταν την ψυχή της σαν ένα δοχείο έτοιμο να σπάσει. Αυτοί οι δαίμονες, απ'όπου κι αν είχαν έρθει, την είχαν πιάσει τελείως απροετοίμαστη. *Τι ήταν;* Εστίασε το μυαλό της στη Θορμάνκου, στις σκέψεις φλογισμένης οργής της θεάς, και η παρουσία της φόρτισε την τρομαγμένη ψυχή της, φόρτισε το σώμα της, καθάρισε ξαφνικά το μυαλό της. Η δύναμη της Θορμάνκου έσπρωξε πέρα, για λίγο, τους δαίμονες, και η Δαλνίραθ είδε τον Βάρναλιρ στο πάτωμα, να παλεύει μ'έναν απ'αυτούς, να παλεύει με μια σκιά, με κάτι το φασματικό, κάτι που σίγουρα ήταν περισσότερο στο μυαλό του, κάτι που η λεπίδα του ξιφιδίου του δεν μπορούσε να σκοτώσει.

Η Δαλνίραθ *ούρλιαξε.*

ΟΥΡΛΙΑΞΕ, τινάζοντας έξω από τον εαυτό της όλη τη συγκεντρωμένη οργή της Θορμάνκου: και οι δαίμονες οπισθοχώρησαν, συρρικνώθηκαν σε μια γωνία της σκηνής σαν μαζεμένοι μανδύες.

Ο Βάρναλιρ ανασηκώθηκε στο πάτωμα, βαριανασαίνοντας, με το μυώδες, μαυρόδερμο σώμα του να γυαλίζει απ'τον ιδρώτα, τα μάτια του διασταλμένα. Περίτρομος. Είχε χρόνια να συναντήσει αντίπαλο που δεν μπορούσε να νικήσει.

«...Δαλνίραθ,» έκανε ξέπνοα, «τι...;»

Η ιέρεια πετάχτηκε από το κρεβάτι αιλουροειδώς, φτάνοντας, μ'ένα μεγάλο πήδημα, πλάι στον μικρό βωμό της Θορμάνκου που ήταν στημένος στο εσωτερικό της σκηνής της. Άρπαξε από εκεί το Σκήπτρο της Οργής, καμωμένο από ξύλο του Βαθύ Δάσους, λαξεμένο με ιερογράμματα της Θορμάνκου, έχοντας επάνω του δύο μεγάλα, κυρτά κέρατα. Η Δαλνίραθ, όσο αισθανόταν ακόμα φορτισμένη από την οργή της θεάς της, έτρεξε καταπάνω στις ζαρωμένες σκιές, ανεμίζοντας το Σκήπτρο προς το μέρος τους και *ουρλιάζοντας* ξανά.

Οι δαίμονες γλίστρησαν κάτω από την άκρη του υφασμάτινου τοιχώματος, φεύγοντας από τη σκηνή, δείχνοντας πιο τρομαγμένοι απ'ό,τι ήταν η Δαλνίραθ όταν τους πρωτοείδε.

«Τι ήταν αυτά;» ρώτησε ο Βάρναλιρ, έχοντας σηκωθεί όρθιος.

«Δεν ξέρω. Αλλά παίζουν με το μυαλό· είναι πνεύματα.»

Έξω απ'τη σκηνή κραυγές ακούγονταν καθώς και πυροβολισμοί.

«Δεν ήρθαν μόνο εδώ,» είπε ο Βάρναλιρ, αρχίζοντας αμέσως να ντύνεται. «Ο Φύλακας ίσως να κινδυνεύει!»

Ο Γάρταλιν ο Ιεροκήρυκας, πλανιερέας του Νούρκας, κατάμαυρος στο δέρμα με κατάλευκα κοντά μαλλιά και μούσια, μονήρης γηγενής του Δάσους του Ουρανού, αισθάνθηκε την παρουσία των δαιμόνων αμέσως μόλις πετάχτηκαν μέσα στο στρατόπεδο. Βρισκόταν στη σκηνή του και προσευχόταν, καθισμένος οκλαδόν, καίγοντας θυμιάματα. Σηκώθηκε όρθιος και, χωρίς να φορέσει υποδήματα, πατώντας επάνω στα γυμνά του πέλματα που ήταν γεμάτα ιερές δερματοστιξίες περιπλάνησης, παραμέρισε την κουρτίνα της σκηνής του και κοίταξε έξω.

Είδε τις σκιές που ήταν απλωμένες παντού στον καταυλισμό. Είδε πώς έπαιζαν με τα μυαλά των μαχητών του Φύλακα, είδε πώς τους έβαζαν να σκοτώνουν ο ένας τον άλλο, να κυνηγάνε φαντάσματα, να πεθαίνουν από τον τρόμο. Και μπορούσε να καταλάβει, με τη γνώση που του πρόσφερε ο Νούρκας, ότι οι δαίμονες τρέφονταν από την ψυχική οδύνη των θυμάτων τους.

Νούρκας, καθοδήγησέ με ώστε να βοηθήσω!

Ο Γάρταλιν βάδισε μέσα στο στρατόπεδο χωρίς να κρατά ούτε πυροβόλο ούτε λεπίδα. Βάδισε οπλισμένος με τη δύναμη του θεού του. Βάδισε πιστεύοντας ότι η ιερή πανοπλία του, η δερματοστιξία που κάλυπτε το στήθος και την κοιλιά του κάτω από τα ρούχα του, μπορούσε να τον προφυλάξει επαρκώς από τους εχθρούς.

Και όταν οι σκιές έκαναν να τον πλησιάσουν, τράπηκαν αμέσως σε φυγή, προτιμώντας άλλους, ευκολότερους στόχους.

Η Στρατηγός Μάρναλιθ αλ Τελσέκρουν, αρχηγός των δυνάμεων της Σάλθενρηζ, αδελφή της Πριγκίπισσας του Μαύρου Δάσους, μαυρόδερμη, μαυρομάλλα, ντυμένη με μια γαλανή τουνίκα με χρυσαφί σιρίτι, πετάχτηκε αναστατωμένη από τη σκηνή της καθώς άκουσε τις

κραυγές, τα ουρλιαχτά, και τους πυροβολισμούς. Στο χέρι της ήταν το πιστόλι της.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε τον φρουρό που στεκόταν απέξω, γιατί δεν μπορούσε να καταλάβει. Οι μαχητές του στρατοπέδου έμοιαζαν να προσπαθούν να χτυπήσουν σκιές. «Εισβολείς;»

«...Ναι,» είπε αβέβαια ο γαλανόδερμος άντρας. «Νομίζω, Στρατηγέ... Λογικά... Αν και... *είναι σκιές.*»

Και η Μάρναλιθ έβλεπε ότι ο φρουρός δεν είχε άδικο. Τρεις μαχητές προσπαθούσαν να σκοτώσουν με τα πιστόλια τους κάτι που αποκλείεται να ήταν υλικό: και αμφίβολο ήταν αν είχε καν ανθρωποειδή μορφή. *Προσέχετε, ανόητοι!* ήθελε να τους φωνάξει. *Θα σκοτωθείτε αναμεταξύ σας!* Αλλά, προτού προλάβει να μιλήσει, το κακό έγινε. Ένας απ'αυτούς έπεσε, πυροβολημένος από έναν άλλο–

Ένα σκοτάδι από δίπλα της! Η Μάρναλιθ στράφηκε πυροβολώντας ενστικτωδώς. Η σκιά φάνηκε να δονείται παράξενα, να κυματίζει, να κάνει κύκλους όπως το νερό που πετάς μέσα του μια πέτρα· και μετά επιμηκύνθηκε, προς τα πάνω, πυργώθηκε, ατενίζοντας τη Μάρναλιθ από ψηλά με αστραφτερά μάτια, γελώντας. Εκείνη την πυροβόλησε ξανά–

Η σκιά έπεσε πάνω της. Η Μάρναλιθ ούρλιαξε, παλεύοντας να την ξεκολλήσει από το σώμα της. «Στρατηγέ!» άκουσε τον φρουρό να φωνάζει. «Στρατηγέ!» Κι αισθάνθηκε μια λεπίδα να καρφώνεται στον δεξή μηρό της. Γρύλισε από πόνο και φώναξε: «Σταμάτα, ανόητε – *κάνε πίσω!* Εμένα χτυπάς!» Νόμιζε ότι η σκιά την έπνιγε. Πυροβόλησε στα τυφλά. Άκουσε μια κραυγή πόνου. *Ω όχι... Όχι! Θεοί...* Πρέπει να ήταν ο φρουρός· πρέπει να τον είχε χτυπήσει. Είχε πέσει στην παγίδα για την οποία η ίδια τον προειδοποίησε. Η σκιά γελούσε μανιωδώς ολόγυρά της. Η Μάρναλιθ προσπάθησε να της ξεφύγει, τα πόδια της μπλέχτηκαν, σωριάστηκε στη γη. Η σκιά ήταν από πάνω της. Η Μάρναλιθ κουλουριάστηκε, κλείνοντας τα μάτια. *Φύγε! φύγε! φύγε! φύγε!* έλεγε επαναλαμβανόμενα από μέσα της. Ή μήπως ούρλιαζε; Δεν ήταν σίγουρη.

Μετά – μετά από πόση ώρα; – αισθάνθηκε την παρουσία της σκιάς (μια παγερή αύρα) να απομακρύνεται. Και, τρέμοντας, κάθιδρη, με το στόμα της ξερό, κοίταξε και είδε ότι ο φρουρός ήταν πεσμένος παραδίπλα, ανάσκελα. Αίμα έτρεχε από το δεξί του μάτι. Εκεί όπου τον είχε πετύχει η σφαίρα της.

Η Μάρναλιθ, εξοργισμένη, κραύγασε χτυπώντας τη γροθιά της στη γη.

«Πώς θα τους διώξουμε, Ναλτάμα; *Μπορούμε* να τους διώξουμε;» Αν κάποιος ήξερε πώς να διαλύσουν αυτούς τους Ίσκιους των Χαρνώθιων δασών, ήταν η αδελφή του.

«Ο πιο σίγουρος τρόπος να τους διώξεις είναι να τους αγνοήσεις. Αλλά δε νομίζω ότι μπορούν να το κάνουν αυτό οι περισσότεροι από τους μαχητές μας, μέσα στον πανικό που έχει δημιουργηθεί.»

Γύρω τους, ο καταυλισμός ήταν μια θάλασσα παραφροσύνης και σκιών. Κι από έξω πυροβολισμοί αντηχούσαν. Οι Χαρνώθιοι δεν είχαν περιοριστεί μόνο στο να στείλουν Ίσκιους εναντίον τους, προφανώς.

«Είμαστε *καταδικασμένοι;* Αυτό μού λες;»

«Ο άλλος τρόπος είναι με Ξόρκια Πνευματικής Εκδιώξεως,» εξήγησε η Ναλτάμα'χοκ. «Αν τους τρομάξουμε αρκετά, αν τους κάνουμε ανεπιθύμητο το να βρίσκονται εδώ, τότε θα φύγουν· θα τρέξουν στα δάση.»

«Εμείς να τρομάξουμε *αυτούς;*»

«Είμαι σίγουρη πως όσοι από τους μάγους μας ξέρουν το Ξόρκι Πνευματικής Εκδιώξεως θα έχουν ήδη αρχίσει να το χρησιμοποιούν. Αλλά δεν μπορώ να είμαι επίσης σίγουρη πως οι προσπάθειές τους θα αποδειχτούν επαρκείς. Οι βόμβες πρέπει να εξαπέλυσαν πολλούς Ίσκιους, και είναι απλωμένοι παντού στο στρατόπεδο. Πάμε να βρούμε τον Έρανκουρ'μορ, Άσραδλιν. Έλα.»

Ο Φύλακας την ακολούθησε ανάμεσα στις σκηνές, μέσα από το χάος. Προσπαθούσαν να αποφεύγουν τους Ίσκιους και τις συμπλοκές που είχαν δημιουργηθεί από τα παραισθησιακά τεχνάσματα των Ίσκιων.

«Τον Έρανκουρ;» είπε ο Άσραδλιν. «Είναι Τεχνομαθής· τι... τι να ξέρει από τέτοια πνεύματα;»

«Έχει φτιάξει μια συσκευή που νομίζω ότι θα μου φανεί χρήσιμη.»

Ο μάγος όλο περίεργες συσκευές ήταν. Ποτέ δεν σταματούσε να κατασκευάζει. Αλλά τα περισσότερα πράγματα που έφτιαχνε, ο Άσραδλιν τα θεωρούσε ανούσια· ήταν καλά μόνο για πειραματικούς λόγους. Τα τελευταία κατασκευάσματα που είχε δείξει στον Φύλακα ήταν ένα πιστόλι κι ένα δαχτυλίδι που συλλειτουργούσαν. Το πιστόλι

είχε επάνω του έναν αισθητήρα, και το δαχτυλίδι επίσης· και μόνο το δαχτυλίδι μπορούσε να ξεκλειδώσει το πιστόλι, αλλιώς το πυροβόλο δεν έριχνε, η σκανδάλη του δεν κουνιόταν. Τι να το κάνεις κάτι τέτοιο, όταν τα περισσότερα πιστόλια, ούτως ή άλλως, είχαν ασφάλεια; Απλά για να λες ότι ξεκλειδώνεις το πιστόλι σου ακουμπώντας επάνω του ένα παράξενο δαχτυλίδι;

Προτού φτάσουν κοντά στη σκηνή του Έρανκουρ'μορ, ένας Ίσκιος ήρθε καταπάνω τους και η Ναλτάμα'χοκ χρειάστηκε να χρησιμοποιήσει τη μαγεία της ξανά. Υποτονθορύζοντας βιαστικά και υψώνοντας το ελεύθερο χέρι της, έκανε τον δαίμονα να απομακρυνθεί τσυρίζοντας από εκείνη και τον αδελφό της.

«Μπορείς να το κάνεις αυτό συνέχεια;» τη ρώτησε ο Άσραδλιν.

«Δεν είμαι από αστείρευτη ενέργεια, αδελφέ,» αποκρίθηκε η μάγισσα.

Πλησιάζοντας τη σκηνή του Έρανκουρ'μορ είδαν τον μάγο να στέκεται απέξω και, κρατώντας δύο πιστόλια, να προσπαθεί να χτυπήσει τους Ίσκιους. Το ένα πιστόλι εκτόξευε ενεργειακές ριπές που φώτιζαν και έτριζαν μες στη νύχτα. Το άλλο πιστόλι δεν φαινόταν να εκτοξεύει τίποτα αλλά σίγουρα κάτι πρέπει να εκτόξευε γιατί οι Ίσκιοι τραντάζονταν από αυτό: τους έκανε κάποιο κακό. Αντιθέτως, οι ενεργειακές ριπές δεν πρέπει να τους έβλαπταν και πολύ.

«Εμείς είμαστε, Έρανκουρ!» φώναξε ο Άσραδλιν, φοβούμενος ότι ο μάγος μπορεί να τους πυροβολούσε. «Μη ρίχνεις! Μη ρίχνεις!»

Ο Έρανκουρ'μορ έπαψε να πατά τις σκανδάλες, ενώ η Ναλτάμα'χοκ χρησιμοποιούσε τη μαγεία της τρέποντας σε φυγή τους δύο Ίσκιους.

«Ξόρκι Πνευματικής Εκδιώξεως;» ρώτησε ο πρασινόδερμος μάγος με τα μακριά μαύρα μαλλιά και την ακόμα πιο μακριά γενειάδα.

«Υποθέτω πως δεν το γνωρίζεις,» είπε η Ναλτάμα.

«Δυστυχώς. Και κάτι τέτοιες στιγμές είναι που μετανιώνεις για τις μελέτες που δεν έχεις κάνει.» Χαμογέλασε. «Ευτυχώς όμως παρουσιάστηκε, σαν σταλμένη από τον Νούρκας, μια γοητευτική μάγισσα να με βοηθήσει στη δύσκολη περίσταση.»

«Με το συμπάθιο, μάγε, αλλά πραγματικά *βρήκες την ώρα* για να κορτάρεις την αδελφή μου!» είπε ο Άσραδλιν, μη μπορώντας παρά να χαμογελάσει κι εκείνος.

Η Ναλτάμα'χοκ, ως συνήθως, δεν χαμογελούσε. Το μαυρόδερμο πρόσωπό της ήταν αλύγιστο· τα κοντά, μενεξεδιά μαλλιά της θύμιζαν φλόγες πάνω στο κεφάλι της. «Θυμάσαι μια συσκευή που είχες φτιάξει η οποία μεγεθύνει τις ψυχικές εκπομπές;» ρώτησε τον Έρανκουρ'μορ.

«Τον ψυχικό μεγεθυντή, λες...»

«Ναι. Τον έχεις εδώ;»

Ο μάγος ένευσε. «Τον έχω φέρει.»

«Βγάλ' τον απ'τη σκηνή· θα μας χρειαστεί. Και σύνδεσέ τον με μια ενεργειακή φιάλη, όχι με μπαταρία· θέλουμε πολύ ενέργεια.»

«Μπορώ να μάθω τι έχεις στο μυαλό σου;»

«Θα μεγεθύνω την ψυχική εκπομπή του Ξορκιού Πνευματικής Εκδιώξεως–»

Τα μάτια του γυάλισαν. «Φυσικά! Έπρεπε να το είχα ήδη σκεφτεί! Περίμενε!» Μπήκε στη σκηνή του και, σύντομα, βγήκε με τη συσκευή στα χέρια.

Ο Εθέλδιρ, η Ζιρίνα, η Λαρβάκι, και οι άλλοι, κρυμμένοι πίσω από τη βλάστηση των παρυφών του δάσους, ατένιζαν ένα ξέφωτο. Ένα θωρακισμένο όχημα βρισκόταν αντίκρυ τους, το οποίο είχε ερπύστριες και δύο πλευρικά πυροβόλα.

«Κάπου το έχουμε ξαναδεί, νομίζω,» είπε η Ζιρίνα.

«Έξω από το άντρο των αυτονομιστών, όταν μας κυνηγούσαν,» της είπε ο Εθέλδιρ. «Είναι το ίδιο. Σίγουρα.»

Γύρω από το όχημα στέκονταν μερικοί Χαρνώθιοι καταδρομείς, ενώ στο βάθος, πέρα από το ξέφωτο, λάμψεις φαίνονταν μέσα στη νύχτα: Οι υπόλοιποι Χαρνώθιοι καταδρομείς χτυπούσαν το στρατόπεδο του Φύλακα.

«Μεταβαλλόμενο είναι,» είπε η Λαρβάκι.

«Το όχημα;» ρώτησε ο Εθέλδιρ.

«Ναι. Έχει δύο μορφές: η μία, αυτή που βλέπετε· η άλλη, ένα μεγάλο ελικόπτερο. Με το ελικόπτερο πρέπει να ήρθαν εδώ, για να αιφνιδιάσουν τον Φύλακα.»

«Δε μπορεί να νομίζουν ότι μερικοί καταδρομείς είναι ικανοί να διαλύσουν το στρατόπεδο του Φύλακα!» είπε ο μισθοφόρος που καθόταν πίσω από τη Λαρβάκι, πάνω στον γιγαντόλυκο.

«Ναι, σίγουρα έχεις δίκιο. Πρέπει νάχουν και κάτι άλλο στο μυαλό τους. Και, είπαμε, τα χέρια σου κοντά, φίλε.»

«Μα, τη ζώνη σου πιάνω μόνο!»

«Θα τους τσάντιζε αν τους καταστρέφαμε αυτό το σκάφος, δεν θα τους τσάντιζε;» είπε ο Εθέλδιρ μ'ένα επαναστατικό μειδίαμα στα χείλη του και μια άγρια γυαλάδα στο μοναδικό του μάτι.

«Δεν ήρθαμε εδώ για να κάνουμε σαμποτάζ, Πρόμαχε!» του θύμισε η Βαλνάμνιρ'μορ.

«Ή, μάλλον,» πρόσθεσε ο Εθέλδιρ, «θα τους τσάντιζε περισσότερο αν τους *κλέβαμε* αυτό το σκάφος. Γνωρίζεις τη Μαγγανεία Κινήσεως, μάγισσα;» Ήταν απαραίτητη για τη σταθεροποίηση της ενέργειας ενός τέτοιου πολύπλοκου μηχανισμού.

«Δεν έχει σημασία αν τη γνωρίζω ή όχι–»

«Τη γνωρίζεις ή δεν τη γνωρίζεις;» Το θεωρούσε απίθανο Τεχνομαθής μάγισσα να μην ξέρει αυτή τη μαγγανεία.

«Τη γνωρίζω, αλλά–»

«Λοιπόν,» είπε ο Εθέλδιρ. «Νομίζω ότι ήρθε η ώρα οι Χαρνώθιοι να χάσουν ένα από τα σκάφη τους.»

Η Λαρβάκι παρατήρησε: «Τελικά ο Στρατηγός έχει δίκιο: είσαι επικίνδυνος, Πρόμαχε.»

«Ο Στρατηγός σύντομα θ'ανακαλύψει ότι είμαι πιο επικίνδυνος απ'ό,τι νομίζει.» Και ρώτησε τους συντρόφους του: «Ποιοι συμφωνούν να επιτεθούμε;» Τρεις καταδρομείς φαίνονταν μόνο έξω από το θωρακισμένο όχημα, και άντε, το πολύ, ένας οδηγός κι ένας μάγος να ήταν μέσα. Ο Εθέλδιρ και οι δικοί του ήταν, συνολικά, εφτά χωρίς να υπολογίζει κανείς τη Λαρβάκι – η οποία, όμως, μάλλον θα βοηθούσε. Τουλάχιστον, έτσι νόμιζε ο Εθέλδιρ. Εξάλλου, είχε αποκαλύψει, δίχως τον παραμικρό ενδοιασμό, ότι το σκάφος αντίκρυ τους ήταν μεταβαλλόμενο. Δε μπορεί να ήταν κρυφά με τους Χαρνώθιους πλέον. Μάλλον με τον εαυτό της και μόνο ήταν.

«Ό,τι ζημιά κάνουμε στους Χαρνώθιους υπέρ μας είναι, τώρα που οι εχθροπραξίες έχουν ξεκινήσει,» είπε η Ζιρίνα.

«Εγώ, πάντως, *δεν* συμφωνώ να επιτεθούμε,» δήλωσε η Βαλνάμνιρ'μορ. «Για άλλο λόγο ήρθαμε εδώ!»

«Ναι, για άλλο λόγο *τελείως,*» συμφώνησε ο μηχανουργός.

Οι τρεις μισθοφόροι, όμως, νόμιζαν πως ήταν καλή ιδέα να επιτεθούν στους καταδρομείς. Η Λαρβάκι δεν εξέφερε καμια άποψη επί του θέματος.

Ο Εθέλδιρ, βλέποντας ότι οι περισσότεροι ήταν μαζί του, είπε στη μάγισσα και στον τεχνουργό: «Εσείς οι δύο, αν θέλετε, μείνετε πίσω. Οι άλλοι – πάμε.»

Και έβαλε τους τροχούς του δίκυκλού του σε κίνηση.

Οι σύντροφοί του τον ακολούθησαν. Κανένας δεν έμεινε πίσω. Τα πιστόλια τους πυροβολούσαν καθώς οι γιγαντόλυκοί τους εφορμούσαν καταπάνω στους καταδρομείς· και το ίδιο έκανε κι ο Εθέλδιρ, καβάλα στο δίκυκλό του. Οι Χαρνώθιοι αιφνιδιάστηκαν, αλλά η εκπαίδευσή τους και οι πανοπλίες τους τους επέτρεψαν να ρίξουν μερικές ριπές με τις οπλολόγχες τους προτού σωριαστούν στο έδαφος. Ένας απ'αυτούς, μάλιστα, κατόρθωσε να τραυματίσει στον ώμο τον μισθοφόρο που καθόταν μπροστά από τη Βαλνάμνιρ'μορ.

Ένας άντρας φάνηκε, τότε, στο κατώφλι της ανοιχτής πόρτας του μεγάλου, θωρακισμένου οχήματος, με πιστόλι στο χέρι.

Η Ζιρίνα τον πυροβόλησε αμέσως, βρίσκοντάς τον στο γόνατο, και ο Χαρνώθιος, κραυγάζοντας, κατρακύλησε πάνω στη σκάλα μπροστά στην πόρτα, καταλήγοντας στη γη. Η Λαρβάκι οδήγησε τον γιγαντόλυκό της προς το μέρος του, και ο μισθοφόρος που καβαλούσε πίσω της χτύπησε τον άντρα στο κεφάλι με το σπαθί του.

«Βγείτε έξω!» φώναξε ο Εθέλδιρ, σκεπτόμενος ότι, αν κανένας άλλος ήταν μέσα στο όχημα, καλύτερα να τον τρόμαζαν ώστε να βγει παρά να αναγκάζονταν να εισβάλουν. «Βγείτε έξω, αλλιώς θα πετάξουμε βόμβες μέσα!» Δεν είχαν βόμβες μαζί τους αλλά η ιδέα έχει σημασία.

Μια γυναίκα ξεπρόβαλε από την ανοιχτή πόρτα, μαυρόδερμη, με τα χέρια της υψωμένα. «Δεν έχω όπλα επάνω μου,» είπε. «Είμαι μάγισσα του τάγματος των Τεχνομαθών. Είμαι εδώ απλά για να ρυθμίζω την ενεργ–»

«Κατέβα!» πρόσταξε ο Εθέλδιρ.

Η μάγισσα κατέβηκε, κι αφού η Ζιρίνα την έψαξε και δεν βρήκε τίποτα επάνω της – ούτε όπλα ούτε τηλεπικοινωνιακό πομπό – ο Εθέλδιρ τη ρώτησε τι γινόταν εδώ. Ποιος άλλος ήταν εδώ εκτός από τους καταδρομείς;

«Κανένας άλλος. Ρίξαμε βόμβες σκιάς στο στρατόπεδο με μαχητικά αεροπλάνα που πετούσαν ψηλά πάνω από τα σύννεφα προτού κατεβούν για–»

«Βόμβες σκιάς;»

«Βόμβες που περιέχουν παγιδευμένους Ίσκιους Χαρνώθιων δασών. Στο στρατόπεδο του Φύλακα θα έχουν ήδη όλοι παραφρονήσει. Δουλειά των καταδρομέων είναι να τους χτυπήσουν από έξω, για να προκαλέσουν ακόμα περισσότερες καταστροφές.»

Ίσκιοι Χαρνώθιων δασών… Ο Εθέλδιρ είχε ακούσει γι'αυτά τα όντα μόνο σε ιστορίες. Αλλά ήξερε ότι οι Χαρνώθιοι μάγοι τα παγίδευαν κάπως, βάζοντάς τα μέσα σε βόμβες, οι οποίες όμως σπάνια χρησιμοποιούνταν.

«Είναι κανένας άλλος μέσα στο όχημα;» ρώτησε τη μάγισσα.

«Κανένας.»

«Θα ελέγξουμε. Αν βρούμε–»

«Κανένας δεν είναι.»

Οι δύο μισθοφόροι που δεν ήταν τραυματισμένοι και η Λαρβάκι μπήκαν στο όχημα για να κοιτάξουν και σύντομα ανέφεραν ότι, όντως, ήταν άδειο από ανθρώπους.

Ο Εθέλδιρ είπε στη Χαρνώθια μάγισσα: «Φύγε. Προς την πόλη.»

Εκείνη έτρεξε χωρίς δεύτερη σκέψη, με νότια κατεύθυνση.

Η Ναλτάμα'χοκ φόρεσε ένα μεταλλικό κράνος όλο καλώδια. Κάλυπτε ολόκληρη την πίσω μεριά του κεφαλιού της καθώς και τις πλευρές του· από μπροστά σκέπαζε μόνο τα μάτια της, κρύβοντάς τα πίσω από ασημόχρωμα κρύσταλλα τα οποία λειτουργούσαν όπως τα ασημόχρωμα γυαλιά και, για κάποιο λόγο, ο Έρανκουρ'μορ τα είχε θεωρήσει απαραίτητα όταν έφτιαξε τη συσκευή. Πάνω από τα ασημόχρωμα κρύσταλλα, στο μέτωπο, βρισκόταν κάποιου είδους πομπός· αλλά δεν έμοιαζε με τους περισσότερους πομπούς που έβλεπε κανείς. Σαν τρίτο μάτι ήταν.

Ο Άσραδλιν βοήθησε την αδελφή του να κρεμάσει στην πλάτη της μια ενεργειακή φιάλη, δένοντας λουριά γύρω από τους ώμους και τη μέση της. «Αυτό είναι επικίνδυνο,» της είπε. «Αν η φιάλη χτυπηθεί….»

«Θα είσαι κοντά μου για να με προσέχεις, δεν θα είσαι, Άσραδλιν;»

«Θα είμαι, αλλά και πάλι...»

«Πρέπει να γίνει,» είπε η Ναλτάμα'χοκ. «Συνδέστε το καλώδιο.»

Ο Έρανκουρ'μορ συνέδεσε ένα καλώδιο του κράνους με την ενεργειακή φιάλη. «Έτοιμη είσαι,» είπε. «Πρόσεχε, όμως. Αν αισθανθείς εξάντληση, ή αν ζαλίζεσαι, σταμάτα.»

Η Ναλτάμα'χοκ πάτησε τον διακόπτη στο εσωτερικό της αριστερής μεριάς του κράνους. Τα πάντα μπροστά της φαίνονταν πιο έντονα, εξαιτίας των ασημόχρωμων κρυστάλλων· τώρα, όμως, έγιναν *ακόμα* πιο έντονα. Ήταν σαν φορτισμένα από ενέργεια. Είχαν περιγράμματα που στραφτάλιζαν και σπινθήριζαν. Η Ναλτάμα άκουγε ένα ελαφρύ ζουζούνισμα μέσα στο κεφάλι της, κι ένιωθε το μυαλό της πιο *βαρύ*.

«Εντάξει,» είπε, και βάδισε προς τα εκεί όπου έβλεπε τρεις Ίσκιους να ταλαιπωρούν καμια ντουζίνα μαχητές του στρατοπέδου. Δεν πλησίασε πολύ, όμως, γιατί φοβόταν μην τη χτυπήσουν κατά λάθος· οι μισθοφόροι πυροβολούσαν από δω κι από κει, προσπαθώντας να σκοτώσουν πράγματα που δεν μπορούσαν να σκοτωθούν, πράγματα του μυαλού, φασματικά, σκιώδη.

Η Ναλτάμα'χοκ βαστούσε γερά το ραβδί της στο χέρι της και, καθώς άρθρωνε τα λόγια για το Ξόρκι Πνευματικής Εκδιώξεως, άντλησε ενέργεια από τους κρυστάλλους εκεί, ενισχύοντας τη μαγεία, πολλαπλασιάζοντας τη δύναμή της. Η θέλησή της εξαπλώθηκε σαν στροβιλιζόμενες λεπίδες γύρω της: ένας κύκλος που η ακτίνα του μεγάλωνε, και μεγάλωνε, και μεγάλωνε, και μεγάλωνε... Η συσκευή του Έρανκουρ λειτουργούσε *πολύ* καλά, όφειλε να παρατηρήσει η Ναλτάμα: εξέπεμπε την ψυχική δράση σε μεγάλη απόσταση, αν και μάλλον ακανόνιστα, και ίσως η δύναμη να ήταν αντιστρόφως ανάλογη της απόστασης σε κάθε δεδομένο σημείο. Αλλά, για την ώρα, δεν είχαν και κανένα καλύτερο όπλο στη διάθεσή τους.

Η Ναλτάμα'χοκ είδε τους τρεις Ίσκιους αντίκρυ της να φεύγουν πανικόβλητοι, να τρέχουν από σκοτάδι σε σκοτάδι, φοβισμένοι ότι κάτι προσπαθούσε να τους διαλύσει. Και δεν ήταν μόνο αυτοί που τρέπονταν σε φυγή: η μάγισσα παρατήρησε ότι κι άλλοι Ίσκιοι, πιο μακριά από εδώ, έτρεχαν, παύοντας να ενοχλούν τους μαχητές του αδελφού της.

Η Ναλτάμα'χοκ βάδισε μέσα στο στρατόπεδο, συνεχίζοντας το Ξόρκι Πνευματικής Εκδιώξεως και συνεχίζοντας να αντλεί δύναμη

από τους κρυστάλλους στο ραβδί της, φέρνοντάς τους στα όριά τους. Ο Άσραδλιν και ο Έρανκουρ'μορ την ακολουθούσαν. Ο αδελφός της είπε κάτι που εκείνη, απόλυτα συγκεντρωμένη στη δουλειά της, δεν άκουσε καλά· αλλά τα λόγια του μάγου τα άκουσε: «Δεν είναι άψογο το κατασκεύασμά μου, Εξοχότατε;»

Οι Ίσκιοι υποχωρούσαν προς κάθε κατεύθυνση που έβλεπε η Ναλτάμα. Η πνευματική της επίθεση είχε τρομοκρατήσει τις σκοτεινές οντότητες, είχε τραντάξει τα ζοφερά τρίσβαθα της ύπαρξής τους. Οι Ίσκιοι τρεμούλιαζαν καθώς έτρεχαν, οι μορφές τους θύμιζαν μελάνι που ρέει ασχημάτιστα.

Η Ναλτάμα'χοκ ήταν σίγουρη πως κι άλλοι μάγοι του στρατεύματος πολεμούσαν τις εχθρικές οντότητες· δεν τα είχε καταφέρει όλα μόνη της· αλλά εκείνη ήταν ο βασικός άξονας της επίθεσης. Και συνέχιζε στην ίδια ένταση όπως και στην αρχή.

Προσπάθησε να στείλει τους Ίσκιους προς τα νότια, γιατί από εκείνη τη μεριά νόμιζε πως βρίσκονταν οι υλικοί εχθροί που τους χτυπούσαν: αυτοί που πυροβολούσαν τον καταυλισμό από έξω.

Απρόσμενα – αν και θάπρεπε να το περιμένει! – άκουσε τους κρυστάλλους επάνω στο ραβδί της να θρυμματίζονται, ο ένας κατόπιν του άλλου, εξαντλημένοι από την άντληση ενέργειας. Τα κομμάτια τους τη χτύπησαν στα μάγουλα και στο στόμα, και η Ναλτάμα έχασε την αυτοσυγκέντρωσή της προς στιγμή, αποπροσανατολίστηκε, διέκοψε τη μαγεία της – κι αισθάνθηκε να ζαλίζεται – τα πάντα περιστρέφονταν γύρω της – τα πόδια της πατούσαν σε κάτι που δεν ήταν στέρεο–

Σωριάστηκε στη γη, ενώ το ραβδί έφευγε απ'το χέρι της.

«Ναλτάμα!» φώναξε ο Άσραδλιν γονατίζοντας δίπλα της. «Ναλτάμα.» Έπιασε το κράνος της.

«*Μην το τραβήξεις!*» φώναξε αμέσως ο Έρανκουρ'μορ.

Τα χέρια του Άσραδλιν απομακρύνθηκαν.

Ο Έρανκουρ'μορ γονάτισε κοντά τους, πάτησε τον διακόπτη στην εσωτερική μεριά του κράνους, απενεργοποιώντας το, κι έπειτα το τράβηξε από το κεφάλι της Ναλτάμα. Εκείνη ακόμα ζαλιζόταν· μετά βίας καταλαβαίνετε τι συνέβαινε. Τα πρόσωπα του Έρανκουρ και του Άσραδλιν χόρευαν από πάνω της. Προσπάθησε να κάνει τον εαυτό της να συνέλθει με διάφορες νοητικές τεχνικές που ήξερε ως

μάγισσα του τάγματος των Διαλογιστών, μα τίποτα δεν έμοιαζε να πιάνει. Κάτι την είχε επηρεάσει βαθιά.

«Ναλτάμα,» είπε ο Άσραδλιν. «Πώς αισθάνεσαι;»

Εκείνη έκλεισε τα μάτια. «Ζαλίζομαι. Δε μπορώ να συνεχίσω. Πρέπει λίγο να ξεκουραστώ.»

Τον ένιωσε να λύνει την ενεργειακή φιάλη από την πλάτη της, να την απομακρύνει. Και μετά έχασε τις αισθήσεις της.

Ο Άσραδλιν είδε το κεφάλι της να γέρνει στο πλάι, επάνω στον ώμο της. «Νούρκας...» μουρμούρισε, ανήσυχος για την αδελφή του. Έβαλε το χέρι του μπροστά στη μύτη της και διαπίστωσε ότι ανέπνεε. «Αν έχει πάθει κάτι, μάγε, θα το μετανιώσεις.»

«Φύλακά μου, εγώ... εκείνη ζήτησε να...»

«Μην παίζεις μαζί μου, μάγε! Ειδοποίησε έναν Βιοσκόπο – τώρα!»

Ο Έρανκουρ'μορ άνοιξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του.

Ο Άσραδλιν είδε τη Στρατηγό Μάρναλιθ αντίκρυ του, και τον είδε κι εκείνη. Η αδελφή της Φαέλθανιρ φορούσε μόνο μια γαλανή τουνίκα με χρυσαφί σιρίτι η οποία έπεφτε ώς λίγο πιο πάνω απ'τα γόνατά της, και στον δεξή μηρό είχε ένα τραύμα απ'όπου μπλε αίμα κυλούσε. Τα μαύρα μαλλιά της ήταν πιασμένα πρόχειρα πίσω απ'το κεφάλι της. Στο χέρι της βαστούσε ένα πιστόλι.

«Άσραδλιν!» είπε πλησιάζοντας τον γρήγορα παρά την πληγή στο πόδι της. «Είσαι καλά; Η Ναλτάμα;»

«Ελπίζω να είναι καλά, Μάρναλιθ. Ελπίζω,» αποκρίθηκε στη γυναικαδέλφη του.

«Αυτοί οι δαίμονες που μας επιτέθηκαν, ένας απ'τους μάγους μού είπε ότι μάλλον είναι–»

«Ίσκιοι Χαρνώθιων δασών.»

«Το ξέρεις... Η Ναλτάμα σ'το είπε;»

«Ναι.»

«Υποχωρούν, πάντως, τώρα. Κάποιος από εμάς πρέπει να έκανε κάτι–»

«Η Ναλτάμα το έκανε. Αυτό ήταν που την εξάντλησε έτσι.»

«Μας επιτίθενται κι από τα νότια, όμως. Εξ αποστάσεως.»

«Μόλις ανασυγκροτηθούμε,» είπε ο Άσραδλιν, «θα τους λιανίσουμε.» Αλλά δεν ήταν καθόλου βέβαιος πόσο γρήγορα θα μπορούσαν να ανασυγκροτηθούν ύστερα από τέτοιο χαλασμό.

Οι Χαρνώθιοι καταδρομείς, κρυμμένοι μέσα στη νύχτα και στη βλάστηση, ακροβολισμένοι και αλλάζοντας θέσεις κάθε τόσο, χτυπούσαν το στρατόπεδο του Φύλακα με τουφέκια μακρινής εμβέλειας ενώ, κάπου-κάπου, εκτόξευαν και βόμβες από βαλλίστρες μεγάλες όσο ένας άνθρωπος, τις οποίες είχαν συναρμολογήσει επιτόπου και δεν το θεωρούσαν απαραίτητο να τις πάρουν μαζί τους όταν θα υποχωρούσαν – ειδικά αν αναγκάζονταν να υποχωρήσουν βιαστικά.

Αυτό όμως που συνέβη, σε καμία περίπτωση, δεν το περίμεναν.

Σκιές ήρθαν καταπάνω τους, φεύγοντας από το στρατόπεδο του εχθρού: Ίσκιοι των Χαρνώθιων δασών, οι οποίοι άρχισαν να στροβιλίζονται και να ουρλιάζουν γύρω τους, μανιασμένα, οργισμένα. Οι καταδρομείς τρόμαξαν, παρότι δεν τρόμαζαν εύκολα. Το να αντιμετωπίζουν πνευματικές οντότητες δεν αποτελούσε μέρος της εκπαίδευσής τους. Προσπάθησαν να τις πυροβολήσουν με τις οπλολόγχες τους, προσπάθησαν να τις καρφώσουν με τις οπλολόγχες τους – χωρίς κανένα αποτέλεσμα. Γιατί δεν έφευγαν; Είχαν μπερδέψει τον εχθρό;

Και μετά συνέβη κάτι που τους ξάφνιασε ακόμα περισσότερο.

Από πάνω τους παρουσιάστηκε το μεταβαλλόμενο ελικόπτερο με τους δύο έλικες, φωτίζοντας τη γη με δυνατούς προβολείς. Είχε έρθει να τους πάρει από εδώ, υπέθεσαν αμέσως πολλοί καταδρομείς· ενώ άλλοι απλά παραξενεύτηκαν που έριχνε τέτοια φώτα καταπάνω τους.

Το ελικόπτερο άρχισε να τους χτυπά με τα πυροβόλα που είχε δεξιά κι αριστερά του. Αρκετοί σκοτώθηκαν· οι υπόλοιποι τράπηκαν σε φυγή, τρέχοντας προς τα νότια, προσπαθώντας να βρουν κάλυψη.

Το ελικόπτερο δεν τους καταδίωξε παρά ελάχιστα. Σύντομα προσγειώθηκε μπροστά στο στρατόπεδο του Φύλακα. Μια πλαϊνή πόρτα του άνοιξε κι ένας άντρας ξεπρόβαλε, φωνάζοντας: «Φίλοι! Φίλοι του Φύλακα!» Είχε μενεξεδιά μαλλιά, μούσι, και καλύπτρα στο αριστερό μάτι.

Ο Άσραδλιν, η Μάρναλιθ, ο Βάρναλιρ, και μερικοί άλλοι αξιωματικοί και μαχητές συνάντησαν τον Εθέλδιρ, τη Ζιρίνα, και τους δικούς τους έξω από το ελικόπτερο.

«Μα τα γένια του Νούρκας!» είπε ο Φύλακας. «Τι κάνετε εδώ; Πώς βρεθήκατε εδώ;»

Ένας Ίσκιος ζύγωσε, τότε, από δίπλα, ερχόμενος σαν εκδικητικό φάντασμα καταπάνω τους, συρίζοντας και παίρνοντας παράξενες, εφιαλτικές μορφές. Η Δαλνίραθ πετάχτηκε ξαφνικά στον δρόμο του κραδαίνοντας το Σκήπτρο της Οργής και ουρλιάζοντας. Ο Ίσκιος αναπήδησε, τρομαγμένος· γυρίζοντας, έτρεξε να φύγει μες στη νύχτα, να χαθεί εκεί όπου τα δάση ήταν πιο πυκνά.

Μετά από λίγη ώρα, ενώ ο Άσραδλιν και ο Εθέλδιρ αντάλλασσαν ιστορίες σχετικά με το τι είχε συμβεί απόψε, ένας μαντατοφόρος ήρθε επάνω σε γιγαντόλυκο κι ανέφερε στον Φύλακα ότι τα πλοία που ήταν αγκυροβολημένα ανοιχτά των ακτών είχαν δεχτεί επίθεση από Χαρνώθια υποβρύχια και οι ζημιές που είχαν προκληθεί δεν ήταν λίγες.

«Ο Στρατηγός τα είχε σκεφτεί όλα,» παρατήρησε η Ζιρίνα.

«Εκτός από εμάς,» είπε ο Εθέλδιρ.

5

Δεμένη σε Δέντρο· η Παλιά Βάση, ο Κοκαλοφάγος· το Τραυματισμένο Φουσάτο· Μια Συμμαχία

Όσο ο Εθέλδιρ μιλούσε με τον Φύλακα δεν είπε τίποτα για τον καινούργιο τηλεοπτικό σταθμό που εκείνος είχε ζητήσει να στήσουν έξω από τη Φάνρηβ· όταν χρειαζόταν να αναφερθεί σ'αυτόν έλεγε μόνο «η δουλειά μας». Ο λόγος της μυστικότητας ήταν, φυσικά, η Λαρβάκι. Ο Εθέλδιρ δεν την εμπιστευόταν ακόμα – όχι με μια τέτοια ευαίσθητη πληροφορία – και έδωσε στον Φύλακα να το καταλάβει αυτό.

Τώρα, ο Εθέλδιρ και οι σύντροφοί του επέστρεφαν προς τα νότια, προς τη... δουλειά τους.

«Τι είδους δουλειά είναι αυτή;» ρώτησε η Λαρβάκι.

«Αποκλείεται να μην έχεις αντιληφτεί ότι δεν θέλουμε να ξέρεις,» είπε ο Εθέλδιρ.

«Τότε, γιατί μ'έχετε ακόμα μαζί σας; Ή σκοπεύετε να μ'αφήσετε, επιτέλους, να φύγω;»

«Ούτε το ένα ούτε το άλλο.»

«Δεν είναι αντίφαση αυτό, Πρόμαχε;»

«Μη με λες Πρόμαχο.»

«Γιατί όχι; Όλοι οι άλλοι σε λένε.»

«Εκ παραδρομής και μόνο.»

Όταν πλησίαζαν στον προορισμό τους, ο Εθέλδιρ σταμάτησε τους τροχούς του και κατέβηκε από το δίκυκλο κάνοντας νόημα και στους υπόλοιπους να κατεβαίνουν από τους γιγαντόλυκούς τους.

«Τι συμβαίνει;» τον ρώτησε ο μισθοφόρος που είχε τραυματιστεί στον ώμο από τους καταδρομείς που φρουρούσαν το μεταβαλλόμενο σκάφος. Την πληγή του την είχε δέσει προ πολλού μια θεραπεύτρια του φουσάτου του Φύλακα.

Ο Εθέλδιρ τούς είπε τον λόγο για τον οποίο είχαν σταματήσει.

«Αφού δε μ'εμπιστεύεστε και δε με θέλετε μαζί σας, γιατί απλά δε μ'αφήνετε να φύγω;» διαμαρτυρήθηκε η Λαρβάκι. Αλλά δεν της έ-

δωσαν και πολλή σημασία, και σε λίγο κατέληξε δεμένη πάνω σ'ένα δέντρο, μ'ένα μαντήλι να της κρατά τα μάτια κλειστά.

«Δε θ'αργήσουμε,» της είπε ο Εθέλδιρ. «Κι επιπλέον, δε σ'εγκαταλείπουμε μόνη σου μες στη μέση του δάσους· θα έχεις παρέα.»

«Ναι, ευχαριστώ πολύ, Πρόμαχε,» μούγκρισε η Λαρβάκι.

Ο Εθέλδιρ και οι άλλοι έφυγαν, αφήνοντάς την μαζί με τον μισθοφόρο που καθόταν πίσω της στον γιγαντόλυκο.

Ύστερα από λίγη ώρα έφτασαν στο μέρος που ο Εθέλδιρ θυμόταν ότι βρισκόταν η παλιά βάση των επαναστατών. Ο προβολέας του δίκυκλού του φώτιζε κάτι μεγάλους βράχους μέσα στο δάσος, καλυμμένους με λειχήνες και αναρριχώμενα φυτά.

Η Ζιρίνα θυμόταν επίσης αυτό το μέρος. Είχε έρθει παλιότερα, όταν πολεμούσαν τους Παντοκρατορικούς. «Είσαι σίγουρος ότι κανένας πια δεν κατοικεί εδώ;» ρώτησε.

«Ποιος να κατοικεί;» αποκρίθηκε ο Εθέλδιρ. «Μόνο εμείς ξέραμε για τη βάση.»

«Δε βλέπω καμια είσοδο,» είπε η Βαλνάμνιρ'μορ.

«Αυτό είναι το όλο θέμα, μάγισσα: να *μην* τη βλέπεις.» Ο Εθέλδιρ οδήγησε το δίκυκλό του προς τους βράχους και φάνηκε στους άλλους να πηγαίνει, κατά παράδοξο τρόπο, πιο βαθιά μέσα τους απ'ό,τι λογικά θα μπορούσε, σαν κάτι να μην ήταν σωστό με την προοπτική του χώρου. Ύστερα, ο Εθέλδιρ έστριψε αριστερά και χάθηκε από τα μάτια της.

«Κάποιου είδους ενδοδιάσταση;» έκανε η Βαλνάμνιρ'μορ, ανάβοντας φακό τώρα που ο προβολέας του δίκυκλου δεν ήταν πια εδώ για να φωτίζει.

Η Ζιρίνα γέλασε. «Όχι,» είπε. «Μια οφθαλμαπάτη του τοπίου, απλώς. Ελάτε πίσω μου.» Έβαλε τη Μαύρη Γούνα να προχωρήσει.

Την ακολούθησαν, και διαπίστωσαν πως ένα τμήμα των βράχων βρισκόταν πιο μακριά απ'ό,τι φαινόταν. Περνούσες, ουσιαστικά, ανάμεσα από τους πρώτους βράχους κι έφτανες σε άλλους βράχους που κρύβονταν από πίσω τους. Και όταν ήσουν εκεί έβλεπες ότι αριστερά η γη κατηφόριζε, καταλήγοντας σ'ένα σκοτεινό στόμιο. Ένα *μεγάλο* στόμιο. Μπορούσε να περάσει φορτηγό από εδώ· ο χώρος δεν ήταν στενός. Η Ζιρίνα είχε δει, παλιότερα, οχήματα να μπαίνουν και να βγαίνουν από τη βάση των επαναστατών.

Ο Εθέλδιρ, επάνω στο δίκυκλό του, τους περίμενε στην αρχή της σπηλιάς, σαν στοιχειό κρυμμένο μέσα στους βράχους.
«Νόμιζαν ότι είναι ενδοδιάσταση,» είπε η Ζιρίνα, πλησιάζοντάς τον, υπομειδιώντας κάτω απ'την κουκούλα της κάπας της.
«Δε με εκπλήσσει.»
Κατέβηκαν μέσα στο σπηλαιώδες στόμιο, φωτίζοντας και έχοντας όπλα στα χέρια γιατί ποτέ κανείς δεν πρέπει να είναι απρόσεχτος. Φτάνοντας κάτω, όμως, η Ζιρίνα και ο Εθέλδιρ είδαν ότι κανένας άνθρωπος δεν βρισκόταν στη βάση. Τα πάντα ήταν σκοτεινά και εγκαταλειμμένα. Ο πρώην Πρόμαχος κατέβηκε από το δίκυκλό του, πλησίασε κάτι διακόπτες στον τοίχο, και πάτησε έναν. Ενεργειακές λάμπες άναψαν, αποκαλύπτοντας έναν χώρο με διάφορα παρατημένα αντικείμενα και εξοπλισμούς μικρής αξίας.
«Υπάρχουν ακόμα ενεργειακές φιάλες συνδεδεμένες με το κεντρικό σύστημα;» είπε η Ζιρίνα, πηδώντας από τη ράχη της Μαύρης Γούνας.
«Για να βλέπεις ν'ανάβουν τα φώτα... Δε θυμάμαι να αποσυνδέσαμε τις τελευταίες· μόνο να πήραμε όσες ήταν στην αποθήκη.»
«Πού ν'αφήσουμε τους εξοπλισμούς μας;» ρώτησε ο τεχνουργός του Φύλακα, που ονομαζόταν Αρθάκιν. Εννοούσε τα μηχανήματα που είχαν φέρει για να στήσουν τον τηλεοπτικό σταθμό.
«Ελάτε από δω,» είπε ο Εθέλδιρ, βαδίζοντας προς το Κέντρο της βάσης.
Οι πράκτορες του Φύλακα, κατεβαίνοντας από τους γιγαντόλυκούς τους, τον ακολούθησαν μαζί με τη Ζιρίνα.
Περνώντας μέσα από ένα στόμιο, βρέθηκαν σε μια σπηλιά που, υπό τον φωτισμό των ενεργειακών λαμπών, φαινόταν να περιέχει μερικά ξύλινα έπιπλα, μια στοίβα από καλώδια σε μια γωνία, και μια παλιά κονσόλα πάνω σ'ένα γραφείο.
«Τηλεπικοινωνιακό κέντρο ήταν αυτό;» ρώτησε ο Αρθάκιν.
Ο Εθέλδιρ κούνησε το κεφάλι. «Δε μπορούσαμε να βγάλουμε κεραία επάνω· ήταν πολύ επικίνδυνο. Απλώς εδώ βάζαμε διάφορους μηχανικούς εξοπλισμούς.»
«Εμείς,» είπε ο Αρθάκιν, «θα *πρέπει* να στήσουμε κεραία. Δεν γίνεται αλλιώς.»

«Εννοείται. Δεν είμαστε στον καιρό της Παντοκρατορικής Κατοχής. Αν και οι Χαρνώθιοι, βέβαια, υποθέτω πως θα ψάξουν γι'αυτό το μέρος όταν ξεκινήσετε να εκπέμπετε.»

Ο Αρθάκιν και οι άλλοι άρχισαν να τοποθετούν τους εξοπλισμούς τους στο πάτωμα και στα έπιπλα.

Η Ζιρίνα αισθάνθηκε κάτι πάνω στη δεξιά της μπότα. Κοίταξε και είδε ένα γκρίζο έντομο με κοφτερές δαγκάνες το οποίο είχε ήδη καταστρέψει, με μεγάλη ευκολία, το πετσί του υποδήματος.

Κοκαλοφάγος! Η Ζιρίνα, με μια τρομαγμένη τσυρίδα, τίναξε το πόδι της με δύναμη για να πετάξει μακριά το έντομο. Αλλά αυτό δεν έφυγε.

Ο Εθέλδιρ γύρισε και είδε τι συνέβαινε. Άρπαξε αμέσως το πόδι της ενώ ήταν ακόμα στον αέρα και τράβηξε τη μπότα, βγάζοντάς την και ρίχνοντάς την παραδίπλα. Η κάλτσα της ήταν ήδη σκισμένη και μπλε αίμα την είχε ποτίσει. Η όψη της ήταν κατατρομαγμένη· η αναπνοή της είχε κοπεί.

«Κοκαλοφάγος!» είπε ο Εθέλδιρ, δείχνοντας την πεσμένη μπότα.

Ο ένας από τους δύο μισθοφόρους στράφηκε, πυροβολώντας το υπόδημα με το πιστόλι του, διαλύοντάς το. Ο άλλος μισθοφόρος το πλησίασε και το σκάλισε με το σπαθί του, διατηρώντας απόσταση ασφαλείας. «Δεν τον σκότωσες,» είπε. «Έχει φύγει.»

Όλοι τους ήξεραν πόσο επικίνδυνοι ήταν οι κοκαλοφάγοι. Το έντομο μπορούσε μέσα σε δευτερόλεπτα να χωθεί κάτω από το δέρμα σου και ν'αρχίσει να τρώει τα κόκαλά σου. Άνθρωποι είχαν χάσει δάχτυλα, πόδια και χέρια ολόκληρα, προτού καταφέρουν να σκοτώσουν τον κοκαλοφάγο. Και πολλοί, φυσικά, είχαν πεθάνει. Το έντομο, παρότι σχετικά μικρό (περίπου όσο η μισή παλάμη της Ζιρίνα), ήταν αδηφάγο. Μπορούσε να φάει ακόμα κι όλα τα κόκαλα ενός ενήλικα μέχρι να χορτάσει.

«Βρείτε τον!» είπε η Βαλνάμνιρ'μορ. «Βρείτε τον! Πώς θα μείνουμε εδώ μέσα;» Είχε κι εκείνη τραβήξει το πιστόλι της.

Άρχισαν όλοι να φωτίζουν στο πάτωμα και στους τοίχους με τους φακούς τους. Αλλά πουθενά δεν έβλεπαν τον κοκαλοφάγο. Είχε εξαφανιστεί.

«Δε μπορείς, κάπως, να τον ανιχνεύσεις με τη μαγεία σου;» ρώτησε η Ζιρίνα, πατώντας επιφυλακτικά στο έδαφος με το καλτσοντυ-

μένο πόδι της, φοβούμενη ότι ίσως το έντομο να ερχόταν για να συνεχίσει το γεύμα του.

Η Βαλνάμνιρ’μορ κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Μόνο κάποιος που ξέρει βιοσκοπικά ξόρκια πιθανώς να μπορεί.»

«Θα πρέπει να προσέχουμε,» είπε ο τραυματισμένος μισθοφόρος.

«Να *προσέχουμε;*» έκανε η Βαλνάμνιρ. «Πρέπει να το *βρούμε.*»

«Σε καμια τρύπα θάχει χωθεί· πού να το βρούμε, μάγισσα;»

«Υπάρχει ένα δηλητήριο για τους κοκαλοφάγους,» είπε ο άλλος μισθοφόρος. «Μπορείς να μας φέρεις μια ποσότητα;» ρώτησε τον Εθέλδιρ.

«Ναι, το έχω ακούσει ότι υπάρχει. Θα σας φέρω.»

«Δηλαδή,» είπε η Βαλνάμνιρ, «θα διανυκτερεύσουμε τώρα εδώ, μαζί μ’αυτό το τέρας;»

«Μην κάνεις έτσι, μάγισσα,» προσπάθησε να την καθησυχάσει ο τραυματισμένος μισθοφόρος· «θα φυλάμε σκοπιές.»

Η Ζιρίνα είπε: «Έχω ακούσει κάπου ότι δεν αντέχουν τη μυρωδιά των ενεργειακών υγρών. Αν ανοίξετε μια ενεργειακή φιάλη και χύσετε κάποιο από το περιερχόμενό της γύρω από εκεί όπου θα κοιμηθείτε, ίσως αυτό να σας προστατέψει.»

«Είσαι σίγουρη;» τη ρώτησε η Βαλνάμνιρ’μορ.

Η Ζιρίνα ανασήκωσε τους ώμους. «Το έχω ακούσει,» επανέλαβε.

Οι νεκροί δεν ήταν και τόσοι πολλοί, αλλά το στράτευμα βρισκόταν σε ανάστατη κατάσταση. Αποκλείεται να μπορούσε να ξεκινήσει αύριο την πολιορκία της Φάνρηβ: το έλεγαν και η Μάρναλιθ και όλοι οι υποστράτηγοι, οι αρχηγοί των φουσάτων από τις διάφορες πόλεις της Κοινοπολιτείας των Τεσσάρων Δασών.

Ο Γάρταλιν, ο πλανιερέας του Νούρκας, έκανε μια τελετή στο κέντρο του στρατοπέδου, επικαλούμενος τη δύναμη του θεού του για να εμψυχώσει τους μαχητές του Φύλακα. Και η δέησή του φαινόταν να έχει αποτέλεσμα, παρατηρούσε ο Άσραδλιν βλέποντας τους μισθοφόρους να το θεωρούν αυτό ως σημάδι ότι τώρα όλα θα ήταν καλά, ότι δεν θα έρχονταν άλλοι σκοτεινοί δαίμονες για να τους κυνηγήσουν.

«Οι Χαρνώθιοι πέτυχαν, όμως, εκείνο που ήθελαν,» είπε δυσαρεστημένα. «Μας καθυστέρησαν. Γιατί δεν μπορεί να ήθελαν τίποτα περισσότερο από αυτό.»

«Αυτό ήθελαν· δεν υπάρχει αμφιβολία,» αποκρίθηκε η Μάρναλιθ, καθώς στέκονταν γύρω από μια φωτιά, κοντά στη σκηνή της Ναλτάμα, εκείνη, ο Άσραδλιν, και ο Βάρναλιρ. Ο Σάρμαλκιρ ήταν καθισμένος σ'ένα σκαμνί, με μια κούπα κρασί στα χέρια. Είχε τραυματιστεί μέσα στη σκιαμαχία. Ο δεξής του ώμος ήταν δεμένος με επίδεσμο, και το τραύμα δεν ήταν ελαφρύ. Αν ήταν λίγο πιο κάτω, ο αδελφός του Φύλακα θα είχε χτυπηθεί στη θωρακική κοιλότητα.

«Η Αρχόντισσα δεν τρόμαξε από την επιστολή μου, όπως φαίνεται,» είπε ο Άσραδλιν. «Ούτε αποπροσανατολίστηκε.» Την είχε απειλήσει ότι μεγάλο κακό θα συνέβαινε αν δεν εγκατέλειπε την πόλη, αλλά δεν είχε προσδιορίσει τι *είδους* μεγάλο κακό θα ήταν αυτό, πιστεύοντας ότι εκείνη θα υπέθετε, φυσικά, πως Κλέφτες της Πνοής θα επιτίθονταν σε ανθρώπους της μέσα στην πόλη, ή ακόμα και στην ίδια. «Ή αυτή ή ο Στρατηγός της είναι πιο έξυπνοι απ'ό,τι νομίζουμε–»

«Ο Στρατηγός της το σχεδίασε, Φύλακά μου,» είπε ο Βάρναλιρ· «είναι βέβαιο.»

«Όπως και νάχει,» είπε ο Άσραδλιν, «δεν θα έπρεπε να τους είχαμε στείλει καμία επιστολή. Δε χρειάζονται προειδοποιήσεις σε τέτοιους εχθρούς. Από δω και πέρα, καλό θα ήταν να μας γίνει μάθημα.»

Η Μάρναλιθ κατένευσε. «Συμφωνώ, Άσραδλιν.» Ποτέ δεν τον αποκαλούσε *Εξοχότατε* ή *Φύλακά μου*, από τότε που είχε παντρευτεί την αδελφή της.

«Εσύ είσαι 'ντάξει;» τη ρώτησε ο Άσραδλιν ρίχνοντας μια ματιά στο τραύμα στον δεξή μηρό της, που ο επίδεσμος που το τύλιγε ήταν κρυμμένος τώρα κάτω από γκρίζο, πέτσινο παντελόνι. Γνώριζε πως η Μάρναλιθ είχε ήδη πρόβλημα με το αριστερό της πόδι. Είχε σπάσει τον γοφό της ύστερα από ένα χτύπημα, κατά τον μεγάλο πόλεμο εναντίον των Παντοκρατορικών, κι ακόμα κούτσαινε λίγο από εκείνη τη μεριά.

«Δεν είναι τίποτα,» αποκρίθηκε η Στρατηγός. «Βασική αρτηρία δεν χτυπήθηκε και ούτε το κόκαλο έχει σπάσει ή ραγίσει· το έλεγξε Βιοσκόπος. Θα περάσει.»

Ο Άσραδλιν ένευσε, περιμένοντας τέτοια απάντηση, γιατί είχε δει ότι η Μάρναλιθ βάδιζε χωρίς ιδιαίτερη δυσκολία. Περισσότερο έμοιαζε να κουτσαίνει από την αριστερή μεριά, ως συνήθως, παρά από τη δεξιά.

«Πάω να κοιτάξω τη Ναλτάμα,» είπε ο Φύλακας, και, αφήνοντάς τους κοντά στη φωτιά, κατευθύνθηκε προς τη σκηνή της αδελφής του παραδίπλα. Η φρουρός που στεκόταν απέξω έκλινε το κεφάλι της σε χαιρετισμό. Εκείνος παραμέρισε την κουρτίνα και μπήκε.

Η Ναλτάμα ήταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι της, σκεπασμένη με μια κουβέρτα. Δεν είχε ανακτήσει ακόμα τις αισθήσεις της. Επάνω στο κεφάλι της ήταν ένα επίθεμα βρεγμένο με νερό και θεραπευτικά βοτάνια. Η Καλφίριθ καθόταν κοντά της, σ᾽ένα σκαμνί.

Σηκώθηκε μόλις ο Άσραδλιν μπήκε.

«Ξύπνησε καθόλου;» ρώτησε εκείνος.

Η πρασινόδερμη κοπέλα κούνησε το κεφάλι. «Καθόλου, Φύλακά μου.»

Ο Βιοσκόπος που είχε ελέγξει τη Ναλτάμα είχε πει στον Άσραδλιν ότι η αδελφή του δεν πρέπει να είχε τίποτα το σοβαρό· απλώς είχε κουραστεί και είχε ζαλιστεί. Δεν υπήρχαν σπασμένα αγγεία στο κεφάλι της. Γιατί, τότε, δεν είχε ανοίξει τα μάτια της ακόμα;

«Μόλις ξυπνήσει να με ειδοποιήσεις.» Αν η Ναλτάμα είχε πάθει κάτι ύστερα από αυτή την ιστορία, κάποιος θα το μετάνιωνε πικρά. Αν όχι ο Έρανκουρ᾽μορ – ο οποίος σίγουρα δεν θα ήθελε ποτέ η μάγισσα να πάθει κακό – τότε οι τρισκατάρατοι Χαρνώθιοι!

Η Λαρβάκι ήταν ακόμα δεμένη στο δέντρο, και ο μισθοφόρος στεκόταν κοντά της, πλάι στον γιγαντόλυκό του, μιλώντας μαζί της. Κι οι δυο τους χαμογελούσαν· πρέπει να συζητούσαν κάτι ευχάριστο για να περάσει η ώρα.

Η Λαρβάκι, ακούγοντας μάλλον τη μηχανή του δίκυκλου, είπε: «Ήρθαν;»

«Ήρθαμε,» αποκρίθηκε ο Εθέλδιρ, κι έκανε νόημα στον μισθοφόρο ότι ήθελε να του μιλήσει από κοντά.

Ο μισθοφόρος τον πλησίασε, και εκείνος τού ψιθύρισε πώς να πάει στην παλιά βάση. Του εξήγησε ότι ο ένας από τους άλλους μισθοφόρους τον περίμενε απέξω.

«Εντάξει,» αποκρίθηκε ο πράκτορας του Φύλακα, «πηγαίνω.» Πλησίασε τον γιγαντόλυκό του κι ανέβηκε στη ράχη του. «Αντίο, Λαρβάκι. Ίσως να ξανασυναντηθούμε.»

«Φεύγεις πάνω που γνωριστήκαμε;» αποκρίθηκε εκείνη.

Ο γιγαντόλυκος του μισθοφόρου έτρεξε μες στα σκοτάδια του Χαμηλού Δάσους, αφήνοντας τον Εθέλδιρ και τη Ζιρίνα μόνους με την πορφυρόδερμη γυναίκα.

«Τι θα γίνει; Θα με λύσετε ή θα μ'εγκαταλείψετε στα θηρία;»

Ο Εθέλδιρ έλυσε το μαντήλι που της σκέπαζε τα μάτια και έκοψε το σχοινί που την κρατούσε δεμένη στο δέντρο. «Θα έρθεις μαζί μας.»

«Στη Φάνρηβ;»

«Πού αλλού;»

Η Λαρβάκι αναστέναξε. «Γιατί; Ήθελα να φύγω. Ο αδελφός σου μου το υποσχέθηκε.»

«Δεν είμαι ο αδελφός μου. Και νομίζω ότι θα μπορούσες να μας φανείς χρήσιμη, τώρα που θα έχουμε να κάνουμε με τον Στρατηγό.»

«Δε φοβάσαι ότι θα σας προδώσω για να εξιλεωθώ στα μάτια του; Για να με ξαναπάρει κοντά του;»

«Θα ήσουν ανόητη να το κάνεις αυτό.»

«Γιατί;»

«Ποιος είν' ο λόγος που ήσουν με τον Στρατηγό, Λαρβάκι; Επειδή σου πρόσφερε προστασία, σωστά; Προστασία από τους επαναστάτες.»

«Δε μου την πρόσφερε ο Στρατηγός· η Αρχόντισσα μού την πρόσφερε. Ο Στρατηγός... μας εκβίαζε όλους, ουσιαστικά. Όλους τους πρώην Παντοκρατορικούς. Για να κάνουμε τις κρυφές δουλειές του. Το ήξερε ότι είμαστε ευάλωτοι, ότι ανά πάσα στιγμή μπορούσε να μας δώσει σ'αυτούς που μας θέλουν νεκρούς. Και γνωρίζεις πόσοι ζητάνε το αίμα μας στη Φάνρηβ. Είσαι κι εσύ ένας απ'αυτούς, δεν είσαι;»

«Δεν έχω χύσει ακόμα το αίμα σου, Λαρβάκι. Ούτε σκοπεύω, αν δεν μου δώσεις λόγο να το κάνω.»

«Αν όμως με συναντούσες στην πόλη, προτού γίνουν όσα έγιναν τώρα–»

«Μη μου κάνεις υποθετικές ερωτήσεις,» τη διέκοψε ο Εθέλδιρ. «Ήσουν, λοιπόν, με την Αρχόντισσα επειδή σου πρόσφερε προστασία· και ήσουν, συγχρόνως, με τον Στρατηγό για να συνεχίσει να υφίσταται η προστασία αυτή. Τι θα έλεγες αν σου πρότεινα να συμμαχήσεις μ'εμάς για να έχεις *μόνιμη* προστασία για πάντα στη Φάν-

ρηβ; Το ξέρεις ότι, αν δηλώσω πως είσαι φίλη μου, θα γίνεις στιγμιαία φίλοι όλων των πρώην επαναστατών.»

«Ακόμα και του αδελφού σου;»

«Εντάξει,» παραδέχτηκε ο Εθέλδιρ, «οι αυτονομιστές αποτελούν εξαίρεση. Κι εμένα αυτοί μπορεί να με σκοτώσουν, αν υπάρξει αιτία. Αλλά όλοι οι υπόλοιποι δεν θα σε βλέπουν εχθρικά. Τι λες;»

Η Λαρβάκι το σκέφτηκε για μερικές στιγμές, σταυρώνοντας τα χέρια της μπροστά της. Αν έφευγε από τη Μοργκιάνη, αν πήγαινε σε άλλες διαστάσεις, δεν ήταν σίγουρη τι θα έκανε εκεί. Υπηρετούσε τόσα χρόνια την Παντοκράτειρα ως πράκτοράς της, και τώρα η Συμπαντική Παντοκρατορία είχε διαλυθεί· η Λαρβάκι (όπως και πολλοί παρόμοιοί της) είχε χάσει το κέντρο που την κατεύθυνε. Αισθανόταν να παραδέρνει. Ακόμα και στην πατρίδα της, τη Φεηνάρκια, δεν ήξερε τι μπορούσε να πάει να κάνει. Είχε πάρα πολύ καιρό να την επισκεφτεί. Και πιθανώς να την έβρισκε εχθρική προς εκείνη, ειδικά αν κάπως γινόταν φανερό ότι κάποτε η Λαρβάκι είχε υπηρετήσει την Παντοκράτειρα.

Ατένιζε τη γη μπροστά στα πόδια της καθώς και τα σκοτάδια του Χαμηλού Δάσους, ενόσω σκεφτόταν. Τώρα έστρεψε πάλι το βλέμμα της στο μονόφθαλμο πρόσωπο του Εθέλδιρ – το πρόσωπο του πρώην Προμάχου της Επανάστασης – που δεν της έμοιαζε πλέον με το πρόσωπο ενός εχθρού.

«Είμαι μαζί σου, Πρόμαχε,» είπε, και του έδωσε το χέρι της.

Ο Εθέλδιρ το έσφιξε. «Καλωσόρισες στην Επανάσταση.»

«Νόμιζα ότι η Επανάσταση είχε τελειώσει.»

«Κι εγώ το ίδιο,» είπε μουντά ο Εθέλδιρ.

Η Ζιρίνα, καθισμένη στη ράχη της Μαύρης Γούνας, κοίταζε τη Λαρβάκι με καχυποψία. Απορούσε που ο Εθέλδιρ ήταν τόσο πρόθυμος να την εμπιστευτεί, αυτήν, μια πράκτορα της Παντοκράτειρας! Μια γυναίκα που, παλιά, αν τους έπιανε στα χέρια της, θα τους παρέδιδε σε δεσμοφύλακες και βασανιστές. Μια γυναίκα που μπορούσε, άνετα, να είχε κάνει τα ίδια που έκανε η Νικόλ βάζοντας έναν κοριό μέσα στο μάτι του Εθέλδιρ.

Τι έχει στο μυαλό του;

Εγώ είμαι ένας απλός κλέφτης, της έλεγε πολλές φορές, αλλά ο δαιμονισμένος γιος του Ιουράσκε σίγουρα *δεν* ήταν «απλός».

6

Γενικό Συνέδριο· οι Διαιρεμένοι Αιρετοί· η Έκκληση της Αρχόντισσας· τα Χτυπήματα της Χαρκάνιθ· Ένα Μυστηριώδες Μήνυμα· Ονειροσκεύασμα

Σήμερα θα γινόταν το Γενικό Συνέδριο, και τον είχαν ειδοποιήσει από χτες το απόγευμα. Κανονικά, θα έπρεπε να είχε γίνει πριν από δύο ημέρες αλλά είχε, φυσικά, αναβληθεί λόγω της δολοφονίας του Φεντάκιρ ωλ Τάρεκ, του Αιρετού της Συντεχνίας των Μηχανικών. Ο καινούργιος Αιρετός, που είχε εκλεγεί εσπευσμένα, ήταν κάποιος ονόματι Ύρελκουρ αλ Πέρντεκαβ, για τον οποίο ο Άλφεντουρ δεν γνώριζε τίποτα. Από τον ίδιο οίκο, όμως, ήταν και η Σαρκάλα, η Αιρετή της Συντεχνίας των Υπαλλήλων, δηλωμένη υποστηρίκτρια της Αρχόντισσας. Ο Άλφεντουρ, επομένως, υπέθετε ότι ίσως κι ο Ύρελκουρ να είχε παρόμοιες πεποιθήσεις. Αν και αυτό δεν μπορεί να ήταν βέβαιο, ασφαλώς.

Είχε προσπαθήσει να επικοινωνήσει με τη Ζιρίνα χτες, στέλνοντάς της μήνυμα μέσω *σίρκι'θ* – θέλοντας να της μιλήσει για τον νέο Αιρετό αλλά και για τις δολοφονίες που είχαν συμβεί στην πόλη – όμως εκείνη δεν είχε απαντήσει. Πρέπει να είχε άλλες δουλειές. Ο Άλφεντουρ είχε δει τον διαπληκτισμό της με την Αρχόντισσα την αντιπροχτεσινή νύχτα στον *Ανοιχτό Δίαυλο*. Ήλπιζε η Ζιρίνα να μην είχε τίποτα άσχημα μπλεξίματα με τους Χαρνώθιους. Μάλλον δεν θα τολμούσαν να την πειράξουν φανερά, αλλά κρυφά ποιος ξέρει τι μπορεί να έκαναν; Αν έπαιρνε κανείς ως παράδειγμα ό,τι είχαν κάνει στον Εθέλδιρ....

Τέλος πάντων. Ο Άλφεντουρ πίστευε ότι θα την έβλεπε σήμερα. Αυτό το Γενικό Συνέδριο της Φάνρηβ, αναμφίβολα, θα είχε μεγάλο ενδιαφέρον για όλους. Τόσοι καινούργιοι Αιρετοί, και τόσες εντάσεις στην πόλη...

Ευτυχώς, χτες δεν είχαν γίνει άλλες δολοφονίες· ή, αν είχαν γίνει, τα τηλεοπτικά κανάλια, οι ραδιοφωνικοί σταθμοί, και οι εφημερίδες

δεν είχαν αναφέρει τίποτα. Ο Άλφεντουρ αναρωτιόταν αν πράγματι ήταν ο Φύλακας που είχε στείλει τους Κλέφτες της Πνοής, ή αν και γι'αυτό έφταιγαν – ως συνήθως – οι αυτονομιστές, οι αγαπημένοι δαίμονες του Ιουράσκε σ'ετούτη την πόλη. Η Ζιρίνα, πάντως, είχε ισχυριστεί δημοσίως ότι δεν ήξερε τίποτα. Ή κάλυπτε τον Φύλακα, ή ο Φύλακας ήταν αθώος, ή η Αιρετή δεν είχε λάβει καμία γνώση. Η Αρχόντισσα, ασφαλώς, την είχε αποκαλέσει ψεύτρα. Όπως και η Ζιρίνα είχε αποκαλέσει ψεύτρα την Αρχόντισσα σχετικά με το θέμα του Εθέλδιρ και της Νικόλ.

Της Νικόλ, που είχε, σύμφωνα με το διάγγελμα της Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ, δραπετεύσει και την έψαχναν... Ακόμα κι ο Άλφεντουρ δυσκολευόταν να το πιστέψει αυτό. Η Αρχόντισσα της Φάνρηβ έπαιζε πολύ επικίνδυνο παιχνίδι. Ο Άλφεντουρ δεν θα περίμενε κάτι τέτοιο από εκείνη. Την είχε για πιο πονηρή, και για πιο αδίστακτη. Τόσο πολύ την ενδιέφερε να σώσει ένα από τα πιόνια της, που δεν υπολόγιζε το πολιτικό κόστος;

Ναι, αυτό το Γενικό Συνέδριο θα είχε πολύ ενδιαφέρον.

Ελπίζω μόνο, σκέφτηκε ο Άλφεντουρ καθώς τελείωνε με την ενδυμασία του, *να μη μας χτυπήσουν πάλι με ενεργειακό κανόνι ή κάποιο άλλο όπλο ή εκρηκτικό μηχανισμό...* Και δεν ήξερε αν αστειευόταν με τους θεούς ή όχι.

Βγήκε στο σαλόνι της σουίτας, όπου τον περίμεναν ο Θάλβακιρ, η Αζουρίτα, και η Ζέρκιλιθ, όλοι τους έτοιμοι για αναχώρηση.

Ο πρασινόδερμος σωματοφύλακας φορούσε μαύρη τουνίκα, γκρίζο παντελόνι, καφετιές μπότες, λαδιά κάπα, κι από τη ζώνη του κρεμόταν το πιστόλι του που ήταν τριπλής λειτουργίας. Κάτω από τα ρούχα του, όπως πάντα, θα κρυβόταν ο αλεξίσφαιρος θώρακας με τη λεπτή αλυσιδωτή επένδυση, καθώς και διάφορα μικρά όπλα.

Οι δύο μαυρόδερμες δίδυμες ήταν ντυμένες όμοια μεταξύ τους, με μακριά φορέματα, κοντούς μανδύες, και γοβάκια. Τα κατάλευκα μαλλιά τους ήταν φτιαγμένα σύμφωνα με τη μόδα της σταυρωτής κόμης. Τα μάτια τους κρύβονταν πίσω από ασημόχρωμα γυαλιά. Θα ήταν ακόμα και για τον Άλφεντουρ δύσκολο να τις ξεχωρίσει αν η Αζουρίτα δεν είχε μια καρφίτσα με αζουρίτη πιασμένη στο αριστερό της πέτο.

Κι οι τρεις τους είχαν όψεις πλήρως επαγγελματικές τώρα, αν και ο Άλφεντουρ νόμιζε πως μπορούσε να διακρίνει ένα λεπτό μειδίαμα

στα άκρα του στόματος της Ζέρκιλιθ όποτε εκείνη έστρεφε το βλέμμα της προς τον Θάλβακιρ. Χτες βράδυ, ο διπλωμάτης είχε ακούσει τις δίδυμες να ερωτοτροπούν στο δωμάτιό τους με τον σωματοφύλακά του. Ύστερα από αρκετό καιρό που τον γλυκοκοίταζαν, όχι μόνο σε τούτη τη διπλωματική αποστολή, είχε επιτέλους συμβεί. Και πρέπει να είχαν περάσει καλά οι τρεις τους· οι θόρυβοι δεν είχαν πάψει νωρίς. Ο Άλφεντουρ καθόταν και κάπνιζε την πίπα του, διαβάζοντας ένα μυθιστόρημα, και τους άκουγε θέλοντας και μη.

Οι δίδυμες, παλιότερα, το είχαν κάνει φανερό ότι τον συμπαθούσαν κι εκείνον. Παραπάνω από μια φορά είχαν υπονοήσει ότι μπορούσαν να τον υπηρετήσουν με *οποιονδήποτε* τρόπο επιθυμούσε: και ο Άλφεντουρ καταλάβαινε τι εννοούσαν, γιατί ήταν συνήθως νύχτα κι εκείνες ελαφρά, προκλητικά ντυμένες. Αλλά τίποτα δεν είχε ποτέ συμβεί. Προτιμούσε να κρατά τους διπλωματικούς συνεργάτες του απλά και μόνο συνεργάτες, ειδικά ύστερα από τόσες ερωτικές σχέσεις που είχαν άσχημη κατάληξη στη ζωή του. Δε θα ήθελε να γίνει κάτι τέτοιο και με την Αζουρίτα και τη Ζέρκιλιθ. Θα έπρεπε μετά να πάψει να τις παίρνει μαζί του ως βοηθούς, κι αυτό θα ήταν μεγάλη απώλεια, γιατί ήταν πολύ ικανές στη δουλειά τους και τις εκτιμούσε ιδιαίτερα.

«Πάμε;» ρώτησε, επί του παρόντος.

Ο Θάλβακιρ κατένευσε. Η Αζουρίτα αποκρίθηκε: «Όλα είναι έτοιμα, κύριε Άλφεντουρ.»

«Ελπίζω να κοιμηθήκατε καλά, απόψε,» είπε ο Άλφεντουρ.

Έμοιαζαν κι οι τρεις τους, προς στιγμή, με έφηβοι που τους είχε πιάσει να κάνουν κάποια σκανταλιά. Ήταν δυνατόν να νόμιζαν ότι δεν είχε ακούσει τίποτα; ότι βρισκόταν σε τόσο βαθύ λήθαργο;

Βγήκαν από τη σουίτα και κατέβηκαν στο γκαράζ του *Καταφύγιου,* όπου ανάμεσα σε άλλα οχήματα ήταν σταθμευμένο και το νοικιασμένο τετράκυκλό τους. Η Αζουρίτα ξεκλείδωσε τις πόρτες και η ίδια κάθισε στη θέση του οδηγού. Ο Θάλβακιρ κάθισε δίπλα της. Ο Άλφεντουρ κάθισε πίσω, μαζί με τη Ζέρκιλιθ.

Καθώς έβγαιναν από το γκαράζ, μπαίνοντας στην Οδό των Ξένων μπροστά από το ξενοδοχείο, ο Θάλβακιρ είπε: «Να είσαι προσεχτικός, Άλφεντουρ. Πολύ προσεχτικός.»

«Το θεωρείς πιθανό να συμβούν πάλι τα ίδια με την άλλη φορά;»

«Είναι ν’αποκλείεις τίποτα σ’ετούτη την πόλη; Προσωπικά, προτείνω να είμαι μαζί σου σε όποια αίθουσα κι αν συγκεντρωθείτε. Δε μ’ενδιαφέρει τι τυπικό ακολουθούν συνήθως· η περιοχή έχει γίνει πολύ επικίνδυνη και είσαι σημαντικός διπλωμάτης της Νάζρηβ.»

«Θα δούμε,» αποκρίθηκε ο Άλφεντουρ. «Μη βιάζεσαι.»

«Ο Θάλβακιρ έχει δίκιο, κύριε Άλφεντουρ,» είπε η Ζέρκιλιθ. Οι δίδυμες σπάνια εξέφραζαν τέτοιες απόψεις· πρέπει να φοβόνταν πραγματικά για την ασφάλειά του.

«Θέλετε κι εσείς να είστε στην αίθουσα της συνεδρίασης;»

«Εμείς δεν χρειάζεται να είμαστε,» είπε η Αζουρίτα, οδηγώντας, «αλλά ο Θάλβακιρ *σίγουρα* πρέπει να είναι.»

Διασχίζοντας την Οδό των Ξένων, έφτασαν εκεί όπου αυτή συναντούσε τη Μακριά Λόγχη: εκεί όπου βρισκόταν οικοδομημένο το Μέγαρο των Αιρετών. Πλησίασαν τον χώρο στάθμευσης και ο Άλφεντουρ μίλησε, από το ανοιχτό παράθυρο δίπλα του, στον φρουρό, ο οποίος απλά ένευσε και τους άφησε να περάσουν. Η Αζουρίτα σταμάτησε το όχημά τους πλάι στα υπόλοιπα που βρίσκονταν εδώ, και αποβιβάστηκαν κλείνοντας τις πόρτες πίσω τους.

Περνώντας από τους φρουρούς της πύλης της αυλής με την ίδια ευκολία, μπήκαν στον προθάλαμο του Μεγάρου, όπου στέκονταν, εκτός από αρκετοί φρουροί του Μεγάρου και μαχητές της Χάρνωθ, η Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ, ο Νάλντιρ ωλ Σέραντεμ, η Ζιρίνα ωλ Φέρενερ, ο Ριλάθιρ αλ Θάρναθ, η Διαμάντω αλ Μάθακρουν (ο Άλφεντουρ είχε δει τη φωτογραφία της στις εφημερίδες κι έτσι την αναγνώριζε), ο Ύρελκουρ αλ Πέρντεκαβ (κι αυτού την όψη στις εφημερίδες την είχε δει), και διάφοροι άλλοι που πρέπει να ήταν βοηθοί, υπάλληλοι, υποστηρικτές.

Η άφιξη του διπλωμάτη της Νάζρηβ δεν έμεινε απαρατήρητη· οι περισσότεροι στράφηκαν προς το μέρος του. Η Κέσριμιθ πλησίασε για να τον χαιρετήσει με την επίσημη χειραψία του Βασιλείου. «Καλημέρα, *νιρλίσα,*» είπε ο Άλφεντουρ.

Η Ζιρίνα τον χαιρέτησε επίσης, το ίδιο και ο Ριλάθιρ. «Καλημέρα,» τους είπε ο Άλφεντουρ. Και, με την πρώτη ευκαιρία, η Ζιρίνα τού ψιθύρισε στ’αφτί: «Συγνώμη που δε μπόρεσα να σου απαντήσω – είχα πολλές δουλειές.» Εκείνος ένευσε, δείχνοντας ότι καταλάβαινε απόλυτα.

«Η Αίθουσα Συνεδριάσεων έχει επισκευαστεί;» ρώτησε, μετά, όχι απευθυνόμενος αποκλειστικά στη Ζιρίνα.

«Δεν έχει επισκευαστεί πλήρως ακόμα,» είπε η Κέσριμιθ (που, από την έκφρασή της, ο Άλφεντουρ δεν ήταν σίγουρος αν είχε προσέξει το γεγονός ότι η Αιρετή τού είχε ψιθυρίσει κάτι στ'αφτί), «οπότε θα πάμε αλλού. Το Μέγαρο έχει αρκετές αίθουσες.»

«Εκτός αυτού,» είπε ο Ριλάθιρ, «δεν θα ήταν ασφαλές να πάμε πάλι στην ίδια αίθουσα.»

«Υπάρχει φόβος για άλλες επιθέσεις;» ρώτησε ο Άλφεντουρ.

«Κανένας δεν μπορεί ποτέ να είναι σίγουρος για τίποτα. Οπότε πρέπει να είναι έτοιμος για τα πάντα.»

Η Κέσριμιθ κοίταζε τον Αιρετό της Συντεχνίας των Κυνηγών με λιγάκι στενεμένα μάτια – παρατήρησε ο Άλφεντουρ – σαν να αναρωτιόταν αν ήξερε κάτι που δεν έλεγε.

Δίπλα στην Αρχόντισσα στεκόταν μια γυναίκα που ο διπλωμάτης δεν αναγνώριζε αλλά δεν μπορεί να ήταν καμια απλή υπηρέτρια ή βοηθός. Μαυρόδερμη με μακριά ξανθά μαλλιά, πολύ καλοντυμένη, σύμφωνα με τη Χαρνώθια μόδα, και με μια λεπτή χρυσή αλυσίδα να ενώνει τα σκουλαρίκια της περνώντας κάτω απ'το σαγόνι.

Η Κέσριμιθ τη σύστησε τώρα στον Άλφεντουρ ως Ολέρια αλ Τορκάνουν. «Η καινούργια μου Αρωγός.»

«Χαίρω πολύ,» είπε ο διπλωμάτης.

«Παρομοίως, κύριε Άλφεντουρ,» αποκρίθηκε η Ολέρια, χαιρετίζοντάς τον όπως τον είχε χαιρετίσει η Κέσριμιθ. «Έχω ακούσει μόνο τα καλύτερα λόγια για εσάς.»

Η Σαρκάλα αλ Πέρντεκαβ ήρθε τότε, η Αιρετή της Συντεχνίας των Υπαλλήλων, χαιρετώντας τους.

«Δόξα στον Νούρκας,» είπε, «είμαστε ακόμα ζωντανοί και μπορούμε να συνεδριάσουμε.» Κι έριξε ένα άγριο βλέμμα προς τη μεριά της Ζιρίνα και των άλλων υποστηρικτών του Φύλακα.

«Να προσέχεις,» της είπε ο Ριλάθιρ.

Τα μάτια της στένεψαν. «Τολμάτε να αστειεύεστε, κύριε; Ύστερα απ'ό,τι έχει συμβεί στην πόλη μας εξαιτίας των ανθρώπων που υποστηρίζετε;»

«Εμείς δεν ξέρουμε τίποτα να έχει συμβεί εξαιτίας των ανθρώπων που υποστηρίζουμε...»

«Είστε όλοι σας ψεύτες και κακοποιοί!»

Η Κέσριμιθ, υπομειδιώντας, πλησίασε τη Σαρκάλα και, αγγίζοντας τους ώμους της, της ψιθύρισε κάτι στ'αφτί. Η Αιρετή ένευσε και δεν τσακώθηκε άλλο με τους αντιπάλους της.

Ο Θάλβακιρ, αν και συνήθως ήταν σιωπηλός σε τέτοιες περιστάσεις, τώρα μίλησε. «Με συγχωρείτε,» είπε, «αλλά θα επιτρέπονται σωματοφύλακες στην αίθουσα όπου θα συνεδριάσετε; Ρωτάω επειδή σκοπεύω να συνοδεύσω τον κύριο Άλφεντουρ. Είναι πολύ σημαντικός διπλωμάτης της Νάζρηβ για να τον εγκαταλείψω ύστερα απ'όσα συμβαίνουν στη Φάνρηβ.»

«Οι άνθρωποι δικαιολογημένα έχουν φοβηθεί,» σχολίασε η Σαρκάλα.

Η Κέσριμιθ τής έκανε νόημα να σωπάσει, και προς τον Θάλβακιρ: «Ασφαλώς και μπορείτε να είστε μαζί μας. Από τη μεριά μου δεν υπάρχει πρόβλημα.» Κοίταξε τους Αιρετούς. «Διαφωνεί κανένας;»

Κανένας δεν διαφώνησε.

Και η Ζιρίνα πρότεινε να πάνε στην αίθουσα. Ούτε και μ'αυτό διαφώνησε κανένας. Έτσι κατευθύνθηκαν προς ένα δωμάτιο που βρισκόταν στο ισόγειο. Στο κέντρο του ήταν τοποθετημένο ένα μεγάλο τραπέζι παρόμοιο μ'αυτό που είχε καταστραφεί: στρογγυλό με μια τετράγωνη προεξοχή στη μια μεριά – η εξέχουσα θέση. Όπου τώρα κάθισε η Κέσριμιθ, και πίσω της έμεινε όρθια η Ολέρια, κοιτάζοντάς τους όλους υπολογιστικά. Η έκφρασή της ήταν, όμως, συγχρόνως λιγάκι φοβισμένη, νόμιζε ο Άλφεντουρ – μάλλον εξαιτίας του ό,τι είχε συμβεί στην προκάτοχό της.

Οι Αιρετοί και ο διπλωμάτης της Νάζρηβ κάθισαν στις άλλες θέσεις του τραπεζιού, ενώ ο Θάλβακιρ έμεινε όρθιος. Η Αζουρίτα και η Ζέρκιλιθ δεν είχαν μπει στην αίθουσα, ούτε και διάφοροι άλλοι που βρίσκονταν στον προθάλαμο.

Μετά από λίγη αναμονή, ήρθαν ο Νάλντιρ ωλ Τασνάλεκ, Αιρετός της Συντεχνίας των Μαντατοφόρων, και ο Φέτανιρ αλ Μαρκάλαθ, Αιρετός της Συντεχνίας των Ξυλουργών – κι οι δυο τους υποστηρικτές του Φύλακα. Στη συνέχεια ήρθε η Χαρκάνιθ αλ Σάρεθουν, Αιρετή της Συντεχνίας των Αγροτών, αδελφή του Κασλάριν (*Τόσο άδικα να χαθεί ο Κασλάριν...* δεν μπόρεσε παρά να σκεφτεί ο Άλφεντουρ. *Τόσο άδικα...*), ένα αίνιγμα σχετικά με το ποιον μπορεί να υποστήριζε. Έπειτα, ήρθε η Ρουμπίνη ωλ Φέρενερ, η Αιρετή της Συντεχνίας των Καλλιτεχνών, στηριζόμενη σε μια πατερίτσα λόγω του

σπασμένου ποδιού της. Και μαζί ήρθαν ο Νέλδουρ αλ Θάρναθ, Αιρετός της Συντεχνίας των Οπλουργών, και η Σμαράγδα ωλ Τάρεκ, Αιρετή της Συντεχνίας των Οδηγών, με το αριστερό της χέρι σε νάρθηκα. Ο Άλφεντουρ αναρωτιόταν αν, μετά τον θάνατο του Κασλάριν, η Σμαράγδα θα συνέχιζε να μιλά υπέρ μιας συνεννοήσεις μεταξύ του Φύλακα και της Αρχόντισσας. Μήπως το γεγονός ότι είχε μπει στην αίθουσα μαζί με τον Νέλδουρ δεν ήταν τυχαίο; Μήπως κι εκείνη τώρα είχε αλλάξει και ήταν εναντίον *και* του Φύλακα *και* της Αρχόντισσας, όπως ο Αιρετός της Συντεχνίας των Οπλουργών; *Θα το μάθουμε σύντομα, υποθέτω…*

Οι φρουροί του Μεγάρου έκλεισαν την πόρτα της αίθουσας, και η Κέσριμιθ είπε: «Η συνεδρίαση μπορεί να ξεκινήσει. Και, επειδή η πόλη μας βρίσκεται σε άμεσο κίνδυνο – οι ίδιες μας οι *ζωές,* όπως αποδείχτηκε πρόσφατα, βρίσκονται σε άμεσο κίνδυνο – δεν θα ήθελα να σπαταλήσουμε χρόνο με μισόλογα. Θα ήθελα να σας ρωτήσω, εξαρχής, ποιοι είστε με το μέρος μου. Ποιοι επιθυμούν την ασφάλεια και την ειρήνη στην πόλη.»

«Ασφάλεια και ειρήνη υπό *τι* καθεστώς;» είπε ο Ριλάθιρ. «Το δικό σας; Η Φάνρηβ είχε για αιώνες τον Φύλακα στη θέση που τώρα εσείς βρίσκεστε, Αρχόντισσά μου. Και δεν ήταν προτεκτοράτο· ήταν μέρος της Κοινοπολιτείας των Τεσσάρων Δασών.»

Η Κέσριμιθ είπε, σταθερά: «Ξεκάθαρα πράγματα, παρακαλώ. Ποιοι από εσάς – από τους Αιρετούς» – μάλλον για να αποκλείσει τον Άλφεντουρ – «είστε με το μέρος μου. Υψώστε το χέρι σας, παρακαλώ.»

Οι γνωστοί ύποπτοι – η Σαρκάλα αλ Πέρντεκαβ και ο Νάλντιρ ωλ Σέραντεμ – ύψωσαν τα χέρια τους, αλλά επίσης και ο Ύρελκουρ αλ Πέρντεκαβ. Όπως είχε υποθέσει ο Άλφεντουρ, ήταν υπέρ της Αρχόντισσας σαν τη συγγενή του, τη Σαρκάλα. Εκείνο, όμως, που εξέπληξε τον διπλωμάτη ήταν το γεγονός ότι ακόμα μία ύψωσε το χέρι της.

Η Χαρκάνιθ.

Θεοί… σκέφτηκε ο Άλφεντουρ. *Αν ο Κασλάριν το έβλεπε αυτό η καρδιά του θα βούλιαζε στα βάθη του Πεινασμένου Σκοταδιού.*

Ο Ριλάθιρ ατένισε τη Χαρκάνιθ εχθρικά. «Σας αρέσουν οι δυνάστες, κυρία μου;»

«Μου αρέσει όποιος μπορεί να προσφέρει ασφάλεια στην πόλη,» αντιγύρισε εκείνη. «Κι αυτός, σίγουρα, δεν είστε εσείς. Ούτε ο Φύ-

λακας, ο οποίος έρχεται να μας πολιορκήσει. Ο οποίος, μέχρι προχτές, δολοφονούσε πολίτες της Φάνρηβ. Μπορεί, μάλιστα, εκείνος να ήταν που χτύπησε και το Μέγαρο των Αιρετών, σκοτώνοντ–»

«Αυτά είναι ανοησίες!» τη διέκοψε η Ζιρίνα. «Ο Φύλακας δεν χτύπησε το Μέγαρο. *Ποτέ* δεν θα το χτυπούσε.»

«Έτσι λες *εσύ*.»

Προτού η Ζιρίνα απαντήσει, η Κέσριμιθ παρενέβη: «Όχι διαπληκτισμός τώρα! Όχι!»

«Να γιατί δεν θέλουμε δυνάστες,» είπε ο Ριλάθιρ, δείχνοντάς την με το δάχτυλό του.

Η Κέσριμιθ τον αγριοκοίταξε. «Οι χειρονομίες και οι εκφράσεις σας να είναι πιο ευγενικές, κύριε Ριλάθιρ.»

«Μπορεί να παρθεί απόφαση εδώ μέσα αν εσείς διαφωνείτε μ'αυτήν, Αρχόντισσά μου;»

«Η Φάνρηβ είναι προτεκτοράτο του Βασιλείου της Χάρν–»

«Σας ρωτάω: μπορεί να παρθεί απόφαση εδώ μέσα αν εσείς–;»

«Γνωρίζετε τον Νόμο,» του είπε η Κέσριμιθ· «είμαι βέβαιη πως δεν χρειάζεται να σας τον θυμίσω.»

«Δυνάστες, όπως λέγαμε...»

Η Κέσριμιθ τον αγνόησε· ρώτησε: «Ποιοι είναι με τον Φύλακα; Να υψώσουν τα χέρια τους.»

Τα αναμενόμενα πρόσωπα ύψωσαν τα χέρια τους. Τα μόνα χέρια που έμειναν κατεβασμένα ήταν αυτά που είχαν ήδη υψωθεί ως απάντηση στην προηγούμενη ερώτηση της Αρχόντισσας, καθώς και τα χέρια δύο Αιρετών ακόμα: του Νέλδουρ και της Σμαράγδας.

Το βλέμμα της Κέσριμιθ στράφηκε επάνω τους. «Εσείς;»

«Γνωρίζετε πολύ καλά τη θέση μου, όλοι σας,» είπε ο Αιρετός της Συντεχνίας των Οπλουργών. «Επιθυμώ ελευθερία για την πατρίδα μου. Μια ελευθερία που ούτε ο Φύλακας θα προσφέρει ούτε, σίγουρα, οι Χαρνώθιοι προσφέρουν.»

«Συμφωνώ με τον Νέλδουρ,» δήλωσε η Σμαράγδα.

Είχα δίκιο, λοιπόν, σκέφτηκε ο Άλφεντουρ· *δεν ήταν τυχαίο που ήρθαν μαζί.* Γι'ακόμα μια φορά, ο Κασλάριν θα είχε απογοητευτεί. Δεν θεωρούσε τις νοοτροπίες και τις τακτικές του Νέλδουρ σωστές.

«Κανονικά,» είπε η Ζιρίνα, «η πόλη τώρα θα έπρεπε ν'ανοίξει τις πύλες της για τον Φύλακα. Οι περισσότεροι μέσα στην αίθουσα τον θέλουμε πίσω.»

«Το Βασίλειο, όμως, δεν τον θέλει εδώ,» είπε η Κέσριμιθ.

«Δυνάστες...» μουρμούρισε ο Ριλάθιρ, εσκεμμένα αναμφίβολα.

«Αυτοί οι ‘δυνάστες’ προσπαθούν να σας σώσουν από την καταστροφή που φέρνουν στην πόλη οι καιροσκόποι και οι μισθοφόροι της Κοινοπολιτείας!» είπε η Κέσριμιθ.

«Φύλαξε την προπαγάνδα σου για τα τηλεοπτικά κανάλια,» πρότεινε ο Ριλάθιρ.

Η Ζιρίνα μειδίασε.

Το βλέμμα της Κέσριμιθ πετούσε φωτιές. «Αν δεν δεχτείτε να φερθείτε πολιτισμένα θα πρέπει να ζητήσω να σας απομακρύνουν από την αίθουσα,» απείλησε.

«Από ποια αίθουσα θα μας απομακρύνεις;» αντιγύρισε ο Ριλάθιρ. «Δική σου είναι; Το Γενικό Συνέδριο των Αιρετών είναι *της Φάνρηβ*· δεν είναι του Βασιλείου σου. Και το καλύτερο που έχεις να κάνεις είναι να εγκαταλείψεις την πόλη μαζί με τους υποτακτικούς σου. Αυτό θα λύσει τα προβλήματα όλων μας. Ούτε αιματοχυσίες ούτε τίποτα. Ειρήνη και ασφάλεια για την πόλη. Αν αυτό είναι που θέλεις–»

Η Κέσριμιθ γέλασε χλευαστικά αλλά μοιάζοντας αληθινά διασκεδασμένη.

Τώρα ήταν η σειρά του Ριλάθιρ να την αγριοκοιτάξει.

«Νομίζεις,» του είπε η Αρχόντισσα, παύοντας τον πληθυντικό, «ότι ο Βασιληάς θα εγκαταλείψει τη Φάνρηβ ακόμα κι αν εγώ δώσω διαταγή να φύγουμε από εδώ; Ο Βασιληάς δεν πρόκειται να εγκαταλείψει ένα τόσο σημαντικό προτεκτοράτο. Θα με αντικαταστήσει, βάζοντας στη θέση μου κάποιον *πραγματικό* δυνάστη. Κάποιον που θα διαλύσει το συμβούλιό σας και θα παίρνει αποφάσεις μόνο με τους Χαρνώθιους συμβούλους του. Και μη νομίζετε ότι λέω ψέματα για να σας επηρεάσω,» τόνισε, απευθυνόμενη τώρα ξεκάθαρα προς όλους. «Αυτό θα συμβεί αν προστάξω να εγκαταλείψουμε τη Φάνρηβ. Έχω, μάλιστα, ήδη ακούσει πολλούς να μου το προτείνουν. Να λένε πως καλύτερα θα ήταν να διαλυθεί το συμβούλιο των Αιρετών.»

«Και νομίζουν οι Χαρνώθιοι φίλοι σου ότι η πόλη θα το ανεχθεί αυτό;» ρώτησε η Ζιρίνα.

«Θα επαναστατήσει;»

«Φυσικά και θα επαναστατήσει. Οι αυτονομιστές, ξαφνικά, θα εκατονταπλασιαστούν!»

«Το ίδιο κι οι Χαρνώθιοι μαχητές. Και αυτό ακριβώς προσπαθώ να αποφύγω, Ζιρίνα,» είπε η Κέσριμιθ. «Την αιματοχυσία. Γι'αυτό και δεν σκοπεύω να διαλύσω το συμβούλιο των Αιρετών. Ποτέ. Εκείνο που σκοπεύω να κάνω είναι, μάλιστα, να σας δώσω περισσότερες ελευθερίες. Αλλά, με το να υπερασπίζεστε τον Φύλακα – τον εχθρό μας – κάνετε τη δουλειά μου πιο δύσκολη.»

«Κοίτα να δεις που, στο τέλος, θα μας αποδείξεις ότι είσαι και η μαμά μας...» είπε ο Ριλάθιρ.

«Δε μπορεί να είμαι η μαμά σου γιατί φαίνεται να είσαι ένας απαράδεκτος γιος του Ιουράσκε.»

«Τώρα, εγώ θα έπρεπε κανονικά να ζητήσω να σε βγάλουν από την αίθουσα.»

«Αλλά αυτό δεν πρόκειται να συμβεί,» τον διαβεβαίωσε η Κέσριμιθ. «Ακούστε με,» είπε. «Όταν σας λέω ότι θέλω το καλό της πόλης, λέω αλήθεια. Το Βασίλειο δεν πρόκειται να εγκαταλείψει το προτεκτοράτο του, ό,τι κι αν συμβεί μ'εμένα. Εγώ, όμως, μπορώ να βοηθήσω ώστε τα πάντα εδώ να βελτιωθούν. Αλλά πρέπει κι *εσείς* να βοηθήσετε–»

«Τι ακριβώς ζητάς, λοιπόν;» ρώτησε ο Ριλάθιρ. «Να πάψουμε να υποστηρίζουμε τον Φύλακα;»

«Ναι,» είπε ευθέως η Κέσριμιθ. «Να φέρετε όσους περισσότερους ανθρώπους μπορείτε προς τη μεριά μου–»

«Αυτό δεν πρόκειται να συμβεί, Αρχόντισσα· μην κάνεις όνειρα.»

Η Κέσριμιθ χτύπησε το χέρι της πάνω στο τραπέζι· τα δαχτυλίδια της αντήχησαν έντονα. «Δεν καταλαβαίνετε ότι–;»

«Δε σε φοβόμαστε επειδή κανείς φασαρία–»

«Δεν ήταν ποτέ ο σκοπός μου να με φοβάστε!»

«Σοβαρά;» είπε η Ζιρίνα. «Και τι έγινε με τον Εθέλδιρ; Του έβαλες πρώτα έναν κοριό μες στο μάτι και–»

«Ο Πρόμαχος δεν είναι επί του θέματος τώρα!»

«Και τι είναι 'επί του θέματος'; Πρώτα, λες ψέματα ότι δεν πρόσταξες να βάλουν κοριό μες στο μάτι του Εθέλδιρ και, μετά, λες ψέματα ότι η Νικόλ δραπέτευσε–»

«Δεν είπα ψέματα σε καμία περίπτωση! Η Νικόλ όντως δραπέτευσε. Προσπαθώ να τη βρω.»

«Τόσο εύκολα δραπετεύει κανείς από τα μπουντρούμια του Μεγάρου των Φυλάκων;» είπε, ειρωνικά, η Ζιρίνα.

«Εμένα, πάντως, δε μου φάνηκε καθόλου εύκολο όταν ήμουν φιλοξενούμενος εκεί,» δήλωσε ο Ριλάθιρ, στο ίδιος ύφος. «Δε μου φάνηκε καν εφικτό να *προσπαθήσω.*»

Η Κέσριμιθ τούς αγνόησε. «Το πρόβλημά μας τώρα είναι ότι ένας στρατός βρίσκεται είκοσι χιλιόμετρα βόρεια της πόλης και, πολύ σύντομα, θα έρθει για να μας χτυπήσει. Έχω κάνει προσπάθειες για να τον καθυστερήσω – αλλά ώς πότε; Κι όταν ο στρατός μάς επιτεθεί, καταλαβαίνετε τι θα γίνει εδώ... Είναι σημαντικό να είμαστε *ενωμένοι,* όχι διαιρεμένοι.»

«Γιατί να μην ενωθούμε όλοι υπέρ του Φύλακα;» έθεσε το ερώτημα η Διαμάντω, προκλητικά.

«Ας πούμε ότι ενώνεστε υπέρ του Φύλακα. Ας πούμε ότι με διώχνετε από την πόλη, ότι διώχνετε όλους τους Χαρνώθιους από εδώ. Μετά, ο Βασιληάς απλά *θα στείλει κι άλλα στρατεύματα*. Δεν θ'αφήσει το προτεκτοράτο να πέσει στα χέρια της Κοινοπολιτείας των Τεσσάρων Δασών. Θέλετε πόλεμο; Νομίζετε ότι αυτό θα βελτιώσει τις συνθήκες στη Φάνρηβ;»

«Νομίζεις ότι οι συνθήκες είναι καλές τώρα;» είπε η Ζιρίνα. «Βρισκόμαστε υπό την κυριαρχία σας – μια κυριαρχία που δημιούργησαν εδώ οι Παντοκρατορικοί – και αυτονομιστές τριγυρίζουν στους δρόμους προκαλώντας καταστροφές.»

«Και δολοφόνοι του Φύλακα σκοτώνουν αθώο κόσμο,» πρόσθεσε η Κέσριμιθ. «Κι ένας εχθρικός στρατός βρίσκεται προ των πυλών μας. Βοηθήστε με να σταματήσουμε αυτό το κακό – κάθε λογικός άνθρωπος δεν θέλει πόλεμο. Και το εμπόριο, επιπλέον, θα ανθίσει. Η Νάζρηβ» – κοίταξε προς στιγμή τον Άλφεντουρ – «ζητά ειρήνη. Και όλοι ξέρουμε ότι η Νάζρηβ και η Φάνρηβ ανέκαθεν εμπορεύονταν καλά μεταξύ τους. Με τον πόλεμο, αυτό θα πάψει. Ο κύριος Άλφεντουρ δεν θέλει πόλεμο.» Και τον ατένισε σαν να τον περίμενε να μιλήσει.

Κι άλλοι τον ατένισαν με τον ίδιο τρόπο. Ανάμεσά τους και η Ζιρίνα.

Ο Άλφεντουρ είπε: «Δεν μπορώ να πάρω θέση υπέρ του Βασιλείου της Χάρνωθ ή υπέρ της Κοινοπολιτείας· το έχω ήδη διευκρινίσει αυτό σε όλους σας. Αλλά, ναι, επιθυμία της Νάζρηβ είναι η επίτευξη της ειρήνης και της καλής εμπορικής συναναστροφής.»

Η Κέσριμιθ είπε στους Αιρετούς: «Ζητάω τη βοήθειά σας. Και υπόσχομαι να προσπαθήσω να σας δώσω όσες περισσότερες δυνάμεις μπορώ μέσα στο συμβούλιο και στην πόλη.»

«Νομίζεις ότι τόσο εύκολα θα προδώσουμε τη Φάνρηβ;» είπε η Ζιρίνα.

«Το ξέρω ότι μπορείτε να με βοηθήσετε να βρω τους δολοφόνους και τους κατασκόπους του Φύλακα που κρύβονται, καιροφυλακτώντας, μέσα στην πόλη μας...»

«Δεν πρόκειται να λάβεις τέτοια βοήθεια από εμάς,» δήλωσε ο Ριλάθιρ.

«Περιμένεις κι άλλοι να στραγγαλιστούν, Ριλάθιρ;» τον ρώτησε ο Νάλντιρ ωλ Σέραντεμ, ο Αιρετός της Συντεχνίας των Οικοδόμων. «Πιστεύεις ότι οι φιλήσυχοι πολίτες της Φάνρηβ θα καθίσουν σαν πρόβατα μέχρι οι φονιάδες του αφέντη σας να έρθουν γι’αυτούς;»

«Δεν ξέρω τίποτα για φονιάδες. Αλλά οι *πραγματικοί* πολίτες της Φάνρηβ θα πρέπει να υποστηρίζουν και το *πραγματικό* της πολίτευμα, όχι δυνάστες.»

«Δε θα σας αφήσουμε να μας ονομάζετε προδότες και να μας σκοτώνετε μες στη νύχτα!» δήλωσε η Σαρκάλα, οργισμένα, καθώς πεταγόταν όρθια. «Θα οργανωθούμε εναντίον σας! Θα δείτε ότι δεν ελέγχετε την πόλη όσο νομίζετε! *Εσείς* είστε οι αληθινοί προδότες, που–»

«Κάτσε κάτω!» της είπε ο Ριλάθιρ με μια άγαρμπη χειρονομία. «Δεν τρομάζουμε από απειλές πανικόβλητων φίλων της Χάρνωθ.»

«Λεχρίτη του Ιουράσκε!» φώναξε η Σαρκάλα, χτυπώντας τα χέρια της στο τραπέζι καθώς στηριζόταν εκεί και τεντωνόταν προς το μέρος του. «Αν–!»

Αλλά η Κέσριμιθ τη διέκοψε: «Όχι!» είπε. «Κάθισε, Σαρκάλα. Σε παρακαλώ.»

«Ναι, άκουσε την κυρά σου,» είπε ο Ριλάθιρ. «Κάθισε.»

Το γαλανόδερμο πρόσωπο της Σαρκάλα κόντεψε να γίνει μαύρο από οργή όπως τα πρόσωπα των μαυρόδερμων της Μοργκιάνης.

Ο Ύρελκουρ, ο συγγενής της, σηκώθηκε δίπλα της και της ψιθύρισε κάτι στ’αφτί, ενώ η Κέσριμιθ έλεγε: «Αγνόησέ τον. Θέλει να σε προκαλέσει.» Και προς τον Ριλάθιρ: «Μα τον Χάρλαεθ Βοκ, θα σε έβγαζα με τη βία από την αίθουσα αν η υπόθεση δεν ήταν τόσο σημαντική.»

«Ευτυχώς που υπάρχουν ακόμα σημαντικές υποθέσεις...» αποκρίθηκε εκείνος.

Η Σαρκάλα κάθισε στη θέση της, ανάβοντας τσιγάρο με δάχτυλα που έτρεμαν.

Η Κέσριμιθ είπε: «Σκεφτείτε τι είναι καλό για την πόλη. Τι θα φέρει πιο γρήγορα την ειρήνη. Ενωμένοι, μπορούμε να κρατήσουμε μακριά τους καιροσκόπους της Κοινοπολιτείας. Και η Νάζρηβ θα είναι στο πλευρό μας· το εμπόριο θα συνεχιστεί κανονικά, και στον ποταμό Τίγρη και στη θάλασσα. *Σκεφτείτε.* Δε ζητάω άμεση απάντηση. Δε ζητάω απάντηση τώρα, σε τούτη τη συνεδρίαση. Αλλά *σκεφτείτε.* Ο χρόνος μας δεν είναι πολύς.»

«Η Αρχόντισσα μιλά σωστά,» είπε η Χαρκάνιθ. «Πόσοι Αιρετοί περιμένετε να πεθάνουν ακόμα; Πόσοι άλλοι πολίτες; Ο αδελφός μου σκοτώθηκε επειδή δεν μπορείτε να πάρετε μια σωστή απόφαση.»

«Μου φαίνεται ότι το μυαλό σου δεν είναι μέσα στο κεφάλι σου,» της είπε ο Ριλάθιρ.

«Έλα να μου το πεις αυτό έξω από την αίθουσα. Έξω από το Μέγαρο των Αιρετών,» τον προκάλεσε εκείνη.

Ο Ριλάθιρ τής το είπε, όταν η συνεδρίαση τελείωσε και είχαν όλοι βγει στην Οδό των Ξένων. Η Χαρκάνιθ τον πλάκωσε στο ξύλο κάτω από τον μεσημεριανό ήλιο της Μοργκιάνης, χτυπώντας τον με γροθιές και κλοτσιές, προτού προλάβει κανείς να παρέμβει. Ήταν σωματοφύλακας του Κασλάριν όσο εκείνος ακόμα ζούσε, και όχι για πλάκα.

Ο Θάλβακιρ τη σταμάτησε πριν συνεχίσει να ξυλοκοπά τον πεσμένο Ριλάθιρ αλ Θάρναθ, ρίχνοντάς την ξαφνικά στο πλακόστρωτο, ανάσκελα. Μετά μόνο, ο Άλφεντουρ συνειδητοποίησε ότι ο σωματοφύλακάς του μάλλον την είχε αρπάξει από τον πήχη ενώ συγχρόνως την κλοτσούσε πίσω από την κνήμη, τραβώντας την. Ήταν *πιο* γρήγορος από τη Χαρκάνιθ: πολύ πιο γρήγορος.

Φρουροί του Μεγάρου και μαχητές της Χάρνωθ έσπευσαν, αλλά το επεισόδιο είχε τελειώσει. Το μόνο που απέμενε να κάνουν ήταν να βοηθήσουν τον Ριλάθιρ να σηκωθεί και να κρατήσουν τη Χαρκάνιθ μακριά του.

«Θα τα πούμε άλλη φορά, λυσσασμένη λύκαινα, φίλη Χαρνώθιων τυράννων!» γρύλισε ο Αιρετός της Συντεχνίας των Κυνηγών, σκουπίζοντας αίμα από την άκρη του στόματός του.

Του Άλφεντουρ δεν του άρεσε καθόλου έτσι όπως εξελίσσονταν τα πράγματα στην πόλη. Και ήταν βέβαιος πως ο Κασλάριν, αν ζούσε, δεν θα ενέκρινε ούτε την απόφαση της Χαρκάνιθ να συμμαχήσει με την Αρχόντισσα ούτε να ξυλοκοπήσει τον Ριλάθιρ.

«Καλύτερα να φεύγουμε,» του ψιθύρισε ο Θάλβακιρ – *προτού τίποτα χειρότερο συμβεί,* έμοιαζε να υπονοεί.

Ο Άλφεντουρ ένευσε, και βάδισαν προς τον χώρο στάθμευσης πλάι στο Μέγαρο, με την Αζουρίτα και τη Ζέρκιλιθ από κοντά.

Όταν επέστρεψαν στο *Καταφύγιο,* ο Άλφεντουρ αναρωτιόταν μήπως ήταν πια ώρα να αναχωρήσει, να γυρίσει στη Νάζρηβ για να αναφέρει στο Συμβούλιο ό,τι είχε να αναφέρει. Τι άλλο μπορεί να είχε να κάνει εδώ; Τι άλλο μπορεί να είχε να μάθει; Όπως φαίνονταν τα πράγματα, το πιο πιθανό ήταν ότι πόλεμος θα ξεσπούσε. Δεν υπήρχε περίπτωση τίποτα να εμπόδιζε τον ερχομό του Φύλακα. Και η κατάσταση στο εσωτερικό της πόλης ήταν τεταμένη. Θ'άρχιζαν σύντομα να σκοτώνονται αναμεταξύ τους, πιθανολογούσε ο Άλφεντουρ.

Η Ζέρκιλιθ παράγγειλε φαγητό από το ξενοδοχείο, αλλά πριν από το φαγητό ένα *σίρκι'θ* ήρθε στη σουίτα, μπαίνοντας από τη μπαλκονόπορτα, βαστώντας ένα διπλωμένο κομμάτι χαρτί στο στόμα. Πλησίασε τον Άλφεντουρ, που ήταν καθισμένος στον καναπέ καπνίζοντας την πίπα του, και του το έδωσε. Μετά εξαφανίστηκε σαν πνεύμα της πόλης, όπως είχε έρθει.

Ο Άλφεντουρ σκέφτηκε: *Η Ζιρίνα, μάλλον.*

Ξεδίπλωσε το χαρτί.

> *Πρέπει να σε συναντήσω επειγόντως στον Νυκτόκηπο, στο σοκάκι πίσω από τον παλιό βωμό του Ιουράσκε. Έλα απόψε, τα μεσάνυχτα. Μαζί με τον σωματοφύλακά σου και τις δύο βοηθούς. Ίσως να υπάρχει κάποιος κίνδυνος. Μη με αγνοήσεις, σε παρακαλώ. —μια φίλη σου*

Ο Άλφεντουρ το θεώρησε παράξενο, ύποπτο, που αυτή η φίλη δεν ανέφερε το όνομά της. Μπορεί να ήταν η Ζιρίνα; Γιατί να το κρύβει, όμως;

Όταν ο Θάλβακιρ είχε τελειώσει το ντους του και κάθονταν όλοι γύρω από το τραπέζι για να πάρουν το μεσημεριανό τους, ο Άλφεντουρ είπε στον σωματοφύλακα και στις δίδυμες για το μήνυμα. Τους το έδωσε για να το δουν κιόλας.

«Δε μ'αρέσει καθόλου,» είπε ο Θάλβακιρ.

«Ούτε εμένα. Αλλά μπορώ να το αγνοήσω;»

«Μπορείς.»

«Μπορείτε, κύριε Άλφεντουρ,» είπε και η Αζουρίτα.

«Μπορείτε,» συμφώνησε η Ζέρκιλιθ.

«Όχι,» διαφώνησε ο Άλφεντουρ, «δεν μπορώ.» Ήπιε μια γουλιά απ'το κρασί του, ακουμπώντας συλλογισμένος την πλάτη του στην καρέκλα.

«Κι αν είναι παγίδα;» έθεσε το ερώτημα ο Θάλβακιρ. «Αν κάποιος θέλει να σε φέρει εκεί για να σε σκοτώσει;»

«Γιατί, τότε, να επιμένει να έρθετε κι εσείς; Θέλει να μας σκοτώσει όλους; Κι αν υποθέσουμε πως ναι, ποιος θα μπορούσε να ήταν αυτός, Θάλβακιρ; Ποιος θα μπορούσε να μας θέλει νεκρούς; Οι Χαρνώθιοι; Δεν το νομίζω. Οι υποστηρικτές του Φύλακα; Ούτε αυτό το νομίζω–»

«Αν έχουν σχηματίσει κακή άποψη για εσένα; Η Αρχόντισσα δείχνει να σε συμπαθεί.»

«Η Αρχόντισσα είναι πολιτικός· φυσικά και αυτό θα έδειχνε, Θάλβακιρ. Αλλά εγώ δήλωσα ευθέως ότι δεν είμαι υπέρ κανενός· με άκουσες, δεν με άκουσες;»

«Σε άκουσα.»

«Ποιος, λοιπόν, μπορεί να θέλει το κακό μας; Και των τεσσάρων μας. Οι αυτονομιστές;»

«Δεν είχες ποτέ συναναστροφές μαζί τους...»

«Ακριβώς. Και τι μπορεί να έχουν να κερδίσουν από τον θάνατό μας; Ο Κάλνεντουρ, επιπλέον, είναι αδελφός του Εθέλδιρ, κι εγώ τις προάλλες έσωσα τον Εθέλδιρ από τα χέρια της Νικόλ και των Χαρνώθιων.»

Η Ζέρκιλιθ είπε, κάπως δειλά ίσως, σαν να μην ήξερε αν ήταν σωστό να εκφράσει γνώμη: «Αν υπάρχει κάποια ακόμα δύναμη στην πόλη για την οποία δεν γνωρίζουμε, κύριε Άλφεντουρ;»

Ο Άλφεντουρ συνοφρυώθηκε. Η σκέψη της ήταν έξυπνη, όφειλε να παραδεχτεί. Αλλά, αν όντως υπήρχε κάποια τέταρτη δύναμη, τέταρτη παράταξη, μέσα στη Φάνρηβ, ποια θα μπορούσε να ήταν αυτή; Τι θα μπορούσε να θέλει; «Δεν ξέρω,» είπε τελικά, σιγανά, πίνοντας ξανά μια γουλιά κρασί. «Λογικά, κανένας δεν θα ήθελε να σκοτώσει έναν διπλωμάτη της Νάζρηβ.»

«Εκτός αν νόμιζε ότι τα συμφέροντά του πλήττονταν κάπως από εμάς,» είπε ο Θάλβακιρ.

«Ή αν νόμιζε ότι ξέρουμε κάτι που δεν πρέπει να ξέρουμε,» πρόσθεσε η Ζέρκιλιθ.

«Μιλάτε τελείως θεωρητικά, όμως. Καμια *συγκεκριμένη* υπόθεση;»

Έμειναν σιωπηλοί. Ήταν, πράγματι, πολύ δύσκολο να κάνεις συγκεκριμένη υπόθεση.

«Θα πάω,» είπε ο Άλφεντουρ. «Όμως, αν εσείς δεν θέλετε να με συνοδ–»

«Δε σοβαρολογείς, φυσικά,» τον διέκοψε ο Θάλβακιρ καταλαβαίνοντας πού ήθελε να καταλήξει.

«Ο κύριος Άλφεντουρ μάλλον αστειεύεται, Θάλβακιρ,» είπε η Αζουρίτα.

Ο Άλφεντουρ μειδίασε. Είχε πολύ πιστούς συντρόφους.

Ο Θάλβακιρ επέμενε, φυσικά, να είναι κατάλληλα προετοιμασμένοι, και ο Άλφεντουρ δεν διαφώνησε στο ελάχιστο. Όταν, λίγο πριν από τα μεσάνυχτα, έφυγαν από το *Καταφύγιο* φορούσαν όλοι αλεξίσφαιρους θώρακες κάτω από τα ρούχα τους και είχαν διάφορα όπλα κρυμμένα επάνω τους. Η Αζουρίτα και η Ζέρκιλιθ ήταν το ίδιο έτοιμες να υπερασπιστούν τον Άλφεντουρ όπως και ο Θάλβακιρ. Δεν ήταν, βέβαια, και το ίδιο καλά εκπαιδευμένες όπως αυτός, μα ούτε και τελείως ανεκπαίδευτες ήταν στην τέχνη του πολέμου. Ήξεραν πώς να προστατέψουν τον εαυτό τους καθώς και τον διπλωμάτη τους.

Αφού εντόπισαν τον παλιό βωμό του Ιουράσκε σ'έναν χάρτη της Φάνρηβ (γιατί ο Άλφεντουρ δεν γνώριζε πού ακριβώς βρισκόταν), η Αζουρίτα οδήγησε το τετράκυκλο όχημά τους προς τον Νυκτόκηπο.

«Μας ακολουθούν,» παρατήρησε ο Θάλβακιρ κοιτάζοντας από τον καθρέφτη. «Ένα δίκυκλο.»

«Κατάσκοπος της Αρχόντισσας, μάλλον,» υπέθεσε ο Άλφεντουρ.

«Να τον κάνουμε να μας χάσει;»

«Εννοείται.»

Ο Θάλβακιρ κοίταξε για λίγο τον ανοιχτό χάρτη της Φάνρηβ· μετά έδωσε κατευθύνσεις στην Αζουρίτα, κι εκείνη οδήγησε το όχημά τους σ'έναν δρόμο του Νυκτόκηπου μακριά από τον προορισμό τους.

«Εδώ κατεβαίνουμε,» είπε ο Θάλβακιρ, κι αφού σταμάτησαν βγήκαν από το τετράκυκλο με κάπες πάνω από τα ρούχα τους και κουκούλες σηκωμένες στα κεφάλια.

Το δίκυκλο ήταν, στην αρχή, πίσω τους ξανά, πάντα διατηρώντας απόσταση ασφαλείας, πάντα στην πιο μακρινή γωνία του δρόμου. Ύστερα, ο Θάλβακιρ καθοδήγησε τους συντρόφους του σ'ένα σκοτεινό μέρος ανάμεσα σε δυο οικήματα, δίπλα σ'ένα μεγάλο, γέρικο δέντρο που τα κλαδιά του έτριζαν στον φθινοπωρινό άνεμο που σφύριζε μες στους δρόμους της Φάνρηβ.

Το δίκυκλο πέρασε από μπροστά τους. Το είδαν να σταματά, στο βάθος. Ο αναβάτης του πρέπει νάχε μπερδευτεί· κοίταζε γύρω-γύρω. Τελικά έφυγε. Τους είχε, αναμφίβολα, χάσει.

«Ήμουν έτοιμη να σ'το προτείνω προτού μας οδηγήσεις εδώ,» είπε η Ζέρκιλιθ, χαμηλόφωνα, στον Θάλβακιρ.

«Κι εγώ,» πρόσθεσε η Αζουρίτα.

«Δεν είπα ποτέ ότι δεν είστε πιο πονηρές απ'ό,τι φαίνεστε,» αποκρίθηκε ο Θάλβακιρ.

Οι δίδυμες γέλασαν σιγανά.

Ο Άλφεντουρ δεν είχε όρεξη για αστεία. «Πάμε στον βωμό.»

Δεν άργησαν να φτάσουν εκεί, διασχίζοντας νυχτερινούς δρόμους και χωρίς κανένας να τους παρακολουθεί, απ'ό,τι μπορούσαν να δουν και να ακούσουν. Ο βωμός του Ιουράσκε του Πεπρωμένου ήταν ένα πέτρινο κατασκεύασμα επάνω στο οποίο στεκόταν το άγαλμα ενός ερμαφρόδιτου, με τα γόνατα λυγισμένα και τα δάχτυλα των χεριών ν'ακουμπάνε κάτω, θυμίζοντας γάτα. Μπροστά του βρίσκονταν κάτι καμένα απομεινάρια από προσφορές. Ένα νυχτοπούλι ή-

ταν γαντζωμένο στον ώμο του αγάλματος, με τα μάτια του να γυαλίζουν.

«Αυτός πρέπει νάναι,» είπε ο Άλφεντουρ, ενώ όλοι τους τώρα είχαν όπλα στα χέρια και κοίταζαν ολόγυρα, περιμένοντας το χειρότερο – αν και ο διπλωμάτης εξακολουθούσε να πιστεύει ότι ήταν παράλογο, τελείως παράλογο, να προσπαθήσει κανείς να τους σκοτώσει.

Απομακρύνθηκαν από τον πέτρινο βωμό, αναζητώντας το σοκάκι πίσω του στο οποίο αναφερόταν το μήνυμα. Κανένας τους δεν ήταν απόλυτα βέβαιος ποιο ακριβώς μπορεί να ήταν, αλλά αποκλείεται να βρισκόταν μακριά...

«Αυτό εκεί, μάλλον,» είπε ο Θάλβακιρ χωρίς να δείχνει, έχοντας απλά το κουκουλωμένο κεφάλι του στραμμένο προς ένα στενορύμι.

«Ναι,» συμφώνησε ο Άλφεντουρ.

Κάποιος ακούστηκε να βήχει, κάνοντάς τους να τσιτωθούν.

Μια ανθρώπινη φιγούρα ξεπρόβαλε από το σοκάκι. Ένας άντρας, γέρος μάλλον, που προχωρούσε τραβώντας το πόδι του. Το δέρμα του ήταν κατάμαυρο, τα μαλλιά του γκρίζα και μακριά. Ντυμένος με κουρέλια. Στο χέρι του ένα μπουκάλι.

«...Σ'γνώμη,» είπε. «Σ'γνώμη. Ήθ'λα μόν' την εύγνοια του Πεπρ'μένου... Απ'αυτόν ζητούσα – *αααααααχχΧΧΧ!*» Μια φωνή απόγνωσης. Κούνησε το μπουκάλι οργισμένα στον αέρα.

Σκόνταψε κι έπεσε μπροστά τους, με τρόπο που θα ήταν κωμικός αν το όλο περιστατικό δεν ήταν τόσο *παράξενο* ώστε να κάνει τις τρίχες του Άλφεντουρ να ορθώνονται.

Το μπουκάλι έφυγε, συγχρόνως, από το χέρι του ρακένδυτου κι έσπασε πάνω στις πλάκες του δρόμου–

–ελευθερώνοντας ένα πυκνό, μενεξεδί αέριο το οποίο έκανε χρυσοκόκκινες ανταύγειες που θα νόμιζε κανείς ότι είχαν βγει από όνειρο.

Ο Άλφεντουρ, αν και πολύ ξαφνιασμένος, έπαψε αμέσως να εισπνέει. Είχε βρεθεί σε μπόλικες επικίνδυνες καταστάσεις στη ζωή του οι οποίες είχαν οξύνει τα αντανακλαστικά του.

Αλλά τα πράγματα παραξένεψαν. Παραξένεψαν *πολύ*.

Η μενεξεδιά ομίχλη απλώθηκε με απίστευτα γοργό ρυθμό, πλημμυρίζοντας τα πάντα γύρω του, γεμίζοντάς τα με χρυσοκόκκινες α-

νταύγειες. Ο Άλφεντουρ έχασε τον Θάλβακιρ και τις δίδυμες παρότι πριν από μια στιγμή ήταν δίπλα του.

«Θάλβακιρ!» φώναξε.

«Ζέρκιλιθ!»

«Αζουρίτα!»

Καμια απάντηση.

Προχώρησε μέσα στην ομίχλη κουνώντας το ένα του χέρι μπροστά του για να την καθαρίσει, ενώ στο άλλο βαστούσε το πιστόλι του–

–το οποίο κινήθηκε.

Ο Άλφεντουρ είδε ότι κρατούσε ένα μεγάλο έντομο με δαγκάνες – έναν κοκαλοφάγο!

Με μια κραυγή, τον τίναξε μακριά.

Ονειρευόταν, φυσικά, αν και δεν το είχε καταλάβει. Τα πάντα μέσα στο όνειρο ήταν τόσο *ζωντανά*.

Πίσω στην υλική πραγματικότητα, το σώμα του ήταν πεσμένο στο πλακόστρωτο, πλάι στα επίσης κοιμισμένα σώματα του Θάλβακιρ και των διδύμων. Το αέριο διαλυόταν σταδιακά γύρω τους, αλλά όχι και πολύ γρήγορα, αν υπολόγιζε κανείς τον αέρα που φυσούσε απόψε μέσα στους δρόμους. Η μενεξεδιά ομίχλη με τις χρυσοκόκκινες ανταύγειες θύμιζε πηχτό, παχύρευστο μελάνι επάνω σε νερό.

Ο άντρας που είχε σκοντάψει και είχε αφήσει το μπουκάλι να πέσει σηκώθηκε όρθιος, εν τω μεταξύ, χωρίς να φαίνεται να κουτσαίνει. Έβγαλε την περούκα του, έριξε τα κουρέλια κάτω, και σήκωσε την κουκούλα της κάπας του στο κεφάλι.

«Μην πλησιάζετε ακόμα, ανόητοι!» είπε σ’αυτούς που έρχονταν από γύρω. «Περιμένετε το Ονειροσκεύασμα να διαλυθεί.»

Εκείνοι υπάκουσαν. Ο άντρας ήταν της παράνομης Συντεχνίας του Ύπνου· ήξερε τι έλεγε.

Όταν το αέριο διαλύθηκε, έδεσαν τις δίδυμες χειροπόδαρα, τις φίμωσαν, και τις πήραν σηκωτές.

Τον Άλφεντουρ και τον Θάλβακιρ τούς άφησαν να κοιμούνται και να ονειρεύονται.

7
Ζωντανά Όνειρα· Απαγωγή· ο Βωμός με τα Σίρκι'θ· Μια Σπάνια Ουσία

Πώς ήταν δυνατόν το πιστόλι του να είχε μετατραπεί σε κοκαλοφάγο; Κάποιου είδους κόλπο; Κάποια ψευδαίσθηση; Έψαξε να δει μήπως το όπλο ήταν ακόμα στο θηκάρι, αλλά δεν ήταν.

Αυτό το μενεξεδί αέριο πρέπει να είχε παραισθησιακές ιδιότητες, δεν υπήρχε άλλη εξήγηση. Αλλά πού είχαν εξαφανιστεί ο Θάλβακιρ και οι δίδυμες; Ήταν δυνατόν να βρίσκονταν κοντά του μα εκείνος να μην τους έβλεπε λόγω των παραισθήσεων;

Στρίβοντας σε μια γωνία, προσπαθώντας να βρει τον δρόμο του μέσα στην αφύσικη καταχνιά που σκέπαζε τα πάντα, κατέληξε μπροστά στον παλιό βωμό του Ιουράσκε. Και το ερμαφρόδιτο άγαλμα του θεού στράφηκε και του μίλησε. «Ο Φορβόκμε τις έχει. Η Φορβόκμε, αυτή η ύπουλη κυρά των *σίρκι'θ,* τις έχει!»

Ο Άλφεντουρ σάστισε.

Χαμένος μέσα σε μενεξεδιές ομίχλες: χρυσοκόκκινες ανταύγειες σχημάτιζαν τα όρια των δρόμων στους οποίους βάδιζε, και ήταν στριφτοί και λαβυρινθώδεις. Συνάντησε τον Κασλάριν ωλ Μάρατεκ στην οικία του, καθισμένο ανάμεσα σε δύο φύλακες γιγαντόλυκους, με δάκρυα να κυλάνε στο πρόσωπό του. «Η αδελφή μου,» είπε ο Αιρετός, «δεν είχε καταλάβει τίποτα για εμένα. Δεν είχε καταλάβει τι σκεφτόμουν. Δεν είχε καταλάβει τι θα ήθελα αν πέθαινα.»

«Λυπάμαι, Κασλάριν.» Ο Άλφεντουρ άναψε την πίπα του. «Ούτε εγώ το περίμενα.»

«Είναι μπερδεμένη, Άλφεντουρ. Πρέπει να τη βοηθήσεις. Και πρέπει να βοηθήσεις την πόλη μου να γλιτώσει από την καταστροφή. Πρέπει να γίνει συμβιβασμός – είναι η μόνη λύση! Μου το υπόσχεσαι, Άλφεντουρ; Μου το υπόσχεσαι;»

«Δε μπορώ να ζω πια μ’έναν άνθρωπο που τη μια μέρα βρίσκεται στη μια άκρη της Μοργκιάνης και την άλλη μέρα στην άλλη.»

«Αυτή είναι η δουλειά μου, Δαλνίραθ. Είμαι διπλωμάτης. Θα μπορούσες κι εσύ–»

«Να έρχομαι μαζί σου;» Κούνησε το κεφάλι της καθώς στεκόταν μπροστά στο αναμμένο τζάκι, κλείνοντας τον σάκο της. «Δε γίνεται αυτό, Άλφεντουρ· δε μπορώ να ζήσω έτσι. Στην αρχή γινόταν· τώρα δεν γίνεται. Δεν... δεν μπορώ.»

Άγγιξε τον ώμο της. «Δαλνίραθ, μείνε μαζί μου. Σ’αγαπώ. Το ξέρεις πόσο σ’αγαπώ.» Τη φίλησε δίπλα στ’αφτί, παραμερίζοντας τα πρασινόξανθα μαλλιά της.

Εκείνη απομακρύνθηκε. Πήρε τον σάκο της στον ώμο. «Δε θέλω να είμαι εδώ όταν κάτι άσχημο συμβεί σ’ένα απ’αυτά τα ταξίδια σου.»

«Σ’ευχαριστούμε, Άλφεντουρ,» είπε ο μονόφθαλμος άντρας. «Σ’ευχαριστούμε για τη βοήθειά σου. Αλλά, αν δεν μας υποστηρίξεις, αν στραφείς εναντίον μας... είσαι εχθρός μας.» Ένα πιστόλι ήταν στο χέρι του, και γύρω τους απλωνόταν μια πόλη όλο σκιές και σκοτάδια...

Ένα *σίρκι’θ* τον πλησίασε μέσα στη Μεγάλη Αγορά. Ο Άλφεντουρ έσκυψε και πήρε το μήνυμα από το στόμα του, το ξεδίπλωσε, το διάβασε...

«Αν με ξαναπλησιάσεις θα σε σκοτώσω!» του είπε η Ζαφειρία, δείχνοντας τον μ’ένα αιχμηρό ξιφίδιο. «Αν σε ξαναδώ στην πόλη μου θα σε σκοτώσω!»

«Το ξέρεις ότι δεν μπορώ παρά να ξανάρθω–»

«Φρόντισε, τότε, να μη σε δω μπροστά μου.» Θηκαρώνοντας το ξιφίδιο στη ζώνη της, πέρασε το κατώφλι μιας εσωτερικής πόρτας της βίλας και την έκλεισε θορυβωδώς πίσω της.

Ο Άλφεντουρ αισθανόταν σαν να τον είχε καρφώσει στο στήθος...

«Βοήθησε την πόλη μου, Άλφεντουρ,» είπε ο Κασλάριν. «Είσαι ο μόνος που μπορεί να κάνει κάτι για να επανέλθει μια κάποια ισορροπία. Όλοι τους σέβονται τη Νάζρηβ.» Γύρω τους, οι δρόμοι του Λαβυρίνθου αναδεύονταν σαν φίδια, και κατάσκοποι παρακολου-

θούσαν από παντού. «Μην αφήσεις τις προσπάθειές μου να πάνε χαμένες.»

Ο Θάλβακιρ τού μίλησε στη Σιωπηλή Γλώσσα: *Καλύτερα να φύγουμε προτού είναι αργά! Κίνδυνος!*

«Μην αφήσεις τις προσπάθειές μου να πάνε χαμένες.»

«Με τη δική σου βοήθεια μπορούμε να νικήσουμε πολύ πιο εύκολα,» είπε η Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ. «Λιγότερες συγκρούσεις, λιγότερη αιματοχυσία. Αν τους αποκλείσετε εμπορικά, θα ηττηθούν, θα πάρω την πόλη υπό τον έλεγχό μου, και αυτό θα μας συμφέρει και τους δύο.» Ήταν μισοξαπλωμένη δίπλα του στο μεγάλο κρεβάτι, και είχαν στα χέρια τους ποτήρια με κρασί Χαρνώθιων δασών.

Η μενεξεδιά ομίχλη είχε σκεπάσει ολόκληρη την πόλη, συνειδητοποίησε ο Άλφεντουρ. Και πουθενά δεν υπήρχε άνθρωπος στους δρόμους. Μονάχα αυτές οι παράξενες χρυσοκόκκινες ανταύγειες, σαν πνεύματα των δασών. Η πόλη ήταν έρημη, και βάδιζε μόνος του, τελείως μόνος...

«Θάλβακιρ!» φώναξε. «Πού είσαι Θάλβακιρ;»

«Αζουρίτα!»

«Αζουρίτα!»

«*Ζέεεερκιιιιλιιιιθ!*»

Ο Φορβόκμε τις έχει, είπε ο Ιουράσκε μέσα από πέτρινα χείλη. *Η Φορβόκμε τις έχει!*

Η Σιράλια τού γύρισε τη μαυρόδερμη πλάτη της. «Μα εννοείται πως αυτό δεν μπορούσε να συνεχιστεί. Ήταν δυνατόν να νόμιζες κάτι άλλο; Απλά... έτυχε ό,τι έτυχε σ'εκείνη την περίσταση, Άλφεντουρ.»

Δεν μίλησε, δεν ήξερε τι να της απαντήσει.

Η Σιράλια στράφηκε πάλι να τον αντικρίσει. Χαμογέλασε και τον φίλησε στα χείλη. «Νόμιζες αληθινά ότι τα πάντα θα ήταν ίδια όταν ξαναρχόσουν εδώ; Τα πράγματα αλλάζουν· οι διπλωμάτες της Νάζρηβ δεν το ξέρουν αυτό;»

Του έδωσε ένα περιδέραιο και έφυγε.

Ο Άλφεντουρ βλεφάρισε, νιώθοντας το κεφάλι του βαρύ.

Ανοίγοντας τα μάτια είδε ότι ήταν νύχτα, και ήταν ξαπλωμένος. Πού ήταν ξαπλωμένος; Κάτω; Στο έδαφος;

Ανασηκώθηκε, αποπροσανατολισμένος προς στιγμή. Μετά θυμήθηκε. Το αέριο! Τον είχε κοιμίσει, τελικά. Όλ' αυτά ήταν όνειρα. Φυσικά. Τι άλλο θα μπορούσε να ήταν;

Δίπλα του βρισκόταν ξαπλωμένος ο Θάλβακιρ. Κανένας δεν έμοιαζε να τους έχει πειράξει, ή να τους έχει κλέψει.

Δεν ήταν στημένο το περιστατικό; Ήταν τυχαίος εκείνος ο γέρος; Του φαινόταν περίερ–

Πού ήταν η Ζέρκιλιθ και η Αζουρίτα; Κοίταξε ολόγυρά του, μα δεν τις είδε πουθενά.

Ονειρεύομαι ακόμα; Όχι, αυτό δεν είναι όνειρο. Δεν μπορεί *να είναι!*

«Ζέρκιλιθ!» φώναξε. «Αζουρίτα!» Και πιο δυνατά: «ΖΕΡΚΙΛΙΘ! ΑΖΟΥΡΙΤΑ! *ΑΖΟΥΡΙΤΑ!*» Σηκώθηκε όρθιος.

Μια κίνηση από δίπλα του. Ο Θάλβακιρ ανασηκωνόταν: πήρε αμέσως γονατιστή θέση, και μετά, στιγμιαία, ήταν κι εκείνος όρθιος. «Τι έγινε; Πού πήγαν;»

«Δεν ξέρω. Ονειρευόμουν–»

«Κι εγώ, αλλά νόμιζα πως ήταν πραγματικότητα.»

«Ακριβώς. Ήταν πολύ ζωντανά όνειρα.»

«Πού πήγε εκείνος ο γέρος;»

«Δεν έχω ιδέα,» είπε ο Άλφεντουρ. «Όταν συνήλθα, μόνο εσύ ήσουν δίπλα μου. Οι δίδυμες έχουν εξαφανιστεί.»

Ο Θάλβακιρ συνοφρυώθηκε. «Αν είχαν συνέλθει πριν από εμάς, δεν θα είχαν προσπαθήσει να μας ξυπνήσουν;»

«Λογικά, ναι.»

Άρχισαν να ψάχνουν γι' αυτές στα σοκάκια και στους δρόμους γύρω τους, φωνάζοντας κάθε τόσο τα ονόματά τους. Μα πουθενά δεν τις βρήκαν. Ο Άλφεντουρ κοίταξε, παραπάνω από μία φορά, το άγαλμα του Ιουράσκε στον παλιό βωμό. *Τις έχει ο Φορβόκμε,* του είχε πει στο όνειρό του. Αλλά αυτό ήταν μόνο ένα όνειρο, σωστά; *Δεν είμαι ιερέας· οι θεοί δεν μου μιλάνε στον ύπνο μου.*

Τις έχει ο Φορβόκμε... Ακόμα κι αν σήμαινε κάτι, τι θα μπορούσε να ήταν αυτό; Ο Φορβόκμε ήταν θεός (ή θεά, αναλόγως ποιος τον λάτρευε και τι πίστευε γι' αυτόν) των τηλεπικοινωνιών και των μαντατοφόρων. Τι δουλειά μπορεί να είχαν οι δίδυμες στον ναό του; Ή, μήπως, ο Ιουράσκε εννοούσε κάτι άλλο;

Δεν είχε νόημα να το σκέφτεται. Δεν ήταν ιερέας, δεν ήταν μάντης.

«Τι κάνουμε τώρα;» είπε. «Τι ακριβώς *έγινε,* Θάλβακιρ; Κάποιος μάς κοίμισε προκειμένου να κλέψει τη Ζέρκιλιθ και την Αζουρίτα; Είναι δυνατόν; *Γιατί;*»

Ο σωματοφύλακάς του κούνησε το κεφάλι. «Ούτε εγώ το καταλαβαίνω. Έχουν τίποτα γνωστούς στη Φάνρηβ; Τίποτα εχθρούς;»

«Απ'ό,τι ξέρω, όχι. Είμαι σίγουρος, βασικά.»

Το τετράκυκλο όχημά τους κανένας δεν το είχε πειράξει. Ήταν εκεί όπου το είχαν αφήσει. Ο Θάλβακιρ ευτυχώς είχε κλειδιά – δεν είχε μόνο η Αζουρίτα, η οποία το οδηγούσε – για λόγους ασφαλείας, μήπως κάτι τής τύχαινε. Όπως τώρα. Επιβιβάστηκαν και επέστρεψαν στο *Καταφύγιο*. Και ο Άλφεντουρ ήλπιζε ότι ίσως να συναντούσε τις δίδυμες εκεί, αν και δεν νόμιζε πως η ελπίδα του είχε πολλές πιθανότητες να πραγματοποιηθεί.

Στη ρεσεψιόν, ρώτησε τον νυχτερινό υπάλληλο αν κανένας τον είχε ζητήσει, και πήρε αρνητική απάντηση. Τον ρώτησε αν είχε δει τις δύο γυναίκες που ήταν μαζί του, οι οποίες ήταν δίδυμες και ίδιες η μία με την άλλη· αλλά πάλι αρνητική απάντηση πήρε.

Ο Άλφεντουρ ανέβηκε στη σουίτα του μαζί με τον Θάλβακιρ, μπερδεμένος και ανησυχώντας για τις ζωές της Ζέρκιλιθ και της Αζουρίτας. Ποιος μπορεί να είχε λόγο να της απαγάγει;

Η σουίτα ήταν άδεια. Οι δίδυμες δεν βρίσκονταν εδώ. Τίποτα δεν είχε αλλάξει. Τα πάντα ήταν όπως τα είχαν αφήσει.

«Τι συμβαίνει, Θάλβακιρ; Τι σκατά συμβαίνει, γαμώ την ουρά του Ιουράσκε;» Σπάνια ο Άλφεντουρ έχανε την ψυχραιμία του, αλλά τώρα είχε τσαντιστεί. Τίποτα δεν έβγαζε νόημα! Μήπως ακόμα ονειρευόταν;

Ο επικοινωνιακός δίαυλος της σουίτας κουδούνισε.

Κι οι δυο τους κοκάλωσαν. Τέτοια ώρα, ποιος μπορεί να καλούσε τον διπλωμάτη της Νάζρηβ; Μετά τα μεσάνυχτα; Μέσα στη βαθιά νύχτα;

Ο Άλφεντουρ αποδέχτηκε την κλήση, ανοίγοντας τον δίαυλο έτσι ώστε ν'ακούνε κι οι δύο. «Μάλιστα;»

«*Ο κύριος Άλφεντουρ;*» Η φωνή ήταν άγνωστη και ερχόταν διαστρεβλωμένη. Θα μπορούσε να ήταν είτε αντρική είτε γυναικεία.

«Ο ίδιος. Ποιος είστε;»

«*Έχεις χάσει κάτι, αν δεν κάνω λάθος. Δύο γυναίκες.*»

«Τι θέλεις; Εσύ τις απήγαγες;»

«*Ναι, κι αν δεν φερθείς σωστά, θα τις δώσω προσφορά στους θεούς...*»

«Τι θέλεις;» ρώτησε ξανά ο Άλφεντουρ. Είχαν, λοιπόν, απαγάγει τις δίδυμες για να τον εκβιάσουν; Ποιος μπορεί να ήταν τόσο ηλίθιος ώστε να το κάνει αυτό; Οι υποστηρικτές του Φύλακα; Οι Χαρνώθιοι;

«*Θέλω να βοηθήσεις την Αρχόντισσα να διατηρήσει την εξουσία της στην πόλη. Θέλω να αποκλείσεις εμπορικά τους υποστηρικτές του Φύλακα–*»

«Δεν παίρνω εγώ αυτές τις αποφάσεις. Το Συμβούλ–»

«*Γνωρίζουμε όμως όλοι ότι μπορείς να τους επηρεάσεις. Η γνώμη σου έχει δύναμη.*»

«Νομίζει η Αρχόντισσα ότι, εκβιάζοντάς με έτσι–»

«*Η Αρχόντισσα δεν νομίζει τίποτα.*»

«Τι πάει να πει αυτό; Για εκείνη δεν δουλεύεις;»

«*Για το καλό όλων μας δουλεύω. Υποστήριξε τη Χάρνωθ, Άλφεντουρ. Απόκλεισε εμπορικά τους ανθρώπους του Φύλακα. Και όλα θα πάνε καλά για τις δίδυμες. Αν δεν κάνεις ό,τι σου ζητάω, θα έχουν πολύ άσχημο τέλος. Θα το δεις το τέλος τους με τα ίδια σου τα μάτια, να είσαι σίγουρος.*»

Ποιο κάθαρμα ήταν αυτό; Η Κέσριμιθ το είχε στείλει; Ή εκείνη δεν ήξερε τίποτα; Θα μπορούσε να ήταν ο Αρχικατάσκοπός της; Ο Θόρεντιν; Ή κάποιος πρώην Παντοκρατορικός, όπως η Νικόλ;

«*Είμαστε σύμφωνοι, Άλφεντουρ;*»

«Θα κάνω ό,τι μπορώ.»

«*Οι ζωές τους εξαρτώνται από εσένα. Συνεργάσου μαζί μας, υπέρ του Βασιλείου, και όλα θα πάνε καλά για τις δίδυμες.*»

Και η τηλεπικοινωνία, απρόσμενα, τερματίστηκε.

Η Αζουρίτα και η Ζέρκιλιθ ξύπνησαν, σχεδόν ταυτόχρονα, σ'ένα μέρος χωρίς παράθυρα, δεμένες χειροπόδαρα και φιμωμένες. Το μοναδικό φως ερχόταν από φωτόλιθους και δαυλούς. Με σπηλιά έμοιαζε ο χώρος. Βρίσκονταν σε υπόγειο;

Ένας βωμός ήταν παραδίπλα. Ένα βωμός που σάλευε– Όχι, δεν σάλευε· ήταν γεμάτος με *σίρκι'θ*. Τα εξάποδα σαυράκια σκέπαζαν σχεδόν κάθε σπιθαμή του. Τα διαφανή μάτια τους γυάλιζαν, αντανακλώντας τα φώτα.

«Οι ομορφιές μου ξυπνήσανε; Χεχεχεχε...» Ένας άντρας πλησίασε τις δίδυμες, με κουκούλα στο κεφάλι η οποία έκρυβε το πρόσωπό του στο σκοτάδι της. Πρέπει να ήταν μαυρόδερμος, όμως. Τα μάτια του γυάλιζαν όπως των *σίρκι'θ*, αλλά ήταν γαλανά, όχι διαφανή.

Η Ζέρκιλιθ μούγκρισε, τραβώντας τα δεσμά της. Η Αζουρίτα αναρωτήθηκε τι νόημα είχε αυτό που έκανε η αδελφή της· ήθελε να του δείξει ότι τον φοβόνταν; ότι είχαν πανικοβληθεί; *Πώς βρεθήκαμε εδώ, μα τους θεούς;*

Η Ζέρκιλιθ δεν έκανε τόσο πολύπλοκες σκέψεις. Είχε απλώς ξυπνήσει τρομαγμένη σ'αυτό το παράξενο μέρος, και το μόνο που ήθελε ήταν να *φύγει*. Ή μήπως ονειρευόταν ξανά;

Λίγο πιο πριν, κι οι δυο τους ήταν χαμένες μέσα σε αλλόκοτα, εφιαλτικά όνειρα...

«Τι ίδιες που είστε, μα την ουρά του Ιουράσκε...» είπε ο δεσμοφύλακάς τους. «Πώς σας ξεχωρίζουν;» Στάθηκε από πάνω τους, ατενίζοντάς τες ερευνητικά, καθώς εκείνες βρίσκονταν ξαπλωμένες στο πάτωμα. «Πώς σας ξεχωρίζουν;»

Η Ζέρκιλιθ μούγκρισε.

«Ντυμένες ίδια...» είπε ο άντρας σαν να παραμιλούσε. Άπλωσε τα χέρια του και ξεκούμπωσε τα πάνω κουμπιά του πουκαμίσου της Αζουρίτας, και μετά ξεκούμπωσε και τα πάνω κουμπιά του πουκαμίσου της Ζέρκιλιθ. «Ακόμα και το στήθος σας είναι ολόιδιο.»

Η Ζέρκιλιθ ύψωσε τα δεμένα πόδια της, προσπαθώντας να τον κλοτσήσει, αλλά το χέρι του τη σταμάτησε, πιάνοντάς της το ένα γόνατο.

Η Ζέρκιλιθ γρύλισε έντονα, δαγκώνοντας το φίμωτρό της.

Η Αζουρίτα έτριβε τα δεσμά των χεριών της, πίσω από την πλάτη της, επάνω σε μια πέτρα του πατώματος, ελπίζοντας να τα κόψει – αν και δεν της φαινόταν πολύ πιθανό να τα καταφέρει.

Ο άντρας τούς έβγαλε τα φίμωτρα.

«Ποιος είσαι;» ρώτησε η Ζέρκιλιθ, μην ξέροντας αν ένιωθε περισσότερο φοβισμένη ή εξοργισμένη. «Τι θέλεις από εμάς;»

«Πού έχεις τον κύριο Άλφεντουρ και τον Θάλβακιρ;» είπε η Αζουρίτα.

«Ο κύριος Άλφεντουρ και ο σωματοφύλακάς του δεν είναι εδώ,» τους απάντησε ο άντρας. «Είστε μόνες. Μαζί μου και...» έδειξε τον βωμό με τα *σίρκι'θ*, «τον Φορβόκμε και τα ιερά πλάσματά του.»

Οι δίδυμες τον ατένιζαν παραξενεμένες. Δεν μπορούσαν να καταλάβουν τι ήθελε από αυτές. Ήταν όλα στημένα από την αρχή προκειμένου τούτος ο παράξενος άντρας να τις απαγάγει;
«Θα σας φιλοξενώ για κάποιο καιρό,» τους είπε. «Για αρκετό καιρό, πιθανώς.»
«*Γιατί;*» σύριξε η Ζέρκιλιθ. «Σε ξέρουμε από κάπου; Ποιος είσαι;»
Ο άντρας γέλασε. «Όχι, δεν με ξέρετε από κάπου. Και το θέμα δεν είναι προσωπικό. Αν και...» κοίταξε τα στήθη τους μέσα από τα ανοιγμένα πουκάμισα, «θα μπορούσε να γίνει.»
«Αν μας αγγίξεις θα σε σκοτώσουμε,» τον απείλησε η Ζέρκιλιθ. «Ακόμα και δεμένες.»
«Γιατί μας έχεις εδώ;» ρώτησε η Αζουρίτα. «Έχει σχέση με τον Άλφεντουρ;»
«Ναι,» τους είπε ο μυστηριώδης άντρας, «έχει σχέση με τον διπλωμάτη σας.»
«Θέλεις να του ζητήσεις κάτι; Τι θέλεις να του ζητήσεις;»
«Δε χρειάζεται να ξέρετε τα πάντα. Αν είστε φρόνιμες, μπορεί σύντομα να σας λύσω. Αν δεν είστε, θα μείνετε δεμένες.»

Ο Άλφεντουρ δεν κοιμήθηκε καθόλου, προσπαθώντας να αποφασίσει την επόμενή του κίνηση. Και ούτε ο Θάλβακιρ κοιμήθηκε, φυσικά.
Ήταν δυνατόν η Αρχόντισσα να ήταν τόσο ηλίθια ώστε να απαγάγει τις δίδυμες; Ήταν δυνατόν να νομίζει ότι μπορούσε να εκβιάσει έτσι τη Νάζρηβ; Η Κέσριμιθ δεν μπορεί να το είχε κάνει αυτό· του Άλφεντουρ δεν του έμοιαζε καθόλου πιθανό. Αν κάποιος Χαρνώθιος το είχε κάνει, δρούσε ερήμην της.
Αλλά θα μπορούσε, βέβαια, και να *μην* ήταν Χαρνώθιος.
Ποιος μη Χαρνώθιος, όμως, θα του ζητούσε να αποκλείσει εμπορικά τους ανθρώπους του Φύλακα και να υποστηρίξει το Βασίλειο; Μόνο οι Χαρνώθιοι θα το ήθελαν αυτό. Ή κάποιοι με συγκεκριμένα συμφέροντα...
Στη Φάνρηβ υπήρχαν άτομα που είχαν να κερδίσουν πράγματα από τους Χαρνώθιους, που πίστευαν ότι το Βασίλειο τούς εξυπηρετούσε. Ο Κασλάριν γνώριζε πολλά ονόματα τέτοιων ανθρώπων. Αν ήταν ακόμα ζωντανός, ο Άλφεντουρ θα τον συμβουλευόταν. Ποιον

μπορούσε, όμως, να συμβουλευτεί τώρα; Ποιον μπορούσε να εμπιστευτεί;

Σίγουρα όχι τη Χαρκάνιθ, την αδελφή του.

Ποιον;

Τη Ζιρίνα; Τον Εθέλδιρ;

Τι άλλη επιλογή είχε;

Να μιλούσε στην Αρχόντισσα; Αν εκείνη κρυβόταν πίσω από αυτή την απαγωγή – πράγμα που του φαινόταν εξωφρενικό – δεν θα το παραδεχόταν, φυσικά. Κι αν *δεν* κρυβόταν πίσω από την απαγωγή, τι θα μπορούσε να κάνει; Θα στρεφόταν, για χάρη του Άλφεντουρ, εναντίον των ανθρώπων που υποστήριζαν το Βασίλειο; Μάλλον όχι. Είχε, άλλωστε, αποδείξει ότι βοηθούσε τους δικούς της με ύπουλες μεθόδους:

Η Νικόλ υποτίθεται πως δραπέτευσε – πράγμα που δεν μπορεί να ήταν αλήθεια. Αποκλείεται να ήταν τόσο εύκολο να δραπετεύσει κανείς από τα μπουντρούμια του Μεγάρου των Φυλάκων! Ο Ριλάθιρ αλ Θάρναθ είχε δίκιο σ'αυτό.

Τις έχει ο Φορβόκμε, είχε πει το άγαλμα του Ιουράσκε. Τι ανοησίες! Ήταν ένα όνειρο...

...αλλά τόσο *ζωντανό.*

Μην αφήσεις τις προσπάθειές μου να πάνε χαμένες, είχε ζητήσει ο Κασλάριν, καθισμένος αντίκρυ του σα να μην ήταν νεκρός, σαν ποτέ να μην είχε σκοτωθεί.

Ο Άλφεντουρ είχε συναντήσει ακόμα και τη γυναίκα του τη Δαλνίραθ, με την οποία είχε χωρίσει λίγο προτού διαλυθεί η Συμπαντική Παντοκρατορία. Είχε συναντήσει τη Ζαφειρία, τη γοητευτική πειρατίνα του Βαθύ Δάσους, η οποία τα είχε βάλει με τους Παντοκρατορικούς και δεν της άρεσε καθόλου η συμφωνία που, τελικά, είχε αναγκαστεί να κάνει ο Άλφεντουρ με την Ιεραρχόντισσα της πόλης της, της Νίσερβηλ. Είχε συναντήσει τη Σιράλια, μια αριστοκράτισσα της Κάρενρηζ, με την οποία είχε ερωτική σχέση για λίγο καιρό, προτού εκείνη αλλάξει γνώμη.

Είχε δει τον εαυτό του ξαπλωμένο στο ίδιο κρεβάτι με την Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ – κάτι που ποτέ δεν είχε συμβεί, και δεν προβλεπόταν. Στο όνειρο, η Κέσριμιθ δεν ήταν καμένη από τη δεξιά μεριά, αν θυμόταν καλά ο Άλφεντουρ. Ο ώμος της φαινόταν, και το ίδιο και το μάγουλό της.

Κούνησε το κεφάλι του για να το καθαρίσει από τις ονειρικές αναμνήσεις που έμοιαζαν αληθινές.

Τι αέριο ήταν αυτό, αλήθεια, που προκαλούσε τόσο ζωντανά όνειρα;

Ο Άλφεντουρ ρώτησε τον Θάλβακιρ, αλλά ούτε εκείνος ήξερε. «Δεν το έχω ξαναδεί,» είπε.

«Πρέπει νάναι σπάνιο.» Και μετά, μια ιδέα! «Αν είναι *πολύ* σπάνιο, Θάλβακιρ, τότε... αν καταφέρουμε να μάθουμε ποιοι το χρησιμοποιούν....»

«Ναι,» συμφώνησε ο πρασινόδερμος σωματοφύλακας, και τα σκοτεινά μάτια του στένεψαν. «Ναι, όντως.»

8

Εξωδιαστασιακή Φιλοξενούμενη· *Συνάντηση στην* Πράσινη Κοιλάδα· *Τηλεοπτικές Παρεμβολές*

Το τσάι σου το θέλεις όπως χτες το πρωί;» τη ρώτησε από την κουζίνα.

Η Λαρβάκι ήρθε να σταθεί στην πόρτα, τυλιγμένη στη ρόμπα με την οποία είχε κοιμηθεί. Τα πράσινα μαλλιά της χύνονταν λυτά στους ώμους της. «Ναι. Αλλά δε θάπρεπε να μου φτιάχνεις πρωινό.»

«Γιατί όχι;» είπε ο Εθέλδιρ αρχίζοντας να βράζει νερό πάνω στην ενεργειακή εστία. «Είσαι φιλοξενούμενή μου.»

«Κατά πρώτον... αυτό... Δεν ξέρω. Όλο αυτό μού φαίνεται περίεργο. Θα έπρεπε, κανονικά, να ήμασταν εχθροί. Ήσουν Πρόμαχος της Επανάστασης στη Φάνρηβ, εγώ ήμουν πράκτορας της Παντοκράτειρας...»

«Αλλά ούτε η Παντοκράτειρα υπάρχει πλέον ούτε Πρόμαχοι υπάρχουν. Και χτες, όλη μέρα, μου έλεγες πράγματα που μάλλον θα μου φανούν χρήσιμα, και δεν προσπάθησες να με σκοτώσεις. Είσαι φίλη μου τώρα.» Ο Εθέλδιρ έριξε μερικά φύλλα τσαγιού Χαμηλού Δάσους μέσα στο νερό που είχε αρχίσει να βράζει.

«Οι άλλοι φίλοι σου,» έστρεψε το βλέμμα της προς τα πάνω, «δε φαίνεται να με εμπιστεύονται το ίδιο.»

«Ποιος; ο Ύρελκουρ'χοκ; Κάνεις λάθος. Δε νομίζει ότι θα μας προδώσεις. Και ούτε η Μάλμεντιρ το νομίζει, ουσιαστικά, απλώς είναι λιγάκι επιφυλακτική. Δικαιολογημένα.»

«Στη Ζιρίνα, πάντως, *σίγουρα* δεν αρέσει που μένω εδώ.»

Σ'αυτό έχεις δίκιο. «Είναι, όμως, το καλύτερο μέρος για τώρα. Οπουδήποτε αλλού οι κατάσκοποι του Στρατηγού μπορεί να τύχει να σ'εντοπίσουν κάπως. Αλλά όχι εδώ. Εδώ ούτε ο Ιουράσκε δεν βάζει την ουρά του· φοβάται ότι θα του την κόψουμε.»

Η Λαρβάκι μειδίασε.

Το τσάι έβραζε μέσα στο μεγάλο μπρίκι.

Ένα *σίρκι'θ* πέρασε δίπλα από τα γυμνά πορφυρόδερμα πόδια της Λαρβάκι, πλησιάζοντας γρήγορα τον Εθέλδιρ μ'ένα διπλωμένο κομμάτι χαρτί στο στόμα.

«Έχουμε επισκέπτη...» παρατήρησε εκείνος, σκύβοντας για να πάρει το μήνυμα. «Θα μείνεις για τσάι, φίλε μου;»

Το *σίρκι'θ* έφυγε από την ίδια μεριά που είχε έρθει, τρέχοντας.

«Μάλλον τον τρόμαξα,» υπέθεσε ο Εθέλδιρ, και ξεδίπλωσε το χαρτί, διαβάζοντάς το.

Πρέπει να σου μιλήσω επειγόντως. Το συντομότερο δυνατό. Σε όποιο μέρος θέλεις. Επικοινώνησε μαζί μου μέσω σίρκι'θ.
—Άλφεντουρ της Νάζρηβ

Ο Εθέλδιρ συνοφρυώθηκε. Τι μπορεί να σήμαινε αυτό; Η Ζιρίνα τού είχε πει ότι χτες το Γενικό Συνέδριο ήταν τεταμένο, αλλά όχι ότι είχε συμβεί τίποτα με τον διπλωμάτη. *Δε μπορώ, όμως, να τον αγνοήσω. Μας έσωσε τη ζωή–*

Η εξωτερική πόρτα του γκαράζ ακούστηκε ν'ανοίγει, πίσω από την πόρτα της κουζίνας που την ένωνε με το γκαράζ. Τα μάτια της Λαρβάκι και του Εθέλδιρ στράφηκαν προς τα εκεί.

«Κι άλλος επισκέπτης,» είπε η πρώτη.

Η Ζιρίνα. Ο Εθέλδιρ δεν είχε δώσει σε κανέναν άλλο κλειδιά για το σπίτι του, και ο Ύρελκουρ και η Μάλμεντιρ ήταν επάνω, αν δεν έκανε λάθος.

Η πόρτα που συνέδεε την κουζίνα με το γκαράζ άνοιξε, και η Ζιρίνα μπήκε. Τα μάτια της στένεψαν, βλέποντας τη Λαρβάκι να στέκεται στο κατώφλι της αντικρινής πόρτας. Δεν της άρεσε που αυτή η εξωδιαστασιακή γυναίκα κοιμόταν στο σπίτι του Εθέλδιρ.

«Καλημέρα,» είπε, όχι και τόσο πρόσχαρα.

«Καλημέρα,» αποκρίθηκε ο Εθέλδιρ. «Συμβαίνει κάτι;»

«Πρέπει τώρα να 'συμβαίνει κάτι' για να έρθω;» Πολύ απότομη.

«Απλώς ρωτάω... Θέλεις τσάι;»

«Όχι, ευχαριστώ,» αποκρίθηκε η Ζιρίνα, μετανιώνοντας ήδη για τον απότομο τρόπο της. Δεν υπήρχε κανένας λόγος να φέρεται άσχημα στον Εθέλδιρ, παρότι διαφωνούσε με την απόφασή του να φέρει τη Λαρβάκι εδώ. Επιπλέον, ήταν ανόητο να σκέφτεται ότι μπορεί τίποτα ερωτικό να συνέβαινε μεταξύ τους.

Ο Εθέλδιρ τής έδωσε ένα μικρό κομμάτι χαρτί. «Δες τι μου έφερε ένα *σίρκι'θ* μόλις τώρα.»

Η Ζιρίνα το διάβασε. «Ξέρεις περί τίνος πρόκειται;»

«Καμία ιδέα δεν έχω. Αλλά δεν μπορώ να μην τον συναντήσω. Μας βοήθησε πριν από μερικές μέρες, Ζιρίνα.» Ο Εθέλδιρ έβαλε το τσάι σε κούπες, πρόσθεσε ζάχαρη, λεμόνι, και μερικά άλλα μυρωδικά, και έδωσε τη μία κούπα στη Λαρβάκι. «Θα έρθεις;»

«Ναι,» είπε η Ζιρίνα, «οπωσδήποτε. Δε θα σε καλούσε αν δεν ήταν κάτι πολύ σημαντικό. Δεν είναι απ'αυτούς που σε καλούν για πλάκα. Με είχε καλέσει κι εμένα προχτές αλλά δεν είχα προλάβει να τον συναντήσω, μ'όλα όσα συμβαίνουν. Όμως δεν μου είχε γράψει ότι πρόκειται για κάτι επείγον. Τώρα...» Κοίταξε πάλι το μήνυμα. «Μοιάζει πολύ αναστατωμένος. Πρέπει νάναι σοβαρό, Εθέλδιρ.»

Ο Εθέλδιρ ένευσε, πίνοντας μια μικρή γουλιά από το τσάι του. «Ναι, πρέπει να είναι.»

Η Λαρβάκι τούς παρατηρούσε και τους άκουγε χωρίς να μιλά. Δεν είχε καν ρωτήσει για ποιον έλεγαν, ποιος είχε στείλει το μήνυμα μέσω του *σίρκι'θ*. Ο Εθέλδιρ αναρωτήθηκε αν ασπαζόταν το Μοργκιανό ρητό *Η σιωπή είναι σύνεση,* ή αν απλά δεν ήθελε να φανεί ότι ανακατευόταν με πράγματα που δεν την ενδιέφεραν. Όπως και νάχε, ο Εθέλδιρ θεωρούσε τον διακριτικό τρόπο της θετικό.

Η Ζιρίνα δεν είχε την ίδια γνώμη. Η σιωπή της Λαρβάκι τής φαινόταν ύποπτη. Προσπαθούσε η πρώην Παντοκρατορική να τους κάνει να τη συμπαθήσουν;

Συναντήθηκαν στο Σκοτεινό Παζάρι, σ'ένα ποτοπωλείο που άκουγε στο όνομα «*Η Πράσινη Κοιλάδα*», μάλλον επειδή είχε μόνιμα έναν πελώριο πίνακα με μια πράσινη κοιλάδα σ'έναν από τους τοίχους του. Ανάμεσα στον κόσμο που ήταν συγκεντρωμένος εδώ, μέσα στο πρωινό, δεν ήταν δύσκολο να καθίσουν απαρατήρητοι σ'ένα ακριανό τραπέζι, πίσω από μια από τις κολόνες της αίθουσας.

Ο Άλφεντουρ είχε έρθει μαζί με τον Θάλβακιρ, ο Εθέλδιρ μαζί με τη Ζιρίνα.

«Ελπίζω να μη σε πειράζει αυτό,» είπε ο πρώην Πρόμαχος της Επανάστασης στον διπλωμάτη της Νάζρηβ. «Αν προτιμάς να μιλήσουμε μόνοι–»

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνος. «Μάλιστα, είναι καλύτερα που και η Ζιρίνα βρίσκεται εδώ. Ίσως κάποιος από εσάς να μπορεί να με βοηθήσει.»

«Τι συμβαίνει, Άλφεντουρ;» ρώτησε η Ζιρίνα, και τράβηξε μια μικρή γουλιά ψυχοχυμού μέσα από το καλάμι του ψηλού ποτηριού της.

«Κάποιος μάς έστησε παγίδα χτες βράδυ. Απήγαγαν τις βοηθούς μου, και τώρα με εκβιάζουν.» Και τους μίλησε για όσα είχαν συμβεί, καταλήγοντας: «Δεν έχω ιδέα ποιος μπορεί να ευθύνεται. Η Αρχόντισσα δεν νομίζω ότι θα ήταν τόσο ανόητη ώστε να κάνει κάτι τέτοιο. Αλλά πιθανολογώ πως είναι κάποιος Χαρνώθιος ή υποστηρικτής των Χαρνώθιων, γιατί ποιος άλλος θα μου ζητούσε να αποκλείσω εμπορικά τον Φύλακα;»

Η Ζιρίνα κι ο Εθέλδιρ αλληλοκοιτάχτηκαν, αμίλητα.

Ο Άλφεντουρ τούς ατένιζε ελαφρώς συνοφρυωμένος κάτω από την κουκούλα της κάπας του, αλλά συνέχισε: «Υποπτεύομαι, όμως, ότι αυτό το αέριο που μας έριξαν είναι σπάνιο. Ούτε εγώ το ξέρω ούτε ο Θάλβακιρ. Αν μάθουμε τι ήταν, ίσως να εντοπίσουμε και τους εχθρούς μας. Εσείς το αναγνωρίζετε; Είχε μενεξεδί χρώμα και έκανε χρυσοκόκκινες ανταύγειες. Με κοίμισε προτού καν το καταλάβω, και είμαι σίγουρος πως δεν το εισέπνευσα – είχα αμέσως σταματήσει να αναπνέω.»

Ο Εθέλδιρ μόρφασε. «Κάποιου είδους παραισθησιογόνο...»

«Προφανώς.»

«Και πολύ ισχυρό,» πρόσθεσε η Ζιρίνα. «Αλλά δε νομίζω ότι το έχω ξανακούσει...»

«Η Συντεχνία του Ύπνου μπορεί μόνο να έχει τέτοιο πράγμα,» είπε ο Εθέλδιρ. «Αυτοί ειδικεύονται σε παραισθησιογόνους και υπνωτικές ουσίες.»

«Η Συντεχνία του Ύπνου;» είπε ο Άλφεντουρ. «Μια από τις παράνομες συντεχνίας της Φάνρηβ;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Εθέλδιρ, «είναι παράνομη, όπως η Συντεχνία του Τελευταίου Κήπου και η Συντεχνία του Σκιερού Χεριού.» Ήπιε μια γουλιά από την καρυκευμένη μπίρα του.

«Μπορούμε να έρθουμε σε επαφή με κάποιο από τα μέλη της; Να μάθουμε τι αέριο ήταν αυτό; Μπορείς εσύ να μας φέρεις σε επαφή με κάποιο από τα μέλη της, Εθέλδιρ;»

«Μπορώ. Έστω, όμως, ότι μαθαίνεις πως το αέριο ονομάζεται *κάπως*. Και τι έγινε; Μάλλον θα πρόκειται για κάτι που μόνο η Συντεχνία του Ύπνου ξέρει. Αυτό σημαίνει ότι η Συντεχνία του Ύπνου απήγαγε τις βοηθούς σου;»

«Ένα από τα μέλη της, ίσως. Ή κάποιος στον οποίο ένα από τα μέλη της πούλησε αυτό το αέριο.»

«Η αναζήτηση δεν θα είναι εύκολη,» είπε ο Εθέλδιρ, «αλλά θα σε βοηθήσω όσο μπορώ. Σ'το χρωστάω.»

«Αν δεν βρω την Αζουρίτα και τη Ζέρκιλιθ δεν μπορώ να φύγω από τη Φάνρηβ. Δε μπορώ να τις εγκαταλείψω. Γιατί, αν το κάνω, πολύ φοβάμαι ότι θα προσπαθήσω να επηρεάσω το Συμβούλιο έτσι ώστε να κάνει εμπορικό αποκλεισμό στον Φύλακα–»

«Δε σοβαρολογείς!» είπε η Ζιρίνα.

«Σοβαρολογώ, Ζιρίνα. Τις εκτιμώ πολύ και τις δύο· δε θα τις αφήσω να πεθάνουν.»

Η Ζιρίνα και ο Εθέλδιρ αλληλοκοιτάχτηκαν ξανά.

Και ο Άλφεντουρ τούς ατένισε ξανά με περιέργεια.

Ο Θάλβακιρ ήταν σιωπηλός, και παρατηρητικός όπως πάντα.

Ο Εθέλδιρ ψιθύρισε κάτι στη Ζιρίνα, κάτω απ'την κουκούλα της, και μετά εκείνη είπε στον Άλφεντουρ: «Συγνώμη. Επιστρέφουμε αμέσως.» Σηκώθηκε από την καρέκλα της και βάδισε προς τις τουαλέτες. Ο Εθέλδιρ την ακολούθησε.

Μετά από λίγη ώρα επέστρεψαν στο τραπέζι, και η Ζιρίνα τράβηξε μια γουλιά ψυχοχυμό από το καλάμι στο ψηλό ποτήρι της. Ο Εθέλδιρ είπε στον Άλφεντουρ: «Δεν ήμασταν σίγουροι αν έπρεπε να σ'το αναφέρουμε αυτό, αλλά... τώρα, μετά από την απαγωγή των βοηθών σου... καλό είναι να ξέρεις. Ίσως να γνωρίζουμε ποιος τις απήγαγε.»

«Χαρνώθιος; Ή όχι;»

«Χαρνώθιος.»

Ο Άλφεντουρ τον περίμενε να συνεχίσει, ανάβοντας την πίπα του.

«Ο Στρατηγός Σέλιρ αλ Σίριλναθ,» είπε ο Εθέλδιρ.

«Αδύνατον. Γιατί το νομίζεις αυτό;»

«Επειδή ο Στρατηγός ήταν που χτύπησε το Μέγαρο των Αιρετών με ενεργειακό κανόνι.»

Η όψη του Άλφεντουρ δεν φανέρωσε κανένα σάστισμα, αλλά τα μάτια του δεν μπορούσαν να κρύψουν τον αιφνιδιασμό του. «Πώς το ανακαλύψατε;»

«Δεν το ανακαλύψαμε εμείς, ακριβώς,» είπε ο Εθέλδιρ. «Ο αδελφός μου το ανακάλυψε, ψάχνοντας.» Και του μίλησε για την υπόγεια βάση των Παντοκρατορικών και για τους πρώην πράκτορες της Παντοκράτειρας που χρησιμοποιούσε ο Στρατηγός. «Δεν είμαι βέβαιος ποιοι είναι οι σκοποί του, Άλφεντουρ, αλλά προφανώς θέλει να πάρει τον πλήρη έλεγχο της πόλης.»

«Σκοτώνοντας την Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ...» Το έλεγε σαν να μη μπορούσε απόλυτα να το πιστέψει. «Και τη συγγενή του, την Ηλέκτρα αλ Σίριλναθ.»

«Ο άνθρωπος είναι, αναμφίβολα, αδίστακτος,» είπε η Ζιρίνα.

«Και υποθέτετε ότι αυτός ήταν που πρόσταξε να απαγάγουν τις βοηθούς μου...»

«Δεν είναι πολύ πιθανό; Τι θα τον σταματούσε;»

«Τίποτα, μάλλον.» Ο Άλφεντουρ φύσηξε καπνό, αργά, από την άκρη του στόματός του. «Και η Αρχόντισσα, όντως, δεν θα το γνωρίζει. Αλήθεια, γιατί δεν ήρθατε σε επαφή μαζί της ώστε να της μιλήσετε για τον Στρατηγό;»

«Δε νομίζω ότι θα μας πιστέψει,» είπε η Ζιρίνα. «Ο Στρατηγός θα αρνηθεί τα πάντα. Κι επιπλέον–» Ένας δισταγμός. «Άλφεντουρ, υποσχεθήκαμε να σε βοηθήσουμε, αλλά πρέπει κι εσύ να υποσχεθείς να κάνεις κάτι για εμάς.»

«Τι;»

«Να μην πεις τίποτα για τον Στρατηγό στην Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ. Το υπόσχεσαι; Είμαστε σύμφωνοι;»

«Είμαστε.»

«Δε θα μας προδώσεις...»

«Σας δίνω τον λόγο μου. Κι ένας διπλωμάτης της Νάζρηβ ποτέ δεν αθετεί τον λόγο του.»

Η Ζιρίνα ένευσε, χωρίς να φαίνεται να υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία στο βλέμμα της ή στην έκφρασή της. «Ο Στρατηγός θα αρνηθεί τα πάντα,» συνέχισε από εκεί που είχε μείνει. «Κι επιπλέον, μας συμφέρει, Άλφεντουρ, οι Χαρνώθιοι να είναι ο ένας εναντίον του άλλου.»

Πίσω από τον καπνό της πίπας του, η όψη του Άλφεντουρ μαρτυρούσε ότι ήξερε ήδη πως η Αιρετή θα το έλεγε αυτό. Τους ρώτησε: «Αν ο Στρατηγός απήγαγε την Αζουρίτα και τη Ζέρκιλιθ, νομίζετε ότι θα τις έχει πάει στην υπόγεια βάση;»

«Δεν είμαστε καν βέβαιοι ότι οι άνθρωποι του είναι ακόμα εκεί,» αποκρίθηκε ο Εθέλδιρ. «Μετά απ'ό,τι συνέβη, ίσως να έφυγαν για λόγους ασφαλείας.»

«Ναι, δεν αποκλείεται. Είναι, μάλιστα, πολύ πιθανό.»

«Το ίδιο νομίζω κι εγώ.»

Ο Άλφεντουρ έμεινε για μερικές στιγμές σιωπηλός· μετά είπε: «Φυσικά, δεν μπορούμε να είμαστε σίγουροι ότι ο Στρατηγός τις απήγαγε...»

«Ποιος άλλος να ήταν, όμως;» έθεσε το ερώτημα ο Εθέλδιρ.

«Κάποιος υποστηρικτής των Χαρνώθιων που είναι πολίτης της Φάνρηβ;»

«Δεν έρχεται κανένας συγκεκριμένος στο μυαλό μου.» Κοίταξε ερωτηματικά τη Ζιρίνα.

Εκείνη κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Ο Στρατηγός ήταν, κατά πάσα πιθανότητα.»

«Αν ήταν ο Στρατηγός,» ρώτησε ο Άλφεντουρ, «θα μπορούσα να βεβαιωθώ γι'αυτό κάπως, μέσω της Συντεχνίας του Ύπνου;»

«Μόνο αν ήρθε ο ίδιος σε επαφή μαζί τους για ν'αγοράσει το σκεύασμα,» αποκρίθηκε ο Εθέλδιρ. «Αλλά δεν το νομίζω. Μάλλον θα έστειλε κάποιον από τους πράκτορές του. Δεν το θεωρώ πιθανό να καταφέρεις έτσι να εντοπίσεις τα ίχνη του.»

«Πρέπει να πάω στην υπόγεια βάση, τότε. Αν η Ζέρκιλιθ και η Αζουρίτα είναι εκεί, πρέπει να τις σώσω.»

«Θα χρειαστεί να σκεφτούμε καλά μια τέτοια επιχείρηση, Άλφεντουρ,» τόνισε ο Θάλβακιρ. «Δεν θα είναι εύκολη.»

«Το ξέρω.»

«Θα σας βοηθήσουμε,» του είπε ο Εθέλδιρ. «Θέλουμε, εξάλλου, κι εμείς να μάθουμε τι συμβαίνει τώρα στην υπόγεια βάση – αν βρίσκεται ακόμα σε λειτουργία ή όχι.»

«Για εμένα, το βασικό ερώτημα είναι άλλο: Τι γίνεται αν ο Στρατηγός *δεν* απήγαγε τις βοηθούς μου; Δε θέλω να ξεκινήσω να ερευνώ προς μια τελείως λάθος κατεύθυνση, Εθέλδιρ.»

Τότε ήταν που κάποιοι μέσα στο ποτοπωλείο άρχισαν να φωνάζουν *Ησυχία! Ησυχία! Ακούστε τι λένε! Ακούστε! Πόλεμος! Πόλεμος! Ο Φύλακας έρχεται!* Σιγή πλάκωσε μέσα στην αίθουσα, και όλων τα βλέμματα στράφηκαν προς μια μεγάλη οθόνη. Μια γυναίκα που στεκόταν κοντά της δυνάμωσε τον ήχο. Ήταν συντονισμένη

στον τηλεοπτικό σταθμό *Φως της Φάνρηβ,* κι ένας άντρας φαινόταν να μιλά – ο Στρατηγός Σέλιρ αλ Σίριλναθ – λέγοντας:

«...όλοι οι πολίτες πρέπει να απομακρυνθούν *άμεσα* από τα βόρεια τείχη της πόλης. Κανένας να μη βγαίνει στους δρόμους βόρεια της Οδού των Ξένων και της Αστροφώτιστης, γιατί θα υπάρχει κίνδυνος να χτυπηθεί από εχθρικά πυρά. Επαναλαμβάνω: το στράτευμα της Κοινοπολιτείας κατευθύνεται προς τη Φάνρηβ, και σύντομα θα πολιορκεί τα βόρ–»

Παρεμβολή. Έντονη παρεμβολή. Ένα δυνατό *ξξξξξξξξξξξ* κατάπιε τα λόγια του Στρατηγού, ενώ η εικόνα του διαστρεβλώθηκε τελείως· με το ζόρι καταλάβαινες ότι ήταν άνθρωπος.

Και μετά έσβησε.

Ένα έμβλημα παρουσιάστηκε στην οθόνη: το έμβλημα της Φάνρηβ, μπλεγμένο με το έμβλημα της Κοινοπολιτείας των Τεσσάρων Δασών. Γύρω του τα γράμματα έλεγαν: Η ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΟΛΗ.

Οι πάντες μέσα στην αίθουσα ήταν τόσο σαστισμένοι που κανένας δεν μίλησε. Αλλά ο Εθέλδιρ και η Ζιρίνα χαμογελούσαν κάτω απ'τις κουκούλες τους όπως τα ποντίκια που έχουν ροκανίσει τα σχοινιά της γέφυρας χαμογελούν κάτω από τα μουστάκια τους.

Το έμβλημα εξαφανίστηκε από την οθόνη και ο Άσραδλιν ωλ Χέρκανεκ παρουσιάστηκε, καθισμένος σ'ένα μαύρο άλογο, ντυμένος με πανοπλία από πλαστικά και μέταλλα, βαστώντας το κράνος του παραμάσκαλα. Στο κεφάλι του ήταν το Διάδημα των Φυλάκων

«Πολίτες της Φάνρηβ,» είπε, «ίσως πολλοί από εσάς να μη με αναγνωρίζετε, αλλά ονομάζομαι Άσραδλιν ωλ Χέρκανεκ. Ο πατέρας μου, Μάλμεντιρ ωλ Χέρκανεκ, ο Φύλακας της Φάνρηβ, έχασε τη ζωή του από δυστύχημα στο Μαύρο Δάσος, εξόριστος εκεί από τους τυράννους που τώρα κρατούν την πόλη σας υπό την κυριαρχία τους.

»Σύντομα θα βρίσκομαι έξω από τα βόρεια τείχη της Φάνρηβ, μαζί με μεγάλη βοήθεια από τους συμμάχους και φίλους μας της Κοινοπολιτείας των Τεσσάρων Δασών. Ερχόμαστε να σας απελευθερώσουμε από τα Χαρνώθια δεσμά με τα οποία οι Παντοκρατορικοί σάς έδεσαν. Τώρα που η Συμπαντική Παντοκρατορία έχει διαλυθεί παντού στο Γνωστό Σύμπαν, το ίδιο και η τυραννία των Χαρνώθιων θα πάψει να υφίσταται επάνω στη Φάνρηβ!

»Πολίτες της Φάνρηβ, ερχόμαστε να δώσουμε ελευθερία και δύναμη στην πόλη σας. Που είναι και *δική μου* πόλη. Είναι η πατρίδα

μου, από την οποία ήμουν εξόριστος τόσα πολλά χρόνια. Χρειάζομαι όμως και τη βοήθειά σας για να καταφέρω τον σκοπό μου, για να σας απελευθερώσω από τους τυράννους του Βασιλείου της Χάρνωθ. Θέλω να κάνετε τα εξής για να με βοηθήσετε:

»Να απομακρυνθείτε από τα βόρεια τείχη και όλες τις περιοχές που βρίσκονται κοντά τους, γιατί εκεί θα υπάρχει μεγάλος κίνδυνος να χτυπηθείτε κατά λάθος, αν και θα κάνουμε το παν για να είμαστε προσεχτικοί στις επιθέσεις μας.

»Πρέπει, επίσης, να απομακρυνθείτε από το Μέγαρο των Φυλάκων και από κάθε άλλο φυλάκιο και γνωστό μέρος όπου συγκεντρώνονται οι Χαρνώθιοι δυνάστες και οι μαχητές τους.

»Θέλω να πάψετε να έχετε επαφές με τους Χαρνώθιους δυνάστες και *να μην τους προσφέρετε κανενός είδους βοήθεια*.

»Όσοι από εσάς μπορείτε και τολμάτε να τους σαμποτάρετε με οποιονδήποτε τρόπο σάς προτρέπω να το πράξετε – οι θεοί είναι μαζί σας! Ο Νούρκας έρχεται, με το οργισμένο πνεύμα της Θορμάνκου στο πλευρό του, για να αποδιώξει το τέρας, τον Χάρλαεθ Βοκ, από την πατρίδα σας!

»Ερχόμαστε για να δώσουμε–»

...ξξξξξξξξξξξξξξξξξξξξξξ...

Η εικόνα του Φύλακα διαστρεβλώθηκε φριχτά, και το πρόσωπο του Στρατηγού Σέλιρ αλ Σίριλναθ παρουσιάστηκε ξανά.

«Οι εχθροί μας προκαλούν παρεμβολές στους τηλεοπτικούς σταθμούς της πόλης,» είπε, «προσπαθώντας να σας δηλητηριάσουν με τα ψέματά τους. Αλλά πρέπει να σας προειδοποιήσουμε πως το Βασίλειο της Χάρνωθ δεν θα ανεχθεί προδότες και δολιοφθορείς μέσα σ'ένα–»

Η φωνή και η εικόνα χάθηκαν. Στην οθόνη τώρα μονάχα το σήμα του *Φωτός της Φάνρηβ* φαινόταν.

Μέσα στο ποτοπωλείο φασαρία αρχίνησε. Ορισμένοι φώναζαν υπέρ του Φύλακα, ζητωκραύγαζαν· άλλοι τούς έλεγαν να το βουλώσουν, τους αποκαλούσαν ταραξίες, τους έβριζαν. Μια καρέκλα εκτοξεύτηκε: ποτήρια διαλύθηκαν, ποτά τινάχτηκαν. Ένα σπαθί βγήκε απ'το θηκάρι του. Ένα πιστόλι υψώθηκε– «*ΟΧΙ ΡΕ! Κατέβασε το όπλο, είσαι τρελός;*»

Μια γνώριμη όψη παρουσιάστηκε στον τηλεοπτικό δέκτη. Η Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ, καλοχτενισμένη, καλοντυμένη, και όμορφα βαμμένη.

«Πολίτες της Φάνρηβ,» είπε, «η κατάσταση είναι τεταμένη, και ο Στρατηγός μου, δικαιολογημένα, αναστατωμένος. Πρέπει, ωστόσο, να κάνετε οπωσδήποτε ό,τι σας ζήτησε. Απομακρυνθείτε από τα βόρεια τείχη. Και, σας εκλιπαρώ, βοηθήστε με να αντιμετωπίσω τον εχθρό που έρχεται να μας χτυπήσει, που έρχεται να καταπατήσει τα σπίτια σας και τις περιουσίες σας, να φέρει καταστροφή στην πόλη σας. Βοηθήστε με να αντισταθούμε μαζί, για να προσφέρουμε ασφάλεια και ευημερία στη Φάνρηβ!»

Αν και κανένας πυροβολισμός δεν αντήχησε, η κατάσταση μέσα στο ποτοπωλείο αγρίεψε. Βρισιές ακούγονταν, καρέκλες εκτοξεύονταν, άνθρωποι ξυλοκοπιόνταν, τα πάντα γίνονταν κομμάτια και θρύψαλα.

Ο Άλφεντουρ, ο Θάλβακιρ, ο Εθέλδιρ, και η Ζιρίνα έφυγαν όσο πιο γρήγορα μπορούσαν. Και, καθώς έφευγαν, είδαν μια περιπολία μαχητών της Χάρνωθ να έρχεται.

9
Προέλαση· Επίθεση από τον Αέρα· Σχεδιασμοί

Προς το τέλος της χτεσινής ημέρας, οι αρχηγοί του στρατού του του είπαν ότι, αν ο Εξοχότατος το επιθυμούσε, μπορούσαν αύριο να ξεκινήσουν για την πόλη. Οι ζημιές που είχαν προκληθεί από τους Ίσκιους δεν ήταν τόσο σοβαρές ώστε να τους απαγορεύουν να προελάσουν. Και το ίδιο ίσχυε και για τον στόλο ανοιχτά των ακτών: οι ζημιές που είχαν προκαλέσει τα Χαρνώθια υποβρύχια δεν ήταν τέτοιες που να του απαγορεύουν να πλεύσει για να επιτεθεί.

«Εντάξει,» είχε αποφασίσει ο Άσραδλιν ωλ Χέρκανεκ, «αύριο προελαύνουμε προς τη Φάνρηβ.» Δεν υπήρχε κανένας λόγος να περιμένει, αφού ο στρατός του ήταν συγκροτημένος και πάλι και η αδελφή του, η Ναλτάμα'χοκ, ήταν καλά. Αν και είχε δηλώσει ότι κάπουκάπου εξακολουθούσε να ζαλίζεται, μπορούσε να σταθεί όρθια και μπορούσε να χρησιμοποιήσει ακόμα και τη μαγεία της.

Έτσι, σήμερα, λίγο μετά το ξημέρωμα, το φουσάτο του Φύλακα είχε ξεκινήσει, διαλύοντας το μεγαλύτερο μέρος του καταυλισμού του. Μόνο ο χώρος προσγείωσης για τα αεροσκάφη είχε, προς το παρόν, αφεθεί εκεί όπου ήταν. Αλλά τα ίδια τα αεροσκάφη βρίσκονταν όλα στον αέρα, για να υποστηρίξουν τις δυνάμεις ξηράς και τις δυνάμεις θαλάσσης αν χρειαζόταν. Τα πλοία της Κοινοπολιτείας των Τεσσάρων Δασών είχαν, επίσης, σηκώσει τις άγκυρές τους και ξεκινήσει να πλέουν προς τα νότια.

Ο Άσραδλιν τα αγνάντευε, καθισμένος πάνω στο μαύρο άτι του, ιππεύοντας μέσα στις πρώτες γραμμές του στρατεύματός του, κοντά σε άλλους ιππείς και στους Μαυρόλυκους Καβαλάρηδες, ενώ παραδίπλα έρχονταν άρματα μάχης και πεζοί.

Τώρα, όμως, δεν τον απασχολούσαν καθόλου τα πλοία. Ένας άλλος ιππέας βάδιζε πλάι του κρατώντας τηλεοπτικό πομπό στον ώμο, και ο Άσραδλιν μιλούσε στους πολίτες της Φάνρηβ. Ύστερα από τόσα χρόνια εξορίας, μιλούσε στους ανθρώπους της πατρίδας του. Ο

τηλεοπτικός σταθμός στο παλιό άντρο των επαναστατών βρισκόταν σε λειτουργία, και η Βαλνάμνιρ'μορ είχε μπλοκάρει το σήμα του *Φωτός* ενώ εξέπεμπαν στην ίδια συχνότητα. Είχε σταματήσει τα λόγια του Στρατηγού Σέλιρ αλ Σίριλναθ στη μέση, και είχε ειδοποιήσει τηλεπικοινωνιακά τον Φύλακα ότι μπορούσε τώρα να μιλήσει εκείνος.

Οι Χαρνώθιοι θα εξοργίζονταν! Πράγμα που χαροποιούσε τον Άσραδλιν ιδιαίτερα. Είχε επιστρέψει ως ήρωας στην πατρίδα του, και ως εκδικητής για τους δυνάστες της!

Καθώς όμως μιλούσε κοιτάζοντας το ψυχρό μάτι του τηλεοπτικού πομπού, ο ιππέας που κρατούσε τη συσκευή τού είπε απρόσμενα: «Φύλακά μου, μια στιγμή... Σταμάτησε να λειτουργεί.»

«Τι εννοείς;»

«Πρέπει να μπλοκάρουν το σήμα μας.»

«Οι καταραμένοι προσκυνητές του Χάρλαεθ Βοκ!» γρύλισε ο Άσραδλιν.

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του κουδούνισε. Εκείνος τον άνοιξε, κι άκουσε τη φωνή του Αρθάκιν, του τεχνουργού που βρισκόταν μαζί με τη Βαλνάμνιρ'μορ και τους άλλους στην παλιά βάση των επαναστατών: «*Εξοχότατε;*»

«Ναι, Αρθάκιν. Τι συμβαίνει;»

«*Μπλοκάρουν το σήμα μας, Εξοχότατε. Με μαγεία, αναμφίβολα. Η Βαλνάμνιρ προσπαθεί τώρα να υπερνικήσει τα ξόρκια τους.*»

«Χρειάζεστε βοήθεια;»

«*Πιθανώς.*»

Ο Άσραδλιν φώναξε στον Έρανκουρ'μορ να πλησιάσει, κι εκείνος ήρθε καβάλα στο άλογό του, ακολουθούμενος από τη Ναλτάμα'χοκ η οποία επίσης ίππευε.

«Τι είναι, Φύλακά μου;»

Ο Άσραδλιν τού εξήγησε τι συνέβαινε, ενώ ο τηλεπικοινωνιακός πομπός ήταν ακόμα ανοιχτός. «Μπορείς να τους βοηθήσεις;»

«Θα πρέπει να εντοπίσω τη συχνότητα και τα σήματα, πρώτα· αλλά, ναι, μπορώ να τους βοηθήσω.»

«Το άκουσες αυτό, Αρθάκιν;» είπε ο Άσραδλιν στον πομπό του.

«*Μάλιστα, Εξοχότατε.*»

Προς τον Έρανκουρ'μορ: «Μπορείς να ξεκινήσεις.»

«Καλύτερα επάνω σε κάποιο όχημα, Φύλακά μου. Είναι πιο σταθερό από το άλογο.»

Ο Άσραδλιν πρόσταξε τους μαχητές του να φέρουν ένα τετράκυκλο όχημα για τον μάγο. Αμέσως.

«Δε θα μπορούσαν τα *σίρκι'θ* να μας βοηθήσουν;» ρώτησε ο Άλφεντουρ τον Εθέλδιρ και τη Ζιρίνα, όταν, έχοντας φύγει από την *Πράσινη Κοιλάδα*, πήγαν σε μια ταβέρνα του Νυκτόκηπου και κάθισαν εκεί.

«Με τι τρόπο;» είπε ο πρώην Πρόμαχος.

«Θα γράψω ένα μήνυμα για την Αζουρίτα και θα το δώσω σ'ένα *σίρκι'θ,* το οποίο θα μπορούσαμε να ακολουθήσουμε για να μας οδηγήσει σ'αυτήν.»

Ο Εθέλδιρ κούνησε το κεφάλι. «Αδύνατον. Δε γίνεται ν'ακολουθήσεις *σίρκι'θ* μέσα στη Φάνρηβ. Είναι πιο δύσκολο απ'το ν'ακολουθήσεις γάτο που πηδά από στέγη σε στέγη.»

Η Ζιρίνα είπε: «Κανένας δεν τόχει καταφέρει ποτέ, παρά μονάχα σ'έναν αστικό μύθο.»

«Τι αστικό μύθο;» ρώτησε ο Άλφεντουρ.

«Τον μύθο του Άπιαστου Κλέφτη,» απάντησε ο Εθέλδιρ. «Δεν είναι πραγματικό πρόσωπο· σ'το λέω εγγυημένα.»

«Δε θα μπορούσαμε, τότε, να βάλουμε κάποια ανιχνευτική συσκευή πάνω στο *σίρκι'θ* η οποία–»

«–θα στέλνει τηλεπικοινωνιακό σήμα δείχνοντας τη θέση του;»

«Ακριβώς.»

Ο Εθέλδιρ μειδίασε. «Ξέρεις πόσες φορές το προσπάθησαν αυτό οι Παντοκρατορικοί, όσο ήταν εδώ; Και όχι μόνοι οι Παντοκρατορικοί.»

«Και ποια ήταν τα αποτελέσματα;»

«Δεν πιάνει.»

«Πώς είναι δυνατόν;»

«Κάποτε, έδεσαν έναν πομπό πάνω σ'ένα *σίρκι'θ* και το πλάσμα αρνιόταν να φύγει, να πάει να μεταφέρει το μήνυμά του· έκανε απλά κύκλους μες στο δωμάτιο μέχρι να βγάλουν τη συσκευή από πάνω του. Μια άλλη φορά, το *σίρκι'θ* έκανε κύκλους όχι μέσα στο δωμάτιο αλλά μέσα στην πόλη. Μια άλλη φορά, εξαφανίστηκε τελείως και κανείς δεν ξέρει τι έγινε. Μια άλλη φορά, κατάφερε κάπως να ξεφορτωθεί τη συσκευή, να μεταφέρει το μήνυμά του, και να επιστρέψει.

»Επίσης, κάποιοι είχαν τη φαεινή ιδέα να περάσουν έναν μικροσκοπικό πομπό κάτω από το δέρμα ενός *σίρκι'θ,* ώστε να το κοροϊδέψουν ότι ο πομπός ήταν μέρος του σώματός του. Αλλά, και πάλι, τα αποτελέσματα ήταν τα ίδια. Δεν πιάνουν τέτοια πράγματα με τα *σίρκι'θ,* Άλφεντουρ· είναι σαν πνεύματα της πόλης, ιερά πλάσματα του Φορβόκμε. Δεν είναι να παίζεις μαζί τους. Ουσιαστικά, μας *επιτρέπουν* να τα χρησιμοποιούμε ως μαντατοφόρους. Εγώ έτσι πιστεύω. Δεν πιστεύω ότι οι εκπαιδευτές τα εκπαιδεύουν παρά τη θέλησή τους, ή ότι τα κοροϊδεύουν. Είναι πιο έξυπνα από εμάς, είμαι σίγουρος. Αν και η νοημοσύνη τους είναι, αναμφίβολα, διαφορετική.»

«Με μερικούς ιερείς, όμως, έχει ακουστεί να γίνονται θαύματα,» είπε η Ζιρίνα: «λένε ότι έχουν επικαλεστεί *σίρκι'θ,* ή ότι τα έχουν βάλει να κάνουν περίεργα πράγματα, ή ότι τους έχουν εξυπηρετήσει με κάποιον τρόπο.»

«Αυτά δεν γίνονται κατά παραγγελία, και το ξέρεις,» της είπε ο Εθέλδιρ.

«Δε διαφωνώ.»

«Τέλος πάντων,» τους διέκοψε ο Άλφεντουρ, «δε μ'ενδιαφέρουν τόσο πολύ τα *σίρκι'θ*. Θα μ'ενδιέφεραν μόνο αν μπορούσαμε κάπως να τα χρησιμοποιήσουμε για να βρούμε την Αζουρίτα και τη Ζέρκιλιθ.»

«Δυστυχώς δεν γίνεται,» είπε ο Εθέλδιρ.

«Θα πρέπει, επομένως, να πάμε στην υπόγεια βάση. Αυτή φαίνεται νάναι η μόνη ένδειξη που έχουμε.» Έριξε ένα βλέμμα προς τη μεριά του Θάλβακιρ, αλλά εκείνος έμεινε σιωπηλός και αινιγματικός. «Να το κάνουμε απόψε; Όσο ο Φύλακας πλησιάζει την πόλη, ο Στρατηγός ίσως να μην προσέχει το ίδιο καλά τις σήραγγες.»

«Ο Φύλακας, ώς το βράδυ, θα έχει φτάσει μπροστά στα τείχη μας,» τον πληροφόρησε ο Εθέλδιρ. «Αλλά, ναι, ο Στρατηγός μάλλον θα έχει αλλού στραμμένο το βλέμμα του, τώρα.»

Η Ναλτάμα'χοκ βοήθησε τον Έρανκουρ'μορ στη δουλειά του. Καθισμένοι κι οι δύο στην πίσω μεριά του οχήματος, οκλαδόν, είχαν τα μάτια κλειστά και τα μυαλά τους εστιασμένα εκεί όπου οι μάγοι έχουν τα μυαλά τους εστιασμένα όταν κάνουν τέτοια πράγματα. Ο

Άσραδλιν δεν ήξερε σχεδόν τίποτα από μαγεία, ούτε καν θεωρητικά. Τα αποτέλεσμά της μόνο τον ενδιέφεραν, όχι οι ορολογίες.

Όταν ο Αρθάκιν τον ενημέρωσε τηλεπικοινωνιακά ότι το σήμα τους είχε υπερισχύσει του σήματος του *Φωτός της Φάνρηβ,* ο Φύλακας μίλησε ξανά στους πολίτες της πατρίδας του, επαναλαμβάνοντας όσα είχε ήδη πει και προσθέτοντας και μερικά ενθαρρυντικά λόγια ακόμα. Μετά έκανε νόημα στον ιππέα αντίκρυ του να απενεργοποιήσει τον τηλεοπτικό πομπό, κι εκείνος υπάκουσε, κατεβάζοντάς τον απ'τον ώμο του.

Είχε έρθει πια το μεσημέρι, ο ήλιος βρισκόταν ψηλά στον ουρανό, αλλά το φουσάτο δεν είχε ακόμα φτάσει στην πόλη· τόσο μεγάλα πλήθη κινούνταν αργά, ειδικά όταν είχαν και πεζούς ανάμεσά τους. Ο Άσραδλιν, όμως, δεν βιαζόταν· δεν υπήρχε λόγος να βιάζεται.

Είπε στον Έρανκουρ'μορ και στην αδελφή του ότι μπορούσαν να σταματήσουν να κάνουν ό,τι έκαναν· είχε μιλήσει στους πολίτες της Φάνρηβ, και καλύτερα να μην κουράζονταν άσκοπα. Οι μάγοι δεν διαφώνησαν.

Και τότε ήταν που ήρθαν τα Χαρνώθια αεροσκάφη για να τους βομβαρδίσουν. Πετώντας από τα νότια, χωρίστηκαν σε δύο μεγάλα σμήνη, ένα κατευθυνόμενο προς τον στόλο, ένα προς τον στρατό ξηράς.

Τα αντιαεροπορικά όπλα του Φύλακα άρχισαν αμέσως να βάλλουν: μεγάλα κανόνια εξαπέλυαν τη μία ριπή κατόπιν της άλλης· γρήγορες, φλογερές ρουκέτες εκτοξεύονταν. Και τα αεροσκάφη της Κοινοπολιτείας επιτέθηκαν, δίχως καθυστέρηση, στα μαχητικά του Βασιλείου της Χάρνωθ. Ο ουρανός γέμισε εκρήξεις, φωτιές, καπνούς. Ο μεσημεριανός ήλιος κρύφτηκε πίσω τους· σχεδόν με νύχτα έμοιαζε.

Στη θάλασσα, πέρα από τις ακτές, η κατάσταση ήταν παρόμοια. Δύο μεταβαλλόμενα πλοία της Κοινοπολιτείας μεταμορφώθηκαν, το ένα σε πελώριο αεροπλάνο, το άλλο σε πελώριο ελικόπτερο, και υψώθηκαν στον ουρανό για ν'αντιμετωπίσουν τους εχθρούς.

Οι δυνάμεις ξηράς πρόσεχαν τα αεροσκάφη που, σαν τραυματισμένα μεγάλα μεταλλικά πουλιά, έπεφταν προς τη γη. Αρκετές φορές αναγκάστηκαν να διαιρεθούν προκειμένου ν'αποφύγουν κάτι που ερχόταν, φλεγόμενο, από ψηλά. Αλλά οι μετακινήσεις τους δεν ήταν πάντοτε επιτυχημένες· υπήρξαν περιπτώσεις που μαχητές σκο-

τώθηκαν, καθώς και άλογα και γιγαντόλυκοι, ενώ οχήματα και άρματα σμπαραλιάστηκαν ή έπαθαν σοβαρές βλάβες.

Οι τρεις εκπαιδευμένοι δενδρογίγαντες που περιλάμβανε το στράτευμα βοήθησαν παγιδευμένους μισθοφόρους να βγουν μέσα από χτυπημένα άρματα. Τα χέρια τους ήταν μεγάλα και δυνατά, και το ξύλο που τους σκέπαζε τούς προστάτευε.

Ο Γάρταλιν ο Ιεροκήρυκας προσπαθούσε να εμψυχώσει το φουσάτο επικαλούμενος τον Νούρκας τον Μαχητή, βαστώντας ψηλά το ραβδί του που είχε στην κορυφή έναν μεγάλο φωτόλιθο σαν άστρο.

Όταν τα μαχητικά των Χαρνώθιων υποχώρησαν, επιστρέφοντας προς τα νότια, η Στρατηγός Μάρναλιθ αλ Τελσέκρουν πρόσταξε να στρατοπεδεύσουν, για να ξεκουραστούν από την προέλαση, να περιποιηθούν τους τραυματίες, να κηδέψουν τους νεκρούς, και να επισκευάσουν τις ζημιές.

Ο Άσραδλιν δεν διαφωνούσε στο ελάχιστο με τούτη την απόφαση της Μάρναλιθ. Δεν αμφέβαλλε ότι ήταν άψογη στη στρατηγική.

Οι ανιχνευτές ανέφεραν, τηλεπικοινωνιακά, στον Στρατηγό ότι ο εχθρός στρατοπέδευε γύρω στα δέκα χιλιόμετρα απόσταση από την πόλη.

«Η επίθεσή μας φαίνεται πως τους ανάγκασε να σταματήσουν,» είπε η Κέσριμιθ, καθισμένη στο τραπέζι της Αίθουσας του Φύλακα μαζί με τους συμβούλους της.

«Θα σταματούσαν ούτως ή άλλως, Αρχόντισσά μου,» της είπε ο Σέλιρ, «για να ξεκουραστούν. Αναμφίβολα, δεν θέλουν να έρθουν εξαντλημένοι μπροστά στα τείχη μας.»

«Αυτό σημαίνει ότι η επίθεσή μας απέτυχε;»

«Σχετικά είναι τα πάντα. Χάσαμε, όμως, παραπάνω αεροσκάφη απ'ό,τι περίμενα, και πολλά ακόμα δέχτηκαν ζημιές.»

«Και ο εχθρός δεν δέχτηκε ζημιές; Δεν ήταν περισσότερες από τις δικές μας;»

«Αυτά τα πράγματα δεν μπορούν να υπολογιστούν τόσο εύκολα, Αρχόντισσά μου. Όμως αποδεικνύεται γι'ακόμα μια φορά εκείνο που συνεχώς σου λέω: *ο Φύλακας είναι επικίνδυνος*. Και πρέπει να παρθούν ισχυρότερα μέτρα αντιμετώπισής του. Δες τι έγινε σήμερα με τα τηλεοπτικά κανάλια. Θα το ξαναφήσουμε αυτό να συμβεί;»

«Έχω προστάξει τους μάγους μας να μπλοκάρουν το σήμα τους, Στρατηγέ· τι άλλο μπορώ να κάνω;»

«Ο Φύλακας προτρέπει τους πολίτες να στραφούν εναντίον μας, μα τον Χάρλαεθ Βοκ! Τι άλλο νομίζεις εσύ ότι πρέπει να κάνουμε; Πρέπει να φροντίσουμε αυτό *να μην μπορεί να συμβεί!* Θέλεις να έχουμε δολιοφθορείς μέσα στην πόλη; Πρέπει να φυλακίσεις τους Αιρετούς που μπορούν να προκ–»

«Εκτός συζήτησης, Στρατηγέ. Σ'το έχω πει και σ'το έχω ξαναπεί: δεν πρόκειται να φυλακίσω τους Αιρετούς.»

Ο Σέλιρ χτύπησε τη γροθιά του πάνω στο τραπέζι. «Κάνεις τη δουλειά μου πιο δύσκολη!»

«Ελπίζω, τότε, να είσαι αρκετά ικανός στρατιωτικός για να αντεπεξέλθεις, Στρατηγέ.»

Σιγή απλώθηκε για μερικές στιγμές γύρω από το τραπέζι: ούτε εκείνη μιλούσε, ούτε εκείνος, ούτε ο Θόρεντιν, ούτε η Ολέρια, ούτε κανένας από τους άλλους συμβούλους.

Αφού δεν είσαι σε θέση να κρατήσεις την πόλη, σκέφτηκε ο Σέλιρ, *πρέπει να παραμεριστείς, γρήγορα, προτού είναι πολύ αργά.* Ήταν βέβαιος πως ο Βασιλικός Οίκος της Χάρνωθ θα εκτιμούσε τις ενέργειές του. Θα τον έβλεπαν ως ήρωα, που κατόρθωσε να διατηρήσει το προτεκτοράτο της Φάνρηβ υπό τον έλεγχο του Βασιλείου.

«Τουλάχιστον,» είπε στην Κέσριμιθ, «πρέπει να βρούμε τον σταθμό από τον οποίο εκπέμπεται το σήμα του Φύλακα και να τον καταστρέψουμε. Ίσως να μπορεί να φτιάξει άλλον, βέβαια, αλλά έτσι θα τον καθυστερήσουμε.»

Η Αρχόντισσα αποκρίθηκε: «Ναι, αυτή είναι σίγουρα μια πολύ καλύτερη ιδέα. Αν ο Φύλακας δεν μπορεί να μιλήσει, δεν έχει σημασία τι έχει να πει.» Στράφηκε στον Φέτανιρ'μορ, τον Τεχνομαθή που ασχολιόταν με πολλά θέματα ασφαλείας του Μεγάρου των Φυλάκων. «Μπορούν οι μάγοι μας να εντοπίσουν από πού έρχεται το σήμα του Φύλακα;»

«Αυτό,» είπε ο Φέτανιρ'μορ, «μπορεί να εντοπιστεί και χωρίς μαγεία, Αρχόντισσά μου. Το πρόβλημα είναι ότι ίσως οι εχθροί μας να το *αποκρύπτουν* με μαγεία.»

«Μη με μπερδεύεις με λεπτομέρειες! Μπορείτε να βρείτε πού ακριβώς είναι ο σταθμός του Φύλακα;»

«Θα τον βρούμε, Αρχόντισσά μου. Αποκλείεται να είναι πολύ μακριά, για να εκπέμπει μέσα στην πόλη. Εκτός αν ο Φύλακας έχει στήσει αναμεταδότες σε μεγάλη έκταση. Αλλά δεν το νομίζω. Μάλλον, κάπου εδώ κοντά θα είναι. Ίσως ακόμα και μέσα στα τείχη.»

«Αν είναι μέσα στα τείχη,» είπε ο Σέλιρ κοιτάζοντας την Κέσριμιθ, «και τον εντοπίσουμε, ελπίζω να μη διστάσεις να εκτελέσεις παραδειγματικά όλους τους προδότες που τον συντηρούν, όποιοι κι αν είναι, Αιρετοί ή μη.»

«Ναι, Στρατηγέ,» αποκρίθηκε εκείνη, «δεν πρόκειται να διστάσω.» Αλλά σκέφτηκε: *Μακάρι, όμως, να μην είναι Αιρετοί.* Γιατί ήξερε πως, σε μια τέτοια περίπτωση, τα ήδη πολλά προβλήματά της θα πολλαπλασιάζονταν.

Η Λαρβάκι ζωγράφισε έναν χάρτη, το μεσημέρι, όταν ο Εθέλδιρ και η Ζιρίνα είχαν επιστρέψει στο σπίτι του και κάθονταν στο καθιστικό.

«Αυτός είναι ο χάρτης που έφτιαξες και στον αδελφό μου;»

«Ναι. Ή, τουλάχιστον, αυτά είναι όλα τα περάσματα που ξέρω. Αν και αμφιβάλλω ότι υπάρχουν περισσότερα.»

«Θα μας συνόδευες αν πηγαίναμε εκεί κάτω;» ρώτησε ο Εθέλδιρ.

Η Ζιρίνα δεν ήξερε αν τούτη ήταν καλή ιδέα – η Λαρβάκι να έρθει μαζί τους. Σίγουρα γνώριζε το μέρος καλύτερα από εκείνους, κι αν σκεφτόταν να τους προδώσει, αυτή δεν θα ήταν η κατάλληλη στιγμή; *Αλλά ο Εθέλδιρ μάλλον δεν θα με ακούσει και να του το πω...*

Η Λαρβάκι αποκρίθηκε, αν και με κάποιο δισταγμό: «Ναι, αν θέλεις...»

Θα μπορούσα να μην πάω καθόλου μαζί τους, σκέφτηκε η Ζιρίνα, δυσαρεστημένα. *Αλλά, αν δεν πάω, ποιος θα προσέχει αυτήν;* Σίγουρα όχι ο Εθέλδιρ, που, για κάποιο μυστηριώδη λόγο, έμοιαζε να την εμπιστεύεται... και να τη *γουστάρει* κιόλας; Κοίταζε κάθε τόσο τα μακριά πορφυρόδερμα πόδια που ξεπρόβαλλαν μέσα από τη ρόμπα της, ή ήταν μονάχα η ιδέα της Ζιρίνα; *Όχι, δεν είναι μόνο η ιδέα μου.* Αισθανόταν τσαντισμένη.

«Γιατί, όμως, θα πάτε εκεί κάτω;» συνέχισε η Λαρβάκι. «Ίσως ο Στρατηγός να έχει εγκαταλείψει το μέρος, αλλά μπορεί και όχι. Μπορεί νάναι επικίνδυνα. Είναι ρίσκο.»

«Εσύ τι νομίζεις;» τη ρώτησε ο Εθέλδιρ. «Θα το έχει εγκαταλείψει ή όχι;»

Η Λαρβάκι κούνησε το κεφάλι. «Σου είπα και χτες: δεν ξέρω. Πολλά μπορεί να ισχύουν. Εσείς για ποιο λόγο ακριβώς θέλετε να πάτε εκεί; Για ανίχνευση μόνο;»

Ο Εθέλδιρ σκέφτηκε: *Μου φαίνεται ότι το έχει καταλάβει πως δεν θέλουμε να κατεβούμε στη βάση μόνο για ανίχνευση*. Ήταν υποψιασμένη, το δίχως άλλο. Τους παρατηρούσε όπως κι εκείνος την παρατηρούσε. Αλλά ο Εθέλδιρ δεν νόμιζε ότι η παρατήρησή της ήταν κακόβουλη. Τη συνέφερε περισσότερο να είναι με το μέρος τους τώρα παρά με το μέρος του Στρατηγού.

«Όχι, δεν θα πάμε μόνο για ανίχνευση. Υπάρχει καλύτερος λόγος.» Και της είπε για την παράξενη εξαφάνιση των δίδυμων βοηθών του Άλφεντουρ.

«Γιατί νομίζετε ότι τις απήγαγε ο Στρατηγός;»

«Ποιος άλλος μπορεί να ήταν;»

Η Λαρβάκι μόρφασε. «Οποιοσδήποτε.»

Η Ζιρίνα είπε: «Δε θα ήθελε ο *οποιοσδήποτε* να βοηθήσει τους Χαρνώθιους.»

«Είστε σίγουροι πως αυτό βοηθά τους Χαρνώθιους; Θέλω να πω... τι γνώμη θα σχηματίσει η Νάζρηβ γι'αυτούς;»

Ο Εθέλδιρ και η Ζιρίνα συνοφρυώθηκαν. Κανένας τους δεν το είχε σκεφτεί έτσι. Η Αιρετή μίλησε πρώτη: «Και τι υπονοείς; Ότι μπορεί να τις απήγαγαν άνθρωποι του Φύλακα;»

Η Λαρβάκι ανασήκωσε τους ώμους. «Οποιοσδήποτε,» είπε ξανά. «Πάντως... σαν κίνηση... σαν... Αμφιβάλλω ότι ο Στρατηγός θα έκανε κάτι τέτοιο. Δεν... *δρα* έτσι, απ'ό,τι έχω καταλάβει.»

«Ποιον θα υποπτευόσουν εσύ;» τη ρώτησε ο Εθέλδιρ. «Τον Θόρεντιν, τον Αρχικατάσκοπο της Αρχόντισσας;»

Η Λαρβάκι ένευσε. «Ναι, είναι πιο πιθανό να έκανε κάτι τέτοιο – αν και δεν πήγε το μυαλό μου σ'αυτόν. Δεν πήγε σε κανέναν, βασικά. Δε μπορώ να φανταστώ ποιος θα δρούσε έτσι.»

«Ο Άλφεντουρ δεν πιστεύει ότι η Αρχόντισσα γνωρίζει τίποτα...» είπε ο Εθέλδιρ.

«Συμφωνώ. Δεν είναι και πολύ διπλωματική κίνηση.»

Η Ζιρίνα είπε: «Ο Στρατηγός το έκανε· δεν υπάρχει άλλη εξήγηση.»

«Είχε επαφές με τη Συντεχνία του Ύπνου;» ρώτησε ο Εθέλδιρ τη Λαρβάκι.

Εκείνη κούνησε το κεφάλι. «Δεν είχα ποτέ ακούσει κάτι τέτοιο. Αν ο Στρατηγός χρειαζόταν δηλητήρια, θα τα έφερνε από το Βασίλειο της Χάρνωθ μάλλον· δε θα τα προμηθευόταν από μια παράνομη συντεχνία της Φάνρηβ.

»Για να είμαι ειλικρινής, εγώ ξέρεις ποιους θα υποπτευόμουν;»

«Ποιους;»

«Τους αυτονομιστές.»

«Και τότε που χτυπήθηκε το Μέγαρο των Αιρετών όλοι τούς αυτονομιστές κατηγορούσαν. Αλλά *αποκλείεται* ο αδελφός μου να απήγαγε τις βοηθούς του Άλφεντουρ, Λαρβάκι, και αποκλείεται να του ζητούσε να υποστηρίξει τους Χαρνώθιους.»

Η Λαρβάκι έμεινε σιωπηλή. Άναψε ένα τσιγάρο, σταυρώνοντας τα πορφυρόδερμα πόδια της στο γόνατο κάτω από τη ρόμπα και τραβώντας το βλέμμα του Εθέλδιρ προς τη μεριά τους.

Η Ζιρίνα, προσέχοντάς το, ένιωσε μια παρόρμηση να την μπατσίσει, αλλά συγκρατήθηκε. Γιατί αισθανόταν έτσι για τη Λαρβάκι; Ήταν μια εξωδιαστασιακή πρώην πράκτορας της Παντοκράτειρας. Ήταν γελοίο να αισθάνεται έτσι για εκείνη. Ο Εθέλδιρ απλώς ήταν άντρας και το μοναδικό του μάτι τραβιόταν προς τα ωραία γυναικεία πόδια· φυσική αντίδραση· δε συνέβαινε τίποτα περισσότερο από αυτό. Και η καταραμένη είχε, όντως, πολύ ωραία, μακριά πόδια, όφειλε να παραδεχτεί η Ζιρίνα.

«Θα έρθεις μαζί μας στη βάση;» ρώτησε ξανά ο Εθέλδιρ.

«Ναι, σου είπα, θα έρθω αν με θέλετε,» αποκρίθηκε η Λαρβάκι.

Ο Εθέλδιρ ένευσε. «Σίγουρα ξέρεις το μέρος καλύτερα από εμάς.»

Και δε νομίζεις ότι αυτό είναι επικίνδυνο; σκέφτηκε η Ζιρίνα. *Ανόητε!*

«Από πού προτείνεις να κατεβούμε;» ρώτησε, μετά, ο Εθέλδιρ τη Λαρβάκι.

Εκείνη έδειξε ένα σημείο επάνω στον χάρτη που είχε σχεδιάσει. «Από εδώ.»

10

Έλλειψη Χρόνου· Ανυπέρβλητα Τείχη· Σχέδια Για Ένα Σκοτεινό Πέρασμα· Κλουβιά

Στεκόταν μπροστά στον μεγάλο καθρέφτη των δωματίων της, γυμνή, και κοίταζε τον εαυτό της. Επάνω στο γαλανόδερμο σώμα της, σ'όλη τη δεξιά μεριά, από τον ώμο ώς την κνήμη, τα εγκαύματα φαίνονταν ακόμα πολύ έντονα. Φριχτά σημάδια στο δέρμα της, τα οποία αλλοίωναν την απόχρωσή του και το έκαναν να ζαρώνει.

Περίπου δέκα ημέρες είχαν περάσει από τον τραυματισμό της. Δεν φορούσε πια επιδέσμους· οι θεραπευτές τής είχαν πει ότι δεν ήταν απαραίτητο. *Δέκα ημέρες, κι ακόμα δεν έχω προλάβει να κάνω τίποτα γι'αυτά τα απαίσια σημάδια.* Όσα συνέβαιναν στην πόλη, τελευταία, απορροφούσαν όλο της τον χρόνο. Είχε παραμελήσει τον εαυτό της.

Αλλά δεν μπορούσε ν'αφήσει αυτά τα σημάδια επάνω της. Έπρεπε να κάνει κάτι για να τα εξαφανίσει· έπρεπε ν'αναζητήσει μάγους και γιατρούς που γνώριζαν ύλες οι οποίες είχαν τη δυνατότητα να τα κρύψουν, να τα καλύψουν. *Δε μπορώ να είμαι έτσι! Σαν τέρας.* Αισθανόταν έναν κόμπο στον λαιμό της. *Θέλω να είμαι όμορφη: και από δεξιά και από αριστερά.*

Και τώρα, σύντομα, ο Φύλακας και οι δυνάμεις της Κοινοπολιτείας θα πολιορκούσαν τα τείχη της. Πότε θα προλάβαινε να ασχοληθεί μ'αυτά τα καταραμένα εγκαύματα;

Δεν υπάρχει χρόνος! Γιατί δεν υπάρχει χρόνος;

Η Κέσριμιθ αναστέναξε, κι έπιασε τα εσώρουχά της που είχε ρίξει παραδίπλα, στο πάτωμα. Τα φόρεσε και πλησίασε τη μεγάλη ντουλάπα. Την άνοιξε και κοίταξε για λίγο τα φορέματα προτού διαλέξει ένα πράσινο με μαύρους ρόμβους, φτιαγμένο από μαλακό αλλά ζεστό μαλλί, με ψηλό γιακά γύρω από τον λαιμό και στενό, μυτερό ντεκολτέ ώς τον αφαλό, σύμφωνα με την τελευταία μόδα του Βασιλείου. Το φόρεσε, κουμπώνοντας επιδέξια τα λίγα αργυρά κουμπιά

στην πλάτη. *Δεν είμαι τέρας· είμαι πολύ όμορφη· και σύντομα θα κάνω κι αυτά τα σημάδια να εξαφανιστούν από πάνω μου: τίποτα δεν θα μείνει.* Έπιασε από τη ντουλάπα μια εσάρπα αράχνης – γεμάτη ακτινωτά σχήματα, υφή λεπτή αλλά δυνατή και ζεστή – και την έριξε στους ώμους της, σταυρώνοντάς την μπροστά της, περνώντας τις άκριες μέσα στο ντεκολτέ του φορέματος. Κοίταξε πάλι τον εαυτό της στον καθρέφτη. *Είσαι πολύ όμορφη, Κέσριμιθ.* Πήρε μια χτένα από ένα ραφάκι και χτένισε, επίμονα, τα κόκκινα μαλλιά της προς τα δεξιά, κρύβοντας το δεξί, σημαδεμένο μάγουλό της, αφήνοντας το αριστερό τελείως εκτεθειμένο. Χρησιμοποιώντας δύο χρυσά τσιμπιδάκια έπιασε τα μαλλιά έτσι ώστε να μείνουν ακριβώς σ'αυτή τη θέση.

Ανοίγοντας μερικά συρτάρια, διάλεξε κοσμήματα τα οποία πέρασε στα χέρια της και στο λαιμό της. Στ'αφτιά της έβαλε δυο μικρά, γυαλιστερά σκουλαρίκια. Είχαν επάνω τους μικροσκοπικούς φωτόλιθους, αλλά δεν φώτιζαν τώρα γιατί δεν τους είχε βγάλει έξω το πρωί για να φορτιστούν με το φως του ήλιου. Γύρω από τη μέση της πέρασε μια μαύρη ζώνη με λαξευτή αγκράφα. Άνοιξε μια ντουλάπα και κοίταξε μέσα τα δεκάδες υποδήματά της. Πήρε, τελικά, ένα ζευγάρι γκρίζες μπότες από τομάρι λύκου, με χρυσή επικάλυψη στα δάχτυλα και μια χρυσή ταινία στην πίσω μεριά, από τη φτέρνα μέχρι επάνω. Κάθισε σ'ένα σκαμνί και τις φόρεσε, δένοντας σφιχτά τα λουριά τους.

Κρέμασε ένα θηκαρωμένο ξιφίδιο κι ένα θηκαρωμένο πιστόλι στη ζώνη της – δεν ήταν μέρες αυτές για να τριγυρίζει χωρίς όπλα, ακόμα και μέσα στο Μέγαρο των Φυλάκων – και βγήκε από τα δωμάτιά της. Οι φρουροί τη χαιρετούσαν καθώς διέσχιζε τους διαδρόμους· εκείνη δεν τους έδινε πολύ σημασία, αλλά ήταν βέβαιη πως τα βλέμματα των αντρών την κοίταζαν κολακευτικά. *Είμαι πολύ όμορφη.*

Μπήκε, τελικά, σ'ένα δωμάτιο όπου βρίσκονταν μηχανήματα, ο Φέτανιρ'μορ, και μερικοί άλλοι, μάγοι και μηχανικοί.

«Βρήκατε τίποτα,» ρώτησε η Κέσριμιθ καθώς στρέφονταν για να τη χαιρετήσουν, «ή ακόμα;»

«Ο τηλεοπτικός σταθμός του Φύλακα δεν πρέπει να εκπέμπει τώρα, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε ο Φέτανιρ'μορ. «Ελέγχουμε όλες τις συχνότητες συνεχώς αλλά δεν τον εντοπίζουμε πουθενά.» Έδειξε

μια οθόνη όπου μόνο παράσιτα φαίνονταν. «Αν δεν εκπέμπει, δεν μπορούμε να τον βρούμε.»

«Αν δεν εκπέμπει,» είπε η Κέσριμιθ, «δε μ’*ενδιαφέρει* να τον βρείτε. Το όλο θέμα είναι να μην έχει τη δυνατότητα να μιλήσει στους πολίτες της Φάνρηβ.»

Πρόσεξε, τότε, ότι ένας άντρας και μια γυναίκα κοίταζαν έξω από το παράθυρο του δωματίου – κοίταζαν πέρα, μακριά, μες τη νύχτα, και ψιθύριζαν αναμεταξύ τους. «Εσείς εκεί,» τους ρώτησε η Κέσριμιθ, «τι βλέπετε; Τι συμβαίνει;»

Η γυναίκα – μια μάγισσα του τάγματος των Τεχνομαθών, όπως υποδήλωνε το έμβλημα επάνω στα ρούχα της – στράφηκε να την αντικρίσει. «Ο στρατός του Φύλακα, Αρχόντισσά μου...»

Η Κέσριμιθ πλησίασε το παράθυρο, για να κοιτάξει κι εκείνη έξω. Και, πέρα από τα τείχη της πόλης, αγνάντεψε μέσα στη νύχτα φώτα, πολλά φώτα, να έρχονται προς τη Φάνρηβ, καθώς και μια μεγάλη, σκοτεινή μάζα.

Η πολιορκία ξεκίνησε...

Γιατί ποτέ δεν έχω χρόνο ν’ασχοληθώ με τον εαυτό μου, μα τον Χάρλαεθ Βοκ;

Η Μάρναλιθ είπε στον Άσραδλιν: «Δε θα επιτεθούμε απόψε. Θα τους ρίξουμε μόνο μερικές ριπές από τα ενεργειακά μας κανόνια και μερικές ρουκέτες, για να δούμε περίπου πώς είναι η άμυνά τους, πώς θα απαντήσουν.» Η Στρατηγός ήταν καβάλα στο γκρίζο άλογό της καθώς βρισκόταν πλάι στον επίσης έφιππο Φύλακα.

Ο Άσραδλιν ένευσε. «Εντάξει.» Η γυναίκα του, η Φαέλθανιρ, είχε απόλυτη εμπιστοσύνη στην αδελφή της, και το ίδιο κι εκείνος.

Η Μάρναλιθ έδωσε διαταγή στο στράτευμα να απλωθεί αντίκρυ των τειχών της Φάνρηβ, από τη μια άκρη ώς την άλλη, σε αραιό σχηματισμό, και να στρατοπεδεύσει. Τα πλοία, εν τω μεταξύ, σταματούσαν ανοιχτά του λιμανιού της πόλης· ο Άσραδλιν έβλεπε τα φώτα τους μέσα στη νύχτα. Με τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του μίλησε στη Ναύαρχο Σερκίσναθ αλ Θορκάρουν, που καταγόταν από την Έλρηζ (από την οποία ερχόταν και το μεγαλύτερο μέρος του στόλου), και η Ναύαρχος τού είπε πως όλα ήταν εντάξει. Οι Χαρνώθιοι δεν φαινόταν να κάνουν καμια κίνηση εναντίον τους ακόμα. Τον ρώτησε, επίσης, πού βρίσκονταν τα πλοία που θα έρχονταν από τον πο-

ταμό Τίγρη, από την Όρολκηθ. Ο Άσραδλιν τής απάντησε ότι μέχρι στιγμής δεν είχε ενημερωθεί αλλά σύντομα θα ενημερωνόταν. Κι αφού τερματίστηκε η τηλεπικοινωνία του μαζί της, έστειλε μερικούς ανιχνευτές επάνω σε γρήγορα δίκυκλα να πάνε να κοιτάξουν προς τα ανατολικά, να δουν τι γινόταν με τα ποταμόπλοια που κατέβαιναν τον Τίγρη.

Το φουσάτο της Κοινοπολιτείας στρατοπέδευσε βόρεια των τειχών της Φάνρηβ, σύμφωνα με τη διαταγή της Μάρναλιθ αλ Τελσέκρουν, κλείνοντας τελείως τους δρόμους προς εκείνη τη μεριά. Βρισκόταν, όμως, σε απόσταση ασφαλείας από την πόλη· κανενός όπλου η εμβέλεια δεν έφτανε ώς εδώ.

Ο Άσραδλιν, αφιππεύοντας και δίνοντας το άλογό του σ'έναν ιπποκόμο, πλησίασε τον αδελφό του εκεί όπου αυτός καθόταν, επάνω στη μπροστινή μεριά ενός τετράκυκλου οχήματος για μεταφορά εξοπλισμών. Η όψη στο πρόσωπο του Σάρμαλκιρ ήταν θυμωμένη.

«Φτάσαμε στην πατρίδα μας,» είπε, «και οι θεοί με καταράστηκαν να μη μπορώ να πολεμήσω!» Το δεξί του χέρι ήταν ακινητοποιημένο, κρεμασμένο από τον λαιμό του, προκειμένου να θεραπευτεί το τραύμα στον ώμο του.

Ο Άσραδλιν μειδίασε. «Μην κάνεις έτσι, Σάρμαλκιρ. Είμαι σίγουρος πως η βοήθειά σου θα μας φανεί χρήσιμη.»

«Μη μου λες ανοησίες! Ούτε να οδηγήσω καλά μπορώ, ούτε να σημαδέψω, με το χέρι μου έτσι!» Και ο Σάρμαλκιρ ήταν γνωστός για καλός οδηγός και καλός σκοπευτής. Δεν ήταν απλά μια φήμη· ήταν η αλήθεια.

«Θα δούμε,» αποκρίθηκε μόνο ο Άσραδλιν, μην ξέροντας τι άλλο να πει, μη θέλοντας να τον αποκαρδιώσει. «Εξάλλου, νομίζεις πως κι εγώ θα χρειαστεί να πολεμήσω ο ίδιος; Δες αυτά τα τείχη.» Έδειξε προς την πόλη. «Δεν υπάρχει τίποτα που να μπορεί να κάνει ένας άνθρωπος εναντίον τους. Μόνο μηχανές πολέμου μπορούν να τα γκρεμίσουν. Μόνο πλήθη μπορούν να τα σκαρφαλώσουν – μαζικά.»

Η οργισμένη όψη του Σάρμαλκιρ δεν μαλάκωσε καθόλου.

Η Μάρναλιθ τούς πλησίασε, έφιππη. Κατέβηκε από το άλογό της, χωρίς φανερή δυσκολία από τον τραυματισμό της στον δεξή μηρό, και είπε στον Άσραδλιν: «Τα όπλα μας είναι έτοιμα. Θα χτυπήσουμε τώρα δοκιμαστικά τα τείχη.»

«Θα χρησιμοποιήσουμε και τα πέντε ενεργειακά κανόνια;»

«Όχι· μόνο τα τρία.»

«Γιατί;»

«Δε χρειάζεται να ξέρουν ακόμα πόσα ακριβώς έχουμε.» Η Μάρναλιθ τράβηξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό από τη ζώνη της και πρόσταξε η επίθεση να ξεκινήσει.

Οκτώ θωρακισμένα οχήματα έφυγαν από το στρατόπεδο. Τα τρία που έφεραν ενεργειακά κανόνια ήταν τετράκυκλα, όπως και τα τρία που έφεραν συμβατικά κανόνια· τα δύο, όμως, που είχαν επάνω τους και πυροβόλα και ρουκετοβόλα διέθεταν έξι τροχούς. Πλησίασαν τα τείχη της Φάνρηβ όσο ήταν απαραίτητο για να μπορούν να βάλλουν – και επιτέθηκαν με ό,τι είχαν. Φωτεινές λόγχες εκτοξεύτηκαν από τις κάννες των ενεργειακών κανονιών· λάμψεις και οβίδες από τα συμβατικά κανόνια· ρουκέτες με φλογερές ουρές από τα ρουκετοβόλα.

Τα τείχη της πόλης σείστηκαν και κομμάτια πέτρας τινάχτηκαν από τις επάλξεις κι από διάφορα άλλα σημεία επάνω τους. Αλλά οι υπερασπιστές δεν είχαν αργήσει καθόλου να ανταποδώσουν: ακόμα και καθώς τα θωρακισμένα οχήματα ζύγωναν, είχαν ξεκινήσει να βάλλουν. Ο Άσραδλιν είδε τις κάννες μεγάλων κανονιών να στραφταλίζουν μες στη νύχτα, σαν τα γιγάντια όπλα να είχαν γεννηθεί ξαφνικά από το σκοτάδι· είδε ρουκέτες να εκτοξεύονται· είδε ενεργειακά κανόνια να εξαπολύουν λόγχες καταστροφικού φωτός από τουλάχιστον τρία σημεία στα τείχη. Το έδαφος μπροστά, πίσω, και γύρω από τα θωρακισμένα οχήματα γέμισε λάκκους και ρωγμές. Χόρτα και δέντρα άρπαξαν φωτιά. Καπνοί σηκώθηκαν. Κανένας δεν φαινόταν να λυπάται τους αγρούς που εκτείνονταν πέρα από τα τείχη της πόλης.

Τα άρματα της Κοινοπολιτείας συνέχισαν να επιτίθενται ενώ δεν είχαν πάψει ούτε στιγμή να κινούνται με αυξημένη ταχύτητα, θέλοντας να αποτελούν όσο το δυνατόν πιο δύσκολο στόχο για τους εχθρούς τους. Τα τείχη τραντάζονταν και ξανατραντάζονταν, αλλά δεν ήταν ούτε λεπτά ούτε αδύναμα· ήταν από βαριά, ανθεκτική πέτρα, ενισχυμένη εσωτερικά με ισχυρά μέταλλα: άντεχαν ικανοποιητικά ακόμα και τις ριπές των ενεργειακών κανονιών. Και η απάντηση των υπερασπιστών της πόλης ερχόταν σαν θύελλα καταστροφής που ολοένα και θέριευε. Ο Άσραδλιν, σε λίγο, δεν μπορούσε να διακρίνει τίποτα πίσω από τους καπνούς και τις φωτιές. Δεν ήταν σί-

γουρος ποια από τα οχήματα του στρατού του είχαν χτυπηθεί, ποια κινούνταν ακόμα, και ποια είχαν καταστραφεί.

«Πρόσταξέ τους να επιστρέψουν, Μάρναλιθ!» είπε. «Δε θ'αντέξουν.»

«Θα επιστρέψουν,» αποκρίθηκε εκείνη. «Αυτό κάνουν τώρα, βασικά.»

«Μπορείς και τους διακρίνεις εκεί μέσα;» απόρησε ο Άσραδλιν.

«Αυτές είναι οι διαταγές τους. Περίμενε και θα δεις.»

Τα θωρακισμένα οχήματα φάνηκαν να ξεπροβάλλουν από τη θολούρα, το ένα κατόπιν του άλλου, όλα τους μαυρισμένα και χτυπημένα από δω κι από κει. Ένας πισινός τροχός έλειπε από ένα όχημα που μετέφερε ενεργειακό κανόνι. Ένα από τα άρματα που μετέφεραν ρουκετοβόλο με το ζόρι κινιόταν ακόμα· θύμιζε μισοπεθαμένο μεταλλικό θηρίο. Ένα από τα άρματα που μετέφεραν πυροβόλα δεν βγήκε καθόλου από τη θολούρα.

Η Μάρναλιθ προσπάθησε να έρθει σε επαφή με τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του, αλλά δεν τα κατάφερε. «Πρέπει να καταστράφηκε,» είπε, και ύψωσε ένα ζευγάρι κιάλια στα μάτια της. Τα κατέβασε ξανά. «Γαμώτο!» Έκανε νόημα, με το γαντοφορεμένο χέρι της, σε κάποιον αντίκρυ της, φωνάζοντας: «Μάγε! Έλα!»

Ο Έρανκουρ'μορ ήρθε τρέχοντας. «Στρατηγέ...» Ήταν λιγάκι ξέπνοος. Σαράντα-οκτώ χρονών άνθρωπος, και όχι εκπαιδευμένος να τρέχει.

Η Μάρναλιθ έτεινε τα κιάλια προς το μέρος του, κι εκείνος αμέσως κατάλαβε. Αγγίζοντας τα με το ένα χέρι, άρθρωσε τα λόγια για κάποιο ξόρκι. Το ξόρκι που ενίσχυε κιάλια και τηλεσκόπια, ήταν βέβαιος ο Άσραδλιν, αν και δεν θυμόταν πώς ακριβώς ονομαζόταν.

Η Μάρναλιθ ύψωσε πάλι τα κιάλια στα μάτια της και κοίταξε μέσα στη θολούρα. «Γαμώτο,» μουρμούρισε σύντομα.

«Τι είναι;» τη ρώτησε ο Άσραδλιν. «Έχει καταστραφεί, Μάρναλιθ;»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη κατεβάζοντας τα κιάλια. «Έχει διαλυθεί τελείως. Πρέπει να το χτύπησε κάποια από τις ενεργειακές ριπές τους.»

«Ποιο είναι το συμπέρασμά σου, λοιπόν, για την άμυνά τους;»

«Θα μας δυσκολέψουν πολύ. Το σχέδιο του Βάρναλιρ ίσως νάναι, τελικά, ακριβώς ό,τι χρειαζόμαστε, Άσραδλιν.»

«Θα καταλήξουμε, όμως, σε οδομαχίες έτσι.»

«Ναι, αυτό είναι το μόνο πρόβλημα. Δε λέω να το επιχειρήσουμε αμέσως. Αλλά θα πρέπει, σίγουρα, να το έχουμε υπόψη μας.»

Ένας από τους ανιχνευτές επάνω στα δίκυκλα επέστρεψε, τότε, στο στρατόπεδο και πλησίασε τον Φύλακα. Σταμάτησε το όχημά του και κατέβηκε από τη σέλα.

«Εξοχότατε...»

«Τι γίνεται με τα ποταμόπλοια;»

«Τα είδαμε να έρχονται από τον ποταμό.»

«Τους μιλήσατε τηλεπικοινωνιακά;»

«Μάλιστα, Φύλακά μου. Θα αγκυροβολήσουν ανατολικά της πόλης μέχρι να δώσετε διαταγή να επιτεθούν.»

Ο Άσραδλιν ένευσε, ικανοποιημένος. «Συνάντησαν καμια αντίσταση;» ρώτησε.

«Ο Ναύαρχος δεν μας είπε τίποτα.»

Η Δαλνίραθ χαμογελούσε όσο έβλεπε τη σύντομη μάχη να διεξάγεται μπροστά από τα τείχη της πόλης, και τώρα, που είχε τελειώσει, είπε: «Ανυπομονώ να δω τους Μαυρόλυκους Καβαλάρηδες να πέφτουν σαν την οργή της Θορμάνκου πάνω στους Χαρνώθιους για να τους λιανίσουν!» λοξοκοιτάζοντας τον άντρα που στεκόταν δίπλα της, τον Βάρναλιρ αλ Θάρναθ, τον Μαυρόλυκο Αρχικαβαλάρη. Τα μάτια της γυάλιζαν σαν φλόγες να κρύβονταν πίσω τους.

Ο Βάρναλιρ δεν ήταν επάνω στον μαυρότριχο γιγαντόλυκό του· το θηρίο, σελωμένο, ξεκουραζόταν πλάι του, ξαπλωμένο τεμπέλικα, αν και δεν υπήρχε η παραμικρή αμφιβολία ότι μπορούσε, στη στιγμή, να πεταχτεί όρθιο για να καταβροχθίσει άνθρωπο ολόκληρο. Ο Βάρναλιρ αποκρίθηκε στην ιέρεια της Θορμάνκου, δίχως να στραφεί να την ατενίσει: «Θ'αργήσεις να το δεις αυτό, Δαλνίραθ. Τέτοια τείχη δεν τα περνά κανείς εύκολα.»

Η Ναλτάμα'χοκ, που στεκόταν παραδίπλα, βαστώντας το ραβδί της με τα μικροσκοπικά κάτοπτρα, τους κρυστάλλους, και τα κυκλώματα, ήταν σιωπηλή. Συμφωνούσε όμως με τον Βάρναλιρ, και ως συνήθως έβρισκε την ιέρεια της Θορμάνκου μάλλον αντιπαθητική, και στην όψη και στις απόψεις. Η καταστροφή τής έφτιαχνε, καταφανώς, τη διάθεση. Η γυναίκα ήταν ανώμαλη.

«Με συγχωρείτε,» είπε ένας από τους μαχητές του φουσάτου, πλησιάζοντας μαζί μ’έναν άλλο άντρα. «Αυτός ο άνθρωπος προσπαθούσε να μπει στο στρατόπεδο. Ισχυρίζεται πως θέλει να μιλήσει στον κύριο Αρχικαβαλάρη.»

Ο Βάρναλιρ στράφηκε ν’αντικρίσει τον ξάδελφό του. «Καλησπέρα,» είπε.

«Καλωσορίσατε στη Φάνρηβ,» αποκρίθηκε εκείνος, υπομειδιώντας.

Ο Βάρναλιρ έκανε νόημα στον μαχητή να φύγει, κι αυτός χαιρετώντας απομακρύνθηκε.

«Ξεκινήσατε την επίθεση επάνω που ήμουν έτοιμος να μπω στην Πόλη της Αέναης Νύχτας,» είπε ο Ριλάθιρ αλ Θάρναθ.

«Αυτό όμως δεν σε εμπόδισε.»

«Δεν υπήρχε λόγος να με εμποδίσει. Οι εκρήξεις δεν ήταν παρά σκιές μέσα στην ενδοδιάσταση.»

«Είσαι εδώ μόνο για να μας καλωσορίσεις;»

«Ναι, κυρίως. Και για ό,τι άλλο μπορεί να με χρειαστείτε.»

Η Ναλτάμα’χοκ τον ρώτησε: «Πώς είναι η κατάσταση μέσα στη Φάνρηβ;»

«Ο κόσμος έχει επαναστατήσει,» αποκρίθηκε ο Ριλάθιρ. «Φασαρίες γίνονται, τις οποίες οι Χαρνώθιοι προσπαθούν να καταπνίξουν. Αλλά δεν μπορούν να καταφέρουν πολλά. Είμαστε έτοιμοι να κινηθούμε – να τους χτυπήσουμε εκ των έσω – οποιαδήποτε στιγμή το επιθυμεί ο Φύλακας.»

«Την προηγούμενη φορά, γιατί δεν μας είχες ενημερώσει ότι οι δολοφονίες είχαν τα αντίστροφα αποτελέσματα από αυτά που θέλαμε;»

«Τι εννοείς, Κυρά μου;» ρώτησε ο Αιρετός, χρησιμοποιώντας την παλιά προσφώνηση για τους συγγενείς του Φύλακα. «Τα αποτελέσματα ήταν ακριβώς–»

«Δεν ήταν αυτά που θέλαμε, Ριλάθιρ, δεν ήταν *καθόλου* αυτά που θέλαμε. Ο Εθέλδιρ και η Ζιρίνα ωλ Φέρενερ μάς ανέφεραν ότι οι επιθέσεις των Κλεφτών της Πνοής είχαν ως συνέπεια πολύς κόσμος να στραφεί στην Αρχόντισσα για ασφάλεια.»

«Αυτό ισχύει μόνο για τους προδότες–»

«Μιλάω για τους *πολίτες,* Ριλάθιρ. Οι επιθέσεις των Κλεφτών τούς τρομοκράτησαν, δεν τους εμψύχωσαν.»

«Υπερβολές του Εθέλδιρ και της Ζιρίνα, νομίζω. Αυτοί που έπρεπε να εμψυχωθούν εμψυχώθηκαν, κι αυτοί που έχουν λόγο για να φοβούνται φοβήθηκαν.»

«Ο αδελφός μου δεν θέλει να μπει σε μια πόλη που οι μισοί πολίτες της τον τρέμουν. Δεν είναι κατακτητής· είναι απελευθερωτής.»

«Κυρά μου, σου εξήγησα–»

«Μου κάνει εντύπωση που ακούμε άλλα πράγματα από εσένα, άλλα από τον Εθέλδιρ και τη Ζιρίνα ωλ Φέρενερ.»

«Υπονοείς ότι δεν σας λέω την αλήθεια; Ότι δεν είμαι πιστός στον Οίκο των Φυλάκων;»

Η Ναλτάμα'χοκ είπε: «Το ότι είσαι πιστός δεν μπορεί να αμφισβητηθεί. Αλλά δεν ξέρω αν μας δίνεις τη σωστή εικόνα για το τι συμβαίνει μέσα στην πόλη.»

Ο Βάρναλιρ τούς διέκοψε: «Τελείωσε τώρα αυτό,» είπε. «Ανήκει στο παρελθόν.» Και περίμενε την αντίδραση της Ναλτάμα.

Εκείνη δεν μίλησε. *Η σιωπή είναι σύνεση*. Δε θα έδειχνε στον Ριλάθιρ ότι συμφωνούσε με τις πράξεις του, γιατί *δεν* συμφωνούσε.

Ο Βάρναλιρ είπε στον ξάδελφό του: «Θα ήθελα σύντομα να με οδηγήσεις στην Πόλη της Αέναης Νύχτας, για να δω πώς είναι εκεί: να δω αν θα μπορούμε να περάσουμε μέσω αυτής μαχητές μας στο εσωτερικό της Φάνρηβ.»

Ο Ριλάθιρ είπε: «Μπορούμε. Αν και όχι μεγάλα οχήματα, ασφαλώς. Μόνο δίκυκλα χωράνε μέσα από τις διαστασιακές διόδους.»

«Δεν είναι καμια τους μεγαλύτερη;»

«Καμια απ'αυτές που ξέρω εγώ, τουλάχιστον. Και μάλλον όλες έτσι είναι.»

Η Ναλτάμα'χοκ είπε: «Ο αδελφός μου θέλει να αποφύγει τις οδομαχίες, ει δυνατόν. Σας το έχει ήδη τονίσει.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Αιρετός, «αλλά αν αποδειχτούν απαραίτητες, Κυρά μου; Προτιμάτε να αντιμετωπίσετε αυτά τα τείχη;» Έδειξε προς τη μεριά της πόλης.

«Χτυπώντας τα τείχη οι πολίτες δεν θα πάθουν το ίδιο κακό όπως πολεμώντας μέσα στους δρόμους της πόλης, Ριλάθιρ, και το ξέρεις πολύ καλά. Αν γίνουν οδομαχίες, άνθρωποι θα σκοτωθούν, θα μισερωθούν, θα βιαστούν· σπίτια θα λεηλατηθούν, περιουσίες θα χαθούν, φωτιές θα ανάψουν. Δε σ'ενδιαφέρει καθόλου η πόλη σου;»

«Μ’ενδιαφέρει η πόλη μου να ελευθερωθεί από τους άτριχους λύκους της Χάρνωθ!» αποκρίθηκε έντονα ο Ριλάθιρ, δείχνοντας προσβεβλημένος από τα λόγια της. «Αν είναι να γίνουν μερικές ζημιές, ας γίνουν! Θα ελευθερωθούμε όποιο κι αν είναι το κόστος!»

«Ναι!» γέλασε η Δαλνίραθ. «Η Οργή της Θορμάνκου αμολητή επάνω στους εχθρούς μας!»

Ο Ριλάθιρ την ατένισε με βλέμμα σκοτεινό, σα να μην ήξερε αν τον ειρωνευόταν ή όχι.

Η ιέρεια γέλασε ξανά.

Ο Βάρναλιρ είπε: «Θα καλέσω τον Εξοχότατο, να έρθει να μιλήσουμε.» Κανένας δεν διαφώνησε, έτσι άνοιξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του.

Πολύ σύντομα, ο Άσραδλιν ωλ Χέρκανεκ ήταν κοντά τους μαζί με τη Μάρναλιθ, τον Έρανκουρ’μορ, και τον Σάρμαλκιρ.

«Ριλάθιρ,» είπε ο Φύλακας. «Δε μας είπες όλη την αλήθεια για τις επιθέσεις των Κλεφτών της Πνοής!»

«Όχι κι εσύ, Φύλακά μου...»

«Δε θέλω να στρέψω την πόλη εναντίον μου!»

«Μόνο οι προδότες τρομοκρατήθηκαν, όπως εξήγησα μόλις τώρα στην αδελφή σου.»

Ο Βάρναλιρ παρενέβη: «Νομίζω πως θα έπρεπε να συζητήσουμε το θέμα της Πόλης της Αέναης Νύχτας, Φύλακά μου.»

«Ναι,» συμφώνησε η Μάρναλιθ, «κι εγώ νομίζω πως θα έπρεπε να το συζητήσουμε.»

Στράφηκαν όλοι στον Ριλάθιρ αλ Θάρναθ. Η όψη του ήταν καταφανώς αγριεμένη. «Όχι όταν αμφισβητείται η πίστη μου στον Οίκο των Φυλάκων, Εξοχότατε!»

«Κανείς δεν αμφισβητεί την πίστη σου στον Οίκο των Φυλάκων, Ριλάθιρ,» αποκρίθηκε ο Άσραδλιν. «Τη σύνεσή σου προσωπικά αμφισβητώ. Θα έπρεπε να με είχες προϊδεάσει ότι ίσως οι δολοφονίες έστρεφαν τους πολίτες προς την Αρχόντισσα.»

«Οι δολοφονίες ήταν *ακριβώς* ό,τι χρειαζόμασταν, Φύλακά μου· μην ακούτε τα λόγια ανθρώπων που διστάζουν να δράσουν όπως πρέπει!»

«Τέλος πάντων,» είπε ο Άσραδλιν βλέποντας ότι δεν μπορούσε να συνεννοηθεί μαζί του: ο Ριλάθιρ πραγματικά πίστευε ότι είχε δίκιο· διαφωνούσε τελείως με τον Εθέλδιρ και τη Ζιρίνα. «Ας μιλήσουμε

για το θέμα της Πόλης της Αέναης Νύχτας. Θα μπορούσα να μεταφέρω μαχητές μου μέσω της ενδοδιάστασης;»

Ο μυστηριώδης άντρας τις είχε λύσει, όπως είχε υποσχεθεί, μα δεν τις είχε αφήσει να κινούνται ελεύθερα μέσα στην αίθουσα με τον βωμό του Φορβόκμε και τα δεκάδες (αν όχι εκατοντάδες) *σίρκι'θ·* τις είχε κλείσει μέσα σε κλουβιά τα οποία κρέμονταν από αλυσίδες, περίπου μισό μέτρο πάνω από το έδαφος. Τους είχε, επίσης, πάρει τα υποδήματα και όλα τα ρούχα εκτός από τα εσώρουχα, μάλλον για να τις τρομοκρατήσει.

Δεν ήταν μόνος του εδώ· είχε κι άλλους μαζί του: η Αζουρίτα και η Ζέρκιλιθ τούς είχαν δει μα δεν τους είχαν αναγνωρίσει. Πράγμα δύσκολο, ούτως ή άλλως, αφού άπαντες έρχονταν κουκουλωμένοι, κρύβοντας τα πρόσωπά τους στο σκοτάδι.

Για να μας κρύβονται, είπε η Αζουρίτα στη Ζέρκιλιθ (χρησιμοποιώντας τη Σιωπηλή Γλώσσα γιατί τα κελιά τους δεν κρέμονταν τόσο κοντά ώστε να μπορούν να ψιθυρίσουν αναμεταξύ τους), *πρέπει να σκοπεύουν να μας αφήσουν ελεύθερες κάποια στιγμή.*

Δε θέλουν να μπορούμε να πούμε στον Άλφεντουρ ποιοι ήταν, αποκρίθηκε η Ζέρκιλιθ. *Κι εγώ το σκέφτηκα.*

Ο μυστηριώδης άντρας τις είχε παρατηρήσει πολύ προσεχτικά όταν τις ανάγκασαν, υπό την απειλή πιστολιού, να γδυθούν και είχε δει το μπλε γενετήσιο σημάδι στην κοιλιά της Αζουρίτας. «Αυτό δεν το έχεις εσύ,» είπε στη Ζέρκιλιθ δείχνοντάς το. «Έτσι σας ξεχωρίζουν;»

«Αυτοί που μας ξέρουν μας ξεχωρίζουν,» του απάντησε εκείνη, αν και δεν ήταν απόλυτα αληθές· πολλές φορές, ακόμα κι αυτοί που τις ήξεραν καλά τις μπέρδευαν.

Ο μυστηριώδης άντρας είχε φανεί σκεπτικός για λίγο. «Εσύ, λοιπόν, πρέπει νάσαι η Ζέρκιλιθ. Αυτή με το μπλε σημάδι είναι η Αζουρίτα. Σωστά;»

Οι δίδυμες δεν μίλησαν.

Ο άντρας γέλασε μέσα απ'την κουκούλα του, μοιάζοντας διασκεδασμένος. «Ναι, σωστά πρέπει να μάντεψα.»

Και μετά τις είχαν αναγκάσει, υπό την απειλή πιστολιού πάλι, να μπουν στα δύο κλουβιά, τα οποία είχαν κρεμάσει από την οροφή της αίθουσας με αλυσίδες.

Η αίθουσα δεν ήταν ακριβώς *αίθουσα*· σπηλιά, μάλλον, θα έπρεπε να την αποκαλεί κανείς. Σταλακτίτες κρέμονταν από το ταβάνι της, όχι πολύ μεγάλοι αλλά ούτε και πολύ μικροί. Δαυλοί και φωτόλιθοι φώτιζαν τον χώρο· και, κατά περιόδους, κάποιος ερχόταν για να τους αλλάζει, γιατί οι δαυλοί καίγονταν και η ενέργεια των φωτόλιθων τελείωνε κι έπρεπε να βγουν ξανά στον ήλιο για να φορτιστούν.

Στην Αζουρίτα και στη Ζέρκιλιθ έφερναν ελάχιστο φαγητό και ελάχιστο νερό, και τους είπαν πως για τις φυσικές τους ανάγκες μπορούσαν να χρησιμοποιούν την τρύπα στο πάτωμα του κελιού, η οποία, ασφαλώς, είχε κάγκελα λες και υπήρχε περίπτωση ποτέ κανένας να δραπετεύσει από εκεί. (Μόνο αν ήταν *σίρκι'θ* ίσως!)

Η Ζέρκιλιθ τούς ζήτησε να τους δώσουν πάλι τα ρούχα τους γιατί είχε κρύο εδώ μέσα και υγρασία· αλλά αρνήθηκαν. «Κάτι άλλο, τότε!» επέμεινε η Ζέρκιλιθ. «Μια κάπα, μια κουβέρτα.» Όμως δεν της έδωσαν σημασία.

«Μέχρι πότε θα μας έχετε εδώ;» ρώτησε η Αζουρίτα τον μυστηριώδη άντρα.

«Θα δούμε,» αποκρίθηκε μόνο εκείνος, «θα δούμε.»

Όταν ήταν μόνες τους, η Ζέρκιλιθ είπε στην Αζουρίτα, χειρονομώντας στη Σιωπηλή Γλώσσα: *Την έχουμε γαμήσει.*

Το ξέρω, απάντησε η αδελφή της.

11

Η Είσοδος στο Θηριοτροφείο· οι Σήραγγες Κάτω από την Πόλη· Παγίδες· Ταξίδια στον Μεταθανάτιο Κήπο

Η Λαρβάκι τούς πήγε σ'ένα θηριοτροφείο στα όρια Σκοτεινού Παζαριού και Νυκτόκηπου, στα βορειοανατολικά άκρα της πόλης. Εδώ βρισκόταν μια είσοδος για τα περάσματα κάτω από τη Φάνρηβ τα οποία είχαν σκάψει οι Παντοκρατορικοί, και θα ήταν εύκολο να μπουν. Χρειαζόταν να κάνουν μόνο μια απλή διάρρηξη, γιατί, βέβαια, το θηριοτροφείο δεν ήταν ανοιχτό τέτοια ώρα, μέσα στη νύχτα.

Η Λαρβάκι βάδισε τώρα προς ένα παράθυρο στην πλαϊνή μεριά του χτιρίου, κλειστό με ξύλινα πατζούρια. Ήταν ντυμένη με κάπα και είχε την κουκούλα της σηκωμένη στο κεφάλι. Από κάτω φορούσε παντελόνι, μπότες, μια ελαφριά μπλούζα, κι ένα πέτσινο γιλέκο με θήκες. Είχε μαζί της ένα πιστόλι κι ένα ξιφίδιο – αυτά που της είχε δώσει ο Κάλνεντουρ όταν την ελευθέρωσε. Η Ζιρίνα δεν το θεωρούσε καλή ιδέα που ο Εθέλδιρ τής είχε επιτρέψει να κουβαλά όπλα, αλλά εκείνος φάνηκε να το θεωρεί αυτονόητο.

Πίσω από τη Λαρβάκι έρχονταν τώρα ο Εθέλδιρ και η Ζιρίνα, παρόμοια ντυμένοι με κάπες και κουκούλες και έχοντας, φυσικά, κι αυτοί όπλα επάνω τους. Ο πρώτος, δύο πιστόλια στη ζώνη του (ένα πυροβόλο κι ένα ενεργοβόλο) κι ένα ξιφίδιο σε κάθε μπότα· η δεύτερη, ένα πιστόλι στη ζώνη, ένα ξιφίδιο στη δεξιά μπότα, κι ένα λιγνό στιλέτο μέσα στο αριστερό μανίκι του πουκαμίσου της.

Πίσω από τον Εθέλδιρ και τη Ζιρίνα έρχονταν ο Άλφεντουρ και ο Θάλβακιρ, κουκουλωμένοι κι αυτοί, καθώς και ο Ύρελκουρ'χοκ και η Μάλμεντιρ. Οι δύο τελευταίοι είχαν χωρίς δισταγμό προθυμοποιηθεί να βοηθήσουν τον πρώην Πρόμαχο της Επανάστασης μόλις εκείνος τούς ανέφερε τούτη την εξόρμηση. Ο Εθέλδιρ ήταν βέβαιος ότι οι μαγικές ικανότητες του Ύρελκουρ θα τους φαίνονταν πολύτιμες, γιατί, αν θυμόταν καλά, ο Κάλνεντουρ είχε αναφέρει πως υπήρχαν αισθητήρες μέσα στις σήραγγες και η Λαρβάκι το είχε επιβεβαιώσει:

είχε, μάλιστα, σημειώσει πάνω στον χάρτη τους τις θέσεις που γνώριζε πως βρίσκονταν. Ο μάγος δεν θα είχε πρόβλημα να τους εντοπίσει.

Στη Μάλμεντιρ ο Εθέλδιρ είχε πει πως δεν κατέβαιναν στα υπόγεια για δημοσιογραφικούς λόγους: ό,τι κι αν έβλεπε δεν ήταν για να το δημοσιεύσει στον *Κήρυκα της Φάνρηβ,* εκτός αν το συζητούσαν και συμφωνούσαν. Εκείνη δεν είχε φέρει αντίρρηση – του είχε πει, μάλιστα, πως ήταν υπερβολικός· «δεν είμαι από τις δημοσιογράφους που τρέχουν αμέσως να δημοσιεύσουν ό,τι πάρει το μάτι τους ή το αφτί τους» – αλλά είχε μαζί τη φωτογραφική μηχανή της, εκτός από τα όπλα της που τα είχε από τον καιρό της Επανάστασης.

Η Λαρβάκι τράβηξε το ξιφίδιο από τη ζώνη της και πλησίασε τη λάμα του προς την άκρη του παντζουριού–

Εκρήξεις και κανονιοβολισμοί άρχισαν ν'αντηχούν από τα βόρεια· λάμψεις φαίνονταν στον νυχτερινό ουρανό, πίσω από τα ψηλά τείχη της Φάνρηβ. Το θηριοτροφείο δεν βρισκόταν κοντά τους, μα ούτε και πολύ μακριά ήταν· γύρω στο ένα χιλιόμετρο απόσταση.

«Δεν περίμενα ότι θα επιτίθονταν αμέσως,» μουρμούρισε ο Εθέλδιρ. Και προς τη Λαρβάκι: «Συνέχισε· τίποτα δεν αλλάζει για εμάς.»

Η εξωδιαστασιακή πέρασε τη λεπίδα του ξιφιδίου της μέσα σε μια άκρη του παντζουριού και κάτι σκάλισε από πίσω του για λίγο. Μετά, τράβηξε έξω τη λεπίδα και σήκωσε το παντζούρι. Το παράθυρο δεν ήταν κλειστό από μέσα, δεν είχε τζάμι. «Δεν τα κλείνουν,» είπε στον Εθέλδιρ πάνω απ'τον ώμο της, «για να μη μυρίζει ο χώρος.»

Μπροστά της φαινόταν ένας σκοτεινός διάδρομος. «Δεξιά κι αριστερά είναι κλουβιά,» τους προειδοποίησε η Λαρβάκι· «προσέχετε μην ξυπνήσετε τα θηρία.» Έβγαλε τον φωτόλιθο από την τσέπη της (αυτόν που της είχε δώσει ο Κάλνεντουρ), ανέβηκε στο περβάζι του παραθύρου, και ευέλικτα μπήκε στο θηριοτροφείο. Ο Εθέλδιρ την ακολούθησε· μετά η Ζιρίνα· μετά οι υπόλοιποι.

Δεξιά κι αριστερά, πράγματι, υπήρχαν κλουβιά με θηρία. Μεγάλα σκυλιά, τα οποία κοιμόνταν.

Η Λαρβάκι είχε εξηγήσει στον Εθέλδιρ και στη Ζιρίνα ότι, παλιά, ένας από τους θηριοτρόφους εδώ ήταν πράκτορας της Παντοκράτειρας, για να φυλά την καταπακτή που οδηγούσε στις σήραγγες. Όταν όμως είχε γίνει η μεγάλη εξέγερση είχε σκοτωθεί και η είσοδος είχε μείνει αφύλαχτη, αν και κανένας δεν ήξερε για την ύπαρξή της,

οπότε δεν είχε και πολύ σημασία. Ο Στρατηγός έμαθε, τελικά, γι'αυτήν από τους πράκτορες που είχε σώσει η Αρχόντισσα από την οργή των επαναστατών· και τώρα ένας δικός του άνθρωπος – θηριοτρόφος, ξανά – φυλούσε την καταπακτή. Δεν ήταν πρώην Παντοκρατορικός· απλά ένας Χαρνώθιος καλά πληρωμένος και πολύ πιστός στον Σέλιρ αλ Σίριλναθ και στον Χάρλαεθ Βοκ (όλο το όνομα του Ιερού Δέους μουρμούριζε και είχε μαζί του ένα σωρό φυλαχτά και βιβλιαράκια με προσευχές· *τρελός,* τον είχε χαρακτηρίσει η Λαρβάκι). Επειδή, όμως, δεν ήταν εδώ όλες τις ώρες της ημέρας και, κυρίως, της νύχτας, τους είχε πει ότι μπορούσαν να μπαίνουν από το παράθυρο· δεν ήταν και πολύ καλά κλεισμένο, αν ήξερες για τι να ψάξεις.

Η Λαρβάκι τώρα οδήγησε τους άλλους σε μια αποθήκη τροφίμων. Το μέρος βρομούσε, και εδώ και μέχρι να φτάσουν εδώ. Οι χώροι δεν αερίζονταν και τόσο καλά για το πλήθος των ζώων που υπήρχαν κλεισμένα στο θηριοτροφείο. Η Λαρβάκι έδωσε τον φωτόλιθό της στον Εθέλδιρ και πλησίασε μια γωνία. Γονάτισε στο ένα γόνατο και σήκωσε τρία σανίδια, αποκαλύπτοντας από κάτω μια κρυμμένη καταπακτή. Ήταν μεταλλική και είχε επάνω της μια μικρή στρόφιγγα, γύρω από την οποία υπήρχαν σύμβολα. Η Λαρβάκι έπιασε τη στρόφιγγα με το ένα χέρι, τη γύρισε από δω κι από κει μερικές φορές, και τελικά ένα *κλικ* ακούστηκε. «Η κλειδαριά,» εξήγησε στον Εθέλδιρ. «Πρέπει να ξέρεις τον κώδικα για ν'ανοίξεις.» Έπιασε το χερούλι της καταπακτής και τη σήκωσε.

Φωτίζοντας μέσα, με τον φωτόλιθο, ο Εθέλδιρ είδε μια σιδερένια σκάλα να κατεβαίνει. «Πρώτα εγώ,» είπε. «Μετά εσύ, μετά ο Θάλβακιρ.»

Η Λαρβάκι ανασήκωσε τους ώμους. «Όπως θέλεις.» Δεν έμοιαζε να την εκπλήσσει που δεν την εμπιστευόταν πλήρως.

Ο Εθέλδιρ τής έδωσε πίσω τον φωτόλιθο, ζήτησε από τη Ζιρίνα να φωτίζει κάτω με τον φακό της, τράβηξε το ενεργοβόλο πιστόλι του (προτιμούσε να *μην* κάνει πολύ θόρυβο αν χρειαζόταν να πυροβολήσει), πιάστηκε από τη μεταλλική σκάλα, και κατέβηκε. Φτάνοντας κάτω, έβγαλε τον δικό του φακό και φώτισε τριγύρω, με το όπλο του υψωμένο. Κανέναν δεν είδε, κι έκανε νόημα στους άλλους να κατεβούν.

Η Λαρβάκι ήρθε σύντομα δίπλα του, έπειτα ο Θάλβακιρ, έπειτα η Ζιρίνα, ο Ύρελκουρ'χοκ, ο Άλφεντουρ, και η Μάλμεντιρ. Το πέρασμα ήταν στενό· με το ζόρι χωρούσαν δύο πλάι-πλάι: έπρεπε να πηγαίνουν ο ένας πίσω απ'τον άλλο. Αλλά υπήρχε μόνο μία κατεύθυνση προς την οποία μπορούσαν να προχωρήσουν.

Η Λαρβάκι βάδισε πρώτη, με τον Ύρελκουρ'χοκ πίσω της, για να ανιχνεύει με τη μαγεία του, και τον Εθέλδιρ δίπλα της. Η Ζιρίνα ήταν κοντά στον μάγο, και μετά έρχονταν ο Άλφεντουρ και ο Θάλβακιρ, ακολουθούμενοι από τη Μάλμεντιρ, η οποία φυλούσε τα νώτα.

Περπατούσαν για παραπάνω από δεκαπέντε λεπτά (η Ζιρίνα κοίταζε κάθε τόσο το ρολόι στον καρπό της) όταν τελικά έφτασαν σε μια διασταύρωση. Στον τοίχο μια πινακίδα ήταν καρφωμένη, με τρία βέλη ζωγραφισμένα επάνω: δίπλα στο πρώτο υπήρχε η ένδειξη *Α6*· δίπλα στο δεύτερο, *Α2*· δίπλα στο τρίτο, *Α10*.

«Η είσοδος Άλφα-Έξι,» είπε η Λαρβάκι, «είναι αυτή απ'όπου ήρθαμε. Η Άλφα-Δύο είναι κάπου κοντά στην Οδό των Ξένων· θυμάσαι τον χάρτη;» Έριξε ένα βλέμμα στον Εθέλδιρ πάνω απ'τον ώμο της. «Η Άλφα-Δέκα είναι στο Υαλουργείο. Προς τα κει θα πάμε, και σ'ένα σημείο θα στρίψουμε.»

«Κι από κει;» Ο Εθέλδιρ έδειξε ένα πέρασμα για το οποίο δεν υπήρχε βέλος.

«Αυτή η σήραγγα είναι μισοτελειωμένη· σταματά λίγο παρακάτω. Οι Παντοκρατορικοί δεν πρόλαβαν να την ολοκληρώσουν προτού διωχτούν από τη Μοργκιάνη. Υποτίθεται πως θα συνέδεε αυτό το σημείο άμεσα με τη βάση, περνώντας κάτω από τον ποταμό.»

Ο Εθέλδιρ παρατήρησε ότι μιλούσε για τους Παντοκρατορικούς σαν κάποτε να *μην* ήταν μία από αυτούς. Δεν ήξερε τι συμπέρασμα ακριβώς να βγάλει για τούτο.

Ούτε η Ζιρίνα ήξερε τι συμπέρασμα να βγάλει. Αλλά δεν της άρεσε.

Η Λαρβάκι προπορεύτηκε ξανά, οδηγώντας τους υπόλοιπους, κατευθυνόμενη προς την είσοδο Α10. Και δεν άργησαν να βρεθούν σ'ένα τμήμα της σήραγγας πολύ υγρό. Το πάτωμα ήταν γλιστερό κάτω από τα πόδια τους και νερό κυλούσε στους τοίχους.

«Είμαστε κάτω απ'τον ποταμό,» είπε η Λαρβάκι.

Όταν άφησαν τον ποταμό πίσω τους, το κατάλαβαν χωρίς δυσκολία· η υγρασία μειώθηκε αισθητά. Η Λαρβάκι θύμισε στον Εθέλδιρ:

«Εδώ κοντά υπάρχουν αισθητήρες, όπως σου είπα· να είστε έτοιμοι.»

Ο πρώην Πρόμαχος της Επανάστασης έριξε ένα βλέμμα στον Ύρελκουρ'χοκ. Ο μάγος ένευσε, μοιάζοντας ήδη να χρησιμοποιεί τη μαγεία του, αυτοσυγκεντρωμένος, με τα μάτια στενεμένα.

Μετά από λίγο, έπιασε τον ώμο της Λαρβάκι, σταματώντας την, και είπε στον Εθέλδιρ χρησιμοποιώντας τη Σιωπηλή Γλώσσα: *Αισθητήρες.* Έδειξε ένα σημείο στον τοίχο δεξιά κι ένα σημείο στον τοίχο αριστερά. *Περίπου ένα μέτρο πάνω από το έδαφος,* συνέχισε. Τίποτα δεν φαινόταν· οι μικροσκοπικές συσκευές ήταν καλά κρυμμένες.

Ο Εθέλδιρ προειδοποίησε τους υπόλοιπους, και σύντομα πέρασαν κάτω από τους αισθητήρες, σερνόμενοι στο πάτωμα.

Μέχρι στιγμής, σκέφτηκε η Ζιρίνα για τη Λαρβάκι, *δεν έχει κάνει καμια προσπάθεια να μας προδώσει.* Ίσως, τελικά, να την είχε παρεξηγήσει. Ή ίσως όχι. Ήταν νωρίς για ν'αποφασίσει.

Μετά από άλλο ένα τέταρτο βαδίσματος, βρέθηκαν σ'ακόμα ένα μέρος όπου η σήραγγα διχάλωνε. Στον τοίχο η πινακίδα είχε τρία βέλη με ενδείξεις *Α2, Α10,* και *Α7.*

Η Λαρβάκι έστριψε προς το Α7 και, ξανά, την ακολούθησαν. Εκείνη τούς προειδοποίησε ότι πριν από την επόμενη διακλάδωση υπήρχαν αισθητήρες. Μισή ώρα περπατούσαν, όμως, προτού φτάσουν εκεί και ο Ύρελκουρ'χοκ πει στον Εθέλδιρ ότι εντόπιζε αισθητήρες με τη μαγεία του.

«Στα ίδια σημεία;»

Ναι, αποκρίθηκε ο μάγος.

Κοντά στα βέλη της πινακίδας του τοίχου ήταν οι ενδείξεις *Α10, Α7,* και *Α9.* «Προς το Άλφα-Εφτά συνεχίζουμε,» είπε η Λαρβάκι, καθώς έπεφτε στα τέσσερα και σερνόταν κάτω από το πεδίο ανιχνευτικής επίδρασης των αισθητήρων δεξιά κι αριστερά.

Όταν ήταν πάλι όρθιοι και προχωρούσαν με επιφύλαξη μέσα στις σήραγγες, η Ζιρίνα είπε: «Πολύ αφύλαχτα δεν είναι τούτα τα μέρη;»

«Δεν ήταν έτσι, παλιά,» αποκρίθηκε η Λαρβάκι, «όταν οι Παντοκρατορικοί βρίσκονταν εδώ. Τώρα ο Στρατηγός δεν έχει αρκετούς ανθρώπους για να φρουρούν όλα τα περάσματα. Βασίζεται στους αισθητήρες που έχουν απομείνει.»

Ύστερα από κανένα τέταρτο, τους είπε: «Περνάμε κάτω από την είσοδο Άλφα-Εφτά,» καθώς έδειχνε μια μεταλλική σκάλα σ'έναν

τοίχο η οποία ανέβαινε. «Από πάνω μας είναι η Μεγάλη Αγορά όλη αυτή την ώρα.»

«Πολύ μακρινές αποστάσεις,» παρατήρησε η Ζιρίνα, έχοντας αρχίσει πια να αισθάνεται κλειστοφοβικά εδώ πέρα.

«Χρησιμοποιούμε δίκυκλα ορισμένες φορές για να τις διανύουμε.»

«Δίκυκλα;» είπε ο Εθέλδιρ. «Πώς τα φέρνετε εδώ κάτω;»

«Δεν τα φέρνουμε· ήταν εδώ από παλιά. Και ούτε τότε τα έφερε κανένας. Συναρμολογήθηκαν στη βάση.»

Περίπου μισή ώρα ακόμα πέρασε (η Ζιρίνα κοίταζε ξανά το ρολόι της) κι έφτασαν πάλι σε μια διχάλα, όπου πλάι στα βέλη της πινακίδας υπήρχαν οι ενδείξεις *Α7, ΑΑ,* και *Α8*.

«Πλησιάζουμε στη βάση,» είπε η Λαρβάκι. «Είναι η θέση Άλφα-Άλφα. Υπάρχουν αισθητήρες πριν από την πόρτα της βάσης. Και τώρα, ύστερα απ'ό,τι έγινε, ίσως η πόρτα να είναι κλειδωμένη, όχι ανοιχτή όπως όταν ήρθε ο αδελφός σου.» Μιλούσε στον Εθέλδιρ, φυσικά.

Αλλά εκείνος δεν την κοίταζε. Κοίταζε την πινακίδα. Κάτι τού είχε φανεί να γυαλίζει περίεργα από κάτω της. Έστρεψε τον φακό του προς τα εκεί και τον άναψε. Αυτό που του είχε τραβήξει την προσοχή γυάλισε τώρα πιο έντονα. Σαν μικρός γυάλινος λίθος.

Αλλά δεν ήταν λίθος.

«Τηλεοπτικός πομπός!»

«Τι;» έκανε η Λαρβάκι.

Ο Εθέλδιρ πλησίασε την πινακίδα και είδε ότι, πράγματι, από κάτω της ήταν προσαρτημένος ένας μικρός τηλεοπτικός πομπός σαν χάντρα. Από αυτόν ξεκινούσε ένα καλώδιο λεπτό όσο μια κλωστή, το οποίο, πέφτοντας στο πάτωμα, πήγαινε προς την κατεύθυνση ΑΑ.

«Τηλεοπτικός πομπός,» είπε ξανά ο Εθέλδιρ, δείχνοντας.

«Δε μας το ανέφερες αυτό!» είπε η Ζιρίνα, πιέζοντας την κάννη του πιστολιού της στην πλάτη της Λαρβάκι.

Εκείνη τσιτώθηκε. «Δεν ήξερα ότι–»

«Δεν ήξερες ή δεν ήθελες να–;»

«*Δεν το ήξερα*. Αποκλείεται να ήταν εδώ παλιά. Πρέπει να τον έβαλαν τώρα, ύστερα απ'ό,τι έγινε.» Έσκυψε κοντά του, για να τον κοιτάξει καλύτερα. «Ναι, σίγουρα. Αυτό το καλώδιο είναι εξωτερικό. Δεν υπήρχαν εξωτερικά καλώδια παλιά· όλα ήταν πίσω από τους τοίχους.»

Ο Εθέλδιρ τράβηξε ένα ξιφίδιό του κι έσπασε τον τηλεοπτικό πομπό. «Τώρα ξέρουν ότι είμαστε εδώ.»

«Δεν το είχες εντοπίσει αυτό με τη μαγεία σου;» ρώτησε η Ζιρίνα τον Ύρελκουρ'χοκ.

Έψαχνα για αισθητήρες, όχι για τηλεοπτικούς πομπούς, αποκρίθηκε εκείνος με τα δάχτυλά του.

«Τι λέει;» ρώτησε η Ζιρίνα τον Εθέλδιρ.

«Ότι έψαχνε για αισθητήρες, όχι για τηλεοπτικούς πομπούς.»

«Καλύτερα να φύγουμε από δω. Γρήγορα,» είπε ο Θάλβακιρ.

Ο Άλφεντουρ διαφώνησε: «Ήρθαμε για να ερευνήσουμε τη βάση, να δούμε αν η Αζουρίτα–»

«Θα μας περιμένουν, Άλφεντουρ. Δε μπορούμε να πάμε να πέσουμε σε παγίδα!»

Ο Εθέλδιρ είπε: «Οι πράκτορες που γνωρίζουν για τη βάση είναι οκτώ, σωστά;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Λαρβάκι. «Όλοι όσοι έκρυψε η Αρχόντισσα.»

«Και δεν έρχεται κανένας άλλος εδώ, έτσι;»

«Μόνο ο Στρατηγός.»

«Πόσοι πράκτορες μπορεί να βρίσκονται τώρα στη βάση; Τρεις; Τέσσερις;»

«Το πολύ.»

«Μπορούμε, λοιπόν, να τα βάλουμε μαζί τους,» είπε ο Εθέλδιρ, «αν συμφωνείτε κι εσείς.»

«Αφού ήρθαμε για να ερευνήσουμε, πρέπει να ερευνήσουμε,» είπε ο Άλφεντουρ, και τράβηξε το πιστόλι του. Αν οι δίδυμες βρίσκονταν φυλακισμένες εδώ, σκόπευε να τις ελευθερώσει. Αν όχι, τουλάχιστον θα μάθαινε ότι *δεν* βρίσκονταν εδώ και θα έψαχνε αλλού. Πού, δεν ήταν βέβαιος, αλλά θα είχε αποκλείσει ένα πιθανό μέρος. Δε μπορούσε, πάντως, να τις εγκαταλείψει· τις εκτιμούσε πολύ.

Ο Εθέλδιρ ένευσε. «Πάμε.»

Κανένας δεν διαφώνησε. Έχοντας όλοι έτοιμα τα όπλα τους, προχώρησαν επιφυλακτικά προς τη θέση ΑΑ. Το πέρασμα δεν ήταν πολύ μεγάλο, αλλά ούτε και πολύ μικρό. Προχωρούσαν δέκα λεπτά προτού ο Ύρελκουρ'χοκ τούς προειδοποιήσει για αισθητήρες στους τοίχους. Κανέναν εχθρό δεν είχαν συναντήσει ακόμα.

Σκύβοντας, σερνόμενοι στο πάτωμα, πέρασαν κάτω από τους αισθητήρες, και μετά δεν άργησαν να φτάσουν μπροστά σε μια κλει-

στή μεταλλική πόρτα. Ο Εθέλδιρ έπιασε το πόμολο, κάνοντας να την ανοίξει. Αλλά ήταν κλειδωμένη· δεν κουνιόταν.

«Είχες δίκιο,» είπε στη Λαρβάκι. Και προς τον Ύρελκουρ: «Μπορείς να την ξεκλειδώσεις, μάγε;»

Είμαι κουρασμένος, αποκρίθηκε εκείνος, *από την ανίχνευση, αλλά θα προσπαθήσω.* Πλησίασε την πόρτα και άγγιξε την κλειδαριά της με το ένα χέρι. Απομάκρυνε το χέρι του και είπε: *Δεν είναι η κλειδαριά που την κρατά κλειστή.*

Ο Εθέλδιρ το μετέφερε αυτό στους άλλους, προφορικά. Η Λαρβάκι είπε: «Θα την έχουν κλείσει με την αμπάρα, τότε, ή με το αυτόματο σύστημα.»

«Κλειδώνει και με αυτόματο σύστημα;»

«Ναι.»

Η Ζιρίνα είπε: «Ας φύγουμε· δεν μπορούμε να μπούμε.»

«Μπορούμε να την ανατινάξουμε,» είπε η Μάλμεντιρ. «Έχουμε φέρει κάποια εκρηκτικά μαζί μας.»

«Εκρηκτικά; Εδώ κάτω; Θες να σκοτωθούμε;»

Η πόρτα, τότε, άνοιξε εμπρός τους. Αυτόματα. Κανένας δεν ήταν πίσω της. Πέρα από το κατώφλι φαινόταν ένας χώρος όλο μεταλλικά κατασκευάσματα, φωτισμένος από ενεργειακά φώτα.

Δε μ'αρέσει αυτό, σκέφτηκε η Ζιρίνα.

Ο Θάλβακιρ είπε: «Είναι παγίδα.»

Ο Εθέλδιρ είπε: «Για να προσπαθούν να μας παγιδέψουν με τέτοια κόλπα, δε μπορεί νάχουν περισσότερους ανθρώπους από εμάς.»

«Ακόμα κι έτσι, *είναι παγίδα.*»

Ο Άλφεντουρ είπε: «Δε φεύγω αν δεν βεβαιωθώ ότι οι δίδυμες δεν είναι εδώ.»

Πέρασαν το κατώφλι με προσοχή και βάδισαν μέσα στην υπόγεια βάση όπου τα περισσότερα πράγματα ήταν φτιαγμένα από μέταλλα. Τα δωμάτια και οι αίθουσες έμοιαζαν εγκαταλειμμένα, αν και διάφορα αντικείμενα και εξοπλισμοί ήταν αφημένα από δω κι από κει. Σε κάμποσες γωνίες, ο Εθέλδιρ εντόπιζε τηλεοπτικούς πομπούς και τους έδειχνε στους συντρόφους του. Αλλά δεν τους κατέστρεφαν· ήθελαν να δουν τι θα συνέβαινε: τι θα προσπαθούσε να κάνει αυτός που τους είχε ανοίξει την πόρτα. Τα όπλα τους, φυσικά, τα είχαν έτοιμα και κοίταζαν συνεχώς ολόγυρα, περιμένοντας επίθεση από παντού.

«Από πού μπορεί κανείς να μας παρακολουθεί;» ρώτησε ο Εθέλδιρ τη Λαρβάκι.

«Από το κέντρο ελέγχου. Από εδώ.» Του έκανε νόημα να την ακολουθήσει καθώς έστριβε σ'έναν διάδρομο όπου έμπαιναν και κάμποσα καλώδια σαν φίδια πιασμένα στον τοίχο.

Ο Εθέλδιρ την ακολούθησε, και οι υπόλοιποι ακολούθησαν τον Εθέλδιρ. Η βάση ήταν τρομαχτικά σιωπηλή γύρω τους.

Έφτασαν σε μια στρογγυλή αίθουσα με κονσόλες και οθόνες. Σε αρκετές από τις οθόνες φαίνονταν διάφορα μέρη της βάσης: ό,τι έβλεπαν οι τηλεοπτικοί πομποί. Σε άλλες οθόνες φαίνονταν κατάλογοι και λίστες από λέξεις και σύμβολα. Κανένας άνθρωπος δεν ήταν πουθενά.

«Αν κάποιος μάς κατασκόπευε,» είπε ο Εθέλδιρ, «εδώ δεν θα ήταν;»

«Λογικά, ναι,» αποκρίθηκε η Λαρβάκι.

Βάδισαν μέσα στην αίθουσα, με προσοχή, κοιτάζοντας τις οθόνες, τις κονσόλες, και διάφορα αφημένα πράγματα εδώ κι εκεί: ένα σημειωματάριο με σκίτσα κι ένας στιλογράφος επάνω του· μια κούπα με λίγο τσάι· ένα τασάκι με κάμποσα αποτσίγαρα· μια τράπουλα· ένα τσαλακωμένο μαντήλι· δύο πιάτα με τελειωμένο φαγητό.

Δύο πόρτες υπήρχαν στο κέντρο ελέγχου· και οι δύο ανοιχτές, αρχικά, αλλά τώρα, ξαφνικά, έκλεισαν με δυνατούς μεταλλικούς θορύβους, και κλειδιά ακούστηκαν να γυρίζουν μες στις κλειδαριές τους.

Ο Θάλβακιρ τινάχτηκε προς την πόρτα από την οποία είχαν μπει κι άρπαξε το πόμολό της, τραβώντας την· μα ήταν βαριά και δεν πρόλαβε να την ανοίξει προτού το κλειδί είχε γυρίσει μέσα της.

Ο Εθέλδιρ προσπάθησε ν'ανοίξει την άλλη πόρτα, αλλά κι εκείνος το βρήκε αδύνατο. Ήταν πολύ αργά, άλλωστε· το αντιλαμβανόταν. «Ύρελκουρ!» είπε.

Ο μάγος, καταλαβαίνοντας τι ήθελε ο φίλος του, πλησίασε την πόρτα κι άγγιξε την κλειδαριά της, διαγράφοντας μαγικά σύμβολα με τα δάχτυλά του.

Θόρυβος από πάνω τους!

Κοιτάζοντας ψηλά (όλοι εκτός από τον Ύρελκουρ) είδαν μια σχάρα στο ταβάνι, και πίσω της μια σκιερή φιγούρα. «Πρόμαχε,» φώναξε με γυναικεία φωνή, γελώντας, «πιάστηκες σαν ποντίκι!» Και μέσα από το κιγκλίδωμα τίναξε ένα αέριο με κάποιου είδους φυσερό.

Ο Εθέλδιρ νόμιζε πως είχε αναγνωρίσει τη φωνή. *Η Νικόλ!* «Μην το αναπνέετε!» προειδοποίησε.

«Να δω μέχρι πότε θα *μπορείτε* να μην αναπνέετε!» γέλασε η Νικόλ.

Ο Εθέλδιρ πυροβόλησε προς τον αεραγωγό στο ταβάνι, αλλά εκείνη είχε ήδη απομακρυνθεί από το άνοιγμα· οι δύο σφαίρες του χτύπησαν μόνο το κιγκλίδωμα, τινάζοντας σπίθες.

Όλοι κρατούσαν την αναπνοή τους τώρα, για να μην εισπνεύσουν το αέριο, αλλά ο Άλφεντουρ φοβόταν ότι ίσως να ήταν όπως αυτό που είχε συναντήσει την προηγούμενη νύχτα, που *δεν* χρειαζόταν να το εισπνεύσεις για να επιδράσει. Ωστόσο, το αέριο που τύλιγε το κέντρο ελέγχου της βάσης δεν είχε μενεξεδί χρώμα, ούτε έκανε χρυσοκόκκινες ανταύγειες. Το χρώμα του ήταν γκρίζο, σαν καπνός. Ο Άλφεντουρ κι οι άλλοι αισθάνονταν τα μάτια τους να τσούζουν.

Ο Ύρελκουρ'χοκ δεν είχε σταματήσει το ξόρκι του. Δε χρειαζόταν να λέει λόγια για να κάνει ξόρκια, όπως άλλοι μάγοι, άρα δεν χρειαζόταν και να εισπνέει. Τα λόγια τα έλεγε μέσα στο μυαλό του, και είχαν το ίδιο αποτέλεσμα για εκείνον: το σύμπαν τον υπάκουγε με τον ίδιο τρόπο – πράγμα που λίγοι μπορούσαν να κατορθώσουν. Μόνο η κούραση τον ενοχλούσε και το γεγονός ότι τα μάτια του έτσουζαν· αλλά αυτά ένας μάγος του τάγματος των Διαλογιστών μπορούσε να τα αγνοήσει αρκετά για να ολοκληρώσει ένα Ξόρκι Ξεκλειδώματος.

Η κλειδαριά ήταν ασφαλείας και πολύ καλοφτιαγμένη· τον δυσκόλεψε. Αισθανόταν σαν, με το νου του, να μη μπορούσε να βρει τη σωστή εγκοπή για να γαντζωθεί και να τραβήξει, σαν να μη μπορούσε να βρει από πού γύριζε μια τροχαλίας, σαν να μη μπορούσε να βρει την αρχή ενός περίπλοκου λαβυρίνθου. Ύστερα, όμως, εντόπισε εκείνο που του χρειαζόταν. Και το μυαλό του το *τράβηξε* όπως το χέρι του θα τραβούσε την άκρη ενός νήματος.

Και το νήμα ξετυλίχτηκε.

Κλακ-κλακ-κλακ, έκανε η κλειδαριά καθώς ξεκλείδωνε, και ο Ύρελκουρ'χοκ αμέσως άρπαξε το πόμολό της προσπαθώντας να την ανοίξει, ενώ συγχρόνως, ρίχνοντας κάτω το κοντό ραβδί του, έλεγε με το άλλο χέρι: *Πρόμαχε!*

Ο Εθέλδιρ καλύφτηκε στο πλάι της πόρτας, στρέφοντας το πιστόλι του προς το άνοιγμα. Στον διάδρομο είδε κάποιον ν'απομακρύνεται

πυροβολώντας. Κι ο Εθέλδιρ τον πυροβόλησε, αλλά δεν τον πέτυχε, και μετά αυτός έστριψε σε μια γωνία.

«Ελάτε!» φώναξε ο πρώην Πρόμαχος, βγαίνοντας από το κέντρο ελέγχου. «Ελάτε!»

Οι άλλοι τον ακολούθησαν, αφήνοντας το αέριο πίσω τους καθώς απομακρύνονταν μέσα στον διάδρομο. Ευτυχώς, κανένας δεν είχε αναπνεύσει ακόμα.

«Μάγε,» είπε ο Εθέλδιρ, «ήσουν το κρυφό χαρτί στο μανίκι μας. Η Νικόλ σίγουρα δεν περίμενε νάχουμε μαζί μας μάγο που δεν χρειάζεται ν'αναπνέει για να κάνει ξόρκια.»

Το σκληρό, γαλανόδερμο πρόσωπο του Ύρελκουρ'χοκ μειδίασε.

«Αυτή τη φορά θα την πιάσω την καριόλα,» είπε ο Εθέλδιρ. «Πώς μπορεί να βρέθηκε από πάνω μας, Λαρβάκι;»

«Μπήκε στους αεραγωγούς μόλις μας άκουσε να πλησιάζουμε.»

«Κι αυτός που έτρεξε κι έφυγε μες στο διάδρομο ποιος ήταν; Τον είδες καθόλου;»

«Όχι. Μόνο τους πυροβολισμούς άκουσα.»

«Μπορείς να εντοπίσεις τη Νικόλ, μάγε;»

Ο Ύρελκουρ'χοκ κούνησε το κεφάλι αρνητικά. *Δεν την ξέρω τόσο καλά,* είπε, *και είμαι πολύ κουρασμένος. Θα ήταν άσκοπο να προσπαθήσω.*

«Εντάξει,» είπε ο Εθέλδιρ. «Ας χωριστούμε. Μόνο αυτοί οι δύο πρέπει νάναι εδώ μέσα. Άντε το πολύ νάναι και κανένας ακόμα. Αν τους πιάσουμε θα μάθουμε αν έχουν απαγάγει τις βοηθούς του Άλφεντουρ.»

Χωρίστηκαν: ο Εθέλδιρ με τη Ζιρίνα και τη Λαρβάκι· ο Ύρελκουρ'χοκ με τη Μάλμεντιρ· ο Άλφεντουρ με τον Θάλβακιρ. Βάδιζαν προσεχτικά μέσα στη βάση και αφουγκράζονταν.

Τα εκπαιδευμένα αφτιά του Θάλβακιρ σύντομα έπιασαν έναν θόρυβο, κι ο σωματοφύλακας έπεσε πάνω στον διπλωμάτη, ρίχνοντάς τον στο πάτωμα. Μια ενεργειακή ριπή πέρασε από πάνω τους· και, καθώς κυλούσαν κάτω, ακόμα μια ενεργειακή ριπή τούς αστόχησε.

Ο Άλφεντουρ σηκώθηκε στο ένα γόνατο πίσω από ένα μεταλλικό βαρέλι, και είδε τον Θάλβακιρ να τινάζεται προς μια άλλη μεριά, προς τα εκεί όπου ήταν μια μεταλλική σκάλα, πυροβολώντας συνεχόμενα με το πιστόλι του. Στην κορυφή της σκάλας κάποιος εξαφανίστηκε πίσω από μια πόρτα. Ο Θάλβακιρ ήδη ανέβαινε τα σκαλο-

πάτια, με την πλάτη κοντά στον τοίχο αλλά όχι αργά: πολύ, πολύ γρήγορα, σαν τίγρης των άγριων δασών.

Ο Άλφεντουρ σημάδευε την πόρτα πάνω στη σκάλα με το πιστόλι του, περιμένοντας τον εχθρό να ξαναπαρουσιαστεί. Αλλά εκείνος δεν έβγαινε. Ο Θάλβακιρ έφτασε στο κεφαλόσκαλο και, σκυφτός, κοίταξε από την άκρη της πόρτας. Μετά ορθώθηκε και πέρασε το κατώφλι.

Ο Εθέλδιρ, η Ζιρίνα, και η Λαρβάκι ήρθαν τρέχοντας από έναν διάδρομο, ρωτώντας τι είχε συμβεί.

Ο Άλφεντουρ τούς είπε.

«Εξαφανίστηκε,» τους πληροφόρησε ο Θάλβακιρ, από πάνω. «Πρέπει να μπήκε στον αεραγωγό· είναι η μόνη έξοδος που βλέπω σ’αυτό το δωμάτιο.»

«Μπορούν να φύγουν μέσα από τους αεραγωγούς;» ρώτησε ο Εθέλδιρ τη Λαρβάκι. «Να φύγουν από τη βάση; Να βγουν έξω, στην πόλη;»

«Δεν είμαι σίγουρη. Δεν έχω δει ποτέ σχεδιάγραμμα των αεραγωγών. Ίσως, όμως, να υπάρχει στο κέντρο ελέγχου.»

Πριν από λίγο, σ’ένα άλλο δωμάτιο της υπόγειας βάσης, το οποίο ήταν γεμάτο με κρεμασμένες στολές και ρούχα στους τοίχους γύρωγύρω, ο Ύρελκουρ’χοκ και η Μάλμεντιρ είχαν ακούσει τους πυροβολισμούς και είχαν προσπαθήσει να καταλάβουν από πού ακριβώς έρχονταν. Αλλά δεν μπορούσαν. Ίσως να ήταν από τη μια μεριά, ίσως από την άλλη· η ηχώ τούς είχε μπερδέψει.

Ο Ύρελκουρ, στρέφοντας το βλέμμα του στα μικροσκοπικά κάτοπτρα του ραβδιού του, άρχισε να κάνει ένα Ξόρκι Ανιχνεύσεως για να εντοπίσει τη θέση του Εθέλδιρ–

Ένας ακόμα πυροβολισμός. Από πολύ πιο κοντά.

Ο Ύρελκουρ παραπάτησε, χτυπημένος στην πλάτη, πέφτοντας μπρούμυτα στο πάτωμα· και η Μάλμεντιρ, γυρίζοντας, αντίκρισε τη Νικόλ να έχει ξεπροβάλλει ανάμεσα από τα κρεμασμένα ρούχα μ’ένα πιστόλι υψωμένο. Δεν την είχε ξαναδεί αλλά δεν μπορεί να ήταν άλλη: χρυσόδερμη, κοντά μαύρα μαλλιά.

Η Νικόλ πυροβόλησε και πάλι, αυτή τη φορά με στόχο τη Μάλμεντιρ, η οποία όμως, μην έχοντας ξεχάσει τις επαναστατικές της ημέρες, είχε ήδη πέσει στο πάτωμα, κυλώντας, και γλίτωσε παρά τρίχα τις σφαίρες.

Η Νικόλ έτρεξε να φύγει, γλιστρώντας ξανά πίσω από τα ρούχα. Η Μάλμεντιρ την πυροβολούσε με το πιστόλι της, αλλά δεν νόμιζε ότι την πέτυχε. Είδε όμως προς τα πού πήγε. Και τώρα βήματα έρχονταν από την άλλη μεριά, τρέχοντας. Η Μάλμεντιρ δεν αμφέβαλλε ποιοι ήταν, αλλά το μυαλό της βρισκόταν στον Ύρελκουρ. Τον πλησίασε και γονάτισε δίπλα του. Η πλάτη του ήταν γεμάτη αίμα.

Ο Εθέλδιρ, η Ζιρίνα, η Λαρβάκι, ο Άλφεντουρ, και ο Θάλβακιρ ήρθαν. «Θεοί!» αναφώνησε ο πρώτος, βλέποντας τον χτυπημένο μάγο.

«Από κει.» Η Μάλμεντιρ έδειξε. «Από κει έφυγε. Η Νικόλ.»

«Από κει είναι το άνοιγμα για τον ποταμό,» είπε η Λαρβάκι. «Μπορείς να βγεις κολυμπώντας.» Η βάση βρισκόταν κάτω από τον ποταμό Τίγρη, δυτικά της Γέφυρας του Ιχθύος, αλλά ήταν πολύ πιο υδατοστεγής από τις σήραγγες: εδώ δεν περνούσε υγρασία.

Ο Εθέλδιρ έτρεξε, και οι άλλοι τον ακολούθησαν· μόνο η Μάλμεντιρ έμεινε πίσω, προσπαθώντας να δει αν ο Ύρελκουρ ήταν ακόμα ζωντανός. Δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια της.

Ο θάλαμος με την τεχνητή λίμνη στο κέντρο δεν βρισκόταν μακριά. Βρήκαν τη Νικόλ να βγάζει τις μπότες της, έχοντας ήδη φορέσει ένα ζευγάρι γυαλιά κατάδυσης, ενώ είχε μια φιάλη με αέρα στην πλάτη κι ένα σωληνάκι στη μύτη της το οποίο συνδεόταν με τη φιάλη.

Ο Εθέλδιρ έτρεξε καταπάνω της. Η Νικόλ τράβηξε το πιστόλι από τη ζώνη της, κάνοντας να το στρέψει προς το μέρος του, αλλά εκείνος άρπαξε τον καρπό της, υψώνοντας την κάννη προς το ταβάνι. Το γόνατό της τον χτύπησε στο υπογάστριο, όμως έχασε την ισορροπία της καθώς ο Εθέλδιρ την έσπρωχνε κι έπεσε στο πάτωμα· η φιάλη αέρος στην πλάτη της έκανε μεγάλο θόρυβο.

Οι άλλοι βρέθηκαν γύρω της· η Λαρβάκι τής έριξε αμέσως μια γερή κλοτσιά στην κοιλιά και η Νικόλ διπλώθηκε, βγάζοντας τον αναπνευστήρα από τη μύτη της και βογκώντας για ν'αναπνεύσει. Η Ζιρίνα τη σημάδευε με το πιστόλι της, λέγοντάς της να μείνει ακίνητη.

«Ποιοι άλλοι είν' εδώ κάτω μαζί σου;» τη ρώτησε ο Εθέλδιρ όταν εκείνη μπορούσε και πάλι να μιλήσει. Της είχαν πάρει ό,τι εξοπλισμούς και όπλα είχε επάνω της, της είχαν δέσει τα χέρια πίσω από την πλάτη, και τώρα την είχαν γονατισμένη μπροστά τους.

«Λες και δε θα σας τα έχει πει όλα η προδότρια...» Η Νικόλ έριξε ένα φαρμακερό βλέμμα στη Λαρβάκι.

Εκείνη δεν μίλησε.

«Ποιοι άλλοι είναι εδώ κάτω;» επανέλαβε ο Εθέλδιρ, αρπάζοντας τη Νικόλ από τα κοντά μαλλιά της και τραβώντας το κεφάλι της πίσω ενώ έβαζε το πιστόλι του στον κρόταφό της.

«Ένας ακόμα,» αποκρίθηκε εκείνη. «Αλλά νομίζεις ότι έχει σημασία; Σύντομα θα στείλουν *πολλούς,* πάρα πολλούς. Το ξέρουν ότι ήρθατε, τους έχουμε ειδοποιήσει. Ολόκληρος στρατός θα έρθει εδώ!»

«Βλακείες,» είπε η Λαρβάκι. «Δεν έρχονται Χαρνώθιοι μαχητές εδώ, ποτέ.»

«Να πας να γαμηθείς, προδότρια! τα πράγματα έχουν αλλάξει!» γρύλισε η Νικόλ.

Η Λαρβάκι την κλότσησε ξανά στην κοιλιά, και η Νικόλ διπλώθηκε φτύνοντας χολή.

Ο Άλφεντουρ ρώτησε τη χρυσόδερμη πράκτορα: «Πού είναι οι βοηθοί μου;» Και περίμενε.

Η Νικόλ είπε τελικά, με φωνή βραχνή: «...Ποιοι βοηθοί σου;»

«Η Αζουρίτα και η Ζέρκιλιθ. Πού τις έχετε;»

«Δεν ξέρω για τι πράγμα μιλάς.»

Η Λαρβάκι έκανε πάλι να την κλοτσήσει–

«Σοβαρά λέω, *δεν ξέρω!*» φώναξε η Νικόλ, αγριεμένα. «Ψάξτε όπου θέλετε, δεν πρόκειται να βρείτε αυτές τις βοηθούς, δεν είν' εδώ γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος!»

Ο Άλφεντουρ κοίταξε τον Εθέλδιρ και τη Ζιρίνα, έκδηλα απογοητευμένος.

Αλλά τον Εθέλδιρ δεν τον ενδιέφερε και τόσο γι'αυτές τις δίδυμες· δεν τις γνώριζε, άλλωστε. Τον ενδιέφερε για τον Ύρελκουρ, τον παλιό του φίλο. Πριν από λίγο, τον είχαν φέρει εδώ, στο δωμάτιο με την τεχνητή λίμνη, και είχαν διαπιστώσει ότι ήταν νεκρός. Η πισώπλατη σφαίρα της Νικόλ τον είχε στείλει στον Μεταθανάτιο Κήπο. Ο Εθέλδιρ με το ζόρι συγκρατούσε τον εαυτό του απ'το να τη σκοτώσει. Η Μάλμεντιρ στεκόταν μακριά, διατηρώντας απόσταση, γιατί αλλιώς *δεν υπήρχε αμφιβολία* ότι θα τη σκότωνε προτού τους δώσει οποιαδήποτε πληροφορία.

«Μη μας λες ψέματα,» είπε ο Εθέλδιρ στη Νικόλ. «Πού είναι οι βοηθοί του;»

«*Δεν ξέρω,* σας λέω! Δεν τις έχουμε εμείς– *Ααααα!*» Ο Εθέλδιρ την άρπαξε απ'τα μαλλιά ξανά, τραβώντας όμως τώρα το κεφάλι της κάτω, στο πάτωμα. «Δεν τις έχουμε, σου λέω! δεν ξέρω πού είναι!»

Ο Εθέλδιρ ξεθηκάρωσε ένα ξιφίδιό του κι έβαλε την αιχμή κοντά στο αριστερό της μάτι. «Μου πήρες το μάτι μου...» της είπε.

Ο τρόμος ήταν έκδηλος στο πρόσωπό της, παραμόρφωσε τα χαρακτηριστικά της. «Δεν ξέρω, δεν τις έχουμε εμείς,» ψέλλισε η Νικόλ.

Με μια γρήγορη κίνηση, η λεπίδα του της έκλεψε το μάτι.

Η κραυγή που αντήχησε μέσα στις αίθουσες και στους διαδρόμους της υπόγειας βάσης ήταν απάνθρωπη.

Η Νικόλ ήταν διπλωμένη στο πάτωμα, ουρλιάζοντας, κλαίγοντας, το σώμα της σπαρταρούσε, αίμα κυλούσε από την άδεια αριστερή κόγχη του προσώπου της. Η Ζιρίνα δεν μπορούσε να κοιτάζει· είχε στραφεί αλλού, για να μην ξεράσει. Ούτε ο Άλφεντουρ κοίταζε, και η Λαρβάκι προσπαθούσε να το αποφεύγει όσο ήταν δυνατόν.

Η Μάλμεντιρ είπε στον Εθέλδιρ: «Σκότωσέ την την καταραμένη, δεν της αξίζει να ζει.» Το πρόσωπό της μιλούσε μόνο για οργή και θλίψη.

Ο Εθέλδιρ αναστέναξε. *Βασανιστήρια...* σκέφτηκε. *Απεχθάνομαι τα βασανιστήρια. Στο Πεινασμένο Σκοτάδι, όλα!* Πέταξε το ματωμένο ξιφίδιό του μακριά, σε μια γωνία της αίθουσας, σαν να ήταν μολυσμένο. *Δεν έπρεπε να το είχα κάνει αυτό.* Δεν ήξερε τι τον είχε πιάσει. *Ο πόλεμος έχει τελειώσει. Δε θάπρεπε πια να σκοτωνόμαστε έτσι. Δε θάπρεπε ο Ύρελκουρ νάχε χάσει τη ζωή του...* Δεν ήταν για τη Νικόλ· της άξιζε ό,τι κι αν πάθαινε. Ήταν επειδή *απεχθανόταν τα βασανιστήρια*. Δεν ήθελε να είναι σαν τους πράκτορες της Παντοκράτειρας και άλλους τυράννους.

Τράβηξε το πιστόλι του και, πατώντας τη Νικόλ στο στήθος με το ένα πόδι, για να την ακινητοποιήσει, τη σημάδεψε. «Πού έχετε τις βοηθούς του Άλφεντουρ;»

«*Κάθαρμα!*» ούρλιαξε εκείνη. «*Κάθαρμα!*»

«Πού έχετε τις βοηθούς του–;»

«*Δεν τις έχουμε εμείς!*» Η φωνή της μετά βίας έβγαζε νόημα· ήταν σαν θηρίου. «*Κάθαρμα δεν τις έχουμε εμείς!*»

Ο Εθέλδιρ την πυροβόλησε στο κεφάλι.

Σιγή για μερικές στιγμές. Απόλυτη σιγή.

Μετά:
«Κάποιοι έρχονται,» είπε ο Θάλβακιρ.

12

Αιματηρή Σύγκρουση· Επιδέξια Χέρια, Ωραία Πόδια· Δίκυκλα Μέσα στις Σήραγγες· Ενοχές· ο Φύλακας της Αέναης Νύχτας

Κ*άποιοι έρχονται!*

Χωρίς καθυστέρηση, άπαντες σκορπίστηκαν μέσα στην αίθουσα με την τεχνητή λίμνη, ψάχνοντας για μέρος να καλυφτούν, γιατί δεν είχαν αμφιβολία τι θ'ακολουθούσε.

Αλλά δεν αποδείχτηκαν τόσο γρήγοροι όσο θα ήθελαν· οι εχθροί τους βρίσκονταν ήδη κοντά. Πυροβολισμοί αντήχησαν, σφαίρες βλήθηκαν σαν θανατηφόρα κουνούπια· ενεργειακές ριπές στραφτάλισαν σαν φωτεινά, ιπτάμενα φίδια, ικανές να μουδιάσουν μέλη ή να αναισθητοποιήσουν· ακόμα και μια ηχητική ριπή εξαπολύθηκε μες στον χώρο σαν το τρελό γάβγισμα άυλου δαίμονα–

–και χτύπησε τη Ζιρίνα προτού εκείνη προλάβει να πηδήσει πίσω από ένα κιβώτιο. Ο ήχος τράνταξε το εσωτερικό του κρανίου της κι ολόκληρη τη σπονδυλική της στήλη, και η Αιρετή σωριάστηκε με μια κραυγή που η ίδια δεν άκουσε, κρατώντας τ'αφτιά της, διπλωμένη, με αίμα να κυλά από το ένα της ρουθούνι και τα μάτια της να έχουν αναποδογυρίσει μέσα στις κόγχες τους.

Ο Θάλβακιρ είχε σπρώξει, με τον ώμο του, τον Άλφεντουρ πίσω από το πλάι μιας ντουλάπας, κι αμέσως μετά κυλιόταν στο πάτωμα, γυρίζοντας το πιστόλι του (που ήταν τριπλής λειτουργίας) στην ηχητική επίθεση και πατώντας τη σκανδάλη ενώ στόχευε την πόρτα όπου φαίνονταν οι εχθροί. Το ηχητικό κύμα, φεύγοντας σε σχήμα κώνου από την κάννη του όπλου, τράνταξε δύο απ'αυτούς κάνοντάς τους να παραπατήσουν και να πέσουν.

Η Μάλμεντιρ είχε γονατίσει στο ένα γόνατο, σε μια γωνία της αίθουσας όπου ήταν δύσκολο να τη σημαδέψουν, και τώρα πυροβολούσε με το πιστόλι της.

Ο Εθέλδιρ είχε πηδήσει μέσα στην τεχνητή λίμνη, και η Λαρβάκι τον είχε ακολουθήσει. Τώρα ο πρώτος ξεπρόβαλε από το νερό βάλλοντας και με τα δύο πιστόλια του, το πυροβόλο και το ενεργειακό – σφαίρες και φωτεινές ριπές – ενώ η πορφυρόδερμη πράκτορας βγήκε σε μια άκρη της λίμνης, πυροβολώντας κι εκείνη με το δικό της πιστόλι.

Οι εχθροί έκαναν πίσω, καλύφτηκαν στις πλευρές της πόρτας, εκτός από έναν που χτυπήθηκε στο μέτωπο (από ριπή του Εθέλδιρ μάλλον) και που προηγουμένως είχε τρανταχτεί από τον ηχητικό κώνο του Θάλβακιρ. Σωριάστηκε νεκρός, με το κεφάλι σπασμένο.

Η μακριά μουσούδα ενός τουφεκιού παρουσιάστηκε από την άκρη της πόρτας, κι ακόμα ένα ηχητικό κύμα εξαπολύθηκε μέσα στην αίθουσα, αυτή τη φορά προς την τεχνητή λίμνη· αλλά ο Εθέλδιρ και η Λαρβάκι είχαν ήδη βουτήξει κάτω απ'το νερό ξανά.

Ο Θάλβακιρ σημάδεψε την κάννη του τουφεκιού και, έχοντας το πιστόλι του γυρισμένο τώρα στην ενεργειακή λειτουργία, πάτησε τη σκανδάλη. Η φωτεινή ριπή τράνταξε το όπλο κι ο χειριστής του, με μια κραυγή, αναγκάστηκε να το πετάξει. Ο Θάλβακιρ το πυροβόλησε ακόμα μια φορά, κι αυτή η ενεργειακή ριπή το έκανε να σπρωχτεί πάνω στο πάτωμα, μακριά από τους εχθρικούς πράκτορες. Γιατί, ναι, πράκτορες ήταν, αναμφίβολα· δεν φορούσαν τις πανοπλίες των μαχητών του Βασιλείου, ούτε βαστούσαν οπλολόγχες, το συνηθισμένο όπλο των Χαρνώθιων πολεμιστών.

Ο Άλφεντουρ, κρυμμένος πίσω απ'τη ντουλάπα, άρχισε να τους πυροβολεί, φωνάζοντας στον Θάλβακιρ να απομακρυνθεί, να καλυφτεί! να καλυφτεί!

Αλλά ο σωματοφύλακάς του ήδη κυλιόταν στο πάτωμα καθώς σφαίρες έρχονταν καταπάνω του.

Ο Εθέλδιρ ξεπρόβαλε από το νερό. «Άλφεντουρ! Μες στη ντουλάπα πρέπει νάναι εξοπλισμοί κατάδυσης· ρίξ' τους προς τα δω και πάμε να φύγουμε – τώρα!» Μετά όμως, καθώς ο διπλωμάτης άνοιγε τη ντουλάπα, το βλέμμα του έπεσε στη Ζιρίνα η οποία ήταν κουλουριασμένη πίσω από ένα κιβώτιο. «Ζιρίνα! *Ζιρίνα!*» Κολύμπησε προς το μέρος της.

Η Λαρβάκι προσπάθησε να τον καλύψει με πιστολιές.

Η Μάλμεντιρ κύλησε πάνω στο πάτωμα, αρπάζοντας το πεσμένο ηχητικό τουφέκι. Το έστρεψε προς την πόρτα, προς τους εχθρούς,

και πάτησε τη σκανδάλη. Αλλά το όπλο δεν λειτούργησε· πρέπει νάχε χαλάσει από τις ενεργειακές ριπές του Θάλβακιρ. Και η Μάλμεντιρ κραύγασε καθώς μια από τις σφαίρες των εχθρών τη χτύπησε και μπλε αίμα πετάχτηκε.

Μια χειροβομβίδα έπεσε μες στο δωμάτιο–

Ο Θάλβακιρ τινάχτηκε πιο γρήγορα απ'ό,τι μπορούσε το μάτι να τον ακολουθήσει, την κλότσησε, την έστειλε πίσω. Αλλά η βόμβα εξερράγη πλάι στην πόρτα, μην περνώντας το κατώφλι. Κραυγές αντήχησαν από τους πράκτορες, το δωμάτιο σείστηκε, καπνός σηκώθηκε, ο τοίχος μαύρισε.

Ο Εθέλδιρ άρπαξε τα πόδια της Ζιρίνα, η οποία δεν ήταν μακριά από την τεχνητή λίμνη, και την τράβηξε προς το μέρος του, φωνάζοντάς της: «Έλα! *Έλα!* Πού είσαι χτυπημένη; Πού έχεις χτυπήσει;»

Εκείνη δεν τον άκουγε αλλά τον αισθάνθηκε να την τραβά και γύρισε να τον κοιτάξει, με το κεφάλι της να πονά φριχτά.

Ο Εθέλδιρ είδε το μπλε αίμα που έτρεχε από τη μύτη της, είδε πώς ήταν τα μάτια της, και κατάλαβε ότι κάποια από τις ηχητικές ριπές την είχε πετύχει. «ΠΑΜΕ ΣΤΟ ΝΕΡΟ!» της φώναξε, όσο πιο δυνατά μπορούσε, συνεχίζοντας να την τραβά· και τώρα η Ζιρίνα τον άκουσε, αν και μετά βίας, και τον ακολούθησε μες στη λίμνη.

Διαπιστώνοντας ότι η απότομη ψυχρολουσία, για κάποιο λόγο, της έκανε καλό. Ξεθόλωσε το μυαλό της.

Ο Άλφεντουρ, παίρνοντας εξοπλισμούς κατάδυσης από τη ντουλάπα, άρχισε να τους πετά προς τις άκριες της λίμνης. Ο Εθέλδιρ άρπαξε μια φιάλη και την έδεσε στην πλάτη της Ζιρίνα, βάζοντας τον αναπνευστήρα στη μύτη της. Μετά, πήρε μια άλλη φιάλη για τον εαυτό του.

«Πάμε να φύγουμε!» φώναξε σε όλους. «Βουτήξτε! *Βουτήξτε!*»

Τότε πρόσεξε ότι η Μάλμεντιρ ήταν τραυματισμένη – στον ώμο, μάλλον – και σερνόταν με κάποια δυσκολία προς τη λίμνη.

Οι εχθροί όρμησαν μες στο δωμάτιο, μαζικά, πυροβολώντας λες και δαιμονικά πνεύματα του Βαθύ Δάσους να τους είχαν καταλάβει. Τέσσερις ήταν, στο σύνολό τους, αλλά έμοιαζαν μ'ολόκληρο φουσάτο έτσι όπως έρχονταν.

Πράγμα που δεν τρομοκράτησε τον Θάλβακιρ. Πυροβόλησε έναν στο στήθος, ρίχνοντάς τον κάτω. Αλλά μετά, καθώς είχε σηκωθεί στο ένα γόνατο, δέχτηκε κι εκείνος δυο ριπές στο στήθος. Έπεσε πίσω,

όμως όχι νεκρός· ο αλεξίσφαιρος θώρακας κάτω απ'τα ρούχα του τον είχε σώσει.

Ο Άλφεντουρ πυροβόλησε τον άντρα που είχε πυροβολήσει τον Θάλβακιρ, βρίσκοντάς τον στο πόδι και σωριάζοντάς τον.

Η Λαρβάκι, ενώ άκουγε μια σφαίρα να σφυρίζει δίπλα απ'τ'αφτί της, πυροβόλησε από την άκρη της τεχνητής λίμνης έναν πράκτορα στην κοιλιά. Τον γνώριζε. Ονομαζόταν Βέντεραλ'μορ: ένας Τεχνομαθής μάγος: αυτός και η Νικόλ τα πήγαιναν πολύ καλά μεταξύ τους. Ο μάγος έπεσε, μα δεν σκοτώθηκε. Και ούτε ο άλλος πράκτορας που είχε πέσει, χτυπημένος στο στήθος, είχε σκοτωθεί. Δεν φορούσε μόνο ο Θάλβακιρ αλεξίσφαιρο θώρακα κάτω απ'τα ρούχα του.

Η Μάλμεντιρ έκανε να πυροβολήσει έναν στο γόνατο, μα διαπίστωσε πως οι σφαίρες της είχαν τελειώσει, και τράβηξε ένα ξιφίδιο καθώς σηκωνόταν όρθια.

Ο Εθέλδιρ είχε βουτήξει κάτω απ'το νερό, τραβώντας τη Ζιρίνα μαζί τους, για να μην τους χτυπήσουν οι σφαίρες των εχθρών, και τώρα πάλι έβγαλαν κι οι δυο τους τα κεφάλια επάνω.

Ο Θάλβακιρ τινάχτηκε όρθιος σαν ποτέ να μην είχε χτυπηθεί, ευέλικτος σαν γάτος, και τώρα με δυο ξιφίδια στα χέρια, πηδώντας καταπάνω σ'έναν πράκτορα. Ο εχθρός έπεσε ανάσκελα στο πάτωμα, με τον Θάλβακιρ επάνω του, και με το ένα ξιφίδιο του Θάλβακιρ καρφωμένο στον λαιμό του.

Ο πράκτορας που ήταν χτυπημένος στο πόδι από τη σφαίρα του Άλφεντουρ και πεσμένος έστρεψε τώρα το πιστόλι του για να σημαδέψει τον σωματοφύλακα του διπλωμάτη στο κεφάλι. Δεν πρόλαβε όμως να πυροβολήσει καθώς η Μάλμεντιρ χίμησε πάνω στην πλάτη του, καρφώνοντας τη λεπίδα της στο σώμα του, διαπερνώντας εύκολα την ελαστική αλεξίσφαιρη θωράκιση. Αίμα – κόκκινο αίμα – τινάχτηκε απ'το στόμα του εξωδιαστασιακού άντρα.

Οι δύο πεσμένοι τώρα σηκώνονταν, αλλά η Λαρβάκι δεν σκόπευε να τους αφήσει να κάνουν τίποτα. Έχοντας βγει από τη λίμνη, έτρεξε καταπάνω τους και πυροβόλησε τον Βέντεραλ'μορ στο κεφάλι, τινάζοντας μυαλά, αίματα, και κοκάλινα θραύσματα. Ο άλλος πράκτορας έστρεψε το πιστόλι του και πάτησε τη σκανδάλη. Η Λαρβάκι κραύγασε και έπεσε, καθώς το πόδι της χτυπιόταν.

Ήταν ο τελευταίος ζωντανός πράκτορας μέσα στο δωμάτιο, αλλά δεν έμοιαζε έτοιμος να παραδοθεί. Έστρεψε το πιστόλι του στον

Θάλβακιρ τώρα, ενώ, την ίδια στιγμή, ένας ακόμα παρουσιαζόταν στο κατώφλι της πόρτας, παραπατώντας. Πρέπει να ήταν ο ένας από τους δύο που είχαν χτυπηθεί, στην αρχή, από την ηχητική ριπή του Θάλβακιρ – αυτός που είχε επιβιώσει. Βαστούσε ένα πιστόλι με τα δύο χέρια και σημάδευε τη Μάλμεντιρ–

–η οποία, χωρίς να τον έχει προσέξει, ύψωνε το ξιφίδιό της για να το πετάξει καταπάνω στον πράκτορα που είχε στρέψει το πιστόλι του προς τον Θάλβακιρ.

Ο Θάλβακιρ πετάχτηκε στο πλάι, κυλώντας, φεύγοντας πάνω απ'τον άντρα που είχε μόλις σκοτώσει, γλιτώνοντας παρά τρίχα από τη ριπή του επίδοξου φονιά του. Κανένας πιο αργός από εκείνον δεν θα τα είχε καταφέρει.

Και ο Άλφεντουρ πυροβόλησε τον εχθρό στο χέρι, αναγκάζοντάς τον να πετάξει το πιστόλι του.

Αυτός στην πόρτα δεν πρόλαβε, όμως, να τραβήξει τη δική του σκανδάλη και να χτυπήσει τη Μάλμεντιρ: ο Εθέλδιρ τον πυροβόλησε βρίσκοντάς τον στην κοιλιά και σωριάζοντάς τον. Δεν ήταν νεκρός, ωστόσο.

Η Μάλμεντιρ στράφηκε πίσω της, σηκώθηκε, και τον πλησίασε. Έπεσε πάνω του και με τα δύο γόνατα και τον κάρφωσε στον λαιμό με το ξιφίδιό της.

Ο μοναδικός εχθρός που απέμενε ήταν τραυματισμένος στο χέρι από τη σφαίρα του Άλφεντουρ και τρέκλιζε προς τα πίσω, με όψη πανικόβλητη, έχοντας πλέον συνειδητοποιήσει ότι η μάχη ήταν χαμένη. «Αφήστε με να ζήσω!» ζήτησε. «Λαρβάκι!»

Αλλά αυτός ο καταραμένος ήταν που την είχε πυροβολήσει στο πόδι. Η Λαρβάκι, βρισκόμενη στο πάτωμα, έστρεψε το όπλο της προς το μέρος του και πάτησε τη σκανδάλη ξανά και ξανά, τελειώνοντας επάνω του και τις τρεις σφαίρες που είχαν απομείνει στον γεμιστήρα της. Το όνομά του ήταν Λούις· τον ήξερε, φυσικά. Παλιοί της σύντροφοι και συνεργάτες ήταν όλοι όσοι τώρα πυροβολούσε. Κανονικά θα έπρεπε να αισθάνεται κάποια λύπη γι'αυτούς, αλλά δεν μπορούσε. Ίσως αργότερα, ίσως όταν είχε συνέλθει από τη μάνητα της μάχης.

Ο Λούις σερνόταν στο πάτωμα, βογκώντας. Ακόμα ζούσε. Πράγμα που ο Θάλβακιρ έσπευσε να διορθώσει, αρπάζοντάς τον απ'τα μαλλιά και σκίζοντάς του τον λαιμό μ'ένα ξιφίδιο.

Ο Εθέλδιρ έβγαλε τη φιάλη από την πλάτη του και την έριξε στην άκρη της λίμνης. «Δε μπορούμε να φύγουμε κολυμπώντας, τώρα. Έχουμε τραυματίες.» Βγήκε από το νερό και κοίταξε τους νεκρούς στο πάτωμα. Συμπεριλαμβανομένης της Νικόλ, ήταν εφτά. Είπε στη Λαρβάκι: «Οι Παντοκρατορικοί ήταν οκτώ *μαζί μ'εσένα*, σωστά;»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη, καθισμένη κάτω, κρατώντας τον μηρό της, λίγο πιο πάνω απ'το γόνατο, και με τα δύο χέρια. «Είναι όλοι νεκροί.» Αίμα κυλούσε ανάμεσα από τα δάχτυλά της.

Ο Θάλβακιρ παραφυλούσε στην είσοδο της αίθουσας, μήπως εμφανιστεί κανένας άλλος, ενώ ο Εθέλδιρ και ο Άλφεντουρ περιποιούνταν τις τραυματίες. Η Ζιρίνα το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να κάθεται με την πλάτη της ακουμπισμένη στον τοίχο, προσπαθώντας ακόμα να συνέλθει από την ηχητική επίθεση. Δεν άκουγε τι έλεγαν οι σύντροφοί της, τα πάντα βούιζαν γύρω της, και ζαλιζόταν· της ήταν αδύνατον να σταθεί όρθια· τα χέρια και τα πόδια της έτρεμαν· και το παγωμένο νερό, που είχε μουσκέψει τα ρούχα της, τώρα δεν της έκανε καθόλου καλό.

«Δεν το ήξερα ότι είσαι και θεραπευτής, Άλφεντουρ,» είπε ο Εθέλδιρ, ενόσω βοηθούσε τη Μάλμεντιρ να γδυθεί, βγάζοντας την κάπα της.

«Σε όλα χρειάζεται να έχει βασικές γνώσεις ένας διπλωμάτης της Νάζρηβ,» αποκρίθηκε εκείνος, βοηθώντας τη Λαρβάκι να κατεβάσει το παντελόνι της, καθώς ήταν καθισμένη στο πάτωμα, με την πλάτη στη ντουλάπα με τους εξοπλισμούς.

Ο Εθέλδιρ έβγαλε εύκολα την κάπα της Μάλμεντιρ αλλά δυσκολεύτηκε πολύ να βγάλει την τουνίκα της· ακόμα και η παραμικρή κίνηση την έκανε να πονά: τρανταζόταν ολόκληρη, τρίζοντας τα δόντια. Η σφαίρα πρέπει νάχε χωθεί σε άσχημο σημείο του ώμου. Το πώς η Μάλμεντιρ είχε καταφέρει να χιμήσει στους εχθρούς τους πιο πριν ήταν, προφανώς, ένα από τα παράδοξα που συμβαίνουν μέσα στην τρέλα της μάχης. Ο Εθέλδιρ αναγκάστηκε να σκίσει την τουνίκα για να τη βγάλει από πάνω της και, μετά, να σκίσει και το μεσοφόρι της για να δει το τραύμα στον αριστερό ώμο. Είχαν, φυσικά, πάρει γάζες και αντισηπτικά μαζί τους, για παν ενδεχόμενο, και τώρα τα χρησιμοποίησε. «Δε σου βγάζω τη σφαίρα,» της είπε, «για προφανείς λόγους. Εντάξει;»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη, τρίζοντας τα δόντια, καθώς ο Εθέλδιρ έδενε έναν επίδεσμο γύρω από τον ώμο της, σφιχτά, για να σταματήσει την αιμορραγία. Το πανί αμέσως έγινε, από άσπρο, μπλε.

Ο Άλφεντουρ, εν τω μεταξύ, έβαζε αντισηπτικό στο τραύμα της Λαρβάκι στον αριστερό μηρό και, μετά, το έδεσε κι εκείνος με έναν επίδεσμο, προσεχτικά. Οι αντιδράσεις της Λαρβάκι δεν ήταν τόσο έντονες όσο της Μάλμεντιρ· η σφαίρα δεν την ενοχλούσε το ίδιο.

«Δε νομίζω νάχει χτυπηθεί κόκαλο,» της είπε ο Άλφεντουρ, «αλλά πήγαινε σ'έναν γιατρό ή Βιοσκόπο να το κοιτάξει. Εγώ είμαι ερασιτέχνης.»

«Για ερασιτέχνης έχεις, πάντως, πολύ επιδέξια χέρια,» αποκρίθηκε η Λαρβάκι κοιτάζοντας πώς τύλιγε τον επίδεσμο και πώς τον έδενε.

«Κι εσύ, για πρώην πράκτορας της Παντοκράτειρας, έχεις πολύ ωραία πόδια.»

Η Λαρβάκι μειδίασε και μια πονηρή γυαλάδα πέρασε απ'τα μάτια της. «Πάντα έτσι κολακεύεις τους ασθενείς σου;»

«Απλά παρατηρητικός είμαι,» είπε ο Άλφεντουρ, έχοντας μόλις τελειώσει με το δέσιμο του επιδέσμου. Και αναρωτήθηκε τι το ήθελε αυτό το σχόλιο για τα πόδια. Χρειαζόταν να έχει και μια πρώην Παντοκρατορική πράκτορα στη λίστα με τις αποτυχημένες ερωτικές του σχέσεις;

«Ευχαριστώ, γιατρέ.» Η Λαρβάκι τράβηξε το παντελόνι της προς τα πάνω. «Ίσως κάποια στιγμή στο σύντομο μέλλον να είσαι πρόθυμος να κάνεις και πιο προσεχτική εξέταση...»

Τώρα ήταν σειρά του Άλφεντουρ να χαμογελάσει. «Ίσως,» είπε. «Αν βγούμε ζωντανοί από εδώ.»

«Θα βγούμε.» Η Λαρβάκι κούμπωσε το παντελόνι της. «Τώρα που οι άλλοι είναι νεκροί, αυτό είναι βέβαιο.»

«Μόνο εσείς κατεβαίνατε εδώ;»

«Εμείς και ο Στρατηγός· το έχω πει εκατό φορές. Αλλά ο Στρατηγός αποκλείεται να έρθει μόνος του. Επιπλέον, είμαι σίγουρη πως θάχει άλλα προβλήματα τώρα, με τον Φύλακα να χτυπά τα τείχη της πόλης.» Άπλωσε τα χέρια της προς το μέρος του για να τη βοηθήσει, κι ο Άλφεντουρ τη βοήθησε πρόθυμα να σηκωθεί όρθια.

«Μπορείς να σταθείς;»

Η Λαρβάκι γάντζωσε το χέρι της πίσω από τη ζώνη του. «Μόνο αν είναι απαραίτητο, νομίζω.»

Ο Εθέλδιρ, πλησιάζοντας, τη ρώτησε: «Είπες ότι είχατε δίκυκλα για να μετακινείστε μες στις σήραγγες...»

«Ναι.»

«Πού είναι; Καλύτερα να πάρουμε αυτά για να φύγουμε.»

«Συμφωνώ. Ακολουθήστε με.» Κοίταξε γύρω της. «Η Ζιρίνα δε νομίζω, όμως, να μπορεί να σταθεί.» Ήταν ακόμα καθισμένη με την πλάτη στον τοίχο.

Ο Εθέλδιρ πήγε κοντά της και τη βοήθησε να σηκωθεί όρθια, αλλά ήταν φανερό ότι εκείνη δεν μπορούσε να σταθεί, έτσι την πήρε στα χέρια. Ευτυχώς δεν ήταν βαριά.

Η Μάλμεντιρ δεν είχε πρόβλημα να σηκωθεί, όμως κρατούσε το αριστερό της χέρι κοντά της, ακίνητο. Είχε ρίξει πάλι την κάπα επάνω της, αλλά την κουρελιασμένη τουνίκα δεν την είχε βάλει.

«Δεν έρχεται κανένας, έτσι;» ρώτησε ο Άλφεντουρ τον Θάλβακιρ.

Εκείνος κούνησε το κεφάλι αρνητικά.

Η Μάλμεντιρ επέμενε να πάρουν και το πτώμα του Ύρελκουρ'χοκ μαζί τους – ήθελε να τον κηδέψει όπως άρμοζε – έτσι ο Θάλβακιρ ήταν που το σήκωσε στον ώμο γιατί κανένας άλλος δεν μπορούσε.

Η Λαρβάκι, με τη βοήθεια του Άλφεντουρ, τους οδήγησε σε μια αίθουσα με πέντε σταθμευμένα δίκυκλα.

«Παραπάνω από αρκετά,» παρατήρησε ο Εθέλδιρ. Μόνο ένα είχε ενεργειακή φιάλη φορτωμένη, αλλά υπήρχαν φιάλες εκεί κοντά, κλεισμένες σ'έναν μικρό θάλαμο. Πήραν τρεις και τις έβαλαν στις ειδικές θυρίδες τριών οχημάτων. Ο Εθέλδιρ κάθισε στο πρώτο με τη Ζιρίνα μπροστά του, να έχει το κεφάλι της ακουμπισμένο στον ώμο του και τα χέρια της γαντζωμένα πάνω στα ρούχα του. Ο Θάλβακιρ καβάλησε ένα άλλο δίκυκλο, κρατώντας τον νεκρό μάγο στην αγκαλιά του. Η Λαρβάκι ανέβηκε μόνη της σ'ένα από τα οχήματα· παρά το χτυπημένο της πόδι, μπορούσε να οδηγήσει. Ο Άλφεντουρ ανέβηκε σ'ένα δίκυκλο με τη Μάλμεντιρ καθισμένη πίσω του, γιατί εκείνη δεν μπορούσε να οδηγήσει άνετα με το ένα χέρι.

«Ξέρεις να οδηγείς δίκυκλο, έτσι;» τον ρώτησε η δημοσιογράφος.

«Είχα οδηγήσει μια φορά όταν ήμουν δώδεκα χρονών.»

«Τι;»

«Αστειεύομαι.»

«Οι διπλωμάτες της Νάζρηβ,» είπε ο Εθέλδιρ, «φαίνεται πως ξέρουν τα πάντα.»

«Δεν ξέρω να πιλοτάρω αεροπλάνο,» τον πληροφόρησε ο Άλφεντουρ.

«Με εκπλήσσεις, Άλφεντουρ.» Και προς τη Λαρβάκι: «Εσύ μάς καθοδηγείς πάλι.»

«Θες να φύγουμε από κει όπου μπήκαμε;»

«Έχεις καμια καλύτερη ιδέα;»

«Όχι.»

Οι μηχανές τους μούγκριζαν καθώς διέσχιζαν τη βάση με χαμηλή ταχύτητα. Όταν βρίσκονταν μπροστά σε μια κλειστή, μεταλλική πόρτα, η Λαρβάκι κατέβηκε από το δίκυκλό της και, πατώντας έναν συνδυασμό πλήκτρων δίπλα από την πόρτα, την έκανε ν'ανοίξει αυτόματα. «Από δω βγαίνουμε.»

«Γιατί δε βγαίνουμε από τη μεριά που ήρθαμε;» ρώτησε ο Θάλβακιρ.

«Η απόσταση ίδια είναι, πάνω-κάτω· αλλά καλύτερα, νομίζω, να πάμε από δω.» Ανέβηκε πάλι στο δίκυκλό της. Κανένας δεν έφερε αντίρρηση στα λόγια της.

Ο Άλφεντουρ παρατήρησε ότι δεν βάδιζε και τόσο άσχημα παρά το τραύμα της.

Τα δίκυκλα βγήκαν από τη βάση, διασχίζοντας τώρα εγκαταλειμμένα υπόγεια περάσματα. Κανέναν, ούτε εχθρό ούτε φίλο, δεν συνάντησαν στον δρόμο τους και, με την καθοδήγηση της Λαρβάκι, έστριψαν στα σωστά σημεία κι έφτασαν κάτω από την καταπακτή στο θηριοτροφείο. Εκεί, φυσικά, εγκατέλειψαν τα οχήματα, μη μπορώντας να τα πάρουν μαζί τους.

Και μετά από κανένα μισάωρο βρίσκονταν στο σπίτι του Εθέλδιρ.

Δεν ακούγονταν εκρήξεις από τη μεριά των τειχών της πόλης πλέον. Η σύγκρουση είχε, προφανώς, τελειώσει.

«Ο Φύλακας πρέπει απλώς να δοκίμαζε την άμυνα της πόλης,» είπε ο Εθέλδιρ.

«Ναι, μάλλον,» συμφώνησε ο Άλφεντουρ. «Αλλά εγώ... πρέπει να ζητήσω συγνώμη από όλους σας.» Ήταν καθισμένοι στο καθιστικό του σπιτιού, με ποτά στα χέρια. Μόνο η Ζιρίνα δεν ήταν εδώ· ο Εθέλδιρ την είχε πάει στο υπνοδωμάτιό του και την είχε βάλει να ξαπλώσει, γιατί ήταν πιο χάλια από τη Μάλμεντιρ και τη Λαρβάκι που

είχαν τραυματιστεί από σφαίρες. Οι ηχητικές ριπές σπάνια είχαν μακροχρόνια αποτελέσματα, αλλά για τις επόμενες ώρες τουλάχιστον ήσουν σε άσχημη κατάσταση – αναλόγως πάντα και πώς είχες δεχτεί τη ριπή.

«Σας ζήτησα να έρθετε μαζί μου στην υπόγεια βάση,» εξήγησε ο Άλφεντουρ, «για να βρω τις βοηθούς μου. Αλλά δεν τις βρήκα, δεν ήταν εκεί. Δε νομίζω ότι η Νικόλ έλεγε ψέματα· δεν τις έχει απαγάγει ο Στρατηγός.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Εθέλδιρ, «ούτε εγώ νομίζω ότι είπε ψέματα. Αλλά δε χρειάζεται να μας ζητάς συγνώμη, Άλφεντουρ· δε μας ανάγκασες να έρθουμε.»

«Εξαιτίας μου, ο φίλος σας σκοτώθηκε. Εξαιτίας μου, παραλίγο όλοι σας να σκοτωθείτε…» Και πρόσεξε ότι δάκρυα γυάλιζαν πάλι στα μάτια της Μάλμεντιρ. «Αισθάνομαι υπεύθυνος. Θεωρείστε πως σας χρωστάω και πρέπει να σας ξεπλ–»

Ο Εθέλδιρ κούνησε το κεφάλι του. «Σταμάτα. Όχι άλλες ανοησίες. Με είχες κι εσύ βοηθήσει όταν με κυνηγούσαν οι Χαρνώθιοι – εμένα και τη Ζιρίνα.»

«Δεν είναι το ίδιο.»

«Το ίδιο είναι, ακριβώς. Έκανες ό,τι μπορούσες, κάναμε ό,τι μπορούσαμε.»

«Ο Ύρελκουρ δεν μου χρωστούσε τίποτα. Ούτε η Μάλμεντιρ.»

Η Μάλμεντιρ, δείχνοντας να νιώθει πιο άσχημα από πριν, σηκώθηκε από την καρέκλα της κι έφυγε απ'το καθιστικό, ανεβαίνοντας με γρήγορα βήματα την εσωτερική σκάλα του σπιτιού.

Ο Εθέλδιρ αναστέναξε. «Όπως νομίζεις, Άλφεντουρ. Μακάρι να τις είχαμε βρει, πάντως…» Μόρφασε. Ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν ξέρω – δεν έχω ιδέα – ποιος μπορεί να τις έχει απαγάγει.»

«Θα μπορούσαμε να σου ζητήσουμε μια τελευταία χάρη, Εθέλδιρ;» Ο Θάλβακιρ ήταν που μίλησε. «Και το λέω εγώ γιατί ξέρω πως τώρα ο Άλφεντουρ δεν θα πει τίποτα.»

«Τι είναι;»

«Θα μπορούσες να μας πας στο *Καταφύγιο* μέσω της ενδοδιάστασης; Καλύτερα από εκεί πάρα από αλλού. Οι κατάσκοποι της Αρχόντισσας–»

Ο Εθέλδιρ ένευσε και σηκώθηκε από την καρέκλα. «Φυσικά. Ούτε συζήτηση.» Και προς τη Λαρβάκι: «Να φυλάς τη Ζιρίνα, εντάξει;»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε εκείνη, μισοξαπλωμένη στον καναπέ για νάχει το χτυπημένο πόδι της τεντωμένο. Ύψωσε το χέρι της σε αποχαιρετισμό προς τη μεριά του Άλφεντουρ.

Εκείνος αντιχαιρέτησε. «Να φροντίσεις το τραύμα,» της είπε, «το συντομότερο δυνατό.»

Ο Εθέλδιρ τούς οδήγησε σ'ένα συγκεκριμένο σημείο στο Σκοτεινό Παζάρι, χρησιμοποίησε το Φυλαχτό του, και τους έβαλε στην Πόλη. Κανένας τους δεν μιλούσε καθώς βάδιζαν τώρα μέσα στη σκοτεινή αντανάκλαση του Σκοτεινού Παζαριού, νιώθοντας τις ελκτικές δυνάμεις από κάτω τους πολύ πιο ασθενικές απ'ό,τι στη Μοργκιάνη.

Ο Άλφεντουρ έκανε μελαγχολικές σκέψεις σχετικά με ό,τι είχε συμβεί στον Εθέλδιρ και στους φίλους του, και σχετικά με την Αζουρίτα και τη Ζέρκιλιθ. Πώς θα συνέχιζε τώρα την αναζήτησή του γι'αυτές; Από πού θα ξεκινούσε; Μάλλον, έπρεπε να είχε πάει πρώτα σ'αυτή τη Συντεχνία του Ύπνου... Τι μεγάλη ανοησία ήταν όλη τούτη η επιχείρηση!

Ο Θάλβακιρ ήταν ο πρώτος που, παρά τις σχετικά ασυνήθιστες συνθήκες της ενδοδιάστασης, αντιλήφτηκε ότι τους παρακολουθούσαν. Και το ψιθύρισε, έντονα, στους άλλους δύο.

«Πού;» ρώτησε ο Εθέλδιρ, πιάνοντας το πιστόλι κάτω από την κάπα του. Αν και δεν περίμενε κίνδυνο εδώ, στην Πόλη της Αέναης Νύχτας. Μόνο οι υποστηρικτές του Φύλακα είχαν Φυλαχτά. Και οι αυτονομιστές, βέβαια...

«Στις ταράτσες.»

Πρόλαβε δεν πρόλαβε ο Θάλβακιρ να ολοκληρώσει τη φράση του και έξι άνθρωποι πήδησαν ανάλαφρα γύρω τους, κάνοντας άλματα που στη Μοργκιάνη θα τους είχαν σκοτώσει. Στα χέρια τους βαστούσαν όπλα.

«Τι συμβαίνει;» φώναξε ο Εθέλδιρ. «Ποιοι είστε;»

Η Έρνελιθ κατέβασε την κουκούλα της κάπας της. «Πρόμαχε. Καλησπέρα.»

Οι αυτονομιστές, λοιπόν. «Τι κάνετε εδώ;»

«Εσύ τι κάνεις εδώ!» απαίτησε ένας άλλος, που δεν είχε βγάλει την κουκούλα του και ο Εθέλδιρ δεν μπορούσε να τον διακρίνει.

«Η Πόλη της Αέναης Νύχτας δεν είναι χωράφι σας. Ό,τι θέλω κάνω.»

«Η Πόλη της Αέναης Νύχτας δεν είναι πια ουδέτερη περιοχή, Εθέλδιρ,» τον πληροφόρησε η Έρνελιθ.

«Από πότε;»

«Από τότε που ξεκίνησε η πολιορκία. Ο Φύλακας είναι έξω από τα τείχη μας.»

«Και τι θα γίνει τώρα; Μπορούμε να περάσουμε ή όχι;»

«Πες μας, πρώτα, τι κάνεις εδώ και πού πηγαίνεις.»

«Δεν χρωστάω εξηγήσεις σε κανέναν σας.»

«Δεν μπορείς να πας πουθενά, τότε,» του είπε ένας άλλος αυτονομιστής. «Θα σε οδηγήσουμε στην κοντινότερη έξοδο.»

«Η Πόλη *δεν είναι χωράφι σας,*» επανέλαβε ο Εθέλδιρ, αρχίζοντας να τσαντίζεται μαζί τους. «Πού είναι ο αδελφός μου; Είναι κι αυτός εδώ;»

Η Έρνελιθ είπε στους άλλους: «Ειδοποιήστε τον Κάλνεντουρ.»

Εκείνοι δίστασαν.

«Ειδοποιήστε τον!» επανέλαβε η Έρνελιθ, και τώρα ένας απ'αυτούς έφυγε τρέχοντας, κάνοντας πελώρια πηδήματα.

Μετά από λίγο, ο Κάλνεντουρ ήρθε καβαλώντας έναν γιγαντόλυκο.

«Τι στον κώλο του Ιουράσκε συμβαίνει εδώ, αδελφέ;» είπε ο Εθέλδιρ. «Νομίζεις ότι είσαι άρχοντας της Πόλης της Αέναης Νύχτας, τώρα;»

Ο Κάλνεντουρ γέλασε. «Για την ώρα, ναι, πρέπει να είμαι... *φύλακας* της Πόλης της Αέναης Νύχτας. Έχουμε πόλεμο.»

«Οι Χαρνώθιοι δεν έχουν πρόσβαση στην Πόλη και το ξέρεις.»

«Ο πόλεμός μου δεν είναι μόνο με τους Χαρνώθιους–»

«Σκοπεύεις να παρακωλήσεις τις κινήσεις των ανθρώπων του Φύλακα;»

«Δεν ήταν και τόσο δύσκολο να το μαντέψεις, Εθέλδιρ.»

«Ο Φύλακας,» είπε ο Εθέλδιρ, «έχει να αντιμετωπίσει ολόκληρο τον στρατό της Χάρνωθ! Θα έχει ν'αντιμετωπίσει και τις δικές σου ανοησίες; Εγκαταλείψτε την Πόλη απόψε κιόλας! Δεν είναι χωράφι σας!»

«Ούτε δικό σου χωράφι είναι, αδελφέ. Ούτε καν του Φύλακά σου. Κι *εμείς* τώρα την προλάβαμε.»

Το βλέμμα του Εθέλδιρ αγρίεψε. «Θα το μετανιώσεις αυτό, Κάλνεντουρ.»

«Μη μ'απειλείς εμένα, Εθέλδιρ–»

«Δεν ήταν απειλή–»

«Και τι ήταν;»

«Μαντεία.»

«Αν θέλω μαντείες, έχω νοοχορευτή. Πες μου τώρα ποια είναι η δουλειά σου εδώ, αλλιώς θα σε οδηγήσουμε στην κοντινότερη έξοδο.»

«Δε σου χρωστάω εξηγήσεις για τις δουλειές μου.»

«Οδηγήστε τους στην κοντινότερη έξοδο,» πρόσταξε ο Κάλνεντουρ τους αυτονομιστές, ενώ τραβούσε το πιστόλι του.

«Η κοντινότερη έξοδος είναι εκεί που πηγαίνουμε, ούτως ή άλλως. Στην ταράτσα του *Καταφύγιου*.»

«Γιατί;»

«Συνοδεύω τους κυρίους μέχρι το ξενοδοχείο.»

«Βγάλτε τις κουκούλες σας,» τους πρόσταξε ο Κάλνεντουρ.

Ο Άλφεντουρ υπάκουσε, μη θέλοντας να προκαλέσει επεισόδιο, και ο Θάλβακιρ τον μιμήθηκε.

«Ο διπλωμάτης της Νάζρηβ· μάλιστα...» είπε ο Κάλνεντουρ.

«Τους πηγαίνω από την Πόλη για ν'αποφύγουμε τους κατασκόπους της Αρχόντισσας, όπως καταλαβαίνεις,» εξήγησε ο Εθέλδιρ.

«Συζητούσατε πιο πριν, δηλαδή. Για τι θέμα;»

«Αυτή είναι *δική μας* δουλειά, και μην το παρατραβάς, αδελφέ.»

«Αν *δεν* ήσουν αδελφός μου θα σε έπαιρνα αιχμάλωτο–»

«Έχεις τρελαθεί.»

«Αλλά, επειδή *είσαι*, καλώς ή κακώς, αδελφός μου και ήσουν κάποτε Πρόμαχος της Επανάστασης, θα σε συνοδέψουμε απλώς ώς την ταράτσα του *Καταφύγιου*. Να το θεωρήσεις χάρη αυτό. Η οποία μπορεί να μην επαναληφθεί.»

13

Οι Αναμνήσεις της Αρχόντισσας· οι Απόψεις της Αρχιμάγισσας· οι Φόβοι της Αρωγού

Είχε ξυπνήσει χαράματα, από τους θορύβους της πολιορκίας· και από το παράθυρο του υπνοδωματίου της μπορούσε να δει καπνούς, φωτιές, και εκρήξεις στα βόρεια τείχη της πόλης, ενώ στα δυτικά, στη θάλασσα, μια μικρή ναυμαχία διεξαγόταν μακριά από το λιμάνι. Τα πλοία της Κοινοπολιτείας συγκρούονταν με τα πλοία του Βασιλείου. Στον ουρανό – και βόρεια και δυτικά – σμήνη από αεροσκάφη περνούσαν, ανταλλάσσοντας ριπές και ρουκέτες, εκτοξεύοντας βόμβες προς τη γη ή το νερό.

Ο Φύλακας δεν χάνει χρόνο, σκέφτηκε η Κέσριμιθ· κι ύστερα, αφού πλύθηκε, άρχισε να ντύνεται και να καλλωπίζεται. Είχε μια δουλειά σήμερα. Δεν τη θεωρούσε και τόσο σημαντική, αλλά ποτέ δεν ξέρεις τι μπορεί να σου φανεί χρήσιμο σε τέτοιες καταστάσεις.

Ενόσω ετοιμαζόταν, πρόσταξε μια από τις υπηρέτριές της να ειδοποιήσουν την Αρωγό ώστε νάναι κι εκείνη έτοιμη για αναχώρηση σε καμια ωρίτσα. Η Ολέρια αλ Τορκάνουν είχε κοιμηθεί εδώ απόψε, στο Μέγαρο των Φυλάκων, όπως κι ο σύζυγός της ο Θόρεντιν, στο ίδιο δωμάτιο κι οι δύο. Η Κέσριμιθ δεν μπόρεσε παρά να αναρωτηθεί αν είχαν κάνει έρωτα. Όχι πως την ενδιέφερε· ήταν απλώς περίεργη. Την τρόμαζε, άραγε, την Ολέρια το γεγονός ότι εχθροί ήταν έξω από την πόλη, ή την έφτιαχνε;

Η Κέσριμιθ χασκογέλασε καθώς ντυνόταν. *Έχεις άλλα, πολύ σημαντικότερα πράγματα να σκέφτεσαι!* μάλωσε τον εαυτό της. Αλλά οι σκέψεις της δεν μπορούσαν παρά να γλιστράνε αλλού, ορισμένες φορές. Είχε χάσει το πάθος της, τον τελευταίο καιρό, μ'όλα τα άσχημα πράγματα που συνέβαιναν στο προτεκτοράτο, κι αυτό δεν ήταν καλό. Καθόλου καλό.

Την είχε στεναχωρήσει πολύ και ο άδικος θάνατος της Ηλέκτρας. Κάθε βράδυ που έπεφτε για ύπνο, τη θυμόταν. Στην αγκαλιά της...

Αλλά η Ηλέκτρα δεν υπήρχε πια. *Όταν βρω τους καταραμένους αυτονομιστές, θα μετανιώσουν πικρά για τον θάνατό της!* Οι αιχμάλωτοι που είχε στα μπουντρούμια της δυστυχώς δεν φαινόταν να μπορούν να τη βοηθήσουν· δεν πρέπει να ήξεραν πού είχαν πάει να κρυφτούν οι φίλοι τους. Ακόμα κι ύστερα από βασανιστήρια δεν είχαν αποκαλύψει τίποτα χρήσιμο. Είχαν αναφέρει μόνο κάποιες κρυψώνες (σύμφωνα μ'ό,τι της είχε πει ο Θόρεντιν) που, όμως, όταν οι κατάσκοποι του προτεκτοράτου τις είχαν ερευνήσει δεν είχαν βρει κανέναν εκεί. Όπως η Κέσριμιθ το περίμενε (κι όπως ο Θόρεντιν συμφωνούσε), οι αυτονομιστές είχαν αποφύγει να πάνε σε μέρη που μπορεί οι αιχμάλωτοι να πρόδιδαν· ήταν πολύ προσεχτικοί. *Δε φτάνει που έχω τον καταραμένο Φύλακα έξω απ'τα τείχη μου, έχω κι αυτούς τους τρελούς μέσα στην πόλη!*

Καθώς καλλωπιζόταν μπροστά στον καθρέφτη, οι σκέψεις της έτρεξαν αλλού ξανά. Στον σύζυγό της, τον Έλκερθιν, πίσω στο Βασίλειο της Χάρνωθ. Τι να έκανε τώρα αυτό το κάθαρμα; Θ'ανησυχούσε για εκείνη όταν άκουγε για την επίθεση του Φύλακα; Τον ενδιέφερε πια καθόλου;

Δεν ήταν κάθαρμα από παλιά, βέβαια. Όταν είχαν παντρευτεί, και εκείνος είχε, μετά την Τελετή Προσχώρησης, προσχωρήσει στον οίκο της, δεν ήταν καθόλου κάθαρμα. Ήταν ένας πολύ όμορφος, ευγενικός άντρας, πάντα καλοντυμένος και με *τρομερή* αίσθηση του χιούμορ. Αλλιώς η Κέσριμιθ δεν θα είχε κάνει τρία παιδιά μαζί του. Αλλά ήταν πραγματική διασκέδαση, τότε, να κυλιούνται παρέα στο μεγάλο τους κρεβάτι, στη βίλα της κοντά στα Χαρνώθια δάση, μισομεθυσμένοι και καπνίζοντας διάφορους καπνούς εισαγμένους απ'όλη τη Μοργκιάνη κι από άλλες διαστάσεις. Ακόμα και τώρα που η Κέσριμιθ τα θυμόταν είχε αρχίσει να φτιάχνεται. Χαμογελούσε λοξά καθώς βαφόταν μπροστά στον καθρέφτη. Καθάρισε τον λαιμό της.

Ο Έλκερθιν, φυσικά, δεν ήταν ο μόνος λόγος που είχε δώσει, το συντομότερο δυνατό, στο Βασίλειο τρία παιδιά. Ήθελε να τελειώσει με τις υποχρεώσεις στον οίκο της όσο πιο γρήγορα μπορούσε, ώστε μετά να δρα κατά το δοκούν. Στα δεκαοκτώ της είχε κάνει την πρώτη της κόρη, την Κόρτια· στα δεκαεννιά, τη δεύτερη κόρη της, την Ακνάριθ· και στα είκοσι, τον γιο της, τον Θάλβακιρ. Και μετά είχε επιδοθεί, ολοένα και περισσότερο, στα πολιτικά και στα ερωτικά

παιχνίδια, αν και δεν είχε παραμελήσει τα παιδιά της. Τα πρόσεχε πολύ, καθώς μεγάλωναν. Κάποιες φορές, μάλιστα, ο Έλκερθιν τολμούσε να της λέει ότι ήταν υπερβολικά αυταρχική μαζί τους – *εκείνος* που, όσο τα χρόνια περνούσαν, έδινε ολοένα και λιγότερη σημασία στα παιδιά τους! Από τότε ήταν που είχε αρχίσει να την τσαντίζει, κάνοντάς την να αναρωτιέται τι του είχε βρει και τον είχε παντρευτεί. Αλλά η ανοησία είχε γίνει, και η ζωή της δεν είχε τελειώσει επειδή τον παντρεύτηκε.

Γιατί τα θυμάμαι τώρα αυτά; απόρησε η Κέσριμιθ καθώς σηκωνόταν μπροστά από τον καθρέφτη και πήγαινε να διαλέξει υποδήματα. *Γιατί;* Και ξαφνικά έφτασε στο συμπέρασμα. Μονάχα ένας λόγος μπορεί να υπήρχε. Φοβόταν ότι ίσως να μη ζούσε για να ξαναδεί τα παιδιά της κι αυτό το κάθαρμα τον άντρα της. Ίσως να συνέβαινε κάτι και η ζωή της να τελείωνε εδώ, στη Φάνρηβ, εξαιτίας του Φύλακα ή των αυτονομιστών.

Τα παιδιά της ήταν μεγάλα πια – η Κόρτια είκοσι-εφτά χρονών, η Ακνάριθ είκοσι-έξι, ο Θάλβακιρ είκοσι-πέντε – είχαν τις δικές τους ζωές στο Βασίλειο της Χάρνωθ. Αλλά η Κέσριμιθ δεν θα ήθελε να πεθάνει χωρίς να τα ξαναδεί ακόμα μια φορά. Είχε πάνω από έναν χρόνο να τα συναντήσει. Οι δουλειές της στο προτεκτοράτο δεν την άφηναν να ταξιδεύει συχνά στο Βασίλειο της Χάρνωθ, και απ'όλους τους μόνο ο Θάλβακιρ ήταν που ερχόταν περισσότερο εδώ για να την επισκέπτεται. Οι αχάριστες οι κόρες της σπάνια κουνιόνταν από τις θέσεις τους. Και το κάθαρμα ο άντρας της εννοείται πως δεν ξεβολευόταν για εκείνη.

Η Κέσριμιθ αναρωτήθηκε, απρόσμενα, τι θα έλεγε ο Έλκερθιν αν την έβλεπε τώρα μ'αυτές τις ουλές επάνω σ'όλη τη δεξιά της πλευρά... *Το Πεινασμένο Σκοτάδι να τον καταπιεί – δε μ'ενδιαφέρει η γνώμη του!* σκέφτηκε θυμωμένα, καθώς έπαιρνε ένα ζευγάρι γοβάκια και καθόταν στο σκαμνί για να τα φορέσει.

Και ούτε πρόκειται να πεθάνω εδώ! Θα κρατήσω το προτεκτοράτο υπό τον έλεγχό μου, και όλοι θα έχουν να λένε ότι η Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ είναι Ηρωίδα του Βασιλείου. Αυτές οι καταραμένες σκοτεινές σκέψεις τής είχαν στήσει ενέδρα σαν Ίσκιοι των Χαρνώθιων δασών· η Κέσριμιθ δεν ήταν μελαγχολική από τη φύση της.

Μετά από λίγο, έτοιμη πλέον, σωματικά και ψυχικά, βγήκε από τα δωμάτιά της.

Συνάντησε την Ολέρια στην αυλή του Μεγάρου, ανάμεσα στα δέντρα και στα φυτά, ενώ κρότοι και εκρήξεις έρχονταν από τα βόρεια μαζί με τον φθινοπωρινό αγέρα.

«Σε τρομάζουν;» τη ρώτησε η Κέσριμιθ, βλέποντας την έκφρασή της· δε χρειαζόταν καν να δει τα μάτια της που κρύβονταν πίσω από ασημόχρωμα γυαλιά.

Η Ολέρια ένευσε. «Αρκετά,» παραδέχτηκε.

Η Κέσριμιθ χαμογέλασε και την άγγιξε στον ώμο. «Μη φοβάσαι, Ολέρια· δεν πρόκειται να περάσουν τα τείχη μας, ούτε την άμυνα του λιμανιού μας.»

«Ναι,» είπε αβέβαια η Αρωγός.

Πού να είσαι τώρα, Ηλέκτρα; Μας κοιτάζεις από τον Μεταθανάτιο Κήπο και γελάς;

Η Κέσριμιθ βάδισε προς τον χώρο στάθμευσης των οχημάτων, και η Ολέρια την ακολούθησε. Ρώτησε: «Πού πηγαίνουμε, *νιρλίσα*;»

«Στη Μαγική Ακαδημία.»

«Γιατί;»

«Θέλω να κάνω μια συμφωνία με τους μάγους, αν μπορώ. Είναι η σημαντικότερη Μαγική Ακαδημία της Μοργκιάνης: η έδρα του τάγματος των Διαλογιστών για όλες τις διαστάσεις του Γνωστού Σύμπαντος.»

«Κι έχει αυτό καμια σημασία τώρα;»

«Τα πάντα έχουν σημασία στην πολιτική, Ολέρια.» Κι αλλάζοντας θέμα: «Πού είναι ο άντρας σου, αλήθεια;»

«Δεν ήταν εκεί όταν ξύπνησα.»

«Δεν ήταν;» Είχαν φτάσει στον χώρο στάθμευσης πλέον, όπου τους περίμεναν κάποιοι Χαρνώθιοι μαχητές. Η Κέσριμιθ τούς έκανε νόημα να επιβιβαστούν, κι εκείνοι υπάκουσαν, μπαίνοντας στο θωρακισμένο όχημα κι ανοίγοντας μια πόρτα του για την Αρχόντισσα και την Αρωγό της.

«Δεν ξέρω πού έχει πάει,» είπε η Ολέρια. «Είχε ξυπνήσει πριν από εμένα. Ή δεν κοιμήθηκε καθόλου τη νύχτα· ήταν πολύ σκεπτικός.»

Μάλλον δεν είχαν κάνει έρωτα– *Ανούσιο!* μάλωσε τον εαυτό της η Κέσριμιθ· κι έστρεψε τις σκέψεις της σε κάτι πιο ουσιώδες: *Εσύ έχεις κρύψει τη Νικόλ, Θόρεντιν;* Θα μπορούσαν οι κινήσεις του Αρχικατασκόπου της να θεωρηθούν ύποπτες, τον τελευταίο καιρό; *Με*

τον Φύλακα έξω από τα τείχη μου, δεν έχω χρόνο για τέτοια, μα το βλέμμα του Ιερού Δέους!

Η Κέσριμιθ ανέβηκε στο θωρακισμένο τετράκυκλο όχημα, και η Ολέρια την ακολούθησε. Κάθισαν αντικριστά οι δυο τους, και η Αρχόντισσα άναψε τσιγάρο. «Μπορούμε να ξεκινήσουμε,» είπε δυνατά ώστε να την ακούσει ο οδηγός στις μπροστινές θέσεις.

«Πού πηγαίνουμε, Υψηλοτάτη;»

«Στη Μαγική Ακαδημία.»

Οι τέσσερις μεγάλοι τροχοί μπήκαν σε κίνηση και, καθώς το όχημα διέσχιζε την αυλή του Μεγάρου κι έβγαινε από την πύλη του, λυκοκαβαλάρηδες έρχονταν κοντά του, σχηματίζοντας έναν προστατευτικό κλοιό. Η λύκαρχος μίλησε στην Κέσριμιθ μέσω του τηλεπικοινωνιακού πομπού του οχήματος: «*Θα θέλατε καμια επιπλέον προστασία, Αρχόντισσά μου;*»

«Δε νομίζω να χρειάζεται, αλλά ζήτησε κι ένας αερώνυχας να μας παρακολουθεί από ψηλά.»

«*Μάλιστα, Υψηλοτάτη.*»

Η Κέσριμιθ κοίταζε έξω απ’τα παράθυρα καθώς το όχημα κατέβαινε την Οδό του Φύλακα περιτριγυρισμένο από τους λυκοκαβαλάρηδες.

«Οι δρόμοι είν’ επικίνδυνοι τώρα για εμάς, *νιρλίσα*;» ρώτησε η Αρωγός.

«Δε νομίζω, Ολέρια. Χαλάρωσε. Οι περισσότεροι άνθρωποι της Φάνρηβ μάς υποστηρίζουν· ξέρουν ότι έχουν να κερδίσουν πολλά από το Βασίλειο.» Αν και πλέον δεν ήταν τόσο σίγουρη γι’αυτό.

Το όχημα έφτασε στη Μακριά Λόγχη, έστριψε νότια, και κατευθύνθηκε προς τον ποταμό. Πέρασε τη Γέφυρα του Ιχθύος (η οποία τώρα, λόγω του πολέμου, φρουρείτο από Χαρνώθιους μαχητές και τα νερά από κάτω της ήταν γεμάτα με οπλισμένες βάρκες του Βασιλείου), συνέχισε πάνω στη Μακριά Λόγχη, έστριψε αριστερά, στη Λεωφόρο των Λύκων, και αριστερά ξανά, μπαίνοντας σ’έναν μικρότερο δρόμο της Μεγάλης Αγοράς. Εκεί, σταμάτησε μπροστά στη Μαγική Ακαδημία της Φάνρηβ: ένα ψηλό οικοδόμημα με οξείες γωνίες, όπως τα περισσότερα στις πόλεις της Μοργκιάνης, χτισμένο με μαύρες πέτρες επικαλυμμένες με κάτι που τις έκανε να γυαλίζουν στο φως του πρωινού ήλιου. Η είσοδός του ήταν μεγάλη, δίφυλλη, και καμωμένη από ασήμι. Επάνω σε κάθε φύλλο της, στο κέντρο

του, ήταν προσαρτημένος ένας φωτόλιθος διόλου ευκαταφρόνητου μεγέθους, αν και όχι τόσο μεγάλος όσο αυτός στο Νότιο Πάνθεο. Επί του παρόντος, δεν φώτιζαν· φορτίζονταν από τις ηλιακές αχτίνες.

Η λύκαρχος κατέβηκε από τον γιγαντόλυκό της και ανέβηκε τα σκαλοπάτια που οδηγούσαν στην είσοδο. Πάτησε ένα κουμπί δίπλα και περίμενε. Η Κέσριμιθ την κοίταζε από το παράθυρο και την είδε να μιλά σ'ένα μικρόφωνο στον τοίχο ενώ αντίκριζε το ψυχρό μάτι ενός τηλεοπτικού πομπού. Μετά, η λύκαρχος απομακρύνθηκε από την ασημένια πόρτα και ζύγωσε το παράθυρο της Αρχόντισσας. «Η Αρχιμάγισσα θα σας δεχτεί, Υψηλοτάτη. Μπορείτε να περάσετε.» Την ίδια στιγμή, η Κέσριμιθ είδε τα δύο φύλλα της εισόδου να ανοίγουν από φρουρούς.

«Έχεις ξανάρθει στη Μαγική Ακαδημία της Φάνρηβ, Ολέρια;»

«Όχι, *νιρλίσα*. Ποτέ δεν είχα δουλειά εδώ.»

Η λύκαρχος τούς άνοιξε την πόρτα του οχήματος, και η Αρχόντισσα κι η Αρωγός της βγήκαν και, καλυμμένες πίσω από λυκοκαβαλάρηδες, βάδισαν ώς τα σκαλοπάτια, τα ανέβηκαν, και πέρασαν την είσοδο της Μαγικής Ακαδημίας.

Το γεγονός ότι μέχρι να φτάσουν εκεί κανένας δεν προσπάθησε να την πυροβολήσει από κάποια οροφή ή παράθυρο, η Κέσριμιθ το θεώρησε θετικό σημάδι.

Η Μαγική Ακαδημία της Φάνρηβ θεωρείτο κράτος από μόνη της· δεν υπόκειτο στους νόμους της πόλης, ούτε στους νόμους του Βασιλείου της Χάρνωθ τώρα που η περιοχή ήταν προτεκτοράτο του. Το ίδιο ίσχυε για όλες τις μαγικές ακαδημίες, όχι μόνο στη Μοργκιάνη μα και παντού στο Γνωστό Σύμπαν, απ'ό,τι ήξερε η Κέσριμιθ. Ούτε η Συμπαντική Παντοκράτειρα, όταν ακόμα κυβερνούσε, δεν το είχε αλλάξει αυτό. Οι μαγικές ακαδημίες ήταν αυτοδιοικούμενες.

Στη Φάνρηβ, όσο καιρό η Κέσριμιθ ήταν εδώ, ποτέ δεν είχαν υπάρξει πολιτικά πρόβλημα ανάμεσα στη Μαγική Ακαδημία και στις αρχές της πόλης. Η Αρχιμάγισσα και το Συμβούλιο των Ταγμάτων ήταν γενικά αμέτοχοι στα πολιτικά δρώμενα· δεν υποστήριζαν καμια εξουσία.

Τώρα, όμως, τα πράγματα ίσως να είχαν αλλάξει. Τώρα, ένας εχθρός βρισκόταν έξω από τα τείχη τους...

Η Αρχιμάγισσα Ζιρίνα'χοκ υποδέχτηκε την Αρχόντισσα και την Αρωγό της σ'ένα σαλονάκι στον τρίτο όροφο της Ακαδημίας, στολισμένο με ξύλινα αγάλματα και μια μεγάλη σουρεαλιστική ταπετσαρία, επιπλωμένο με δύο μικρούς καναπέδες και τέσσερις πολυθρόνες, και στρωμένο μ'ένα παχύ χαλί που βούλιαζε κάτω από τα πόδια τους.

Η Ζιρίνα'χοκ ήταν μια μαυρόδερμη, λιγνή, ασκητική γυναίκα, καμια δεκαετία μεγαλύτερη από την Κέσριμιθ, πάνω από πενήντα χρονών. Τα πράσινα μαλλιά της είχαν ασημιές τρίχες ανάμεσά τους, κι έπεφταν επί του παρόντος στους ώμους της, με δυο τούφες πιασμένες πίσω, μακριά από το μέτωπό της. Γύρω απ'το κεφάλι της ήταν ένα αργυρό διάδημα με λαξεύματα κι έναν φωτόλιθο στη μπροστινή μεριά. Το Διάδημα της Μαγείας. Ένα μακρύ, πτυχωτό φόρεμα την έντυνε, με μπλε ύφασμα στις εξωτερικές πτυχώσεις και μαύρο στις εσωτερικές. Το πρόσωπό της ήταν διακριτικά βαμμένο.

«Καλωσόρισες στην Ακαδημία, Κέσριμιθ,» χαιρέτησε την Αρχόντισσα, ανταλλάσσοντας τη Χαρνώθια χειραψία της συμμαχίας μαζί της. Είχαν γνωριστεί αρκετά καλά οι δυο τους, τα χρόνια που η Κέσριμιθ είχε αναλάβει τη διοίκηση του προτεκτοράτου.

«Καλώς σε βρίσκω, Ζιρίνα. Αν και σε δύσκολες ημέρες.»

Η μάγισσα δεν είπε τίποτα, αλλά τα μάτια της μαρτυρούσαν ότι κατανοούσε τα προβλήματα που είχε η Κέσριμιθ.

«Από εδώ η καινούργια μου Αρωγός, η Ολέρια αλ Τορκάνουν.»

Η Ζιρίνα'χοκ έκλινε το κεφάλι σε χαιρετισμό προς τη μεριά της Ολέρια. Δεν ήταν από τις γυναίκες που σκορπούσαν τα λόγια τους άσκοπα.

«Χαίρω πολύ,» είπε η Αρωγός, έχοντας προ πολλού βγάλει τα ασημόχρωμα γυαλιά της, τα οποία ήταν τώρα πιασμένα πάνω στο φόρεμά της.

«Καθίστε,» πρότεινε η Ζιρίνα'χοκ, και κάθισαν. «Να σας προσφέρω κάτι;»

«Ευχαριστούμε,» αποκρίθηκε η Κέσριμιθ, «δεν θέλουμε τίποτα.» Και συνέχισε: «Πρέπει να καταλαβαίνεις, σίγουρα, γιατί βρίσκομαι εδώ, Ζιρίνα...»

«Υποπτεύομαι, μόνο.» Η μάγισσα ακούμπησε την πλάτη της στον καναπέ, ατενίζοντας τις δύο γυναίκες που ήταν καθισμένες στον άλλο καναπέ, αντίκρυ της.

«Πρέπει να σε ρωτήσω ευθέως: Υποστηρίζεις τον Φύλακα;»

«Γνωρίζεις ότι η Μαγική Ακαδημία δεν ανακατεύεται με την πολιτική της Φάνρηβ.»

«Εσύ, όμως, ως Ζιρίνα'χοκ, υποστηρίζεις τον Φύλακα;» επέμεινε η Κέσριμιθ.

Η Ζιρίνα αποκρίθηκε, διπλωματικά: «Αν νικήσει και σας διώξει από την πόλη, θα είμαι μαζί του. Αν εσείς νικήσετε, θα είμαι μαζί σας.»

«Θα τον *βοηθούσες*, όμως, να νικήσει;»

«Αν φοβάσαι ότι μπορεί να στραφώ εναντίον σας, σου ξεκαθαρίζω ότι αυτό δεν πρόκειται να συμβεί. Η Αρχιμάγισσα και η Ακαδημία είναι ένα, Κέσριμιθ. Το σπίτι μου είναι εδώ. Για τους υπόλοιπους μάγους, όμως, εννοείται πως δεν μπορώ να εγγυηθώ τίποτα· ο καθένας κάνει ό,τι νομίζει σωστό, το ξέρεις αυτό.»

Η Κέσριμιθ ένευσε. «Ναι, ασφαλώς. Αλλά... δεν θα μπορούσες να τους επηρεάσεις;»

Η Ζιρίνα'χοκ την ατένισε ερωτηματικά.

«Προς τη μεριά μου, εννοώ,» διευκρίνισε η Κέσριμιθ.

«Δυστυχώς, αυτό είναι εκτός συζήτησης. Δεν έχω κανέναν έλεγχο επάνω στους μάγους που κυκλοφορούν στην πόλη. Ούτε και θα έπρεπε.»

«Θα μπορούσες, τουλάχιστον, να με ενημερώσεις αν κάτι υποπέσει στην αντίληψή σου; Κάτι επικίνδυνο; Κάποια προδοσία; Μέσα στην Ακαδημία, μπορείς αναμφίβολα να παρακολουθείς τι γίνεται. Αν ο Φύλακας προσπαθήσει να πάρει μια μεγάλη μερίδα μάγων με το μέρος του, θα ήθελα να το ξέρω.»

Η έκφραση της Ζιρίνα'χοκ δεν άλλαξε· ήταν οριακά φιλική. «Κέσριμιθ,» είπε, «ποτέ δεν είχαμε προβλήματα οι δυο μας. Νόμιζα ότι καταλαβαινόμασταν.»

«Και δεν ισχύει πλέον;»

«Αυτό που μου ζητάς δεν μπορώ να το κάνω· θα έπρεπε να το ξέρεις–»

«Μα, αν ο Φύλακας προσπαθήσει να οργανώσει τους μάγους της Ακαδημίας εναντίον μου, εσύ θα συμφωνούσες μ'αυτό; Αν η Ακαδημία είναι ουδέτερη....» Άφησε τα υπόλοιπα να υπονοηθούν.

«Η Ακαδημία ως *Ακαδημία* δεν πρόκειται να στραφεί εναντίον σου, σ'το εγγυώμαι. Είναι απλά ένας χώρος για εκπαίδευση μάγων,

για πειραματισμούς, για μελέτη. Το τι κάνουν οι μάγοι, όμως, όταν φεύγουν από εδώ είναι δικό τους θέμα.»

«Και το Συμβούλιο των Ταγμάτων;»

«Το Συμβούλιο κι εγώ έχουμε την ίδια άποψη ακριβώς σχετικά με την Ακαδημία· δεν χρειάζεται ν'ανησυχείς.»

Η Κέσριμιθ είχε πληροφορηθεί από τον Θόρεντιν ότι δύο από τους μάγους του Συμβουλίου μιλούσαν υπέρ του Φύλακα: ο Ταγματάρχης των Ερευνητών και η Ταγματάρχης των Βιοσκόπων. Αλλά δεν είπε τίποτα τώρα γι'αυτό στη Ζιρίνα'χοκ. *Λέγε λίγα, κρύβε πολλά.* Σοφά λόγια, ειδικά για τους πολιτικούς.

«Ο κάθε μάγος του Συμβουλίου *ξεχωριστά*, όμως;...» είπε, υψώνοντας ένα φρύδι.

«Άνθρωποι είναι· έχουν τις δικές τους απόψεις.»

«Και δεν θα μπορούσες να φροντίσεις, Ζιρίνα, ώστε το Συμβούλιο να είναι σύσσωμο με το μέρος μου;»

«Σου απάντησα ήδη.»

Το Πεινασμένο Σκοτάδι να σε φάει, μάγισσα! «Μπορείς, τουλάχιστον, να μου υποσχέσεις ένα πράγμα; Ότι, αν ο Φύλακας σάς ζητήσει να στραφείτε εναντίον μου, θα αρνηθείτε;»

«Αυτό εξυπακούεται,» αποκρίθηκε η Ζιρίνα'χοκ. «Αν ο Φύλακας ή κάποιος άνθρωπός του μου μιλήσει και μου ζητήσει την υποστήριξη της Ακαδημίας, θ'ακούσει τα ίδια που άκουσες κι εσύ. Η Μαγική Ακαδημία της Φάνρηβ είναι ουδέτερη σ'αυτό τον πόλεμο, Κέσριμιθ· δεν χρειάζεται καν να το σκέφτεσαι.»

Η Κέσριμιθ αναρωτήθηκε αν η μάγισσα την κορόιδευε. Ο Θόρεντιν, ωστόσο, δεν της είχε ποτέ πει τίποτα κακό για τη Ζιρίνα'χοκ... «Αυτό με καθησυχάζει, Ζιρίνα,» δήλωσε.

Η Αρχιμάγισσα δεν μίλησε· το βλέμμα της ήταν ήπιο, όπως συνήθως, η όψη της στωική.

«Αν ζητούσα κάποιου είδους βοήθεια από την Ακαδημία, θα μου προσφερόταν;» ρώτησε η Κέσριμιθ.

«Τι είδους βοήθεια;»

«Οτιδήποτε. Κάποια μαγγανεία, κάποιο ξόρκι, κάτι που θέλω να ερευνήσετε ή να κάνετε...»

«Οι υπηρεσίες της Μαγικής Ακαδημίας πάντα βρίσκονται στη διάθεση των αρχών της πόλης, Κέσριμιθ: και τώρα εσύ είσαι η ανώτατη αρχή της πόλης. Αν έρθεις εδώ αναζητώντας μάγους για κάποια

δουλειά, είμαι βέβαιη πως μάγοι θα βρεθούν αμέσως για να σε εξυπηρετήσουν.»
«Τον Φύλακα τον θεωρείς επίσης ‘αρχή της πόλης’;»
«Ο Φύλακας,» είπε η Ζιρίνα’χοκ, «δεν είναι καν μέσα στην πόλη, Κέσριμιθ.»

Καθώς έβγαιναν από τη Μαγική Ακαδημία, μπαίνοντας πάλι στο θωρακισμένο όχημα που τις περίμενε απέξω, η Κέσριμιθ ρώτησε: «Πώς σου φάνηκε η Αρχιμάγισσά μας, Ολέρια;»
«Πολύ συμπαθητική κυρία, *νιρλίσα*. Και νομίζω ότι είναι όντως με το μέρος μας.»
Η Κέσριμιθ χαμογέλασε αχνά. *Από την Ηλέκτρα θα είχα ακούσει ολόκληρη ανάλυση…*
Πρόσταξε τον οδηγό να επιστρέψουν στο Μέγαρο των Φυλάκων, κι εκείνος έβαλε πάλι τους τροχούς του οχήματος σε κίνηση. Οι λυκοκαβαλάρηδες έρχονταν γύρω του, με τις οπλολόγχες τους πάντα σε ετοιμότητα.
Καθοδόν, ενώ διέσχιζαν τη Μακριά Λόγχη προς τα βόρεια, συνάντησαν φασαρία από τη μεριά της Μεγάλης Αγοράς. Φωνές και κραυγές αντηχούσαν, καθώς και κανένας πυροβολισμός κάπου-κάπου. Περιπολίες Χαρνώθιων μαχητών έρχονταν βιαστικά.
Η Κέσριμιθ έπιασε τον πομπό από δίπλα της. «Τι συμβαίνει;» ρώτησε τη λύκαρχο.
«*Κάποια αναταραχή, Αρχόντισσά μου. Μισό λεπτό.*» Η Κέσριμιθ την είδε να πλησιάζει, καβάλα στον γιγαντόλυκό της, τον λύκαρχο μιας περιπολίας και να μιλά μαζί του. Μετά, επέστρεψε πάλι κοντά στο όχημα και είπε μέσω πομπού: «*Κάποιοι τσακώθηκαν, Αρχόντισσά μου: υποστηρικτές του Φύλακα με ανθρώπους που υποστηρίζουν εμάς.*»
Η Κέσριμιθ δεν το έκρινε σκόπιμο να μείνει άλλο εδώ· πρόσταξε τον οδηγό να συνεχίσουν τον δρόμο τους. Και δεν είχαν πρόβλημα να φτάσουν στη Γέφυρα του Ιχθύος, ούτε, τελικά, στο Μέγαρο των Φυλάκων.
Η Ολέρια, όμως, είχε φανερά ανησυχήσει.

14
Συνδέσεις με Παράνομες Συντεχνίες· το Μήνυμα του Στρατηγού· Ιδιαίτερη Συζήτηση Κάτω από το Υπόστεγο

Ο Φύλακας χτυπούσε τα τείχη της πόλης από την αυγή. Οι εκρήξεις και οι καπνοί φαίνονταν πίσω από τα υπόλοιπα οικοδομήματα της πόλης, καθώς ο Άλφεντουρ κοίταζε από το μπαλκόνι της σουίτας του στο *Καταφύγιο*.

Κανονικά, ήταν ώρα για έναν Διπλωματικό Αντιπρόσωπο της Νάζρηβ να αναχωρήσει. Δεν είχε άλλη δουλειά εδώ. Είχε επικοινωνήσει μ'όλες τις αντιμαχόμενες πλευρές, ήξερε τι ζητούσε η καθεμία και τι πρόσφερε, και μπορούσε να μεταφέρει τα αιτήματα και τις προσφορές τους στο Συμβούλιο. Ύστερα, ίσως να επέστρεφε στη Φάνρηβ, ανάλογα…

Τώρα, όμως, ο Άλφεντουρ δεν μπορούσε να δράσει έτσι. Δεν μπορούσε να φύγει όσο η Αζουρίτα και η Ζέρκιλιθ ήταν αιχμάλωτες, γιατί πολύ φοβόταν πως, αν το έκανε, η αναφορά του στο Συμβούλιο δεν θα ήταν ειλικρινής. Δεν ήθελε να ρισκάρει τις ζωές τους.

«Τι προτείνεις, Θάλβακιρ;» ρώτησε, ανακατεύοντας με το κουταλάκι το μέλι μέσα στο καρυκευμένο τσάι του, καθώς βημάτιζε στο καλόγουστα στολισμένο καθιστικό της σουίτας.

Ο Θάλβακιρ, καπνίζοντας ένα στριφτό τσιγάρο, καθισμένος σε μια καρέκλα, δεν είχε να προτείνει τίποτα. Ήταν απλά σκεπτικός. Η όψη του φανέρωνε την ανησυχία και τη στεναχώρια του για ό,τι είχε συμβεί στις δίδυμες.

Ο Άλφεντουρ άνοιξε τον τηλεοπτικό δέκτη, και παρακολούθησε για λίγο τι είχαν να πουν τα κανάλια. Άνοιξε ύστερα ένα ραδιόφωνο και άκουσε τι είχαν να πουν οι ραδιοφωνικοί σταθμοί. Τίποτα που πραγματικά να τον ενδιαφέρει.

Ποιος μπορεί να είχε απαγάγει τις δίδυμες, μα την ουρά του Ιουράσκε; Αν δεν ήταν ο Στρατηγός – *ποιος;* Ο Αρχικατάσκοπος της Αρχόντισσας; Κάποιος σύμμαχος των Χαρνώθιων μέσα στη Φάνρηβ;

Κάποιος από τους Αιρετούς που τους υποστήριζε; Τους έφερε έναν-έναν στο μυαλό του:

ο Ύρελκουρ αλ Πέρντεκαβ, ο νέος Αιρετός της Συντεχνίας των Μηχανικών·

η Σαρκάλα αλ Πέρντεκαβ, η Αιρετή της Συντεχνίας των Υπαλλήλων·

ο Νάλντιρ ωλ Σέραντεμ, ο Αιρετός της Συντεχνίας των Οικοδόμων·

η Χαρκάνιθ αλ Σάρεθουν (όσο απίστευτο κι αν φαινόταν), η Αιρετή της Συντεχνίας των Αγροτών.

Ο Άλφεντουρ δεν μπορούσε να φανταστεί κανέναν απ'αυτούς να απαγάγει τις δίδυμες.

Είχε κανένας τους επαφές με την παράνομη Συντεχνία του Ύπνου; Κάποιον συγγενή εκεί; Δεν θα αποτελούσε απόδειξη, φυσικά, αυτό, μα σίγουρα θα αποτελούσε ένδειξη.

Να ρωτούσε ξανά τον Εθέλδιρ και τη Ζιρίνα;

Ποιον άλλο; Σε ποιον άλλο μπορούσε να μιλήσει; Είχε διάφορους συνδέσμους και γνωστούς μέσα στη Φάνρηβ, αλλά κανέναν δεν θα εμπιστευόταν μ'ένα τόσο λεπτό θέμα.

Η Κέσριμιθ; Να μιλούσε στην Κέσριμιθ; Δεν μπορεί εκείνη να ήταν που είχε προστάξει να απαγάγουν την Αζουρίτα και τη Ζέρκιλιθ. Κι αν το είχε κάνει, τότε ίσως ο Άλφεντουρ να το καταλάβαινε από τις αντιδράσεις της. Αν και το αμφέβαλλε. Η Αρχόντισσα ήταν πολύ καλή πολιτικός και διπλωμάτισσα.

Όχι. Πρώτα θα μιλήσω στον Εθέλδιρ και στη Ζιρίνα ξανά, αποφάσισε. Αλλά δυστυχώς δεν μπορούσε να το πράξει άμεσα, χρησιμοποιώντας κάποια τηλεπικοινωνιακή συσκευή, γιατί υπήρχε πάντα ο κίνδυνος ότι ίσως κατάσκοποι να παρακολουθούσαν τις τηλεπικοινωνίες. Επομένως, θα έπρεπε να καθυστερήσει, έστω και λίγο.

Ανοίγοντας τον δίαυλο της σουίτας, ζήτησε από το ξενοδοχείο να του φέρουν ένα *σίρκι'θ* και, σύντομα, μια υπάλληλος ήρθε βαστώντας στα χέρια της μια γυαλιά μ'ένα εξάποδο σαυράκι μέσα. Ο Άλφεντουρ την ευχαρίστησε και, αφού εκείνη έφυγε, έγραψε επάνω σ'ένα κομμάτι χαρτί ότι ήθελε οπωσδήποτε να μιλήσει στον Εθέλδιρ. Το δίπλωσε και το έδωσε στο στόμα του *σίρκι'θ*. Έβγαλε το μικρό πλάσμα από τη γυάλα πιάνοντάς το από τον αυχένα – πράγμα που δεν το έκανε να πονά – του ψιθύρισε τη λέξη που έβαζε το μυαλό

του στην επιθυμητή νοητική συχνότητα, και σχημάτισε με τη φαντασία του, έντονα, όσο πιο έντονα μπορούσε, την όψη του Εθέλδιρ.

Το *σίρκι'θ* έφυγε τρέχοντας, βγαίνοντας από το μπαλκόνι.

Ο Θάλβακιρ δεν ρώτησε τίποτα, βλέποντας τον Άλφεντουρ να τα κάνει όλ' αυτά. Καθόταν αμίλητος σαν τον Σιλίσβας τον Σιγηλό Δαίμονα.

Ο Άλφεντουρ άναψε την πίπα του και περίμενε την απάντηση του Εθέλδιρ, επικαλούμενος κι εκείνος τον Σιλίσβας για να γαληνέψει το μυαλό του.

Ένα *σίρκι'θ* δεν άργησε να έρθει από το υπνοδωμάτιο της Αζουρίτας και της Ζέρκιλιθ, και η εμφάνισή του από εκεί φάνηκε στον Άλφεντουρ σαν σημαδιακή – αν και το ήξερε πως μάλλον για σύμπτωση επρόκειτο και για τίποτα περισσότερο. Το σαυράκι πρέπει απλά να είχε μπει από το μισάνοιχτο παράθυρο, σκαρφαλώνοντας στον τοίχο του ξενοδοχείου.

Στο στόμα του κρατούσε ένα διπλωμένο χαρτί.

Ο Άλφεντουρ το πήρε και το ξεδίπλωσε, διαβάζοντας: *Έλα στο σπίτι μου ό,τι ώρα θέλεις. Εδώ θα είμαι όλο το πρωί και το μεσημέρι πλην απροόπτου. Και η Ζιρίνα το ίδιο.*

Δεν είχε κανέναν λόγο να χάσει χρόνο. Μαζί με τον Θάλβακιρ έφυγε από το *Καταφύγιο* μέσα στο νοικιασμένο όχημά του. Εκείνος οδηγούσε· ο σωματοφύλακας καθόταν πλάι του, έτοιμος για οτιδήποτε, όπως πάντα. Και δεν άργησε να δει το δίκυκλο που τους παρακολουθούσε.

Κι ο Άλφεντουρ το είδε από τον καθρέφτη μόλις ο Θάλβακιρ τού το είπε.

«Θέλεις να τον αποφύγουμε;» ρώτησε ο σωματοφύλακας.

«Φυσικά.»

Ο Θάλβακιρ τον καθοδήγησε μέσα στους δρόμους του Σκοτεινού Παζαριού, για λίγο. Κι όταν είχαν καταφέρει, εξαιτίας ενός μεγάλου φορτωμένου κάρου, να κόψουν το οπτικό πεδίο του κατασκόπου, έστριψαν σ'έναν δρόμο, σταμάτησαν, και κατέβηκαν απ'το όχημα. Έτρεξαν σ'ένα σοκάκι, και σ'ένα άλλο. Κι από κει και πέρα κανένας δεν ήταν πίσω τους. Χωρίς να τραβάνε κατασκόπους μαζί τους, πήγαν στο σπίτι του Εθέλδιρ.

Το οποίο, φυσικά, ήταν γνωστό πως πράκτορες της Αρχόντισσας το παρακολουθούσαν. Αλλά αυτό δεν τους πείραζε, γιατί φορούσαν κι οι δύο κάπες με τις κουκούλες σηκωμένες, κι επιπλέον ο Άλφεντουρ είχε ένα ζευγάρι ασημόχρωμα γυαλιά μπροστά από τα μάτια του.

Χτύπησε την εξώπορτα του Εθέλδιρ κι εκείνος άνοιξε και τους υποδέχτηκε, βάζοντάς τους στο καθιστικό. Όπου ήταν αρκετοί άνθρωποι συγκεντρωμένοι: η Ζιρίνα, η Λαρβάκι, η Μάλμεντιρ, και διάφοροι άλλοι που κάποιους ο Άλφεντουρ αναγνώριζε (υποστηρικτές του Φύλακα, όλοι), κάποιους όχι.

«Έχεις... μεγάλη παρέα σήμερα,» παρατήρησε ο διπλωμάτης.

«Πάμε μέσα,» είπε ο Εθέλδιρ, και τους οδήγησε στο γραφείο του, μετά το καθιστικό. Ο Άλφεντουρ είδε, με τις άκριες των ματιών του, τους άλλους να τους κοιτάζουν με περιέργεια: και ήταν σίγουρος ότι η Λαρβάκι, τουλάχιστον, τον είχε αναγνωρίσει. Μακάρι να είχε αρκετή σύνεση για να μείνει σιωπηλή. Αν ήταν Μοργκιανή, ο Άλφεντουρ δεν θ'ανησυχούσε (*Η σιωπή είναι σύνεση,* έλεγαν στη Μοργκιάνη, που σε άλλες διαστάσεις τούς αποκαλούσαν κρυψίνοες), αλλά ήταν εξωδιαστασιακή, από τη Φεηνάρκια.

Στο γραφείο, εκτός από τα αναμενόμενα, υπήρχε και μια γυάλα στον τοίχο η οποία περιείχε ένα *σίρκι'θ*. Τα διαφανή μάτια του πλάσματος ατένισαν παρατηρητικά τους επισκέπτες.

«Θέλεις να φέρω και τη Ζιρίνα;» ρώτησε ο Εθέλδιρ.

«Γιατί τόσος κόσμος εδώ, αν επιτρέπεται;» είπε ο Άλφεντουρ.

«Πριν από καμια ώρα έγινε η κηδεία του Ύρελκουρ. Όλοι στο καθιστικό μου, εκτός από τη Λαρβάκι, ήταν κάποτε επαναστάτες· τον ήξεραν.»

«Μάλιστα,» είπε ο Άλφεντουρ, νιώθοντας ξανά άσχημα για τον θάνατό του. «Δε θα σας βάλω σ'άλλους μπελάδες, το υπόσχομαι. Απλώς θέλω–»

«Σου είπα και την άλλη φορά: μην το σκέφτεσαι έτσι. Θέλαμε και σε βοηθήσαμε. Κανένας δεν ήρθε με το ζόρι. Εγώ και η Ζιρίνα, επιπλέον, σου χρωστούσαμε. Θα ήθελες τώρα να τη φωνάξω;»

«Όχι αν μπορείς να μου απαντήσεις ο ίδιος σε μια ερώτηση.»

Ο Εθέλδιρ κάθισε πίσω απ'το γραφείο του. «Πες μου. Καθίστε.»

Ο Άλφεντουρ και ο Θάλβακιρ κάθισαν στις δύο άλλες καρέκλες του δωματίου, κι ο πρώτος ρώτησε τον πρώην Πρόμαχο της Επανάστα-

σης αν οι Αιρετοί που υποστήριζαν την Αρχόντισσα είχαν επαφές με τη Συντεχνία του Ύπνου. Αν είχαν, τουλάχιστον, συγγενείς που να είναι στη Συντεχνία του Ύπνου.

Ο Εθέλδιρ έμεινε σκεπτικός για μερικές στιγμές.

Η πόρτα χτύπησε.

«Ποιος είναι;» ρώτησε.

Η πόρτα μισάνοιξε και η όψη της Λαρβάκι φάνηκε. «Είχα δίκιο,» είπε. «Εσείς είστε.»

«Δεν ήταν εύκολο να χαιρετήσουμε και να μείνουμε, συγχρόνως, κρυμμένοι από τους άλλους,» είπε ο Άλφεντουρ. «Ελπίζω να μη μας μαρτύρησες...»

«Φυσικά και όχι. Να μπω;»

«Εγώ δεν έχω πρόβλημα.»

«Ούτε εγώ,» είπε ο Εθέλδιρ. «Ίσως, μάλιστα, να μπορείς να μας βοηθήσεις.»

Η Λαρβάκι μπήκε, κλείνοντας πίσω της. «Σε τι;» Κούτσαινε καθώς βάδιζε.

«Περιποιήθηκες το πόδι;» τη ρώτησε ο Άλφεντουρ.

«Ναι. Σε τι μπορώ να βοηθήσω;»

Ο Άλφεντουρ σηκώθηκε απ'την καρέκλα του, για να καθίσει εκείνη, ενώ συγχρόνως τη ρωτούσε για τους Αιρετούς και τη Συντεχνία του Ύπνου.

Η Λαρβάκι κάθισε, και μετά είπε: «Δεν ξέρω. Δεν είχα ποτέ ασχοληθεί με τέτοιο θέμα.»

Ο Άλφεντουρ έστρεψε το βλέμμα του στον Εθέλδιρ. «Εσύ;»

«Νομίζω,» αποκρίθηκε εκείνος, «*νομίζω* ότι κάποιος, ή κάποια, του Οίκου των Σάρεθουν είναι στη Συντεχνία του Ύπνου.»

«Ο οίκος του άντρα της Χαρκάνιθ...»

«Και η Χαρκάνιθ είναι τώρα του ίδιου οίκου, μετά την Τελετή Προσχώρησης, μην ξεχνάς.»

«Υποθέτω πως πάντα θα τη βλέπω ως αδελφή του Κασλάριν... Πιστεύεις ότι ίσως αυτή να είναι μπλεγμένη στην απαγωγή;»

Ο Εθέλδιρ κούνησε το κεφάλι. «Δεν ξέρω, ούτε μπορώ να υποθέσω κάτι. Απλώς σου λέω ότι *νομίζω* πως κάποιος Σάρεθουν είναι στη Συντεχνία του Ύπνου.»

«Πράγμα που, από μόνο του, δεν σημαίνει τίποτα,» είπε ο Άλφεντουρ, προβληματισμένος.

Ο Εθέλδιρ ανασήκωσε τους ώμους. Έπιασε ένα τσιγάρο από μια ταμπακιέρα πάνω στο γραφείο και το άναψε μ'έναν ενεργειακό αναπτήρα. «Να φωνάξω και τη Ζιρίνα; Μπορεί νάχει ακούσει κάτι.»

«Αν έχεις την καλοσύνη.»

«Καλοσύνη υπάρχει· πληροφορίες δεν υπάρχουν αρκετές, δυστυχώς.»

Ο Εθέλδιρ έφυγε απ'το γραφείο και σύντομα επέστρεψε μαζί με την Αιρετή, η οποία ακόμα φαινόταν να ζαλίζεται λιγάκι ύστερα από το ηχητικό χτύπημα.

«Πώς είσαι, Ζιρίνα;» τη ρώτησε ο Άλφεντουρ.

«Όταν συνειδητοποίησα ότι τελικά *δεν* έχω κουφαθεί, αισθάνθηκα πολύ καλύτερα,» αποκρίθηκε εκείνη δίχως να χαμογελά.

Ο Άλφεντουρ τη ρώτησε αυτό που είχε ρωτήσει και τους άλλους, και ο Εθέλδιρ τής είπε τι νόμιζε πως είχε ακούσει για τους Σάρεθουν.

Η Ζιρίνα μόρφασε. «Προσωπικά, δεν έχω ακούσει τίποτα. Οι Σάρεθουν είναι έμποροι. Μητριαρχικός οίκος. Μόνο αυτά ξέρω.»

Θα πρέπει να μιλήσω με την Αρχόντισσα, μου φαίνεται, σκέφτηκε ο Άλφεντουρ. *Ίσως* – ίσως – *να μπορεί να με βοηθήσει κάπως. Να μου δώσει κάποιο στοιχείο.* «Θα σας ζητούσα να μάθετε περισσότερα για τους Σάρεθουν, αλλά δεν μπορώ. Όχι ύστερα απ'ό,τι συνέβη χτες βράδυ. Σας ευχαριστώ για τη βοήθειά σας μέχρι στιγμής.»

«Μακάρι να μπορούσαμε να κάνουμε κάτι περισσότερο, Άλφεντουρ,» είπε ο Εθέλδιρ. «Θα προσπαθήσω, πάντως, να μάθω για τους Σάρεθουν και τη Συντεχνία του Ύπνου. Μέσω της Συντεχνίας του Σκιερού Χεριού. Και θα σε ειδοποιήσω.»

«Σ'ευχαριστώ και πάλι, αλλά ίσως θα ήταν καλύτερα να μην–»

«Θα το κάνω ούτως ή άλλως, Άλφεντουρ. Η υπόθεση μ'έχει παραξενέψει. Κι επιπλέον – μ'ενδιαφέρει. Μη σκεφτείς ούτε στιγμή να υποκύψεις στις απαιτήσεις του ανθρώπου που σε εκβίασε. Θα τον βρούμε· θέμα χρόνου είναι.»

Φυσικά, σκέφτηκε ο Άλφεντουρ. *Δεν θέλουν η Νάζρηβ να αποκλείσει εμπορικά τους υποστηρικτές του Φύλακα, και φοβούνται ότι θα επηρεάσω το Συμβούλιο εναντίον τους προκειμένου να σώσω τις δίδυμες.* Κι εκείνο που πραγματικά τον τρόμαζε ήταν ότι πολύ πιθανόν να το έκανε.

Ο Στρατηγός Σέλιρ αλ Σίριλναθ είχε ειδοποιηθεί μες στη νύχτα για την εισβολή στην υπόγεια βάση, και είχε στείλει όλους τους προσωπικούς του πράκτορες εκεί. Κανένας τους δεν είχε επιστρέψει, και κανένας τους δεν απαντούσε στις κλήσεις του που έφταναν στα υπόγεια μέσω του τηλεπικοινωνιακού δικτύου της Φάνρηβ, συγκαλυμμένες.

Για όνομα του Ιερού Δέους! τι είχε συμβεί; Ήταν όλοι τους νεκροί; Πώς μπορούσε να το ελέγξει; Στην υπόγεια βάση δεν πήγαινε κανένας εκτός από αυτούς και τον ίδιο. Τολμούσε να κατεβεί μόνος του; Η Νικόλ είχε αναφέρει ότι ο Εθέλδιρ, ο Πρόμαχος, ήταν εκεί κάτω, καθώς κι άλλοι πρώην επαναστάτες. Είχαν καταλάβει τη βάση;

Ο Σέλιρ δεν είχε, τελικά, κατεβεί στα υπόγεια, γιατί αυτό μπορεί να ήταν αυτοκτονία. Είχε όμως, μέσω του τηλεπικοινωνιακού δικτύου, αντλήσει όλα τα οπτικά δεδομένα του συστήματος της βάσης στο δικό του, προσωπικό σύστημα στο Μέγαρο των Φυλάκων, και τα κοίταζε μέχρι την αυγή που ο Φύλακας ξεκίνησε να χτυπά πάλι τα τείχη. Προσπαθούσε να διακρίνει ποιοι ακριβώς ήταν αυτοί που είχαν εισβάλει στη βάση. Πράγμα όχι και τόσο εύκολο γιατί, αρχικά, όλοι είχαν κουκούλες σηκωμένες στο κεφάλι. Μετά, όμως, τους είχε δει να παίρνουν δίκυκλα για να βγουν από τη βάση, και τότε ήταν πολύ λιγότερο προσεχτικοί, έχοντας και τραυματίες μαζί τους, μοιάζοντας να έχουν περάσει από μια αιματηρή συμπλοκή. Την αιματηρή συμπλοκή, μάλλον, που είχε ως αποτέλεσμα να σκοτωθούν οι πράκτορές του.

Ο Σέλιρ τούς διέκρινε όλους, κι ανάμεσά τους ήταν η Λαρβάκι, όχι ως αιχμάλωτη αλλά καταφανώς ως προδότρια, και ο Άλφεντουρ, ο Διπλωματικός Αντιπρόσωπος της Νάζρηβ. Για φαντάσου... Αυτό το κάθαρμα, που έκανε τον φίλο στην Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ, στην πραγματικότητα συνεργαζόταν με κακοποιά στοιχεία της Φάνρηβ!

Το τέλος τους δεν είναι μακριά. Με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ.

Ο Στρατηγός πήγε σήμερα, με την πρώτη ευκαιρία, στον Αερολιμένα της πόλης, που βρισκόταν κοντά στα νότια τείχη, μακριά από τις επιθέσεις του Φύλακα, και πλησίασε μια πιλότο που ήταν καθισμένη σ'ένα τραπεζάκι της αίθουσας αναψυχής, καπνίζοντας.

Σηκώθηκε όρθια, αντικρίζοντάς τον. «Στρατηγέ.» Χαιρέτησε στρατιωτικά.

Ο Σέλιρ τής έκανε νόημα να καθίσει, και κάθισε κι εκείνος μαζί της. «Θέλω να πετάξεις ώς την Πρωτεύουσα και να μεταφέρεις ένα μήνυμα για εμένα. Τώρα. Χωρίς καθυστέρηση. Μπορείς;»

Η γυναίκα ένευσε. «Μπορώ.»

Ο Σέλιρ έβγαλε έναν φάκελο από το πανωφόρι του και της τον έδωσε. Το μήνυμα μέσα του ήταν κλειδωμένο με νοητικό σύνθημα κλειδώματος. Αν δεν απαντούσες σωστά με το μυαλό σου, στο χαρτί δεν παρουσιάζονταν γράμματα. «Θα το παραδώσεις σ'έναν ιερέα του Χάρλαεθ Βοκ. Τον Κάνελμιρ αλ Σίριλναθ.» Ήταν ξάδελφός του, και ήξερε πώς να καλέσει τους Εκτελεστές του Ιερού Δέους για εκείνον...

Ο Άλφεντουρ, αφού έφαγε ένα πρόχειρο μεσημεριανό στο ξενοδοχείο μαζί με τον Θάλβακιρ, κάλεσε το Μέγαρο των Φυλάκων και ζήτησε – δηλώνοντας φυσικά ποιος ήταν – να μιλήσει απευθείας με την Αρχόντισσα· ήταν πολύ σημαντικό.

Η Κέσριμιθ, εκείνη την ώρα, γευμάτιζε με τον Θόρεντιν και την Ολέρια, στα δωμάτιά της, όταν μια υπηρέτρια την πλησίασε και της ψιθύρισε ότι τη ζητούσε ο Διπλωματικός Αντιπρόσωπος της Νάζρηβ. Η Κέσριμιθ συνοφρυώθηκε. *Τι παράξενο,* συλλογίστηκε. Νόμιζε ότι ο Άλφεντουρ θα είχε φύγει, τώρα που οι εχθροπραξίες ξεκίνησαν. Η περιέργειά της κεντρίστηκε. Της άρεσαν κάτι τέτοια στην πολιτική, το παραδεχόταν, αν και πολλές φορές αποδεικνύονταν επικίνδυνα.

Ζητώντας συγνώμη από τον Αρχικατάσκοπο και την Αρωγό, έφυγε από το σαλόνι όπου έτρωγαν και πήγε στο γραφείο της. Άνοιξε τον δίαυλο, έφερε το ακουστικό στ'αφτί της, και μίλησε με τον Άλφεντουρ. Συμφώνησε, χωρίς δισταγμό, να τον συναντήσει ύστερα από μιάμιση ώρα. «Οι φύλακες θα έχουν διαταγή να σ'αφήσουν να περάσεις, και μια υπηρέτρια θα σε περιμένει για να σε οδηγήσει σ'εμένα. Θα μιλήσουμε μόνοι, οι δυο μας. Χωρίς τον σωματοφύλακά σου· συμφωνείς;»

Ο Άλφεντουρ δεν είχε κανένα πρόβλημα.

Και, όταν μιάμιση ώρα πέρασε, έφυγε από το *Καταφύγιο* μαζί με τον Θάλβακιρ, οδηγώντας ο ίδιος το νοικιασμένο όχημά του. Τα σφυροκοπήματα του Φύλακα είχαν πάψει. Καπνός ακόμα σηκωνόταν από τα βόρεια τείχη, αλλά δεν γίνονταν πια εκρήξεις και όλες οι

φωτιές φαινόταν στον Άλφεντουρ να έχουν σβήσει. Ο αέρας που ερχόταν μέσα στην πόλη βρομούσε κάψιμο, καταστροφή, και θάνατο.

Στην πύλη του Μεγάρου των Φυλάκων, οι φρουροί τον άφησαν να περάσει μόλις δήλωσε το όνομά του. Ο Άλφεντουρ οδήγησε το τετράκυκλο όχημα στο εσωτερικό, με προσοχή, και το σταμάτησε πλάι στη νεαρή υπηρέτρια που καταφανώς τον περίμενε.

Είπε στον Θάλβακιρ να μείνει εδώ. Εκείνος δεν μίλησε γιατί διαφωνούσε, και ήταν θυμωμένος μαζί του που δεν μπορούσε να του αλλάξει γνώμη. Έβλεπε κινδύνους παντού μέσα σε τούτη την πόλη.

Και δεν είχε άδικο, νόμιζε ο Άλφεντουρ. *Αλλά πρέπει να συναντήσω την Αρχόντισσα υπό τους δικούς της όρους.*

Χαιρέτησε την υπηρέτρια και την ακολούθησε μέσα στη δεντρόφυτη αυλή του Μεγάρου.

Η Κέσριμιθ περίμενε τον διπλωμάτη κάτω από τη σκιά ενός υπόστεγου, με μια εσάρπα αράχνης στους ώμους της κι ένα ζευγάρι λεπτά ασημόχρωμα γυαλιά να κρύβουν τα μάτια της. Τα χέρια της ήταν ντυμένα με κοντά, λευκά γάντια και το σώμα της μ᾽ένα πτυχωτό βαθυγάλαζο φόρεμα, πολύ πιο σκούρο από το γαλανό δέρμα της.

«*Νιρλίσα,*» χαιρέτησε ο Άλφεντουρ καθώς αντάλλασσαν μια γρήγορη χειραψία σύμφωνα με τα πρότυπα της Χάρνωθ.

«Άλφεντουρ. Μου μοιάζεις αναστατωμένος.» Και ήταν η πρώτη φορά που τον έβλεπε έτσι· ποτέ άλλοτε δεν θυμόταν το πρόσωπό του να είναι τόσο... τόσο αυλακωμένο από έγνοια. Κάτι σοβαρό πρέπει να είχε συμβεί.

«Με συγχωρείτε, *νιρλίσα,* που θα σας ανησυχήσω, αλλά δεν ήξερα σε ποιον άλλο να απευθυνθώ.» Παρά τα απεγνωσμένα λόγια του, έμοιαζε συγκροτημένος και αξιοπρεπής όπως πάντα.

«Δε με ανησυχείς καθόλου. Και, τουλάχιστον όταν είμαστε μόνοι, θα μπορούσες να μου μιλάς στον ενικό;»

«Όπως επιθυμείς,» αποκρίθηκε ο Άλφεντουρ.

Η Κέσριμιθ χαμογέλασε λεπτά, χαριτωμένα.

Ο Άλφεντουρ είπε: «Οι δίδυμες βοηθοί μου. Αναμφίβολα θα τις θυμάσαι...»

«Φυσικά.»

«Η Αζουρίτα και η Ζέρκιλιθ. Εξαφανίστηκαν.» Και της είπε ακριβώς τι είχε συμβεί, χωρίς όμως να αναφέρει το παραμικρό για τον Εθέλδιρ, τη Ζιρίνα, και τους άλλους. Και ούτε, φυσικά, μίλησε για

τον Στρατηγό και την υπόγεια βάση· το είχε υποσχεθεί, κι ένας διπλωμάτης της Νάζρηβ κρατούσε πάντα τις υποσχέσεις του. Ο λόγος του ήταν η δύναμή του.

Τα μάτια της Κέσριμιθ στένεψαν όταν της είπε ότι ο άγνωστος που του είχε μιλήσει τηλεπικοινωνιακά τού είχε ζητήσει να αποκλείσει εμπορικά τον Φύλακα για να υποστηρίξει τη Χάρνωθ. «Μα τον Χάρλαεθ Βοκ! Σου ορκίζομαι σε όποιον θεό θέλεις, Άλφεντουρ, *δεν έγινε αυτό με δική μου διαταγή*. Δεν ήξερα τίποτα.»

«Σε πιστεύω, *νιρλίσα,*» αποκρίθηκε εκείνος. Και πραγματικά την πίστευε. Η Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ δεν μπορεί να ήταν τόσο ανόητη. «Το θέμα είναι ποιος μπορεί να το έκανε. Ρώτησα διάφορους συνδέσμους που έχω στην πόλη και το μόνο που κατάφερα να πληροφορηθώ είναι ότι αυτό το αέριο που μας έριξαν πρέπει να ήταν φτιαγμένο από τη Συντεχνία του Ύπνου. Αλλά η Συντεχνία του Ύπνου πουλά τα σκευάσματά της σε πολλούς και διάφορους...»

Η Κέσριμιθ είπε: «Δεν είχα ποτέ συναναστροφές με τις παράνομες συντεχνίες της Φάνρηβ. Αλλά ο Θόρεντιν ίσως να ξέρει κάτι.» *Και οι πρώην πράκτορες της Παντοκράτειρας,* πρόσθεσε νοερά.

Την ίδια στιγμή, ο Άλφεντουρ σκεφτόταν: *Ναι, ο Θόρεντιν, ο Αρχικατάσκοπός της...* Αλλά δεν είπε τίποτα για τις υποψίες του σχετικά μ'αυτόν. *Λέγε λίγα, κρύβε πολλά.*

«Θα τον ρωτήσω,» συνέχισε η Κέσριμιθ.

Κι αν αυτός είναι που τις απήγαγε; Ο Άλφεντουρ αναρωτήθηκε μήπως, τελικά, ήταν τραγικό λάθος που είχε έρθει εδώ. «Καλύτερα όχι,» είπε.

Η Κέσριμιθ συνοφρυώθηκε. «Τι εννοείς; Γιατί;»

«Πρέπει να καταλάβεις, *νιρλίσα*... εκτιμώ πολύ την Αζουρίτα και τη Ζέρκιλιθ· δεν θα ήθελα να γίνει κάτι και να τις χάσω. Ο άνθρωπος που με απείλησε πιθανώς να είναι Χαρνώθιος, κι αν κάτι διαρρεύσει σ'αυτόν... αν μάθει ότι σου μίλησα...»

Η Κέσριμιθ κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δεν μπορεί αυτός με τον οποίο μίλησες να ήταν άνθρωπός μου, Άλφεντουρ.»

«Η Νικόλ έδρασε χωρίς να σε ρωτήσει–»

«Η Νικόλ είναι άλλη υπόθεση! Τι σχέση έχει; Πιστεύεις ότι... ότι μπορεί αυτή νάναι μπλεγμένη;» Η Κέσριμιθ δεν θα το θεωρούσε απίθανο. Πού είχε κρυφτεί η πρώην Παντοκρατορική αφότου δραπέτευσε; Τι έκανε τώρα;

«Δεν το νομίζω,» αποκρίθηκε ο Άλφεντουρ. «Αλλά, αν πεις για την υπόθεση στον Θόρεντιν κι ο Θόρεντιν το μεταφέρει σε κατασκόπους του, ίσως κάτι να διαρρεύσει και….» Άφησε τα υπόλοιπα να εννοηθούν.

Ο Θόρεντιν… σκέφτηκε η Κέσριμιθ. Αν τελικά ο Θόρεντιν ήταν που είχε ελευθερώσει τη Νικόλ; Αν ο Θόρεντιν έκανε τόσο καιρό του κεφαλιού του, αγνοώντας την Αρχόντισσά του; Δε θα μπορούσε αυτός να ήταν που είχε απαγάγει και τις βοηθούς του Άλφεντουρ; Και μόνο η σκέψη έκανε την Κέσριμιθ να νιώσει ένα ρεύμα καυτής οργής κι ένα ρεύμα παγερού φόβου να τη διαπερνάνε ταυτόχρονα. Οργή γιατί ήθελε να τον κομματιάσει· φόβος γιατί ήταν πραγματικά επικίνδυνος άνθρωπος.

«Τι είναι, *νιρλίσα*;» ρώτησε ο Άλφεντουρ, παρατηρώντας την ταραγμένη όψη της.

Η Κέσριμιθ αναστέναξε, βγάζοντας τα ασημόχρωμα γυαλιά της. «Πρέπει να συνεργαστούμε για να βρούμε αυτόν τον άνθρωπο, Άλφεντουρ. Μπορεί να σου ζήτησε να κάνεις κάτι που, ουσιαστικά, με συμφέρει αλλά δεν το ζήτησε όπως θα το ζητούσα εγώ – σε καμία περίπτωση. Το καταλαβαίνεις αυτό, έτσι;»

«Σου εξήγησα: δεν αμφιβάλλω για εσένα. Το λέω ειλικρινά.»

«Απάντησέ μου, επίσης ειλικρινά, αν θέλεις: υποπτεύεσαι τον Αρχικατάσκοπό μου, τον Θόρεντιν;»

Μια στιγμή δισταγμού· κι απ'αυτό τον δισταγμό ο Άλφεντουρ ήταν βέβαιος πως η Κέσριμιθ θα είχε ήδη πάρει την απάντησή της. Οπότε: «Ναι,» της είπε. «Ναι, έχει περάσει απ'το μυαλό μου ότι ίσως να είναι αυτός. Εσύ τι νομίζεις; Έχεις λόγους για να *μην* τον εμπιστεύεσαι απόλυτα;»

Τώρα ήταν η σειρά της Κέσριμιθ να διστάσει για λίγο. «Ναι,» αποκρίθηκε. «Έχω λόγους.»

Ο Άλφεντουρ την ατένισε ερωτηματικά.

Απρόσμενα – μια λάμψη.

Νόμισαν κι οι δυο ότι οι επιθέσεις είχαν πάλι ξεκινήσει, αλλά ύστερα άκουσαν μια βροντή, και άρχισε να βρέχει. Μαύρα σύννεφα είχαν συγκεντρωθεί στον ουρανό.

«Ευτυχώς που είμαστε κάτω από υπόστεγο,» είπε η Κέσριμιθ. Και μετά: «Η Νικόλ εξαφανίστηκε από τα μπουντρούμια του Μεγάρου, Άλφεντουρ. Και… απορώ πώς μπορεί να έγινε αυτό.»

Λέει αλήθεια; Δεν ήταν δικό της κόλπο για να τη σώσει; «Υποπτεύεσαι ότι ο Θόρεντιν...;»

Η Κέσριμιθ ένευσε. «Ναι. Μια πιθανότητα, μόνο· τίποτα περισσότερο.» Κι έπειτα: «Εκείνος και η Νικόλ ήταν εραστές.»

Την ουρά του Ιουράσκε... σκέφτηκε ο Άλφεντουρ. «Τι έχεις να προτείνεις, *νιρλίσα*; Δε μπορώ να φύγω από τη Φάνρηβ χωρίς τις βοηθούς μου.»

Η Κέσριμιθ είπε: «Πρέπει να το σκεφτώ.» Και φόρεσε ξανά τα ασημόχρωμα γυαλιά της. Ο Άλφεντουρ είδε τη διπλή αντανάκλασή του επάνω τους, καθώς ο ουρανός άστραφτε ξανά.

15
Αναξιόπιστοι Υπήκοοι· Μέσα σε Σκοτεινό Όνειρο

Μόνη στο γραφείο της, ακούγοντας τη βροχή να χτυπά τα παραθυρόφυλλα, τα τζάμια, και τα δέντρα της αυλής του Μεγάρου των Φυλάκων, η Κέσριμιθ αναρωτιόταν ποιον μπορούσε να εμπιστευτεί για να ανακαλύψει την αλήθεια.

Την Ολέρια δεν μπορούσε να την εμπιστευτεί γιατί ήταν σύζυγος του Θόρεντιν και δεν είχε λόγο να είναι εναντίον του. Ήταν πολύ πιο πιθανό να κρύψει πράγματα από την Κέσριμιθ παρά από τον άντρα της.

Οι στρατιωτικοί, όπως ο Στρατηγός Σέλιρ και η Στρατηγός Υράλνα, δεν ήταν κατάλληλοι για μια τέτοια δουλειά. Ούτε, φυσικά, κανένας κατάσκοπος ήταν αξιόπιστος, γιατί οι περισσότεροι από αυτούς ανέφεραν ή άμεσα στον Θόρεντιν ή σε άλλους κατασκόπους οι οποίοι ανέφεραν άμεσα στον Θόρεντιν.

Τους μάγους Μάλμεντιρ'χοκ και Φέτανιρ'μορ η Κέσριμιθ τούς εμπιστευόταν αρκετά, αλλά αυτοί είχαν τώρα άλλες δουλειές, καθώς βασική τους μέριμνα ήταν η προστασία του Μεγάρου των Φυλάκων. Η Κέσριμιθ δεν ήθελε να τους απομακρύνει από αυτά τα καθήκοντα, ειδικά με τους δολοφόνους – τους Κλέφτες της Πνοής – που τριγύριζαν μες στην πόλη της. Επιπλέον, δεν ήταν βέβαιη ότι ο Μάλμεντιρ και ο Φέτανιρ ήταν ικανοί να ανακαλύψουν αν ο Θόρεντιν ήταν προδότης.

Τα μόνα ικανά άτομα για μια τέτοια έρευνα που ήρθαν στο νου της ήταν οι πρώην πράκτορες της Παντοκράτειρας. Η Νικόλ είχε ερωτική σχέση με τον Θόρεντιν, αλλά αυτό δεν ίσχυε και για τους υπόλοιπους. Και όλοι τους χρωστούσαν τη ζωή τους στην Κέσριμιθ· χάρη σ'εκείνη είχαν γλιτώσει από τα χέρια των επαναστατών, χάρη σ'εκείνη τώρα ζούσαν καλά μέσα στη Φάνρηβ.

Θα με υπηρετήσουν σωστά· είμαι σίγουρη.

Χρησιμοποιώντας τον τηλεπικοινωνιακό δίαυλο στο γραφείο της, προσπάθησε να τους βρει για να τους μιλήσει. Αλλά δεν μπορούσε να εντοπίσει κανέναν τους. Ήταν λες κι είχαν εξαφανιστεί!

Κάλεσε άλλους ανθρώπους οι οποίοι ήξεραν κάποιους απ'αυτούς, ρωτώντας πού ήταν. Αλλά πάλι δεν πήρε καμία απάντηση· κανείς δεν γνώριζε πού βρίσκονταν.

Η Κέσριμιθ άρχισε ν'ανησυχεί. Τους είχαν σκοτώσει οι εχθροί της; Αισθάνθηκε ένα ρίγος να διατρέχει τη ράχη της.

Κάλεσε τον Θόρεντιν στον τηλεπικοινωνιακό πομπό του.

«*Μάλιστα;*»

«Εγώ είμαι, Θόρεντιν.»

«Νιρλίσα...»

«Είχες επαφή πρόσφατα με τους... ειδικούς πράκτορές μας;» Πάντα έτσι τους έλεγαν: *ειδικούς πράκτορες.*

Τον άκουσε ν'αναστενάζει. «Νιρλίσα, *έχει παρουσιαστεί ένα πρόβλημα...*»

«Τι πρόβλημα;» Εκείνο το ρίγος επέστρεψε. «Προσπαθούσα να τους καλέσω, πριν από λίγο, και δεν έβρισκα κανέναν τους.»

«*Ναι,*» είπε ο Θόρεντιν, «*έχουν εξαφανιστεί.*»

«Το ήξερες; Και γιατί δεν μου το είχες ήδη αναφέρει;»

«*Δεν είναι πολλές ώρες που το έμαθα. Εσύ γιατί τους αναζητάς;*»

«Απλώς ήθελα να ελέγξω τι γίνεται· τίποτα περισσότερο. Τους είχες στείλει σε κάποια αποστολή;»

«*Όχι.*»

«Τους δολοφόνησαν οι Κλέφτες της Πνοής;»

«*Δεν ξέρω· δεν έχουν βρεθεί τα πτώματά τους. Μπορεί να μην είναι νεκροί· μπορεί να είναι αιχμάλωτοι.*»

«Του Φύλακα;»

«*Πιθανώς. Ποιου άλλου; Εκτός αν οι αυτονομιστές τούς έχουν.*»

«Είναι δυνατόν,» γρύλισε η Κέσριμιθ, οργισμένη, «να εξαφανίζουν έτσι τους πράκτορές μας, μπροστά στα μάτια μας, Θόρεντιν; Τι δουλειά είναι αυτή που κάνεις;»

«*Κάνω ό,τι μπορώ,* νιρλίσα, *σε διαβεβαιώνω–*»

«Γι'αυτό εξαφανίστηκε και η Νικόλ;»

Ησυχία από τον δίαυλο. Μετά: «*Θα προσπαθήσω να μάθω περισσότερα. Οι κατάσκοποί μου ήδη ερευνούν το θέμα.*»

Για τη Νικόλ δεν βρήκαν τίποτα· γιατί να βρουν τώρα; «Εντάξει· να με κρατάς ενήμερη.» Και η τηλεπικοινωνία τους τερματίστηκε.

Η Κέσριμιθ άναψε τσιγάρο.

Θα μπορούσε ο Θόρεντιν να είχε *επίτηδες* εξαφανίσει τους πρώην Παντοκρατορικούς; Να τους είχε πάει εκεί όπου είχε πάει και τη Νικόλ; Ή μήπως αυτές οι δύο εξαφανίσεις δεν είχαν καμια σχέση μεταξύ τους;

Πώς να έλεγχε τι γινόταν με τον Θόρεντιν;

Γιατί η Ηλέκτρα να μην είναι εδώ;

Η Μάρναλιθ πρόσταξε το στράτευμα να μη χτυπήσει τα τείχη όσο έβρεχε· ο καιρός ευνοούσε τους αμυνόμενους. Ο Άσραδλιν δεν διαφώνησε μαζί της· εξάλλου, τώρα έπρεπε να προετοιμαστούν για τη νυχτερινή τους εξόρμηση. Αν ο δρόμος της ενδοδιάστασης αποδεικνυόταν καλύτερος, ίσως τελικά να εισέβαλλαν από εκεί στη Φάνρηβ.

Μετά από μια συζήτηση στη σκηνή του με τους πιο πιστούς του συντρόφους, αποφάσισαν ποιοι θα πήγαιναν απόψε στην Πόλη της Αέναης Νύχτας καθοδηγούμενοι από τον Ριλάθιρ αλ Θάρναθ.

Κατά πρώτον, ο ίδιος ο Άσραδλιν θα πήγαινε. Η Μάρναλιθ και η Ναλτάμα είχαν αρχικά διαφωνήσει μ'αυτό· το θεωρούσαν πολύ ριψοκίνδυνο. Αν συνέβαινε κάτι μέσα στην ενδοδιάσταση; Κάτι άσχημο; Η ζωή του Φύλακα ήταν πολύ σημαντική: σ'εκείνον βασίζονταν τα πάντα. Ο Άσραδλιν, όμως, δεν ήθελε ν'ακούσει κουβέντα. «Αν κάποιοι πάνε να ερευνήσουν την Πόλη, θα είμαι μαζί τους. Αλλιώς *κανένας* δεν θα πάει. Δεν εγκαταλείπω τους συμπολεμιστές μου· τους συντροφεύω. Αυτό είναι το καθήκον μου ως Φύλακας της Φάνρηβ.» Ό,τι κι αν του έλεγαν η Μάρναλιθ και η Ναλτάμα δεν μπορούσαν να του αλλάξουν γνώμη. Προθυμοποιήθηκαν, έτσι, να έρθουν κι εκείνες.

Ο Άσραδλιν δέχτηκε χωρίς δισταγμό την αδελφή του μαζί του, γιατί γνώριζε πως οι μαγικές της ικανότητες ήταν σημαντικές, αλλά δεν δέχτηκε τη Στρατηγό. Της είπε πως όσο εκείνος έλειπε από το στράτευμα – ακόμα και λίγες ώρες – εκείνη έπρεπε να είναι εδώ, μήπως κάτι συμβεί. «Χρειάζομαι περισσότερο τη βοήθειά σου *εδώ,* Μάρναλιθ, παρά στην ενδοδιάσταση. Εκεί θα έχω μαζί μου ικανότατους

μαχητές, για την αφοσίωση και την εκπαίδευση των οποίων δεν αμφιβάλλω στο ελάχιστο.»

Αναφερόταν, φυσικά, στον Βάρναλιρ και τους έξι Μαυρόλυκους Καβαλάρηδες που θα τον συνόδευαν.

Ο Σάρμαλκιρ πρότεινε κι εκείνος να έρθει, αλλά και ο Άσραδλιν και η Ναλτάμα αμέσως το απαγόρευσαν: οπότε ο αδελφός τους, έκδηλα θυμωμένος, σηκώθηκε κι έφυγε από τη σκηνή, βγαίνοντας στη βροχή προτού καν σηκώσει την κουκούλα της κάπας του.

Ο Έρανκουρ'μορ ρώτησε αν ο Εξοχότατος θα επιθυμούσε και τη δική του παρουσία στην ανίχνευση της ενδοδιάστασης.

«Νομίζεις ότι θα ήσουν απαραίτητος;» ρώτησε ο Φύλακας.

Ο Έρανκουρ'μορ μόρφασε. «Όχι για κάποιο συγκεκριμένο λόγο, αλλά...»

Η Ναλτάμα'χοκ άγγιξε τον ώμο του. «Καλύτερα να μείνεις εδώ.» Και προς τον αδελφό της: «Αν ο Έρανκουρ'μορ ήταν Έρανκουρ'*σαρ* θα σου πρότεινα ίσως να τον πάρουμε μαζί μας, Άσραδλιν· αλλά τώρα δεν νομίζω ότι τον χρειαζόμαστε.»

Ο Φύλακας κατένευσε, πάντοτε εμπιστευόμενος τη γνώμη της αδελφής του, ειδικά σε τέτοια θέματα. Ακόμα κι εκείνος, που ήταν αρκετά άσχετος από μαγεία, γνώριζε τι εννοούσε η Ναλτάμα: Η κατάληξη *'μορ* υποδήλωνε μάγο του τάγματος των Τεχνομαθών· η κατάληξη *'σαρ*, του τάγματος των Ερευνητών. Και οι Ερευνητές ήταν που ασχολούνταν περισσότερο με τη φύση των διαστάσεων, των ενδοδιαστάσεων, και του σύμπαντος εν γένει.

Ο Γάρταλιν ο Ιεροκήρυκας και η Δαλνίραθ η ιέρεια της Θορμάνκου βρίσκονταν επίσης στη σκηνή του Φύλακα κατά τη συζήτηση, αλλά δεν μίλησαν σχεδόν καθόλου, και ούτε κανένας τους πρότεινε να έρθει στην Πόλη της Αέναης Νύχτας. Η παρουσία τους ήταν πολύ πιο χρήσιμη στο στρατόπεδο.

Η Καλφίριθ – η πρασινόδερμη υπηρέτρια που είχε στείλει η Πριγκίπισσα Φαέλθανιρ μαζί με τον Άσραδλιν – καθόταν σε μια άκρη της σκηνής και, κάθε τόσο, σηκωνόταν για να προσφέρει ποτά. Μερικοί αξιωματικοί των μισθοφόρων του φουσάτου παρευρίσκονταν στη συγκέντρωση αλλά, κυρίως, παρακολουθούσαν μονάχα. Ένας απ'αυτούς, ωστόσο, θα ερχόταν στην ενδοδιάσταση μαζί με έξι μαχητές του.

Όταν νύχτωσε και η βροχή είχε σταματήσει, ο Ριλάθιρ αλ Θάρναθ ήρθε στο στρατόπεδο του Φύλακα επάνω σ'έναν γιγαντόλυκο, όπως είχε υποσχεθεί. Ο αέρας ήταν καθαρός και τα πάντα πλυμένα· το έδαφος, γεμάτο λάσπες και νερόλακκους.

Ο Άσραδλιν και οι δεκαπέντε σύντροφοί του περίμεναν τον Αιρετό έξω από τη σκηνή του Φύλακα, με τους δικούς τους γιγαντόλυκους από κοντά. Ήταν όλοι ντυμένοι με πανοπλίες – ακόμα και η Ναλτάμα'χοκ – και είχαν επάνω τους όπλα θηκαρωμένα.

«Καλησπέρα, Φύλακά μου,» χαιρέτησε ο Ριλάθιρ, βαστώντας τον λύκο του από τα ηνία καθώς βάδιζε ξεπεζεμένος.

«Καλησπέρα, Ριλάθιρ. Όλα εντάξει στην ενδοδιάσταση;»

«Η ενδοδιάσταση δεν αλλάζει, Φύλακά μου, και μόνο εμείς έχουμε πρόσβαση εκεί και κανένας από τους Χαρνώθιους.»

«Είναι βέβαιο αυτό;»

«Όπως εξήγησα και την προηγούμενη φορά, αν είχαν Φυλαχτά της Αέναης Νύχτας, κάποια στιγμή θα τους είχαμε δει μέσα στην Πόλη. Τα Φυλαχτά είναι πολύ σπάνια και–»

«Γνωρίζω για τα Φυλαχτά, Ριλάθιρ· η Φάνρηβ είναι η πόλη μου.»

«Ασφαλώς, Φύλακά μου.»

Αν και η αλήθεια ήταν ότι ο Άσραδλιν γνώριζε για τα Φυλαχτά μόνο μέσα από μύθους που του είχε πει ο πατέρας του· ποτέ δεν είχε δει κάποιο, μέχρι που του το έδειξε ο Ριλάθιρ αλ Θάρναθ. Πολλά απ'αυτά είχαν βγει στην επιφάνεια ύστερα από τον διωγμό του Οίκου των Φυλάκων από τη Φάνρηβ, καθώς οι επαναστάτες έψαχναν για ένα μέρος όπου μπορούσαν να κινούνται χωρίς να τους κυνηγάνε οι πράκτορες της Παντοκράτειρας: και η Πόλη της Αέναης Νύχτας ήταν ένα *ιδανικό* τέτοιο μέρος.

«Ας ξεκινήσουμε, λοιπόν,» είπε ο Άσραδλιν, και καβάλησε τον γκρίζο γιγαντόλυκό του. Η Ναλτάμα'χοκ ανέβηκε πίσω του, με το ένα της χέρι τυλιγμένο γύρω από τη μέση του, ενώ στο άλλο βαστούσε το ραβδί της.

Οι υπόλοιποι τούς μιμήθηκαν, καβαλικεύοντας τους λύκους τους.

Ο Ριλάθιρ είπε: «Ακολουθήστε με!» και προπορεύτηκε.

Διέσχισαν το στρατόπεδο και συνάντησαν τους φρουρούς σε μια από τις άκριές του, οι οποίοι χαιρέτησαν τον Φύλακα κι εκείνος τούς αντιχαιρέτησε. Το πράσινο και το αργυρό φεγγάρι της Μοργκιάνης ήταν ψηλά στον καθαρό ουρανό όπου όλα τα σύννεφα είχαν διαλυ-

θεί ύστερα από την καταιγίδα. Η πλάση μύριζε όμορφα πέρα απ’το στρατόπεδο, προς τα βόρεια, μέσα στο Χαμηλό Δάσος. Εδώ δεν είχαν πέσει ακόμα βόμβες, ούτε τα φυτά είχαν καεί από φωτιές. Οι φωνές νυκτόβιων πλασμάτων ακούγονταν απόμακρα – πουλιά κυρίως.

Ο Ριλάθιρ σταμάτησε σ’ένα σημείο που δεν έμοιαζε νάχει καμια διαφορά από οποιοδήποτε άλλο. Πώς το ξεχώριζε, ο Άσραδλιν δεν μπορούσε να μαντέψει.

Ο Αιρετός έβγαλε μέσα από τα ρούχα του το Φυλαχτό της Αέναης Νύχτας κι άφησε τις αχτίνες των φεγγαριών να πέσουν πάνω στον διαφανή λίθο στο κέντρο του αργυρού δίσκου. Ο λίθος στραφτάλισε μαγευτικά, κι έστειλε μια αντανάκλασή του παραδίπλα. Μια αντανάκλαση ψηλή σαν άνθρωπο και όρθια μέσα στον νυχτερινό αέρα.

«Περάστε,» είπε ο Ριλάθιρ, «σκύβοντας τα κεφάλια καθώς καβαλάτε τους λύκους. Αν δεν σκύψετε θα πέσετε σαν νάχετε χτυπήσει πάνω σε τοίχο.»

Ο Άσραδλιν έκανε να περάσει πρώτος τη διαστασιακή δίοδο, αλλά ο Βάρναλιρ είπε: «Όχι, Φύλακά μου. Περιμένετε,» και μπήκε εκείνος πρώτος – σκύβοντας πάνω στον κατάμαυρο γιγαντόλυκό του όπως είχε πει ο Ριλάθιρ. Δύο Μαυρόλυκοι Καβαλάρηδες πάραυτα τον ακολούθησαν. Όλοι τους εξαφανίστηκαν μες στην αστραφτερή αντανάκλαση.

Ο Άσραδλιν ώθησε τον γιγαντόλυκό του προς αυτήν, ενώ συγχρόνως έσκυβε μαζί με την αδελφή του. Αισθάνθηκαν, προς στιγμή, μια ξαφνική μετατόπιση και μετά βρίσκονταν σ’ένα δάσος που δεν διέφερε και πολύ απ’το προηγούμενο εκτός του ότι ήταν, ίσως, πιο σκοτεινό. Ο Βάρναλιρ και οι δύο Μαυρόλυκοι Καβαλάρηδες βρίσκονταν επίσης εδώ, καθώς και κάποιες πολύ παράξενες ανθρώπινες σκιές– *Ο Ριλάθιρ και οι άλλοι που είναι ακόμα πίσω στη Μοργκιάνη,* συνειδητοποίησε ο Άσραδλιν, αποπροσανατολισμένος.

Μια μαυρίλα ορθωνόταν στο σημείο όπου πριν ήταν η λαμπερή αντανάκλαση, και από μέσα της ήρθε ένας Μαυρόλυκος Καβαλάρης, κι άλλος ένας, κι άλλος ένας, κι άλλος ένας. Όλοι τους τώρα βρίσκονταν στην ενδοδιάσταση. Κι άρχισαν να έρχονται και οι μισθοφόροι. Τελευταίος μπήκε ο Ριλάθιρ αλ Θάρναθ.

Η μαυρίλα που είχε το σχήμα θύρας έμεινε στη θέση της.

«Δε θα την κλείσεις;» ρώτησε ο Άσραδλιν τον Αιρετό.

«Οι δίοδοι δεν κλείνουν από τη μεριά της Πόλης, Φύλακά μου, μόνο από τη μεριά της Μοργκιάνης,» εξήγησε εκείνος, και προπορεύτηκε ξανά.

Με το που άρχισαν να κινούνται, ο Άσραδλιν αμέσως παρατήρησε ότι, όπως τους είχε ήδη πει ο Ριλάθιρ, οι ελκτικές δυνάμεις ήταν πολύ πιο ασθενικές εδώ· οι γιγαντόλυκοί τους έκαναν μεγάλα άλματα. Επίσης, δεν υπήρχαν φεγγάρια, αλλά από τον ουρανό ερχόταν ένα γκριζωπό φως χωρίς καμια συγκεκριμένη πηγή προέλευσης, σαν ολόκληρο το στερέωμα να ήταν μια φωτεινή οθόνη. Ο Άσραδλιν είχε την αίσθηση ότι ονειρευόταν.

«Σαν όνειρο δεν είναι;» είπε στην αδελφή του.

«Η *ζωή* είναι σαν όνειρο, Άσραδλιν,» αποκρίθηκε η Ναλτάμα'χοκ, αγέλαστα.

Διασχίζοντας το δάσος, που έμοιαζε ημιπραγματικό στον Φύλακα, έφτασαν πάλι στην τοποθεσία όπου ήταν στρατοπεδευμένο το φουσάτο τους. Αλλά εδώ, στην ενδοδιάσταση, οι σκηνές, τα οχήματα, οι μαχητές, τα ζώα – τα *πάντα* – ήταν φασματικά. Θολές σκιές. Η ομάδα του Άσραδλιν, καθοδηγούμενη από τον Ριλάθιρ, πέρασε από μέσα τους σαν να μην υπήρχαν. Δεν είχαν καμια υλική υπόσταση.

«Είναι σαν όνειρο,» είπε πάλι ο Φύλακας στην αδελφή του.

«Είναι σαν να κοιτάζεις πίσω από θολό γυαλί,» αποκρίθηκε η Ναλτάμα'χοκ.

Πλησίασαν τα τείχη της Φάνρηβ χωρίς κανένας να τους εμποδίσει, χωρίς οι Χαρνώθιοι (που φαίνονταν φασματικοί επάνω στις επάλξεις) να επιχειρήσουν να τους πυροβολήσουν. Δύο πράγματα παραξένεψαν, όμως, τον Άσραδλιν: Τα τείχη έμοιαζαν να μην έχουν υποστεί τις ζημιές που είχαν υποστεί στη Μοργκιάνη· και η Πύλη των Δασών έστεκε ορθάνοιχτη.

Ναι, είναι σαν όνειρο… Άθελά του, γέλασε.

(Αλλά, πιθανώς, δεν θα γελούσε αν ήξερε ότι επάνω στις επάλξεις δεν στέκονταν μόνο σκιές. Μια γυναίκα βρισκόταν εκεί, υλική όπως ο Φύλακας και η ομάδα του, και τους κοίταζε. Πολύ προτού φτάσουν στην πύλη, κατέβηκε γρήγορα από τα τείχη, περνώντας μέσα από σκιερούς ανθρώπους, καβάλησε τον γιγαντόλυκό της, κι έφυγε τρέχοντας, με μεγάλα άλματα.)

Ο Ριλάθιρ, ακόμα προπορευόμενος, τους οδήγησε μέσα από την Πύλη των Δασών σαν να ήταν κατακτητές ενός σκοτεινού ονείρου·

κι όταν βρίσκονταν στην άλλη μεριά, όταν είχαν φτάσει στην αντανάκλαση της Μακριάς Λόγχης, σταμάτησε τον γιγαντόλυκό του.

«Πού θέλετε να σας οδηγήσω τώρα, Φύλακά μου;»

Ο Άσραδλιν κοίταζε ολόγυρα, τα σκοτεινά οικοδομήματα, την πόλη που έμοιαζε ακατοίκητη παρεκτός από σκιές. «Σε όλα τα μέρη που θεωρείς σημαντικά,» απάντησε στον Αιρετό ύστερα από μερικές στιγμές. «Παντού, βασικά. Θέλω να δω ολόκληρη την πόλη μου, από τη μια άκρη ώς την άλλη.»

«Πρέπει να σε προειδοποιήσω, Φύλακά μου, ότι αυτή δεν είναι η Φάνρηβ ακριβώς· είναι η Πόλη της Αέναης Νύχτας. Είναι μια *σκοτεινή αντανάκλαση* της Φάνρηβ.»

«Τα πάντα, όμως, είναι ίδια, δεν είναι;»

«*Σχεδόν* τα πάντα. Ό,τι έχει απορροφήσει η ενδοδιάσταση. Θα σας οδηγήσω, ωστόσο, όπου θέλετε· δεν είναι δύσκολο.»

«Μπορούμε να μπούμε ακόμα και στο Μέγαρο των Φυλάκων;» Ο Ριλάθιρ τούς είχε ήδη πει ότι, δυστυχώς, δεν υπήρχε διαστασιακή δίοδος που να βγάζει μέσα στο Μέγαρο, αλλιώς θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί για επίθεση κατά της Αρχόντισσας και των κοντινών της ανθρώπων. Ο Οίκος των Φυλάκων ήξερε *ακρίβως* πού είχε οικοδομήσει, πριν από αιώνες, το οχυρό του· δεν ήθελε να κινδυνεύει από εισβολείς που ίσως έρχονταν μέσω της ενδοδιάστασης.

«Μπορούμε,» αποκρίθηκε τώρα ο Αιρετός. «Η πύλη του είναι ανοιχτή – στην Πόλη της Αέναης Νύχτας και μόνο, βέβαια.»

«Γιατί δεν παρακολουθείτε έτσι την Αρχόντισσα;»

«Δε σας εξήγησα ήδη ότι οι ήχοι δεν έρχονται καθαροί στην ενδοδιάσταση; Δε μπορείς ν'ακούσεις τι λένε. Και με το ζόρι μπορείς να δεις τι κάνουν. Ούτε μπορείς να διαβάσεις έγγραφα· είναι πολύ θολά.

»Θέλετε να σας δείξω πρώτα πού ακριβώς είναι η βάση των πρακτόρων μας στο Βόρειο Λιμάνι;»

Ο Άσραδλιν συμφώνησε, έτσι ο Ριλάθιρ τούς οδήγησε προς τα δυτικά, μέσα από δρόμους άδειους. Κανένας άλλος δεν ήταν στην Πόλη της Αέναης Νύχτας εκτός από εκείνους.

(Ή έτσι νόμιζαν... Μάτια τούς παρακολουθούν σε αρκετά σημεία. Και οι παρατηρητές ειδοποιούσαν ο ένας τον άλλον χωρίς να κάνουν θόρυβο.)

Ο Ριλάθιρ πήγε την ομάδα του Φύλακα στο Βόρειο Λιμάνι και τους έδειξε πού βρισκόταν η βάση των πρακτόρων, καθώς και πού ήταν η κοντινότερη διαστασιακή δίοδος: ένα κατάμαυρο σημείο πάλι, σε σχήμα πόρτας, σαν να είχες βάψει τον αέρα με μελάνι.

«Πάμε στο Μέγαρο των Φυλάκων τώρα!» είπε ο Άσραδλιν, ανυπομονώντας να δει ξανά το σπίτι του. Το σπίτι που είχε να δει από τότε που ήταν δεκαεφτά χρονών και οι Παντοκρατορικοί τούς είχαν εξορίσει. Ήταν βέβαιος πως πολλά πράγματα δεν θα τα αναγνώριζε. Αναμφίβολα οι Χαρνώθιοι θα είχαν κάνει σημαντικές αλλαγές.

«Ναλτάμα,» είπε, καθώς ο Ριλάθιρ άρχιζε να τους οδηγεί προς το Μέγαρο μέσω της Αστροφώτιστης, «επιστρέψαμε στην πατρίδα μας. Μπορείς να χαμογελάσεις.» Είχε ορκιστεί πως δεν θα χαμογελούσε μέχρι να επέστρεφαν, και το είχε κρατήσει, όλα αυτά τα χρόνια· ούτε μια φορά ο Άσραδλιν δεν είχε δει χαμόγελο στο πρόσωπό της.

«Όχι ακόμα,» αποκρίθηκε η Ναλτάμα'χοκ. «Όχι ακόμα.»

Ο Άσραδλιν αναρωτήθηκε αν μετά από τόσο καιρό *μπορούσε* πια να χαμογελάσει. Γιατί βασάνιζε έτσι τον εαυτό της η αδελφή του; Η θλίψη της σίγουρα δεν ήταν μεγαλύτερη από τη δική του, ή από του Σάρμαλκιρ, για την εξορία τους από τη Φάνρηβ. Το έκανε για να επιδειχτεί; Αποκλείεται· δεν ήταν τέτοιος ο χαρακτήρας της, δεν υπήρχε αμφιβολία.

Όταν έφτασαν στην Οδό του Φύλακα, σταμάτησαν τους γιγαντόλυκούς τους για λίγο κι ατένισαν το Μέγαρο που φαινόταν επάνω στον λόφο. Ο μεγάλος δρόμος ανηφόριζε προς την ανοιχτή πύλη του. Ο Άσραδλιν ένιωθε την καρδιά του να χτυπά δυνατά. *Μπορεί αυτό να μην είναι παρά ένα όνειρο, αλλά δεν είμαι μακριά απ'το να το κάνω πραγματικότητα,* σκέφτηκε. Κι αισθάνθηκε το χέρι της Ναλτάμα να γαντζώνεται πιο δυνατά επάνω στη ζώνη του. Ναι, ήταν κι εκείνη ενθουσιασμένη παρότι δεν ήθελε να το δείχνει.

Τότε ήταν που δέχτηκαν επίθεση.

«Ενέδρα!» φώναξε ο Βάρναλιρ – ο μόνος που διέκρινε τις σκιερές φιγούρες – τις αναμφίβολα *υλικές* σκιερές φιγούρες – να ξεπροβάλλουν στις οροφές και στα μπαλκόνια οικοδομημάτων εκατέρωθεν της Οδού του Φύλακα.

Ριπές άρχισαν να πέφτουν όπως η βροχή πριν από μερικές ώρες. Αλλά οι Μαυρόλυκοι Καβαλάρηδες είχαν ήδη αρχίσει να κινούνται.

Έκαναν άλματα που έμοιαζαν εξωπραγματικά, ακόμα και για τις ασθενικές ελκτικές δυνάμεις της Πόλης της Αέναης Νύχτας, φτάνοντας ώς τα μπαλκόνια, ώς τις *οροφές*, ορισμένων οικημάτων, κι εκτοξεύοντας χειροβομβίδες καταπάνω στους εχθρούς τους. Οι βόμβες δεν έπεφταν το ίδιο γρήγορα όπως στη Μοργκιάνη, και οι στόχοι είχαν περισσότερο χρόνο να πηδήσουν και να απομακρυνθούν, αλλά οι εκρήξεις ήταν το ίδιο δυνατές και οι κρότοι το ίδιο εκκωφαντικοί· οι λάμψεις φώτιζαν με τον ίδιο τρόπο την αιώνια νύχτα της Πόλης.

«Φυλαχτείτε, Φύλακά μου!» φώναξε ο Ριλάθιρ, τραβώντας ένα πιστόλι και πυροβολώντας. Οι μισθοφόροι είχαν επίσης υψώσει τα τουφέκια τους και χτυπούσαν τους εχθρούς. Ο Άσραδλιν έβγαλε το πιστόλι του, σημάδεψε μια σκιερή φιγούρα πάνω σ'ένα μπαλκόνι, και πάτησε τη σκανδάλη. Ο στόχος του πρέπει να τραυματίστηκε, αλλά την ίδια στιγμή ο Φύλακας άκουσε μια σφαίρα να περνά δίπλα απ'το κεφάλι του, αισθάνθηκε τη Ναλτάμα να κρατιέται γερά επάνω του – και μετά, ένα δυνατό χτύπημα στην ωμοπλάτη–

Χάνοντας την ισορροπία του στη ράχη του γιγαντόλυκου, έπεσε στο πλακόστρωτο του δρόμου, κύλησε με την άνεση που θα κυλούσε μέσα σ'ένα όνειρο, και σηκώθηκε στο ένα γόνατο. Δεν είχε καταλάβει αμέσως τι είχε συμβεί μα δεν άργησε να το καταλάβει: μια σφαίρα τον είχε χτυπήσει και ο αλεξίσφαιρος θώρακάς του τον είχε προστατέψει. Η Ναλτάμα, είδε, ήταν ακόμα στη ράχη του γιγαντόλυκου, αρπάζοντας τα ηνία του και σκύβοντας.

Οι εχθροί πηδούσαν από τις οροφές και τα μπαλκόνια, κατεβαίνοντας στον δρόμο, κυνηγημένοι από τις εκρήξεις των χειροβομβίδων των Μαυρόλυκων Καβαλάρηδων.

Ποιοι ήταν; αναρωτήθηκε φευγαλέα ο Άσραδλιν· ο Ριλάθιρ είχε πει ότι οι Χαρνώθιοι δεν είχαν πρόσβαση στην ενδοδιάσταση! Υψώνοντας το πιστόλι του πυροβόλησε έναν ξανά, και τον είδε να πέφτει. Αλλά ήταν πολλοί, οι δαιμονισμένοι γιοι της Θορμάνκου – πολλοί! Και μάλλον όχι Χαρνώθιοι· δεν φορούσαν τις στολές μαχητών του Βασιλείου, ούτε κουβαλούσαν οπλολόγχες εκτός από ελάχιστοι ανάμεσά τους.

Καθώς πηδούσαν από τις αρχικές τους θέσεις κατέληγαν τώρα ανάμεσα και δίπλα στους μισθοφόρους του Φύλακα και στους Μαυρόλυκους Καβαλάρηδες, στον δρόμο, και κοντινή συμπλοκή άρχιζε μεταξύ τους, λεπίδες έβγαιναν από θηκάρια.

Ο Άσραδλιν πυροβόλησε στο στήθος έναν άντρα που είχε μόλις προσγειωθεί, αίμα πετάχτηκε κι ο εχθρός σωριάστηκε. Δυο άλλοι πήραν τη θέση του, κι ακόμα ένας ερχόταν από τ'αριστερά του Φύλακα! Ο Βάρναλιρ τινάχτηκε ξαφνικά μπροστά στους δύο πρώτους, καβάλα στον κατάμαυρο γιγαντόλυκό του. «Απομακρυνθείτε, Φύλακά μου!» φώναξε ενώ σπάθιζε τον έναν εχθρό στο κεφάλι και πυροβολούσε, με το πιστόλι του, τον άλλο στον στέρνο. Ο Άσραδλιν είδε τον τρίτο εχθρό να υψώνει πιστόλι και να πυροβολεί τον Μαυρόλυκο Αρχικαβαλάρη, αλλά η ριπή του αστόχησε, και ο Άσραδλιν όρμησε καταπάνω του και, τραβώντας το σπαθί από τη ζώνη του, τον διαπέρασε πέρα για πέρα.

Πού ήταν η Ναλτάμα; Ο Άσραδλιν κοίταξε ολόγυρα, καθώς κλοτσούσε το πτώμα για ν'απελευθερώσει το ξίφος του. Δε μπορούσε να βρει την αδελφή του μέσα στον χαλασμό της μάχης, και τώρα κι ο Βάρναλιρ είχε ξαφνικά φύγει από κοντά του. Άνθρωποι χτυπιόνταν μ'ανθρώπους και γιγαντόλυκους, παντού. Ναι, και οι εχθροί είχαν φέρει γιγαντόλυκους από τους δρόμους της Πόλης. Πού ήταν η Ναλτάμα;

Ο Άσραδλιν εντόπισε τον Ριλάθιρ να έχει πέσει από τον γιγαντόλυκό του και δύο αντίμαχοι να βρίσκονται κοντά του. Ο Φύλακας σημάδεψε τον έναν – τη μία, μάλλον· νόμιζε ότι ήταν γυναίκα – και πάτησε τη σκανδάλη του πιστολιού του–

Κάποιος πήδησε δίπλα του!

Ο Άσραδλιν στράφηκε– Μια μακριά λεπίδα στραφτάλισε, χτυπώντας το πιστόλι του και τινάζοντάς το από το χέρι του. Ένας άντρας βρισκόταν κοντά του, ψηλός, μαυρόδερμος, με μακριά ξανθά μαλλιά. «Εσύ πρέπει νάσαι ο καινούργιος Φύλακας, έτσι δεν είναι, μικρέ;» είπε.

«Και ποιος είσαι *εσύ*, Χαρνώθιο σκυλί;» Ο Άσραδλιν σπάθισε εναντίον του.

Ο αντίμαχός του απέκρουσε με το σπαθί του· οι λεπίδες, προς στιγμή, διασταυρώθηκαν και, μετά, η πίεση των αντιπάλων τις έκανε πάλι να χωρίσουν. «Σκυλί, ίσως – αν και *λύκος,* μάλλον. Αλλά σίγουρα όχι Χαρνώθιος. Θα έπρεπε, κανονικά, να το πάρω προσωπικά αυτό,» γρύλισε κατεβάζοντας το ξίφος του προς τον ώμο του Φύλακα.

Ο Άσραδλιν απέφυγε το χτύπημα με μια απότομη κίνηση, και έστρεψε το όπλο του προς τα πλευρά του εχθρού.

Εκείνος απέκρουσε, αντιστρέφοντας τη λεπίδα του. «Είσαι καλός, πάντως. Στην εξορία είχες ικανό εκπαιδευτή, υποθέτω. Τον Βάρναλιρ αλ Θάρναθ;»

«Ποιος δαίμονας είσαι;» ρώτησε ο Άσραδλιν. «Γιατί μας επιτίθεστε, αν δεν είστε Χαρνώθιοι;»

«Έχω ακούσει πως έχεις συναναστροφές με τον αδελφό μου, μικρέ Φύλακα, τον Εθέλδιρ ωλ Σαρέλκεμ. Αλλά εμένα δε μ'αναγνωρίζεις;»

Τα μάτια του Άσραδλιν στένεψαν. «Είσαι... *ο Κάλνεντουρ;* Ο αρχηγός των αυτονομιστών;»

Ο Κάλνεντουρ γέλασε. «Πρέπει νάσαι και νοοχορευτής εκτός από Φύλακας! *Θα χορέψουμε;*» φώναξε κι άρχισε να σπαθίζει γρήγορα, πολύ πιο γρήγορα από πριν, και πολύ πιο δυνατά. Ο Άσραδλιν νόμιζε ότι ξαφνικά είχε βρεθεί μπροστά σε μια θύελλα από στροβιλιζόμενες λεπίδες. Αναγκάστηκε να υποχωρήσει. Δεν ήταν κακός ξιφομάχος, καθόλου κακός, αλλά όφειλε να παραδεχτεί ότι ο Κάλνεντουρ ήταν καλύτερος. Πολεμούσε σαν δαιμονισμένος εραστής της Θορμάνκου!

«Φύλακά μου!» αντήχησε η φωνή του Βάρναλιρ, και ο Μαυρόλυκος Αρχικαβαλάρης φάνηκε να έρχεται μέσα από τη μάχη, πηδώντας με τον λύκο του πάνω από τα κεφάλια αυτονομιστών, ενώ δύο Μαυρόλυκοι Καβαλάρηδες τον ακολουθούσαν. Όλοι τους, συμπεριλαμβανομένου του Βάρναλιρ, έμοιαζαν τραυματισμένοι· οι κατάμαυρες αρματωσιές τους είχαν σκιστεί· μπλε αίμα τις είχε ποτίσει.

Οι Μαυρόλυκοι Καβαλάρηδες, όμως, δεν πρόλαβαν να πέσουν πάνω στον Κάλνεντουρ για να τον απομακρύνουν από τον Φύλακα, ούτε να τον πυροβολήσουν: οι αυτονομιστές βρέθηκαν ξανά στο διάβα τους, με πελώρια άλματα, πυροβολώντας και κραδαίνοντας λεπίδες. Και, συγχρόνως, ένας αστραφτερός δίσκος πετάχτηκε από κάπου, στροβιλιζόμενος και χτυπώντας τον Βάρναλιρ, ο οποίος έπεσε από τον γιγαντόλυκό του κραυγάζοντας ενώ αίμα τιναζόταν.

«Είσαι δικός μου τώρα!» είπε ο Κάλνεντουρ, και βρίσκοντας το παραμικρό άνοιγμα στην άμυνα του Άσραδλιν τον κλότσησε στην κοιλιά, τον γρονθοκόπησε στο πλάι του κεφαλιού. Ο Φύλακας έπεσε, κύλησε πάνω σε πλακόστρωτο γλιστερό από το αίμα, αλλά κατάφερε να κρατήσει το σπαθί στο χέρι του. Ανασηκώθηκε και, καθώς ο Κάλνεντουρ πηδούσε καταπάνω του, έκανε να τον καρφώσει· όμως ο

αρχηγός των αυτονομιστών παραμέρισε τη λεπίδα με τη δική του και γρονθοκόπησε τον Άσραδλιν στη μύτη. Εκείνος είδε χρώματα να χορεύουν μπροστά του και σκοτοδίνες.

«Θα σε φιλοξενήσουμε στη Φάνρηβ, μικρέ Φύλακα.»

Κάτι τον χτύπησε ξανά στο κεφάλι, και ο Άσραδλιν έχασε τις αισθήσεις του.

Η Ναλτάμα'χοκ, βλέποντας τον αδελφό της να πέφτει απ'τον γιγαντόλυκο, είχε αρπάξει τα ηνία του θηρίου και είχε πιαστεί γερά πάνω στην πλάτη του, σκύβοντας, καθώς αυτό πηδούσε από δω κι από κει. Σφαίρες σφύριζαν παντού, και εκρήξεις γίνονταν ψηλά πάνω στα οικοδομήματα.

Πού ήταν ο Άσραδλιν; Η Ναλτάμα γύρισε και τον είδε να σηκώνεται στο ένα γόνατο. Δεν ήταν τραυματισμένος· η πανοπλία του τον είχε γλιτώσει. Τώρα όμως εχθροί έπεφταν από παντού γύρω. Οι Χαρνώθιοι, τελικά, *είχαν* πρόσβαση στην ενδοδιάσταση· ο Ριλάθιρ – *ο ανόητος!* – δεν ήταν καθόλου καλά πληροφορημένος. *Μας οδήγησε σε παγίδα!*

Η Ναλτάμα τράβηξε το πιστόλι της και πυροβόλησε έναν εχθρό που προσγειωνόταν μπροστά της. Ένας άλλος έκανε να την πλησιάσει και δέχτηκε την κάτω μεριά του ραβδιού της κατακέφαλα, ενώ ο γιγαντόλυκός της βρυχήθηκε και του δάγκωσε το χέρι, κόβοντάς το στον καρπό. Ο άντρας έπεσε, ουρλιάζοντας, καθώς ένας πίδακας αίματος τιναζόταν.

Ο δρόμος είχε γεμίσει εχθρούς, παρατήρησε η Ναλτάμα. Και πού ήταν ο Άσραδλιν; Μέσα σε τόσους ανθρώπους και γιγαντόλυκους που μάχονταν, δεν μπορούσε να τον εντοπίσει, και ούτε είχε χρόνο τώρα για να κάνει Ξόρκι Ανιχνεύσεως.

Μια λυκοκαβαλάρισσα ήρθε καταπάνω της, πυροβολώντας με πιστόλι. Η Ναλτάμα έσκυψε πάνω στη ράχη του δικού της λύκου και πυροβόλησε κι εκείνη. Οι σφαίρες της χτύπησαν το θηρίο της αντιπάλου της, κάνοντάς το να γρυλίσει, κόβοντας τη φόρα του. Και ο γιγαντόλυκος της Ναλτάμα βρέθηκε ξαφνικά σε πάλη με τον γιγαντόλυκο της εχθρικής καβαλάρισσας: νύχια και δόντια χρησιμοποιούνταν ως θανάσιμα όπλα, πορφυρό αίμα πεταγόταν, πιτσιλούσε το πρόσωπο της Ναλτάμα. Η αντίμαχός της προσπάθησε να τη χτυπήσει μ'ένα σπαθί. Η μάγισσα απέκρουσε τη λεπίδα με το ραβδί της –

κρύσταλλοι και μικροσκοπικά κάτοπτρα έσπασαν επάνω του. Έκανε να πυροβολήσει με το πιστόλι της, αλλά η ριπή ήταν τελείως άστοχη καθώς δεν μπορούσε να σημαδέψει έτσι όπως κινιόνταν οι γιγαντόλυκοι από κάτω τους.

Η Ναλτάμα γλίστρησε άθελά της από τη σέλα κι έπεσε στο πλακόστρωτο – πιο ήπια απ'ό,τι θα έπεφτε στη Μοργκιάνη. Όμως αυτό δεν ήταν το βασικό της πρόβλημα τώρα: Είδε και την αντίμαχό της να πηδά από τη σέλα του δικού της θηρίου και να πέφτει όρθια μπροστά της. Η Ναλτάμα έκανε να υψώσει το πιστόλι της, αλλά εκείνη τής πάτησε τον καρπό, κολλώντας το πυροβόλο κάτω, μαζί με το χέρι. Η μάγισσα ούρλιαξε, νιώθοντας τα κόκαλά της να συνθλίβονται.

Η αντίμαχός της ύψωσε το ξίφος της, με την αιχμή προς τα κάτω, έτοιμη για καρφωτό χτύπημα προς το στήθος της Ναλτάμα – η οποία ήξερε πως αν δεν προλάβαινε να σταματήσει το όπλο με το ραβδί της–

«*ΓΓΡΡΡΑΑΑΑΑΡΡΡΡΡ!*» Ο γιγαντόλυκος της μάγισσας έπεσε πάνω στην πλάτη της γυναίκας με το σπαθί, σπρώχνοντάς την πέρα από τη Ναλτάμα και καβαλώντας την, με δεκάδες δαγκωματιές και κοψίματα στο σώμα του, να ποτίζουν με αίμα το γκρίζο τρίχωμά του. Η πολεμίστρια κραύγασε, αλλά οι κραυγές της σύντομα έπαψαν καθώς ο γιγαντόλυκος δάγκωσε τον λαιμό της.

Η Ναλτάμα ανασηκώθηκε, βαριανασαίνοντας, αφήνοντας το πιστόλι της στο πλακόστρωτο καθώς δεν μπορούσε να κλείσει τα δάχτυλα του πατημένου χεριού της, το οποίο πονούσε φριχτά.

Ο γιγαντόλυκός της στράφηκε προς το μέρος της–

–και δέχτηκε ριπές από δεξιά κι αριστερά. Το ήδη τραυματισμένο σώμα του τραντάχτηκε, και το θηρίο, ουρλιάζοντας πονεμένα, έπεσε· τα πόδια του δεν μπορούσαν άλλο να το κρατήσουν.

Η Ναλτάμα είδε έναν εχθρό από τη μια μεριά, με τουφέκι υψωμένο στον ώμο, κι έναν εχθρό από την άλλη, με οπλολόγχη στα χέρια. Άφησε το ραβδί της, έπιασε το πιστόλι της με το καλό της χέρι, και πυροβόλησε τον δεύτερο, βλέποντάς τον να πέφτει. Αυτός με το τουφέκι στράφηκε για να τη σημαδέψει αλλά τότε δύο μισθοφόροι του αδελφού της του όρμησαν, ο πρώτος πάνω σε γιγαντόλυκο, ο δεύτερος ξεπεζεμένος, σπαθίζοντάς τον και σκοτώνοντάς τον. Ο αξιωματικός τους, λυκοκαβαλώντας ακόμα, πλησίασε τη Ναλτάμα κι

άπλωσε το χέρι του προς το μέρος της. Η μάγισσα το έπιασε και σκαρφάλωσε πάνω στον γιγαντόλυκο, πίσω του, αφήνοντας το ραβδί της πεσμένο, μη νιώθοντας πως είχε χρόνο να το πιάσει.

«Ο αδελφός μου;» είπε.

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε ο μισθοφόρος. «Πρέπει να απεμπλακούμε, πρέπει να φύγουμε...»

Είχε δεν είχε τελειώσει τα λόγια του και οι εχθροί αποτραβήχτηκαν: με μεγάλα άλματα εξαφανίστηκαν μες στην αιώνια νύχτα της Πόλης, χάθηκαν πίσω από τα σκοτεινά οικοδομήματά της. Αφήνοντας τον δρόμο στρωμένο με κουφάρια και ποτισμένο με αίμα.

Η Ναλτάμα παρατήρησε ότι λίγοι από την ομάδα της ήταν ακόμα ζωντανοί. Από τους έξι Μαυρόλυκους Καβαλάρηδες, τρεις· και ο Βάρναλιρ ήταν ξεπεζεμένος και φανερά τραυματισμένος. Από τους έξι μισθοφόρους, τέσσερις απέμεναν και ο αξιωματικός τους. Ο Ριλάθιρ είχε χάσει τον γιγαντόλυκό του και ήταν χτυπημένος, αιμορραγούσε. Ο Άσραδλιν δεν φαινόταν πουθενά...

«Άσραδλιν!» φώναξε η Ναλτάμα. «*ΑΣΡΑΔΛΙΝ!*»

Κανένας δεν απάντησε, κι όλοι κοίταζαν γύρω-γύρω, αναζητώντας τον. Αλλά ούτε ανάμεσα στα πτώματα δεν ήταν...

«ΑΣΡΑΔΛΙΝ!»

Ξανά, καμια απάντηση για τη Ναλτάμα'χοκ. Μονάχα η παράξενη ηχώ της φωνής της μέσα στην Πόλη της Αέναης Νύχτας, που έμοιαζε να τη χλευάζει.

Ένας από τους μισθοφόρους είπε: «Νομίζω ότι τον είδα, πριν...»

«Προς τα πού πήγε;» ρώτησε αμέσως η Ναλτάμα. «Προς τα πού τον είδες να πηγαίνει;»

«Ένας από τους εχθρούς μας τον είχε ρίξει κάτω, και δυο άλλοι τον σήκωσαν και τον πήραν μαζί τους. Νομίζω πως γι'αυτό υποχώρησαν. Απήγαγαν τον Φύλακα· γι'αυτό υποχώρησαν.»

«Θα το μετανιώσουν αυτό!» γρύλισε ο Ριλάθιρ αλ Θάρναθ σαν λαβωμένο θηρίο. «*Θα το μετανιώσουν, οι ελεεινοί λεχρίτες!*»

«Εσύ φταις για ό,τι έγινε!» τον κατηγόρησε η Ναλτάμα, πηδώντας από τη ράχη του γιγαντόλυκου. «Εσύ! Μας είχες πει ότι οι Χαρνώθιοι δεν έχουν πρόσβαση στην ενδοδιάσταση, αλλά–»

«Δεν ήταν Χαρνώθιοι, Κυρά μου–»

«*Τι;* Τότε, ποιοι...;»

«Αυτονομιστές ήταν. Τα καθάρματα του Κάλνεντουρ, αδελφού του Εθέλδιρ. Και είμαστε, μάλλον, τυχεροί που υποχώρησαν· μπορεί και να μας είχαν σκοτώσει όλους.

»Εσείς πρέπει να φύγετε, τώρα, να πάτε πίσω στο στρατόπεδο. Εγώ θα βγω από κάποια δίοδο μέσα στη Φάνρηβ.»

«Δε θα εγκαταλείψουμε τον Άσραδλιν!»

«Πρέπει να *φύγετε*, Κυρά μου,» επέμεινε ο Ριλάθιρ. «Δε μπορείτε να τον σώσετε τώρα. Θα τον έχουν ήδη πάρει μακριά. Ίσως και να έχουν βγει από την ενδοδιάσταση, ίσως να είναι στη Μοργκιάνη. Θα φροντίσω εγώ να τον βρω· έχω διασυνδέσεις. Και, σου ορκίζομαι, θα τους κάνω να μετανιώσουν πικρά γι'αυτή τους την ανοησία!» Ο Αιρετός αιμορραγούσε από πολλά τραύματα, μα το ηθικό του δεν έμοιαζε καθόλου πεσμένο· αν μη τι άλλο, έδειχνε οι πληγές του να τον έχουν εξαγριώσει σαν λυσσασμένο γιγαντόλυκο. «Ο Κάλνεντουρ έκανε το τελευταίο του λάθος!» Τα μάτια του γυάλιζαν με τις φωτιές της Θορμάνκου.

Η Ναλτάμα, μην ξέροντας τι να πει, έστρεψε το βλέμμα της στον Βάρναλιρ, αναζητώντας απ'αυτόν καθοδήγηση.

Ο Μαυρόλυκος Αρχικαβαλάρης είπε: «Ο Ριλάθιρ μιλά σωστά, Κυρά μου. Καλύτερα να φύγουμε προτού δεχτούμε κι άλλη επίθεση. Ήταν πάρα πολλοί. Οι μισοί καβαλάρηδές μου σκοτώθηκαν!»

Και η Ναλτάμα'χοκ ήξερε πως αυτό – το να σκοτωθούν τρεις Μαυρόλυκοι Καβαλάρηδες – δεν ήταν μικρή υπόθεση. Εκπαιδευμένοι όπως ήταν και με τις πανοπλίες που φορούσαν, πολύ δύσκολα τους σκότωνες. Είχαν προφανώς βρεθεί αντιμέτωποι με περισσότερους αντιπάλους απ'ό,τι μπορούσαν άνετα να απωθήσουν.

Ωστόσο, προτού συμφωνήσει να φύγουν, έπρεπε να κάνει μια προσπάθεια να εντοπίσει τον Άσραδλιν. Έπιασε το ραβδί της από κάτω και άρθρωσε τα λόγια για το Ξόρκι Ανιχνεύσεως, εστιάζοντας το βλέμμα της σε όσους από τους μικροσκοπικούς καθρέφτες είχαν μείνει άθικτοι, αντλώντας ενέργεια από όσους κρυστάλλους δεν είχαν σπάσει.

Αλλά η μαγεία της δεν είχε κανένα αποτέλεσμα. Καμια κόκκινη κουκίδα δεν παρουσιάστηκε πάνω στα κάτοπτρα. Έφταιγε, μήπως, η φύση τούτης της ενδοδιάστασης; ή οι αυτονομιστές είχαν, όντως, απομακρυνθεί τόσο πολύ, τόσο γρήγορα; Και τα δύο μπορεί να ίσχυαν. Όπως και νάχε, ήταν αδύνατον να βρει τον αδελφό της

«Εντάξει,» είπε κουρασμένα η Ναλτάμα’χοκ, νιώθοντας ηττημένη, απεγνωσμένη. «Ας φύγουμε. Αλλά,» πρόσθεσε με δυνατότερη φωνή, «θα επιστρέψουμε, Βάρναλιρ. Δε θ’αφήσουμε τον Άσραδλιν σ’αυτά τα καθάρματα!»

«Δεν υπάρχει αμφιβολία, Κυρά μου.» Ο κατάμαυρος γιγαντόλυκός του, καταπονημένος από τη μάχη, τον πλησίασε, κι ο Βάρναλιρ τον καβάλησε με άνεση παρά τα τραύματά του. Η ελαστική πανοπλία του Μαυρόλυκου Αρχικαβαλάρη ήταν κουρελιασμένη.

16

Ο Έλεγχος της Κοινοπολιτείας· τα Σχέδια του Κάλνεντουρ· η Σύνεση των Γυναικών· οι Επισκέπτες Έρχονται Αργά· Επιστροφή Μέσω των Σκοτεινών Δρόμων

Βγήκαν από τη σκοτεινή αντανάκλαση της Φάνρηβ όσο πιο γρήγορα μπορούσαν, γνωρίζοντας πως παντού μέσα στους δρόμους της πιθανώς κίνδυνος να καιροφυλαχτούσε. Στην ύπαιθρο, βρήκαν τη διαστασιακή δίοδο απ'όπου τους είχε φέρει στην ενδοδιάσταση ο Ριλάθιρ αλ Θάρναθ και πέρασαν από μέσα της, καταλήγοντας στη Μοργκιάνη. Κοιτάζοντας πίσω της, η Ναλτάμα'χοκ δεν έβλεπε από εδώ καμια δίοδο· μονάχα το Φυλαχτό της Αέναης Νύχτας μπορούσε να την ανοίξει.

Έφυγα αφήνοντας τον Άσραδλιν στο έλεός τους... Πρέπει σύντομα να επιστρέψω. Πρέπει να τον βρω, όπου κι αν τον έχουν μέσα στη Φάνρηβ!

«Στο στρατόπεδο!» είπε ο Βάρναλιρ, και προπορεύτηκε καβάλα στον γιγαντόλυκό του. Οι άλλοι τον ακολούθησαν. Η Ναλτάμα ήταν πιασμένη από τη μέση του αξιωματικού των μισθοφόρων, καβαλώντας πίσω του.

Στον καταυλισμό του φουσάτου της Κοινοπολιτείας των Τεσσάρων Δασών, η Ναλτάμα'χοκ μίλησε στη Μάρναλιθ και στον Σάρμαλκιρ, μέσα στη σκηνή της Στρατηγού. Τους είπε τι είχε συμβεί, και τους είδε και τους δύο να ταράζονται.

«Και τους *αφήσατε έτσι να φύγουν;*» φώναξε ο αδελφός της. «Έπρεπε να τους είχατε κυνηγήσει! Τι έκανε ο Βάρναλιρ; Εγκατέλειψε τον αδελφό μου; Εγκατέλειψε τον Φύλακα;»

«Ο Βάρναλιρ είχε δίκιο, Σάρμαλκιρ: δεν μπορούσαμε να τους κυνηγήσουμε. Και ούτε με τη μαγεία μου έβρισκα τον Άσραδλιν: ή η φύση της ενδοδιάστασης έφταιγε ή τον είχαν ήδη πάρει μακριά.»

Η Μάρναλιθ κούνησε το κεφάλι, καθώς ήταν καθισμένη σε μια λυόμενη καρέκλα της σκηνής. Αναστέναξε. «Αυτό είναι... πολύ σοβαρό–»

«Μας κοροϊδεύεις, Στρατηγέ, μα τα πόδια του Νούρκας;» γρύλισε ο Σάρμαλκιρ. «Δεν είναι ‘πολύ σοβαρό’· είναι *καταστροφικό!*»

Η Ναλτάμα αναρωτιόταν αν ο αδελφός της φοβόταν μήπως θα έπρεπε εκείνος τώρα να πάρει τη θέση του Φύλακα. «Μην πανικοβάλλεσαι, Σάρμαλκιρ–»

«Δεν πανικοβάλλομαι, αλλά... τι... Τι περιμένεις να κάνω, μα τους θεούς; Πριν από κάποιο καιρό, χάσαμε τον πατέρα μας. Και τώρα... ο *Άσραδλιν;*» Προτού η Ναλτάμα κι οι άλλοι πάνε στην ενδοδιάσταση, ο Σάρμαλκιρ ήταν θυμωμένος μ’εκείνη και τον αδελφό του επειδή δεν τον είχαν αφήσει να έρθει μαζί τους – κυρίως λόγω του τραυματισμού του – όμως τώρα αυτό έμοιαζε να το έχει ξεχάσει τελείως. Στο πρόσωπό του υπήρχε μονάχα ανησυχία. Αγαπούσε τον Άσραδλιν όσο και η Ναλτάμα· η μάγισσα το έβλεπε ξεκάθαρα. Οι τρεις τους ήταν πάντοτε αγαπημένοι, παρά τις οποιεσδήποτε διαφορές μπορεί να παρουσιάζονταν.

«Θα τον σώσουμε,» είπε η Ναλτάμα’χοκ. «Θα τον σώσουμε.» Και προς τη Μάρναλιθ: «Τι προτείνεις, Στρατηγέ;»

«Τι να προτείνω;» αποκρίθηκε εκείνη. «Ναι, πρέπει να τον σώσουμε, αλλά... έτσι όπως εξελίχτηκε η κατάσταση... δεν ξέρω πώς. Αυτή η Πόλη της Αέναης Νύχτας δεν είναι ασφαλής τώρα, σωστά; Την ελέγχουν οι αυτονομιστές.»

«Σχεδόν.»

«Τι πάει να πει ‘σχεδόν’, Ναλτάμα;»

«Δεν είναι η κατάσταση όπως με τους Χαρνώθιους· δεν *υπερασπίζονται* την πόλη–»

«Το κατάλαβα αυτό. Αλλά ενεδρεύουν μες στους δρόμους της, έτσι δεν είναι;»

Η Ναλτάμα ένευσε. «Έτσι φάνηκε.»

«Αυτό σημαίνει πως δεν μπορούμε να εισβάλουμε στη Φάνρηβ μέσω της ενδοδιάστασης· η περιοχή φρουρείται. Αν επιχειρήσουμε να περάσουμε μαχητές μας από εκεί, αναμφίβολα θα δεχτούν επίθεση όπως δεχτήκατε εσείς. Χειρότερη πιθανώς.»

«Αυτός ο Κάλνεντουρ,» είπε ο Σάρμαλκιρ, οργισμένα, «πρέπει νάναι ηλίθιος! Προτιμά τους Χαρνώθιους δυνάστες στην πόλη του από τον δικαιωματικό Φύλακα!»

Η Ναλτάμα'χοκ είπε στη Στρατηγό: «Το θέμα τώρα δεν είναι αν πρέπει να περάσουμε μαχητές ή όχι από την Πόλη της Αέναης Νύχτας. Το θέμα είναι πώς θα σώσουμε τον Άσραδλιν, Μάρναλιθ. Τι θα κάνουμε;»

Εκείνη αποκρίθηκε: «Πρέπει να συνεχίσουμε την πολιορκία, κατά πρώτον, όχι να σταματήσουμε–»

«Μα, χωρίς τον Φύλακα–»

«Οι εχθροί μας – οι Χαρνώθιοι εχθροί μας – δεν χρειάζεται να μάθουν ότι ο Φύλακας έχει αιχμαλωτιστεί. Και ούτε το μεγαλύτερο μέρος του στρατεύματός μας χρειάζεται να το μάθει ακόμα. Δεν θέλουμε να ανεβάσουμε το ηθικό των αντιπάλων μας, δεν θέλουμε να ρίξουμε το ηθικό των μαχητών μας. Είναι αυτό κατανοητό και στους δυο σας;»

Της Ναλτάμα δεν της άρεσε και τόσο τούτη η... στρατηγική λογική, αλλά όφειλε να παραδεχτεί σιωπηλά ότι δεν έμοιαζε λανθασμένη. «Πρέπει όμως να σώσουμε τον Άσραδλιν. Τι νόημα θα έχει αν κατακτήσουμε την πόλη χωρίς τον Φύλακα;»

Η Μάρναλιθ έκλεισε τα μάτια προς στιγμή σαν να σκεφτόταν. Ύστερα τα άνοιξε ξανά και είπε, σταθερά: «Ναλτάμα. Πρέπει να καταλάβεις το εξής – και εσύ και ο Σάρμαλκιρ: Η πολιορκία της Φάνρηβ δεν είναι πλέον μόνο υπόθεση του Οίκου των Φυλάκων· είναι υπόθεση ολόκληρης της Κοινοπολιτείας των Τεσσάρων Δασών. Οι πόλεις της μας έχουν δώσει τόσες δυνάμεις – τόσους μισθοφόρους, και οχήματα, και θηρία, και σκάφη αέρα και θαλάσσης. Το έχουν κάνει αυτό επειδή περιμένουν ότι θα κερδίσουμε κάτι σημαντικό για την Κοινοπολιτεία: τη Φάνρηβ. Δε μπορούμε να σταματήσουμε την πολιορκία, ό,τι κι αν συμβεί στον Άσραδλιν. Η πόλη πρέπει να κατακτηθεί–»

«Μα τους θεούς, Μάρναλιθ! Είναι σύζυγος της αδελφής σου – πώς μπορείς να μιλάς έτσι;» Η Ναλτάμα'χοκ σπάνια έχανε την αυτοκυριαρχία της, αλλά ετούτη ήταν μία απ'αυτές τις σπάνιες φορές· και ο Σάρμαλκιρ την κοίταζε χάσκοντας.

«Μιλάω έτσι όχι επειδή δεν μ'ενδιαφέρει για τον Άσραδλιν αλλά επειδή γνωρίζω πολύ καλά πώς είναι η πολιτική κατάσταση στην

Κοινοπολιτεία, και θέλω να σας προϊδεάσω, για την περίπτωση που κάτι πολύ άσχημο συμβεί–»

«Ο αδελφός μου δεν θα πεθάνει,» τη διέκοψε ο Σάρμαλκιρ· «θα τον σώσουμε!»

«Δε μπορείς να είσαι σίγουρος γι'αυ–»

«*Είμαι* σίγουρος! Θα γυρίσω την πόλη ανάποδα μέχρι να τον βρω!»

«Και πώς θα το κάνεις αυτό, Σάρμαλκιρ; Είμαστε *έξω* από την πόλη–»

«Θα μπω μέσω της ενδοδιάστασης, θα–»

«Είσαι *τραυματισμένος,* και η ενδοδιάσταση ελέγχεται από εχθρούς μας,» του θύμισε η Μάρναλιθ, και το βλέμμα της ήταν στραμμένο στο δεξί του χέρι που κρεμόταν μπροστά στο στήθος του από έναν πάνινο βρόχο. «Μην κάνεις καμια ανοησία,» τον προειδοποίησε. «Γιατί, αν κάτι συμβεί στον Άσραδλιν, αν τον χάσουμε για πάντα – όσο οδυνηρό κι αν είναι αυτό για όλους μας – *εσύ* θα πρέπει να πάρεις τη θέση του Φύλακα.»

«Δε θέλω τη θέση του Φύλακα–»

«Ο οίκος σας είναι πατριαρχικός· δεν μπορεί να γίνει Φύλακας η Ναλτάμα, και το ξέρεις.»

«Θα τον σώσουμε,» είπε ξανά ο Σάρμαλκιρ, κι έστρεψε το βλέμμα του στη Ναλτάμα, της οποίας η έκφραση ήταν ξανά στωική.

Η μάγισσα δεν μίλησε. Αναρωτιόταν σε τι είδους παιχνίδι είχαν τελικά μπλέξει. Δεν της έμοιαζε πια ότι εκείνη και τ'αδέλφια της ήταν αδικημένοι εξόριστοι που είχαν συμμάχους της Κοινοπολιτείας οι οποίοι τους βοηθούσαν να επιστρέψουν στην πατρίδα τους. Της έμοιαζε, πολύ περισσότερο, ότι εκείνη και τ'αδέλφια ήταν *πιόνια* που η Κοινοπολιτεία χρησιμοποιούσε για να κερδίσει ακόμα μια σημαντική πόλη της Μοργκιάνης, να την κλέψει από το Βασίλειο της Χάρνωθ.

Η Ναλτάμα'χοκ είχε μια πικρή γεύση στο στόμα. Και, ξαφνικά, είχε αρχίσει να μην εμπιστεύεται καθόλου τη Στρατηγό Μάρναλιθ αλ Τελσέκρουν, είτε ήταν αδελφή της Πριγκίπισσας Φαέλθανιρ είτε όχι.

Με την ίδια λογική, ακόμα κι η Πριγκίπισσα του Μαύρου Δάσους πόσο αξιόπιστη μπορούσε να θεωρηθεί; Το ότι είχε παντρευτεί τον Άσραδλιν ίσως να μην ήταν τίποτα περισσότερο από μια πολιτική κίνηση...

Ο Άσραδλιν ξύπνησε μέσα σ'ένα κελί: ένα στενό δωμάτιο χωρίς παράθυρα, μ'ένα αχυρόστρωμα στο πάτωμα. Η πόρτα έκλεινε μ'ένα κιγκλίδωμα που έμοιαζε πρόσφατα φτιαγμένο· τα κάγκελα γυάλιζαν στο ασθενικό φως του φωτόλιθου που κρεμόταν απέξω, στον τοίχο.

Ο Άσραδλιν άγγιξε τη μύτη του, η οποία πονούσε. Ευτυχώς δεν φαινόταν σπασμένη.

Με αιχμαλώτισαν, σκέφτηκε. Προς στιγμή, όταν ο Κάλνεντουρ τον είχε ρίξει κάτω και τον είχε γρονθοκοπήσει, νόμιζε ότι ήταν νεκρός, ότι εδώ είχε η εκστρατεία του τελειώσει, σε μια ενέδρα αυτονομιστών – ανθρώπων που, για κάποιο τρελό λόγο, δεν ήθελαν ο Φύλακας να επιστρέψει στη Φάνρηβ.

Με αιχμαλώτισαν... Γιατί; Τι σκοπούς είχαν; Ήθελαν να τον χρησιμοποιήσουν για να διαπραγματευτούν με το στράτευμα της Κοινοπολιτείας; Ή μήπως ήθελαν να κάνουν κάποια συμφωνία μαζί του;

Και οι άλλοι; Η Ναλτάμα; Ο Βάρναλιρ; Ο Ριλάθιρ; Οι Μαυρόλυκοι Καβαλάρηδες και οι μισθοφόροι; Ήταν κι αυτοί αιχμάλωτοι; Ήταν κλεισμένοι σε άλλα κελιά; Ή τους είχαν σκοτώσει, τα καθάρματα;

Τα όπλα του Άσραδλιν, πάντως, δεν του τα είχαν αφήσει επάνω του, όπως ήταν αναμενόμενο. Αλλά και την πανοπλία του την είχαν πάρει, καθώς και τα περισσότερα ρούχα του, και τις μπότες. Ήταν ξυπόλυτος μέσα στο κελί, φορώντας μόνο το παντελόνι του και το πουκάμισό του.

Σηκώθηκε όρθιος. Πλησίασε τα κάγκελα και κοίταξε έξω. Στο φως του φωτόλιθου διέκρινε κάποιον να στέκεται παραδίπλα, μισοκρυμμένος στις σκιές. Και είδε κι αυτός τον Άσραδλιν, κι έβγαλε ένα δυνατό σφύριγμα, μάλλον για να ειδοποιήσει άλλους ότι ο κρατούμενος είχε ξυπνήσει.

«Πού βρίσκομαι;» ρώτησε ο Άσραδλιν. «Ποιος είσαι;»

Ο άγνωστος έμεινε σιωπηλός λες κι ήταν ο ίδιος ο Σιλίσβας ο Σιγηλός Δαίμων.

«Κάλνεντουρ!» φώναξε ο Άσραδλιν σφίγγοντας τα κάγκελα μέσα στις γροθιές του. «ΚΑΛΝΕΝΤΟΥΡ!»

Μετά από λίγο, ο Κάλνεντουρ ήρθε, και μαζί του ήταν μια μαυρόδερμη γυναίκα που βαστούσε ένα ραβδί σαν αυτό της Ναλτάμα. Μάγισσα του τάγματος των Διαλογιστών, λοιπόν. Αλλά, κατά τα άλ-

λα, δεν έμοιαζε καθόλου με την αδελφή του Άσραδλιν παρά μόνο στο μενεξεδί χρώμα των μαλλιών της. Η Ναλτάμα ήταν κοντοκουρεμένη· αυτή η γυναίκα είχε τα μαλλιά της μακριά, δεμένα σφιχτή αλογοουρά. Και το πρόσωπό της ήταν λιγνό και γωνιώδες, μυτερό σαν λεπίδα, η μύτη της μεγάλη. Καμια σχέση με το στρογγυλωπό πρόσωπο και τη χαριτωμένη μικρή μύτη της αδελφής του.

«Ο μικρός Φύλακας ξύπνησε,» παρατήρησε ο Κάλνεντουρ.

«Αν θες να με ξαναποκαλέσεις ‘μικρό Φύλακα’, προδοτικό σκυλί, άνοιξε αυτά τα κάγκελα κι ας συνεχίσουμε την αναμέτρησή μας!» γρύλισε ο Άσραδλιν.

Ο Κάλνεντουρ γέλασε. «Ίσως και να το έκανα,» είπε. «Θα ήταν διασκεδαστικό. Αλλά τώρα, δυστυχώς, δεν έχω χρόνο για ανοησίες–»

«Γιατί δεν είσαι στο πλευρό μου; Προτιμάς Χαρνώθιους δυνάστες στην πόλη σου από τους δικαιωματικούς της άρχοντες;»

«Προτιμώ η πόλη μου να είναι *ελεύθερη από όλους*. Ο έλεγχος της Κοινοπολιτείας που φέρνεις μαζί σου δεν είναι και πολύ καλύτερος από τον έλεγχο των άτριχων λύκων της Χάρνωθ, μικρέ Φύλακα.»

Ο Άσραδλιν γρονθοκόπησε τα κάγκελα. «Η Κοινοπολιτεία είναι σύμμαχοί μας! Πώς θα πάρουμε πίσω την πόλη; Με τους γαμημένους αντάρτες σου; Έχετε στρατό εδώ; Αν έχετε στρατό, γιατί βρίσκονται ακόμα οι Χαρνώθιοι πάνω απ’τα κεφάλια σας;»

«Ο στρατός μας ήρθε. Τον έφερες εσύ.»

«Γιατί, τότε, μ’έχεις κλειδώσει εδώ πέρα; Γιατί είμαστε εχθροί;»

«Δεν καταλαβαίνεις το σκεπτικό μου...»

«Οφείλω να ομολογήσω πως, όχι, δεν μπορώ να καταλάβω την παραφροσύνη σου.»

Ο Κάλνεντουρ μειδίασε λεπτά. «Είσαι πολύ μικρός για να είσαι Φύλακας,» σχολίασε· και συνέχισε, μη δίνοντάς του χρόνο να απαντήσει: «Ο στρατός σου θα χτυπηθεί με τους Χαρνώθιους, και οι Χαρνώθιοι θα χτυπηθούν με τον στρατό σου. Κι όταν έχουν αλληλοσκοτωθεί, όταν έχουν κι οι δύο γίνει κομμάτια, ποιοι νομίζεις ότι θα νικήσουν;»

Ο Άσραδλιν έμεινε σιωπηλός, απορώντας με την παράλογη λογική αυτού του ανθρώπου. Δεν είχε καμια σχέση με τον αδελφό του τον Εθέλδιρ!

«Οι ελεύθεροι άνθρωποι της Φάνρηβ θα νικήσουν,» απάντησε ο Κάλνεντουρ στο ερώτημά του: «*εμείς*. Η πόλη μας δεν χρειάζεται ούτε την Κοινοπολιτεία ούτε το Βασίλειο της Χάρνωθ.»

«Εμένα,» ρώτησε ο Άσραδλιν, «γιατί με κρατάς αιχμάλωτο; Και πού είναι οι σύντροφοί μου; Είναι κι αυτοί αιχμάλωτοι; Είναι νεκροί;» Δε ζήτησε να μάθει για τη Ναλτάμα συγκεκριμένα γιατί δεν ήθελε να ξέρει ο Κάλνεντουρ (αν δεν το ήξερε ήδη) ότι και η αδελφή του ήταν μαζί· ίσως αυτό να του πρόσφερε κάποιο πλεονέκτημα.

«Κανένας δεν είναι αιχμάλωτος, και οι περισσότεροι είναι ζωντανοί.»

Αυτό δεν έδινε καμια απάντηση σχετικά με τη Ναλτάμα, και ο Άσραδλιν ανησυχούσε για εκείνη. «Εμένα,» ρώτησε ξανά, «γιατί με κρατάς αιχμάλωτο;»

«Δε μπορείς να μαντέψεις;»

«Πρέπει να παραδεχτώ ότι η... στρατηγική σου είναι πέρα από τις δικές μου γνώσεις.»

Ο Κάλνεντουρ μειδίασε ξανά. Του άρεσε ο Άσραδλιν. Του άρεσε που είχε δυνατό πνεύμα. Δεν έδειχνε τρομαγμένος από το γεγονός ότι είχε αιχμαλωτιστεί. Πίστευε, μάλλον, ότι δεν ήταν ηττημένος ακόμα· ότι, ίσως, δεν *μπορούσε* να ηττηθεί. Ότι ο σκοπός του ήταν τόσο δίκαιος που οι θεοί συνωμοτούσαν για να πετύχει εκείνο που επιθυμούσε.

Και άρεσε στον Κάλνεντουρ και η όψη του νεαρού Φύλακα: το φλογερό βλέμμα του, τα αποφασιστικά χείλη του, και το λιγνό, δυνατό σώμα του. Ναι, ήταν αναμφίβολα όμορφος ο γιος του Μάλμεντιρ. Και δεν ήταν και *τόσο* μικρός, βέβαια. Αν δεν λάθευε ο Κάλνεντουρ στους υπολογισμούς του, πρέπει να ήταν γύρω στα τριάντα. Υπήρχαν ορισμένοι πολύ πονηροί πολιτικοί που ήταν τριάντα χρονών. Αλλά, για κάποιο λόγο, ο Άσραδλιν *φάνταζε* μικρός. Το παρουσιαστικό του, οι ενέργειές του, τα λόγια του.

Ή, σκέφτηκε ο Κάλνεντουρ, *ίσως εγώ πια να αισθάνομαι πολύ μεγάλος.*

Βλέποντας ότι ο Άσραδλιν περίμενε απάντηση από εκείνον, είπε: «Σε κρατάω εδώ γιατί, κατά πρώτον, πολύ πιθανόν να μου φανείς χρήσιμος–»

«Θα με χρησιμοποιήσεις για να διαπραγματευτείς με τα αδέλφια μου; Με τους αρχηγούς του στρατεύματος;»

«–και, κατά δεύτερον, ίσως τελικά να πρέπει να συνεργαστούμε οι δυο μας.»

«*Σε καμία περίπτωση,*» είπε εμφατικά ο Άσραδλιν.

Ναι, σκέφτηκε ο Κάλνεντουρ, *έχει πολύ δυνατό πνεύμα, και πολύ λίγη πολιτική πείρα.* «Οραματίσου ένα πιθανό μέλλον,» του είπε. «Οι Χαρνώθιοι έχουν κομματιαστεί, οι μισθοφόροι της Κοινοπολιτείας έχουν επίσης κομματιαστεί· η πόλη έχει ανάγκη από κάποιους για να τη σώσουν. Κι ας πούμε ότι υπάρχουν αντιρρήσεις σχετικά με το να μην υφίσταται καθόλου Φύλακας. Θα μπορούσαμε, τότε, να συνεργαστούμε οι δυο μας για το καλό της Φάνρηβ – εγώ με τους αυτονομιστές μου, κι εσύ με το αίμα του Οίκου των Χέρκανεκ μέσα στις φλέβες σου.»

«Αποκλείεται,» δήλωσε ο Άσραδλιν. «Δεν συνεργάζομαι μαζί σου.»

«Θα δούμε.»

Ο Κάλνεντουρ στράφηκε, και ο Άσραδλιν τον είδε ν'απομακρύνεται από το κελί ακολουθούμενος από τη μάγισσα, η οποία ήταν διαρκώς σιωπηλή. Χάθηκαν γρήγορα μέσα στις πυκνές σκιές του διαδρόμου. Μόνο ο φρουρός έμεινε, που κι ο ίδιος έμοιαζε με σκιά. Με Ίσκιο των Χαρνώθιων δασών, ίσως.

Ο Ριλάθιρ αλ Θάρναθ ανησυχούσε ότι οι αυτονομιστές μπορεί να του επιτίθονταν πάλι στον δρόμο, αλλά αυτό δεν συνέβη. Βγήκε από μια δίοδο της Πόλης της Αέναης Νύχτας και βρέθηκε στη Φάνρηβ της Μοργκιάνης. Χωρίς καθυστέρηση, αιμορραγώντας, παραπατώντας, και προσπαθώντας να βρίσκεται κρυμμένος στις σκιές για να μην τον σταματήσει καμια περιπολία μαχητών της Χάρνωθ, κατάφερε τελικά να φτάσει στο σπίτι του, στον Ταριχευτή.

Ο Ταριχευτής ήταν μια συνοικία βόρεια του Υαλουργείου, στην άλλη μεριά του ποταμού και στην άλλη άκρη της Φάνρηβ σε σχέση με την Αστροφώτιστη όπου βρισκόταν ο Ριλάθιρ όταν εκείνος κι η ομάδα του Φύλακα δέχτηκαν την επίθεση των αυτονομιστών. Η διαδρομή δεν ήταν μικρή· ο Ριλάθιρ την υπολόγιζε γύρω στα εφτά χιλιόμετρα, και τώρα δεν είχε τον γιγαντόλυκό του για να καβαλά. Το θηρίο είχε σκοτωθεί στη συμπλοκή. Επιπλέον, ο Ριλάθιρ ήταν τραυματισμένος. Κανένα τραύμα δεν ήταν πολύ σοβαρό, αλλά όλα μαζί τον καταπονούσαν καθώς βάδιζε. Βρέθηκε, ορισμένες φορές, στα όρια

της λιποθυμίας, βλέποντας σκοτοδίνες να στροβιλίζονται μπροστά στα μάτια του, μοιάζοντας με τις διαστασιακές διόδους από τη μεριά της Πόλης της Αέναης Νύχτας.

Το σπίτι του ήταν σε μια γειτονιά όπου βρίσκονταν όλο οικήματα που ανήκαν στον Οίκο των Θάρναθ. Ο Ριλάθιρ πλησίασε και, με τρεμάμενα χέρια, ξεκλείδωσε την πόρτα. Παραπατώντας, βάδισε προς το υπνοδωμάτιό του, αφήνοντας λεκέδες από αίμα στους τοίχους και στο πάτωμα. Η γυναίκα του η Χάνκαθιρ, ξυπνώντας, τρόμαξε. Αμέσως σηκώθηκε απ'το κρεβάτι, ντυμένη με το μεσοφόρι της, και τον βοήθησε να ξαπλώσει και να βγάλει τα ρούχα του.

«Μα τους θεούς, Ριλάθιρ, τι συνέβη; Δε θα πήγαινες στον Φύλακα; Σας επιτέθηκαν οι Χαρνώθιοι;»

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνος, ξέπνοα, «όχι οι Χαρνώθιοι. Αυτός ο τρελός λύκος, ο Κάλνεντουρ· οι αυτονομιστές...»

«Πού;»

«Είναι στην Πόλη της Αέναης Νύχτας, Χάνκαθιρ. Τα καθάρματα είναι στην Πόλη της Αέναης Νύχτας...»

Και μετά δεν είπαν άλλα, καθώς η Χάνκαθιρ περιποιόταν τα τραύματά του με βοτάνια, αλοιφές, και θεραπευτικά φύλλα από το Θαλασσοδάσος.

Όταν η γυναίκα του είχε τελειώσει, ο Ριλάθιρ, ακόμα ξαπλωμένος στο κρεβάτι, έκρωξε: «Αυτό το κάθαρμα, ο Νέλδουρ!... Θα μιλήσουμε μ'αυτό το κάθαρμα... θα τα πούμε... Θα...» Ανασηκώθηκε, βάζοντας το ένα του χέρι από κάτω του, μουγκρίζοντας από πόνο. «Θα πάω να τον βρω, τον γαμημένο προδοτικό λύκο–»

Η Χάνκαθιρ πίεσε τις παλάμες της στο στήθος του, ήπια αλλά σταθερά, καθώς ήταν γονατισμένη πλάι του, πάνω στο κρεβάτι. «Όχι,» του είπε. «Σ'έχει τρελάνει η Θορμάνκου; Θες ν'αυτοκτονήσεις; Χρειάζεσαι *ξεκούραση*. Ξάπλωσε – μη με θυμώνεις. *Ξάπλωσε.*» Λεγόταν πως οι γυναίκες του μητριαρχικού Οίκου των Θάρναθ πάντα είχαν περισσότερη σύνεση από τους άντρες, κι αυτό είχε αποδειχτεί αρκετές φορές. Ήταν σαν κάτι να κυλούσε στο αίμα των αντρών του Οίκου των Θάρναθ που τους έκανε πολύ απρόβλεπτους και πολύ παράτολμους. Ή ίσως να μην είχε καν σχέση με το αίμα, είκαζαν αρκετοί· ίσως να είχε σχέση με το πώς οι θεοί κοίταζαν τους Θάρναθ. Γιατί όλα αυτά, και για τις γυναίκες και για τους άντρες, ίσχυαν α-

κόμα και για εκείνους που έμπαιναν στον οίκο ύστερα από Τελετή Προσχώρησης.

Η Χάνκαθιρ δεν ήταν γεννημένη μέσα στον οίκο· είχε γίνει Θάρναθ επειδή παντρεύτηκε τον Ριλάθιρ. Απλά το είχαν συμφωνήσει· δεν είχε διεξαχθεί μονομαχία ανάμεσα σε αντιπροσώπους των οικογενειών τους. Και η Χάνκαθιρ είχε αμέσως ταιριάξει με τη νοοτροπία των Θάρναθ, με την έμφυτη σύνεση των γυναικών του οίκου.

«Πρέπει να του μιλήσω!» επέμεινε ο Ριλάθιρ. «Με *πρόδωσε*... Δε μου είχε πει τίποτα – *τίποτα* – γι'αυτά τα σχέδιά τους!»

«Το πρωί.» Η Χάνκαθιρ εξακολούθησε να πιέζει το στήθος του. «Το πρωί.» Φίλησε τα χείλη του. «Το πρωί. Τώρα ξάπλωσε. Αν πας, θα πέσεις στο δρόμο· δεν το βλέπεις;»

Ο Ριλάθιρ, τελικά, ξάπλωσε και σχεδόν αμέσως τον πήρε ο ύπνος. Αλλά δεν ήταν ένας ύπνος ήσυχος. Ήταν ταραγμένος από εφιαλτικά, αγχώδη όνειρα, όλο σκιές κι επικίνδυνους δρόμους και πυροβολισμούς και αιματοβαμμένες λεπίδες...

Η Χάνκαθιρ δεν κοιμήθηκε· καθόταν οκλαδόν δίπλα στον άντρα της και ζητούσε την καθοδήγηση του Σιλίσβας, αδειάζοντας το μυαλό της για ν'αφήσει το πνεύμα του Σιγηλού Δαίμονα να το γεμίσει με τη δική του γνώση.

Μες στη νύχτα, το στρατόπεδο του Φύλακα δέχτηκε δύο επισκέπτες. Ζητούσαν τον ίδιο τον Φύλακα, αλλά ο Φύλακας δεν ήταν εκεί. Η αδελφή του ειδοποιήθηκε, και ο αδελφός του, και η Στρατηγός Μάρναλιθ: κι αυτοί ήταν που συνάντησαν τους δύο επισκέπτες μέσα στη σκηνή του.

«Πού βρίσκεται ο Φύλακας;» ρώτησε η Ζιρίνα ωλ Φέρενερ, συνοφρυωμένη. «Δε μπορεί να μας μιλήσει ο ίδιος;»

«Ο αδελφός μου,» είπε ο Σάρμαλκιρ, «είναι αιχμάλωτος μέσα στην πόλη σας!» Η οργή ήταν έκδηλη στο πρόσωπό του, και τα λόγια του δεν εξέπληξαν ούτε τη Ζιρίνα ούτε τον Εθέλδιρ· το περίμεναν ότι θα τους έλεγαν κάτι κακό. Φαινόταν.

«Μέσα στην πόλη;» είπε ο Εθέλδιρ. «Πώς είναι δυνατόν;»

«Ο αδελφός σου τον απήγαγε! Θάπρεπε να το ξέρεις! Είναι προδότης!»

Ο Κάλνεντουρ; Τι έκανες πάλι, Κάλνεντουρ, γαμώ την ουρά του Ιουράσκε! σκέφτηκε ο Εθέλδιρ.

«Είχαμε μπει στην Πόλη της Αέναης Νύχτας,» εξήγησε αμέσως η Ναλτάμα'χοκ, σαν να μην ήθελε ν'αφήσει τα λόγια του Σάρμαλκιρ ν'αποτελέσουν αιτία για φιλονικία. «Είχαμε πάει για να ανιχνεύσουμε το έδαφος – εγώ, ο Άσραδλιν, ο Βάρναλιρ αλ Θάρναθ, μερικοί Μαυρόλυκοι Καβαλάρηδες, και μερικοί μισθοφόροι. Ο Ριλάθιρ αλ Θάρναθ μάς οδηγούσε. Κι εκεί, μέσα στους δρόμους της Πόλης της Αέναης Νύχτας – στην Οδό του Φύλακα – δεχτήκαμε επίθεση από τους αυτονομιστές του Κάλνεντουρ.»

Ο Εθέλδιρ χτύπησε τη γροθιά του στην παλάμη του. «Κατάρες του Πεινασμένου Σκοταδιού! Γι'αυτό ακριβώς ερχόμασταν τώρα να σας ειδοποιήσουμε.»

Η Μάρναλιθ συνοφρυώθηκε. «Τι εννοείς; Το *ήξερες;*»

«Γνώριζα ότι ο Κάλνεντουρ έχει ανθρώπους του απλωμένους στην Πόλη της Αέναης Νύχτας–»

«*Και τώρα μας το λες;*» φώναξε ο Σάρμαλκιρ, μοιάζοντας έτοιμος να χιμήσει στον πρώην Πρόμαχο της Επανάστασης παρά τον χτυπημένο του ώμο. «*ΤΩΡΑ;* Τώρα που ο αδελφός μου–;»

Η Ναλτάμα'χοκ άγγιξε τον καλό του ώμο, σταθερά. «Αρκετά, Σάρμαλκιρ. Ο Εθέλδιρ, σίγουρα, έχει κάποιο λόγο που δεν μας ειδοποίησε πιο πριν.»

«Θα ήθελα πολύ να τον ακούσω.»

Ο Εθέλδιρ τούς εξήγησε ότι χτες βράδυ είχε μάθει για τους αυτονομιστές στην Πόλη, καθώς πήγαινε, μέσω της ενδοδιάστασης, τον Άλφεντουρ και τον σωματοφύλακά του προς το ξενοδοχείο τους. «Και δεν μπορούσα να έρθω αμέσως να σας ειδοποιήσω γιατί ήμασταν όλοι κουρασμένοι και είχαμε και τραυματίες μετά από μια συμπλοκή με πρώην πράκτορες της Παντοκράτειρας.» Τους μίλησε, εν συντομία, για την έρευνα στις σήραγγες και στην υπόγεια βάση. Και πρόσθεσε: «Δεν περίμενα ότι τέτοιο πράγμα θα συνέβαινε προτού προλάβω νάρθω να σας ενημερώσω. Θα ερχόμουν πιο νωρίς, αλλά στην Πόλη της Αέναης Νύχτας μπορείς να μπεις μόνο τη νύχτα, όπως ξέρετε.»

«Πού έχει ο αδελφός σου τον αδελφό μου;» ρώτησε ο Σάρμαλκιρ.

«Δεν γνωρίζω–»

«Μη μας λες παραμύθια! Πού είναι το άντρο των αυτονομιστών; Πού κρύβονται αυτά τα προδοτικά σκυλιά;»

«Σάρμαλκιρ!» προσπάθησε να τον διακόψει η Ναλτάμα, αλλά εκείνος παραμέρισε το χέρι της που έκανε να τον αγγίξει.

«Πού κρύβονται, Εθέλδιρ;»

«Σας λέω αλήθεια,» αποκρίθηκε εκείνος. «Δεν γνωρίζω. Δεν έχουμε και τόσο καλές σχέσεις με τον Κάλνεντουρ–»

«Ο Κάλνεντουρ,» πετάχτηκε η Ζιρίνα, «μας είχε απαγάγει και τους δύο, πριν από μερικές μέρες, γιατί νόμιζε ότι τον είχαμε προδώσει στους Χαρνώθιους. Και μου έκλεψε και το Φυλαχτό μου της Αέναης Νύχτας – ακόμα δεν το έχω πάρει πίσω!»

«Δηλαδή,» ρώτησε ο Σάρμαλκιρ σαν να ήθελε να επιρρίψει ευθύνες ξανά, «εξαιτίας σου τώρα αυτοί οι τρελοί είναι μες στην Πόλη της Αέναης Νύχτας;»

«Είχαν κι άλλο Φυλαχτό προτού κλέψουν της Ζιρίνα,» τον πληροφόρησε ο Εθέλδιρ, που δεν του άρεσε καθόλου η συμπεριφορά του, αν και μπορούσε να κατανοήσει την οργή του. Η Ναλτάμα'χοκ, αντιθέτως, ήταν στωική όπως είναι συνήθως οι μάγοι του τάγματος των Διαλογιστών. Ο Σιλίσβας ήταν μες στο μυαλό τους. «Και δεν είναι τώρα το θέμα ποιος φταίει και ποιος όχι.»

«Ποιο είναι το θέμα, Πρόμαχε; Θες να μας πεις;»

«Νόμιζα ότι θα σας ενδιέφερε πώς να σώσετε τον αδελφό σας, τον Φύλακα της Φάνρηβ...»

«Αυτό ακριβώς μας ενδιαφέρει,» τόνισε η Ναλτάμα'χοκ, κι από τον τόνο της φωνής της ο Εθέλδιρ συνειδητοποίησε ξαφνικά ότι, τελικά, μάλλον δεν ήταν και τόσο στωική όσο φάνταζε. «Μπορείς να μας βοηθήσεις;»

Ο Εθέλδιρ αναστέναξε. «Το ελπίζω... Αλλά,» πρόσθεσε, «αυτό θα με φέρει σε ανοιχτή αντιπαλότητα με τον Κάλνεντουρ. Γιατί αποκλείεται να καταφέρω να του αλλάξω γνώμη.»

«Θα προσπαθήσεις να εισβάλεις στο άντρο του;» ρώτησε ο Σάρμαλκιρ.

«Πόσες φορές χρειάζεται να πω ότι *δεν ξέρω πού είναι το άντρο του;*»

«Με την πολιορκία τι θα γίνει;» ρώτησε η Ζιρίνα, καθώς μια στιγμή σιωπής είχε ακολουθήσει τα λόγια του Εθέλδιρ.

«Θα συνεχίσουμε κανονικά,» αποκρίθηκε η Μάρναλιθ.

«Χωρίς τον Φύλακα;»

«Ο Φύλακας δεν είναι απαραίτητος για να χτυπάμε τα τείχη, Εντιμότατη,» είπε η Στρατηγός, γνωρίζοντας προφανώς πώς αποκαλούσε κανείς τους Αιρετούς της Φάνρηβ, «και η Κοινοπολιτεία έχει στείλει εδώ τόσα στρατεύματα. Δεν είναι δυνατόν να σταματήσουμε τώρα.»

«Αν όμως μαθευτεί ότι επιτίθεστε στην πόλη χωρίς να είναι ο Φύλακας μαζί σας....» Τι πολιτικές συνέπειες μπορεί να είχε αυτό; αναρωτήθηκε η Ζιρίνα. Σίγουρα όχι ευχάριστες. Πιθανώς να έδινε περισσότερη δύναμη στην Αρχόντισσα, κλέβοντας δύναμη από τους υποστηρικτές του Φύλακα. Οι άνθρωποι της Φάνρηβ που τώρα βρίσκονταν στα όρια τού να ξεσηκωθούν κατά των δυναστών τους, οι άνθρωποι που είχαν *ήδη* σε κάμποσες περιοχές ξεσηκωθεί κάνοντας φασαρίες, ίσως να έχαναν το θάρρος τους αν άκουγαν ότι ο Φύλακας είχε εξαφανιστεί.

«Κανένας,» τόνισε η Μάρναλιθ, «δεν χρειάζεται να μάθει ότι ο Φύλακας δεν είναι μαζί μας.»

«Για πόσο, όμως, μπορεί κάτι τέτοιο να μείνει κρυφό; Ο Άσραδλιν σκόπευε να μιλά στους πολίτες της Φάνρηβ μέσω του καινούργιου τηλεοπτικού σταθμού...»

«Αν υπάρξει ανάγκη,» είπε η Μάρναλιθ, «ο Σάρμαλκιρ θα είναι ο νέος μας Φύλακας.»

Ο Σάρμαλκιρ κούνησε το κεφάλι. «Όχι–»

«Δεν υπάρχει άλλος δρόμος,» τόνισε η Στρατηγός.

«Θα βρούμε τον αδελφό μου και θα τον σώσουμε!»

Η Ναλτάμα'χοκ ρώτησε τον Εθέλδιρ και τη Ζιρίνα: «Θα επιστρέψετε στην πόλη τώρα, έτσι;»

«Δεν έχουμε πουθενά αλλού να πάμε,» αποκρίθηκε εκείνος. «Γιατί ρωτάτε, Κυρά μου;»

«Γιατί θέλω να έρθω μαζί σας. Για να βρούμε τον Άσραδλιν.»

«Κι εγώ,» δήλωσε ο Σάρμαλκιρ.

Αλλά η αδελφή του διαφώνησε· το ίδιο και η Στρατηγός. Τσακωμός ακολούθησε, ακόμα και βρισιές και κατηγορίες, και στο τέλος ο Σάρμαλκιρ έφυγε από τη σκηνή.

«Είναι δυνατόν να μην καταλαβαίνει ότι δεν μπορεί να εξαφανιστεί κι αυτός, τώρα που εξαφανίστηκε ο Άσραδλιν;» είπε η Μάρναλιθ, εξαγριωμένη. «Τι μυαλό έχει; Κάνει ό,τι του ψιθυρίσει η Θορμάνκου;»

Η Ναλτάμα'χοκ τής είπε: «Είναι πολύ αναστατωμένος τώρα· μετά θα καταλάβει, Μάρναλιθ. Είναι ο πιο μικρός από τους τρεις μας, και πάντοτε ήταν ο πιο οξύθυμος.»

Η Μάρναλιθ κούνησε το κεφάλι· άναψε ένα τσιγάρο και φύσηξε καπνό προς το ταβάνι της σκηνής.

Η Ναλτάμα'χοκ στράφηκε στους επισκέπτες τους. «Θα με πάρετε μαζί σας, φεύγοντας;»

«Αν αυτό θέλετε, Κυρά μου,» αποκρίθηκε ο Εθέλδιρ.

«Θα σας παρακαλούσα να μη μου μιλάτε στον πληθυντικό, ειδικά τώρα που θα είμαι στην πόλη.»

Ο Εθέλδιρ κατένευσε. «Η παρουσία σου, ωστόσο, θα πρέπει να μείνει κρυφή. Αλλιώς υπάρχει κίνδυνος να συμβεί και σ'εσένα τίποτα άσχημο.»

«Το καταλαβαίνω αυτό.»

Ο Εθέλδιρ κοίταξε τη Ζιρίνα, ερωτηματικά, για να δει μήπως εκείνη είχε καμια διαφωνία με τα σχέδια της μάγισσας. Αλλά η Αιρετή έμεινε σιωπηλή. Δεν διαφωνούσε.

Η Μάρναλιθ είπε: «Κανονικά, ούτε σ'εσένα δεν θα πρότεινα να πας στη Φάνρηβ, Ναλτάμα, αλλά... επειδή ο οίκος σας είναι πατριαρχικός και δεν πρόκειται να χρειαστεί να πάρεις τη θέση του Φύλακα σε περίπτωση ανάγκης....»

«Ναι,» αποκρίθηκε η μάγισσα, «ακριβώς. Κι όταν επιστρέψω θα έχω τον Άσραδλιν μαζί μου.»

Επάνω σε δυο γιγαντόλυκους κι ένα δίκυκλο, πέρασαν τη σκοτεινή αντανάκλαση της Λιμανοπύλης και κατευθύνθηκαν προς το σπίτι του Εθέλδιρ, διασχίζοντας σιωπηλούς δρόμους κάτω από την ασθενική γκριζωπή ακτινοβολία του αέναα νυχτερινού ουρανού.

Στην Οδό των Ξένων, κάποιοι πήδησαν από τις οροφές και τα μπαλκόνια οικοδομημάτων, καταλήγοντας μπροστά τους και πίσω τους, με όπλα στα χέρια.

Ο Εθέλδιρ σταμάτησε το δίκυκλό του. «Τι συμβαίνει εδώ;» Κατέβασε την κουκούλα του. «Θα επιτεθείτε σ'έναν ήρωα της Επανάστασης τώρα;»

Η Ναλτάμα'χοκ παρέμεινε κουκουλωμένη· καλύτερα κανένας να μην έβλεπε το πρόσωπό της. Αλλά η Ζιρίνα κατέβασε την κουκούλα της δικής της κάπας όπως είχε κάνει ο Εθέλδιρ.

«Πού είναι ο αρχηγός σας, ο Κάλνεντουρ;» απαίτησε.

«Σας είδαν να έρχεστε από έξω,» αποκρίθηκε ο Θόμαλκιρ στον Εθέλδιρ, αγνοώντας την ερώτηση της Ζιρίνα. «Μπορεί να ήσασταν κατάσκοποι του Φύλακα.»

«Πράγμα που δεν αποκλείεται, ούτως ή άλλως,» πρόσθεσε ένας άλλος.

«Μπορούμε να περάσουμε;» ρώτησε ο Εθέλδιρ.

«Ποιος είν' ο άλλος μαζί σας;» θέλησε να μάθει ο Θόμαλκιρ, δείχνοντας τη Ναλτάμα'χοκ.

«Μια φίλη.»

«Ας τη δούμε, τότε.»

«Είστε πρόθυμοι να προσπαθήσετε να μας κλείσετε τον δρόμο;»

«Αυτό το έχουμε κάνει ήδη,» είπε ο Θόμαλκιρ, προκλητικά. «Για τίποτ' άλλο, χειρότερο θάπρεπε ν'ανησυχείς, Πρόμαχε.»

Η Ναλτάμα'χοκ κατέβασε την κουκούλα της, φοβούμενη ότι τα πράγματα θα εξελίσσονταν όπως είχαν εξελιχτεί πριν, με την ομάδα του Φύλακα. Η παρουσία της, τελικά, δεν θα έμενε κρυφή στην πόλη – όχι από τους αυτονομιστές, τουλάχιστον. *Εκτός αν δεν με αναγνωρίσουν*. Δεν ήξερε αν αυτοί που βρίσκονταν εδώ ήταν και στην προηγούμενη ενέδρα. Πιθανώς όχι, όμως· εκείνοι δεν θα είχαν πάει να ξεκουραστούν ύστερα από τη συμπλοκή;

«Το όνομά σου;» τη ρώτησε ο Θόμαλκιρ.

«Καλφίριθ,» αποκρίθηκε η Ναλτάμα'χοκ. «Από το Μαύρο Δάσος. Με την Επανάσταση, κάποτε, όπως ίσως και κάποιοι από εσάς.» Το ραβδί της το είχε τυλιγμένο με υφάσματα και πιασμένο στη σέλα του γιγαντόλυκού της για να μην την προδίδει ως μάγισσα του τάγματος των Διαλογιστών· γιατί, εξαρχής, το είχε σκεφτεί ότι πιθανώς μάτια των αυτονομιστών θα τους έβλεπαν να μπαίνουν στην πόλη.

Κανένας δεν την αποκάλεσε ψεύτρα.

«Να περάσουμε τώρα,» ρώτησε ο Εθέλδιρ, «ή θα οδηγηθούμε σε δυσάρεστες καταστάσεις;»

«Ο Κάλνεντουρ έχει πει να μη σου φερόμαστε σαν να είσαι εχθρός,» αποκρίθηκε ο Θόμαλκιρ, και μετά από μια στιγμή – σαν να σκεφτόταν προτού πράξει – έκανε νόημα στους αυτονομιστές να παραμερίσουν.

Ο Εθέλδιρ, η Ζιρίνα, και η Ναλτάμα'χοκ πέρασαν ανάμεσά τους και συνέχισαν τον δρόμο τους.

«Νομίζετε ότι με αναγνώρισαν;» ρώτησε η μάγισσα.

«Δε μου μοιάζει πιθανό,» αποκρίθηκε ο Εθέλδιρ.

Έφτασαν στο σπίτι του χωρίς κανένας άλλος να τους σταματήσει.

17
Εξεγέρσεις· Ενέδρα στη Γωνία· Κατακτήσεις· Πολίτες Εναντίον Πολιτών· τα Πάντα Σύμφωνα με το Σχέδιο

Ο Εθέλδιρ την πήγε στο επάνω πάτωμα της οικίας του, της είπε πως εδώ θα έμενε, και της γνώρισε τη Μάλμεντιρ, «η οποία θα σου πει ό,τι λεπτομέρειες χρειάζεσαι· ξέρει το σπίτι της καλύτερα από εμένα.»

«Μάλμεντιρ,» είπε η Ναλτάμα'χοκ, κοιτάζοντας τη μαυρόδερμη, πρασινομάλλα γυναίκα που ο Εθέλδιρ είχε συστήσει ως πρώην επαναστάτρια και νυν δημοσιογράφο του *Κήρυκα της Φάνρηβ*, και η οποία έμοιαζε τραυματισμένη στον αριστερό ώμο· το χέρι της κρεμόταν από τον λαιμό της όπως το χέρι του Σάρμαλκιρ. «Έχεις το όνομά του πατέρα μας...»

Η Μάλμεντιρ συνοφρυώθηκε. «Συγνώμη;» Και προς τον Εθέλδιρ: «Ποια...;»

«Η κυρία,» αποκρίθηκε εκείνος, «είναι η Ναλτάμα'χοκ, η αδελφή του Άσραδλιν, Φύλακα της Φάνρηβ, τον οποίο απόψε αιχμαλώτισε ο Κάλνεντουρ.»

«*Τι;*»

Ο Εθέλδιρ τής εξήγησε πώς είχαν τα πράγματα. «Ελπίζω να μην έχεις πρόβλημα να μείνεις μαζί με τη Ναλτάμα...»

«Δικό σου είναι το σπίτι, ουσιαστικά»· η Μάλμεντιρ ανασήκωσε τον ατραυμάτιστο ώμο της.

«Μην ακούω ανοησίες.»

«Εννοείται πως δεν έχω πρόβλημα να μείνει εδώ. Αλλά καλύτερα να μην το μάθουν αυτό και πολλοί· γιατί, αν μαθευτεί, διάφορα θα συμβούν.»

«Ναι, αυτό είναι βέβαιο,» είπε ο Εθέλδιρ, και μετά τις άφησε να βολευτούν στον επάνω όροφο, ενώ εκείνος και η Ζιρίνα κατέβηκαν στο ισόγειο.

Εκεί, στον καναπέ, ήταν μισοξαπλωμένη η Λαρβάκι, η οποία τους είχε ήδη δει να περνάνε από μπροστά της αλλά δεν είχε κάνει ερω-

τήσεις σχετικά με την κουκουλοφόρο φιλοξενούμενη που έφερναν μαζί τους. Ούτε και τώρα ρώτησε τίποτα, όμως ο Εθέλδιρ τής είπε ακριβώς τι συνέβαινε, γιατί δεν ήταν δυνατόν να μην ξέρει αφού έμενε κι αυτή εδώ.

Η Ζιρίνα, ωστόσο, κοίταζε πάλι τη Λαρβάκι με καχυποψία, παρότι εκείνη είχε πολεμήσει μαζί τους στην υπόγεια βάση. Ακόμα φοβόταν ότι ίσως να τους πρόδιδε στην Αρχόντισσα αν θεωρούσε πως η στιγμή ήταν κατάλληλη.

«Θα μείνεις εδώ απόψε;» ρώτησε ο Εθέλδιρ τη Ζιρίνα, ύστερα, όταν είχαν απομακρυνθεί από τη Λαρβάκι πηγαίνοντας στην κουζίνα.

Η Ζιρίνα κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Πρέπει να πάω σπίτι. Χτες ήμουν όλο το βράδυ εδώ.»

«Κρίμα,» είπε ο Εθέλδιρ και, τυλίγοντας το χέρι του γύρω απ'τη μέση της, φίλησε τα χείλη της τόσο επίμονα που για λίγο η Ζιρίνα έχασε την αναπνοή της και μπήκε στον πειρασμό να πει *Εντάξει, θα μείνω· δεν πειράζει να λείψω κι απόψε*. Αλλά έπρεπε να δει και την οικογένειά της, δεν γινόταν αλλιώς.

«Αύριο,» υποσχέθηκε στον Εθέλδιρ. «Αύριο. –Και να προσέχεις αυτήν,» πρόσθεσε, ρίχνοντας μια ματιά προς το καθιστικό.

«Ακόμα την υποπτεύεσαι;»

«Μην ξεχνάς ότι ήταν με τους εχθρούς μας πριν από μερικές μέρες, αγάπη μου.» Τον φίλησε ξανά και πλησίασε την πόρτα που έβγαζε στο γκαράζ. Την άνοιξε και, περνώντας το κατώφλι, πλησίασε τη Μαύρη Γούνα που την περίμενε εκεί. (Τον γιγαντόλυκο της Ναλτάμα'χοκ τον είχαν πάει στον στάβλο κοντά στο σπίτι, τον οποίο είχαν άνθρωποι που υποστήριζαν την Κοινοπολιτεία.) Ενώ η Ζιρίνα ανέβαινε στη σέλα του μαυρότριχου θηρίου, ο Εθέλδιρ άνοιξε την εξωτερική πόρτα του γκαράζ.

Η Αιρετή έσκυψε, τον ξαναφίλησε, και βγήκε στους δρόμους του Σκοτεινού Παζαριού καβάλα στη γιγαντολύκαινά της, τρέχοντας προς τη Γέφυρα του Τίγρη.

Ο Εθέλδιρ έκλεισε την εξωτερική πόρτα του γκαράζ και την πόρτα της κουζίνας κι επέστρεψε στο καθιστικό.

«Με τις βοηθούς του Άλφεντουρ τι θα γίνει;» τον ρώτησε η Λαρβάκι.

Εκείνος κάθισε σε μια πολυθρόνα, κουρασμένος. «Δεν έχω ιδέα. Και τώρα, για νάμαι ειλικρινής, αυτό είναι το λιγότερο που μ’απασχολεί.» Έτριψε το μοναδικό του μάτι.

«Αναρωτιέσαι πώς θα σώσεις τον Φύλακα από τον αδελφό σου...» Δεν ήταν ερώτηση.

«Και δε νομίζω ότι θάναι καθόλου εύκολο,» είπε ο Εθέλδιρ. «Αποκλείεται να μπορέσουμε να συνεννοηθούμε οι δυο μας. Και απορώ... τι σκοπεύει να κάνει μαζί του. Σκέφτεται να εκβιάσει το στράτευμα της Κοινοπολιτείας; Αν ναι, αυτοί δεν μου φαίνεται πως θα φύγουν, Λαρβάκι, ό,τι κι αν συμβεί στον Άσραδλιν. Ο αδελφός του θα πάρει τη θέση του, εν ανάγκη.

»Τέλος πάντων· είμαι κουρασμένος. Καληνύχτα.» Σηκώθηκε απ’την πολυθρόνα και βάδισε προς το υπνοδωμάτιό του. Όλα όσα είχαν συμβεί – μαζί και ο θάνατος του Ύρελκουρ, *κυρίως* ο θάνατος του Ύρελκουρ ίσως – αισθανόταν να τον έχουν εξουθενώσει. Ήταν αδύνατον τώρα να σκεφτεί καθαρά.

Η Λαρβάκι, μόνη στο καθιστικό, άνοιξε με το τηλεχειριστήριο τον τηλεοπτικό δέκτη, να δει τι έδειχναν τώρα τα κανάλια της Φάνρηβ.

Το πρωί, οι πολιορκητές άρχισαν πάλι να σφυροκοπούν τα βόρεια τείχη της πόλης, αν μη τι άλλο πιο άγρια από χτες. Ο Εθέλδιρ ανέβηκε στην ψηλή ταράτσα μιας κοντινής πολυκατοικίας για να κοιτάξει με τα κιάλια του, και μαζί του ήταν η Λαρβάκι. Παρότι κούτσαινε, μπορούσε να βαδίζει.

Τα τείχη της Φάνρηβ ήταν τυλιγμένα σε καπνούς και φωτιές, και ο Εθέλδιρ νόμιζε πως στη βορειοανατολική μεριά είχαν δημιουργηθεί κάμποσα ανοίγματα. Κάμποσα *μεγάλα* ανοίγματα. Τα ενεργειακά κανόνια της Κοινοπολιτείας έκαναν καλά τη δουλειά τους. Ο Εθέλδιρ αναρωτήθηκε πότε η Στρατηγός Μάρναλιθ θα πρόσταζε να επιχειρηθεί εισβολή... Μάλλον όχι από τώρα. Ήταν πολύ νωρίς. Θα ήταν πολύ ριψοκίνδυνο. Ακόμα κι αν οι μαχητές της Κοινοπολιτείας κατόρθωναν να μπουν στην πόλη, οι απώλειες θα ήταν τεράστιες. Καλύτερα να έμπαιναν από την Πόλη της Αέναης Νύχτας· πιο λίγοι θα σκοτώνονταν από τις ενέδρες των αυτονομιστών του Κάλνεντουρ.

«Κοίτα εκεί, Εθέλδιρ.» Η Λαρβάκι έπιασε τον ώμο του.

Ο Εθέλδιρ στράφηκε προς τα δυτικά και είδε μέσα στους δρόμους του Σκοτεινού Παζαριού οδομαχίες να διεξάγονται. Όχι μια απλή αναστάτωση, ένας απλός τσακωμός. Πυροβόλα όπλα χρησιμοποιούνταν. Και δεν τα κρατούσαν αυτονομιστές· ο Εθέλδιρ ήταν *σίγουρος* πως αυτοί δεν ήταν αυτονομιστές. Ήταν πολίτες της Φάνρηβ οι οποίοι είχαν ξεσηκωθεί. Χτυπούσαν τις περιπολίες των μαχητών της Χάρνωθ, και πήγαιναν προς τις αποβάθρες του Σκοτεινού Παζαριού.

«Αναρωτιέμαι από ποιους να ξεκίνησε αυτό...» μουρμούρισε ο Εθέλδιρ σαν να μονολογούσε. Έφερε πάλι τα κιάλια του στα μάτια, ψάχνοντας ανάμεσα στο πλήθος μήπως δει κανέναν γνωστό. Και, όντως, είδε μερικούς γνωστούς, αλλά δεν νόμιζε ότι αυτοί από μόνοι τους μπορεί να το είχαν ξεκινήσει. Από την άλλη, πάλι, τίποτα δεν ήταν να αποκλείεις.

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του δονήθηκε, πιασμένος πάνω στη ζώνη του. Ο Εθέλδιρ τον έφερε στ'αφτί του, αποδεχόμενος την κλήση. «Ναι;»

«*Εγώ είμαι,*» είπε η φωνή της Μάλμεντιρ. «*Κάποιοι παλιοί γνωστοί μας είναι εδώ και θέλουν να σου μιλήσουν.*»

«Έρχομαι.»

Ο Εθέλδιρ κατέβηκε από την ταράτσα της ψηλής πολυκατοικίας μαζί με τη Λαρβάκι, μέσω της σιδερένιας σκάλας στο πλάι, και πήγαν στο σπίτι του, που δεν ήταν μακριά. Εκεί τρεις άντρες και μια γυναίκα τον περίμεναν, οι δύο από τους πρώτους πρώην επαναστάτες. Του είπαν πως οι πολίτες του Σκοτεινού Παζαριού είχαν οργανωθεί και πήγαιναν να καταλάβουν τις αποβάθρες, και του ζήτησαν κι εκείνος να έρθει. Θα αποτελούσε πολύ ισχυρό σύμβολο, θα έκανε το ηθικό τους αλύγιστο, ενώ θα τρομοκρατούσε τους Χαρνώθιους.

«Ποιος ξεκίνησε αυτή την ιστορία;» ρώτησε ο Εθέλδιρ.

«Τι εννοείς, Πρόμαχε; Ο Φύλακας, φυσικά. Εκείνος δεν μας ζήτησε τις προάλλες να οργανωθούμε κατά των τυράννων; να τους αντιμετωπίσουμε *ενεργά* μέσα στην πόλη;»

Ο Εθέλδιρ δεν μπορούσε να τους αρνηθεί τη βοήθειά του. «Θα έρθω,» είπε. «Αλλά σε λίγο· έχω κάποιες δουλειές εδώ.»

«Θα σε περιμένουμε.»

Έφυγαν από το σπίτι του χωρίς άλλες κουβέντες και χωρίς ν'αμφισβητήσουν τα λόγια του.

Η Λαρβάκι τον ατένισε συνοφρυωμένη. «Θα πας;»

«Φυσικά και θα πάω.»

Βρίσκονταν στο καθιστικό του ισογείου, και η Μάλμεντιρ ήταν μαζί τους. Τώρα ήρθε και η Ναλτάμα'χοκ, κατεβαίνοντας την εσωτερική σκάλα, όπου προφανώς στεκόταν πιο πριν και κρυφάκουγε.

«Και ο Άσραδλιν, Πρόμαχε;» είπε. «Δε θ'αρχίσουμε να ψάχνουμε γι'αυτόν;»

«Δεν ξέρω από πού να ξεκινήσω,» αποκρίθηκε εκείνος. «Θα μπορούσα να ζητήσω από τον Κάλνεντουρ να μιλήσουμε, αλλά αμφιβάλλω ότι αυτό θα είχε κανένα αποτέλεσμα: δεν υπάρχει περίπτωση να τον πείσω να ελευθερώσει τον Φύλακα – αν καν *δεχτεί* να με συναντήσει. Μόνο αν αιχμαλωτίζαμε κάποιον από τους αυτονομιστές ίσως να μπορούσαμε να πάρουμε πληροφορίες... πράγμα που, βέβαια, θα μας έκανε περισσότερο εχθρούς τους απ'ό,τι ήδη είμαστε.»

«Αν τριγύριζα στην πόλη προσπαθώντας να τον εντοπίσω με τη μαγεία μου;»

«Ο Κάλνεντουρ είμαι σίγουρος πως έχει προστατευτικές μαγγανείες αντιανίχνευσης, και τώρα η πόλη δεν είναι και το πιο ακίνδυνο μέρος για να τριγυρίζει κανείς, Ναλτάμα. Δε θα σ'το πρότεινα.»

Η μάγισσα δεν έφερε αντίρρηση. «Η μόνη λύση, λοιπόν, είναι να αιχμαλωτίσουμε κάποιον αυτονομιστή;»

«Παρότι δεν μου αρέσει καθόλου, ναι, έτσι νομίζω.»

«Και πώς μπορούμε να το καταφέρουμε αυτό; Αν εσύ πας στις αποβάθρες, μαζί με τους άλλους....»

«Δεν έχω κάποιο συγκεκριμένο σχέδιο,» παραδέχτηκε ο Εθέλδιρ. «Και τώρα πρέπει να ετοιμαστώ. Δε μπορώ να τους εγκαταλείψω. Από την αρχή ήμουν υπέρ του Φύλακα, κι αυτή είναι η στιγμή που όλοι οι υποστηρικτές του περίμεναν. Ο Φύλακας είναι έξω απ'τα τείχη μας.»

«Όχι, Εθέλδιρ,» είπε η Ναλτάμα, «είναι *μέσα* στα τείχη σας.»

«Καταλαβαίνεις, όμως, τι εννοώ.»

Η Ναλτάμα ένευσε, και είπε: «Θα πρέπει να ερευνήσω μόνη μου, όσο μπορώ.»

Ο Εθέλδιρ κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Δε θα είσαι μόνη.» Κοίταξε τη Μάλμεντιρ και, μετά, τη Λαρβάκι. «Να είστε μαζί της. Μου το υπόσχεστε;»

«Δε θα την αφήσουμε απ'τα μάτια μας,» αποκρίθηκε η δημοσιογράφος.

«Αν και είμαστε κι οι δύο τραυματισμένες,» τους θύμισε η πρώην πράκτορας της Παντοκράτειρας.

Ο τηλεπικοινωνιακός δίαυλος στο γραφείο του Εθέλδιρ κουδούνισε, τότε, κι εκείνος πήγε προς τα εκεί με τις τρεις γυναίκες στο κατόπι του. Είδε πως τον καλούσαν από την οικία των Φέρενερ, και δεν είχε αμφιβολία ποια ήταν. Δέχτηκε την κλήση.

«*Τι συμβαίνει στο Σκοτεινό Παζάρι, Εθέλδιρ;*» ακούστηκε η φωνή της Ζιρίνα.

«Το έμαθες γρήγορα…»

«*Μου το ψιθύρισαν κάτι* σίρκι'θ.» Εννοούσε τους πληροφοριοδότες της.

«Διώχνουν όλες τις περιπολίες των Χαρνώθιων και πηγαίνουν να καταλάβουν τις αποβάθρες.»

«*Θα έρθω εκεί.*»

«Όχι. Καλύτερα μείνε στο Υαλουργείο–»

«*Γιατί; Τόσο έκρυθμη είναι η κατάσταση;*»

«Δε θα είμαι εδώ· θα πάω κι εγώ στις αποβάθρες.»

«*Τότε θα συναντηθούμε στις αποβάθρες–*»

«Ζιρίνα. Είμαι σίγουρος πως υπάρχουν πολλά άλλα μέρη όπου θα μπορούσες να βοηθήσεις περισσότερο τώρα. Σε διάφορες συνοικίες θ'αρχίσουν να γίνονται φασαρίες, έτσι όπως έχουν εξελιχτεί τα πράγματα, και είσαι Αιρετή, η θέση σου δεν είναι στις αποβάθρες του Σκοτεινού Παζαριού.»

Μερικές στιγμές σιωπής από τον δίαυλο.

«Ζιρίνα;»

«*Εντάξει,*» είπε εκείνη, «*θα το σκεφτώ.*»

«Μην έρθεις εδώ,» τόνισε ο Εθέλδιρ. «Δε χρειάζεται να είσαι εδώ.»

«*Εντάξει,*» επανέλαβε η Ζιρίνα. «*Θα συναντηθούμε αργότερα,*» και τερμάτισε την τηλεπικοινωνία.

Η Μάλμεντιρ ρώτησε: «Φοβάσαι ότι η κατάσταση θάναι τόσο άσχημη που θα κινδυνέψει αν έρθει;»

«Δεν έχει πραγματική δουλειά εδώ, Μάλμεντιρ,» είπε ο Εθέλδιρ. «Είναι Αιρετή της Φάνρηβ, με αρκετά μεγάλη επιρροή· δε χρειάζεται να τραυματιστεί μέσα σε καμια συμπλοκή από μια παράτολμη απερισκεψία να βρίσκεται στο πλευρό μου.»

Η Ζιρίνα, κλείνοντας τον επικοινωνιακό δίαυλο, ήταν αναποφάσιστη. Καθισμένη στο δρύινο γραφείο του δωματίου της, σκεφτόταν με το σαγόνι της ακουμπισμένο στα δάχτυλα του δεξιού χεριού. Να πήγαινε να βρει τον Εθέλδιρ παρότι εκείνος διαφωνούσε; Ή να έκανε όπως της είχε προτείνει;

Από πολιτικής άποψης, Ζιρίνα, έχει δίκιο, και το ξέρεις...

Ένα κουδούνισμα την ξάφνιασε. Δεν προερχόταν από τον δίαυλο επάνω στο γραφείο· προερχόταν από τον τηλεπικοινωνιακό πομπό μέσα στο πουκάμισό της που κρεμόταν από την κρεμάστρα. Η Ζιρίνα σηκώθηκε, πήρε τη συσκευή από την τσέπη του ιδρωμένου ενδύματος, και την άνοιξε. Ήταν τα «*σίρκι'θ*» της ξανά, κι αυτή τη φορά είχαν να της αναφέρουν πως στον Μεσοπόταμο κόσμος συγκεντρωνόταν γύρω από τη Συντεχνία των Ξυλουργών, γύρω από τον Αιρετό Φέτανιρ αλ Μαρκάλαθ. Τους είχε ξεσηκώσει κατά των Χαρνώθιων. Σκόπευαν να καταλάβουν τις αποβάθρες του Μεσοπόταμου και, μετά, να κατευθυνθούν προς την Αστροφώτιστη.

«Προς την *Αστροφώτιστη;* Τι να κάνουν εκεί;» Αν και βέβαια ήξερε την απάντηση προτού την ακούσει: οι εξεγερμένοι πολίτες ήθελαν να διώξουν τους Χαρνώθιους ευγενείς και αξιωματικούς από τα σπίτια τους.

Τα πράγματα αγριεύουν, σκέφτηκε η Ζιρίνα μόλις η τηλεπικοινωνία τερματίστηκε. Κι αναρωτήθηκε τι να έκανε τώρα ο Ριλάθιρ... *Ό,τι κι αν κάνει, πιθανώς να είναι ακόμα χειρότερο.* Ή ίσως να βρισκόταν ήδη στον Μεσοπόταμο ή στο Σκοτεινό Παζάρι– Όχι. Ήταν τραυματισμένος. Η Ναλτάμα'χοκ είχε πει ότι τραυματίστηκε χτες, μέσα στην Πόλη της Αέναης Νύχτας. *Ίσως αυτό να τον κρατήσει λιγάκι πιο ήρεμο απ'ό,τι συνήθως,* σκέφτηκε η Ζιρίνα.

Ντύθηκε με φρεσκοπλυμένα ρούχα από τη ντουλάπα της, έριξε επάνω της λίγη *Πνοή Θαλασσοδάσους,* θηκάρωσε ένα πιστόλι στη ζώνη της κι ένα ξιφίδιο στη μπότα της, έδεσε μια κάπα στους ώμους της, φόρεσε ένα ζευγάρι ασημόχρωμα γυαλιά με μαύρο σκελετό, κι έφυγε απ'το δωμάτιό της χωρίς καθυστέρηση. Δεν είχε καν πάρει πρωινό· είχε μονάχα πιει λίγο τσάι.

Μέχρι να φτάσει στον στάβλο, συνάντησε τον αδελφό της, τον Ναλτάφιρ, και τον χαιρέτησε βιαστικά περνώντας από δίπλα του. «Πού πας;» τη ρώτησε. Η Ζιρίνα έκανε πως δεν άκουσε.

Στον στάβλο βρήκε τη Μαύρη Γούνα να την περιμένει· καλημέρισε τον σταβλίτη και τη σέλωσε μόνη της· την καβάλησε και βγήκε απ'τη μεγάλη οικία των Φέρενερ.

Δεν πρόλαβε, όμως, να πάει μακριά. Στην επόμενη γωνία τής είχαν στήσει καρτέρι. «Αυτή είναι! Η Αιρετή!» άκουσε κάποια να φωνάζει, και τουλάχιστον πέντε άνθρωποι όρμησαν καταπάνω της, κραδαίνοντας ρόπαλα καθώς κι ένα σπαθί. Τι δαίμονες της Θορμάνκου ήταν πάλι αυτοί; «Τρέξε, Γούνα μου!» σύριξε η Ζιρίνα στ'αφτί της γιγαντολύκαινας, ενώ έσκυβε πάνω στη ράχη της· και η Μαύρη Γούνα έτρεξε γρήγορα, κάνοντας μεγάλα άλματα. Ένα ρόπαλο την πήρε ξυστά στα πισινά, αλλά έναν άλλο ροπαλοφόρο τον σώριασε στο πλακόστρωτο του δρόμου, και μετά ήταν μακριά από τους ενεδρευτές.

«Την επόμενη φορά!» φώναξε κάποιος πίσω της. «Την επόμενη φορά θα τα πούμε!»

Με περίμεναν έξω απ'το σπίτι μου για να με λιντσάρουν! Οι λεχρίτες! Άνθρωποι της Αρχόντισσας, αναμφίβολα. Ή μήπως όχι; Δεν είχε και πολύ χρόνο να τους κοιτάξει, μα δεν της έμοιαζαν ούτε για πράκτορες ούτε, φυσικά, για μαχητές της Χάρνωθ – δεν φορούσαν πανοπλίες. Με πολίτες τής έμοιαζαν, βασικά. Πολίτες ήταν, οι καταραμένοι. Υποστηρικτές της Αρχόντισσας. *Δεν έχουν καθόλου μυαλό στο κεφάλι τους!*

Η Ζιρίνα βγήκε στην Ευδιάβατο κι έτρεξε προς τα βόρεια, αποφεύγοντας ανθρώπους, κάρα, μηχανοκίνητα οχήματα, άλογα, και γιγαντόλυκους. Τα μάτια μιας περιπολίας Χαρνώθιων την κοίταξαν με έκδηλη καχυποψία, όπως τα μάτια κάποιου πολυκέφαλου τέρατος, μα κανείς δεν τη σταμάτησε. Η Ζιρίνα τράβηξε τα ηνία της Μαύρης Γούνας όταν βρισκόταν κοντά στη Γέφυρα του Τίγρη, και η γιγαντολύκαινα αμέσως έκοψε ταχύτητα, γνωρίζοντας καλά την αφέντρα της.

Καθώς η Αιρετή διέσχιζε τη γέφυρα, είδε προς τα βορειοανατολικά φασαρίες στις αποβάθρες του Σκοτεινού Παζαριού. Αλλά, αφού ο Εθέλδιρ τής είχε ζητήσει να μην έρθει, δεν θα πήγαινε εκεί. Μόλις πέρασε τη γέφυρα έστριψε δυτικά, μπαίνοντας στον Μεσοπόταμο, κατευθυνόμενη προς τον Οίκο των Ξυλουργών, για να συναντήσει τον Φέτανιρ...

«ΝΕΛΔΟΥΡ! *ΝΕΛΔΟΥΡ!*»

Ο Ριλάθιρ αλ Θάρναθ είχε πάει, καθώς μεσημέριαζε, στο σπίτι του ξαδέλφου του, Νέλδουρ αλ Θάρναθ, που βρισκόταν κι αυτό στον Ταριχευτή όπως το δικό του. Μόλις όμως είχε περάσει την πόρτα της αυλής, ένας πελώριος γιγαντόλυκος με κομμένο αφτί είχε πεταχτεί μπροστά του, γρυλίζοντας και δείχνοντας τα δόντια του απειλητικά. Εκπαιδευμένος ως φύλακας, προφανώς. Και το γεγονός ότι ο Ριλάθιρ τον σημάδευε με το πιστόλι του δεν έμοιαζε να τον πτοεί· ήταν συσπειρωμένος για να του χιμήσει. Κι αν ο Αιρετός τον έβλεπε να ορμά, θα τον πυροβολούσε κι ας τον σκότωνε.

«Βγες έξω και μάζεψε το γαμημένο σκυλί σου, Νέλδουρ, προτού το στείλω στον Μεταθανάτιο Κήπο, μα τη Λωράθλου!»

Η γυναίκα του Ριλάθιρ, η Χάνκαθιρ, τον είχε ακολουθήσει ώς εδώ, κρυφά, και τώρα βρισκόταν έξω από την αυλή του σπιτιού και κοίταζε με γουρλωμένα μάτια. Ο άντρας της ήταν ήδη τραυματισμένος· αν αυτό το θηρίο έπεφτε πάνω του, μπορεί και να τον σκότωνε!

Αλλά η εξώπορτα της μονοκατοικίας δεν άργησε ν'ανοίξει, και η μεγαλόσωμη φιγούρα του Νέλδουρ αλ Θάρναθ φάνηκε στο κατώφλι. «Έλα δω, Πολεμιστή! Εδώ! Πίσω!» πρόσταξε, και ο γιγαντόλυκος απομακρύνθηκε από τον Ριλάθιρ· πλησίασε τον αφέντη του και ξάπλωσε μπροστά στα πόδια του. Ο Νέλδουρ τον χάιδεψε ανάμεσα στο κομμένο του αφτί και στο αφτί που είχε ακόμα ολόκληρο.

«Προδότη,» γρύλισε ο Ριλάθιρ. «Κανονικά θάπρεπε να σου ρίξω εδώ και τώρα!» Δεν είχε κατεβάσει το όπλο του.

«Τι έχεις πάθει, ξάδελφε;»

«*'Τι έχω πάθει';*» φώναξε ο Ριλάθιρ. «Πάμε μέσα να μιλήσουμε για να σου πω τι έχω πάθει!»

«Κρύψε το όπλο σου, πρώτα, πριν τα πράγματα αγριέψουν,» είπε ο Νέλδουρ, και υπήρχε κάτι το απειλητικό στη φωνή του.

Ο Ριλάθιρ θηκάρωσε το πιστόλι.

«Έλα μέσα,» είπε ο Νέλδουρ, κι οδήγησε τον ξάδελφό του στο εσωτερικό της μονοκατοικίας.

Η Χάνκαθιρ παραμέρισε την πόρτα της αυλής και μπήκε. Ο Πολεμιστής έστρεψε τα μάτια του επάνω της, κι εκείνη προς στιγμή φοβήθηκε ότι θα της ορμούσε, αλλά το θηρίο έμεινε ξαπλωμένο στη θέση του σαν να βαριόταν να σηκωθεί, ή σαν να διαισθανόταν πως η

Χάνκαθιρ δεν αποτελούσε απειλή. Εκείνη τού έκλεισε το μάτι συνωμοτικά, καθώς περνούσε από δίπλα του, και μπήκε στο σπίτι.

Εν τω μεταξύ, ο Νέλδουρ οδήγησε τον Ριλάθιρ στο γραφείο του, στον πρώτο όροφο της μονοκατοικίας, και έκλεισε την πόρτα. «Μας διέκοψες από το μεσημεριανό. Τι συμβ–;»

Ο Ριλάθιρ τον γρονθοκόπησε καταπρόσωπο, στέλνοντάς τον πάνω στο γραφείο, σκορπίζοντας αντικείμενα στο πάτωμα. «*Προδότη!* Είχαμε πει ότι θα συνεργαζόμασταν, αλλά μου έκρ–»

Ο Νέλδουρ πετάχτηκε πάνω, ορμώντας στον ξάδελφό του και κολλώντας τον στον τοίχο, τραντάζοντάς τον άγρια και κάνοντάς τον σχεδόν να λιποθυμήσει, τραυματισμένος καθώς ήταν. Ο Ριλάθιρ είδε σκοτοδίνες μπροστά του, νόμισε πως είχε βρεθεί ξαφνικά μέσα σε πλοίο στη μέση ανταριασμένης θάλασσας. Ο αγκώνας του Νέλδουρ πίεζε τον λαιμό του.

«Μίλα λογικά, καταραμένε! Μίλα λογικά γιατί, μα την οργή της Θορμάνκου, θα σε *σκοτώσω!*» γρύλισε ενώ αίμα κυλούσε από την άκρη του στόματός του. «Τι σκατά εννοείς, γαμώ την ουρά του Ιουράσκε;»

«Οι αυτονομιστές μάς έστησαν ενέδρα στην Πόλη της Αέναης Νύχτας! Μας πυροβόλησαν, μας επιτέθηκαν! Έκλεψαν τον Φύλακα, τον απήγαγαν! Και δε μου είχες πει *τίποτα!*» Ο Ριλάθιρ ύψωσε απότομα τη γροθιά του, που ήταν ντυμένη με γάντι κάτω από το δέρμα του οποίου σίδερα κρύβονταν, και κοπάνησε τον Νέλδουρ στο σαγόνι.

Εκείνος τινάχτηκε πίσω, παραπατώντας.

«Δε μου είχες πει ότι ενέδρευαν μες στην Πόλη! Είχαμε υποσχεθεί να συνεργαζόμαστε! Την άλλη φορά, εγώ σού είχα πει τι ετοιμάζαμε για την Αρχόντισσα και είχες ειδοποιήσει τους καταραμένους φίλους σου που *δεν* είναι δικοί μου φίλοι – αφού είναι εχθροί του Φύλακα, είναι–»

Ο Νέλδουρ τού χίμησε ξανά, αρπάζοντάς τον από τη μπροστινή μεριά του πανωφοριού του και τινάζοντάς τον στην άλλη άκρη του δωματίου, πάνω σε μια καρέκλα, η οποία ανατράπηκε ρίχνοντάς τον κάτω.

«Δεν είμαι πληροφοριοδότης σου,» είπε· «ξάδελφός σου είμαι. Κι αυτό το μετανιώνω.»

Ο Ριλάθιρ τράβηξε το πιστόλι από τη ζώνη του ενώ ήταν ακόμα κάτω, αλλά ο Νέλδουρ το κλότσησε από το χέρι του, πετώντας το σε μια γωνία χωρίς αυτό να εκπυρσοκροτήσει, και μετά ξανακλότσησε τον Ριλάθιρ, αυτή τη φορά στα πλευρά. Και ξανά.

«*Σταμάτα!* Το Πεινασμένο Σκοτάδι να σε φάει, *σταμάτα!*»

Ο Νέλδουρ γύρισε, ξαφνιασμένος, για να δει τη Χάνκαθιρ να έχει μόλις ανοίξει την πόρτα του γραφείου· και πίσω της ήταν η γυναίκα του, η Κόρτια. Οι δυο τους είχαν συναντηθεί καθώς η Χάνκαθιρ είχε μπει στην οικία. Η Κόρτια την είχε ρωτήσει *Τι συμβαίνει; Τι θέλει ο Ριλάθιρ εδώ;* γιατί τον είχε δει ν'ανεβαίνει εσπευσμένα τη σκάλα μαζί με τον Νέλδουρ· και η Χάνκαθιρ τής είχε απαντήσει *Έλα μαζί μου, γρήγορα· μπορεί να γίνει κανέναν κακό· έλα!* Η Κόρτια δεν χρειαζόταν άλλη παρότρυνση· ήταν, εξάλλου, του Οίκου των Θάρναθ, και ήξερε πως οι άντρες τους πάντα φέρονταν παρορμητικά και παράτολμα, και οι γυναίκες έπρεπε, επομένως, να έχουν περισσότερη σύνεση.

«Σταμάτα,» είπε η Χάνκαθιρ, πλησιάζοντας για να γονατίσει πλάι στον Ριλάθιρ που έβηχε διπλωμένος. «Θα τον σκοτώσεις. Είναι τραυματισμένος.» Οι πληγές του είχαν ανοίξει πάλι· τα ρούχα του ποτίζονταν από το αίμα.

Η Κόρτια έκλεισε την πόρτα του γραφείου και τράβηξε ένα πιστόλι μέσα από το φόρεμά της. Ενεργοβόλο ήταν, όχι θανατηφόρο, αλλά μπορούσε να αναισθητοποιήσει εύκολα, και το τράνταγμα που προκαλούσε δεν ήταν ευχάριστο. «Όποιος κάνει κι άλλες ανοησίες θα του ρίξω,» απείλησε ήρεμα η Κόρτια.

«Αυτό το κάθαρμα ήρθε μες στο σπίτι μας για να μας σκοτώσει!» μούγκρισε ο Νέλδουρ δείχνοντας τον Ριλάθιρ. «Εκεί είναι το όπλο του.» Έδειξε τώρα το πιστόλι που ήταν πεταμένο στη γωνία.

«Γιατί;» ρώτησε η Κόρτια.

Ο Νέλδουρ κοίταξε τη Χάνκαθιρ, που ήταν ακόμα γονατισμένη πλάι στον άντρα της. «Ξέρω για τις επαφές σου με τους αυτονομιστές,» του είπε εκείνη· «μπορείς να μιλήσεις ανοιχτά.»

«Δεν κρατά, ώστε, και πολλά μυστικά ο Ριλάθιρ,» παρατήρησε ο Νέλδουρ. «Το *Λέγε λίγα, κρύβε πολλά* δεν σημαίνει για σένα τίποτα, ε, Ριλάθιρ;»

«Δεν ξέρει η Κόρτια για τις συναναστροφές σου μαζί μου;» είπε εκείνος, ξέπνοα, καθώς ανασηκωνόταν.

«Αυτό δεν είναι το ίδιο!»

«Τότε, γιατί η Χάνκαθιρ να μην ξέρει για τις συναναστροφές μου μαζί σου;»

«Και μετά,» μούγκρισε ο Νέλδουρ, «απορούμε πώς κυκλοφορούν κάτι ελεεινές φήμες στους δρόμους τούτης της πόλης...»

«Εγώ δεν έχω μιλήσει σε κανέναν!» του είπε η Χάνκαθιρ, αγριοκοιτάζοντάς τον.

«Ή έτσι λες...»

«Δε λέω ψέματα.» Η Χάνκαθιρ βοήθησε τον Ριλάθιρ να σηκωθεί όρθιος.

«Ακόμα δεν καταλαβαίνω γιατί ο Ριλάθιρ ήρθε εδώ με τέτοιες προθέσεις,» είπε η Κόρτια.

«Γιατί ο άντρας σου μας πρόδωσε!» αποκρίθηκε εκείνος.

Η Κόρτια κοίταξε τον Νέλδουρ ερωτηματικά.

«Δε μπορείς να προδώσεις αυτούς που δεν είναι σύμμαχοί σου,» είπε ο Νέλδουρ στον Ριλάθιρ.

«Δεν είμαστε σύμμαχοι τώρα, ε;»

«Είχαμε απλώς *συνεργαστεί* ορισμένες φορές. Δεν–»

«Αφού έτσι το θέλεις, έτσι θα είναι. Όταν ξανασυναντηθούμε θα είμαστε εχθροί, Νέλδουρ. Ο στρατός της Κοινοπολιτείας έρχεται να πάρει την πόλη, και μη νομίζεις ότι θα είναι και πολύ επιεικής με τους προδότες – ειδικά αυτούς που βοήθησαν στο να αιχμαλωτιστεί ο Φύλακας. Τ'αδέλφια του είναι εξοργισμένα. Ευχαρίστως θα σε κρεμούσαν, εσένα και όλους τους καταραμένους αυτονομιστές φίλους σου.»

Ο Νέλδουρ ρουθούνισε. «Ας έρθουν να προσπαθήσουν, οι ψωριάρηδες λύκοι της Κοινοπολιτείας.»

«Να δούμε ώς πότε θα γελάς.»

Ο Ριλάθιρ βάδισε (αν και παραπατώντας λιγάκι) προς την πόρτα του γραφείου, και η Χάνκαθιρ πήγε μαζί του. Άνοιξαν και έφυγαν, ενώ η Κόρτια ακόμα είχε μια απορημένη έκφραση στο πρόσωπό της.

«Τι *ακριβώς* έγινε;» ρώτησε τον άντρα της, τώρα που ήταν μόνοι. «Τι εννοούσε ότι τους πρόδωσες;»

Ο Νέλδουρ σκούπισε το αίμα από το στόμα του με την ανάστροφη του χεριού του. «Ο ανώμαλος περίμενε ότι θα του έλεγα πως οι αυτονομιστές ενεδρεύουν στην Πόλη της Αέναης Νύχτας, και τώρα που αιχμαλωτίστηκε ο σπουδαίος Φύλακάς του τον πείραξε.»

Η Κόρτια συνοφρυώθηκε. «Πώς αιχμαλωτίστηκε; Πότε; Ούτε σε μένα το είπες... Μου κρατάς μυστικά τώρα, Νέλδουρ;»

«Θα σ'το έλεγα, μην αρπάζεσαι· το πρωί το πληροφορήθηκα.»

Η Κόρτια τον ατένιζε σαν να σκόπευε να τον δαγκώσει. Αλλά, τουλάχιστον, είχε κρύψει πάλι το πιστόλι της μες στο φόρεμά της.

«Μ'αρέσεις όταν αγριεύεις, λύκαινά μου,» είπε ο Νέλδουρ.

«Δεν αστειεύομαι.»

«Ούτε εγώ. Δείξε μου τα δόντια σου.»

Η Κόρτια δεν μπόρεσε παρά να χαμογελάσει λιγάκι. *Δείξε μου τα δόντια σου,* στην αργκό που είχαν μεταξύ τους, σήμαινε να γδυθεί. «Τα παιδιά κάτω περιμένουν νάρθεις για να τελειώσουμε το φαγητό.»

Ο Νέλδουρ ρουθούνισε. «Θάχουν φάει ώς τώρα, και το ξέρεις, τα λαίμαργα λυκάκια. Δείξε μου τα δόντια σου, γιατί ποιος ξέρει πόσο ακόμα θα είμαστε ζωντανοί. Αν και, σ'το υπόσχομαι, δε θα πεθάνουμε από το χέρι αυτού του λειψού σκύλου, του Ριλάθιρ.»

Η Κόρτια γέλασε. Τράβηξε τον σύρτη της πόρτας, και του έδειξε τα δόντια της. Ο Νέλδουρ την κοίταξε για μερικές στιγμές από πάνω ώς κάτω στο μεσημεριανό φως που περνούσε σαν κλέφτης από τις κουρτίνες, κι ύστερα την άρπαξε από τη μέση, σηκώνοντας τα γυμνά πόδια της από το πάτωμα και χώνοντας το πρόσωπό του ανάμεσα στους λόφους των γεμάτων μαστών της, ενώ εκείνη αγκάλιαζε το κεφάλι του.

Στο Σκοτεινό Παζάρι, οι εξεγερμένοι πολίτες είχαν ριχτεί στις περιπολίες των μαχητών του Βασιλείου σαν θύελλα· οι Χαρνώθιοι τρέπονταν σε φυγή, επάνω σε γιγαντόλυκους, επάνω σε οχήματα, ή πεζοί, ενώ αερώνυχες άφηναν τις θέσεις τους στις ταράτσες οικοδομημάτων και πετούσαν μακριά. Ο Εθέλδιρ, ο Πρόμαχος της Επανάστασης, ήταν μαζί με τους πολίτες και μαζί με αρκετούς από τους παλιούς επαναστάτες της Φάνρηβ: κι αυτό τούς εμψύχωνε όλους.

Εκτός από τους νομοταγείς ανθρώπους της πόλης (που τώρα είχαν γίνει λιγότερο νομοταγείς – τουλάχιστον, σε σχέση με τον Νόμο του Βασιλείου της Χάρνωθ), ο Εθέλδιρ είδε κι αρκετούς από τους κλέφτες της Συντεχνίας του Σκιερού Χεριού να συγκεντρώνονται για να ενισχύσουν την εξέγερση. Η παρουσία του, φυσικά, δεν είχε περάσει απαρατήρητη από αυτούς.

Μια κλέφτρα που γνώριζε από παλιά, που κάποτε ήταν ερωμένη του, τον πλησίασε και ρώτησε: «Τι κάνουμε τώρα, Πρόμαχε; Θα πάμε να πάρουμε και την υπόλοιπη πόλη;» Ήταν λιγνή, μικροκαμωμένη, γαλανόδερμη, με ξανθά μαλλιά, κοντά και όλο ουρές.

«Ελπίζω να μην έχετε τίποτα λεηλασίες στο νου σας...»

«Λεηλασίες; Για όνομα του Νούρκας!»

«Μη με δουλεύεις, Ήλναϊθ. Αν σας πιάσουν να λεηλατείτε–»

«Το ξέρεις ότι ποτέ δεν ‘λεηλατούμε’. Αλλά, με τέτοιες αναταραχές, είναι να μη μπουκάρεις σε κάνα αφύλαχτο σπίτι; Είναι να μη βάλεις το χέρι σου σε καμια τσέπη; Φυσική αντίδραση.» Ανασήκωσε τους ώμους, μειδιώντας. «Μη με κοιτάς έτσι· εγώ δεν θα κάνω τίποτα. Για τους άλλους λέω, όπως καταλαβαίνεις.» Και απομακρύνθηκε μες στον κόσμο.

Ο Εθέλδιρ ακριβώς αυτά τα πράγματα ήταν που φοβόταν. Όταν γίνονταν αναταραχές, πάντα είχαν και παράπλευρα αποτελέσματα. Και οι μερικές κλεψιές που θα έκανε η Συντεχνία του Σκιερού Χεριού ήταν το λιγότερο.

Άνοιξε το πορτοφόλι που είχε ψαρέψει από τη ζώνη της Ήλναϊθ, να δει τι είχε μέσα, ενώ καθόταν ακόμα στη σέλα του δίκυκλού του με τους τροχούς του οχήματος σταματημένους.

«Κάθαρμα! Αδελφέ του Ιουράσκε!»

Ο Εθέλδιρ γέλασε, βλέποντάς την να έρχεται ξανά, τρέχοντας, περνώντας μέσα από την πολυκοσμία, ευέλικτη σαν γάτα της πόλης.

«Μ’*έκλεψες!*»

«Μου χρωστούσες, ούτως ή άλλως.»

Η Ήλναϊθ άρπαξε το πορτοφόλι της από τα χέρια του. «Τίποτα δε σου χρωστάω. Να πας να ζητήσεις λεφτά από την Αιρετή σου, τώρα που κάνεις παρέα με πλούσιους!» του είπε, και χάθηκε πάλι μες στον κόσμο.

Ο Εθέλδιρ χαμογελούσε.

Μέσα στο πορτοφόλι της, το πρώτο πράγμα που είχε δει ήταν μια φωτογραφία του. Ήταν δυνατόν να ήταν ακόμα ερωτευμένη μαζί του; Όχι. Αποκλείεται. Τόσοι πολύ πιο νέοι και πολύ πιο όμορφοι κλέφτες τριγύριζαν στις στέγες της πόλης τούτες τις μέρες...

Έβαλε ξανά τους τροχούς του δίκυκλού του σε κίνηση, ακολουθώντας τη νεοσυγκροτημένη πολιτοφυλακή (αν μπορούσε να ονομαστεί έτσι) προς τις αποβάθρες του Σκοτεινού Παζαριού. Όταν έφτα-

σε εκεί, είδε πως δεν είχε απομείνει και πολλή Χαρνώθια αντίσταση. Οι μαχητές του Βασιλείου είχαν επικεντρωθεί στην άμυνα της πόλης από τις επιθέσεις στα βόρεια· δεν περίμεναν ότι θα γινόταν τέτοιος χαμός στο Σκοτεινό Παζάρι. Ορισμένα από τα πλοία σήκωναν τις άγκυρές τους κι έφευγαν: κάποιοι που μάλλον είχαν φοβηθεί ότι θα τους έκαναν κακό επειδή ήταν γνωστοί ως φίλοι των Χαρνώθιων.

Και δεν είχαν άδικο. Οι εξεγερμένοι πολίτες, πράγματι, πηδούσαν πάνω σε μερικά σκάφη προσπαθώντας να τα καταλάβουν, χτυπώντας τους φρουρούς και αιχμαλωτίζοντας τους ναύτες και τους αξιωματικούς.

Ο Εθέλδιρ, οδηγώντας το όχημά του κοντά στις προβλήτες, άρχισε να φωνάζει να πάψουν να επιτίθενται, να μην κάνουν κακό σε κανέναν, ν'αφήσουν να φύγουν όσους ήθελαν να φύγουν. «Είμαστε εδώ για να διώξουμε τους Χαρνώθιους κατακτητές – *τους κατακτητές* – όχι τους συμπολίτες μας! Οι έμποροι της Φάνρηβ είναι φίλοι μας! Είναι φίλοι μας με όποιους κι αν έχουν συνεργαστεί!»

Ξελαρυγγιάστηκε, ομολογουμένως, αλλά, τουλάχιστον, οι φωνές του έφεραν κάποιο αποτέλεσμα. Πολλές συμπλοκές σταμάτησαν· πολλές συμπλοκές που ήταν έτοιμες ν'αρχίσουν δεν άρχισαν· και όσοι είχαν καταλάβει σκάφη αποφάσισαν πως τελικά αυτό δεν ήταν καλή ιδέα – ούτε κλέφτες ήταν ούτε πειρατές – και πήδησαν έξω από τα καταστρώματα, αφήνοντας τα πληρώματα να κάνουν ό,τι ήθελαν. Αρκετά από τα πλοία εγκατέλειψαν τις αποβάθρες του Σκοτεινού Παζαριού, πηγαίνοντας είτε προς τα δυτικά, στις αποβάθρες του Μεσοπόταμου ή της Μεγάλης Αγοράς, είτε προς τα νότια, στις μικρές αποβάθρες του Ταριχευτή. Ανατολικά δεν έπλευσε κανένας, γιατί προς τα εκεί η Φάνρηβ τελείωνε, και προς τα εκεί, επίσης, υπήρχε κίνδυνος, όπως είχαν αναφέρει τα μέσα μαζικής πληροφόρησης της πόλης: ένας στόλος πλοίων της Κοινοπολιτείας βρισκόταν στον ποταμό Τίγρη.

Οι εξεγερμένοι πολίτες ζητωκραύγασαν, υψώνοντας όπλα στον αέρα, ανεβαίνοντας πάνω σε οχήματα, ανεβαίνοντας πάνω σε κιβώτια ή βαρέλια ή σκάλες. Νίκη! Νίκη! Το Σκοτεινό Παζάρι ήταν δικό τους!

Δεν καταλάβαιναν, αναρωτήθηκε ο Εθέλδιρ, ότι τώρα άρχιζαν τα δύσκολα;

Μερικοί το καταλάβαιναν, όμως. Οι παλιοί επαναστάτες. Οι οποίοι συσπειρώθηκαν γύρω από τον Πρόμαχο με αποφασισμένες όψεις στα πρόσωπά τους.

«Η Αρχόντισσα θα στείλει δυνάμεις εδώ, Εθέλδιρ...»

«Ναι. Γι'αυτό ας οργανώσουμε λιγάκι τούτο τον όχλο προτού τους θερίσουν.»

Στον Μεσοπόταμο, η κατάσταση δεν ήταν και πολύ διαφορετική, αν και ακόμα οι εξεγερμένοι πολίτες συγκρούονταν με τις περιπολίες των Χαρνώθιων προσπαθώντας να τους διώξουν. Οι αυτονομιστές είχαν επίσης παρουσιαστεί, και οι δικές τους επιθέσεις ήταν πολύ πιο άγριες και θανατηφόρες. Δεν προσπαθούν απλώς να *διώξουν* τους μαχητές της Χάρνωθ· τους πυροβολούσαν για να τους σκοτώσουν, τους πετούσαν χειροβομβίδες.

Η Ζιρίνα δεν βρισκόταν στους δρόμους όταν τα πράγματα αγρίεψαν· βρισκόταν μέσα στον Οίκο των Ξυλουργών, μαζί με τον Φέτανιρ αλ Μαρκάλαθ και μερικούς άλλους υποστηρικτές του Φύλακα. «Γιατί δε με ρώτησε εμένα κανείς;» θέλησε να μάθει όταν είχε έρθει. «Γιατί όλ' αυτά έγιναν τόσο ξαφνικά;»

«Γιατί να σε ρωτήσουμε, Ζιρίνα;» είχε αποκριθεί ο Φέτανιρ. «Ο Φύλακας ήδη μας κάλεσε να εξεγερθούμε. Αυτό που κάνουμε τον βοηθά να μπει πιο εύκολα στην πόλη – βοηθά η πολιορκία να τελειώσει πιο γρήγορα.»

«Νομίζαμε,» είπε ένας από τους άλλους, «ότι κι εσύ θα ξεσήκωνες τώρα τον κόσμο στο Υαλουργείο.»

Και πού να ξέρατε ότι ο Φύλακας είναι αιχμάλωτος των αυτονομιστών... Αλλά δεν τους είπε τίποτα, εκτός από: «Δεν είναι η κατάλληλη στιγμή για εξέγερση στο Υαλουργείο.»

Και μετά, περίμεναν να δουν πώς θα εξελίσσονταν τα πράγματα στον Μεσοπόταμο. Είχαν ενεργοποιημένα δύο τηλεπικοινωνιακά συστήματα και βρίσκονταν συνεχώς σε επαφή με διάφορους ανθρώπους στους δρόμους. Στο τέλος, οι ξεσηκωμένοι πολίτες κατέλαβαν όλες τις αποβάθρες. Και το ίδιο είχε συμβεί και στο Σκοτεινό Παζάρι, όπως έμαθαν από άλλους πληροφοριοδότες τους – από τα «*σίρκι'θ*» της Ζιρίνα. Οι πολίτες – με την αρχηγεία του Προμάχου Εθέλδιρ, μάλιστα – είχαν ολόκληρη τη συνοικία, και τις αποβάθρες, υπό τον έλεγχό τους.

Τα τηλεοπτικά κανάλια δεν έλεγαν τίποτα ακόμα· σιωπούσαν. Μονάχα ο ραδιοφωνικός σταθμός «*Η Φωνή των Λύκων*» ανέφερε κάποια πράγματα, αλλά μετά, απρόσμενα, το σήμα του χάθηκε, και κανένας μέσα στον Οίκο των Ξυλουργών δεν μπορούσε να το ξαναπιάσει.

«Οι πράκτορες της Αρχόντισσας,» είπε η Ζιρίνα.

Ένας άλλος γέλασε. «Μέχρι πότε μπορούν, όμως, ν'αποκρύπτουν κάτι τέτοιο; Η μισή βόρεια μεριά της Φάνρηβ είναι δική μας, τώρα!»

«Μπορεί ώς το βράδυ *ολόκληρη* η Φάνρηβ να είναι δική μας,» πρόσθεσε ένας άλλος. «Μπορεί ο Φύλακας να είναι μέσα!»

«Μη χαίρεστε τόσο γρήγορα,» τους συμβούλεψε η Ζιρίνα. «Η Αρχόντισσα δεν είναι καμια ανόητη. Ούτε ο Στρατηγός της.» *Και ο Φύλακας είναι στα χέρια αυτού του καριόλη, του Κάλνεντουρ. Γιατί η μάνα του τον έκανε; Δεν της έφτανε ο Εθέλδιρ;*

«Επίσης, μην ξεχνάμε πως δεν έχουμε ακόμα κατακτήσει ολόκληρο τον Μεσοπόταμο,» τόνισε ο Φέτανιρ, νηφάλια· «απλώς όλες τις *αποβάθρες* του.

»Και καλό θα ήταν τώρα να ειδοποιήσουμε τον Φύλακα για ό,τι έχουμε πετύχει. Δε χρειάζεται να περιμένουμε να νυχτώσει για να πάνε κάποιοι μέσω της Αέναης Νύχτας· δε μας ενδιαφέρει αν τύχει να υποκλέψουν την τηλεπικοινωνία μας οι Χαρνώθιοι.»

«Θα τον ειδοποιήσω εγώ τον Φύλακα,» δήλωσε η Ζιρίνα, βγάζοντας τον πομπό της. «Εντάξει;»

Ο Φέτανιρ ανασήκωσε τους ώμους. «Εντάξει.» Αν και την κοίταζε λίγο περίεργα.

Πολύ απότομη είσαι, ανόητη, μάλωσε τον εαυτό της. *Ίσως νάχει καταλάβει ότι κάτι τού κρύβεις.* Απομακρύνθηκε από εκεί όπου στέκονταν οι υπόλοιποι γύρω από ένα τραπέζι γεμάτο τηλεπικοινωνιακές συσκευές, οθόνες, και κονσόλες, και πάτησε μερικά πλήκτρα στον πομπό της, τον οποίο έφερε κοντά στ'αφτί της. Δεν ήθελε ν'ακούσει κανένας άλλος τίποτα.

«*Ποιος είναι;*» ρώτησε μια γυναικεία φωνή.

«Η Στρατηγός Μάρναλιθ;»

«*Ναι. Ποια είσαι; Δεν είσαι του στρατεύματος, σωστά;*» Κρότοι ακούγονταν πίσω από τη φωνή, πυροβολισμοί κι εκρήξεις.

«Η Ζιρίνα ωλ Φέρενερ είμαι. Σε καλώ για να σε ενημερώσω για την κατάσταση μέσα στα τείχη. Υποθέτω πως κανένας άλλος δεν το έχει κάνει πριν από εμένα· έχω δίκιο;»

«*Ναι. Τι συμβαίνει;*»

Η Ζιρίνα, ρίχνοντας μια ματιά πάνω απ'τον ώμο της, στους άλλους, και βλέποντάς τους απασχολημένους, της είπε.

Προτού τελειώσει, όμως, ο Φέτανιρ τη διέκοψε: «Ζιρίνα! Μόλις το μάθαμε. Άκου τι γίνεται στον Νυκτόκηπο.»

«Τι γίνεται;» Εξακολουθούσε να έχει τον πομπό ανοιχτό κοντά στ'αφτί της, ώστε ν'ακούει και η Μάρναλιθ.

«Κάποιοι πολίτες εξεγέρθηκαν, έχοντας μάλλον πληροφορηθεί για τους ξεσηκωμούς στον Μεσοπόταμο και στο Σκοτεινό Παζάρι, αλλά βρήκαν αντίσταση – όχι από μαχητές της Χάρνωθ – από *άλλους πολίτες,* που αρχηγός τους είναι η Χαρκάνιθ αλ Σάρεθουν, η αδελφή του Κασλάριν! Τους διέλυσαν και κατευθύνονται τώρα προς το Σκοτεινό Παζάρι–»

«Ποιοι; Οι πολίτες που υποστηρίζουν τους Χαρνώθιους;»

«Ναι. Με τη Χαρκάνιθ για αρχηγό τους.»

Ο Ιουράσκε έβαλε την ουρά του στον κώλο μας, σκέφτηκε η Ζιρίνα, η οποία γενικά δεν σκεφτόταν με τέτοιες εκφράσεις που τις χρησιμοποιούσαν αλήτες και ρεμάλια. Αλλά τώρα, μ'αυτή την οργή των θεών που είχε πέσει πάνω στην πόλη, όπως κι αν σκεφτόταν κανείς λίγο ήταν, νόμιζε.

Ρώτησε τη Μάρναλιθ: «Ακούς;»

«*Ακούω. Αλλά δεν μπορώ να κάνω τίποτα για να βοηθήσω, όπως καταλαβαίνεις.*»

«Δεν το είπα για να ζητήσω βοήθεια.»

Ο Κάλνεντουρ ήταν ευχαριστημένος από τα νέα που μάθαινε.

«Τα πάντα πάνε σύμφωνα με το σχέδιό μας,» είπε στους αυτονομιστές που κάθονταν γύρω του, στο καινούργιο άντρο τους.

Δικοί του άνθρωποι ήταν, φυσικά, αυτοί που είχαν ξεκινήσει τις εξεγέρσεις μέσα στην πόλη, ακόμα κι αν οι υποστηρικτές του Φύλακα νόμιζαν πως η ιδέα ήταν *δική τους*.

«Σύντομα,» συνέχισε ο Κάλνεντουρ, «και η Κοινοπολιτεία και το Βασίλειο θα έχουν εξουθενωθεί, θα έχουν αλληλοκομματιαστεί... και

τότε θα είναι η ώρα να κινηθούμε. Για να ελευθερώσουμε την πόλη. Και να την *κρατήσουμε* ελεύθερη.»

18

Η Επίθεση του Στρατηγού· Δαίμονες στον Μεσοπόταμο· Επιδρομείς στον Νυκτόκηπο· Διπλωματική Παρέμβαση· Συνάντηση Κάτω από τους Δρόμους

Μέσα στην Αίθουσα του Φύλακα αναστάτωση επικρατούσε, καθώς έρχονταν νέα για τους ξεσηκωμούς στην πόλη.

«Σου είχα πει, Αρχόντισσά μου, ότι κάποια πρόσωπα έπρεπε προ πολλού να φύγουν από τη μέση!» είπε ο Στρατηγός Σέλιρ αλ Σίριλναθ. «Είναι κακοποιά στοιχεία, και επικίνδυνα. Κι ορίστε τώρα τι συμβαίνει: ο Εθέλδιρ ωλ Σαρέλκεμ κάνει εξέγερση στο Σκοτεινό Παζάρι!»

«Στον Μεσοπόταμο, όμως, δεν είναι ο Εθέλδιρ,» παρατήρησε η Ολέρια.

«Τι σημασία έχει αυτό; Σημαίνει ότι δεν είναι επικίνδυνος;»

Η Κέσριμιθ τού είπε: «Άσε τα τι έπρεπε να είχε γίνει, Στρατηγέ· αυτά εύκολα τα παρατηρεί κανείς εκ των υστέρων. Τι προτείνεις να κάνουμε *τώρα;*»

«Να τους διαλύσουμε, ασφαλώς, Αρχόντισσά μου. Με στρατό. Δε μπορούν μερικοί πολίτες, οσοδήποτε καλά οπλισμένοι, να αντισταθούν στον στρατό του Βασιλείου της Χάρνωθ. Και, επιπλέον, να εκτελέσουμε όλους τους αρχηγούς αυτών των εξεγέρσεων που θα καταφέρουμε να αιχμαλωτίσουμε.»

«Αν ο στρατός μας στραφεί εναντίον των εξεγερμένων πολιτών, Στρατηγέ, τι θα γίνει με τον Φύλακα που μας επιτίθεται από τα βόρεια;»

«Δεν είναι ολόκληρος ο στρατός απασχολημένος στα βόρεια τείχη, Αρχόντισσά μου, ούτε στις ναυμαχίες που γίνονται ανοιχτά του λιμανιού. Αυτοί που θα στείλουμε θα είναι υπεραρκετοί για να επιβάλουν την τάξη.»

«Καλώς, Στρατηγέ,» αποκρίθηκε η Κέσριμιθ· «το αφήνω στα χέρια σου. Θα προσπαθήσεις, όμως, να έχουμε όσο το δυνατόν λιγότερους θανάτους.»

«Όπως επιθυμείς, Αρχόντισσά μου.»

Μαχητές της Χάρνωθ και οχήματα βγήκαν από τους στρατώνες για να κινηθούν στους δρόμους της Φάνρηβ, ενώ από πάνω τους αερώνυχες πετούσαν. Έφυγαν από την Εκβολή – τη συνοικία νοτιοανατολικά του Μεγάρου των Φυλάκων η οποία ήταν οικοδομημένη εκεί όπου ο ποταμός Τίγρης συναντούσε τη θάλασσα – και κατευθύνθηκαν προς τον Μεσοπόταμο καθώς το μεσημέρι πλησίαζε. Ο Στρατηγός Σέλιρ αλ Σίριλναθ ήταν μαζί τους, μέσα σ'ένα άρμα με δύο πελώριους πισινούς τροχούς και τέσσερις πολύ μικρότερους μπροστινούς. Η οπίσθια μεριά του ήταν πιο ψηλή από την εμπρόσθια, κι επάνω της υπήρχε ένας περιστρεφόμενος πύργος με δύο πυροβόλα.

Φτάνοντας στον Μεσοπόταμο, δύο από τα οχήματα του Χαρνώθιου στρατού άλλαξαν μορφή, καθώς ήταν μεταβαλλόμενα. Οι τροχοί τους εξαφανίστηκαν και μακριά πόδια ξεδιπλώθηκαν από κάτω τους, τα οποία τα έκαναν να φτάνουν ώς τον τέταρτο όροφο πολυκατοικίας. Στην από κάτω μεριά τους, επίσης, πυροβόλα είχαν παρουσιαστεί. Βάδιζαν σαν τετράποδοι μεταλλικοί γίγαντες, κατοπτεύοντας και χτυπώντας προς κάθε κατεύθυνση.

Οι εξεγερμένοι πολίτες του Μεσοπόταμου πανικοβλήθηκαν, και η πρώτη τους αντίδραση ήταν να υποχωρήσουν ενώ τα πυρά των Χαρνώθιων τούς καταδίωκαν.

Ο Στρατηγός Σέλιρ αλ Σίριλναθ, μιλώντας μέσω μεγαφώνου, τους προέτρεπε να ρίξουν όλα τους τα όπλα και να επιστρέψουν ειρηνικά στα σπίτια τους, να λήξει αυτή η αναστάτωση, αλλιώς πολλοί θα έχαναν τη ζωή τους.

Τα λόγια του, τα οποία επαναλάμβανε κάθε τόσο, είχαν αρχίσει να φέρνουν αποτέλεσμα καθώς ο Χαρνώθιος στρατός πήγαινε ολοένα και πιο βαθιά μέσα στον Μεσοπόταμο, πολεμώντας τους εξεγερμένους όπου τους έβρισκε – πυροβολώντας ανελέητα όσους τολμούσαν να προβάλουν αντίσταση και καταδιώκοντας με πυρά όσους υποχωρούσαν. Σταθμευμένα οχήματα διαλύονταν, πόρτες και παράθυρα έσπαγαν, κάποιοι τοίχοι γέμιζαν τρύπες ή ρωγμές, κάποιοι τοίχοι

γκρεμίζονταν. Τα αγριεμένα αλυχτήματα γιγαντόλυκων αντηχούσαν, τα χρεμετίσματα αλόγων, τα ουρλιαχτά ανθρώπων.

Και ο Στρατηγός έβλεπε ότι η νίκη του δεν ήταν μακριά· οι ξεσηκωμένοι πολίτες δεν είχαν ούτε το σθένος ούτε τα μέσα για να αντισταθούν: πετούσαν τα όπλα τους μες στη μέση των δρόμων κι έτρεχαν να χωθούν στα σπίτια τους.

Τότε, όμως, ήταν που τα πράγματα αγρίεψαν για τους Χαρνώθιους.

Από διάφορες μεριές, συγχρονισμένα, οι αυτονομιστές τούς επιτέθηκαν, εκτοξεύοντας βόμβες και πυροβολώντας, προκαλώντας χάος ανάμεσα στους μαχητές τους και σοβαρές ζημιές στα οχήματά τους. Τρεις αυτονομιστές πήδησαν, από την ταράτσα μιας πολυκατοικίας, πάνω στον έναν από τους μεταλλικούς γίγαντες και, πιασμένοι εκεί σαν ακροβάτες, πυροβόλησαν από τα στενά παράθυρα τους μαχητές στο εσωτερικό του. Μετά κόλλησαν βόμβες επάνω του και πήδησαν μακριά, από δω κι από κει, σε μπαλκόνια και ταράτσες. Πίσω τους η έκρηξη τράνταξε ολόκληρο το οικοδομικό τετράγωνο. Ο μεταλλικός γίγαντας, τυλιγμένος σε καπνούς και φλόγες, παραπάτησε κι έπεσε, κοπανώντας σε μια πολυκατοικία, διαλύοντας ένα μπαλκόνι και πολλά τζάμια και μπαλκονόπορτες. Ύστερα, σωριάστηκε στον δρόμο μ'έναν κρότο που πρέπει ν'αντήχησε από τη μια άκρη του Μεσοπόταμου ώς την άλλη. Οι μαχητές του Βασιλείου είχαν ήδη τρέξει να απομακρυνθούν για να μην πλακωθούν από το μηχάνημα.

Ο Στρατηγός πρόσταζε, μέσω πομπού, να αποκλείσουν τους εχθρούς και να τους σκοτώσουν, να μην τους αφήσουν να φύγουν! «Μην παίρνετε αιχμαλώτους!» είπε. «Είναι αυτονομιστές και αναρχικοί· εξολοθρεύστε τους ώς τον τελευταίο!»

Αλλά οι αυτονομιστές γνώριζαν καλά τους δρόμους και τα σοκάκια του Μεσοπόταμου, καθώς και τους υπονόμους και τα άλλα υπόγειά του, και τα περάσματα που διαγράφονταν επάνω στις οροφές και στα μπαλκόνια και στις ταράτσες. Δεν ήταν εύκολο οι Χαρνώθιοι να τους αποκλείσουν· έτρεχαν και πηδούσαν σαν δαιμονισμένα πνεύματα της πόλης που προσπαθούσαν να ανταγωνιστούν τα *σίρκι'θ*. Μόνο οι αερώνυχες είχαν κάποιες πιθανότητες να τους εντοπίσουν, καθώς και ο τελευταίος μεταλλικός γίγαντας που βάδιζε πάνω σε πανύψηλα πόδια.

Και από τα δύο αυτά προβλήματα, όμως, οι αυτονομιστές φρόντισαν γρήγορα να απαλλαγούν. Πυροβολούσαν τους αερώνυχες από ψηλά μέρη, εύκολα καταστρέφοντάς τους, ενώ κατάφεραν να τυλίξουν χοντρές αλυσίδες γύρω από τα πόδια του μεταλλικού γίγαντα και να τον σωριάσουν προτού προλάβει να μεταμορφωθεί σε όχημα με τροχούς. Το τελευταίο πραγματοποιήθηκε με τη βοήθεια δύο αντικριστών πολυκατοικιών. Κάποιοι αυτονομιστές ήταν στην οροφή της μίας πολυκατοικίας, κάποιοι σ' ένα μπαλκόνι της άλλης. Η κάθε ομάδα, χρησιμοποιώντας μια μεγάλη βαλλίστρα, εκτόξευσε ένα βέλος προς την άλλη ομάδα. Επάνω στο βέλος ήταν πιασμένη η άκρη μιας χοντρής αλυσίδας, ενώ η δεύτερη άκρη της ήταν πιασμένη σ' έναν τοίχο πίσω από τους αυτονομιστές. Όταν το βέλος των συντρόφων τους έπεσε κοντά τους, το αποσυνέδεσαν από την αλυσίδα και την έπιασαν κι αυτήν στον τοίχο. Και όλ' αυτά έγιναν τη στιγμή που ο μεταλλικός γίγαντας περνούσε ανάμεσα από τις δύο πολυκατοικίες, με αποτέλεσμα τα πόδια του να μπλεχτούν στις αλυσίδες...

Οι αυτονομιστές, ύστερα, εξαφανίστηκαν τόσο απρόσμενα όσο είχαν εμφανιστεί.

Μάλιστα, η εξαφάνισή τους παραξένεψε τον Στρατηγό Σέλιρ αλ Σίριλναθ, ο οποίος υποπτευόταν παγίδα και έδωσε διαταγή στους μαχητές του να κινούνται προσεχτικά. Καμία παγίδα, όμως, δεν συνάντησαν, ενώ η καθυστέρησή τους έδωσε χρόνο στους εξεγερμένους πολίτες, που είχαν αναθαρρήσει μετά την επίθεση των αυτονομιστών, να οργανωθούν ξανά. Και τώρα καλύτερα από πριν, με τη βοήθεια αρκετών πρώην επαναστατών που βρίσκονταν ανάμεσά τους.

Η Ζιρίνα ήταν ακόμα στον Οίκο των Ξυλουργών και μάθαινε τι συνέβαινε μέσω των τηλεπικοινωνιακών συστημάτων, μαζί με τον Φέτανιρ και τους άλλους υποστηρικτές του Φύλακα. Ήταν ενήμεροι της κατάστασης στους δρόμους του Μεσοπόταμου, ενώ, φυσικά, οι ήχοι από τις συγκρούσεις έφταναν ώς εδώ.

Η Ζιρίνα αναρωτήθηκε μήπως τώρα θα ήταν μια καλή στιγμή να πάρει τη Μαύρη Γούνα και να φύγει. Αλλά, μετά, άκουσε ότι οι εξεγερμένοι πολίτες είχαν καταφέρει να ανακόψουν την πορεία του στρατού της Χάρνωθ.

Στο Σκοτεινό Παζάρι, οι εξεγερμένοι πολίτες δεν δέχτηκαν επίθεση από στρατεύματα του Βασιλείου αλλά από άλλους πολίτες που υποστήριζαν τη Χάρνωθ και που έρχονταν από τον Νυκτόκηπο, με τη Χαρκάνιθ αλ Σάρεθουν ως αρχηγό τους, την Αιρετή της Συντεχνίας των Αγροτών, η οποία ήταν εκπαιδευμένη πολεμίστρια και πολύ ικανή στη μάχη. Εδώ και χρόνια ήταν σωματοφύλακας του αδελφού της, Κασλάριν ωλ Μάρατεκ.

Του Εθέλδιρ δεν του άρεσε καθόλου αυτό. Πολίτες της Φάνρηβ δεν έπρεπε να χτυπιούνται με πολίτες της Φάνρηβ. Μα δεν έμοιαζε να μπορεί να βρει κανέναν τρόπο για να το αποφύγει. Οι άνθρωποι από τον Νυκτόκηπο είχαν έρθει στο Σκοτεινό Παζάρι σαν εισβολείς, σαν επιδρομείς, πυροβολώντας και κοπανώντας όποιον έβλεπαν να κρατά όπλο ή να συμμετέχει ενεργά στην εξέγερση, ενώ πρόσταζαν τους πάντες να πάνε στα σπίτια τους. Η απάντηση που έλαβαν δεν ήταν ευγενική· ήταν παρόμοια με τον δικό τους χαιρετισμό: πυροβολισμοί και χτυπήματα. Οι συγκρούσεις ήταν σαν εφιάλτης μέσα στους δρόμους του Σκοτεινού Παζαριού. Ο Εθέλδιρ δεν θυμόταν ούτε κατά τον τελευταίο πόλεμο της Επανάστασης να είχαν γίνει τέτοια πράγματα. *Τώρα είμαστε διαιρεμένοι· τότε δεν ήμασταν.*

«Γυρίστε στον Νυκτόκηπο!» φώναξε στους επιδρομείς (γιατί με τέτοιους έμοιαζαν), καθώς οδηγούσε το δίκυκλό του, ρίχνοντας πιστολιές στον αέρα. «Γυρίστε στον Νυκτόκηπο – δεν έχετε δουλειά εδώ! Η Αρχόντισσα δεν σας πληρώνει για μισθοφόρους της – μη χαραμίζετε τις ζωές σας γι'αυτήν!»

Αλλά δεν ήταν τόσο εύκολο να τους αλλάξει γνώμη. Η Θορμάνκου είχε στα χέρια της το μυαλό τους και φυσούσε επάνω του με την οργισμένη ανάσα της.

Ο Εθέλδιρ απομακρύνθηκε δύο, τρεις, τέσσερις φορές από τους επιδρομείς, κυνηγημένος από τα πυρά τους κι από βρισιές και προσβολές: *Προδότη! Καταστροφέα της πόλης! Σκυλί της Κοινοπολιτείας!*

Ο Εθέλδιρ σκέφτηκε: *Και να φανταστείς ότι κάποτε πολεμούσαμε για να ελευθερώσουμε αυτούς τους καριόληδες από τους Παντοκρατορικούς... Στο Πεινασμένο Σκοτάδι όλοι τους!* Την τελευταία φορά που τον έβριζαν και του φώναζαν απειλές και κατάρες, οδήγησε το δίκυκλό του καταπάνω τους, σκορπίζοντάς τους, και πυροβόλησε έναν απ'αυτούς στα πόδια, ενώ περνώντας δίπλα από μια σπαθοφό-

ρο την κοπάνησε στο κεφάλι με τη γροθιά του, σωριάζοντάς την αναίσθητη.

Κατευθύνθηκε στο σπίτι του και, κατεβαίνοντας από το όχημά του, ξεκλείδωσε την εξώπορτα. Κανένας δεν ήταν στο καθιστικό. «Μάλμεντιρ!» φώναξε. «Λαρβάκι! Ναλτάμα!»

Οι τρεις τους κατέβηκαν από τη σκάλα που οδηγούσε στον όροφο.

«Για λίγο νόμιζα ότι είχατε φύγει, ή ότι κάτι σάς είχε συμβεί,» τους είπε.

«Γιατί είσαι εδώ;» ρώτησε η Μάλμεντιρ. «Τι γίνεται στους δρόμους; Πολίτες χτυπιούνται με πολίτες;» Προφανώς, παρακολουθούσαν τους δρόμους γύρω από το σπίτι από τα παράθυρα του ορόφου.

«Ναι. Κάποιοι υποστηρίζουν τους Χαρνώθιους. Η Χαρκάνιθ τούς οδηγεί, η Αιρετή της Συντεχνίας των Αγροτών. Τους έφερε εδώ από τον Νυκτόκηπο.»

«Προδότες;» είπε η Ναλτάμα'χοκ. «*Γιατί,* Εθέλδιρ; Γιατί είναι εναντίον του Οίκου των Φυλάκων;»

«Εκείνοι δεν θεωρούν τους εαυτούς τους προδότες· δεν βλέπουν τα πράγματα όπως εμείς. Θεωρούν *εμάς* προδότες.»

«Αυτό είναι τρελό. Εσείς ζητάτε την ελευθ–»

«Πιστεύουν ότι η Κοινοπολιτεία θα κάνει κακό στην πόλη. Πιστεύουν ότι υπάρχει καλύτερη ευημερία όσο οι Χαρνώθιοι είναι εδώ. Ή πιστεύουν ότι, αν η Κοινοπολιτεία έρθει, μεγάλος πόλεμος θ'ακολουθήσει με το Βασίλειο της Χάρνωθ, ο οποίος θα μας βλάψει όλους.»

«Και ίσως νάχουν δίκιο σ'αυτό το τελευταίο,» είπε η Μάλμεντιρ. «Ωστόσο, ακόμα κι έτσι, πώς είναι δυνατόν να θέλουν δυνάστες από πάνω τους;»

«Δεν είπα ότι συμφωνώ μαζί τους,» αποκρίθηκε ο Εθέλδιρ.

«Γιατί είσαι εδώ;»

«Απλά ήθελα να δω αν είστε καλά. Να *μείνετε* εδώ, εντάξει; Μην πάτε πουθενά.»

«Κι αν αυτοί οι παλαβοί προσπαθήσουν να εισβάλουν στο σπίτι;» ρώτησε η Μάλμεντιρ.

«Μέχρι στιγμής δεν έχω δει να εισβάλλουν σε σπίτια απ'όπου κανένας δεν τους πυροβολεί.»

«Να φροντίσουμε να μην τους πυροβολήσουμε, δηλαδή...»

«Ναι, δεν θα το πρότεινα.»

Ο Εθέλδιρ βγήκε από την εξώπορτα, που είχε αφήσει ανοιχτή, και καβάλησε ξανά το δίκυκλό του.
«Να προσέχεις,» του φώναξε η Ναλτάμα'χοκ, προτού εκείνος βάλει τους τροχούς του σε κίνηση και φύγει.

Ο Άλφεντουρ παρακολουθούσε τις συμπλοκές στο Σκοτεινό Παζάρι από την ταράτσα του *Καταφύγιου,* μαζί με τον Θάλβακιρ. Είχε δει τους εξεγερμένους να διώχνουν τις περιπολίες των μαχητών της Χάρνωθ, είχε δει λυκοκαβαλάρηδες και πεζούς να τρέχουν να απομακρυνθούν επάνω στην Οδό των Ξένων· είχε δει τους πολίτες να καταλαμβάνουν τις αποβάθρες, και κάμποσα πλοία να φεύγουν από εκεί, πηγαίνοντας σε άλλες προβλήτες του ποταμού Τίγρη.
Αυτό που έβλεπε τώρα, όμως, δεν έβγαζε νόημα. «Τι συμβαίνει, Θάλβακιρ; Πολίτες συγκρούονται με πολίτες;»
«Έτσι νομίζω κι εγώ, Άλφεντουρ. Προφανώς, δεν υπάρχουν μόνο φανατικοί του Φύλακα μέσα στην πόλη αλλά και φανατικοί του Βασιλείου της Χάρνωθ. Έπρεπε να είχαμε φύγει προ πολλού· δεν έχουμε πια θέση εδώ.»
«Και ν'αφήσουμε πίσω την Αζουρίτα και τη Ζέρκιλιθ;»
«Όχι. Ποτέ. Αναρωτιέμαι, όμως, πώς θα καταφέρουμε να τις βρούμε μέσα σ'αυτό το χάος... το οποίο έχω την αίσθηση – και μακάρι να κάνω λάθος – ότι θα χειροτερέψει.»
Ο Άλφεντουρ ένιωσε την παρόρμηση να καλέσει με τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του τον Εθέλδιρ. Υπήρχε περίπτωση, άραγε, οι πράκτορες της Αρχόντισσας να παρακολουθούν τώρα τις τηλεπικοινωνίες τους; Είχε σημασία ακόμα κι αν τις παρακολουθούσαν; Ο Άλφεντουρ ήθελε απλά να μάθει τι ακριβώς συνέβαινε. Και ήταν βέβαιος πως ο Εθέλδιρ θα ήταν μπλεγμένος σ'αυτή την εξέγερση· δεν μπορεί ο πρώην Πρόμαχος της Επανάστασης να είχε μείνει έξω.
Ας το κάνω.
Ο Άλφεντουρ έβγαλε τον πομπό μέσα από την κάπα του και κάλεσε τον Εθέλδιρ. Εκείνος αμέσως απάντησε, και πίσω από το *Ναι;* του ακούγονταν πυροβολισμοί και φωνές.
«Ο Άλφεντουρ της Νάζρηβ είμαι. Τι συμβαίνει, Εθέλδιρ; Τι γίνεται στο Σκοτεινό Παζάρι;»
«*Δε θα σ'αρέσει αυτό που θ'ακούσεις.*»

«Πες το μου, όμως.» Απορούσε τι μπορεί να εννοούσε ο παλιός επαναστάτης.

«*Ξέρεις ποιοι μας επιτίθενται; Πολίτες από τον Νυκτόκηπο–*»

«Τον Νυκτόκηπο; Νόμιζα ότι ήταν από το Σκοτεινό Παζάρι: κάποιοι που είναι εναντίον του Φύλακα.»

«*Δεν είναι από το Σκοτεινό Παζάρι· από τον Νυκτόκηπο είναι. Και η Χαρκάνιθ, η Αιρετή, τους οδηγεί.*»

«Θεοί...» μουρμούρισε ο Άλφεντουρ. Τι είχε πάθει αυτή η γυναίκα; Είχε παραφρονήσει από τον θάνατο του Κασλάριν;

«*Να σε ρωτήσω κάτι, Άλφεντουρ;*»

«Ναι.»

«*Την ξέρεις καλά; Όπως ήξερες τον αδελφό της;*»

«Όχι, όχι όπως ήξερα τον αδελφό της. Αλλά δεν μου είναι και άγνωστη.»

«*Εμένα,*» είπε ο Εθέλδιρ, «*μου είναι άγνωστη, ουσιαστικά. Νομίζεις ότι θα μπορούσες να της μιλήσεις για να μαζέψει τους... συνειδητοποιημένους πολίτες της;*»

Οι αυτονομιστές είχαν προκαλέσει αρκετές ζημιές και απώλειες στους μαχητές της Χάρνωθ, αλλά αυτοί εξακολουθούσαν να είναι ισχυρότεροι από τους εξεγερμένους πολίτες του Μεσοπόταμου, πράγμα που φάνηκε περίτρανα όταν άρχισαν να μην υπολογίζουν τίποτα: ούτε οικοδομήματα ούτε οχήματα ούτε ζωές ανθρώπων ή θηρίων. Διέλυαν τα πάντα στο πέρασμά τους, με σκοπό να καταβάλουν τις φλογισμένες ψυχές των ξεσηκωμένων πολιτών και να τους κάνουν να σταματήσουν. Κι αν δεν το κατόρθωναν αυτό, μάλλον θα τους σκότωναν όλους στο τέλος, προκειμένου να επαναφέρουν την τάξη του Βασιλείου στη συνοικία και να πάρουν τις αποβάθρες υπό τον έλεγχό τους.

Μέσα στον Οίκο των Ξυλουργών, η Ζιρίνα, πιάνοντας την κάπα της από την καρέκλα όπου την είχε αφήσει και ρίχνοντάς την στους ώμους, είπε στον Φέτανιρ και τους άλλους: «Πείτε στον κόσμο να υποχωρήσει, να πετάξει τα όπλα, να πάει στα σπίτια του και να μείνει εκεί–»

«Δεν εξαρτάται μόνο από εμάς,» αποκρίθηκε ένας.

«Θα σκοτωθούν όλοι τους· δεν το βλέπετε; Όλο αναφορές για καταστροφές και θανάτους έχουμε. Πείτε τους να πάψουν τον αγώνα· οι Χαρνώθιοι είναι αδίστακτοι.»

«Ίσως, όμως, τελικά να λυγίσουν,» είπε ένας άλλος.

Η Ζιρίνα στράφηκε αποκλειστικά στον Φέτανιρ. «Μη μου πεις ότι κι εσύ είσαι ανόητος σαν αυτούς! Ζήτα τους να παρατήσουν τον αγώνα, Φέτανιρ. Θέλεις να τους δεις να πεθαίνουν;»

Ο Φέτανιρ αναστέναξε. Πάτησε ένα κουμπί σ'ένα τηλεπικοινωνιακό σύστημα και, μιλώντας σ'ένα μικρόφωνο, είπε να σταματήσουν να χτυπάνε τους Χαρνώθιους, να εγκαταλείψουν τη μάχη και να επιστρέψουν στα σπίτια τους. Να επιστρέψουν στα σπίτια τους.

Όταν άφησε το μικρόφωνο παραδίπλα, είπε στη Ζιρίνα: «Δεν εξαρτάται, όμως, αποκλειστικά από εμένα αν θα υπακούσουν. Δεν είμαι στρατηγός τους. Ο ξεσηκωμός δεν έγινε από έναν μόνο άνθρωπο.»

«Τότε,» αποκρίθηκε η Ζιρίνα, έχοντας προ πολλού δέσει την κάπα της, «καλύτερα να φύγετε όλοι από εδώ· γιατί σύντομα οι Χαρνώθιοι θα έρθουν στον Οίκο των Ξυλουργών, και δεν υπάρχει αμφιβολία πως θα ξέρουν για τον ρόλο που παίξατε στην εξέγερση.»

Ο Φέτανιρ κούνησε το κεφάλι. «Δε μπορώ να φύγω, Ζιρίνα· θα ήταν προδοσία.»

«Μην είσαι ξεροκέφαλος. Αν σε σκοτώσουν, ο επόμενος Αιρετός της Συντεχνίας των Ξυλουργών μπορεί να είναι δικός τους άνθρωπος. Σκέψου το.»

Η Ζιρίνα έφυγε από την αίθουσα με τα τηλεπικοινωνιακά συστήματα, κατευθυνόμενη, με βιαστικά βήματα, προς την αυλή όπου είχε αφήσει τη Μαύρη Γούνα. Η γιγαντολύκαινα την περίμενε ανήσυχα, κοντά σε άλλους τρεις γιγαντόλυκους που βρίσκονταν εκεί. Ένας από αυτούς φαινόταν να θέλει να πλησιάσει τη Μαύρη Γούνα, ερωτικά ίσως, αλλά εκείνη τον έδιωχνε δείχνοντάς του τα δόντια της.

Η Ζιρίνα απομάκρυνε τον περίεργο γιγαντόλυκο, με μια ξαφνική χειρονομία που τον έκανε να μαζευτεί, και καβάλησε σβέλτα τη Μαύρη Γούνα πιάνοντας τα ηνία της. «Πάμε,» είπε, και την καθοδήγησε προς την πύλη της αυλής. Άνοιξε την πύλη και βγήκε από τον Οίκο των Ξυλουργών, αρχίζοντας να κινείται με προσοχή αλλά όχι αργά μέσα στους δρόμους του Μεσοπόταμου, προς τα ανατολικά, προς τη Γέφυρα του Τίγρη, απ'όπου είχε έρθει. Γιατί, απ'ό,τι είχε

καταλάβει, ο στρατός της Χάρνωθ είχε μπει στον Μεσοπόταμο από τα δυτικά, επομένως καλό ήταν ν'αποφύγει εκείνες τις γειτονιές.

Ωστόσο, η πορεία της δεν έμελλε να είναι δίχως εμπόδια. Έχοντας ξεμακρύνει από τον Οίκο των Ξυλουργών, πολύ σύντομα μια ομάδα μαχητών της Χάρνωθ, αποτελούμενη από πεζούς και λυκοκαβαλάρηδες, της φώναξε να σταματήσει. Και αποκλείεται να την είχαν αναγνωρίσει· η Ζιρίνα είχε την κουκούλα της κάπας της σηκωμένη και φορούσε ασημόχρωμα γυαλιά. Τους αγνόησε, βάζοντας τη Μαύρη Γούνα να τρέξει πιο γρήγορα. Ελπίζοντας πως δεν θα έμπαιναν στον κόπο να καταδιώξουν μια μοναχική λυκοκαβαλάρισσα.

Φρούδη ελπίδα. Οι Χαρνώθιοι λυκοκαβαλάρηδες άρχισαν να την κυνηγάνε, πυροβολώντας κάπου-κάπου κιόλας με τις οπλολόγχες τους. Κι ένα δίκυκλο με δύο Χαρνώθιους πολεμιστές επάνω δεν άργησε να βρεθεί επίσης στο κατόπι της.

Γιατί μου τυχαίνουν τέτοιες μαλακίες; σκέφτηκε η Ζιρίνα, σκυμμένη πάνω στη ράχη της Μαύρης Γούνας. *Μ'έχει βάλει στο μάτι ο Ιουράσκε;* Τραβώντας το πιστόλι από τη ζώνη της, στράφηκε ρίχνοντας μία, δύο, τρεις ριπές πίσω της. Δε νόμιζε ότι πέτυχε κανέναν αλλά σίγουρα θα τους τρόμαξε λιγάκι. Σωστά;

Δεν έπαψαν, πάντως, να την κυνηγάνε.

Και το δίκυκλο την πλησίαζε επικίνδυνα· ήταν πολύ πιο γρήγορο από τη Μαύρη Γούνα...

Όταν είχε έρθει πλάι της – και η πολεμίστρια που καθόταν πίσω από τον οδηγό ύψωνε το πιστόλι της προς τη Ζιρίνα φωνάζοντας *Σταμάτα!* – κάποιοι πετάχτηκαν από δεξιά κι αριστερά επιτιθέμενοι στους Χαρνώθιους. Η πολεμίστρια χτυπήθηκε από ένα στροβιλιζόμενο ξύλο κι έπεσε από τη σέλα του δίκυκλου· ο οδηγός τραυματίστηκε στο χέρι από σφαίρα, και το όχημα έχασε την πορεία του. Η Ζιρίνα είδε εξεγερμένους πολίτες να έχουν έρθει, κραδαίνοντας ό,τι όπλα μπορούσε κανείς να φανταστεί: από τουφέκια και πιστόλια μέχρι σπαθιά και τσεκούρια, μέχρι καρέκλες, ρόπαλα, καδρόνια.

«Ευχαριστώ!» τους φώναξε καθώς περνούσε γρήγορα ανάμεσά τους. «Ευχαριστώ!»

«Για τον Φύλακα!» της αποκρίθηκε ένας, υψώνοντας τη γροθιά του. «Για τον Φύλακα!» φώναξε μια γυναίκα με καραμπίνα στα χέρια.

Η Ζιρίνα απομακρύνθηκε, διασχίζοντας σαν μαύρος άνεμος τον Μεσοπόταμο και φτάνοντας στην Οδό των Ξένων, όπου επί του παρόντος δεν γίνονταν συγκρούσεις· φωνές, όμως, και κρότοι αντηχούσαν από την άλλη μεριά της λεωφόρου, από το Σκοτεινό Παζάρι. Η Ζιρίνα αναρωτήθηκε τι να έκανε ο Άλφεντουρ, ο διπλωμάτης της Νάζρηβ, που δεν ήταν μακριά από εδώ, στο *Καταφύγιο*· αλλά δεν είχε χρόνο τώρα να πάει να τον συναντήσει. Καλύτερα να έφευγε από τούτα τα μέρη, να έβλεπε τι γινόταν και στο Υαλουργείο. *Δεν πιστεύω κι εκεί νάχουμε φασαρίες...*

Καθώς έστριβε νότια επί της Οδού των Ξένων, κατευθυνόμενη προς τη Γέφυρα του Τίγρη, άνοιξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της και κάλεσε τον Εθέλδιρ.

«*Ναι;*» άκουσε τη φωνή του κοντά στ'αφτί της.

«Τι γίνεται στο Σκοτεινό Παζάρι, αγάπη μου;»

«*Ζιρίνα. Πού είσαι;*»

«Στον Μεσοπόταμο ήμουν, και τώρα πηγαίνω προς το σπίτι μου. Όταν βγήκα από εκεί, το πρωί, προσπάθησαν να με λιντσάρουν.»

«*Τι;*»

Ήταν επάνω στη Γέφυρα του Τίγρη, τώρα, περνώντας ανάμεσα από μαχητές του Βασιλείου οι οποίοι απλά φρουρούσαν το πέρασμα και δεν την ενόχλησαν. «Δε νομίζω να τους ξανασυναντήσω επιστρέφοντας. Θα προσέχω, όμως· μη φοβάσαι.»

«*Πρέπει να σ'αφήσω τώρα,*» είπε ξαφνικά ο Εθέλδιρ, ενώ χαλασμός ακουγόταν γύρω του.

«Τι συμβαίνει;»

Αλλά εκείνος τερμάτισε την τηλεπικοινωνία προτού απαντήσει.

Η Ζιρίνα ήλπιζε να μην είχε μπλέξει πουθενά πολύ άσχημα. Να γύριζε κι εκείνη ξανά στη βόρεια πλευρά του ποταμού; Να πήγαινε να τον βρει; Καλύτερα όχι, αποφάσισε καθώς κατέβαινε από τη Γέφυρα του Τίγρη. Ο Εθέλδιρ ήξερε τι έκανε.

Αλλά η Ζιρίνα δεν μπορούσε να πάψει να φοβάται γι'αυτόν.

Σ'έναν από τους κεντρικότερους δρόμους του Σκοτεινού Παζαριού, τη λεωφόρο που το συνέδεε με τον Νυκτόκηπο, οι υποστηρικτές του Φύλακα συγκρούονταν βίαια με τους υποστηρικτές του Βασιλείου. Καλυμμένοι από δω κι από κει – πίσω από παράθυρα, πίσω από πόρτες, πίσω από γωνίες, πίσω από σταθμευμένα οχήματα, πίσω

από κάρα, πίσω από κιβώτια και βαρέλια – πυροβολούσαν ο ένας τον άλλο, ενώ όταν βρίσκονταν κοντά πιάνονταν στα χέρια ή κοπανιόνταν με σπαθιά, τσεκούρια, κι άλλα αγχέμαχα όπλα. Η Χαρκάνιθ αλ Σάρεθουν, η Αιρετή της Συντεχνίας των Αγροτών, ήταν επίσης εδώ, καβάλα σ'έναν γιγαντόλυκο ντυμένο με πανοπλία. Κι η ίδια, φυσικά, φορούσε πανοπλία από μέταλλα και ελαστικές ύλες, και στο χέρι της βαστούσε μια οπλολόγχη, χρησιμοποιώντας την για να καρφώνει όσους πλησίαζε και για να πυροβολεί όσους ήταν μακριά της. Οι μαχητικές της ικανότητες υπερέβαιναν αυτές των περισσότερων απλών πολιτών· δεν μπορούσαν να την αντιμετωπίσουν. Τους τρομοκρατούσε καθώς κινιόταν σαν δαιμόνισσα της Λωράθλου ανάμεσά τους. Μόνο κάποιοι παλιοί επαναστάτες μπορούσαν να αναμετρηθούν μαζί της, αλλά κανείς ώς τώρα δεν την είχε ρίξει από τον γιγαντόλυκό της. Και η Χαρκάνιθ είχε ήδη αντιμετωπίσει δύο από αυτούς. Τον έναν τον είχε πυροβολήσει, τραυματίζοντας τον δικό του γιγαντόλυκο και σωριάζοντάς τον, αφού είχε αποφύγει τις ριπές από το πιστόλι του. Και με την άλλη πρώην επαναστάτρια είχε ανταλλάξει γρήγορα χτυπήματα για λίγο, καθώς εκείνη, πεζή, προσπαθούσε να την καρφώσει – αυτήν ή τον γιγαντόλυκό της – μ'ένα μακρύ, αιχμηρό δόρυ, έχοντας πεταχτεί δίπλα της από ένα σοκάκι. Η Χαρκάνιθ τής έσπασε, τελικά, το δόρυ μ'ένα γερό χτύπημα της λεπίδας της οπλολόγχης της και την κοπάνησε στο κεφάλι με την πίσω μεριά του όπλου. Η επαναστάτρια έπεσε, με αίματα να ποτίζουν τα μαλλιά της.

Το γρύλισμα μιας μηχανής!

Η Χαρκάνιθ στράφηκε και είδε ένα δίκυκλο να έχει μόλις σταματήσει σε μια γωνία, κι ένας άντρας το καβαλούσε, με μενεξεδιά μαλλιά, μούσι, και καλύπτρα στο αριστερό μάτι.

«Εθέλδιρ!» του φώναξε, δείχνοντάς τον με την οπλολόγχη της. «Μάζεψε αυτό τον όχλο και πήγαινέ τους στα σπίτια τους προτού τους σκοτώσω όλους!»

«Δεν είναι δικός μου ο όχλος, Χαρκάνιθ. Δεν είμαι στρατηγός τους· απλά βρίσκομαι εδώ, στο πλευρό τους.»

«Στο πλευρό λάθος ανθρώπων βρίσκεσαι, Πρόμαχε!»

«Δεν το νομίζω.»

Η Χαρκάνιθ πάτησε τη σκανδάλη της οπλολόγχης· ο Εθέλδιρ έσκυψε κι ένα τζάμι έσπασε πίσω του.

«Χαρκάνιθ!»

Η πολεμίστρια στράφηκε ξανά για να δει έναν άλλο άντρα να ξεπροβάλλει από έναν κάθετο δρόμο. Είχε την κουκούλα της κάπας του σηκωμένη αλλά αμέσως την κατέβασε, και το πρόσωπό του ήταν αυτό του Άλφεντουρ, του Διπλωματικού Αντιπρόσωπου της Νάζρηβ.

«Χαρκάνιθ,» είπε, βαδίζοντας προς το μέρος της, άοπλος. «Αυτό θα ήθελε ο Κασλάριν; – ο ένας πολίτης της Φάνρηβ να σκοτώνει τον άλλο; – κι εσύ να τους *οδηγείς* στον Μεταθανάτιο Κήπο;»

«Δεν ξέρεις τι θα ήθελε ο αδελφός μου, Άλφεντουρ! Φύγε – δεν έχεις θέση εδώ! Θάπρεπε ήδη νάσαι πίσω στην πόλη σου!»

«Δεν ξέρω τι ήθελε ο Κασλάριν;» Συνέχιζε να βαδίζει προς το μέρος της, απτόητος από τις συγκρούσεις που συνέβαιναν ολόγυρα. «Δεν *ξέρω;* Ύστερα από τόσες φορές που είχαμε μιλήσει; Και εγώ ξέρω και εσύ, Χαρκάνιθ.»

Ένας εξαγριωμένος πολίτης όρμησε καταπάνω στον διπλωμάτη, νομίζοντας μάλλον ότι σκόπευε να επιτεθεί στη Χαρκάνιθ ή, κάπως, να τη βλάψει. Στο χέρι του γυάλιζε ένα υψωμένο σπαθί. Αλλά ξαφνικά τινάχτηκε πίσω, κουτρουβαλώντας στο πλακόστρωτο του δρόμου, έχοντας χάσει το όπλο. Και μετά μόνο μπορούσε να συνειδητοποιήσει ένας τυχαίος παρατηρητής ότι τον είχε κλοτσήσει ο Θάλβακιρ, ο οποίος ακολουθούσε τον διπλωμάτη σαν σκιά του.

Ο Άλφεντουρ δεν είχε ανησυχήσει ούτε στιγμή από την έφοδο του υπερενθουσιώδη ψευτομαχητή· γνώριζε ότι είχε καλό σωματοφύλακα κοντά του. «Ο Κασλάριν ήθελε *ειρήνη* για την πόλη,» συνέχισε να λέει στη Χαρκάνιθ. «Αυτό εδώ,» έδειξε τριγύρω, «είναι ειρήνη;»

«Ο Κασλάριν *σκοτώθηκε* εξαιτίας αυτών των καθαρμάτων, Άλφεντουρ!» φώναξε η Χαρκάνιθ. «Οι άνθρωποι που κάνουν τώρα τούτες τις ταραχές είναι που τον σκότωσαν! Από τέτοιους ανθρώπους δημιουργούνται οι αυτονομιστές. Και θα τους διώξω όλους από την πόλη μου, ακόμα κι αν αυτό σημαίνει πως πρέπει να τους *εξολοθρεύσω* όλους.»

«Δεν έχεις δίκιο,» της είπε ο Άλφεντουρ. «Δεν ήταν οι αυτονομιστές που σκότωσαν τον Κασλάριν.»

Η Χαρκάνιθ γέλασε ξερά, ψυχρά. «Και ποιος ήταν; Οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι; Ή κάποια άλλη μυθική οντότητα;»

Ο Άλφεντουρ στάθηκε μπροστά της, απτόητος από τα δόντια του γιγαντόλυκού της που κροτάλιζαν και έτριζαν, και τα μάτια του που

σπινθηροβολούσαν μέσα από το προστατευτικό κράνος του. «Μπορώ να σου πω ποιος σκότωσε τον Κασλάριν, Χαρκάνιθ. Αλλά θέλω, πρώτα, να μου υποσχεθείς πως θα μαζέψεις αυτούς τους εξαγριωμένους σπιτόλυκους και θα τους γυρίσεις πίσω στον Νυκτόκηπο. Δε χρειάζεται να χυθεί άλλο αίμα πολιτών της Φάνρηβ. Ο Κασλάριν είμαι σίγουρος ότι *δεν* θα το ήθελε αυτό.»

Η Χαρκάνιθ τον ατένισε με το ένα μάτι στενεμένο, κρατώντας γερά τα ηνία του γιγαντόλυκου μέσα στη γαντοφορεμένη γροθιά της. «Αν μου λες ψέματα, Άλφεντουρ...»

«Δε σου λέω ψέματα.»

«Γνωρίζεις όντως ποιος τον σκότωσε...»

«Γνωρίζω όντως ποιος τον σκότωσε. Και θα σου το αποκαλύψω, φτάνει να πάρεις αυτούς τους ανθρώπους από το Σκοτεινό Παζάρι, να κάνεις την αιματοχυσία να πάψει.»

Η Χαρκάνιθ έμεινε σιωπηλή για μερικές στιγμές, ενώ ολόγυρά τους οι ιαχές της μάχης αντηχούσαν. Μετά τον ρώτησε: «Γιατί ενδιαφέρεσαι; Γιατί, απλά, δεν έχεις ήδη φύγει από τη Φάνρηβ;»

«Δε μπορώ να φύγω από τη Φάνρηβ ακόμα· έχω κάποιες... ατελείωτες δουλειές. Και ενδιαφέρομαι... για χάρη του Κασλάριν υποθέτω πως ενδιαφέρομαι. Ήταν φίλος μου.»

«Δεν είναι πολιτικό θέμα, δηλαδή;»

«Τα πάντα είναι πολιτικό θέμα, Χαρκάνιθ.»

Εκείνη κοίταξε γύρω τους, τους πολίτες που συγκρούονταν με τους πολίτες. Ύστερα, έστρεψε πάλι το βλέμμα της στον Άλφεντουρ, κι εκείνος είδε δάκρυα να γυαλίζουν στις άκριες των ματιών της μέσα από το κράνος της. «Έχεις δίκιο,» του είπε με σπασμένη φωνή. «Ο Κασλάριν δεν θα το ήθελε αυτό. Λες να μην το ξέρω; Λες να μην το ήξερα *εξαρχής;* Αλλά τι άλλο μού μένει να κάνω τώρα; Σκοτώθηκε *τόσο άδικα,* Άλφεντουρ! *Τόσο άδικα...*»

«Δε φταίνε, όμως, γι' αυτό οι άνθρωποι του Σκοτεινού Παζαριού, ούτε οι άνθρωποι του Νυκτόκηπου τους οποίους οδηγείς στην καταστροφή τους. Δε φταίνε ούτε καν οι αυτονομιστές.»

«Ποιος φταίει;»

«Θα σου πω, αν κάνεις κι εσύ εκείνο που θέλω.»

Η Χαρκάνιθ γέλασε πνιχτά. «Διπλωματικός όπως πάντα, ε, Άλφεντουρ;» Και απάντησε: «Εντάξει· είμαστε σύμφωνοι. Θα τους πάρω από δω το συντομότερο δυνατό. Και μετά, πού θα συναντηθούμε;»

«Μπορείς να έρθεις να με βρεις στο *Καταφύγιο,* όποτε επιθυμείς.»

Ο Στρατηγός Σέλιρ αλ Σίριλναθ χτυπούσε τους εξεγερμένους πολίτες του Μεσοπόταμου μέχρι που τους ανάγκασε ή να σκοτωθούν ή να τα παρατήσουν και να κλειστούν στα σπίτια τους. Κατέλαβε ολόκληρη τη συνοικία και τις αποβάθρες και έβαλε περιπολίες και φρουρούς παντού, ενώ αερώνυχες πετούσαν από οικοδόμημα σε οικοδόμημα σαν μεγάλα μηχανικά έντομα που παρακολουθούσαν και επόπτευαν. Τον Οίκο των Ξυλουργών, που ήταν άμεσα εμπλεγμένος με την παράνομη εξέγερση κατά του Βασιλείου, ο Στρατηγός τον περικύκλωσε, παγιδεύοντας όσους βρίσκονταν μέσα του και προστάζοντάς τους να βγουν ειρηνικά, χωρίς όπλα, αλλιώς θα χτυπούσε το οίκημα με ενεργειακό κανόνι αν χρειαζόταν, θα το ισοπέδωνε!

Κανένας, όμως, δεν βγήκε από τον Οίκο των Ξυλουργών, και ο Σέλιρ επανέλαβε τις απειλές του μέσω του μεγαφώνου. Και ξανά. Και ξανά.

Πάλι, κανείς δεν βγήκε από τον Οίκο των Ξυλουργών.

Και ενεργειακό κανόνι ο Στρατηγός δεν είχε εδώ· χρησιμοποιούνταν όλα στα βόρεια τείχη, εναντίον του φουσάτου της Κοινοπολιτείας. Θα έπρεπε υποχρεωτικά να βγει ψεύτης. Οι καταραμένοι αντάρτες είχαν αποδειχτεί πιο τολμηροί απ'ό,τι υπολόγιζε.

«Μπορούμε να τους χτυπήσουμε με ρουκέτες, Στρατηγέ,» του είπε η μεράρχης που ήταν μαζί του μέσα στο άρμα με τα δύο πυροβόλα. «Το ίδιο θα είναι το αποτέλεσμα.»

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνος. «Εισβάλετε στο οίκημα. Σπάστε πόρτες, παράθυρα· γκρεμίστε ακόμα και τοίχους αν χρειαστεί. Συλλάβετε όλους όσους βρείτε μέσα.»

Οι μαχητές της Χάρνωθ διέλυσαν την είσοδο της αυλής και μπήκαν με τις οπλολόγχες τους υψωμένες. Συνεχίζοντας να διαλύουν, με βόμβες, πυροβολισμούς, και κλοτσιές, ό,τι εμπόδια έβρισκαν στο δρόμο τους, εισέβαλαν στον Οίκο των Ξυλουργών και προχώρησαν από το ένα δωμάτιο στο άλλο. Δεν βρήκαν, όμως, κανέναν άνθρωπο ούτε και τίποτα το σημαντικό. Πράγμα το οποίο ανέφεραν στον Στρατηγό μέσω πομπού. Το πιθανότερο, είπαν, ήταν οι επαναστάτες να είχαν φύγει από εδώ πολύ προτού το οίκημα περικυκλωθεί.

Και είχαν δίκιο. Ο Φέτανιρ αλ Μαρκάλαθ και οι άλλοι είχαν φύγει μέσα από μια καταπακτή στο υπόγειο του Οίκου, όταν είδαν τους

Χαρνώθιους να τους περιτριγυρίζουν. Η καταπακτή ήταν καλυμμένη, γι'αυτό οι μαχητές της Χάρνωθ δεν την είχαν δει ακόμα· αλλά, αν έψαχναν, σίγουρα δεν θ'αργούσαν να την ανακαλύψουν.

Ο Φέτανιρ και οι σύντροφοί του βρίσκονταν ήδη μακριά, βαδίζοντας μέσα στους υπονόμους της πόλης, όπου τα πάντα ήταν σκοτεινά και μόνο ο φωτόλιθος στο δαχτυλίδι του Αιρετού πρόσφερε φωτισμό για να βλέπουν πού πήγαιναν. Κάτω από τα πόδια τους το έδαφος ήταν γλιστερό. Υγρασία και βρόμα κυριαρχούσαν στον χώρο· οι περισσότεροι κρατούσαν τις μύτες τους κι ανέπνεαν με το στόμα, κοφτά.

«Καλύτερα ν'αναπνέετε από τη μύτη παρά από το στόμα,» τους είπε ένας που δεν έκλεινε τα ρουθούνια του. «Εδώ κάτω, δεν ξέρεις τι μπορεί να μπει μες στο στόμα σου.»

«Θα με κάνεις να ξεράσω;» μούγκρισε μια γυναίκα πίσω του.

«Ο φίλος σας σας λέει την αλήθεια.»

Η φωνή τούς ξάφνιασε όλους, γιατί είχε έρθει από δίπλα. Σταματώντας στράφηκαν να κοιτάξουν, και στην άκρη του φωτισμού που πρόσφερε το δαχτυλίδι του Φέτανιρ είδαν έναν άντρα να στέκεται με πιστόλι στο χέρι. Πίσω του ήταν κι άλλοι, που φαίνονταν ακόμα πιο σκοτεινοί από αυτόν.

«Σοβαρά μιλάω,» συνέχισε. «Σας λέει αλήθεια. Με το στόμα ανοιχτό μες στους υπονόμους, σίγουρα θα καταπιείτε τίποτα που *δεν* θα θέλατε να καταπιείτε.»

«Ποιος είσαι;» ρώτησε ο Φέτανιρ, αν και είχε μια υποψία από ποια *παράταξη* ήταν, τουλάχιστον.

Ο άντρας έβγαλε έναν φωτόλιθο από την τσέπη του, αφήνοντάς τον να φωτίσει ένα μαυρόδερμο πρόσωπο με μακριά ξανθά μαλλιά. «Με λένε Κάλνεντουρ, Εντιμότατε, και νομίζω πως είμαστε σύμμαχοι. Διαφωνείς;»

Τώρα ήταν σούρουπο. Ο ασθενικός ήλιος της Μοργκιάνης έλιωνε πίσω από τα κύματα της θάλασσας που ήταν γεμάτη συντρίμμια από σκάφη ενώ καπνοί πλανιόνταν από πάνω της. Οι ναυμαχίες είχαν πάψει για την ώρα. Τα πλοία του Βασιλείου βρίσκονταν μπροστά από τον κόλπο της Φάνρηβ σαν προστατευτικό τείχος· τα πλοία της Κοινοπολιτείας ήταν στ'ανοιχτά, περιμένοντας τη στιγμή για να ξα-

ναεπιτεθούν. Αεροσκάφη πετούσαν κάπου-κάπου στον σκοτεινιασμένο ουρανό.

Στα βόρεια τείχη της πόλης η πολιορκία συνεχιζόταν αλλά έχοντας χάσει τη μάνητα της ημέρας, σαν η Θορμάνκου να είχε κουραστεί, να είχε εκτονώσει την οργή της και να ήθελε να ξαπλώσει στην αγκαλιά της νύχτας. Κανονιοβολισμοί αντηχούσαν, κάθε τόσο, και καμια ρουκέτα εκτοξευόταν, όμως τίποτα περισσότερο από αυτό. Οι φωτιές είχαν σβήσει, κι ακόμα και οι καπνοί είχαν αρχίσει να καθαρίζουν, αποκαλύπτοντας, στο τελευταίο φως του ήλιου, τις πληγές των τειχών. Οι πιο πολλές καταστροφές ήταν στη βορειοανατολική τους μεριά. Εκεί υπήρχαν τρύπες αρκετά μεγάλες για να περάσει πολεμικό άρμα – αν και, μάλλον, αυτό θα ήταν το τέλος του, έτσι όπως φρουρούσαν οι Χαρνώθιοι τη Φάνρηβ. Η Στρατηγός Μάρναλιθ αλ Τελσέκρουν, του στρατεύματος της Κοινοπολιτείας, στεκόταν επάνω σε μια ξύλινη εξέδρα στο στρατόπεδό της και κοίταζε τα τείχη με τα κιάλια της, ενισχυμένα με μαγεία ώστε να διαπερνούν τα σκοτάδια και να διακρίνουν λεπτομέρειες που αλλιώς θα ήταν αόρατες. Το μυαλό της δούλευε σαν καλολαδωμένη πολεμική μηχανή, συναρμολογώντας και αποσυναρμολογώντας μελλοντικά σχέδια.

Στο εσωτερικό της Φάνρηβ, ο Μεσοπόταμος βρισκόταν ολόκληρος υπό την επίβλεψη μαχητών του Βασιλείου, και σε κανέναν πολίτη δεν επιτρεπόταν να βγαίνει από το σπίτι του χωρίς καλό λόγο. Συντρίμμια και πτώματα γέμιζαν ακόμα τους δρόμους. Μπλε αίμα και κόκκινο αίμα λίμναζε σε λακκούβες και στα πλάγια των οδών, ανάμικτο ή μη. Ησυχία, κατά τα άλλα. Ούτε αυτονομιστές δεν παρουσιάζονταν, τώρα, ούτε εξεγερμένοι πολίτες. Ο Στρατηγός Σέλιρ αλ Σίριλναθ είχε πετύχει τον σκοπό του και είχε, επί του παρόντος, επιστρέψει στο Μέγαρο των Φυλάκων, όπου κουβέντιαζε με τη Βασιλική Αντιπρόσωπο Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ, την Αρωγό της, και τον Βασιλικό Αρχικατάσκοπο.

Το Σκοτεινό Παζάρι ανήκε στους πολίτες του. Είχαν διώξει τις περιπολίες των Χαρνώθιων από εκεί, και οι Χαρνώθιοι δεν είχαν ξανάρθει, ενώ οι πολίτες του Νυκτόκηπου είχαν, από ώρα, επιστρέψει στις περιοχές τους, καθοδηγούμενοι εκεί από τη γυναίκα που τους είχε φέρει στο Σκοτεινό Παζάρι. Ο Εθέλδιρ ήταν σε μια πλατεία μαζί με άλλους παλιούς επαναστάτες, εξεγερμένους πολίτες, και υποστηρικτές του Φύλακα, συζητώντας τι θα γινόταν τώρα. Τι θα γινόταν

αν ο στρατός των Χαρνώθιων ερχόταν αύριο εδώ, ή ακόμα και μες στη νύχτα...

Η Ζιρίνα βρισκόταν στην οικία των Φέρενερ διαβάζοντας ποίηση ενώ, επικαλούμενη τον Σιλίσβας, προσπαθούσε να γαληνέψει το μυαλό της. Είχε ήδη επικοινωνήσει με τον Εθέλδιρ και είχε μάθει ότι ήταν καλά, αλλά εκείνος τής είχε προτείνει πάλι να μην έρθει στο Σκοτεινό Παζάρι.

Ο Άλφεντουρ καθόταν μέσα στη σουίτα του, στο *Καταφύγιο,* καπνίζοντας την πίπα του, παρακολουθώντας τι έλεγαν στα τηλεοπτικά κανάλια (προπαγάνδα των Χαρνώθιων, κυρίως), και περιμένοντας την αδελφή του νεκρού φίλου του.

Σ'ένα υπόγειο, κάτω από τους δρόμους της πόλης, ο Κάλνεντουρ συζητούσε με τον Αιρετό της Συντεχνίας των Ξυλουργών και τους συντρόφους του. Μιλούσαν για πολιτική, φυσικά, για το τι έπρεπε να γίνει στη Φάνρηβ. Και η Έρνελιθ, που τους παρακολουθούσε όρθια, με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά της και την πλάτη της ακουμπισμένη στον τοίχο, βαριόταν. Στις Σκιερές Κοιλάδες τα πράγματα ήταν πάντα πολύ πιο απλά. Είχαν πρόβλημα στο μυαλό αυτοί οι κάτοικοι της Φάνρηβ;

Η Χαρκάνιθ ήρθε όταν ο ήλιος είχε χαθεί και η νύχτα είχε πέσει. Η ρεσεψιόν ειδοποίησε τον Άλφεντουρ για την παρουσία της κι εκείνος είπε να ανεβεί. Την υποδέχτηκε στη σουίτα του, διαπιστώνοντας ότι κανένας άλλος δεν είχε έρθει μαζί της, ούτε καν ο άντρας της ο Νάλντιρ αλ Σάρεθουν. Μάλλον εκείνη το προτιμούσε έτσι. Ήθελε ν'ακούσει την αλήθεια για τον θάνατο του αδελφού της μόνη της.

«Θα πιεις κάτι;» τη ρώτησε ο Άλφεντουρ καθώς βάδιζαν μέσα στο καθιστικό. Ο Θάλβακιρ ήταν στο υπνοδωμάτιό του, κατόπιν αιτήματος του διπλωμάτη, ο οποίος του είχε πει *Μπορείς να με προσέχεις και από εκεί. Δε θέλω να νιώθει απειλημένη*.

Η Χαρκάνιθ κούνησε το κεφάλι. «Όχι.» Τα καστανά μαλλιά της, που παλιά ήταν μακριά ώς τον ώμο, τώρα ήταν κομμένα κοντά, φτάνοντας μετά βίας ώς το σαγόνι της. Τα μάτια της κρύβονταν πίσω από ένα ζευγάρι μεγάλα ασημόχρωμα γυαλιά. Ήταν ντυμένη με γκρίζα κάπα και, από μέσα, μαύρη τουνίκα με πράσινο σιρίτι, λεπτή ζώνη από ξύλινους κρίκους, καφετί πέτσινο παντελόνι, και καφετιές μπότες. Κανένα όπλο δεν φαινόταν επάνω της, και ο Άλφεντουρ α-

ναρωτήθηκε αν πράγματι είχε έρθει άοπλη ή αν τα όπλα της ήταν κρυμμένα μέσα στα ρούχα της για να μη φαντάζει απειλητική. Μάλλον το δεύτερο, γιατί οι δρόμοι της Φάνρηβ τώρα ήταν επικίνδυνοι· δεν μπορεί να τριγύριζε έτσι.

«Κάθισε,» της είπε, και κάθισαν αντικριστά, μ'ένα χαμηλό τραπεζάκι ανάμεσά τους, επάνω στο οποίο ήταν η σβηστή πίπα του Άλφεντουρ και μια θήκη με καπνό.

«Δεν μου είπες ψέματα, έτσι;» Η Χαρκάνιθ, έχοντας βγάλει τα ασημόχρωμα γυαλιά της, τον ατένιζε με κάποια καχυποψία. «Γνωρίζεις ποιος σκότωσε τον αδελφό μου...»

«Γνωρίζω ποιος πρόσταξε να ανατινάξουν το Μέγαρο των Αιρετών εκείνη την ημέρα με ενεργειακό κανόνι.»

Η Χαρκάνιθ περίμενε, μοιάζοντας να κρατά την αναπνοή της. Τα δάχτυλα των χεριών της ήταν πλεγμένα, σφιχτά, επάνω στο δεξί της γόνατο.

«Ο Στρατηγός Σέλιρ αλ Σίριλναθ,» είπε ο Άλφεντουρ.

Η Χαρκάνιθ βλεφάρισε σαν να μην είχε καταλάβει.

«Ο Στρατηγός της Αρχόντισσας πρόσταξε να ανατινάξουν το Μέγαρο,» διευκρίνισε ο Άλφεντουρ.

Το βλέμμα της αγρίεψε. «Μου λες ψέματα!»

«Δεν σου λέω ψέματα–»

Σηκώθηκε απότομα. «Δε θα κάθομαι ν'ακούω σαχλαμάρες.»

Κι ο Άλφεντουρ σηκώθηκε. «Δεν είναι σαχλαμάρες. Αυτός το έκανε.»

«Η *Αρχόντισσα* ήταν μέσα στην αίθουσα–»

«Ναι, κι εγώ επίσης. Γνωρίζω ποιοι ήταν εκεί και ποιοι όχι. Ο Στρατηγός δεν είναι αυτός που νομίζεις.»

«Κι εσύ πώς το ξέρεις;»

«Πρέπει να μου υποσχεθείς ότι δεν θα μιλήσεις σε κανέναν για όσα θα σου πω.»

«Κι άλλες υποσχέσεις; Όλο μου ζητάς, Άλφεντουρ, αλλά αυτά που δίνεις... είναι αμφίβολα.»

«*Καθόλου* αμφίβολα δεν είναι. Είναι η αλήθεια. Δώσε μου την υπόσχεσή σου, ορκίσου μου στην ψυχή του Κασλάριν, και θα σου εξηγήσω.»

Η Χαρκάνιθ ξεροκατάπιε ακούγοντας το όνομα του αδελφού της. Μετά από λίγο είπε, με χαμηλή φωνή: «Το υπόσχομαι.»

«Ορκίσου μου στην ψυχή του Κασλάριν που κατοικεί τώρα στον Μεταθανάτιο Κήπο.»

«Το ορκίζομαι στην ψυχή του Κασλάριν: δεν θα πω τίποτα σε κανέναν. Μη με βασανίζεις άλλο, Άλφεντουρ!»

«Κάθισε,» την προέτρεψε ο Άλφεντουρ, καθίζοντας πρώτος. Και μόλις και η Χαρκάνιθ είχε καθίσει της μίλησε για τις πληροφορίες που είχε σχετικά με τον Στρατηγό Σέλιρ αλ Σίριλναθ. Της είπε όσο πιο λίγα πράγματα μπορούσε (μη θέλοντας να εκθέσει μυστικά του Εθέλδιρ και της Ζιρίνα) αλλά δεν άφησε και ερωτηματικά για το μυαλό της. Υποχρεωτικά, μέσα σ'όλα αυτά, της ανέφερε και ότι η Αζουρίτα και η Ζέρκιλιθ είχαν απαχθεί κι ακόμα δεν τις είχε βρει.

«Μου είναι δύσκολο να το πιστέψω...» είπε τελικά η Χαρκάνιθ, καθισμένη τώρα πιο άνετα από πριν και με μια προβληματισμένη όψη στο πρόσωπό της.

«Εξακολουθείς να νομίζεις ότι σου λέω ψέματα;» Ο Άλφεντουρ είχε ανάψει την πίπα του και κάπνιζε.

«Νομίζω ότι ίσως ο Εθέλδιρ και η Ζιρίνα να σου είπαν ψέματα.»

Εκείνος κούνησε το κεφάλι. «Αποκλείεται. Αφού σου εξήγησα: πήγα στην υπόγεια βάση μαζί τους. Παραλίγο να σκοτωθώ κι εγώ από τους πρώην πράκτορες της Παντοκράτειρας.»

Η Χαρκάνιθ έμεινε σιωπηλή για λίγο. Μετά είπε: «Οι Χαρνώθιοι είναι, λοιπόν, οι φονιάδες του Κασλάριν;»

«Ο *Στρατηγός* είναι ο δολοφόνος του, όχι οι Χαρνώθιοι.»

«Ο Στρατηγός είναι Χαρνώθιος.»

«Αλλά η Αρχόντισσα δεν γνώριζε τίποτα για τις ενέργειές του, κι ακόμα δεν γνωρίζει. Και ούτε εσύ θα της πεις τίποτα· μου το υποσχέθηκες,» της θύμισε.

«Δε μ'ενδιαφέρει τι ξέρει η Αρχόντισσα και τι όχι. Αλλά *εσύ* γιατί δεν της το λες;»

«Θα της το έλεγα, κανονικά, αλλά έχω υποσχεθεί στον Εθέλδιρ και τη Ζιρίνα να μην το κάνω· κι ένας Διπλωματικός Αντιπρόσωπος της Νάζρηβ πάντοτε κρατά τον λόγο του.»

Η Χαρκάνιθ άναψε ένα τσιγάρο. «Εγώ τώρα με ποιους είμαι;» είπε, φυσώντας καπνό απ'τα ρουθούνια, πιο προβληματισμένη από πριν, κοιτάζοντας κάτω, το πάτωμα. «Αν ο Στρατηγός πρόσταξε να ανατινάξουν το Μέγαρο, τότε...» ύψωσε το βλέμμα της ξανά στον

Άλφεντουρ, «τότε οι Χαρνώθιοι είναι ο εχθρός μου. Δεν γίνεται αλλιώς. Έτσι δεν είναι;»

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε εκείνος. «Αυτό εσύ θα το αποφασίσεις. Εγώ δεν είμαι πολίτης της Φάνρηβ. Το μόνο που μπορώ να σου πω είναι ότι ο Κασλάριν ποτέ δεν θα ήθελε να δει τους πολίτες της Φάνρηβ να αλληλοσκοτώνονται όπως αλληλοσκοτώνονταν πριν από μερικές ώρες. Γι'αυτό δεν έχω καμία αμφιβολία.»

Η Χαρκάνιθ έβγαλε τα ασημόχρωμα γυαλιά της από την τσέπη της, τα ξεδίπλωσε με μια κίνηση του καρπού, και τα φόρεσε, ενώ στ'άλλο χέρι κρατούσε το αναμμένο τσιγάρο. «Πρέπει να πηγαίνω τώρα,» είπε καθώς σηκωνόταν.

Ο Άλφεντουρ ένευσε. Ήταν βέβαιος ότι η Χαρκάνιθ είχε πολλά να σκεφτεί. «Μην ξεχνάς τι μου υποσχέθηκες,» της είπε. «Αυτά που συζητήσαμε πρέπει να μείνουν μεταξύ μας.»

«Ούτε ο Νάλντιρ να μην τα μάθει;»

«Κανένας. Το ορκίστηκες στην ψυχή του Κασλάριν.» Ο Άλφεντουρ δεν ήξερε τι είδους άνθρωπος ήταν ο Νάλντιρ αλ Σάρεθουν, ο σύζυγός της. Το μόνο που γνώριζε ήταν πως οι Σάρεθουν ήταν μια από τις εμπορικές οικογένειες της Φάνρηβ.

Η Χαρκάνιθ ένευσε. «Εντάξει,» είπε, και βάδισε προς την εξώπορτα της σουίτας.

«Φόρεσε την κουκούλα σου προτού βγεις,» την προειδοποίησε ο Άλφεντουρ. «Οι πόρτες έχουν μάτια στο ξενοδοχείο.»

Η Αιρετή δεν έφερε αντίρρηση, και δεν ζήτησε διευκρινίσεις, καταλαβαίνοντας ότι ο διπλωμάτης αναφερόταν σε κατασκόπους της Αρχόντισσας κατά πάσα πιθανότητα.

19

Επίμονες Ταλαντώσεις· Παλιές Αναμνήσεις· Αναζήτηση Διεξόδου· Κυνήγι σε Άδειους Δρόμους

Το σίδερο ενός από τα κάγκελα του κλουβιού της ήταν φθαρμένο σ'ένα σημείο αρκετά πιο κάτω από τη μέση, παρατήρησε η Αζουρίτα σε κάποια στιγμή, τυχαία περισσότερο παρά επειδή έψαχνε για κάτι τέτοιο.

Δεν ήξερε ακριβώς ποια ημέρα ήταν – πόσος καιρός είχε περάσει από τότε που είχαν φυλακίσει εκείνη και τη δίδυμή της – αλλά, από το ελάχιστο φαγητό που τους έφερναν κάθε τόσο, υπολόγιζε πως πρέπει να ήταν η τέταρτη μέρα της κράτησής τους. Ή ίσως η τρίτη ή η πέμπτη. Εκεί γύρω. Το μέρος ήταν υπόγειο και δεν μπορούσαν να δουν τον ουρανό. Ούτε, φυσικά, τους είχαν αφήσει τα ρολόγια τους· τους είχαν πάρει τα πάντα εκτός από τα εσώρουχά τους. Και ξεπάγιαζαν εδώ κάτω, σ'ετούτη τη σπηλιά, με μοναδική τους παρέα τα *σίρκι'θ* που σκαρφάλωναν και σέρνονταν πάνω και γύρω από τον βωμό του Φορβόκμε. Οι δεσμοφύλακές τους σπάνια έρχονταν: μονάχα για να τους φέρουν φαγητό και νερό, και για ν'αλλάξουν τους δαυλούς και τους φωτόλιθους που φώτιζαν το σπήλαιο. Αποκλείεται να ήθελαν να πάρουν πληροφορίες από αυτές· μάλλον για να εκβιάσουν τον Άλφεντουρ τις ήθελαν· δεν υπήρχε άλλη εξήγηση.

Η Αζουρίτα είπε στη Ζέρκιλιθ, μέσω της Σιωπηλής Γλώσσας, για το κάγκελο που ήταν φαγωμένο από τη σκουριά. Κατά κανόνα, δεν μιλούσαν δυνατά γιατί δεν ήθελαν να τις ακούσουν οι δεσμοφύλακές τους. Και δεν μπορούσαν να ψιθυρίζουν γιατί τα κλουβιά τους, καθώς κρέμονταν από αλυσίδες στο ταβάνι, απείχαν αρκετά το ένα από το άλλο.

Η Ζέρκιλιθ ρώτησε, επίσης στη Σιωπηλή Γλώσσα: *Μπορείς να το σπάσεις τραβώντας το;*

Να το δοκιμάσω;

Ναι!

Κι αν το σπάσω, τι θα γίνει μετά; Πώς θα ελευθερώσω εσένα;

Θα πας να ειδοποιήσεις τον Άλφεντουρ και τον Θάλβακιρ για εμένα.

Δεν μπορώ να σε εγκαταλείψω.

Μην είσαι χαζή! Δοκίμασε να σπάσεις το κάγκελο!

Η Αζουρίτα έμεινε ακίνητη για μερικές στιγμές· ύστερα, όμως, το δοκίμασε. Έπιασε το φθαρμένο κάγκελο και με τα δύο χέρια, τραβώντας το προς το μέρος της, ενώ έβαλε τα πόδια της στα κάγκελα δεξιά κι αριστερά του, πιέζοντάς τα με τα πέλματά της. Χρησιμοποίησε όλη της τη δύναμη, τρίζοντας τα δόντια, δαγκώνοντας τα χείλη· αλλά τίποτα δεν γινόταν. Το κάγκελο δεν έσπαγε. Και η Αζουρίτα σταμάτησε προτού βλάψει τους τένοντές της.

Δεν μπορώ, έγνεψε στη Ζέρκιλιθ.

Μου λες αλήθεια;

Φυσικά και σου λέω αλήθεια! Μη με θυμώνεις!

Η Ζέρκιλιθ έβαλε το μυαλό της σε εντατική λειτουργία, κοιτάζοντας γύρω-γύρω, το σπήλαιο, και σκεπτόμενη με τι τρόπο μπορούσαν να σπάσουν το φθαρμένο κάγκελο του κλουβιού της αδελφής της. Μετά από λίγο είχε μια ιδέα, και την είπε (μέσω της Σιωπηλής Γλώσσας, πάντα) στην Αζουρίτα.

Μπορεί και να πιάσει, παραδέχτηκε εκείνη.

Δεν χάνουμε τίποτα, είπε η Ζέρκιλιθ. *Ας το δοκιμάσουμε!*

Τα κλουβιά τους κρέμονταν περίπου μισό μέτρο πάνω από το έδαφος, και τώρα η Αζουρίτα άρχισε να κάνει, έντονα, πέρα-δώθε μέσα στο δικό της, με σκοπό να το βάλει να κινηθεί σαν εκκρεμές. Ύστερα από κάποια προσπάθεια τα κατάφερε. Το κλουβί της ταλαντευόταν. Η Αζουρίτα άπλωσε το χέρι της ανάμεσα από τα κάγκελα κι άρπαξε έναν από τους ψηλούς δαυλούς που στηρίζονταν σε μεταλλικά τρίποδα στο έδαφος. Η γροθιά της τον κράτησε γερά και τον τράβηξε από το στήριγμά του, παίρνοντάς τον μαζί της.

Μπράβο! της έγνεψε η Ζέρκιλιθ, χαμογελώντας.

Μη χαίρεσαι ακόμα, αποκρίθηκε η Αζουρίτα· και, αφού άφησε την ταλάντωση του κλουβιού της να πάψει, έβαλε τη φωτιά του δαυλού πάνω στο φθαρμένο σημείο του κάγκελου, περιμένοντας, μετρώντας από μέσα της ώς το διακόσια, αργά. Μετά, πέταξε τον δαυλό έξω από το κλουβί και είπε στη Ζέρκιλιθ: *Τώρα!* αρχίζοντας πάλι να κάνει, έντονα, πέρα-δώθε μέσα στη φυλακή της για να τη βάλει να κινηθεί σαν εκκρεμές. Και η Ζέρκιλιθ τη μιμήθηκε.

Τα κλουβιά, σύντομα, ταλαντεύονταν μες στη μεγάλη σπηλιά, πηγαίνοντας ώς εκεί όπου τους επέτρεπαν οι αλυσίδες τους, γρήγορα, πολύ γρήγορα. Και το ένα περνούσε δίπλα από το άλλο.

Τώρα! έγνεψε η Ζέρκιλιθ στην Αζουρίτα. *Τώρα!* Και άρπαξε το φθαρμένο κάγκελο του κλουβιού της δίδυμής της με τα δύο χέρια, τραβώντας το προς το μέρος της, ενώ τα πόδια της πίεζαν δύο κάγκελα του δικού της κλουβιού. Η Αζουρίτα, ταυτόχρονα, έπιασε δύο κάγκελα εκατέρωθεν του φθαρμένου και έσπρωξε αυτό με τις πατούσες της, προς τη Ζέρκιλιθ. Ενώ τα κλουβιά συνέχιζαν να ταλαντεύονται δυνατά ακόμα.

Οι δίδυμες δάγκωναν τα χείλη τους και αισθάνονταν ιδρώτα να κυλά επάνω τους παρότι το υπόγειο σπήλαιο ήταν υγρό και ψυχρό κι εκείνες ντυμένες με τα εσώρουχά τους. Οι μύες τους και οι τένοντές τους τεντώνονταν επώδυνα.

Το φθαρμένο κάγκελο λύγισε... λύγισε κι άλλο... κι άλλο–

Έσπασε!

Τα κλουβιά απομακρύνθηκαν ξαφνικά, ταλαντευόμενα. Η Αζουρίτα κάθισε απότομα μέσα στη φυλακή της, χτυπώντας τη ράχη της· το ίδιο και η Ζέρκιλιθ, αλλά έχοντας επίσης το μισό κάγκελο στα χέρια της, ενώ το άλλο μισό είχε μείνει, στραβωμένο, πάνω στο κλουβί της αδελφής της.

Φύγε! έγνεψε η Ζέρκιλιθ καθώς σηκωνόταν στα γόνατα, νιώθοντας τη μέση της να πονά. *Φύγε!*

Η Αζουρίτα σηκώθηκε όρθια, επώδυνα, και βγήκε από το κλουβί της καθώς η ταλάντευση σταματούσε. *Λυπάμαι που σ'αφήνω.*

Φύγε, ανόητη! Και πρόσεχε. Μη σε ξαναπιάσουν!

Θα επιστρέψω! υποσχέθηκε η Αζουρίτα και βάδισε, ξυπόλυτη, επάνω στο τραχύ πέτρινο πάτωμα της σπηλιάς που ενοχλούσε τα πέλματά της.

Περίμενε! Πάρε κι αυτό μαζί σου. Μπορεί να σου χρειαστεί. Η Ζέρκιλιθ τέντωσε το σπασμένο κάγκελο έξω απ'το κλουβί της.

Η Αζουρίτα το πήρε και απομακρύνθηκε χωρίς άλλες χειρονομίες στη Σιωπηλή Γλώσσα. Τα δεκάδες – εκατοντάδες; – *σίρκι'θ* που γέμιζαν το μέρος την ατένιζαν με διαμαντένια μάτια, κι έφευγαν σβέλτα από το πέρασμά της.

Πήρε έναν από τους φωτόλιθους που βρίσκονταν επάνω στους πασσάλους, για νάχει φως μαζί της, κι ελπίζοντας να μην έχει ακού-

σει κανείς το κάγκελο να σπάει πήγε προς τα εκεί όπου φαινόταν ένα άνοιγμα στη σπηλιά. Το άνοιγμα απ'το οποίο έρχονταν συνήθως οι δεσμοφύλακές τους. Η Αζουρίτα πλησίασε με προσοχή, έτοιμη να χρησιμοποιήσει το σιδερένιο ραβδί της αν χρειαζόταν. Φωτίζοντας το σκοτάδι, όμως, δεν είδε κανέναν άνθρωπο. Δεν είδε ούτε καν κανένα *σίρκι'θ*. Ένα υπόγειο πέρασμα ανοιγόταν μπροστά της. Το ακολούθησε, εξακολουθώντας να είναι επιφυλακτική, νιώθοντας τις τραχιές πέτρες να δαγκώνουν τις πατούσες της. Και με κάθε βήμα που απομακρυνόταν από τη Ζέρκιλιθ αισθανόταν ένα μέρος της ψυχής της να ξεριζώνεται...

Οι δίδυμες ήταν πάντα μαζί. Ο δεσμός τους ήταν πολύ δυνατός. Η Αζουρίτα ήθελε να γυρίσει, να τρέξει πίσω στη Ζέρκιλιθ, κλαίγοντας. Αλλά ανάγκασε τον εαυτό της να συνεχίσει να απομακρύνεται. Ο μόνος τρόπος για να βοηθήσει την αδελφή της ήταν φεύγοντας από εδώ και ειδοποιώντας τον Άλφεντουρ και τον Θάλβακιρ.

Λίγο παρακάτω, είδε ένα άνοιγμα στ'αριστερά της. Φώτισε προς τα εκεί και διέκρινε σπηλιές. Δεν έστριψε· εξακολούθησε να βαδίζει ευθεία κι έφτασε σε μια διακλάδωση. Από τα δεξιά κάτι ακουγόταν. Το κελάρυσμα νερού, μάλλον. Η Αζουρίτα το ακολούθησε, σκυφτή και με το σιδερένιο ραβδί της έτοιμο για επίθεση. Μια αποπνιχτική αποφορά ήρθε αμέσως στα ρουθούνια της. Μια φριχτή οσμή που μπορούσε κανείς να συναντήσει μόνο σε υπονόμους. Κι όταν ο φωτόλιθός της φώτισε έναν υπόνομο, αυτό δεν την εξέπληξε καθόλου. Μπροστά στην Αζουρίτα ήταν τώρα ένα στενό πέρασμα όπου μολυσμένα νερά κυλούσαν. Ακόμα κι αν ήθελε να πάει από εκεί, δεν νόμιζε ότι χωρούσε. Αλλά πραγματικά *δεν* ήθελε. Θα πέθαινε από μόλυνση, αν όχι από την αποφορά.

Επέστρεψε στη διχάλα και ακολούθησε την αριστερή σήραγγα, που διαπίστωσε ότι ήταν αρκετά μακριά. Σ'ένα σημείο κύρτωνε. Μικροί σταλακτίτες κρέμονταν από το ταβάνι και, κάπου-κάπου, ακόμα και κανένας σταλαγμίτης έβγαινε από το έδαφος.

Η Αζουρίτα δεν έβλεπε κανέναν άνθρωπο, αλλά σίγουρα οι δεσμοφύλακές τους δεν μπορεί να ήταν μακριά. Από εδώ πρέπει να έρχονταν. Αποκλείεται να έρχονταν από τον υπόνομο ή από εκείνες τις μικρές σπηλιές πιο πριν.

Σ'ένα σημείο, η μακριά σήραγγα χωριζόταν. Ένα άνοιγμα υπήρχε στα δεξιά, κι από εκεί, απόμακρα, φως ερχόταν. Η Αζουρίτα, αμέ-

σως, άφησε τον φωτόλιθο στο πάτωμα, κρύβοντάς τον πίσω από πέτρες για να πνίξει την ακτινοβολία του. Θα τον έκλεινε μέσα στη γροθιά της, για να τον κρατήσει μαζί της, αλλά η γροθιά της δεν ήταν αρκετά μεγάλη για να τον κρύψει. Και ούτε τα εσώρουχά της είχαν τίποτα τσέπες όπου μπορούσε να τον βάλει.

Η Αζουρίτα πλησίασε το άνοιγμα και κοίταξε από την άκρη του, με το ένα μάτι μονάχα. Είδε ένα σκοτεινό πέρασμα που, στο βάθος του, ένας φωτόλιθος ήταν κρεμασμένος στον τοίχο. Η ακτινοβολία του φανέρωνε κάποιον (άντρα, μάλλον) να στέκεται όρθιος σαν φρουρός· φανέρωνε πλάκες στους τοίχους και στο πάτωμα· φανέρωνε, αντίκρυ στον φωτόλιθο, μια μεταλλική γυαλάδα. Κάγκελα; Κάποιο κελί; Επίσης, πριν από τον φωτόλιθο, προς τη μεριά της Αζουρίτας, μα όχι και πολύ κοντά της, πρέπει να ήταν ένα άνοιγμα στ'αριστερά.

Από εδώ, μάλλον, έρχονταν οι δεσμοφύλακές τους· δεν υπήρχε αμφιβολία. Αλλά ήταν από εδώ η μόνη έξοδος;

Η Αζουρίτα μπορούσε να συνεχίσει ν'ακολουθεί τη σήραγγα, να μη στρίψει προς τη μεριά όπου φαίνονταν ο φωτόλιθος, ο φρουρός, και το κελί. Αλλά η σήραγγα θα την οδηγούσε πουθενά, ή μονάχα σε μπερδεμένα υπόγεια βάθη;

Αν ήταν, όμως, να πλησιάσει τον φωτόλιθο και το κελί (κι αναρωτιόταν αν βρισκόταν κανένας μέσα στο κελί) έπρεπε να ξεφορτωθεί τον φρουρό. Και πώς θα το κατάφερνε αυτό; Η Αζουρίτα είχε κάποιες πολεμικές ικανότητες, μα όχι τόσες όσες ο Θάλβακιρ. Θα μπορούσε να νικήσει έναν οπλισμένο άντρα, ακόμα κι αν κατάφερνε να τον αιφνιδιάσει; Εξαρτιόταν από τη *δική του* εκπαίδευση, βασικά.

Η Αζουρίτα τον κοίταξε προσεχτικά, όσο πιο προσεχτικά μπορούσε. Δεν πρέπει να ήταν μαχητής της Χάρνωθ· δεν ήταν ντυμένος σαν τέτοιος, και ούτε βαστούσε οπλολόγχη. Φορούσε κάπα και είχε την κουκούλα σηκωμένη στο κεφάλι, όπως αυτοί που έρχονταν για να τους φέρνουν φαγητό ή για ν'αλλάζουν τους δαυλούς και τους φωτόλιθους. Η Αζουρίτα θα ήθελε πολύ να πάρει την κάπα του· ξεπάγιαζε ντυμένη μόνο με τα εσώρουχά της.

Πρέπει να τον αντιμετωπίσω. Και να τον βγάλω απ'τη μέση προτού ειδοποιήσει άλλους.

Θα την αναγνώριζε, άραγε, αν την έβλεπε; Ήταν από εκείνους που είχαν έρθει στο σπήλαιο με τα *σίρκι'θ*; Ή μήπως δεν γνώριζε καν για την παρουσία εκείνης και της αδελφής της; Αυτό το τελευταίο η Α-

ζουρίτα το θεωρούσε μάλλον απίθανο. Λογικά, θα γνώριζε ότι ήταν φυλακισμένες. Αν και υπήρχε κάτι το παράξενο στην όλη υπόθεση. Γιατί δεν τις είχαν βάλει κι αυτές κάπου εδώ αλλά τις είχαν κρεμάσει μέσα σ'εκείνο το σπήλαιο με το βωμό του Φορβόκμε;

Δεν ήταν, όμως, αυτά επί του παρόντος. Η Αζουρίτα σκέφτηκε πώς μπορούσε να αντιμετωπίσει τον φρουρό.

Δε γίνεται αλλιώς, κατέληξε: *πρέπει να κάνουμε γελοιότητες.* Έλυσε τον στηθόδεσμό της και τον έστριψε γύρω από τον μηρό της, δένοντάς τον εκεί. Πήρε τον φωτόλιθο από το μέρος που τον είχε κρύψει και πλησίασε πάλι το άνοιγμα στα δεξιά. *Νούρκας, βοήθησέ με.*

Πέταξε τον φωτόλιθο μέσα στο πέρασμα, βάζοντάς τον να κυλήσει στο πάτωμα.

Το φως, αναμενόμενα, τράβηξε την προσοχή του φρουρού, ο οποίος άφησε τη θέση του και βάδισε προς τα εκεί. Η Αζουρίτα πετάχτηκε αμέσως, τρέχοντας, με το ένα της χέρι κρυμμένο πίσω από την πλάτη, να κρατά σφιχτά το σιδερένιο ραβδί, και με τα μικρά στήθη της να πάλλονται. «Βοήθεια!» φώναξε, όμως (εσκεμμένα) όχι πολύ δυνατά. «Βοήθεια!» Ο φρουρός σάστισε, έχοντας ήδη τραβήξει πιστόλι αλλά μην πυροβολώντας, μη βλέποντας προφανώς την Αζουρίτα ως άμεση απειλή. Εκείνη έπεσε πάνω του, θεατρικά λαχανιασμένη (όχι πως δεν ήταν αρκετά ξέπνοη από το άγχος, ούτως ή άλλως)· αισθάνθηκε το ένα του χέρι να τυλίγεται, ακούσια ίσως, γύρω από τη μέση της. «Τι...;» τη ρώτησε. Η Αζουρίτα τον χτύπησε με το γόνατό της, όσο πιο δυνατά μπορούσε, στα γεννητικά όργανα. Ο άντρας διπλώθηκε, με μια πνιχτή φωνή, ξαφνιασμένος. Και δέχτηκε το σιδερένιο ρόπαλό της στο κεφάλι. Αίματα τινάχτηκαν καθώς έπεφτε στο έδαφος. Αλλά δεν ήταν ακόμα αναίσθητος. Η Αζουρίτα τον κοπάνησε ξανά στο κεφάλι, και ξανά, ώσπου εκείνος έμεινε ακίνητος. Ίσως και νεκρός.

Μέσα από τα κάγκελα του κελιού είδε, τότε, κάποιον να την κοιτάζει. Ένα μαυρόδερμο αντρικό πρόσωπο. Βάζοντας το δάχτυλό της μπροστά στα χείλη της, του έγνεψε να μείνει σιωπηλός, κι εκείνος υπάκουσε. Ύστερα, η Αζουρίτα θυμήθηκε ότι ήταν γυμνή, κι αμέσως έλυσε τον στηθόδεσμό της από τον μηρό της και τον έδεσε στη σωστή του θέση, κρύβοντας τα στήθη της, ενώ συγχρόνως ένιωθε το πρόσωπό της νάχει γίνει μπλε. Τι θα νόμιζε για εκείνη ο κρατούμε-

νος, όποιος κι αν ήταν; Ότι ήταν κάποια τρελή που είχε έρθει από τα σκοτεινά βάθη σε ημιάγρια κατάσταση;

Η Αζουρίτα πήρε την κάπα του πεσμένου φρουρού και την έριξε στους ώμους της. Πήρε τη ζώνη του και την έδεσε γύρω της. Επάνω της υπήρχαν δυο θηκάρια, ένα που περιείχε ξιφίδιο κι ένα άδειο, για πιστόλι. Η Αζουρίτα έπιασε το πιστόλι του φρουρού από κάτω και το θηκάρωσε. Μετά, πλησίασε τον φυλακισμένο.

Ήταν ένας ψηλός άντρας, λιγνός, με μακριά πράσινα μαλλιά, ντυμένος με παντελόνι και πουκάμισο. Και πολύ όμορφος.

Και η Αζουρίτα είχε την εντύπωση ότι κάτι τής θύμιζε.

Ο άντρας συνοφρυώθηκε. «Ποια είσαι;» ρώτησε. «Έχουμε... έχουμε ξανασυναντηθεί;»

Η Αζουρίτα κόμπιασε. «Δεν... Δε νομίζω, αλλά... ίσως.» Τον είχε δει σε κάποια από τις διπλωματικές αποστολές που είχε πάει μαζί με τον Άλφεντουρ;

«Δε μπορεί να είσαι για εμένα εδώ, έτσι;»

«Ήμουν φυλακισμένη κι εγώ. Μαζί με την αδελφή μου. Σε μια σπηλιά μ'έναν βωμό του Φορβόκμε, γεμάτη *σίρκι'θ*.»

Το συνοφρύωμα του άντρα βάθυνε. *Τώρα σίγουρα θα νομίζει ότι είμαι τρελή.*

«Ποιος είσαι εσύ; Γιατί σ'έχουν εδώ; Έχει ο φρουρός το κλειδί για το κελί σου;»

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε ο άντρας. «Ίσως και να το έχει. Αν με βοηθήσεις να δραπετεύσω θα ανταμειφθείς πλούσια, σ'το υπόσχομαι.» Το ερωτηματικό της βλέμμα τον έκανε να συνεχίσει. «Ονομάζομαι Άσραδλιν ωλ Χέρκανεκ. Είμαι ο Φύλακας της Φάνρηβ. Οι αυτονομιστές με αιχμαλώτισαν και μ'έφεραν εδώ.»

Ο Φύλακας της Φάνρηβ! Αιχμάλωτος; Η Αζουρίτα τον ατένιζε με γουρλωμένα μάτια. *Γι'αυτό μού θύμιζε κάτι...* Κάποτε τον είχε δει. Τον είχε δει όταν δεν ήταν ακόμα Φύλακας, όταν ο πατέρας του ήταν Φύλακας, αν και εξόριστος. Η Αζουρίτα και η Ζέρκιλιθ είχαν πάει μαζί με τον Άλφεντουρ, επί Παντοκρατορικής Κατοχής, σε μια διπλωματική αποστολή στην Κάρενρηζ, και είχαν δει εκεί, εκτός των άλλων, και τους εξόριστους της Φάνρηβ.

«Περίμενε,» του είπε. «Περίμενε.» Πλησίασε πάλι τον πεσμένο φρουρό και τον έψαξε, γρήγορα, από πάνω ώς κάτω. Δεν άργησε να βρει ένα κλειδί σε μια τσέπη του. Το πήρε και επέστρεψε στην κα-

γκελόπορτα του κελιού του Άσραδλιν. «Οι *αυτονομιστές* είπες ότι σε αιχμαλώτισαν;»

«Ναι.»

Η Αζουρίτα δοκίμασε να δει αν το κλειδί έμπαινε στην κλειδαριά: και, ναι, έμπαινε. «Δηλαδή, κι εμάς οι αυτονομιστές μάς απήγαγαν;» Γύριζε κιόλας το κλειδί;

«Ποια είσαι;»

Το κλειδί γύριζε! Η κλειδαριά άνοιξε, και η Αζουρίτα τράβηξε την καγκελόπορτα. Ο Άσραδλιν βγήκε. «Σ'ευχαριστώ,» είπε. «Αλλά ποια είσαι;» ρώτησε ξανά.

«Το όνομά μου είναι Αζουρίτα,» αποκρίθηκε εκείνη, κι απομακρύνθηκε, πλησιάζοντας τώρα το άνοιγμα που είχε δει από πριν μέσα σε τούτο το υπόγειο πέρασμα αλλά δεν του είχε δώσει σημασία – δεν είχε χρόνο να του δώσει σημασία. Επιπλέον, δεν ήταν φωτισμένο. Η Αζουρίτα πήρε από κάτω τον φωτόλιθό της και φώτισε μέσα στο άνοιγμα, διαλύοντας το σκοτάδι. Είδε έναν διάδρομο, και μια πόρτα στ'αριστερά.

Επέστρεψε κοντά στον Άσραδλιν, ο οποίος είχε πάρει τον φωτόλιθο που κρεμόταν στον τοίχο. «Τι μέρος είν' αυτό;» τον ρώτησε. «Πού είμαστε;»

«Δεν έχω ιδέα. Ήμουν λιπόθυμος όταν μ'έφεραν.»

«Υπάρχουν κι άλλοι εδώ; Φρουροί;»

«Αυτό πρέπει νάναι το άντρο των αυτονομιστών μέσα στην πόλη.» Ο Άσραδλιν φώτισε τον διάδρομο που πριν είχε φωτίσει η Αζουρίτα. «Από εδώ είχε έρθει ο Κάλνεντουρ, νομίζω... Τι είναι από εκεί;» τη ρώτησε, δείχνοντας τη μεριά απ'την οποία είχε έρθει εκείνη.

«Σπηλιές και σήραγγες.» Η Αζουρίτα έπιασε το σιδερένιο ραβδί από κάτω, και πήρε και δυο γεμιστήρες για το πιστόλι, τους οποίους είχε στις τσέπες του ο φρουρός. Τους πέρασε κάτω από τη ζώνη και την περισκελίδα της, για να μην πέσουν.

«Πάμε από κει, τότε.»

«Δεν ξέρω αν εκείνα τα περάσματα βγάζουν πουθενά, ενώ από εκεί» – έδειξε προς τον διάδρομο – «σίγουρα θα υπάρχει κάποια έξοδος.»

«Αποκλείεται να καταφέρουμε να βγούμε, Αζουρίτα. Το μέρος είναι γεμάτο αυτονομιστές. Ο ίδιος ο Κάλνεντουρ είναι, κατά πάσα πιθανότητα, εδώ.»

Η Αζουρίτα ήταν προβληματισμένη για μερικές στιγμές. Ύστερα, όμως, ο προβληματισμός της διαλύθηκε σαν ομίχλη που τη διώχνει ο άνεμος. *Φυσικά!* Γιατί δεν το είχε σκεφτεί τόση ώρα; Τώρα είχε τα μέσα για ν'ανοίξει το κλουβί της αδελφής της. *Καημένη Ζέρκιλιθ, παραλίγο να σ'αφήσω εκεί!*

«Έχεις δίκιο,» είπε στον όμορφο Φύλακα. «Πάμε. Έλα μαζί μου.» Και βάδισε βιαστικά προς τη μεριά απ'όπου είχε έρθει.

Ο Άσραδλιν ακόμα δεν είχε καταλάβει από πού ξεφύτρωσε αυτή η μαυρόδερμη, λευκομάλλα γυναίκα. Ούτε ποια ακριβώς ήταν. Ένα όνομα δεν έλεγε τίποτα. Γιατί οι αυτονομιστές κρατούσαν εκείνη και την αδελφή της;

«Πού πηγαίνουμε;» τη ρώτησε καθώς έβγαιναν από το πλακόστρωτο υπόγειο κι έμπαιναν σε μια σήραγγα που έμοιαζε φυσική. Οι πέτρες ήταν τραχιές κάτω από τα γυμνά πόδια του Άσραδλιν. «Είπες ότι δεν ξέρεις καμια έξοδο, έτσι δεν είναι;»

«Ναι, αλλά πρέπει να πάμε να ελευθερώσουμε την αδελφή μου.»

«Πού είναι η αδελφή σου;»

«Σε μια σπηλιά μ'έναν βωμό του Φορβόκμε, γεμάτη *σίρκι'θ*.»

«Υπόγειος βωμός του Φορβόκμε; Που *σίρκι'θ* σκαρφαλώνουν παντού επάνω του;» Ο Άσραδλιν συνέχιζε να την ακολουθεί καθώς οι φωτόλιθοί τους διέλυαν τα σκοτάδια. Σταλακτίτες κρέμονταν από το ταβάνι και, πού και πού, κανένας σταλαγμίτης ορθωνόταν από τη γη.

«Ναι. Το ξέρεις το μέρος;»

«Ως αστικό μύθο, μόνο.»

«Αστικό μύθο;»

«Ο Βωμός των *Σίρκι'θ*. Υποτίθεται ότι βρίσκεται κάπου κάτω από τη Φάνρηβ: ένα μέρος πολύ ιερό για τον Φορβόκμε, όπου ο θεός καθοδηγεί μονάχα όσους είναι εξαιρετικά πιστοί σ'αυτόν. Τους καθοδηγεί μέσω των *σίρκι'θ*.»

«Η αδελφή μου είναι φυλακισμένη εκεί, μέσα σ'ένα κλουβί.»

«Δεν καταλαβαίνω. Γιατί;»

«Ούτε κι εγώ καταλαβαίνω. Υποθέτω μόνο ότι πρέπει να μας είχαν εκεί για να μη μάθουμε κατά λάθος ποιοι μας κρατούσαν.»

«Δεν ήξερες ότι σας είχαν οι αυτονομιστές;»

«Όχι.»

«Ποια είσαι, Αζουρίτα; Τι μπορεί να ήθελαν από εσένα και την αδελφή σου;»

«Θα σου εξηγήσω μόλις την έχουμε βγάλει απ'το κλουβί. Αν κι εγώ... πραγματικά δεν ξέρω. Υποθέτω ότι μας ήθελαν για να εκβιάσουν τον Άλφεντουρ.»

«Ποιον Άλφεντουρ;» Το όνομα έφερε στο μυαλό του τον Διπλωματικό Αντιπρόσωπο της Νάζρηβ. Αλλά η λευκομάλλα γυναίκα σίγουρα δεν μπορεί να εννοούσε αυτόν. Ή μήπως...;

Γιατί νόμιζα ότι μου θύμιζε κάτι, όταν πλησίασε το κελί μου;

Φως από το βάθος της σήραγγας. «Εκεί είναι, Αζουρίτα;»

«Ναι.»

Μπήκαν σ'ένα αρκετά μεγάλο σπήλαιο που στο κέντρο του βρισκόταν ένας βωμός γεμάτος *σίρκι'θ*. Τα σαυράκια έμοιαζαν να καλύπτουν κάθε σπιθαμή του, έμοιαζαν να είναι *ένα* μ'αυτόν, σχεδόν αόρατα, έχοντας πάρει γκρίζα δερματική απόχρωση. Τα διαφανή μάτια τους στράφηκαν προς τον Άσραδλιν και την Αζουρίτα, γυαλίζοντας στο φως δαυλών και φωτόλιθων. Σε κάμποση απόσταση από τον βωμό κρεμόταν ένα κλουβί, περίπου μισό μέτρο από το έδαφος, και μέσα του ήταν μια γυναίκα ντυμένη μόνο με εσώρουχα. Μαυρόδερμη και λευκομάλλα. Ολόιδια με την Αζουρίτα.

Ο Άσραδλιν θυμήθηκε. *Οι δίδυμες!* Οι δίδυμες βοηθοί που είχε μαζί του ο Άλφεντουρ όταν είχε επισκεφτεί την Κάρενρηζ πριν από χρόνια. Ο πατέρας του Άσραδλιν ζούσε τότε, και οι Παντοκρατορικοί είχαν ακόμα τη Μοργκιάνη υπό την κυριαρχία τους. Ο διπλωμάτης είχε έρθει στην πόλη για άλλες δουλειές, βέβαια, όχι για να συναντήσει τον εξόριστο Οίκο των Φυλάκων, αλλά αυτές οι δίδυμες είχαν κάνει πολύ ζωηρή εντύπωση στον Άσραδλιν. Θυμόταν πως εκείνος και ο Σάρμαλκιρ συνεχώς τις σχολίαζαν, χαμογελώντας, και η Ναλτάμα τούς έριχνε επικριτικά βλέμματα – χωρίς, ασφαλώς, να χαμογελά ποτέ.

«Αζουρίτα!» είπε η φυλακισμένη, καθώς η Αζουρίτα κι ο Άσραδλιν την πλησίαζαν. «Τι...; Ποιος...;»

«Τον θυμάσαι τον κύριο;»

«Θα έπρεπε;»

Η Αζουρίτα τράβηξε το πιστόλι της και σημάδεψε το λουκέτο του κλουβιού. «Απομακρύνσου όσο μπορείς–»

«Περίμενε – θ'ακουστεί!»

«Ο μόνος φρουρός που βρήκα εδώ κάτω είναι νεκρός ή, τουλάχιστον, αναίσθητος. Δε νομίζω ότι κανένας θ'ακούσει τον κρότο. Απομακρύνσου!»

Η δίδυμη ζάρωσε όσο πιο μακριά μπορούσε από το λουκέτο, και η Αζουρίτα το πυροβόλησε. Μία ριπή έφτανε για να το σπάσει. Η Αζουρίτα το άνοιξε και το πέταξε παραδίπλα, κι η αδελφή της έσπρωξε την καγκελωτή πόρτα και πήδησε έξω απ'το κλουβί.

«Η αδελφή μου,» είπε η Αζουρίτα στον Άσραδλιν, «η Ζέρκιλιθ.»

«Σας θυμάμαι τώρα,» αποκρίθηκε εκείνος. «Ήσασταν μαζί με τον Άλφεντουρ, τον διπλωμάτη της Νάζρηβ, την τελευταία φορά που σας είχα δει, στην Κάρενρηζ.»

Η Ζέρκιλιθ συνοφρυώθηκε. «Τι εννοεί;»

«Ο κύριος είναι ο Φύλακας της Φάνρηβ. Ο Άσραδλιν ωλ Χέρκανεκ.»

Η Ζέρκιλιθ τούς ατένισε και τους δύο με φανερή απορία στο πρόσωπό της.

«Ήμουν αιχμάλωτος των αυτονομιστών,» εξήγησε εκείνος. «Αλλά εσάς δεν καταλαβαίνω γιατί σας αιχμαλώτισαν.»

«Οι *αυτονομιστές;*» Η Ζέρκιλιθ κοίταξε την Αζουρίτα.

«Ναι· έτσι φαίνεται. Πρέπει να φύγουμε τώρα. Και υπάρχουν κι άλλα ανοίγματα σε τούτη τη σπηλιά. Καλύτερα να τα δοκιμάσουμε, να δούμε πού βγάζουν.»

«Ο Φύλακας πού ήταν;»

«Σ'ένα υπόγειο, κάτω από κάποιο οίκημα μάλλον. Εκεί ήταν κι ο μοναδικός φρουρός που συνάντησα. Πάμε τώρα.»

Βγαίνοντας από άλλη έξοδο του σπηλαίου, περιπλανήθηκαν σε μικρότερες σπηλιές και σε σήραγγες. Όλα τα μέρη ήταν υγρά και σκοτεινά, κι έμοιαζαν φτιαγμένα από τη Μοργκιάνη, όχι από ανθρώπινα εργαλεία. Η μυρωδιά της μούχλας και της πέτρας κυριαρχούσαν. Το έδαφος ήταν τραχύ κάτω από τα γυμνά τους πόδια. Ο Άσραδλιν έβγαλε το πουκάμισό του και το έδωσε στη Ζέρκιλιθ, η οποία τον ευχαρίστησε, πέρασε τα χέρια της μέσα στα μανίκια, και κούμπωσε τα κουμπιά.

Δεν ήξεραν προς τα πού έπρεπε να πάνε για να βγουν στην επιφάνεια, ούτε καταλάβαιναν αν κατέβαιναν ή ανέβαιναν καθώς προχω-

ρούσαν· κανένας τους δεν είχε μεγάλη εμπειρία από σπηλιές και υπόγεια μέρη.

Κάπου, βρήκαν ένα άνοιγμα που οδηγούσε στους υπονόμους, αλλά η σήραγγα ήταν τόσο στενή και τόσο βρόμικη από ακάθαρτα νερά που ήταν αδύνατον να την ακολουθήσουν. Κάπου αλλού συνάντησαν ένα άνοιγμα το οποίο ήταν χτισμένο με πέτρες, μάλλον για να απομονωθεί κάποιο υπόγειο της πόλης από τούτες τις φυσικές σήραγγες. Τα μόνα πλάσματα που βρήκαν στον δρόμο τους ήταν έντομα, τρωκτικά, και κανένα *σίρκι'θ*. Δεν είδαν ανθρώπους. Και μετά, έφτασαν σ'ένα άνοιγμα που έβγαζε σε υπόνομο ξανά, ο οποίος όμως δεν ήταν τόσο στενός όσο ο προηγούμενος. Μπορούσαν να περάσουν, αν ήθελαν. Βρόμικα νερά κυλούσαν, φυσικά, αλλά στα πλάγια της σήραγγας υπήρχε χώρος για να βαδίσει κανείς με προσοχή. Το μόνο ουσιαστικό πρόβλημα ήταν τα ποντίκια που περιφέρονταν εκεί μέσα. Και οι δίδυμες και ο Άσραδλιν ήταν ξυπόλυτοι, επομένως ήταν εύκολο να τους δαγκώσουν: κι αν τους δάγκωναν, ήταν πολύ πιθανό να μολυνθούν. Αυτό, και μόνο αυτό, τους έκανε να διστάσουν.

Η Αζουρίτα κούνησε το κεφάλι. «Καλύτερα όχι,» είπε. «Πολύ επικίνδυνο.»

«Από πού αλλού μπορούμε να βγούμε, όμως;» έθεσε το ερώτημα ο Άσραδλιν.

«Είναι πολύ επικίνδυνο, Άρχοντά μου,» επανέλαβε η Αζουρίτα.

«Τον Φύλακα της Φάνρηβ δεν τον λες 'Άρχοντά μου',» την πληροφόρησε εκείνος. «Τον λες 'Εξοχότατε' ή 'Φύλακά μου'. Αλλά θα προτιμούσα απλά *Άσραδλιν*.»

«Είναι πολύ επικίνδυνο, όπως και νάχει, Άσραδλιν. Θα βρούμε άλλη έξοδο.»

Η Ζέρκιλιθ είπε: «Πού το ξέρεις ότι *υπάρχει* άλλη έξοδος; Μπορεί όλες οι έξοδοι να είναι μέσω των υπονόμων. Και στους υπονόμους έχει ποντίκια· δεν μπορείς να το αποφύγεις.»

«Ας δούμε, πρώτα, και μετά–»

«Νομίζεις ότι οι δεσμοφύλακές μας θ'αργήσουν να καταλάβουν ότι ξεφύγαμε; Εκείνος ο φρουρός πόση ώρα θα είχε βάρδια; Δύο ώρες; Τρείς, το πολύ;»

Κοίταξαν κι οι δυο τους τον Άσραδλιν ερωτηματικά.

«Νομίζω ότι κάθε δυο ώρες άλλαζαν,» είπε εκείνος.

«Δεν έχουμε πολύ χρόνο, λοιπόν,» κατέληξε η Ζέρκιλιθ. «Πάμε.»

«Δε μ’αρέσει αυτό,» είπε η Αζουρίτα κοιτάζοντας τον υπόνομο με αποστροφή.

«Δεν κάνεις μόνο ό,τι σ’αρέσει,» αποκρίθηκε η Ζέρκιλιθ, περνώντας πρώτη το άνοιγμα. Στο ένα της χέρι είχε το σπασμένο κάγκελο, και το κρατούσε χαμηλά για να διώξει τα ποντίκια αν χρειαζόταν.

Ο Άσραδλιν την ακολούθησε. Στο χέρι του ήταν το πιστόλι του φρουρού· του το είχε δώσει η Αζουρίτα, θεωρώντας πως ο Φύλακας της Φάνρηβ έπρεπε να έχει το καλύτερο όπλο. Επιπλέον, μάλλον ήταν πιο ικανός στη χρήση του απ’ό,τι εκείνη και η αδελφή της.

Η Αζουρίτα ακολούθησε τώρα τον Άσραδλιν, με το ξιφίδιό της στο ένα χέρι και τον φωτόλιθο στο άλλο.

Προχώρησαν στο πλάι του υπονόμου, φωτίζοντας τα σκοτάδια, προσπαθώντας να μη γλιστρήσουν στο λασπερό, γλοιώδες έδαφος, ενώ η Ζέρκιλιθ απομάκρυνε τα ποντίκια με χτυπήματα του μεταλλικού ραβδιού της. Η Αζουρίτα ήταν σκυμμένη, καρφώνοντας με το ξιφίδιό της όποιο τρωκτικό έκανε να ζυγώσει εκείνη ή τον Άσραδλιν. Οι οσμές ήταν αποπνιχτικές, εμετικές, αλλά για την ώρα ήταν όλοι τους πολύ τσιτωμένοι για να ξεράσουν.

«Κάλνεντουρ! Κάλνεντουρ!»

Η Υράλνα άνοιξε την πόρτα του δωματίου του χωρίς να χτυπήσει. Ο Κάλνεντουρ ανασηκώθηκε πάνω στο κρεβάτι, και ο γιος του, ο Άνφιρ, ανασηκώθηκε πάνω στο δικό του κρεβάτι, παραδίπλα.

«Κάποιος επιτέθηκε στον φρουρό στο υπόγειο,» είπε η Υράλνα, «και ο Φύλακας έχει δραπετεύσει.»

«*Τι!*» Ο Κάλνεντουρ πετάχτηκε όρθιος, αρχίζοντας αμέσως να ντύνεται.

Μετά από λίγο, εκείνος, η Υράλνα, ο Άνφιρ, η Έρνελιθ, ο Θόμαλκιρ, και η Σερκίσναθ’χοκ βρίσκονταν στα υπόγεια του καινούργιου άντρου των αυτονομιστών και παρατηρούσαν ό,τι είχε απομείνει. Ο φρουρός ήταν νεκρός· κάποιος τού είχε σπάσει το κεφάλι με κάτι βαρύ. Ρόπαλο, ίσως. Και αποκλείεται να το είχε κάνει ο Φύλακας· το πτώμα βρισκόταν μακριά από το κελί. Η καγκελωτή πόρτα του κελιού ήταν ανοιχτή και το κλειδί αφημένο μες στην κλειδαριά. Η κάπα του φρουρού έλειπε, το ίδιο και η ζώνη με τα όπλα του. Ο Κάλνεντουρ μπορούσε μόνο να υποθέσει ότι κάποιος είχε έρθει, τον είχε ξαφνιάσει, τον είχε χτυπήσει, και μετά είχε ελευθερώσει τον Φύλα-

κα. Κι αν έκρινε κανείς από τη θέση όπου ήταν πεσμένος ο φρουρός, ο εισβολέας έμοιαζε να είχε έρθει από τη μεριά των φυσικών σπηλαίων. Από τη μεριά του Βωμού των *Σίρκι'θ*.

Γνώριζαν οι υποστηρικτές του Φύλακα γι'αυτό το μέρος; Ο Κάλνεντουρ θα ορκιζόταν πως όχι.

Μετά, μια άλλη υποψία πέρασε απ'το μυαλό του. «Είναι δυνατόν;...» μουρμούρισε. Στράφηκε στη Σερκίσναθ'χοκ. «Μπορείς να βρεις τις δίδυμες;»

«Γιατί; Νομίζεις ότι...;»

«Μπορείς να τις βρεις;»

Η μάγισσα εστίασε το βλέμμα της στα κάτοπτρα του ραβδιού της και υποτονθόρυσε τα λόγια για ένα Ξόρκι Ανιχνεύσεως. Ένα παράξενο λαμπύρισμα πέρασε από τις αντανακλαστικές επιφάνειες. Η Σερκίσναθ'χοκ βλεφάρισε, ζαλισμένα. Είπε: «Δε μπορώ να τις βρω.»

«Γιατί; Είναι προστατευμένες κάπως;» Ο Κάλνεντουρ άγγιξε, ακούσια, με τον αντίχειρα, το δαχτυλίδι που προστάτευε *εκείνον* από ανιχνευτικές μαγείες.

«Δεν είν' αυτό,» αποκρίθηκε η Σερκίσναθ'χοκ. «Οι δίδυμες είναι τόσο *ίδιες* που το μυαλό μου τις μπερδεύει, και το Ξόρκι Ανιχνεύσεως είναι φτιαγμένο για να εντοπίζει *έναν* άνθρωπο, όχι δύο. Καταλαβαίνεις το πρόβλημα;»

«Πάμε να δούμε, τότε, αν είναι ακόμα στον Βωμό,» είπε ο Κάλνεντουρ. Και προς την Υράλνα: «Εσύ πήγαινε να ειδοποιήσεις και τους άλλους. Βιάσου!»

Η αυτονομίστρια έφυγε τρέχοντας.

Ο Κάλνεντουρ και οι υπόλοιποι βάδισαν, με επιφύλαξη και με τα όπλα τους έτοιμα, προς τον Βωμό των *Σίρκι'θ,* διασχίζοντας τις σήραγγες πέρα από τα υπόγεια του άντρου τους. Φτάνοντας στη μεγάλη σπηλιά είδαν εκείνο που ο Κάλνεντουρ φοβόταν: τα κλουβιά ήταν άδεια. Οι καταραμένες είχαν δραπετεύσει!

Πώς τα είχαν καταφέρει;

Κοιτάζοντας τα κλουβιά από κοντά, διαπίστωσε ότι ένα κάγκελο του ενός ήταν σπασμένο, ενώ στο άλλο ήταν σπασμένο το λουκέτο – από σφαίρα, μάλλον. Η μία, λοιπόν, ξέφυγε σπάζοντας το κάγκελο, χτύπησε τον φρουρό, κι επέστρεψε για να πυροβολήσει το λουκέτο της άλλης. Ήταν τόσο δυνατές, ή αυτό το κάγκελο είχε κάποια αδυναμία;

Δεν είχε σημασία τώρα. «Πρέπει να τους βρούμε,» είπε ο Κάλνε-ντουρ. «Και τους τρεις.» Στράφηκε στη Σερκίσναθ'χοκ. «Προσπάθησε να εντοπίσεις τον Φύλακα, μάγισσα.»

Δεν άργησαν να φτάσουν, σκυφτοί, κάτω από μια σχάρα. Πέρα από τα κάγκελά της, φαινόταν νυχτερινός ουρανός ανάμεσα από πολυκατοικίες, καθώς κι ένας πλακόστρωτος δρόμος. Σε μια γωνία του στέκονταν μαχητές της Χάρνωθ μαζί με μερικούς γιγαντόλυκους κι ένα δίκυκλο. Η Ζέρκιλιθ, που κοίταζε, ήταν *σίγουρη* πως ήταν μαχητές της Χάρνωθ· το καταλάβαινε από το ντύσιμό τους κι από τις οπλολόγχες τους.

Το είπε στον Άσραδλιν και στην Αζουρίτα, πάνω απ'τον ώμο της. Και πρόσθεσε: «Στον δρόμο, επίσης, υπάρχουν συντρίμμια, σαν πρόσφατα μάχη να έγινε εδώ.»

«Αν βγούμε θα μας δουν;» ρώτησε ο Φύλακας.

«Οπωσδήποτε.»

«Πάμε αλλού, λοιπόν.»

Οι δίδυμες δεν διαφώνησαν.

Προχώρησαν ξανά, απομακρύνοντας ποντίκια κάθε τόσο. Τα νεύρα τους ήταν τσιτωμένα. Έφτασαν σε μια σχάρα πέρα από την οποία ο δρόμος που φαινόταν ήταν πολύ σκοτεινός. Σοκάκι, μάλλον, ανάμεσα σε ψηλά χτίρια. Μονάχα τα αστραφτερά μάτια τριών γατών έβλεπε η Ζέρκιλιθ.

«Εδώ είναι καλά, νομίζω,» είπε, και η αδελφή της κι ο Φύλακας συμφώνησαν. Η Ζέρκιλιθ προσπάθησε να σπρώξει τη σχάρα, για να την ανοίξει, μα δεν τα κατάφερε· ήταν κολλημένη.

«Θα δοκιμάσω εγώ,» προθυμοποιήθηκε ο Άσραδλιν. Η Ζέρκιλιθ παραμέρισε κι εκείνος έπιασε τα κάγκελα σπρώχνοντας με δύναμη. Η σχάρα κουνήθηκε λιγάκι, αλλά δεν έφυγε από τη θέση της.

«Πάρε αυτό.» Η Αζουρίτα τού έδωσε το ξιφίδιό της. «Βάλτο στην άκρη.»

«Ναι.» Ο Άσραδλιν έχωσε την αιχμή του ξιφιδίου στη δεξιά άκρη της σχάρας, και με το ένα χέρι πίεσε τη λαβή του όπλου ενώ με το άλλο έσπρωξε πάλι τα κάγκελα.

Η σχάρα πετάχτηκε πάνω, ευτυχώς όχι με πολύ θόρυβο.

Ο Άσραδλιν σκαρφάλωσε, βγαίνοντας στο σκοτεινό σοκάκι. Οι γάτες είχαν ήδη εξαφανιστεί. Οι δίδυμες τον ακολούθησαν επάνω· ε-

κείνος έκανε να τις βοηθήσει αλλά ήταν φανερό πως δεν χρειάζονταν τη βοήθειά του.

«Πού βρισκόμαστε;» τον ρώτησε η Αζουρίτα, ψιθυριστά.

«Πού να ξέρω;»

«Στην πόλη σου είμαστε…»

«Στην πόλη μου έχω *χρόνια* να έρθω. Δεν έχω ιδέα πού είμαστε. Πιο πιθανό είναι *εσείς* να ξέρετε πού είμαστε παρά εγώ.»

Η Ζέρκιλιθ κοίταξε από μια άκρη του σοκακιού, σ'έναν μεγαλύτερο δρόμο, κι επιστρέφοντας κοντά στην αδελφή της και στον Φύλακα είπε: «Κι εδώ υπάρχουν Χαρνώθιοι. Πρέπει νάγιναν συγκρούσεις σε τούτο το μέρος και τώρα να φρουρούν για λόγους ασφάλειας.»

Ο Άσραδλιν πλησίασε την άλλη άκρη του σοκακιού, αλλά προς τα εκεί ο φωτόλιθός του φώτισε μονάχα έναν τοίχο. Ο τοίχος, όμως, δεν ανήκε σε οικοδόμημα· πρέπει να ήταν από εκείνους που έχουν χτιστεί για να κλείνουν κάποια αυλή. Τελείωνε κανένα μέτρο πάνω απ'το κεφάλι του. Είπε στις δίδυμες ότι θα σκαρφάλωνε να δει τι ήταν από πίσω, και κάρφωσε το ξιφίδιο σε μια χαραμάδα για να το χρησιμοποιήσει ως χειρολαβή.

Η Αζουρίτα και η Ζέρκιλιθ τον βοήθησαν να αναρριχηθεί, βάζοντας τα χέρια τους κάτω από τα πέλματά του. Και, κοιτάζοντας προς τα πάνω, σκέφτονταν κι οι δύο, με μυαλά παρόμοια σαν τα σώματά τους, ότι ο κώλος του έδειχνε όμορφος έτσι όπως το παντελόνι του τεντωνόταν.

Ο Άσραδλιν έφτασε στην κορυφή του τοίχου και πιάστηκε γερά εκεί, βάζοντας τους αγκώνες του για στήριξη. Από την άλλη μεριά είδε έναν χώρο στάθμευσης οχημάτων στην αυλή μιας πολυκατοικίας.

Γυρίζοντας, το είπε στις δίδυμες και πρότεινε να πάνε εκεί. Εκείνες αμέσως συμφωνήσαν.

Ο Άσραδλιν καβάλησε τον τοίχο κι άπλωσε το χέρι του προς τα κάτω. Η Αζουρίτα το έπιασε κι εκείνος την τράβηξε, ενώ η Ζέρκιλιθ τής έκανε πάτημα με τις χούφτες. Η Αζουρίτα έφτασε στην κορυφή και πήδησε απ'την άλλη. Η Ζέρκιλιθ έπιασε το χέρι που της πρόσφερε ο Φύλακας και σκαρφάλωσε τον τοίχο: και σύντομα βρίσκονταν κι οι δυο τους πλάι στην αδελφή της, ανάμεσα στα σταθμευμένα οχήματα – ένα τρίκυκλο με γυάλινο σκέπαστρο, δύο τετράκυκλα με μεταλλική οροφή, και τέσσερα δίκυκλα.

«Καλά θα ήταν να παίρναμε κάποιο απ’αυτά,» είπε ο Άσραδλιν. «Θα φύγουμε γρήγορα απ’την περιοχή προτού μας σταματήσουν οι Χαρνώθιοι. Ξέρετε ν’ανοίγετε κλειδαριές;»

«Ξέρουμε,» αποκρίθηκε η Ζέρκιλιθ, «αλλά τώρα δεν έχουμε τα κατάλληλα εργαλεία. Οι αυτονομιστές μάς πήραν ακόμα και τις φουρκέτες μας.»

«Μάλλον,» είπε η Αζουρίτα, «και οι αυτονομιστές ξέρουν ν’ανοίγουν κλειδαριές – γι’αυτό. Αλλά κάπου εδώ ίσως να υπάρχει και στάβλος, αφού υπάρχει χώρος στάθμευσης οχημάτων.» Και προχώρησε πρώτη. Η Ζέρκιλιθ κι ο Άσραδλιν ήρθαν πίσω της.

Η αυλή της πολυκατοικίας δεν ήταν και πολύ μεγάλη, κι από την άλλη μεριά, όντως, υπήρχε ένας μικρός στάβλος. Έξι άλογα ήταν εδώ. Κοιμισμένα. Αλλά η πόρτα ήταν κλειστή και κλειδωμένη.

Ο Άσραδλιν είπε: «Αφού δεν μπορούμε να φύγουμε με όχημα, τότε με άλογα είναι η δεύτερη καλύτερη λύση.» Και ύψωσε το πιστόλι του μπροστά στην κλειδαριά.

«Θα τραβήξεις την προσοχή των Χαρνώθιων,» τον πρόλαβε η Αζουρίτα. «Περίμενε.» Και στράφηκε στη Ζέρκιλιθ. «Με το ρόπαλο,» της είπε. Εκείνη ένευσε, και χτύπησε την κλειδαριά της πόρτας με το σπασμένο κάγκελο. Η κλειδαριά δεν έσπασε.

«Δε σπάει τόσο εύκολα,» είπε ο Άσραδλιν. «Πρέπει να την πυροβολήσουμε.» Και την πυροβόλησε.

Μετά, κι οι τρεις τους ήξεραν ότι έπρεπε να βιαστούν. Δεν είχαν καν χρόνο να σελώσουν και να χαλινώσουν τα ζώα, κι ευτυχώς που ο Άσραδλιν ήταν καλός με τα άλογα και τα έκανε αμέσως να ηρεμήσουν, αλλιώς πολύ πιθανόν να μην κατάφερναν να τα καβαλήσουν.

Ιππεύοντας τρία από αυτά, βγήκαν από την αυλή της πολυκατοικίας και κάλπασαν μέσα στους νυχτερινούς δρόμους.

Κάποιοι Χαρνώθιοι μαχητές τούς φώναξαν να σταματήσουν. «Περιμένετε!» αντήχησε μια φωνή. «Πού πάτε;»

«Καλό ερώτημα,» είπε ο Άσραδλιν στις δίδυμες. «Πού πάμε;» Οι οπλές των αλόγων τους βροντούσαν επάνω στο πλακόστρωτο των νυχτερινών δρόμων.

«Στον Άλφεντουρ,» απάντησε η Αζουρίτα.

«Πού είναι ο Άλφεντουρ;»

«Στο *Καταφύγιο,*» είπε η Ζέρκιλιθ.

«Πού είναι το *Καταφύγιο*;»

«Θα σου πούμε μόλις βγούμε σε κάποιον κεντρικό δρόμο,» αποκρίθηκε η Αζουρίτα.

Πολύ σύντομα είχαν Χαρνώθιους λυκοκαβαλάρηδες πίσω τους καθώς και δύο δίκυκλα. Οι μαχητές του Βασιλείου τούς φώναζαν να σταματήσουν, αλλά εκείνοι, φυσικά, τους αγνοούσαν. Ούτε οι δίδυμες ήθελαν κανένας να τις αναγνωρίσει ούτε ο Φύλακας.

Και μετά βγήκαν σε μια μεγάλη λεωφόρο, την ίδια στιγμή που ο έλικας ενός αερώνυχα αντηχούσε από πάνω τους.

«Η Οδός των Ξένων!» είπε η Αζουρίτα.

«Ναι,» συμφώνησε η Ζέρκιλιθ. «Από δω!» Έστριψε το άλογό της προς τα ανατολικά, και κάλπασαν ενώ ο αερώνυχας τούς ακολουθούσε από ψηλά.

«Σταματήστε αλλιώς θα σας πυροβολήσουμε!» φώναξε κάποιος από το μικρό αεροσκάφος· κι όταν δεν συμμορφώθηκαν, πυροβολισμοί αντήχησαν, σφαίρες χτύπησαν το πλακόστρωτο, αστοχώντας τους. Ήταν δύσκολοι στόχοι, έτσι όπως έτρεχαν.

Τα δύο δίκυκλα τούς ζύγωναν, όμως. Ο Άσραδλιν γύρισε πάνω στη ράχη του αλόγου του, κρατώντας το γερά ανάμεσα στα γόνατά του, και πυροβόλησε με το πιστόλι, σημαδεύοντας. Χτύπησε τον οδηγό του ενός δίκυκλου στο κεφάλι. Δεν ήταν σίγουρος αν η σφαίρα διαπέρασε το κράνος του, αλλά το όχημα έχασε την πορεία του και κοπάνησε σ'έναν τοίχο στα βόρεια της Οδού των Ξένων, εκεί όπου αυτή κύρτωνε προς τα νότια.

«Δεν είμαστε μακριά απ'το ξενοδοχείο,» είπε η Αζουρίτα, λαχανιασμένα.

Ο Άσραδλιν ξαναπυροβόλησε προς τα πίσω, αλλά αστόχησε. Κι έμεινε μετά σκυμμένος πάνω στο άλογό του γιατί οι αναβάτες του δίκυκλου που είχε απομείνει τον πυροβολούσαν, καθώς και κάποιος από τον αερώνυχα. Το άλογο τραυματίστηκε· χρεμέτισε πανικόβλητα, αναπήδησε· ο Άσραδλιν προσπάθησε να το κάνει να συνεχίσει να τρέχει, αλλά το ζώο ήδη παραπατούσε. Και μόνο επειδή ήταν καλός ιππέας πρόλαβε να πέσει ομαλά, οικειοθελώς, από τη ράχη του αλόγου καθώς αυτό σωριαζόταν σε μια άκρη της λεωφόρου. Ο Άσραδλιν κύλησε πάνω στο πλακόστρωτο και σηκώθηκε όρθιος.

Η Ζέρκιλιθ ήρθε πλάι του. «Έλα!» φώναξε, κι εκείνος πιάστηκε στη ράχη του δικού της αλόγου και πήδησε πάνω, πίσω της.

Το δίκυκλο, με μια ημικυκλική μανούβρα, σταμάτησε μπροστά τους, κλείνοντάς τους τον δρόμο. Ο μαχητής που καθόταν πίσω από τον οδηγό τούς σημάδευε με τουφέκι. «Ακίνητοι!» φώναξε.

Η Αζουρίτα, όμως, που είχε απομακρυνθεί, τώρα επέστρεψε, ερχόμενη από τα νώτα των Χαρνώθιων δικυκλιστών. Κάποιος από τον αερώνυχα – που ήταν, επί του παρόντος, πιασμένος σε μια οροφή – την πυροβόλησε, μα αστόχησε. Και η Αζουρίτα οδήγησε το άλογό της καταπάνω στους μαχητές του Βασιλείου. Το ζώο σηκώθηκε στα πισινά πόδια, χρεμετίζοντας ξέφρενα. Η Αζουρίτα κρατήθηκε γερά απ'τον λαιμό του. Οι Χαρνώθιοι πανικοβλήθηκαν, πέφτοντας από το δίκυκλό τους. Ο Άσραδλιν τούς πυροβόλησε με το πιστόλι του, ενώ η Ζέρκιλιθ οδηγούσε το άλογό της γύρω τους και προς το *Καταφύγιο*. «Αζουρίτα!» φώναξε. «Έλα, Αζουρίτα!»

Η Αζουρίτα κραύγασε, καθώς μια σφαίρα από τον αερώνυχα τη χτύπησε, αλλά κατόρθωσε να βάλει το άλογό της ν'ακολουθήσει αυτό της δίδυμής της ενώ εξακολουθούσε να κρατιέται σφιχτά από τον λαιμό του.

Έφτασαν μπροστά στην είσοδο του ξενοδοχείου και ξεπέζεψαν δίχως καθυστέρηση. Η Αζουρίτα παραπατούσε· είχε χτυπηθεί στα πλευρά. Ο Άσραδλιν τη σήκωσε στα χέρια, ενώ η Ζέρκιλιθ άνοιγε την εξώπορτα του *Καταφύγιου* κι έμπαιναν στη ρεσεψιόν. Ο άντρας που διανυκτέρευε εκεί τούς κοίταξε σαστισμένος.

«Ειδοποιήστε τον κύριο Άλφεντουρ αλ Έρεσναβ!» του είπε η Ζέρκιλιθ.

«Περιμένετε!» έκανε εκείνος. «Μια στιγμή!»

Η Ζέρκιλιθ κι ο Άσραδλιν, με την Αζουρίτα στα χέρια, μπήκαν σ'έναν ανελκυστήρα. Η πρώτη πάτησε το κουμπί για τον έκτο όροφο, και ανέβηκαν.

«Είμαστε ασφαλείς τώρα,» είπε στον Άσραδλιν. «Πώς είσαι, Αζουρίτα;»

«Σα να μ'έχουν πυροβολήσει...» μούγκρισε η Αζουρίτα.

Βγήκαν απ'τον ανελκυστήρα και έτρεξαν προς την πόρτα της σουίτας του Άλφεντουρ. Καθώς η Ζέρκιλιθ ήταν έτοιμη να χτυπήσει με τη γροθιά της ο Θάλβακιρ τούς άνοιξε.

«Μα τους θεούς!» αναφώνησε, παραμερίζοντας απ'το κατώφλι για να περάσουν. Στο χέρι του ήταν το πιστόλι του.

Ο Άλφεντουρ βρισκόταν στο καθιστικό, ντυμένος με μια ρόμπα, αγουροξυπνημένος προφανώς. Τα μάτια του γούρλωσαν. «Ζέρκιλιθ– *Εξοχότατε!*… Τι…;»

«Μας είχαν όλους αιχμαλωτίσει οι αυτονομιστές,» εξήγησε ο Άσραδλιν. «Ζητώ την προστασία σας, κύριε Άλφεντουρ.»

20

Διπλωματική Ουδετερότητα· Υποσχέσεις και Επικοινωνίες· Επιχείρηση Ανάκτησης

Χαρνώθιοι μαχητές μπήκαν στο *Καταφύγιο,* έχοντας κατεβεί από τους γιγαντόλυκούς τους. «Πού είναι οι τρεις που ήρθαν εδώ;» φώναξε ένας λύκαρχος στον άντρα της ρεσεψιόν. «*Πού είναι οι τρεις που ήρθαν;*»

Ο άντρας είχε τα χέρια του υψωμένα στον αέρα. «Ποιοι; Δυο γυναίκες κι ένας άντρας;»

«Πού τους κρύβεις;»

«Δεν τους κρύβω–»

«*Πού είναι,* σε ρωτήσαμε!»

«Πήραν τον ανελκυστήρα και ανέβηκαν· δεν έκαναν καμια ζημιά. Μου ζήτησαν μόνο να ειδοποιήσω τον κύριο Άλφεντουρ αλ Έρεσναβ, τον Διπλωματικό Αντιπρόσωπο της Νάζρηβ. Οι δυο γυναίκες πρέπει να ήταν οι βοηθοί του που είναι δίδυμες και ολόιδιες – με κατάλευκα μαλλιά. Για τον άντρα δεν ξέρω τίποτα–»

«Πήγαν στο δωμάτιο του Διπλωματικού Αντιπρόσωπου;»

«Στη σουίτα του, ναι, ίσως· είναι πιθανό· δεν μου είπαν ακριβώς, απλά έτρεξαν και μπήκαν στον ανελκυστήρα.» Έδειξε την πόρτα του μηχανισμού.

Μετά από λίγο, οι μαχητές του Βασιλείου βρίσκονταν μπροστά στην εξώθυρα της σουίτας του Διπλωματικού Αντιπρόσωπου της Νάζρηβ, και ο λύκαρχος χτύπησε το κουδούνι επίμονα.

«Ποιος είναι, παρακαλώ;» ακούστηκε μια αντρική φωνή από μέσα.

«Ο κύριος Άλφεντουρ αλ Έρεσναβ;»

«Μάλιστα. Εσείς ποιος είστε;»

«Ερχόμαστε εν ονόματι της Αρχόντισσας Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ. Καταδιώκουμε τρεις υπόπτους που έχουμε την υποψία ότι βρίσκονται στη σουίτα σας. Ανοίξτε μας!»

Ο Άλφεντουρ άνοιξε την πόρτα. Ήταν ακόμα ντυμένος με τη ρόμπα του, αλλά είχε προλάβει ν'ανάψει την πίπα του προτού ανεβούν οι Χαρνώθιοι, την οποία και τώρα κάπνιζε. «Δεν βρίσκεται στη σουίτα μου κανένας άνθρωπος που θεωρώ ότι είναι επικίνδυνος, κύριοι,» είπε.

«Μας ανέφεραν ότι ανέβηκαν προς τα εδώ δύο γυναίκες που πιθανώς να είναι οι δίδυμες βοηθοί σας, και μαζί τους ήταν ένας άντρας. Βρίσκονται μέσα;»

«Έχει καμια σημασία;»

«Πυροβόλησαν μαχητές του Βασιλείου, κύριε αλ Έρεσναβ!»

«Οι βοηθοί μου; Είστε βέβαιοι γι'αυτό; Μήπως επρόκειτο για αυτοάμυνα;»

Ο λύκαρχος φάνηκε μπερδεμένος προς στιγμή. «Πρέπει να μας τους παραδώσετε. Τους καταδιώκουμε από τον Μεσοπόταμο. Ίσως να είχαν μπλεχτεί στα πρωινά επεισόδια εκεί.»

«Δεν το νομίζω, κύριε.»

«Μη μας αναγκάσετε να–»

«Δεν έχετε δικαίωμα να εισβάλετε εδώ. Είναι ουδέτερο έδαφος. Είμαι διπλωμάτης της Νάζρηβ. Το Βασίλειο της Χάρνωθ επιθυμεί να διατηρήσει τις καλές του εμπορικές σχέσεις με τη Νάζρηβ, έτσι δεν είναι;»

«Ναι, φυσικά, κύριε αλ Έρεσναβ, αλλά οι άνθρωποι που κρύβετε...»

«Δεν 'κρύβω' κανέναν.»

«Θα πρέπει να ειδοποιήσουμε την Αρχόντισσα, όπως καταλαβαίνετε.»

«Δεν περιμένω τίποτα λιγότερο, Λύκαρχε.»

Όταν ο Άλφεντουρ έκλεισε την πόρτα και επέστρεψε στο καθιστικό, είπε στον Άσραδλιν, που καθόταν σε μια πολυθρόνα: «Μην ανησυχείτε, Εξοχότατε· είστε ασφαλής εδώ.»

«Δε θα με παραδώσετε, αν σας το ζητήσει η Αρχόντισσα;»

«Δεν είναι τέτοια η τακτική μου,» εξήγησε ο Άλφεντουρ. «Αφού χρειάζεστε βοήθεια, θα σας την προσφέρω.»

«Δε θα το ξεχάσω αυτό,» είπε ο Φύλακας. «Όταν οι Χαρνώθιοι έχουν διωχτεί από τη Φάνρηβ και–»

«Δεν είναι ώρα τώρα για υποσχέσεις, Εξοχότατε, αλλά για εξηγήσεις, αν μου επιτρέπετε.» Ο Άλφεντουρ κάθισε αντίκρυ του. «Θα ήθελα να μάθω τι συνέβη.»

Η Ζέρκιλιθ ήταν καθισμένη σε μια καρέκλα, η Αζουρίτα ξαπλωμένη στον καναπέ, και ο Θάλβακιρ, γονατισμένος δίπλα της, εξέταζε το τραύμα της.

Ο Άσραδλιν άρχισε να διηγείται την ιστορία του: πώς εκείνος και οι σύντροφοί του μπήκαν στην Πόλη της Αέναης Νύχτας για να ερευνήσουν την ενδοδιάσταση και οι αυτονομιστές τούς επιτέθηκαν και τον απήγαγαν. «Δεν είμαι καν σίγουρος ποιοι από τους άλλους είναι ζωντανοί και ποιοι νεκροί. Ο Κάλνεντουρ δεν μου είπε.»

Ο Θάλβακιρ, εν τω μεταξύ, είχε ποτίσει ένα πανί με ισχυρό παυσίπονο και το είχε βάλει στο στόμα της Αζουρίτας, λέγοντάς της να το δαγκώσει δυνατά, πράγμα το οποίο εκείνη έκανε και οι αισθήσεις της αμέσως θόλωσαν· νόμιζε ότι ονειρευόταν, ο πόνος στα πλευρά της έγινε απόμακρος. Και ο Θάλβακιρ, χρησιμοποιώντας δυο λεπτές λαβίδες, έβγαλε τη σφαίρα από μέσα της και την έριξε μέσα σε μια άδεια κούπα, ματωμένη. «Ήσουν τυχερή,» της είπε, ενώ ακόμα ο Άσραδλιν μιλούσε για τις περιπέτειές του. «Η σφαίρα πιάστηκε πάνω στα πλευρά σου. Αν τα είχε διαπεράσει, θα είχε τραυματιστεί ο πνεύμονας, και τότε θα είχες *πολύ* σοβαρά προβλήματα· δεν είμαι σίγουρος ότι θα μπορούσα εγώ να σε σώσω. Τώρα, όμως, το μόνο που έχεις είναι δυο ραγισμένα πλευρά, νομίζω. Δεν είμαι και Βιοσκόπος, βέβαια, για νάμαι σίγουρος.» Παραμέρισε μια τούφα λευκών μαλλιών από το μέτωπό της. «Με καταλαβαίνεις, γαλανή μου σταγόνα;» ρώτησε, χρησιμοποιώντας το υποκοριστικό που, πριν από μερικές νύχτες, όταν οι τρεις τους είχαν κάνει έρωτα, ο ίδιος τής είχε δώσει επειδή οι δίδυμες ήταν σαν δυο σταγόνες νερό αλλά η Αζουρίτα είχε επάνω της ένα μπλε σημάδι στην κοιλιά.

Η Αζουρίτα τώρα κατένευσε με τα βλέφαρα.

Η Ζέρκιλιθ τούς παρακολουθούσε εντατικά, αγνοώντας τελείως την ιστορία του Φύλακα· δεν την ενδιέφερε καθόλου μπροστά στη ζωή της αδελφής της. Αισθανόταν σχεδόν σαν να ήταν η *ίδια* τραυματισμένη.

Ο Θάλβακιρ ζήτησε τη βοήθεια της Ζέρκιλιθ για να ανασηκώσει την Αζουρίτα, κι εκείνη αμέσως ήρθε κοντά, γονατίζοντας· έτσι ο Θάλβακιρ τύλιξε σφιχτά έναν επίδεσμο γύρω από τα πλευρά της Α-

ζουρίτας, λίγο πιο κάτω από τα στήθη της, όχι μόνο για να σταματήσει την αιμορραγία αλλά και για να συγκρατήσει τα ραγισμένα κόκαλα. Μετά, την άφησαν να ξαπλώσει πάλι και της έβγαλε το μουλιασμένο πανί από το στόμα.

«Πώς αισθάνεσαι;» τη ρώτησε.

«...Νυστάζω...» μουρμούρισε η Αζουρίτα.

Ο Θάλβακιρ έσκυψε και τη φίλησε απαλά στα χείλη (ένα φιλί που εκείνη ούτε που ένιωσε τόσο μουδιασμένη που ήταν). «Κοιμήσου.»

Η Αζουρίτα έκλεισε τα μάτια.

Ο Άλφεντουρ και ο Άσραδλιν τώρα είχαν στρέψει τα βλέμματά τους προς τον Θάλβακιρ και τη Ζέρκιλιθ που ήταν γονατισμένοι μπροστά στον καναπέ.

«Θα γίνει καλά;» ρώτησε ο διπλωμάτης.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο σωματοφύλακάς του. «Αλλά να φέρεις κι έναν Βιοσκόπο να την ελέγξει. Το συντομότερο δυνατό.»

Ο Άλφεντουρ ένευσε. «Εννοείται.» Και προς τη Ζέρκιλιθ: «Πες μου τι σας συνέβη. Αναλυτικά.»

Η Ζέρκιλιθ τού είπε τα πάντα, και πρόσθεσε: «Μου είναι αδύνατον να καταλάβω τι ήθελαν οι αυτονομιστές από εμάς. Σας πλησίασαν για να σας απειλήσουν, κύριε Άλφεντουρ;»

Ο Άλφεντουρ κούνησε το κεφάλι. «Όχι, όχι ακριβώς... Με κάλεσε κάποιος τηλεπικοινωνιακά, προσποιούμενος πως ήταν Χαρνώθιος. Μου ζήτησε να πείσω το Συμβούλιο της Νάζρηβ να αποκλείσει εμπορικά τους ανθρώπους που υποστηρίζουν τον Φύλακα και την Κοινοπολιτεία.»

Ο Άσραδλιν συνοφρυώθηκε. «Οι αυτονομιστές είναι περισσότερο εναντίον μας απ'ό,τι εναντίον των Χαρνώθιων; *Γιατί,* μα τους θεούς;»

«Αυτό αναρωτιέμαι κι εγώ,» παραδέχτηκε ο Άλφεντουρ, δαγκώνοντας την άκρη της πίπας του συλλογισμένα. Μετά είπε: «Θα πρότεινα να ειδοποιήσουμε τον Εθέλδιρ, τον πρώην Πρόμαχο, για την παρουσία σας εδώ, Εξοχότατε. Συμφωνείτε;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Άσραδλιν ύστερα από μερικές στιγμές σκέψης, «νομίζω πως ο Εθέλδιρ θα έπρεπε να μάθει για την παρουσία μου εδώ. Είναι ίσως ο μόνος που μπορεί να μου πει πώς να επιστρέψω στο στρατόπεδο βόρεια της Φάνρηβ. Γνωρίζει ότι οι αυτονομιστές στήνουν ενέδρες στην Πόλη της Αέναης Νύχτας;»

«Το έμαθε προχτές, ενώ ήταν μαζί μ'εμένα και με τον Θάλβακιρ. Οι αυτονομιστές μάς σταμάτησαν μέσα στην ενδοδιάσταση–»

Ο επικοινωνιακός δίαυλος κουδούνισε.

Η Ζέρκιλιθ σηκώθηκε από τη γονατιστή της θέση, αλλά ο Άλφεντουρ τής έκανε νόημα να μείνει εκεί όπου ήταν. Αφήνοντας την πίπα του παραδίπλα, πλησίασε τον δίαυλο και σήκωσε το ακουστικό φέρνοντάς το στο αφτί του ενώ αποδεχόταν την κλήση.

«Μάλιστα;»

«*Εσύ είσαι, Άλφεντουρ;*» Αναγνώριζε τη φωνή.

«Μάλιστα.»

«*Η Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ είμαι, Άλφεντουρ.*»

«Το κατάλαβα, *νιρλίσα*. Σε περίμενα.»

«*Μου ανέφεραν ότι οι μαχητές μου καταδίωκαν τις βοηθούς σου και έναν άντρα, και ότι τώρα κι οι τρεις βρίσκονται στη σουίτα σου.*»

«Ναι, εδώ είναι, και απορώ γιατί τους κυνηγούσαν.»

«*Τους βρήκαν στον Μεσοπόταμο και τους θεώρησαν ύποπτους. Όταν όμως προσπάθησαν να τους σταματήσουν, εκείνοι αρνήθηκαν: συνέχισαν να καλπάζουν επάνω σε άλογα.*»

«Και θεωρείται έγκλημα τώρα αυτό σύμφωνα με τον Νόμο του Βασιλείου;»

«*Βρισκόμαστε σε εμπόλεμο κατάσταση, Άλφεντουρ. Τι έκαναν οι βοηθοί σου εκεί;*»

«Δεν είχαν σκοπό να βλάψουν με κανέναν τρόπο το Βασίλειο, *νιρλίσα*· σε διαβεβαιώνω.»

«*Δεν αντιλέγω. Αλλά τι έκαναν εκεί;*»

«Με όλο το σεβασμό που σου έχω, *νιρλίσα,* πρέπει να απαντήσω ότι αυτό είναι δική τους δουλειά και δική μου. Αλλά, επαναλαμβάνω, δεν ήταν εκεί για να προκαλέσουν κανένα πρόβλημα στο Βασίλειο.»

«*Ο άντρας μαζί τους ποιος ήταν;*»

«Ο σωματοφύλακάς μου, φυσικά, ο Θάλβακιρ.» Οι μαχητές του Βασιλείου πιθανώς να έλεγαν ότι αυτός που είδαν δεν ήταν πρασινόδερμος αλλά μαυρόδερμος, όμως τέτοια πράγματα μπορεί να τα μπερδέψει κανείς μες στη νύχτα, δεν μπορεί; Το πράσινο μπορεί να φανεί μαύρο. «Ελπίζω να μη γίνει θέμα, *νιρλίσα*.»

«*Το ξέρεις πως σε εμπιστεύομαι, Άλφεντουρ... Αλλά... οι βοηθοί σου μου έλεγες ότι είχαν εξαφανιστεί, ότι τις είχαν απαγάγει και ότι σε απειλούσαν...*»

«Ναι.»

«*Ποιος ήταν, τελικά, αυτός που τις είχε απαγάγει; Στον Μεσοπόταμο τις κρατούσε; Από εκεί τις έσωσε ο σωματοφύλακάς σου;*»

Ο Άλφεντουρ δίστασε να απαντήσει. Να έλεγε την αλήθεια για τους αυτονομιστές; Δεν είχε υποσχεθεί στον Εθέλδιρ ή σε κανέναν άλλο να το κρύψει, όπως την υπόθεση με τον Στρατηγό...

«*Είσαι εκεί, Άλφεντουρ;*»

«Ναι, *νιρλίσα,* εδώ είμαι.» Καθάρισε τον λαιμό του. «Οι αυτονομιστές τις είχαν απαγάγει.»

«*Σοβαρολογείς; Πού τις είχαν; Βρήκατε το άντρο τους;*»

«Σε κάποιο υπόγειο μέρος τις είχαν, το οποίο ονομάζεται Βωμός των *Σίρκι'θ* και υποτίθεται, απ'ό,τι έμαθα, ότι είναι αστικός μύθος.»

«*Αστικός μύθος είναι· δεν υπάρχει.*»

«Υπάρχει. Εκεί τις κρατούσαν φυλακισμένες, μέσα σε κλουβιά. Αλλά κατάφεραν να δραπετεύσουν και να με ειδοποιήσουν τηλεπικοινωνιακά. Ο Θάλβακιρ τις βρήκε καθώς είχαν βγει από τα υπόγεια, μέσω των υπονόμων, ανεβαίνοντας στους δρόμους του Μεσοπόταμου.»

«*Μα το μυαλό του Χάρλαεθ Βοκ...*» είπε η Κέσριμιθ. «*Και... τι...; Οι αυτονομιστές προσποιούνταν τους Χαρνώθιους; Γιατί να σου ζητήσουν να αποκλείσετε εμπορικά τον Φύλακα;*»

«Αυτό σκέφτομαι κι εγώ τώρα· δεν έχω φτάσει ακόμα σε κάποιο συμπέρασμα.»

«*Οι αυτονομιστές δεν είναι με τον Φύλακα, αλλά ούτε και με το δικό μας μέρος είναι.*»

«Ναι... *Νιρλίσα,* πρέπει να σε αφήσω τώρα. Ίσως να μιλήσουμε περισσότερο αύριο.»

«*Πρέπει* οπωσδήποτε *να μιλήσουμε περισσότερο αύριο, με την πρώτη ευκαιρία.*»

«Εντάξει. Κάλεσέ με να συνεννοηθούμε.»

Αφού καληνυχτίστηκαν τερμάτισαν την τηλεπικοινωνία, και ο Άλφεντουρ επέστρεψε στην πολυθρόνα του.

«Της είπατε εν μέρει αλήθεια εν μέρει ψέματα,» παρατήρησε ο Άσραδλιν. «Η Αρχόντισσα δεν ήταν;»

«Ναι. Σας υποσχέθηκα πως θα σε κρύψω, Εξοχότατε, δεν σας το υποσχέθηκα;»

«Γι’ακόμα μια φορά, είμαι υπόχρεος. Γιατί, όμως, οι αυτονομιστές είναι τόσο πολύ εναντίον μου; Δεν το καταλαβαίνω. Οι Χαρνώθιοι είναι πολύ χειρότεροι από εμένα και τους συμμάχους μου. Πώς είναι δυνατόν να υποστηρίζουν τους Χαρνώθιους;»

«Δε νομίζω ότι τους υποστηρίζουν.»

«Μα, σας ζήτησαν να αποκλείσετε εμπορικά τους ανθρώπους που είναι με το μέρος μου, πράγμα που μπορεί να ωφελήσει μόνο τους Χαρνώθιους.»

Ο Άλφεντουρ συλλογίστηκε ξανά την κατάσταση, ανάβοντας την πίπα του και καπνίζοντας. Τελικά είπε: «Νομίζω πως καταλαβαίνω γιατί…»

Ο Άσραδλιν συνοφρυώθηκε, περιμένοντας ν’ακούσει κι άλλα. Αλλά ο Άλφεντουρ είπε: «Θα το συζητήσουμε αύριο, καλύτερα. Ας κοιμηθούμε τώρα. Χρειάζεστε σίγουρα ξεκούραση, Εξοχότατε – και εσείς και οι βοηθοί μου. Κι ένα μπάνιο, επίσης.» Βρομούσαν από τους υπονόμους. «Το λουτρό της σουίτας είναι στη διάθεσή σας.»

Ενώ ο Φύλακας πλενόταν, ο Άλφεντουρ έγραψε ένα μήνυμα επάνω σ’ένα μικρό κομμάτι χαρτί, το δίπλωσε, και κάλεσε μέσω του διαύλου τον υπάλληλο στη ρεσεψιόν του ξενοδοχείου, λέγοντάς του πως ήθελε να του φέρουν ένα *σίρκι’θ*-μαντατοφόρο. Μετά από λίγο, ενώ ο Άσραδλιν έβγαινε από το λουτρό και πήγαινε στο υπνοδωμάτιο του Θάλβακιρ (το οποίο ο σωματοφύλακας τού είχε παραχωρήσει, μη σκοπεύοντας ούτως ή άλλως να κοιμηθεί απόψε), η εξώπορτα χτύπησε και ο Άλφεντουρ την πλησίασε ρωτώντας ποιος ήταν.

«Φέρνω το *σίρκι’θ* που ζητήσατε, κύριε.»

Ο Άλφεντουρ άνοιξε και πήρε από τα χέρια του άντρα τη γυάλα με το εξάποδο σαυράκι. Τον ευχαρίστησε κι εκείνος έφυγε.

Ο Άλφεντουρ μετέφερε τη γυάλα στο καθιστικό, την απόθεσε πάνω στο τραπεζάκι, έβγαλε το *σίρκι’θ* από μέσα πιάνοντάς το από τον αυχένα, του έδωσε το μήνυμα στο στόμα, είπε τη λέξη που έφερνε το μυαλό του πλάσματος στη σωστή συχνότητα, και φαντάστηκε τον Εθέλδιρ όσο πιο έντονα μπορούσε. Το *σίρκι’θ* έφυγε από το τραπεζάκι και γλίστρησε έξω από τη μισάνοιχτη πόρτα του μπαλκονιού.

Η Ζέρκιλιθ σηκώθηκε από τη θέση της και πήγε στο λουτρό· η Αζουρίτα κοιμόταν πάνω στον καναπέ, υπό την επίβλεψη του Θάλβακιρ.

Όταν η Ζέρκιλιθ βγήκε από το μπάνιο, τυλιγμένη σε μια πετσέτα, ο Άλφεντουρ τής είπε να κοιμηθεί. «Θα χρειαστείς τις δυνάμεις σου αύριο. Μη φοβάσαι για την Αζουρίτα· κανένας δεν μπορεί να την πειράξει τώρα.»

Η Ζέρκιλιθ, αν και διστακτικά, πήγε στο υπνοδωμάτιο που κανονικά μοιραζόταν με τη δίδυμή της.

Ο Άλφεντουρ περίμενε να έρθει απάντηση μέσω *σίρκι'θ*· ήταν βέβαιος πως ο Εθέλδιρ δεν θ'αργούσε να του στείλει μήνυμα. Και είχε δίκιο: Σύντομα, ένα σαυράκι μπήκε από την πόρτα του μπαλκονιού και τον πλησίασε. Ο Άλφεντουρ πήρε το χαρτί από το στόμα του, το ξεδίπλωσε, και το διάβασε.

> *Μην τον αφήσεις να πάει πουθενά, υπάρχει κίνδυνος παντού, ειδικά στην Πόλη της Α.Ν. Θα κανονίσουμε να συναντηθούμε αύριο, θα σου στείλω κι άλλο μήνυμα. —Ε.*

Ακριβώς ό,τι ο Άλφεντουρ περίμενε. Τσάκισε το χαρτί μέσα στο χέρι του και, καθώς σηκωνόταν από την πολυθρόνα, ρώτησε τον Θάλβακιρ: «Δε θα κοιμηθείς, έτσι;»

Εκείνος κατένευσε.

«Εγώ θα κοιμηθώ. Αν τα καταφέρω,» δήλωσε ο διπλωμάτης, και βάδισε προς το υπνοδωμάτιό του.

Οι αυτονομιστές βγήκαν από την Πόλη της Αέναης Νύχτας. Στην ταράτσα του *Καταφύγιου*. Ο Κάλνεντουρ, η Σερκίσναθ'χοκ, ο Θόμαλκιρ, η Έρνελιθ, ο Ναλτάφιρ, η Υράλνα. Άνοιξαν την πόρτα του δώματος και μπήκαν, κατεβαίνοντας τη σκάλα, φτάνοντας στον διάδρομο του έκτου ορόφου. Η μάγισσα υποτονθόρυσε ένα ξόρκι και μια κόκκινη κουκίδα παρουσιάστηκε πάνω στα κάτοπτρα του ραβδιού της.

«Ο Φύλακας,» είπε. «Είναι κοντά μας.»

Υπό την καθοδήγησή της προχώρησαν ώς την εξώθυρα μιας σουίτας. Η σουίτα του διπλωμάτη, κατά πάσα πιθανότητα· κανένας τους δεν είχε αμφιβολία.

«Μπορείς να την ξεκλειδώσεις;» ψιθύρισε ο Κάλνεντουρ, ενώ όλοι είχαν όπλα στα χέρια.

Η Σερκίσναθ'χοκ είπε, στον ίδιο τόνο: «Περίμενε πρώτα να δω αν είναι κανένας ακριβώς πίσω από την πόρτα, κι αν είναι ξύπνιος.» Μουρμούρισε ένα ξόρκι, κι ύστερα ανέφερε: «Δύο άνθρωποι. Το ένα μυαλό ήρεμο, έτοιμο. Το άλλο μυαλό κοιμάται, ονειρεύεται. Αν προσπαθήσω ν'ανοίξω την κλειδαριά, ίσως ο φρουρός ν'ακούσει κάτι.»

«Προσπάθησε,» είπε ο Κάλνεντουρ.

Η Σερκίσναθ'χοκ μουρμούρισε ακόμα ένα ξόρκι, αγγίζοντας την κλειδαριά. Μετά απομάκρυνε το χέρι της. «Προστατευμένη από μαγεία,» ψιθύρισε.

«Υπάρχει κι άλλος τρόπος.» Ο Κάλνεντουρ σημάδεψε την κλειδαριά με το πιστόλι του.

«Είσαι σίγουρος;»

«Θέλω τον Φύλακα. Είναι δικός μου.» Για τις δίδυμες δεν τον ενδιέφερε πλέον. Η απάτη είχε χαλάσει· δεν μπορούσε πια να τις χρησιμοποιήσει προς όφελός του.

Πυροβόλησε την κλειδαριά δύο φορές, κι ολόκληρη η πόρτα τραντάχτηκε. Μετά κλότσησε την πόρτα, δύο φορές ξανά, κι αυτή έφυγε από τη θέση της, τινάχτηκε μέσα–

Μόνο το ότι ο Κάλνεντουρ είχε σκύψει τον γλίτωσε από τη ριπή του πιστολιού του Θάλβακιρ, ο οποίος ήταν καλυμμένος πίσω από τον καναπέ όπου κοιμόταν η Αζουρίτα.

Οι άλλοι αυτονομιστές ήταν ήδη κρυμμένοι δεξιά κι αριστερά της πόρτας, και τώρα κι ο Κάλνεντουρ τινάχτηκε προς τα δεξιά.

Η Έρνελιθ εκτόξευσε μια *άσραθ* μες στο δωμάτιο, αστοχώντας για μερικά εκατοστά το κεφάλι του Θάλβακιρ. Και, καθώς ο περιστρεφόμενος δίσκος επέστρεφε προς την πόρτα, ο Θάλβακιρ τον πυροβόλησε και η σφαίρα τον έβγαλε απ'την πορεία του κάνοντάς τον να καταλήξει σε μια γωνία του καθιστικού, σπάζοντας έναν μικρό πίνακα εκεί.

Ο Άλφεντουρ, έχοντας ακούσει τους πυροβολισμούς και ξυπνήσει επάνω που τον έπαιρνε ο ύπνος, άνοιξε την πόρτα του δωματίου του, με πιστόλι στο χέρι. Αντίκρυ του είδε και την πόρτα της Ζέρκιλιθ να μισανοίγει· η βοηθός κοίταζε έξω επιφυλακτικά. Παραδίπλα, η πόρτα του δωματίου του Άσραδλιν είχε επίσης μισανοίξει.

Πυροβολισμοί ήρθαν απ'την εξώπορτα.

«Τι σημαίνει αυτό;» φώναξε ο διπλωμάτης. «Ποιοι είστε;»

Ο Κάλνεντουρ, τότε, έβγαλε μια υπνωτική βόμβα κάτω από την κάπα του και την πέταξε μες στη σουίτα. Καπνός άρχισε, πάραυτα, να απλώνεται στο καθιστικό, ενώ εκείνος και οι αυτονομιστές του έβαζαν μάσκες αερίων στα πρόσωπά τους.

«Κάλεσε βοήθεια, Άλφεντουρ!» φώναξε ο Θάλβακιρ, πυροβολώντας προς την εξώπορτα χωρίς ν'αναπνέει. «Και κλείστε τις πόρτες σας, όλοι!» Γύρισε το πιστόλι του στην ηχητική λειτουργία και εξαπέλυσε έναν ηχητικό κώνο προς τους εχθρούς.

Οι αυτονομιστές, όμως, ήταν καλά καλυμμένοι εκατέρωθεν της εισόδου· μόνο ο Θόμαλκιρ τραντάχτηκε λίγο από τον ήχο γιατί εκείνη την ώρα έκανε ν'ανταποδώσει τα πυρά με το πιστόλι του.

Ο Άλφεντουρ, ελπίζοντας πως ο Άσραδλιν δεν θα έκανε τίποτα παράτολμο, έκλεισε την πόρτα του δωματίου κι έπιασε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του από το κομοδίνο. Κάλεσε αμέσως το Μέγαρο των Φυλάκων, ζητώντας την Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ. Ήταν σίγουρος πως αυτοί που τους επιτίθονταν δεν ήταν μαχητές της Χάρνωθ. Πολύ φοβόταν ότι ήταν αυτονομιστές οι οποίοι είχαν έρθει από τη διαστασιακή δίοδο που υπήρχε στην ταράτσα του ξενοδοχείου.

«Γρήγορα!» είπε ο Άλφεντουρ στην υπηρέτρια που του απάντησε. «Είναι επείγον να της μιλήσω!»

Οι αυτονομιστές πυροβόλησαν προς μερικές πόρτες του διαδρόμου που έκαναν ν'ανοίξουν, και οι πόρτες αμέσως έκλεισαν· οι ένοικοι είχαν τρομάξει.

Από το εσωτερικό της σουίτας του διπλωμάτη τώρα δεν έρχονταν ριπές· ο φρουρός, υπέθεσε ο Κάλνεντουρ, πρέπει να είχε χάσει τις αισθήσεις του από το αέριο. Ώρα, λοιπόν, να εισβάλουν. Έκανε νόημα στους άλλους και μπήκαν μέσα στην ομίχλη που σκέπαζε το καθιστικό.

Αλλά ο Θάλβακιρ δεν ήταν πραγματικά λιπόθυμος· κρατούσε την αναπνοή του (κάτι που μπορούσε να κάνει για κάμποση ώρα) και περίμενε, για να τους κοροϊδέψει. Τώρα, καλυμμένος πίσω από τον καναπέ, εξαπέλυσε τη δεύτερη (και τελευταία) ηχητική ριπή του πιστολιού του – μετά απ'αυτό η μπαταρία τελείωσε.

Ο Κάλνεντουρ τραντάχτηκε, κραυγάζοντας και πέφτοντας κάτω· το ίδιο κι ο Θόμαλκιρ και η Υράλνα.

Η Έρνελιθ εκτόξευσε τη δεύτερη *άσραθ* της, στοχεύοντας το πιστόλι που φαινόταν να γυαλίζει πίσω από τον καναπέ. Και το πέτυχε, τινάζοντάς το από το χέρι που το κρατούσε. Ο περιστρεφόμενος δίσκος επέστρεψε, και η κυνηγός των Σκιερών Κοιλάδων τον έπιασε επιδέξια.

Ο Κάλνεντουρ, ο Θόμαλκιρ, και η Υράλνα ήταν στο πάτωμα, σπαρταρώντας, κρατώντας το κεφάλι τους. Αλλά η Έρνελιθ δεν είχε χρόνο να τους βοηθήσει όσο ο εχθρός βρισκόταν αντίκρυ της· πήδησε προς τον καναπέ τραβώντας ένα ξιφίδιο από τη μπότα της.

Δέχτηκε την κλοτσιά του Θάλβακιρ στο στομάχι, καθώς εκείνος τιναζόταν όρθιος, και έπεσε πίσω, στο πάτωμα, με κομμένη την ανάσα.

Η Σερκίσναθ'χοκ και ο Ναλτάφιρ πυροβόλησαν: η πρώτη αστόχησε, ο δεύτερος πέτυχε τον Θάλβακιρ στον ώμο, κι εκείνος παραπάτησε, ζαλισμένος από την έλλειψη αέρα καθώς συνέχιζε να κρατά την αναπνοή του. Έπεσε στο ένα γόνατο, για να καλυφτεί από τις ριπές.

Μια πόρτα άνοιξε από δίπλα (παρότι είχε πει σε όλους να κλειστούν στα δωμάτιά τους) και κάποιος πυροβόλησε. Ο Θάλβακιρ δεν μπορούσε άλλο να κρατά την αναπνοή του· έβλεπε σκοτοδίνες και παράξενα χρώματα. Ανέπνευσε...

...και κοιμήθηκε.

Η Ζέρκιλιθ δεν μπορούσε να τους αφήσει να σκοτωθούν. Μισανοίγοντας την πόρτα της και κρατώντας την αναπνοή της, πυροβόλησε τις σκοτεινές μορφές μέσα στη θολούρα του καθιστικού – τις μορφές που αποκλείεται να ήταν ο Θάλβακιρ.

Ο Ναλτάφιρ χτυπήθηκε από μια σφαίρα της· η Σερκίσναθ'χοκ στράφηκε, πυροβολώντας την. Η Ζέρκιλιθ καλύφτηκε πίσω απ'την πόρτα.

«...Τον Φύλακα!» γρύλισε ο Κάλνεντουρ καθώς σηκωνόταν στα γόνατα. «Πάρτε τον Φύλακα!» Δεν μπορούσε ν'ακούσει τίποτα· ούτε καν τους πυροβολισμούς· αίμα κυλούσε από τ'αφτιά και τη μύτη του μέσα στη μάσκα αερίων.

Ο Άσραδλιν, τότε, τους πυροβόλησε από την πόρτα του δικού του δωματίου, έχοντας πάρει από το κομοδίνο ένα πιστόλι. Δεν μπορούσε να διακρίνει ποιος ήταν ποιος μες στη θολούρα και με τις μάσκες

που φορούσαν, αλλά δεν είχε σημασία· έβλεπε ότι ήταν όλοι εχθροί, και δεν έμοιαζαν για Χαρνώθιοι. Ήταν δυνατόν οι αυτονομιστές να είχαν έρθει εδώ;

Η Σερκίσναθ'χοκ χτυπήθηκε από μια ριπή του Άσραδλιν, στον αριστερό μηρό, και παραπάτησε, κοπανώντας στον τοίχο. Ο Ναλτάφιρ χτυπήθηκε από μια άλλη ριπή του, ενώ είχε μόλις δεχτεί τη σφαίρα της Ζέρκιλιθ, κι έπεσε τυλιγμένος στο αίμα.

Η Έρνελιθ σηκώθηκε στο ένα γόνατο εξαπολύοντας την *άσραθ* της προς τη μισάνοιχτη πόρτα του Φύλακα – χωρίς, βέβαια, να ξέρει ότι από πίσω ήταν αυτός. Ο περιστρεφόμενος δίσκος αστόχησε το πιστόλι που προεξείχε από το στενό άνοιγμα, κι επέστρεψε στο χέρι της.

«Πάμε, Κάλνεντουρ!» φώναξε η Σερκίσναθ'χοκ πυροβολώντας την πόρτα του Φύλακα. «Πάμε!»

Η Υράλνα ήδη σερνόταν έξω από τη σουίτα, στα τέσσερα, ζαλισμένη από την ηχητική ριπή. Ο Θόμαλκιρ είχε σηκωθεί στα γόνατα και πυροβολούσε κι αυτός την πόρτα του Φύλακα.

Ο Άσραδλιν πετάχτηκε στο πλάι, βλέποντας τρύπες ν'ανοίγουν πάνω στο ξύλο. Οι εσωτερικές πόρτες της σουίτας δεν ήταν και τόσο παχιές: καθόλου καλές για να σε προστατεύουν από σφαίρες. *Κάλνεντουρ,* σκέφτηκε ο Φύλακας. *Φώναξε «Κάλνεντουρ». Αυτοί είναι: οι αυτονομιστές. Αλλά φαίνεται να τους έχουμε τρομάξει.* Μακάρι να υποχωρούσαν, γιατί αλλιώς....

Ο Άλφεντουρ, τότε, μισάνοιξε τη δική του πόρτα, πυροβολώντας. Δε μπορούσε ν'αφήσει τον Θάλβακιρ στο έλεός τους, ούτε την Αζουρίτα. Επιπλέον, είχε ακούσει και τη Ζέρκιλιθ και τον Άσραδλιν να πυροβολούν. Η Κέσριμιθ τού είχε υποσχεθεί πως θα έστελνε αμέσως βοήθεια, και του είπε πως ούτως ή άλλως μαχητές του Βασιλείου τώρα θα έρχονταν από τους κρότους που ακούγονταν.

Ο Άλφεντουρ πυροβόλησε και πέτυχε τον Θόμαλκιρ στο στήθος, τινάζοντάς τον πίσω και κάτω. Το πιστόλι του δολοφόνου του Τελευταίου Κήπου έφυγε απ'το χέρι του.

Η Έρνελιθ άρπαξε τον Κάλνεντουρ από την κάπα του, τραβώντας τον προς την εξώθυρα, κι εκείνος δεν αντιστάθηκε: την ακολούθησε πρόθυμα· βγήκαν απ'τη σουίτα τρέχοντας, ενώ η Σερκίσναθ'χοκ ερχόταν πίσω τους τρεκλίζοντας, με το ραβδί της στο ένα χέρι και το

πιστόλι της στο άλλο. Η Υράλνα είχε πιαστεί σ'έναν τοίχο του διαδρόμου, προσπαθώντας να σηκωθεί όρθια.

Από τη σκάλα βήματα ακούγονταν να πλησιάζουν, κι οι αυτονομιστές είδαν μαχητές της Χάρνωθ να παρουσιάζονται.

Ο Κάλνεντουρ τράβηξε την τελευταία υπνωτική βόμβα που είχε μαζί του και τους την πέταξε. Ομίχλη απλώθηκε, άνθρωποι φάνηκαν να πέφτουν, ζαλισμένοι. «Πάμε!» έκρωξε ο Κάλνεντουρ, χωρίς να μπορεί ν'ακούσει τίποτα, και έτρεξε παραπατώντας, αρπάζοντας την Υράλνα από την κάπα της και τραβώντας την μαζί του.

Κακήν-κακώς, οι εναπομείναντες αυτονομιστές ανέβηκαν στην ταράτσα του *Καταφύγιου*, κι εκεί βρέθηκαν αντίκρυ σ'έναν αερώνυχα, γαντζωμένο στην άκρη του ψηλού οικοδομήματος. Οι δύο Χαρνώθιοι μαχητές που ήταν επάνω του στράφηκαν, κι ο ένας ύψωσε τουφέκι.

Η *άσραθ* της Έρνελιθ το χτύπησε προτού πυροβολήσει, τινάζοντάς το απ'τα χέρια του χειριστή του και τρομάζοντας και τους δύο άντρες προς στιγμή.

Ο Κάλνεντουρ τράβηξε το Φυλαχτό της Αέναης Νύχτας μέσα από τα ρούχα του κι άφησε τις ακτίνες των φεγγαριών να πέσουν πάνω στον διαφανή λίθο στο κέντρο του. Η διαστασιακή δίοδος παρουσιάστηκε σαν ολογραφική αντανάκλαση. Πυροβολώντας τους Χαρνώθιους, οι αυτονομιστές έτρεξαν και μπήκαν στην Πόλη της Αέναης Νύχτας. Πίσω τους η φωτεινή θύρα εξαφανίστηκε.

«Τι σκατά ήταν αυτό;» είπε ο πιλότος του αερώνυχα. «Πού σκατά πήγαν;»

«Η Πόλη της Αέναης Νύχτας...» ψιθύρισε, με κάποιο δέος στη φωνή του, ο μαχητής που είχε χάσει το τουφέκι του.

«Τι;»

«Δεν έχεις ακούσει για την Πόλη της Αέναης Νύχτας;»

«Αυτός είναι ένας αστικός *μύθος,* ανόητε!» Ο πιλότος έβαλε σε κίνηση τον έλικα και πήρε τον αερώνυχα απ'την άκρη της ταράτσας, προτού σκοτωθούν εδώ πέρα.

21

Προσγείωση στην Ταράτσα· Ψέματα από τον Διπλωμάτη· η Αρχόντισσα και ο Φύλακας· Ένα Τσιγάρο

Μετά από ό,τι της ανέφεραν οι απεσταλμένοι της στο *Καταφύγιο,* η Κέσριμιθ δεν μπορούσε παρά να επισκεφτεί το ξενοδοχείο παρότι σε λίγες ώρες θα ξημέρωνε πλέον. Αλλά, ούτως ή άλλως, δεν φαινόταν να πρόκειται να καταφέρει να κοιμηθεί και πολύ απόψε. Ένα ελικόπτερο τη μετέφερε στην ταράτσα του *Καταφύγιου* και η Κέσριμιθ κατέβηκε εκεί μαζί με μερικούς ειδικούς φρουρούς της, ντυμένη με πορφυρόμαυρη κάπα, ασημί δαντελωτό πουκάμισο, μαύρο πέτσινο παντελόνι, και ψηλές μπότες. Κατέβηκε στο εσωτερικό του έκτου ορόφου του ξενοδοχείου και πήγε στη σουίτα του Διπλωματικού Αντιπρόσωπου της Νάζρηβ, θέλοντας να δει με τα μάτια της εκείνο που της είχαν αναφέρει οι άνθρωποί της, γιατί μόνο τότε θα μπορούσε να το πιστέψει.

Και, όντως, δεν της είχαν πει ψέματα, ούτε είχαν κάνει λάθος. Μπαίνοντας στη σουίτα, ανάμεσα σε άλλους, είδε τον Άσραδλιν ωλ Χέρκανεκ, τον Φύλακα της Φάνρηβ, ακριβώς όπως είχε παρουσιαστεί και στις οθόνες τόσων τηλεοπτικών δεκτών. Ή, μάλλον, όχι *ακριβώς* έτσι· τώρα δεν φορούσε πανοπλία, και στεκόταν με δύο μαχητές της Χάρνωθ εκατέρωθέν του οι οποίοι είχαν δέσει τα χέρια του πίσω από την πλάτη και ο ένας τον κρατούσε από το μπράτσο. Ο Άσραδλιν δεν ήταν ντυμένος με τίποτα περισσότερο από το παντελόνι του και, κοιτάζοντας τον από πάνω ώς κάτω, η Κέσριμιθ όφειλε να παραδεχτεί ότι ήταν... ευπαρουσίαστος νέος. Δεκαπέντε χρόνια μικρότερός της, φυσικά, αλλά αν δεν ήταν εχθροί οι δυο τους *οτιδήποτε* θα μπορούσε να συμβεί... Δυστυχώς, όμως, *ήταν* εχθροί.

«Δεν ισχύει πλέον διπλωματική ουδετερότητα ανάμεσα στο Βασίλειο της Χάρνωθ και στη Νάζρηβ, *νιρλίσα*;» ρώτησε ο Άλφεντουρ, που ήταν επίσης εδώ.

«Τίποτα δεν έχει αλλάξει, Άλφεντουρ, σε διαβεβαιώνω.»

«Τι κάνουν, τότε, οι μαχητές του Βασιλείου μέσα στη σουίτα μου;» Ο Άλφεντουρ στεκόταν ανάμεσα στον Θάλβακιρ, τον σωματοφύλακά του (που ένα πρόσφατο τραύμα στον αριστερό του ώμο ήταν δεμένο με επίδεσμο), και σε μια από τις δύο βοηθούς του. Η άλλη βοηθός ήταν ξαπλωμένη στον καναπέ, κοιμισμένη, απ'ό,τι φαινόταν, και τραυματισμένη. Στο πάτωμα του μεγάλου καθιστικού, εκτός από διάφορα θραύσματα, λεκέδες από αίμα, και κάλυκες, βρίσκονταν πεσμένοι δύο άντρες – δύο *πτώματα,* μάλλον. Κι οι δύο μαυρόδερμοι, άγνωστοι για την Κέσριμιθ. *Αυτονομιστές,* μπορούσε μονάχα να υποθέσει.

«Εσύ δεν μου ζήτησες βοήθεια;» είπε. «Σου έστειλα βοήθεια, Άλφεντουρ.»

«Η βοήθεια δεν είναι πια απαραίτητη. Οι αυτονομιστές υποχώρησαν την ίδια στιγμή που ήρθαν οι μαχητές του Βασιλείου.»

Η Κέσριμιθ έστρεψε το βλέμμα της στον Άσραδλιν. «Έχεις, όμως, έναν... φιλοξενούμενο για τον οποίο δεν μου είχες πει τίποτα.» Και το βλέμμα της πήγε ξανά στον Άλφεντουρ, περιμένοντας απάντηση.

«Ήμουν υποχρεωμένος να αναφέρω κάτι;»

«Μπορούμε να μιλήσουμε ιδιαιτέρως;»

«Φυσικά. Από εδώ.» Ο Άλφεντουρ βάδισε προς μια πόρτα· την άνοιξε, περιμένοντας την Κέσριμιθ να μπει πρώτη.

Ένας από τους φρουρούς της την κοίταξε ερωτηματικά: *Να έρθουμε μαζί, Αρχόντισσά μου;* Εκείνη τού έγνεψε αρνητικά, και πέρασε το κατώφλι της πόρτας μπαίνοντας σ'ένα υπνοδωμάτιο το οποίο αναμφίβολα ήταν του Άλφεντουρ.

Ο διπλωμάτης την ακολούθησε μέσα, κλείνοντας πίσω του.

Η Κέσριμιθ είχε ένα μικρό πιστόλι στη ζώνη της, για καλό και για κακό, και δεν ήταν ανεκπαίδευτη στη σκοποβολή ούτε στη μάχη σώμα με σώμα· αλλά, πραγματικά, δεν νόμιζε ότι τίποτα απ'αυτά θα της χρειαζόταν τώρα. Ο Άλφεντουρ μπορεί να της είχε κρύψει την παρουσία του Φύλακα εδώ, όμως αποκλείεται να της επιτίθετο.

«Κάθισε, *νιρλίσα,* όπου θέλεις.»

Η Κέσριμιθ κάθισε στη μοναδική καρέκλα του δωματίου, σταυρώνοντας τα πόδια της στο γόνατο. Ο Άλφεντουρ κάθισε στην άκρη του κρεβατιού.

«Τι κάνει ο εχθρός μου στη σουίτα σου;» ρώτησε η Κέσριμιθ. «Πώς βρέθηκε εδώ;»

«Δεν μπορώ να δώσω απαντήσεις, δυστυχώς.»

Το βλέμμα της αγρίεψε. «Νόμιζα πως ήμασταν σύμμαχοι!»

«Και εξακολουθούμε να είμαστε–»

«Δεν είμαστε όταν κρύβεις εδώ τον εχθρό μου!»

«Τα πράγματα δεν είναι όπως νομίζεις.»

«Και πώς είναι;»

«Δεν πρόκειται για κάποια δολοπλοκία εναντίον σου και εναντίον του Βασιλείου. Δεν έχω κάνει καμια κρυφή συμμαχία με την Κοινοπολιτεία και τον Φύλακα.»

«Την ακριβώς *αντίθετη* εντύπωση δίνεις!»

«Δεν είναι έτσι, όμως. Ο Φύλακας τυχαία βρέθηκε εδώ, ζητώντας την φιλοξενία μου. Δεν μπορούσα παρά να του την προσφέρω.»

Τα μάτια της στένεψαν. «Δεν καταλαβαίνω... Γιατί δεν βρίσκεται έξω από τα τείχη της πόλης; Γιατί δεν είναι μαζί με τον στρατό του;»

«Αυτό, δυστυχώς, δεν μπορώ να το αποκαλύψω χωρίς τη συγκατάθεσή του. Πάντως, σε διαβεβαιώνω, δεν είναι εκείνο που νομίζεις· δεν ήρθε εδώ για να κάνει κάποια δολιοφθορά–»

«Γιατί να σε πιστέψω, Άλφεντουρ; Μου έκρυψες ήδη ένα πράγμα πολύ σημαντικό.»

«Ό,τι κι αν αποφασίσεις να πιστέψεις, *νιρλίσα* – και σε προτρέπω να μην πιστέψεις ότι είμαι εναντίον σου, γιατί αυτό *δεν* αληθεύει – εξακολουθεί να ισχύει η διπλωματική ουδετερότητα, ελπίζω. Σωστά;»

Κανονικά θα έπρεπε τώρα να διαλύσω τη διπλωματική ουδετερότητα! σκέφτηκε, οργισμένη, αν και τίποτα από την οργή της δεν φαινόταν στο πρόσωπό της· η Κέσριμιθ ήταν καλή πολιτικός, και είχε εντρυφήσει σε ραδιουργίες ανάμεσα στους ευγενείς του Βασιλείου. *Αν διαλύσω τη διπλωματική ουδετερότητα, όμως, αυτό...* αυτό θα είχε άσχημες συνέπειες για εκείνη, ήταν βέβαιη. Ο Βασιληάς θα θύμωνε που η Κέσριμιθ έκανε κάτι τέτοιο χωρίς τη συγκατάθεσή του. Αυτά ήταν θέματα μεταξύ κρατών, όχι μεταξύ ατόμων.

«Φυσικά και ισχύει,» αποκρίθηκε στον Άλφεντουρ.

«Επομένως,» είπε εκείνος, «μπορώ να φιλοξενώ στον χώρο μου όποιον επιθυμώ – είτε αυτός ο 'χώρος' είναι μια σουίτα, είτε ένα δωμάτιο, είτε ένα όχημα ή ένα σκάφος – και οι μαχητές της Χάρνωθ δεν έχουν δικαίωμα να εισβάλουν. Στον χώρο μου δεν ισχύει ο Νόμος του Βασιλείου.»

«Μιλάς σαν εχθρός μας.»

«Μιλάω σαν ισότιμος σύμμαχός σας.»

Είσαι κι εσύ καλός πολιτικός σαν εμένα, σκέφτηκε η Κέσριμιθ· *είναι αδύνατον να σε αποπροσανατολίσω ή να σε ξεγελάσω.* Και, εν μέρει, αυτό τής άρεσε παρότι της έκανε τη ζωή πιο δύσκολη. Οι έξυπνοι άνθρωποι τής έφτιαχναν τη διάθεση· οι χαζοί την ενοχλούσαν αφόρητα.

Η Κέσριμιθ άναψε ένα τσιγάρο με τον ενεργειακό αναπτήρα της. Ανασήκωσε τους ώμους, μορφάζοντας. «Οι μαχητές μου δεν πρόκειται να μείνουν εδώ· τους έστειλα επειδή μου ζήτησες βοήθεια.»

«Και ούτε θα πάρουν μαζί τους τον Άσραδλιν ωλ Χέρκανεκ· είναι φιλοξενούμενός μου.»

«Αφού έτσι επιθυμείς, Άλφεντουρ, έτσι θα γίνει,» είπε η Κέσριμιθ, δίχως – εσκεμμένα – να κρύβει μια κάποια δυσαρέσκεια από τη φωνή και την όψη της. «Ωστόσο,» πρόσθεσε, «όταν βγει από εδώ, μπορώ να κάνω ό,τι θέλω μ'αυτόν.»

«Εκτός αν βρίσκεται μέσα σε όχημά μου, ή μέσα σε δύο μέτρα από εμένα.»

Ο Άλφεντουρ, φυσικά, γνώριζε πολύ καλά τις συμφωνίες μεταξύ των κρατών. Η Κέσριμιθ είπε: «Θα μπορούσα να σου ζητήσω μια προσωπική χάρη;»

«Ασφαλώς, *νιρλίσα*.»

«Αφού ισχυρίζεσαι ότι ο Φύλακας δεν είναι εδώ ως δολιοφθορέας, πες μου *γιατί* είναι εδώ.»

«Θα σου το έλεγα, αλλά δεν εξαρτάται μόνο από εμένα.»

Ύψωσε ένα της φρύδι, ερωτηματικά, καθώς φυσούσε καπνό απ'την άκρη των μαυροβαμμένων χειλιών της.

«Εξαρτάται από τον ίδιο τον Άσραδλιν.»

«Να τον φέρουμε τότε εδώ, να τον ρωτήσουμε;» πρότεινε η Κέσριμιθ.

«Αν το επιθυμείς, *νιρλίσα*.»

«Το επιθυμώ.» Σηκώθηκε απ'την καρέκλα της, πλησίασε την πόρτα, την άνοιξε, και πρόσταξε να φέρουν μέσα τον αιχμάλωτο Φύλακα. Ο μαχητής που τον κρατούσε από το μπράτσο τον οδήγησε στο υπνοδωμάτιο.

Η Κέσριμιθ είπε: «Λύσε τον και φύγε.» Ο μαχητής ελευθέρωσε τα χέρια του και βγήκε απ'το δωμάτιο, κλείνοντας.

Ο Άσραδλιν, τρίβοντας τους καρπούς του, ατένισε την Αρχόντισσα με επιφύλαξη. Αλλά και με έκδηλη έχθρα. Το μίσος που αισθανόταν για εκείνη ήταν σαν την καταιγίδα που περιμένει να ξεσπάσει. Αυτή ήταν η γυναίκα που τώρα καθόταν στο σπίτι που δικαιωματικά τού ανήκε – στο Μέγαρο των Φυλάκων! Μια Βασιλική Αντιπρόσωπος του Βασιλείου της Χάρνωθ. Μια κατακτήτρια. Μια τύραννος. Αν οι περιστάσεις ήταν διαφορετικές, ο Άσραδλιν θα χιμούσε να τη σκοτώσει – με τα χέρια του – εδώ και τώρα. Αλλά είχε την υποψία ότι απόψε αυτό μάλλον δεν τον συνέφερε. *Με τόσους μαχητές της Χάρνωθ εδώ, αποκλείεται να βγω ζωντανός αν της επιτεθώ,* σκέφτηκε.

Η Κέσριμιθ μπορούσε να μαντέψει περίπου τι περνούσε απ'το μυαλό του νεαρού Φύλακα, από το βλέμμα του και μόνο, από την έκφρασή του. *Δεν είναι καλός πολιτικός. Καθόλου καλός.* Του χαμογέλασε, και κάθισε στην καρέκλα της σταυρώνοντας τα πόδια της στο γόνατο.

Το βλέμμα του Άσραδλιν αγρίεψε περισσότερο. *Τολμά να με κοροϊδεύει, η καταραμένη στριγκιά;* σκέφτηκε, σφίγγοντας ακούσια τις γροθιές του.

«Δε θα καθίσεις;» είπε η Κέσριμιθ, δείχνοντας το κρεβάτι όπου καθόταν ο Άλφεντουρ.

«Παίρνεις μεγάλο ρίσκο, το ξέρεις;» τη ρώτησε ο Άσραδλιν.

Η Κέσριμιθ γέλασε, πραγματικά διασκεδασμένη. «Βρίσκω τους νέους και απότομους άντρες αρκετά συμπαθητικούς,» είπε. «Αλλά βρίσκω συμπαθητικότερους τους έξυπνους και διπλωματικούς.»

«Δε ζητάω τη συμπάθειά σου.»

Η Κέσριμιθ αναστέναξε, λιγάκι θεατρικά. «Μπορούμε να συζητήσουμε, τουλάχιστον;» Έδειξε το κρεβάτι ξανά.

Ο Άλφεντουρ ένευσε προς τη μεριά του Άσραδλιν, κι εκείνος κάθισε δίπλα του. «Θέλεις να διαπραγματευτείς μαζί μου;» τη ρώτησε. «Να μου πεις ότι θα με ελευθερώσεις αν αποσύρω το στρατό μου από τα βόρεια της πόλης;»

«Μπορεί και να το έκανα,» αποκρίθηκε η Κέσριμιθ· «δε θα ήταν και τόσο κακή ιδέα. Αλλά ο Άλφεντουρ δεν με αφήνει.»

Ο Άσραδλιν ξαφνιάστηκε. Κοίταξε τον διπλωμάτη, κοίταξε πάλι την Κέσριμιθ.

Εκείνη μειδίασε. «Δε γνωρίζεις για τη διπλωματική ουδετερότητα ανάμεσα στο Βασίλειο και στη Νάζρηβ; Ο Άλφεντουρ λέει ότι είσαι φιλοξενούμενός του, άρα δεν μπορώ να σε συλλάβω.»

Ο Άσραδλιν συνοφρυώθηκε. Ήταν δυνατόν να τον είχε στα χέρια της και να τον άφηνε να της ξεφύγει τόσο εύκολα; Του έμοιαζε αδιανόητο!

Η Κέσριμιθ, γι'ακόμα μια φορά, βρήκε την έκφρασή του μάλλον διασκεδαστική. Έσβησε το τσιγάρο της στο τασάκι του κομοδίνου. «Ο Άλφεντουρ επιμένει ότι δεν ήρθες στην πόλη για να κάνεις κάποια δολιοφθορά. Επιμένει ότι... κατά τύχη βρέθηκες στη σουίτα του. Αρνείται, όμως, να μου πει λεπτομέρειες, γιατί πιστεύει ότι θα έπρεπε πρώτα να ρωτήσουμε εσένα. Σε ρωτάω, λοιπόν, Άσραδλιν ωλ Χέρκανεκ: τι κάνεις μέσα στην πόλη μου;»

«Δεν είναι πόλη σου!»

Ακριβώς η αντίδραση που περίμενα, παρατήρησε η Κέσριμιθ, υπομειδιώντας. «Θα γίνει, όμως, αν συνεχίσεις να είσαι τόσο κακός διπλωμάτης.»

«Αν ήμουν στη θέση σου, θα ετοιμαζόμουν ήδη να αποχωρήσω για το Βασίλειο της Χάρνωθ.»

«Ίσως και να το κάνω. Τούτη η πόλη έχει αρχίσει να με κουράζει.»

«Να μη σε κρατάμε άλλο εδώ, λοιπόν...»

Η Κέσριμιθ γέλασε. «Και μετά, όταν έχω φύγει, θα έρθει άλλος Βασιλικός Αντιπρόσωπος φυσικά. Η δική μου αποχώρηση δεν εγγυάται και την αποχώρηση του Βασιλείου.

»Αλλά δεν έχουν τώρα σημασία αυτά, Άσραδλιν. Θα μου πεις τι έκανες εδώ; Αν μη τι άλλο, για να ξεκαθαριστεί το ζήτημα με τον Άλφεντουρ, να ξέρω αν μου λέει αλήθεια ή ψέματα.»

Ο Άσραδλιν κοίταξε τον διπλωμάτη· εκείνος τού είπε: «Εσείς αποφασίζετε, Εξοχότατε. Και ό,τι κι αν αποφασίσετε η δική μου φιλοξενία ισχύει, να το γνωρίζετε αυτό.»

Ο Φύλακας σκέφτηκε: *Με προστατεύει. Άρα, του χρωστάω. Χρωστάω και στις βοηθούς του – την Αζουρίτα και τη Ζέρκιλιθ.* Αν απαντούσε στην Αρχόντισσα, θα βοηθούσε τον Άλφεντουρ, έτσι δεν ήταν; Θα της αποδείκνυε ότι εκείνος δεν της έλεγε ψέματα.

Καθάρισε τον λαιμό του. «Ο Άλφεντουρ δεν σου λέει ψέματα. Δεν είχα έρθει εδώ για να κάνω δολιοφθορές· ήμουν αιχμάλωτος.»

Η Κέσριμιθ τον ατένισε ερωτηματικά. «Αιχμάλωτος;»

Τι έχω να χάσω, αν της μιλήσω; Ο Άσραδλιν τής είπε για την επιχείρηση ανίχνευσης μέσα στην Πόλη της Αέναης Νύχτας, χωρίς πολλές λεπτομέρειες, χωρίς να αναφέρει το όνομα του Ριλάθιρ αλ Θάρναθ–

(*Έχουν, λοιπόν, τα Φυλαχτά της Αέναης Νύχτας,* σκέφτηκε η Κέσριμιθ, *όπως το υποψιαζόμουν. Θα πρέπει να λάβω τα μέτρα μου. Η ενδοδιάσταση είχε αποδειχτεί επικίνδυνη για τους Παντοκρατορικούς κάποτε, και τώρα μπορεί να αποδειχτεί επικίνδυνη και για εμένα. Ποιος να είναι, άραγε, αυτός ο «πράκτορας» που λέει ο Άσραδλιν ότι τους οδήγησε μέσα στην Πόλη με το Φυλαχτό του;* Προφανώς, ο νεαρός Φύλακας εσκεμμένα έκρυβε το όνομά του...)

–και κατέληξε με την επίθεση των αυτονομιστών και με την αιχμαλωσία του από τον Κάλνεντουρ. Μετά, της είπε πώς η Αζουρίτα τον έβγαλε απ'το κελί του και πώς εκείνος και οι δίδυμες ανέβηκαν τελικά στην πόλη και ήρθαν στο *Καταφύγιο*.

«Μου είπες ψέματα, λοιπόν, Άλφεντουρ, για τις βοηθούς σου,» παρατήρησε η Κέσριμιθ.

«Εν μέρει μόνο, *νιρλίσα,* για να κρύψω την παρουσία του Φύλακα. Τι άλλη επιλογή είχα; Σου ανέφερα, όμως, ότι τις είχαν απαγάγει οι αυτονομιστές, δεν σ'το ανέφερα;»

Η Κέσριμιθ ένευσε. «Αλλά δεν καταλαβαίνω γιατί οι αυτονομιστές παρίσταναν τους Χαρνώθιους. Ούτε γιατί σου ζήτησαν να αποκλείσει η Νάζρηβ εμπορικά τον Φύλακα.»

«Δεν είναι με το μέρος μου,» της είπε ο Άσραδλιν.

«Ναι, αυτό είναι προφανές. Αλλά ούτε με το δικό μου μέρος είναι.»

Ο Άλφεντουρ είπε: «Πρέπει να σκεφτούμε παράλογα για λίγο, για να κατανοήσουμε τη λογική κάποιου σαν του Κάλνεντουρ.»

Η Κέσριμιθ τον ατένισε με ενδιαφέρον, ακουμπώντας το σαγόνι της στα δάχτυλα του δεξιού της χεριού, περιμένοντάς τον να συνεχίσει.

«Οι αυτονομιστές μάς κοιτάζουν από έξω, ενώ εμείς έχουμε συνηθίσει να μας κοιτάζουμε από μέσα,» είπε ο Άλφεντουρ. «Τι νομίζεις ότι βλέπουν οι αυτονομιστές; Βλέπουν δύο παρατάξεις που αλληλοσκοτώνονται. Και τι νομίζεις ότι μπορεί να θέλουν, *νιρλίσα;* Να αλληλοσκοτωθείτε όσο το δυνατόν περισσότερο–»

«Ναι,» τον διέκοψε ο Άσραδλιν, «αυτό μού είπε κι ο ίδιος ο Κάλνεντουρ.»

«Απάγοντας τις βοηθούς μου και απειλώντας με, μπορούσαν να πετύχουν δύο πράγματα, αρκετά σημαντικά για εκείνους. Πρώτον: να με κάνουν να προσπαθήσω να πείσω το Συμβούλιο της Νάζρηβ να αποκλείσει εμπορικά τους υποστηρικτές του Φύλακα και της Κοινοπολιτείας – το οποίο θα είχε θετικά αποτελέσματα για τους αυτονομιστές, καθώς θεωρούν την Κοινοπολιτεία εχθρό τους και θέλουν να την κρατήσουν μακριά από την πόλη. Δεύτερον: θα κατάφερναν να με στρέψουν εναντίον της Χάρνωθ, αν συνέχιζα να πιστεύω ότι οι Χαρνώθιοι ήταν που απήγαγαν τις βοηθούς μου. Μπορεί, μάλιστα, να σχεδίαζαν να τις σκοτώσουν σε μέρος που θα τις δω, ώστε το μίσος μου για τους Χαρνώθιους να μεγαλώσει. Με αυτό τον τρόπο πιθανώς να ήλπιζαν να δημιουργήσουν ρήξη, στο τέλος, ανάμεσα στη Χάρνωθ και στη Νάζρηβ.»

Η Κέσριμιθ δεν μπόρεσε παρά, ξανά, να θαυμάσει το μυαλό του Άλφεντουρ. «Μάλλον έχεις δίκιο,» είπε. «Η λογική που ακολουθείς... ναι, είναι πράγματι μια λογική που θα μπορούσαν να έχουν ακολουθήσει κάποιοι που μας κοιτάζουν από έξω – όπως οι αυτονομιστές.»

«Δε μπορώ να σκεφτώ καμια άλλη εξήγηση για ό,τι συνέβη με τις βοηθούς μου, *νιρλίσα,*» είπε ο Άλφεντουρ.

«Το άντρο των αυτονομιστών είναι, λοιπόν, κάπου στον Μεσοπόταμο, σωστά;» ρώτησε η Κέσριμιθ συλλογισμένα.

«Εκεί, τουλάχιστον, μας είχαν αιχμάλωτους,» αποκρίθηκε ο Άσραδλιν.

Η Κέσριμιθ έβγαλε ένα τσιγάρο από την ταμπακιέρα της και του το πρόσφερε. «Βλέπεις; Έχουμε έναν κοινό εχθρό.»

Ο Άσραδλιν κοίταξε το τσιγάρο συνοφρυωμένος.

«Δεν είναι δηλητηριώδες,» τον διαβεβαίωσε η Κέσριμιθ.

Εκείνος πήρε το τσιγάρο και το έβαλε στα χείλη του, αναρωτούμενος αν η Αρχόντισσα προσπαθούσε κάπως να τον ξεγελάσει ή να τον αποπροσανατολίσει. Του έμοιαζε πολύ πονηρή γυναίκα.

Η Κέσριμιθ τού άναψε το τσιγάρο με τον ενεργειακό αναπτήρα της, και σηκώθηκε από την καρέκλα. «Αλλά μη νομίζεις ότι προτείνω καμια συμμαχία μεταξύ μας,» του είπε. «Την επόμενη φορά που θα συναντηθούμε, ή θα είσαι δούλος στο κρεβάτι μου ή νεκρός.»

Το βλέμμα του αγρίεψε ξανά· έγινε σχεδόν δολοφονικό.

Η Κέσριμιθ γέλασε, θεωρώντας πάλι τις αντιδράσεις του διασκεδαστικές. Βάδισε ώς την πόρτα του δωματίου κι έπιασε το πόμολο. «Φεύγω, Άλφεντουρ,» είπε. «Ελπίζω πως θα ξανασυναντηθούμε σύντομα. Αλήθεια, πότε σκέφτεσαι να αναχωρήσεις από την πόλη;»

«Δεν είμαι σίγουρος, *νιρλίσα,* αλλά μάλλον δεν θ'αργήσω, τώρα που οι βοηθοί μου είναι ασφαλείς.»

«Να θυμάσαι ό,τι έχουμε πει. Από το Βασίλειο η Νάζρηβ έχει να κερδίσει πολλά. Και ανέκαθεν ήμασταν πολύ καλοί σύμμαχοι οι δυο μας.» Γυρίζοντας το πόμολο, άνοιξε την πόρτα και βγήκε απ'το υπνοδωμάτιο.

Ο Άλφεντουρ και ο Άσραδλιν την άκουσαν να προστάζει τους μαχητές της Χάρνωθ να έρθουν μαζί της, να εγκαταλείψουν τη σουίτα του Διπλωματικού Αντιπρόσωπου.

Ο Άσραδλιν ρώτησε τον Άλφεντουρ: «Σε θεωρεί όντως καλό σύμμαχό της;»

«Είμαι φιλικός με όλους, Εξοχότατε. Αυτή είναι η δουλειά μου.»

Δεν μου απάντησες. Αλλά εξακολουθώ να σου χρωστάω, σκέφτηκε ο Φύλακας της Φάνρηβ, και πήρε μια τζούρα απ'το τσιγάρο της Αρχόντισσας ελπίζοντας να *μην* ήταν δηλητηριώδες, όπως είχε η ίδια διαβεβαιώσει.

22

Επίσκεψη στο Σκοτεινό Παζάρι· οι Εκτελεστές του Ιερού Δέους· Πόλεμος Μέσα και Έξω· η Ζιρίνα Αλλάζει Δρόμο

Όλο το πρωί, πλην απροόπτου, θα είμαι σπίτι, φέρε τον εκεί. Αν δεν μπορείς, γράψε μου, έλεγε το μήνυμα που παρέλαβε ο Άλφεντουρ από το στόμα ενός *σίρκι'θ* λίγο μετά την αυγή.

Δεν είχε χρόνο να κοιμηθεί και πολύ, ύστερα από την επίσκεψη της Αρχόντισσας, προτού το εξάποδο σαυράκι τον ξυπνήσει αγγίζοντας το δεξί του πόδι με αιχμηρά νύχια· αλλά ούτως ή άλλως αυτή δεν ήταν ημέρα για ύπνο. Ήταν ημέρα για δράση. Ο Άλφεντουρ σηκώθηκε, πλύθηκε, και μετά διαπίστωσε πως ο Θάλβακιρ ήταν ξύπνιος στο καθιστικό παρά το τραύμα στον αριστερό του ώμο.

«Ένα *σίρκι'θ* ήρθε στο δωμάτιό σου,» είπε στον διπλωμάτη.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος. «Τους ξυπνάμε όλους και φεύγουμε.»

«Για πού;»

Για το σπίτι του Εθέλδιρ, του έγνεψε με τη Σιωπηλή Γλώσσα, μην τυχόν και κατάσκοποι της Αρχόντισσας ή του Κάλνεντουρ, κάπως, κρυφάκουγαν.

«Τη Ζέρκιλιθ και την Αζουρίτα θα τις αφήσουμε εδώ;» Ο Θάλβακιρ έριξε μια ματιά στον καναπέ, όπου η τραυματισμένη δίδυμη κοιμόταν.

«Νομίζω πως έτσι θα ήταν πιο ασφαλείς.»

«Κι αν έρθουν πάλι οι αυτονομιστές;»

«Υποθέτω πως, πριν, ήρθαν μέσω της Πόλης της Αέναης Νύχτας – πράγμα που δεν μπορούν να κάνουν την ημέρα.»

Και μετά, ο Άλφεντουρ πήγε να ξυπνήσει τον Άσραδλιν, ενώ ο Θάλβακιρ πήγε στο δωμάτιο της Ζέρκιλιθ.

Ο διπλωμάτης βρήκε τον Φύλακα να κοιμάται μπρούμυτα στο κρεβάτι. Τον κούνησε από τον ώμο, λέγοντας: «Ξημέρωσε, Εξοχότατε, κι έχουμε δουλειές.» Έπειτα, αφού ο Άσραδλιν σηκώθηκε, ο Άλφεντουρ τού ψιθύρισε στ'αφτί ποιον θα επισκέπτονταν.

Εκείνος κατένευσε, συμφωνώντας, αλλά ρώτησε: «Αν δεχτούμε επίθεση στον δρόμο;»

«Η Αρχόντισσα δεν θα σας επιτεθεί όσο είστε μέσα στο όχημά μου.»

«Κι αν μας επιτεθεί ο Κάλνεντουρ;»

«Αν ο Κάλνεντουρ κάνει κάτι, θα πρέπει να τον αντιμετωπίσουμε ανάλογα.»

Επιστρέφοντας στο καθιστικό, κι αφήνοντας τον Φύλακα να ετοιμαστεί μόνος του, ο Άλφεντουρ βρήκε εκεί τη Ζέρκιλιθ να μιλά με τον Θάλβακιρ, ενώ και η Αζουρίτα είχε ξυπνήσει και καθίσει στον καναπέ. Από τα λόγια τους, ο διπλωμάτης αμέσως κατάλαβε ότι οι δίδυμες επέμεναν να έρθουν κι εκείνες.

«Μην είστε ανόητα παράτολμες,» τους είπε. «Εδώ θα είστε πιο ασφαλείς.»

«Πιο ασφαλείς;» έκανε η Ζέρκιλιθ. «Κύριε Άλφεντουρ, χτες μπήκαν οι αυτονομιστές–»

«Δεν θα γίνει το ίδιο και σήμερα.»

«Μπορεί, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι θα είμαστε και πιο ασφαλείς. Επιπλέον, εσείς ίσως να μας χρειαστείτε.»

«Η Αζουρίτα είναι τραυματισμένη, Ζέρκιλιθ.»

«Αν δεν έρθω εγώ μαζί σας, ποιος θα οδηγεί το όχημα; Δεν είναι σωστό να το οδηγείτε εσείς, κύριε Άλφεντουρ, ούτε ο Θάλβακιρ. Και ο Φύλακας... Θα οδηγήσει ο Φύλακας;»

«Αν πάρουμε εσένα μαζί μας, ποιος θα μείνει με την αδελφή σου;» αντέστρεψε το ερώτημα ο Άλφεντουρ.

«Δεν υπάρχει πρόβλημα,» είπε η ίδια η Αζουρίτα· «μπορώ να μείνω μόνη μου κάποια ώρα.»

«Δε σ'αφήνω μόνη σου,» της είπε ο Άλφεντουρ, «όσο κι αν θέλεις. Αυτή η πόλη είναι επικίνδυνη, και το έχει αποδείξει.»

«Εγώ, πάντως, θα έρθω μαζί σας,» επέμεινε η Ζέρκιλιθ.

«Η δουλειά σας είναι να υπακούτε όταν σας ζητάω κάτι,» τους θύμισε ο Άλφεντουρ, αρχίζοντας να τσαντίζεται με τις δίδυμες.

«Η δουλειά μας, κύριε Άλφεντουρ, είναι να σας προσφέρουμε τη βοήθειά μας. Γι'αυτό είμαστε εδώ.»

«Δεν πρόκειται να έρθετε, ακόμα κι αν χρειαστεί να σας δέσω. Η Αζουρίτα είναι άσχημα τραυματισμένη, κι εσύ είσαι κουρασμένη κι έχεις ανάγκη από ανάπαυση. Αν κάτι συμβεί όσο λείπουμε, ειδο-

ποιήστε με αμέσως, τηλεπικοινωνιακά. Ή εμένα ή την Αρχόντισσα. Καλέστε την στο Μέγαρο των Φυλάκων και πείτε ότι τη ζητάω εγώ ο ίδιος.»

Η απόφασή του δεν τους άρεσε, είχαν κι οι δυο τους αγριέψει, αλλά δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτα για την ώρα. Ο Θάλβακιρ τούς άφησε δύο πιστόλια και τους έδωσε προστατευτικούς θώρακες για να φορέσουν, ενώ ο Άλφεντουρ είχε πάει στο δωμάτιό του για να πάρει κάποια πράγματα προτού φύγουν.

Ύστερα, ο Διπλωματικός Αντιπρόσωπος της Νάζρηβ, ο σωματοφύλακάς του, και ο Φύλακας της Φάνρηβ βγήκαν από τη σουίτα, κατέβηκαν στο γκαράζ του *Καταφύγιου*, πήραν το νοικιασμένο τετράκυκλο όχημα, και έφυγαν από το ξενοδοχείο. Από τα βόρεια τείχη της πόλης κανονιοβολισμοί και εκρήξεις αντηχούσαν, και προς εκείνη τη μεριά ο ουρανός φαινόταν κόκκινος, ενώ μαυρόγκριζοι καπνοί στροβιλίζονταν σαν δαιμονικοί θεοί του πολέμου.

«Οι φίλοι σας της Κοινοπολιτείας συνεχίζουν κανονικά την εκστρατεία τους, όπως βλέπετε, Εξοχότατε,» είπε ο Άλφεντουρ στον Άσραδλιν, καθώς οδηγούσε. Ο Θάλβακιρ ήταν καθισμένος στη θέση του συνοδηγού, με το πιστόλι τριπλής χρήσης στο χέρι του.

Ο Φύλακας καθόταν πίσω. «Δεν περίμενα τίποτα λιγότερο από τη Μάρναλιθ,» αποκρίθηκε. «Ελπίζω μόνο ο αδελφός μου να μην κάνει καμια ανοησία.» Για τη Ναλτάμα δεν φοβόταν· η αδελφή του ανέκαθεν ήταν η πιο συνετή από τους τρεις τους. Το μόνο που ήλπιζε για εκείνη ήταν να ήταν ακόμα ζωντανή μετά από την ενέδρα των αυτονομιστών. Αυτός ο καταραμένος δαίμονας του Ιουράσκε, ο Κάλνεντουρ, δεν του είχε πει τίποτα για τη Ναλτάμα ή για κανέναν άλλο συγκεκριμένα.

«Μας παρακολουθούν από ψηλά,» προειδοποίησε ο Θάλβακιρ.

Ο Άσραδλιν κοίταξε έξω από το φιμέ τζάμι δίπλα του και είδε έναν αερώνυχα να πετά από πάνω τους. «Η Αρχόντισσα…»

«Αν θέλει να κοιτάζει, άσ' τη να κοιτάζει,» είπε ο Άλφεντουρ. «Είναι, σίγουρα, περίεργη να δει τι θα κάνουμε, πού θα σε πάμε. Αλλά δεν μπορεί να μας επιτεθεί.»

«Πώς το ήξερε, όμως, ότι είμαι μέσα στο όχημά σου, Άλφεντουρ; Τα τζάμια είναι φιμέ. Έχει μάγους έξω απ'το ξενοδοχείο;»

Ο διπλωμάτης γέλασε. «Έχει ‘μάγους’ *μέσα* στο ξενοδοχείο, Εξοχότατε. Απέναντι από τη σουίτα μου βρίσκονται κατάσκοποί της, οι οποίοι μάλλον μας είδαν να βγαίνουμε.»

«Δε σ’εμπιστεύεται, λοιπόν, όπως λέει.»

«Η δουλειά της είναι να προσέχει,» αποκρίθηκε ο Άλφεντουρ. «Δε θα την έπαιρνα στα σοβαρά αν *δεν* προσπαθούσε να παρακολουθεί τις κινήσεις μου.»

«Μιλάς σχεδόν σαν να τη συμπαθείς.»

«Δε μου είναι αντιπαθητική, Εξοχότατε.»

«Είναι τύραννος, και βρίσκεται εκεί όπου δεν έπρεπε να βρίσκεται!»

«Αυτό μπορεί να ειπωθεί για διάφορους ανθρώπους,» είπε ο Άλφεντουρ φιλοσοφικά· «ειδικά για πολλούς πολιτικούς και άρχοντες. Όλα εξαρτώνται από την προοπτική που έχει κανείς.»

«Θες να πεις ότι είναι δυνατόν κάποιος να δει την Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ διαφορετικά; Δεν είναι τύραννος; Δεν έχει κλέψει τη θέση μας στη Φάνρηβ;»

«Για εσάς, έτσι είναι τα πράγματα, αναμφίβολα.»

Του Άσραδλιν δεν του άρεσε και τόσο η απάντηση του Άλφεντουρ, αλλά το θεώρησε πιο ευγενικό να μην αποκριθεί. Άλλωστε, χρωστούσε στον διπλωμάτη.

Μόλις έφτασαν στο Σκοτεινό Παζάρι – δηλαδή, λίγο πιο κάτω από το *Καταφύγιο,* προς τα ανατολικά – είδαν οπλισμένους πολίτες στους δρόμους να τους κοιτάζουν με επιφύλαξη. Ο Άλφεντουρ οδηγούσε αργά, σταθερά, για να μη δώσει την εντύπωση ότι το όχημά του μπορεί να αποτελούσε κίνδυνο. Διότι ορισμένοι τού φαίνονταν έτοιμοι να υψώσουν τα τουφέκια τους και ν’αρχίσουν να πατάνε τις σκανδάλες με ανέμελη διάθεση.

«Τι γίνεται εδώ;» ρώτησε ο Άσραδλιν.

«Ο λαός σας έχει εξεγερθεί, Εξοχότατε,» αποκρίθηκε ο Άλφεντουρ. «Χτες οι πολίτες του Σκοτεινού Παζαριού επαναστάτησαν, διώχνοντας όλες τις Χαρνώθιες περιπολίες από τη συνοικία τους. Το ίδιο έκαναν και στον Μεσοπόταμο, αλλά μετά ήρθε εκεί ο Χαρνώθιος στρατός και επέβαλε πάλι την κυριαρχία του. Σύντομα, πιθανώς να έρθει και στο Σκοτεινό Παζάρι. Ας ελπίσουμε πως δεν θα παγιδευτούμε εδώ όταν αυτό συμβεί.»

Ο Στρατηγός Σέλιρ αλ Σίριλναθ κατέβηκε από το τετράκυκλο στρατιωτικό όχημα, αφήνοντας μέσα τον οδηγό κι άλλους δύο μαχητές της Χάρνωθ, και βάδισε προς την είσοδο του Αερολιμένα της Φάνρηβ. Χωρίς κανένα πρόβλημα πέρασε από τους φύλακες κι έφτασε γρήγορα σε μια ιδιαίτερη αίθουσα μ'ένα στρογγυλό τραπέζι στο κέντρο, ένα παράθυρο πάνω δεξιά, και μια ενεργειακή λάμπα στο ταβάνι, σβηστή επί του παρόντος. Επάνω στο τραπέζι υπήρχαν ποτά και πρόχειρα φαγητά, τα οποία δεν είχαν αγγιχθεί παρά ελάχιστα, όπως φαινόταν. Γύρω απ'το τραπέζι, στέκονταν ή κάθονταν τέσσερις άντρες και δύο γυναίκες. Βλέποντας τον Στρατηγό να μπαίνει, άπαντες σηκώθηκαν όρθιοι.

Ο Σέλιρ τούς ατένισε ερευνητικά για μερικές στιγμές. Ήταν όλοι μαυρόδερμοι, όπως απαιτούσε το τάγμα τους, και φορούσαν γκρίζα ρούχα: πάντοτε γκρίζα, εκτός αν ήθελαν να κρύψουν την ιδιότητά τους. Οι κουκούλες τους (οι οποίες ήταν φτιαγμένες έτσι ώστε να κρύβουν το κεφάλι και την κάτω μεριά του προσώπου) ήταν πεσμένες πίσω, στην πλάτη. Στις ζώνες τους δύο ξιφίδια ήταν θηκαρωμένα· στον αριστερό τους μηρό ήταν πιασμένη μια μικρή χειροβαλλίστρα, στον δεξή μηρό πιασμένη μια ειδική φαρέτρα με κάμποσα βέλη. Στα χέρια τους φορούσαν μαύρα γάντια χωρίς δάχτυλα, κάτω από τα οποία σίδερα κρύβονταν με επικίνδυνες προεξοχές. Οι Εκτελεστές του Ιερού Δέους δεν έκαναν ποτέ θόρυβο όταν μπορούσαν να το αποφύγουν. Σκότωναν γρήγορα και σιωπηλά.

«Ο Στρατηγός Σέλιρ αλ Σίριλναθ;» ρώτησε η μία από τις δύο γυναίκες, η οποία είχε κοντά κόκκινα μαλλιά. Η άλλη είχε μαλλιά πράσινα, επίσης κοντά.

«Ναι.»

«Βρισκόμαστε στις διαταγές σας, Στρατηγέ,» είπε η Εκτελέστρια με μια σύντομη υπόκλιση, λυγίζοντας το δεξί γόνατο κι ακουμπώντας τον δεξή πήχη επάνω του. Οι άλλοι τη μιμήθηκαν.

«Τι σας είπε ο ξάδελφός μου ο Κάνελμιρ;»

«Μόνο ότι χρειάζεστε τις υπηρεσίες μας, Στρατηγέ. Ότι έχετε υπόψη σας στόχους για την οργή του Χάρλαεθ Βοκ.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Σέλιρ, «έχω υπόψη μου αρκετούς στόχους. Εσύ είσαι η αρχηγός τούτης της Δίκης;» Έτσι ονομάζονταν οι ομάδες των Εκτελεστών του Ιερού Δέους, οι οποίες πάντα αποτελούνταν από έξι άτομα. Δεν είχαν καμια σχέση με κανένα δικαστήριο, αλλά

είχαν, υποτίθεται, άμεση σχέση με τη θεία τιμωρία – *δίκη* – του Χάρλαεθ Βοκ.

«Μάλιστα, Στρατηγέ.»

«Το όνομά σου;»

«Αρκάλθα.» Χωρίς όνομα οίκου, φυσικά. Οι Εκτελεστές του Ιερού Δέους θεωρείτο πως δεν είχαν άλλη οικογένεια εκτός από τα μέλη της Δίκης τους. Ήταν όλοι παιδιά του Χάρλαεθ Βοκ, και μόνο.

«Θα αναφέρεις σε μένα, Αρκάλθα, και σε κανέναν άλλο. Μονάχα εγώ γνωρίζω για την παρουσία σας εδώ.» Εκτός αν οι κατάσκοποι του Θόρεντιν είχαν, κάπως, καταφέρει να μάθουν κάτι· αλλά δεν το νόμιζε: ήταν προσεχτικός. Και το μεγαλύτερο μέρος του στρατού το είχε υπό τον στενό έλεγχό του.

«Όπως επιθυμείτε, Στρατηγέ.»

Ο Άλφεντουρ σταμάτησε το όχημά του μπροστά στην πόρτα του σπιτιού του Εθέλδιρ και, καθώς εκείνος κι οι άλλοι δύο άνοιγαν τις πόρτες και έβγαιναν, οι πολιτοφύλακες που βρίσκονταν εκεί κοντά ύψωσαν τα όπλα τους, σημαδεύοντάς τους.

«Δεν είμαι εχθρός του Προμάχου,» τους πληροφόρησε ο διπλωμάτης, έχοντας την κουκούλα της κάπας του σηκωμένη στο κεφάλι και φορώντας ασημόχρωμα γυαλιά. Ο Θάλβακιρ και ο Άσραδλιν ήταν παρόμοια ντυμένοι.

«Ποιος είσαι; Τι θέλεις εδώ;» ρώτησε ένας άντρας.

Η εξώπορτα του σπιτιού άνοιξε, παρουσιάζοντας τον Εθέλδιρ, ο οποίος είπε: «Δεν υπάρχει κίνδυνος. Τους περίμενα.» Και τους έκανε νόημα να μπουν.

Ο Άλφεντουρ πέρασε το κατώφλι, ακολουθούμενος από τον σωματοφύλακά του και τον Φύλακα. Στο καθιστικό του ισογείου, ήταν μόνο η Λαρβάκι καθισμένη σε μια πολυθρόνα. «Καλημέρα,» χαιρέτησε.

Ο Άσραδλιν συνοφρυώθηκε πίσω απ'τα ασημόχρωμα γυαλιά του. «Εξωδιαστασιακή;»

«Μην ανησυχείτε, Εξοχότατε,» είπε ο Άλφεντουρ· «είναι με το μέρος μας.» Έβγαλε τα δικά του γυαλιά και την κουκούλα του.

Ο Εθέλδιρ είπε: «Ελάτε μαζί μου. Επάνω είναι κάποια που σας περιμένει με αγωνία, Φύλακά μου.»

Ο Άσραδλιν δεν είχε χρόνο να ρωτήσει τι εννοούσε ο Πρόμαχος, γιατί εκείνος είχε ήδη αρχίσει να βαδίζει προς τη σκάλα. Τον ακολούθησε, όπως και οι υπόλοιποι. Ακόμα και η Λαρβάκι, κουτσαίνοντας από τ'αριστερά.

«Είσαι καλύτερα;» τη ρώτησε ο Άλφεντουρ.

«Υποθέτω. Αλλά δεν έχω καταφέρει να επισκεφτώ τον γιατρό μου ακόμα.» Τον λοξοκοίταξε, υπομειδιώντας.

«Ο χρόνος μάς κυνηγά όλους,» αποκρίθηκε εκείνος, επιστρέφοντάς της το μειδίαμα.

Ανέβηκαν τη σκάλα κι έφτασαν στο καθιστικό του επάνω πατώματος του σπιτιού, όπου δύο γυναίκες στέκονταν. Η μία ήταν η Μάλμεντιρ, η άλλη η Ναλτάμα'χοκ.

Η αδελφή του Φύλακα έπεσε πάνω του και τον αγκάλιασε σφιχτά, φιλώντας τα μάγουλά του, ενώ εκείνος ήταν ακόμα σαστισμένος από την παρουσία της.

«Τι κάνεις εδώ, Ναλτάμα; Πώς...; Σε είχε κι εσένα αιχμαλωτίσει ο Κάλνεντουρ; Φοβόμουν για σένα... Μα τους θεούς, *φοβόμουν για σένα...*» Φίλησε το μέτωπό της, χαϊδεύοντας τα μενεξεδιά, κοντοκουρεμένα μαλλιά της.

«Επιστρέψαμε στο στρατόπεδο μετά από την ενέδρα,» του είπε η Ναλτάμα, ξεφεύγοντας από την αγκαλιά του κι ανακτώντας τη συνηθισμένη αυτοκυριαρχία της. «Ο Βάρναλιρ είναι ζωντανός, το ίδιο κι ο Ριλάθιρ, αλλά χάσαμε κάποιους μισθοφόρους και Μαυρόλυκους Καβαλάρηδες. Επιστρέψαμε στο στρατόπεδο,» επανέλαβε, «και τότε ήρθαν και μας επισκέφτηκαν ο Εθέλδιρ και η Ζιρίνα, για να μας ειδοποιήσουν για την παρουσία των αυτονομιστών στην Πόλη της Αέναης Νύχτας–»

«Δυστυχώς, όμως, πολύ αργά, Φύλακά μου,» είπε ο Εθέλδιρ.

«Αποφάσισα να πάω μαζί τους στη Φάνρηβ,» συνέχισε η Ναλτάμα'χοκ, «για να σε βρω.»

«Με βρήκες,» μειδίασε ο Άσραδλιν.

«Όχι όμως χάρη στις δικές μου προσπάθειες. Δεν ήξερα τι να κάνω, Άσραδλιν. Με συγχωρείς.»

«Είμαι σίγουρος πως έκανες ό,τι μπορούσες – *παραπάνω* απ'ό,τι μπορούσες.» Την αγκάλιασε ξανά, συνθλίβοντάς την επάνω του. Και μετά, για πρώτη φορά εδώ και τόσα χρόνια, την είδε να χαμογελά,

αν και φευγαλέα. Η Ναλτάμα είχε *χαμογελάσει,* μα τους θεούς! ενώ δάκρυα γυάλιζαν στις άκριες των ματιών της.

«Τι ακριβώς συνέβη;» ρώτησε ο Εθέλδιρ. «Πώς κατέληξες μαζί με τον Άλφεντουρ, Φύλακά μου;»

Καθώς κάθονταν στα καθίσματα του δωματίου, ο Άσραδλιν τούς διηγήθηκε τι είχε γίνει κάτω από τους δρόμους του Μεσοπόταμου.

Ο Εθέλδιρ άκουγε σαστισμένος, και τελικά είπε: «Γαμώ την ουρά του Ιουράσκε... έπρεπε να το είχα καταλάβει ότι αυτός ο τρελός ο αδελφός μου ήταν αναμιγμένος στην απαγωγή των βοηθών σου, Άλφεντουρ.»

«Από πού να το καταλάβεις;» ρώτησε ο διπλωμάτης. «Δεν υπήρχε καμια λογική ένδειξη.»

«Κι *ακόμα* φαίνεται παράλογο όλο αυτό,» είπε η Μάλμεντιρ. «Γιατί οι αυτονομιστές να απαγάγουν τις βοηθούς σου;»

Ο Άλφεντουρ τούς είπε ό,τι είχε πει και στην Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ· ήταν η μόνη υπόθεση που μπορούσε να κάνει. «Τι νομίζεις, Πρόμαχε, έχω δίκιο;»

«Κατά πάσα πιθανότητα,» αποκρίθηκε ο Εθέλδιρ.

«Αυτό πρέπει να είναι,» συμφώνησε και η Λαρβάκι. «Μοιάζει με κάτι που θα μπορούσαν να είχαν κάνει και οι πράκτορες της Παντοκράτειρας, παλιά, όταν ήθελαν να έχουν υπό τον έλεγχό τους διάφορα έθνη και παρατάξεις.»

Ο Άσραδλιν την ατένισε συνοφρυωμένος, και καταφανώς καχύποπτος.

Η Λαρβάκι τού είπε ευθέως: «Ήμουν κάποτε πράκτορας της Παντοκράτειρας.»

Τα μάτια του γούρλωσαν. Στράφηκε στον Εθέλδιρ. Εκείνος γέλασε. «Μην ανησυχείς· είναι με το μέρος μας, πλήρως.»

«Με... εντυπωσιάζει που εσύ, ένας Πρόμαχος της Επανάστασης, συναναστρέφεσαι τέτοια άτομα...»

«Η Επανάσταση τελείωσε, Φύλακά μου. Και η Λαρβάκι μάς έχει βοηθήσει αξιοσημείωτα ώς τώρα. Δεν είναι πλέον πράκτορας της Παντοκράτειρας· είναι *δική μου* πράκτορας, αν μπορεί να ειπωθεί κάτι τέτοιο.»

Η Ναλτάμα’χοκ είπε: «Πρέπει να βγούμε από την πόλη τώρα. Τι έχεις να προτείνεις, Εθέλδιρ; Μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε την Πόλη της Αέναης Νύχτας;»

«Μετά απ'ό,τι έγινε; Μετά από την απόδραση του Άσραδλιν; Δεν το νομίζω, Ναλτάμα. Οι αυτονομιστές θα ελέγχουν τους πάντες εκεί.»

«Δε μπορούμε κάπως να τους ξεφύγουμε;» ρώτησε ο Άσραδλιν.

«Δεν είμαι βέβαιος. Θα έχουν, αναμφίβολα, ανθρώπους τους σε διάφορα σημεία της Πόλης. Ο Κάλνεντουρ θα σκέφτεται ότι ο καλύτερος τρόπος για να φύγεις από τη Φάνρηβ είναι μέσω της ενδοδιάστασης.»

«Υπάρχει και πιο εύκολος τρόπος,» είπε ο Άλφεντουρ.

Στράφηκαν άπαντες να τον κοιτάξουν.

«Θα εγκαταλείψω τώρα τη Φάνρηβ· δεν έχω άλλες δουλειές εδώ. Πρέπει να επιστρέψω στη Νάζρηβ και να μιλήσω στο Συμβούλιο–»

«Θα προσπαθήσεις να–;»

«Μισό λεπτό, Εξοχότατε. Εκεί που θέλω να καταλήξω είναι ότι μπορώ να σας πάρω μαζί μου φεύγοντας, μέσα στο ελικόπτερό μου. Η Αρχόντισσα δεν έχει δικαίωμα να σας αγγίξει όσο είστε κοντά μου. Θα βάλω εσάς και την αδελφή σας στο αεροσκάφος μου και θα σας αφήσω στις όχθες του ποταμού Τίγρη, αφού ειδοποιήσουμε τηλεπικοινωνιακά τους συμμάχους σας στο στρατόπεδο ώστε να είναι εκεί για να σας παραλάβουν.»

Ο Άσραδλιν και η Ναλτάμα'χοκ αλληλοκοιτάχτηκαν. «Μου μοιάζει με καλή ιδέα,» είπε η μάγισσα. Και προς τον διπλωμάτη: «Θα είμαστε ευγνώμονες–»

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του Εθέλδιρ κουδούνισε, κι εκείνος τον άνοιξε και τον έφερε στ'αφτί του. Άκουσε τι είχαν να του πουν κι αναστέναξε. «Μάλιστα,» είπε. «Θα έρθω σύντομα.» Έκλεισε ξανά τη συσκευή. «Ο στρατός της Χάρνωθ μάς πλησιάζει,» πληροφόρησε τους υπόλοιπους. «Έρχεται από τον Μεσοπόταμο προς το Σκοτεινό Παζάρι.»

Η Ζιρίνα καβαλούσε τη Μαύρη Γούνα, διασχίζοντας την Ευδιάβατο προς τα βόρεια. Αυτή τη φορά κανένας δεν είχε προσπαθήσει να τη λιντσάρει καθώς έβγαινε από την οικία των Φέρενερ. *Κρίμα,* είχε σκεφτεί, απομακρυνόμενη από εκεί· *θα το μετάνιωναν πικρά.* Ήταν καλύτερα προετοιμασμένη τώρα, έχοντας μαζί της ένα ενεργειακό πιστόλι και σκοπεύοντας να το χρησιμοποιήσει για να τους τραντάξει άσχημα.

Καθώς πλησίαζε τη Γέφυρα του Τίγρη, οι μαχητές του Βασιλείου που φρουρούσαν εκεί τη σταμάτησαν, μπαίνοντας στο δρόμο της Μαύρης Γούνας, ορισμένοι πεζοί, ορισμένοι καβαλώντας κι αυτοί γιγαντόλυκους.

«Σταματήστε!» της φώναξε ένας.

«Τι συμβαίνει; Δε μπορώ να περάσω απέναντι; Έχω δουλειές.»

«Απαγορεύεται, κυρία. Ο στρατός κατευθύνεται προς το Σκοτεινό Παζάρι για να διαλύσει τους επαναστάτες. Γυρίστε και πηγαίνετε νότια.»

Γαμώ την ουρά του Ιουράσκε! σκέφτηκε η Ζιρίνα. Αν είχε ξεκινήσει πιο νωρίς από το σπίτι της, ίσως να είχε προλάβει να πάει στο σπίτι του Εθέλδιρ προτού κλείσουν τη γέφυρα. Τέλος πάντων· έστρεψε τη Μαύρη Γούνα προς τα νότια κι απομακρύνθηκε από τους μαχητές του Βασιλείου.

Τι να έκανε τώρα; Να έπαιρνε καμια βάρκα από τις αποβάθρες του Ταριχευτή για να περάσει απέναντι, στις αποβάθρες του Σκοτεινού Παζαριού; Ή μήπως κι εκεί κάποιοι θα τη σταματούσαν;

Μπορούσε, επίσης, να κάνει τον κύκλο: Να διασχίσει τη Μεγάλη Αγορά, να περάσει τη Γέφυρα του Ιχθύος (αν κι αυτή δεν την είχαν κλείσει), να βγει στο βόρειο τμήμα της Μακριάς Λόγχης, κι από εκεί να στρίψει ανατολικά ώστε τελικά να φτάσει στο Σκοτεινό Παζάρι. Πιθανώς να τα κατάφερνε.

Το ερώτημα ήταν, όμως: Ήθελε πραγματικά να βρίσκεται μέσα σε μια εμπόλεμη συνοικία της πόλης; Ίσως να παγιδευόταν εκεί.

Υπήρχε, ωστόσο, κι άλλο ερώτημα: Μπορούσε ν'αφήσει τον Εθέλδιρ μόνο του στο Σκοτεινό Παζάρι;

Σοβαρέψου, Ζιρίνα. Ήταν Πρόμαχος της Επανάστασης στη Φάνρηβ· νομίζεις ότι χρειάζεται τη δική σου βοήθεια για να επιβιώσει;

Αλλά η καρδιά της νίκησε το μυαλό της, και η Αιρετή της Συντεχνίας των Υαλουργών οδήγησε την κατάμαυρη γιγαντολύκαινά της μέσα στη Μεγάλη Αγορά, τρέχοντας προς τα δυτικά, με προορισμό τη Γέφυρα του Ιχθύος.

Από τα βόρεια της πόλης κανονιοβολισμοί και εκρήξεις αντηχούσαν, και ο ουρανός φλεγόταν και κάπνιζε.

23
Κυκλικές Διαδρομές· Όπλα και Εξοπλισμοί· Συμμαχία Αιρετών· Αναχώρηση, Εναέρια Καταδίωξη

Καλύτερα να φύγεις, Άλφεντουρ,» είπε ο Εθέλδιρ. «Κι εσείς να πάτε μαζί του,» πρόσθεσε, στρέφοντας το βλέμμα του στον Άσραδλιν και τη Ναλτάμα'χοκ.

Αλλά ο Φύλακας είπε: «Δεν ξέρω, Εθέλδιρ. Αν ο λαός μου με χρειάζεται εδώ... Η δουλειά του Φύλακα της Φάνρηβ είναι να προστ–»

«Με συγχωρείς, Φύλακά μου, όμως δεν είναι *τώρα* αυτή η δουλειά του,» τον διέκοψε ο Εθέλδιρ. «Αν παγιδευτείς εδώ μέσα, τότε η πόλη θα χάσει πολύ περισσότερα απ'ό,τι θα κερδίσει που κάθισες και αντιστάθηκες για λίγο μαζί με τους κατοίκους του Σκοτεινού Παζαριού.»

«Ο Εθέλδιρ μιλά συνετά,» είπε η Ναλτάμα στον Άσραδλιν. «Πρέπει να φύγουμε. Όσο έχουμε ακόμα καιρό.»

Ο Φύλακας ένευσε, αν και κάπως δυσαρεστημένα. «Εντάξει,» είπε.

Είχαν όλοι τους σηκωθεί από τις θέσεις τους τώρα, ακόμα και η Λαρβάκι, η οποία στηριζόταν κυρίως στο δεξί πόδι, ευνοώντας έκδηλα το αριστερό.

Ο Εθέλδιρ είπε: «Ο χρόνος που έχετε μπορεί να έχει τελειώσει ήδη, ειδικά προς τα δυτικά.»

«Τι εννοείς;» ρώτησε ο Άσραδλιν.

«Ο στρατός των Χαρνώθιων έρχεται από τα δυτικά, από τον Μεσοπόταμο, και ίσως να σας σταματήσει καθοδόν, αν πάτε προς τα εκεί. Ίσως να έχει ήδη περάσει από το *Καταφύγιο*. Καλύτερα να πάτε βόρεια, στον Νυκτόκηπο, και μετά να στρίψετε, να φτάσετε στο ξενοδοχείο από περιοχές που δεν είναι εμπόλεμες.»

«Υφίσταται διπλωματική ουδετερότητα, Εθέλδιρ,» του θύμισε ο Άλφεντουρ· «οι Χαρνώθιοι δεν μπορούν να με πειράξουν. Ωστόσο, συμφωνώ: είναι πιο ασφαλές να κατευθυνθούμε προς Νυκτόκηπο.»

«Στον πόλεμο, Άλφεντουρ, δεν υπάρχει διπλωματική ουδετερότητα,» αποκρίθηκε ο πρώην Πρόμαχος της Επανάστασης. Και προς τη Λαρβάκι: «Θα πας μαζί τους; Για επιπλέον φύλαξη;»

Εκείνη ένευσε. «Ούτως ή άλλως, εδώ δεν μπορώ να κάνω τίποτα παρά να κάθομαι στο σπίτι.» Δεν μπορούσε να τρέξει, προφανώς, με το τραυματισμένο πόδι της, άρα δεν μπορούσε και να προσφέρει καμια βοήθεια στις συμπλοκές που θα γίνονταν σύντομα στους δρόμους.

Καθώς κατέβαιναν όλοι προς το ισόγειο του σπιτιού, ο Άλφεντουρ είπε στον Εθέλδιρ: «Ίσως θα ήταν καλύτερα να διαλύσετε την εξέγερση προτού συγκρουστείτε με τους Χαρνώθιους, γιατί τι πιθανότητες θεωρείς πως έχετε να τους κρατήσετε μακριά από το Σκοτεινό Παζάρι;»

«Μπορεί και να έχεις δίκιο, αλλά δεν νομίζω ότι οι κάτοικοι του Παζαριού είναι πρόθυμοι να τα παρατήσουν τόσο εύκολα, ύστερα από τον αγώνα που έδωσαν εδώ. Καταλαβαίνεις τι εννοώ;»

«Καταλαβαίνω *απόλυτα* τι εννοείς.»

Φτάνοντας στο κάτω καθιστικό, ο Εθέλδιρ και η Μάλμεντιρ χαιρέτησαν δια χειραψίας τον Άλφεντουρ, τη Ναλτάμα'χοκ, και τον Άσραδλιν, κι ένευσαν σε χαιρετισμό προς τη μεριά του Θάλβακιρ ο οποίος απάντησε παρομοίως.

«Ο Νούρκας να πορεύεται στο πλευρό σας,» είπε ο Εθέλδιρ, «αλλά, κυρίως, να έχετε το νου σας.»

Ο Άλφεντουρ μειδίασε. «Όπως πάντα, Πρόμαχε.»

Ο Εθέλδιρ είπε στη Λαρβάκι: «Περίμενε λίγο προτού φύγεις εσύ,» και κατευθύνθηκε προς το δωμάτιό του.

Βγαίνοντας από το σπίτι, ο Άλφεντουρ, ο Θάλβακιρ, ο Άσραδλιν, και η Ναλτάμα'χοκ βρήκαν το τετράκυκλο όχημα σταματημένο εκεί όπου το είχαν αφήσει. Ένοπλοι πολίτες έτρεχαν στον δρόμο, πηγαίνοντας κυρίως προς τα δυτικά: ορισμένοι πεζοί, ορισμένοι πάνω σε γιγαντόλυκους ή σε άλογα, ορισμένοι πάνω σε κάρα που τα τραβούσαν άλογα, ορισμένοι πάνω σε δίκυκλα ή τετράκυκλα οχήματα.

Ο Άλφεντουρ κάθισε στη θέση του οδηγού κι έκανε νόημα στον Θάλβακιρ να καθίσει πίσω, μαζί με τον Άσραδλιν και τη Ναλτάμα'χοκ. Η Λαρβάκι, ερχόμενη από το σπίτι μετά από λίγο, φορούσε κάπα και είχε την κουκούλα σηκωμένη. Άνοιξε μια πόρτα του οχήματος και κάθισε στη θέση του συνοδηγού, πλάι στον Άλφεντουρ.

«Τι ήθελε ο Πρόμαχος;» τη ρώτησε εκείνος.

«Να μου δώσει κάτι εξοπλισμούς.» Παραμερίζοντας την κάπα της, έδειξε τον προστατευτικό θώρακα που φορούσε από μέσα, και τα δύο πιστόλια που ήταν θηκαρωμένα στη ζώνη της.

Ο Άλφεντουρ ενεργοποίησε τα συστήματα του οχήματος κι έβαλε τους τροχούς του σε κίνηση, στρίβοντας προς τα βόρεια κι ακολουθώντας τους δρόμους που θα τον οδηγούσαν πιο γρήγορα στον Νυκτόκηπο.

Ο Εθέλδιρ και η Μάλμεντιρ, σύντομα αφότου οι άλλοι έφυγαν από το σπίτι τους, βγήκαν στους δρόμους του Σκοτεινού Παζαριού εξοπλισμένοι για μάχη: ο πρώτος καβαλούσε το δίκυκλό του, η δεύτερη το άλογό της το οποίο είχε πάρει από τον κοντινό στάβλο όπου το άφηνε. Το αριστερό της χέρι ακόμα δεν μπορούσε να το χρησιμοποιήσει παρά ελάχιστα, λόγω του τραύματος στον ώμο της, αλλά αυτό δεν θα τη σταματούσε. Εξάλλου, μόνο το *δεξί* χέρι χρειαζόταν για να υψώσει πιστόλι, να σημαδέψει Χαρνώθιους, και να πατήσει τη σκανδάλη.

Κατευθυνόμενοι προς τα δυτικά, ανάμεσα σε πολλούς άλλους ένοπλους πολίτες και πρώην αγωνιστές της Επανάστασης, δεν άργησαν ν'ακούσουν πυροβολισμούς και εκρήξεις ν'αντηχούν. Οι συγκρούσεις είχαν ξεκινήσει. Και ο Εθέλδιρ κι η Μάλμεντιρ βρέθηκαν σε τέτοιο σημείο απ'όπου μπορούσαν να δουν ένα άρμα των Χαρνώθιων να πυροβολεί μέσα σ'έναν δρόμο αδιαφορώντας για τα οικήματα που κατέστρεφε, ενώ μαχητές του Βασιλείου ήταν απλωμένοι ολόγυρα, πυροβολώντας με οπλολόγχες.

«Ναι,» μουρμούρισε ο Εθέλδιρ σαν να μονολογούσε, «τα άρματα θα αποτελέσουν πρόβλημα...»

«Μη φοβάσαι, Πρόμαχε,» του είπε ένας επαναστάτης, «έχουμε οργανωθεί από χτες βράδυ γι'αυτά. Δε θυμάσαι τι σου είχαμε πει;»

«Κάρα με εκρηκτικά; Με ενεργειακές φιάλες εν ανάγκη;»

«Με εκρηκτικά.»

«Καταφέρατε να βρείτε τόσα πολλά;»

«Μας τα έφεραν από την άλλη μεριά του ποταμού.»

Ο Εθέλδιρ συνοφρυώθηκε ερωτηματικά.

«Ο Αιρετός των Οπλουργών, ο Νέλδουρ αλ Θάρναθ, από τον Ταριχευτή.»

«Αυτός σάς προμήθευσε;»

«Ναι. Μας έφερε πέντε βάρκες γεμάτες με υλικό που κάνει *μπαμ*.» Ο πρώην επαναστάτης χαμογέλασε. Κι έδειξε ξαφνικά προς το πέρας της οδού. «Να δες. Δες τι θα γίνει τώρα! Το φέρνουν το 'δώρο', χα-χα-χα!»

Ένα κάρο που το τραβούσε ένα άλογο με παρωπίδες ερχόταν από το βάθος του δρόμου. Στη θέση του οδηγού καθόταν ένας άντρας ο οποίος μαστίγωνε το ζώο άγρια μ'ένα μακρύ μαστίγιο, κραυγάζοντας. Σύντομα, όμως, πήδησε από εκεί, πέφτοντας στο πλακόστρωτο και παραπατώντας – και μια γυναίκα τον έπιασε για να μην τσακιστεί. Το κάρο συνέχισε να τρέχει, ενώ το άλογο χρεμέτιζε και κάλπαζε, αφρίζοντας. Κατευθυνόμενο προς το άρμα.

Χαρνώθιοι μαχητές το πυροβόλησαν, καθώς επίσης και το ίδιο το άρμα. Το άλογο σκοτώθηκε, και οι εκρηκτικές ύλες εξερράγησαν–

Ο Εθέλδιρ, η Μάλμεντιρ, κι οι άλλοι που ήταν κοντά τους έσκυψαν, κλείνοντας τα μάτια κι αποστρέφοντας τα πρόσωπά τους. Ο θόρυβος ήταν εκκωφαντικός. Καυτός αέρας και διάφορα μικρά θραύσματα ήρθαν προς το μέρος τους. Όταν ξανακοίταξαν προς τη μεριά των Χαρνώθιων, είδαν το άρμα κατεστραμμένο, να καπνίζει, με τα μέταλλά του λυγισμένα, μαυρισμένα, κομμένα, και το στέλεχος του πυροβόλου του σπασμένο. Πτώματα ήταν απλωμένα ολόγυρα, φωτιές ήταν αναμμένες, τοίχοι ήταν γκρεμισμένοι, πόρτες και παράθυρα ήταν διαλυμένα. Κραυγές αντηχούσαν από τους ετοιμοθάνατους, καθώς κι από άλλους μαχητές του Βασιλείου οι οποίοι βρίσκονταν σ'αρκετή απόσταση για να μην έχουν χτυπηθεί από την έκρηξη.

Οι ένοπλοι πολίτες του Σκοτεινού Παζαριού ζητωκραύγασαν μανιασμένα και εφόρμησαν καταπάνω στους εχθρούς τους, πυροβολώντας.

Ο Εθέλδιρ είδε, με τις άκριες των ματιών του, έναν λυκοκαβαλάρη να έρχεται δίπλα του, κι άκουσε ένα γέλιο ν'αντηχεί. Στράφηκε για ν'αντικρίσει τον Ριλάθιρ αλ Θάρναθ.

«Είσαι καλά;» τον ρώτησε. «Άκουσα πως είχες τραυματιστεί.»

«Τα τραύματά μου που γίνονται τη νύχτα έχουν κλείσει ώς το πρωί, όταν είναι να πολεμήσω για την απελευθέρωση της πόλης,» είπε ο Ριλάθιρ. «Και η πόλη μας δεν κινδυνεύει μόνο από αυτά τα Χαρνώθια καθάρματα, αλλά κι από τον αδελφό σου. Έχει αιχμαλωτίσει τον Φύλακα–»

«Όχι πια.»

«Τι;»

«Ο Φύλακας δραπέτευσε, και σύντομα θα είναι έξω από τη Φάνρηβ.»

«*Τι;* Πώς το ξέρεις; Συναντήθηκες με τον Κάλνεντουρ; Συνεννοήθηκες μαζί του;»

«Όχι, δεν συναντήθηκα με τον Κάλνεντουρ· ούτε και νομίζω πως θα μπορούσα να συνεννοηθώ μαζί του για κάτι τέτοιο. Σου είπα: ο Φύλακας δραπέτευσε. Από μόνος του.»

«Και πού είναι, τώρα;»

«Με κάποιους ανθρώπους που θα τον βγάλουν από την πόλη.»

«Πώς θα τον βγάλουν; Με ποιους είναι; Δικούς μας πράκτορες;»

«Με τον Άλφεντουρ, τον διπλωμάτη της Νάζρηβ.»

«Εμπιστεύτηκες αυτό το φίδι; Όλη μέρα μιλά με την Αρχόντ–»

«Αν δεν ήταν ο Άλφεντουρ, ο Φύλακας ποτέ δεν θα είχε δραπετεύσει. Ο Άλφεντουρ μπορεί να διατηρεί διπλωματική ουδετερότητα αλλά είναι εντάξει στις συναναστροφές του.»

«Εξήγησέ μου.»

«Θα σου εξηγήσω μόλις έχουμε χρόνο. Τώρα δεν έχει σημασία.»

Ο Ριλάθιρ τον ατένισε με κάποιο δισταγμό, σαν ν'αναρωτιόταν αν μπορούσε να εμπιστευτεί ακόμα και τον Εθέλδιρ. Μετά είπε: «Τέλος πάντων. Σας φέρνω ένα δώρο.»

«Δώρο;»

«Το μοναδικό ενεργειακό κανόνι που έχουμε από τον καιρό της Επανάστασης.»

«Το έβγαλες από το υπόγειο;»

«Φυσικά. Νομίζεις ότι θα το χρειαστούμε ποτέ περισσότερο από τώρα; Πρέπει οπωσδήποτε να κρατήσουμε το Σκοτεινό Παζάρι υπό τον έλεγχό μας, Εθέλδιρ. Θα αποτελέσει παράδειγμα ώστε να εξεγερθούν κι άλλες συνοικίες, κι έτσι η πολιορκία θα τελειώσει πιο γρήγορα.»

Η Ζιρίνα δεν βρήκε τη Γέφυρα του Ιχθύος κλεισμένη όπως τη Γέφυρα του Τίγρη. Υπήρχαν φρουροί, βέβαια, αλλά κανένας δεν της απαγόρευσε τη διέλευση. Καβαλώντας τη Μαύρη Γούνα πέρασε στην αντικρινή όχθη του ποταμού και κινήθηκε επί της Μακριάς Λόγχης, μην αργώντας να φτάσει στη γωνία όπου βρισκόταν το Μέγαρο των

Αιρετών. Η Ζιρίνα έστριψε εκεί, ακολουθώντας την Οδό των Ξένων. Από τον Μεσοπόταμο δεν αντηχούσαν κρότοι ούτε φωνές· μάλλον δεν γίνονταν εκεί συγκρούσεις πλέον. Αλλά, καθώς η Αιρετή κατευθυνόταν προς τα ανατολικά, άκουσε θορύβους από το Σκοτεινό Παζάρι. Οι συμπλοκές είχαν, λοιπόν, ήδη αρχίσει. Όπως το περίμενε.

Καλύτερα να πάω εκεί μέσω Νυκτόκηπου, σκέφτηκε, *όπου τα πράγματα φαίνονται ήσυχα.* Κι έστριψε ξανά, βγάζοντας τη Μαύρη Γούνα από την Οδό των Ξένων, βάζοντάς την σε δρόμους βόρεια και ανατολικά.

Χωρίς κανένα πρόβλημα ο Άλφεντουρ έφτασε στην Πλατεία Νυκτόκηπου, όπου είδε πως γινόταν κάποια μεγάλη συγκέντρωση. Πολύς κόσμος ήταν μαζεμένος, και μιλούσαν έντονα αναμεταξύ τους.

«Τι συμβαίνει εδώ;» ρώτησε ο Άσραδλιν.

«Δεν είμαι σίγουρος, Εξοχότατε,» αποκρίθηκε ο Άλφεντουρ.

«Ελπίζω να μη φέρει η Χαρκάνιθ ξανά τους αντάρτες της στο Σκοτεινό Παζάρι,» είπε η Λαρβάκι.

«Δεν το νομίζω.»

«Ο Εθέλδιρ μού είπε ότι χτες της μίλησες και γι'αυτό σταμάτησε την επίθεσή της...»

Ο Άλφεντουρ έστριψε, φεύγοντας από την Πλατεία Νυκτόκηπου, κατευθυνόμενος προς την Οδό των Ξένων. «Ναι, της μίλησα. Ήταν ο μόνος τρόπος για να διακόψω την αιματοχυσία. Ο Κασλάριν αυτό θα ήθελε. Ήταν φίλος μου, Λαρβάκι· του το χρωστούσα, μπορείς να πεις.»

«Η αδελφή του, πάντως, δεν έχει τις ίδιες απόψεις μ'αυτόν...»

«Επειδή νόμιζε ότι οι αυτονομιστές τον σκότωσαν. Αλλά τώρα ξέρει την αλήθεια.»

«Της είπες για τον Στρατηγό;»

«Ναι. Αλλά της ζήτησα να μην το διαδώσει. Μου το ορκίστηκε στην ψυχή του Κασλάριν.»

«Και νομίζεις ότι θα κρατήσει τον όρκο της;»

«Είμαι σίγουρος, Λαρβάκι.»

Καθώς πλησίαζαν την Οδό των Ξένων είδαν να περνά από δίπλα τους ένας λυκοκαβαλάρης επάνω σε κατάμαυρο γιγαντόλυκο, και ο Άλφεντουρ είχε την αίσθηση πως δεν του ήταν άγνωστος. *Η Ζιρίνα;*

Πηγαίνει στον Νυκτόκηπο; Ή πηγαίνει στο Σκοτεινό Παζάρι μέσω *Νυκτόκηπου;* Τέλος πάντων· δεν είχε σημασία τώρα.

Ο Άλφεντουρ έβγαλε το τετράκυκλο όχημά του στην Οδό των Ξένων κι έστριψε νότια. Στο δρόμο του συνάντησε μαχητές της Χάρνωθ, οι οποίοι τον σταμάτησαν. Είχαν γεμίσει τη λεωφόρο από κείνη τη μεριά, απ'άκρη σ'άκρη.

«Στο ξενοδοχείο μου κατευθύνομαι,» τους είπε, ανοίγοντας το παράθυρο πλάι του. «Είμαι ο Άλφεντουρ αλ Έρεσναβ, ο Διπλωματικός Αντιπρόσωπος της Νάζρηβ.»

Οι μαχητές του Βασιλείου ειδοποίησαν έναν διοικητή, ο οποίος ήρθε πάνω σε δίκυκλο, κοίταξε τον Άλφεντουρ, που είχε ακόμα το παράθυρό του ανοιχτό, και ρώτησε: «Έχετε διπλωματική ταυτότητα; Από δω και πέρα, κανονικά, η διέλευση απαγορεύεται. Γίνονται συγκρούσεις στο Σκοτεινό Παζάρι.»

«Απλά να πάω στο ξενοδοχείο μου θέλω, στο *Καταφύγιο*. Ορίστε και η ταυτότητά μου.» Ο Άλφεντουρ την έβγαλε από μια τσέπη του και του την έδειξε.

Ο διοικητής τής έριξε μια γρήγορη ματιά, χωρίς να του την πάρει απ'το χέρι, και είπε: «Περάστε, κύριε, περάστε,» ενώ έκανε νόημα στους μαχητές του Βασιλείου να παραμερίσουν.

Ο Άλφεντουρ οδήγησε ανάμεσα από τους Χαρνώθιους, κατεβαίνοντας την Οδό των Ξένων.

«Σε περίπτωση που κοίταζαν στο εσωτερικό του οχήματος και κάποιος με αναγνώριζε,» τον ρώτησε η Λαρβάκι, «η διπλωματική σου προστασία θα εκτεινόταν και σ'εμένα;»

«Φυσικά. Εκτείνεται σ'όλους όσους είναι μαζί μου.»

Το *Καταφύγιο* δεν ήταν μακριά. Ο Άλφεντουρ έβαλε το νοικιασμένο τετράκυκλο στο γκαράζ, βγήκαν, και ανέβηκαν στη σουίτα του. Η Ζέρκιλιθ και η Αζουρίτα κάθονταν στο καθιστικό, παίζοντας *Διαφιλονικούμενα Δάση* κι έχοντας κάρτες και πούλια απλωμένα στο τραπεζάκι ανάμεσά τους.

«Ετοιμαστείτε για αναχώρηση,» τους είπε ο Άλφεντουρ. «Σε λίγο πετάμε.»

Οι δίδυμες ξαφνιάστηκαν. «Τώρα;» είπε η Ζέρκιλιθ. «Σήμερα;» είπε η Αζουρίτα.

«Ναι. Δεν έχουμε κανένα λόγο για να είμαστε πια εδώ, κι έχουμε κι ανθρώπους ν'αφήσουμε καθοδόν.» Κοίταξε προς τη μεριά του Φύ-

λακα και της αδελφής του, μη λέγοντας τα ονόματά τους, εσκεμμένα, για την περίπτωση που μπορεί κάποιος να κρυφάκουγε εδώ μέσα.

Η Ζέρκιλιθ σηκώθηκε από τη θέση της και είπε στην Αζουρίτα: «Θα ετοιμάσω τα πράγματα και για τις δυο μας.»

«Τα δικά μου πράγματα θα τα ετοιμάσω εγώ,» τις πληροφόρησε ο Άλφεντουρ, και πήγε στο υπνοδωμάτιό του, ενώ ο Θάλβακιρ πήγαινε στο δικό του.

Ο διπλωμάτης άνοιξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του και κάλεσε τον πιλότο του ελικοπτέρου του. Είχαν συμφωνήσει να επικοινωνούν μια φορά την ημέρα τουλάχιστον, αλλά δεν του είχε μιλήσει καθόλου σήμερα. Εκείνος δεν άργησε ν'απαντήσει, και ρώτησε αν ο κύριος Άλφεντουρ ήταν καλά. «*Λένε πως ο στρατός επιτίθεται στο Σκοτεινό Παζάρι.*»

«Το ξέρω,» αποκρίθηκε ο Άλφεντουρ, και του είπε να πάει στο ελικόπτερο και να το έχει έτοιμο. «Φεύγουμε μέσα στην ώρα.»

Κλείνοντας τον πομπό, είδε πως η Λαρβάκι στεκόταν στην πόρτα του δωματίου του. «Πού θέλεις να σ'αφήσουμε εσένα;» τη ρώτησε – πράγμα που δεν είχε σκεφτεί ώς τώρα. «Δε μπορώ να επιστρέψω στο Σκοτεινό Παζάρι–»

«Το καταλαβαίνω αυτό. Θα πάω μόνη μου εκεί, αν χρειαστεί. Αλλά πες μου: σκοπεύεις να ξανάρθεις στη Φάνρηβ σύντομα;»

Ο Άλφεντουρ άρχισε να ετοιμάζει τα πράγματά του. «Θα ενημερώσω το Συμβούλιο για την κατάσταση εδώ, θα περιμένω την απόφασή του, και μετά, ναι, κατά πάσα πιθανότητα θα επιστρέψω. Το Συμβούλιο θα θέλει να επικοινωνήσω με κάποια πολιτικά πρόσωπα της Φάνρηβ, και θα θέλει επίσης να δω πώς έχει εξελιχτεί η κατάσταση στην πόλη.»

«Θα μπορούσα να έρθω μαζί σου, τότε,» είπε η Λαρβάκι.

Ο Άλφεντουρ σταμάτησε να ετοιμάζει τη βαλίτσα του, κοιτάζοντάς την. «Το έχεις συζητήσει με τον Εθέλδιρ αυτό;»

Η Λαρβάκι γέλασε. «Ο Εθέλδιρ δεν είναι κηδεμόνας μου, Άλφεντουρ!»

«Ναι, αλλά... αν εξαφανιστείς έτσι...»

«Ο Φύλακας θα ξέρει ότι πήγα μαζί σου,» ανασήκωσε τους ώμους εκείνη· «θα του το πει. Κι επιπλέον, μετά από μερικές μέρες, θα επιστρέψουμε.»

Ο Άλφεντουρ την ατένισε για λίγο διστακτικά. Τα πόδια της εξακολουθούσαν να είναι άψογα, ακόμα και κρυμμένα κάτω απ'αυτό το πέτσινο παντελόνι. Εκείνο το σχόλιό του στην υπόγεια βάση έμοιαζε να έχει δημιουργήσει μια ερωτική ένταση ανάμεσα στους δυο τους η οποία δεν έλεγε να σβήσει χωρίς να εκτονωθεί. Ήταν όμως συνετό να πάρει στο κρεβάτι του μια πρώην πράκτορα της Παντοκράτειρας; *Έχω κάνει και μεγαλύτερες ανοησίες στη ζωή μου* – ακόμα κι όταν νόμιζε πως *δεν* έκανε ανοησίες.

«Εντάξει,» της είπε, «έλα. Αλλά θα πρέπει να σου αγοράσουμε ρούχα, όταν είμαστε στη Νάζρηβ· δεν πήρες τίποτα επιπλέον μαζί σου από το σπίτι του Εθέλδιρ.»

Η Λαρβάκι μειδίασε. «Πάντα ήθελα να γνωρίσω τη μόδα της Νάζρηβ από κοντά.»

Στην Πλατεία Νυκτόκηπου η Ζιρίνα είδε πολύ κόσμο συγκεντρωμένο και, παραξενεμένη, έκανε τη Μαύρη Γούνα να σταματήσει. Κατέβηκε από τη ράχη της και την πήρε από τα ηνία, τραβώντας την μαζί της.

Οι κάτοικοι της περιοχής μιλούσαν έντονα αναμεταξύ τους. Μιλούσαν για την επίθεση στον Μεσοπόταμο και για την επίθεση που τώρα γινόταν στο Σκοτεινό Παζάρι. Ορισμένοι τσακώνονταν, αλλά κανένας δεν είχε πιαστεί στα χέρια, ούτε όπλα είχαν υψωθεί. Τη Ζιρίνα δεν την αναγνώριζαν γιατί είχε την κουκούλα της σηκωμένη στο κεφάλι, φορούσε ασημόχρωμα γυαλιά, και βάδιζε σιωπηλή ανάμεσά τους. Η Μαύρη Γούνα γρύλιζε ανήσυχα κάπου-κάπου.

Η Ζιρίνα αναρωτήθηκε αν η Χαρκάνιθ σκόπευε πάλι να δράσει όπως χτες. Ο Εθέλδιρ είχε πει ότι ο Άλφεντουρ είχε παρέμβει προκειμένου να σταματήσει την επίθεση της αδελφής του Κασλάριν· τα αποτελέσματα της παρέμβασής του, όμως, ήταν μόνιμα ή προσωρινά μονάχα; Αν η Χαρκάνιθ σχεδίαζε να κινηθεί εναντίον του Σκοτεινού Παζαριού, η Ζιρίνα σκέφτηκε πως καλό θα ήταν να το μάθαινε από νωρίς και να έτρεχε να ειδοποιήσει τον Εθέλδιρ και τους άλλους αγωνιστές εκεί, ώστε να μην αιφνιδιαστούν. Δεν έφυγε, έτσι, από την Πλατεία Νυκτόκηπου· συνέχισε να περιφέρεται, κρυφακούγοντας τις κουβέντες των πολιτών της περιοχής και ψάχνοντας να βρει τη Χαρκάνιθ.

Πράγμα που δεν άργησε να καταφέρει. Την είδε να μιλά μ’άλλους πέντε – τρεις γυναίκες, δύο άντρες – χωρίς να φαίνεται να τσακώνεται. Η Ζιρίνα ήταν αρκετά μακριά και, μέσα στην οχλοβοή, δεν μπορούσε ν’ακούσει τι έλεγαν. Έμεινε ακίνητη, όμως, για λίγο, παρατηρώντας την Αιρετή της Συντεχνίας των Αγροτών. Ήταν ντυμένη με πανοπλία και είχε όπλα επάνω της. Αυτό ίσως να μην ήταν καλό σημάδι. Ίσως να σχεδίαζε ξανά να πάει στο Σκοτεινό Παζάρι για να βοηθήσει τους φίλους της τους Χαρνώθιους.

Τι διεστραμμένη που ήταν, μα τα πόδια του Νούρκας! Νόμιζε αληθινά ότι οι τύραννοι της Χάρνωθ μπορούσαν να φέρουν ειρήνη και ασφάλεια στην πόλη; Το μυαλό της είχε ταρακουνηθεί από την απώλεια του αδελφού της!

Η Χαρκάνιθ απομακρύνθηκε τώρα από τους πέντε με τους οποίους μιλούσε κι ανέβηκε σε μια μικρή ξύλινη εξέδρα, πιάνοντας ένα μικρόφωνο που ήταν εκεί και ενεργοποιώντας το. «Πολίτες του Νυκτόκηπου,» αντήχησε η μεγεθυσμένη φωνή της από το ψηλό ηχείο πίσω της. «Πολίτες του Νυκτόκηπου, ακούστε με. Θέλω να σας ζητήσω να με συγχωρέσετε. Χτες έκανα ένα μεγάλο λάθος. Νομίζοντας ότι έτσι θα έπαιρνα εκδίκηση για ό,τι συνέβη στον αδελφό μου, οδήγησα όσους από εσάς ήσασταν πρόθυμοι να με ακολουθήσετε σε σύγκρουση με τους πολίτες του Σκοτεινού Παζαριού. Ήταν μεγάλο λάθος· και πάλι ζητώ τη συγχώρεσή σας. Ο αδελφός μου ο Κασλάριν ποτέ δεν θα το ήθελε αυτό – δεν θα ήθελε ποτέ να δει πολίτες της Φάνρηβ να σκοτώνονται με άλλους πολίτες της Φάνρηβ μέσα στους δρόμους.

»Μέχρι στιγμής πίστευα ότι το Βασίλειο της Χάρνωθ μπορεί να φέρει ασφάλεια και ευημερία στην πόλη μας. Πίστευα ότι όσοι τού αντιστέκονται πρέπει να πάψουν, για το κάλο όλων μας. Πίστευα ότι ο εγωισμός τους ήταν που τους οδηγούσε στο να αντιστέκονται – ο εγωισμός και τα προσωπικά τους συμφέροντα. Γι’ακόμα μια φορά, έκανα λάθος. Αυτοί που αντιστέκονται έχουν δίκιο! Είναι

πραγματικοί πατριώτες. Οι Χαρνώθιοι μάς λένε ψέματα και μας εκμεταλλεύονται! Σκότωσαν τόσο κόσμο στον Μεσοπόταμο, έκαναν τόσες καταστροφές, και έχουν θέσει ολόκληρη τη συνοικία υπό στρατιωτική επίβλεψη, σαν οι πολίτες της να είναι φυλακισμένοι. Και τώρα, ο στρατός της Χάρνωθ πηγαίνει στο Σκοτεινό Παζάρι, για να κάνει εκεί ό,τι έκανε στον Μεσοπόταμο – για να σκοτώσει και να φυλακίσει χωρίς έλεος!

»Ξέρετε τι νομίζω εγώ, συμπολίτες μου του Νυκτόκηπου; Νομίζω ότι όσοι είστε πρόθυμοι να με ακολουθήσετε πρέπει να έρθετε πάλι μαζί μου στο Σκοτεινό Παζάρι· τώρα, όμως, όχι για να πολεμήσουμε εναντίον των αληθινών πατριωτών της Φάνρηβ, αλλά για να πολεμήσουμε *στο πλευρό τους!*»

Προδότρια! αντήχησαν κάποιες φωνές από το πλήθος. *Προδότρια! Πουλημένη στην Κοινοπολιτεία! Κάνει ό,τι της ψιθυρίσει η Θορμάνκου!*

«Ποιοι είναι πρόθυμοι να με ακολουθήσουν, για την απελευθέρωση της Φάνρηβ από τους δυνάστες της;» ρώτησε η Χαρκάνιθ. «Η ελευθερία μας δεν είναι μακριά!» Έδειξε προς τα βόρεια, προς τα τείχη της πόλης, που ήταν πολύ κοντά στον Νυκτόκηπο – στα άκρα του, όπου τώρα κανένας δεν πλησίαζε εξαιτίας της πολιορκίας. Φωτιές και καπνοί και εκρήξεις φαίνονταν από εκεί· κρότοι και κραυγές και κανονιοβολισμοί αντηχούσαν· καυτός αέρας ερχόταν μαζί με τον φθινοπωρινό άνεμο. «Ο Φύλακας πλησιάζει – οι ώρες των Χαρνώθιων είναι μετρημένες!»

Η Ζιρίνα, μην έχοντας τα μάτια της μόνο στη Χαρκάνιθ, όπως οι περισσότεροι, αλλά κοιτάζοντας και τριγύρω, ενδιαφερόμενη για τις αντιδράσεις του πλήθους, έτυχε να δει έναν άντρα να βάζει ένα κιβώτιο πάνω σ’ένα ξύλινο παγκάκι στις παρυφές της πλατείας. Και ύστερα ανέβηκε σβέλτα στο παγκάκι και, εν συνεχεία, στο κιβώτιο. Έβγαλε το τουφέκι που κρεμόταν από τον ώμο του και το ύψωσε, στρέφοντάς το προς τη Χαρκάνιθ.

Η Ζιρίνα, δίχως καθυστέρηση, τινάχτηκε καταπάνω του. Ευτυχώς, ο επίδοξος δολοφόνος δεν ήταν μακριά της· απείχε μονάχα μερικά μέτρα απόσταση, γιατί κι οι δυο τους ήθελαν το ίδιο πράγμα: να παρατηρούν δίχως οι άλλοι να τους βλέπουν. Η Αιρετή χίμησε πάνω στα πόδια του, τραβώντας τον από το κιβώτιο. Ο άντρας, με μια ξαφνιασμένη κραυγή, έπεσε ενώ πυροβολούσε στον αέρα. Σωριάστηκε στο πλακόστρωτο της πλατείας, με τη Ζιρίνα επάνω του. Ήταν πιο μεγαλόσωμος από εκείνη αλλά ήταν ζαλισμένος, έχοντας χτυπήσει το κεφάλι του πέφτοντας, και η Αιρετή άρχισε να τον γρονθοκοπεί καταπρόσωπο, στη μύτη και στο σαγόνι. Ο άντρας άρπαξε το αριστερό της στήθος και το έστριψε, ζουλώντας το ανάμεσα στα δάχτυλά του. Η Ζιρίνα τσύριξε, νιώθοντας τον ξαφνικό πόνο ν'απλώνεται ώς την πλάτη της, ώς την κοιλιά της, σαν καρφιά. «Καριόλη μπασταρδόλυκε!» γρύλισε, κι έχωσε τον αντίχειρά της μέσα στο μάτι του. Ο άντρας κραύγασε, ελευθερώνοντάς την. Κι ύστερα πολλοί άνθρωποι ήταν γύρω τους, πιάνοντας τη Ζιρίνα και τραβώντας την μακριά του, χωρίζοντάς τους. Η Μαύρη Γούνα γρύλιζε, τρίζοντας τα δόντια.

Τι έγινε; ρωτούσαν κάποιοι. *Τι γίνεται εδώ; Γιατί του επιτέθηκες;*

«Είχε όπλο!» Η Ζιρίνα έδειξε το πεσμένο τουφέκι. «Σημάδευε τη Χαρκάνιθ! Θα τη σκότωνε!»

Η Χαρκάνιθ, που ήταν ανάμεσα σ'αυτούς που είχαν τρέξει να έρθουν κοντά, έπιασε το τουφέκι από κάτω. «Ζιρίνα...» είπε, στρέφοντας το βλέμμα της στην Αιρετή της Συντεχνίας των Υαλουργών, που η κουκούλα της κάπας είχε πια πέσει από το κεφάλι της. «Φαίνεται πως σου χρωστάω χάρη.»

Ο επίδοξος δολοφόνος είχε ήδη σηκωθεί από κάτω, κι έκανε τώρα να τρέξει να φύγει. Η Χαρκάνιθ τινάχτηκε σαν τίγρης των δασών, κλοτσώντας τον πίσω από το γόνατο και ρίχνοντάς τον ξανά στο πλακόστρωτο, μπρούμυτα. Τράβηξε το σπαθί της, βάζοντάς το πλάι στον λαιμό του καθώς το μποτοφορεμένο πόδι της πατούσε στην πλάτη του.

«Ποιος σ'έστειλε;» τον ρώτησε.

«Κανένας! Έχετε κάνει λάθος· δεν προσπάθησα να–!»

Η Χαρκάνιθ τον χτύπησε στο πλάι του κεφαλιού με το πλατύ μέρος της λεπίδας του σπαθιού της.

Ένας άλλος άντρας ήρθε κοντά της μέσα από το πλήθος, και της είπε: «Υποστηρικτής της Αρχόντισσας είναι, Χαρκάνιθ. Γιος της Ζαφειρίας αλ Κερέσναθ. Οι Κερέσναθ έχουν κάνει ολόκληρη περιουσία από τότε που άρχισαν ν'αναλαμβάνουν τις βρομοδουλειές των Χαρνώθιων.»

Από τον τρόπο που μιλούσε στη Χαρκάνιθ, κι από τον τρόπο που η Χαρκάνιθ τον κοίταζε, η Ζιρίνα συμπέρανε ότι πρέπει να ήταν ο σύζυγός της, ο Νάλντιρ αλ Σάρεθουν. Δεν είχε τύχει να τον ξαναδεί. Ένας ψηλός, ευρύστερνος τύπος, μαυρόδερμος, με σπαστά πράσινα μαλλιά και καλοψαλιδισμένο μούσι. Ωραία ντυμένος, επίσης.

«Να τον σκοτώσω;» Η Χαρκάνιθ πίεσε την αιχμή του σπαθιού της στο πλάι του λαιμού του πεσμένου άντρα.

«Όχι!» φώναξε εκείνος. «Για όνομα του Νούρκας, ζητώ έλεος!»

Ο Νάλντιρ τράβηξε το πιστόλι του. «Ζητάς έλεος χωρίς να δίνεις,» του είπε, και τον πυροβόλησε κατακέφαλα. «Και ο Νούρκας δεν θέλει να λες τ'όνομά του.»

Η Χαρκάνιθ θηκάρωσε το σπαθί της, μοιάζοντας να δυσανασχετεί με την αντίδραση του συζύγου της. Τριγύρω ο κόσμος κοίταζε και μουρμούριζε. «Και χειρότερα τού άξιζαν!» είπε κάποιος, αλλά άλλοι δεν φαινόταν να συμφωνούν με την ξαφνική θανάτωση.

Και μια γυναίκα, βρισκόμενη σε κάποια απόσταση, φώναξε: «Νομίζεις ότι οι Κερέσναθ θα το ξεχάσουν αυτό, λυσσασμένε λύκε των Σάρεθουν; Να φυλάγεσαι ακόμα και στον ύπνο σου!» Και μετά γύρισε κι εξαφανίστηκε μες στο πλήθος.

Η Ζιρίνα την είχε αναγνωρίσει: ήταν μία από τους Κερέσναθ. Οι Κερέσναθ και οι Σάρεθουν ήταν δύο μητριαρχικοί οίκοι που είχαν αρχαίο μίσος. Και όλα, απ'ό,τι είχε ακούσει η Ζιρίνα, είχαν ξεκινήσει κάποτε από έναν άντρα, πριν από πολλά, πολλά χρόνια.

Ο Νάλντιρ έκανε τα Κέρατα του Ιουράσκε πίσω από τη γυναίκα των Κερέσναθ – μια μάλλον γραφική κατάρα.

Η Χαρκάνιθ στράφηκε στην Αιρετή της Συντεχνίας των Υαλουργών. «Γιατί είσαι εδώ, Ζιρίνα; Ήξερες ότι θα έρχονταν να με δολοφονήσουν;»

Εκείνη κούνησε το κεφάλι. «Τυχαία τον είδα.»

«Όπως και νάχει, σου χρωστάω. Πριν από μερικές ημέρες ήμασταν εχθρές, αλλά δεν χρειάζεται αυτό να ισχύει πλέον.»

«Συμφωνώ,» αποκρίθηκε η Ζιρίνα, και πλησίασε για ν'ανταλλάξει μια χειραψία μαζί της. «Κι αν σκοπεύεις να κατεβείς στο Σκοτεινό Παζάρι για να βοηθήσεις τους εξεγερμένους πολίτες εκεί, τότε θα έρθω μαζί σου.»

«Η παρουσία σου είναι καλοδεχούμενη, Ζιρίνα.»

Η Χαρκάνιθ και η Ζιρίνα ύψωσαν τις ενωμένες γροθιές τους ψηλά, πάνω απ'τα κεφάλια τους, και ο κόσμος γύρω τους ζητωκραύγασε. *Ανεξαρτησία για τη Φάνρηβ!* φώναζαν. *Ανεξαρτησία για τη Φάνρηβ! ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ!* Η φωνή τους έγινε εκκωφαντική βοή.

«Εδώ είναι, Πρόμαχε,» είπε ο Ριλάθιρ, κι έκανε νόημα στους ανθρώπους που στέκονταν γύρω από το ανοιχτό, μικρό τετράκυκλο φορτηγό. Ένας απ'αυτούς έπιασε την άκρη του υφάσματος και το τράβηξε από την καρότσα, αποκαλύπτοντας από κάτω ένα ενεργειακό κανόνι. Τα μέταλλά του γυάλιζαν στον πρωινό ήλιο. «Το μόνο που μένει είναι να μας βρεις την πιο κατάλληλη θέση για να το στήσουμε. Και μετά... οι άτριχοι λύκοι της Χάρνωθ θα καταραστούν την ώρα που πάτησαν το πόδι τους στο Σκοτεινό Παζάρι. Δεν έχουν ενεργειακό κανόνι μαζί τους. Αποδείχτηκε αυτό χτες, στον Μεσοπόταμο. Όλα τα ενεργειακά κανόνια τους τα έχουν στα βόρεια τείχη. – Θα τους *τσακίσουμε*.»

«Μάγο έχεις εδώ;» τον ρώτησε ο Εθέλδιρ. Ενεργειακό κανόνι χωρίς μάγο του τάγματος των Τεχνομαθών δεν λειτουργούσε – εκτός αν ήθελες να εκραγεί και να σκοτωθείς.

«Φυσικά. Να σου συστήσω την ξαδέλφη μου, Άνφιρ'μορ ωλ Τάρεκ.» Ο Ριλάθιρ έδειξε μια μαυρόδερμη γυναίκα με μακριά γαλανά μαλλιά, ντυμένη με γκρίζα κάπα και πράσινο φόρεμα.

Η μάγισσα έκλινε το κεφάλι της σε χαιρετισμό προς τον Εθέλδιρ. «Πρόμαχε. Έχω ακούσει πολλά για σένα.»

«Από τον Ριλάθιρ; Αυτό με ανησυχεί.»

Η Άνφιρ'μορ μειδίασε. «Γενικά. Όχι μόνο από τον ξάδελφό μου.»

«Θα μας βρεις τώρα κάποιο καλό μέρος για να στήσουμε το κανόνι,» τον ρώτησε ο Ριλάθιρ, «ή θα στέκεσαι και θα μας λες σαχλαμάρες;»

Όταν είχαν όλοι ετοιμαστεί, κατέβηκαν στη ρεσεψιόν του ξενοδοχείου και ο Άλφεντουρ έδωσε τα κλειδιά της σουίτας στην υπάλληλο

εκεί. Της είπε επίσης ότι θα άφηνε το νοικιασμένο όχημά του στο Αεροδρόμιο. Εκείνη τού ευχήθηκε καλό ταξίδι.

Πήγαν στο γκαράζ, μπήκαν στο τετράκυκλο, και ο Άλφεντουρ το οδήγησε έξω από το *Καταφύγιο*. Η Λαρβάκι καθόταν δίπλα του, όπως πριν, αλλά είχε στα γόνατά της τη Ζέρκιλιθ. Στο πίσω κάθισμα ήταν ο Άσραδλιν, η Ναλτάμα'χοκ, και ο Θάλβακιρ με την Αζουρίτα στην αγκαλιά του.

Οι Χαρνώθιοι αυτή τη φορά δεν τους σταμάτησαν καθώς κατευθύνονταν βόρεια επί της Οδού των Ξένων.

Η Λαρβάκι ρώτησε τη Ζέρκιλιθ: «Ποια είσαι εσύ, είπαμε;»

«Η Ζέρκιλιθ.»

«Πώς σας ξεχωρίζουν, μα τους θεούς; Δεν είστε μόνο ίδιες αλλά *ντύνεστε* και ίδια!»

Η Ζέρκιλιθ χαμογέλασε. «Η Αζουρίτα είναι η τραυματισμένη, να θυμάσαι.»

«Κι όταν *δεν* είναι τραυματισμένη η μία από τις δυο σας, πώς σας ξεχωρίζουν;»

«Οι περισσότεροι *δεν* μας ξεχωρίζουν.»

«Ούτε ο Άλφεντουρ;»

«Ο κύριος Άλφεντουρ μάς ξέρει καλά.»

«Ακόμα κι εγώ,» είπε ο ίδιος, «μπορεί να τις μπερδέψω αν δεν υπάρχει έστω κάποια μικρή διαφορά στο ντύσιμό τους.»

Οδήγησε το τετράκυκλο όχημα ώς το τέλος της Οδού των Ξένων, στη γωνία με τη Μακριά Λόγχη, όπου βρισκόταν το Μέγαρο των Αιρετών. Εκεί σταμάτησε, λέγοντας στους άλλους: «Πρέπει να πάω μέσα, για λίγο, στο Γραφείο Πολιτικών Αφίξεων, για να τους ενημερώσω για την αναχώρησή μου.»

«Θα έρθω μαζί σου,» είπε ο Θάλβακιρ, παραδίδοντας ήδη την Αζουρίτα στα χέρια του Άσραδλιν.

«Δεν είναι απαραίτητο, Θάλβακιρ.»

«Φυσικά και είναι, Άλφεντουρ. Αλλιώς θα περιφερόσουν στη Μοργκιάνη χωρίς σωματοφύλακα.»

«Τι να πω; Μ'αρέσουν οι άνθρωποι που κάνουν με ζήλο τη δουλειά τους,» αποκρίθηκε ο διπλωμάτης βγαίνοντας από το όχημα.

«Οι φιλοφρονήσεις περιττεύουν, Άλφεντουρ.»

Πλησίασαν οι δυο τους το Μέγαρο των Αιρετών, και ο Άλφεντουρ μίλησε με τους φρουρούς, οι οποίοι αμέσως τον άφησαν να περάσει.

Πήγε στο Γραφείο Πολιτικών Αφίξεων δίχως καθυστέρηση και ενημέρωσε τον υπάλληλο εκεί ότι σήμερα θα έφευγε από την πόλη. Ύστερα επέστρεψε στο τετράκυκλο όχημα, καθίζοντας ξανά στη θέση του οδηγού, ενώ ο Θάλβακιρ καθόταν πίσω.

«Έγινε τίποτα σημαντικό όσο λείπαμε;» ρώτησε ο Άλφεντουρ.

«Ησυχία,» αποκρίθηκε η Λαρβάκι, καπνίζοντας ένα τσιγάρο.

Ο Άλφεντουρ έβαλε τους τροχούς σε κίνηση, στρίβοντας νότια επί της Μακριάς Λόγχης και οδηγώντας ευθεία. Έφτασε στη Γέφυρα του Ιχθύος, τη διέσχισε, συνέχισε πάνω στο νότιο σκέλος της Μακριάς Λόγχης, και το ακολούθησε ώς το πέρας του, καταλήγοντας στην πύλη του Αερολιμένα της Φάνρηβ. Έδειξε στους φρουρούς την ταυτότητά του και τον άφησαν να περάσει. Αφού μπήκε, σταμάτησε το όχημά του και εκείνος κι οι υπόλοιποι αποβιβάστηκαν – ο Άσραδλιν με την Αζουρίτα στα χέρια, για τέσσερις λόγους: πρώτον, ο Θάλβακιρ ήταν τραυματισμένος στον ώμο, κι επιπλέον όλοι προτιμούσαν να ήταν ελεύθερος να κινηθεί αν υπήρχε ανάγκη· δεύτερον, η παρουσία του Άλφεντουρ χρειαζόταν για άλλα πράγματα, και δεν τον βόλευε να κουβαλά την τραυματισμένη δίδυμη· τρίτον, η Ναλτάμα'χοκ, η Ζέρκιλιθ, ή η Λαρβάκι δεν μπορούσαν να σηκώνουν με άνεση την Αζουρίτα· και τέταρτον, σε μια ακραία περίπτωση που κάποιος προσπαθούσε να δολοφονήσει τον Φύλακα από απόσταση, ίσως να δίσταζε βλέποντάς τον να έχει μια γυναίκα στα χέρια του, η οποία θα δυσκόλευε τον επίδοξο δολοφόνο να σημαδέψει. (Η Αζουρίτα, φυσικά, φορούσε αλεξίσφαιρο θώρακα· ο Θάλβακιρ είχε από πριν φροντίσει γι'αυτό.)

Ο Άλφεντουρ εξήγησε στους φρουρούς του Αερολιμένα ότι το όχημά του ήταν νοικιασμένο και κάποιος έπρεπε να το επιστρέψει στο *Καταφύγιο* τώρα που εκείνος έφευγε. Τους πλήρωσε ένα μικρό ποσό και ανέλαβαν να το κάνουν αυτό οι ίδιοι.

Προχώρησε, έπειτα, μέσα στον Αερολιμένα της Φάνρηβ, κατευθυνόμενος προς το ελικοδρόμιο όπου ήταν προσγειωμένο το ελικόπτερό του. Εκεί, λογικά, θα τον περίμενε και ο πιλότος. Οι άλλοι έρχονταν πίσω του, βαδίζοντας έτσι ώστε να περιτριγυρίζουν τον Άσραδλιν που κουβαλούσε την Αζουρίτα: ακόμα ένα εμπόδιο στον δρόμο ενός πιθανού δολοφόνου που περίμενε πάνω σε κάποια οροφή ή μπαλκόνι, σημαδεύοντας μέσα από το στόχαστρο τουφεκιού μακρινής εμβέλειας.

Το ελικόπτερο του Άλφεντουρ (το οποίο δεν ανήκε σ'εκείνον, ακριβώς, αλλά στην πολιτεία της Νάζρηβ) ήταν ένα αεροσκάφος μετρίου μεγέθους με έναν έλικα δεξιά κι έναν αριστερά. Και ο πιλότος του, πράγματι, ήταν ήδη εδώ, και τώρα πήδησε έξω από μια πλαϊνή πόρτα.

«Όλα έτοιμα;» τον ρώτησε ο Άλφεντουρ, πλησιάζοντας.

«Ναι· μπορούμε ν'αναχωρήσουμε. Φέρνετε κι άλλους μαζί σας;» Το βλέμμα του είχε πάει στον Άσραδλιν και στη Ναλτάμα'χοκ.

«Θα τους αφήσουμε στις βόρειες όχθες του ποταμού, αφού ειδοποιήσουμε τηλεπικοινωνιακά κάποιους ανθρώπους γι'αυτούς,» αποκρίθηκε ο Άλφεντουρ, και του εξήγησε ακριβώς προς τα πού θα έπρεπε να πετάξει, ενώ οι άλλοι επιβιβάζονταν στο αεροσκάφος.

«Εντάξει,» είπε ο πιλότος, «αλλά ίσως να παρουσιαστεί κάποιος κίνδυνος. Θα μπούμε σε περιοχή εμπόλεμη.»

«Το έχω υπόψη μου, φυσικά. Όμως, σου είπα, θα πας όσο πιο άκρη μπορείς, όχι κατευθείαν προς τα βόρεια.»

Ο πιλότος ένευσε, και ανέβηκε κι εκείνος στο ελικόπτερο. Ο Άλφεντουρ τον ακολούθησε.

«Εξοχότατε,» είπε στον Άσραδλιν, «πηγαίνετε μπροστά, για να μιλήσετε τηλεπικοινωνιακά με τους δικούς σας.»

Ο Φύλακας σηκώθηκε από τη θέση του και κάθισε δίπλα στον πιλότο, ενώ οι άλλοι έκλειναν όλες τις πόρτες του ελικοπτέρου.

Οι έλικες μπήκαν σε κίνηση, γεμίζοντας τ'αφτιά τους με μηχανικό βουητό.

«Μέχρι στιγμής,» παρατήρησε ο Θάλβακιρ κοιτάζοντας έξω από ένα παράθυρο, «όλα ήσυχα. Πράγμα που με ανησυχεί.»

«Τι θα έλεγες αν τα πράγματα *δεν* ήταν ήσυχα;» τον ρώτησε ο Άλφεντουρ.

«Ότι ήταν αναμενόμενα.»

«Η Αρχόντισσα δεν αποκλείεται να προσπαθήσει κάποιο κόλπο. Αλλά δεν θα μας επιτεθεί· είμαι σίγουρος γι'αυτό.»

Το ελικόπτερο υψώθηκε στον αέρα, αφήνοντας τον Αερολιμένα της Φάνρηβ από κάτω του. Και, συγχρόνως, δυο άλλα ελικόπτερα υψώθηκαν επίσης: ο Άλφεντουρ και ο Θάλβακιρ τα είδαν από δύο αντικριστά παράθυρα, και το είπαν.

«Νομίζω,» σχολίασε η Ναλτάμα'χοκ, «πως δεν πρόκειται για σύμπτωση...»

«Όχι,» συμφώνησε ο Άλφεντουρ, «δεν είναι σύμπτωση.»
«Αναμενόμενο,» είπε ο Θάλβακιρ, «όπως λέγαμε.»
Τα ελικόπτερα είχαν επάνω τους το σύμβολο του Βασιλείου της Χάρνωθ.
«Μας ακολουθούν, πιλότε,» είπε ο Άλφεντουρ μεγαλόφωνα.
«Θέλετε ν’αλλάξουμε κάτι στην πορεία μας, κύριε Άλφεντουρ;»
«Όχι· απλώς να ξέρεις ότι μας ακολουθούν.»
«Τους είχα ήδη δει. Δύο ελικόπτερα, έτσι;»
«Ναι.»
Ο πιλότος οδήγησε το αεροσκάφος τους προς τα ανατολικά, περνώντας πάνω από τις νότιες γειτονιές της Φάνρηβ, πάνω από την Πύλη των Δρόμων, κι αφήνοντας τελικά την πόλη πίσω του. Τότε έστρεψε το ελικόπτερο προς τα βόρεια.
Τα δύο Χαρνώθια ελικόπτερα εξακολουθούσαν να βρίσκονται στο κατόπι τους· τα έβλεπαν από τα παράθυρα. Και ήταν οπλισμένα. Δεν έκαναν, ωστόσο, καμια προσπάθεια να τους επιτεθούν, ούτε να επικοινωνήσουν τηλεπικοινωνιακά μαζί τους.
Ο Θάλβακιρ είπε: «Ξέρετε τι έχουν κατά νου; Να μας παρακολουθήσουν για να δουν πού θα αφήσουμε τον Φύλακα, και τότε, όταν εκείνος δεν θα βρίσκεται πλέον υπό την προστασία του Άλφεντουρ, να τον αιχμαλωτίσουν.»
«Ναι,» συμφώνησε ο διπλωμάτης, «αυτό είναι, κατά πάσα πιθανότητα. Αλλά περίμενα κάτι καλύτερο από την Κέσριμιθ. Νομίζει ότι είμαι τόσο ανόητος; Με προσβάλλει.»
«Ας ελπίσουμε ότι *δεν* έχει σκεφτεί κάτι πιο ύπουλο, κύριε Άλφεντουρ,» είπε η Ναλτάμα’χοκ.
«Δεν υπάρχει και τίποτα πιο ύπουλο για να σκεφτεί,» είπε η Λαρβάκι. «Νομίζω.»
Το ελικόπτερό τους πλησίασε την εμπόλεμη ζώνη στα βόρεια, αλλά δεν μπήκε μέσα της. Πέταξε στα άκρα. Προς τα δυτικά, ευτυχώς δεν γίνονταν αερομαχίες τώρα. Οι δυνάμεις της Κοινοπολιτείας και οι δυνάμεις του Βασιλείου είχαν αποφασίσει, μάλλον, ότι δεν υπήρχε λόγος τα αεροσκάφη τους να υποστούν κι άλλες ζημιές. Η πολιορκία, ασφαλώς, συνεχιζόταν κανονικά: τα όπλα της Κοινοπολιτείας σφυροκοπούσαν τα βόρεια τείχη της Φάνρηβ, ενώ οι Χαρνώθιοι στις επάλξεις και στις πολεμίστρες προσπαθούσαν με τα δικά τους όπλα να καταστρέψουν τα όπλα της Κοινοπολιτείας. Το βορειοανατολικό

τμήμα των τειχών είχε, καταφανώς, υποστεί τρομερές ζημιές: μεγάλες τρύπες είχαν ανοίξει επάνω στα παχιά τείχη, κι ακόμα κι ένα ολόκληρο κομμάτι τους είχε γκρεμιστεί. Πίσω από εκεί βρίσκονταν ο Νυκτόκηπος και το Σκοτεινό Παζάρι· και ο Άλφεντουρ αναρωτήθηκε αν γι'αυτό οι πολιορκητές στόχευαν περισσότερο τα βορειοανατολικά τείχη, ή αν δεν ήταν τίποτα περισσότερο από συγκυρία του πολέμου.

«Τα ελικόπτερα εξακολουθούν να είναι πίσω μας,» παρατήρησε η Ζέρκιλιθ, κοιτάζοντας από το παράθυρο. «Αλλά διατηρούν μεγαλύτερη απόσταση τώρα.»

«Φοβούνται ότι, ίσως, θα πάμε να προσγειωθούμε στο στρατόπεδο της Κοινοπολιτείας,» είπε ο Άλφεντουρ. Αλλά δεν σκόπευε να το κάνει αυτό, γιατί είχε κι εκείνος τους δικούς του φόβους: ότι κάποιο όπλο των Χαρνώθιων (ρουκετοβόλο, ή ενεργειακό κανόνι, ή αντιαεροπορικό πυροβόλο) μπορεί να χτυπούσε το ελικόπτερό του βλέποντάς το να πλησιάζει το στρατόπεδο. Εδώ, μέσα στην εμπόλεμη περιοχή, κανένας δεν είχε τον χρόνο για να τον αναγνωρίσει ως Διπλωματικό Αντιπρόσωπο της Νάζρηβ.

«Προσπαθήστε να επικοινωνήσετε, Εξοχότατε,» είπε στον Άσραδλιν, κι εκείνος έβαλε σε χρήση το τηλεπικοινωνιακό σύστημα του αεροσκάφους, καλώντας το τηλεπικοινωνιακό κέντρο του στρατοπέδου. Στην αρχή, για κάποιο λόγο – ίσως εξαιτίας τυχαίων παρεμβολών – δεν μπορούσε να τα καταφέρει, αλλά μετά τα κατάφερε και μια γυναικεία φωνή ακούστηκε από το μεγάφωνο:

«*Ποιος καλεί;*»

«Μιλάω στο τηλεπικοινωνιακό κέντρο του στρατοπέδου της Κοινοπολιτείας;»

«*Μάλιστα,*» είπε η γυναικεία φωνή. «*Ποιος είστε;*»

«Ο Φύλακας της Φάνρηβ είμαι, ο Άσραδλιν ωλ Χέρκανεκ. Συνδέστε με με τη Στρατηγό Μάρναλιθ αλ Τελσέκρουν. Επειγόντως.»

«*Αμέσως, Εξοχότατε.*»

Ύστερα από μερικές στιγμές, που μόνο παράσιτα ακούγονταν από το μεγάφωνο, μια άλλη γυναικεία φωνή είπε: «*Ναι;*»

«Εγώ είμαι, Μάρναλιθ, ο Άσραδλιν.»

«*Πού είσαι, Άσραδλιν; Από το εσωτερικό της πόλης με καλείς;*»

«Αν κοιτάξεις προς τα νοτιοανατολικά, θα δεις ένα ελικόπτερο στον ουρανό, αρκετά μακριά. Εκεί είμαι, μαζί με τον Διπλωματικό

Αντιπρόσωπο της Νάζρηβ. Δεν έχω χρόνο τώρα να σου εξηγήσω τι ακριβώς έγινε, αλλά άκουσέ με προσεχτικά, Μάρναλιθ: Στείλε τους Μαυρόλυκους Καβαλάρηδες προς τα ανατολικά, και πες τους να σταματήσουν πέντε χιλιόμετρα απόσταση από τη Φάνρηβ, στις όχθες του ποταμού. Θα προσγειωθώ εκεί για να με παραλάβουν. Είναι και η Ναλτάμα μαζί μου.»

«*Εντάξει,*» αποκρίθηκε η Μάρναλιθ. «*Θα στείλω τους Μαυρόλυκους Καβαλάρηδες προς τα ανατολικά, πέντε χιλιόμετρα απόσταση από τη Φάνρηβ, στις όχθες του ποταμού, για να σε παραλάβουν.*»

«Ακριβώς. Δεν μπορώ να κατεβώ χωρίς αυτούς, γιατί δύο Χαρνώθια ελικόπτερα βρίσκονται στο κατόπι μας. Δεν θα μας επιτεθούν επειδή είμαι μαζί με τον διπλωμάτη της Νάζρηβ, αλλά δεν μπορώ να απομακρυνθώ από αυτόν χωρίς υποστήριξη.»

«*Καταλαβαίνω. Τους στέλνω αμέσως, Άσραδλιν. Να προσέχεις.*»

Και η τηλεπικοινωνία τους τερματίστηκε.

«Όλα εντάξει,» είπε ο Φύλακας. «Πάμε ανατολικά.»

Ο πιλότος έστριψε ξανά, διαγράφοντας ημικύκλιο στον ουρανό καθώς άλλαζε κατεύθυνση.

Πετώντας πάνω από τον ποταμό Τίγρη, είδαν τα ποταμόπλοια της Κοινοπολιτείας που ήταν σταλμένα από την Όρολκηθ και δεν είχαν ακόμα πλησιάσει την πόλη. Περίμεναν να τους δοθεί η διαταγή, ενώ δεν παρακώλυαν καθόλου το εμπόριο: επέτρεπαν στα εμπορικά σκάφη να περνάνε κανονικά. Αν έβλεπαν, όμως, πολεμικά πλοία της Χάρνωθ να έρχονται προς τα εδώ, τότε θα τα χτυπούσαν.

«Τα ελικόπτερα εξακολουθούν να είναι πίσω μας,» παρατήρησε η Ζέρκιλιθ.

«Δε μας πειράζει,» αποκρίθηκε ο Άλφεντουρ. «Ας είναι.»

Μετά από λίγο, ο πιλότος ανακοίνωσε: «Βρισκόμαστε στην επιθυμητή θέση – πέντε χιλιόμετρα απόσταση από τη Φάνρηβ, στις όχθες του ποταμού. Να προσγειωθώ;»

«Όχι ακόμα,» του είπε ο Άλφεντουρ. «Περιμένουμε πρώτα να δούμε τους λυκοκαβαλάρηδες από κάτω μας.»

Το ελικόπτερο έκανε κύκλους πάνω από τη βόρεια όχθη· και οι επιβάτες του δεν άργησαν ν’αγγαντέψουν καμια εικοσαριά δίκυκλα να έρχονται, με δύο μαχητές της Χάρνωθ καθισμένους πάνω στο καθένα.

«Το κατάλαβαν,» είπε ο Θάλβακιρ, «και μας πρόλαβαν.» Και προς τον Άλφεντουρ, υπομειδιώντας: «Ορίστε, η Αρχόντισσα δεν σε προσβάλλει.»

«Πώς είναι δυνατόν να ήξεραν ότι σχεδιάζουμε να προσγειωθούμε εδώ;» είπε ο Άσραδλιν, από μπροστά, γυρίζοντας να κοιτάξει τους πίσω. «Τα ελικόπτερα που μας παρακολουθούν δεν έχουν επιστρέψει στη Φάνρηβ για να ειδοποιήσουν, έτσι δεν είναι;»

«Πρέπει να υπέκλεψαν την τηλεπικοινωνία μας,» είπε η Ναλτάμα'χοκ. «Μάλλον έχουν κάποιον μάγο του τάγματος των Τεχνομαθών μέσα σ'ένα απ'αυτά τα ελικόπτερα.»

«Και μπορεί να υποκλέψει τις τηλεπικοινωνίες μας από τέτοια απόσταση;»

«Δεν είναι και τόσο μακριά μας, Άσραδλιν. Φυσικά και μπορεί. Αναλόγως και την εμπειρία του, πάντα. Αλλά είμαι βέβαιη πως η Αρχόντισσα δεν θα έστελνε κάποιον άπειρο.

»Υπέκλεψαν την τηλεπικοινωνία μας και ειδοποίησαν την Αρχόντισσα όσο ακόμα βρισκόμασταν εντός εμβέλειας των τηλεπικοινωνιακών συστημάτων τους στη Φάνρηβ. Και η Αρχόντισσα έστειλε τα δίκυκλα.»

«Από πού, όμως;» αναρωτήθηκε ο Άσραδλιν. «Αν έβγαιναν από τη Λιμανοπύλη ή την Πύλη των Δασών, θα διέτρεχαν μεγάλο κίνδυνο να χτυπηθούν από τις δυνάμεις μας.»

Η Λαρβάκι είπε: «Από τον ποταμό ήρθαν.»

«Δίκυκλα είναι, όχι βάρκες.»

«Βάρκες, όμως, ή πλοία τα μετέφεραν έξω από τα τείχη της Φάνρηβ. Εκτός αν τα μετέφερε κάποιο αεροσκάφος, πράγμα που δεν νομίζω.»

«Οι λυκοκαβαλάρηδες έρχονται,» είπε η Ζέρκιλιθ, κοιτάζοντας από το παράθυρο.

Οι Μαυρόλυκοι Καβαλάρηδες φαίνονταν να πλησιάζουν, από απόσταση, τρέχοντας, κατάμαυροι μέσα στο πρωινό.

«Ευτυχώς είναι αρκετοί,» είπε ο Θάλβακιρ. «Αλλά θα συναντήσουν αντίσταση.»

«Δε μπορούμε να χτυπήσουμε τα δίκυκλα από ψηλά;» ρώτησε ο Άσραδλιν.

«Δε θα συμμετάσχω σε επίθεση εναντίον μαχητών του Βασιλείου,» δήλωσε ο Άλφεντουρ.

«Με βοήθησες ώς τώρα, Άλφεντουρ!»

«Δεν είναι το ίδιο, Εξοχότατε. Αν χτυπήσω μαχητές του Βασιλείου χωρίς καμία πρόκληση από αυτούς, θα δημιουργηθούν διάφορα προβλήματα για εμένα και για τη Νάζρηβ.»

Οι Μαυρόλυκοι Καβαλάρηδες πλησίαζαν, τρέχοντας επάνω στους κατάμαυρους γιγαντόλυκούς τους. Στα χέρια τους όπλα γυάλιζαν. Είχαν κι αυτοί δει τους Χαρνώθιους με τα δίκυκλα.

Και οι Χαρνώθιοι είχαν, φυσικά, δει τους Μαυρόλυκους Καβαλάρηδες· τα όπλα τους ήταν επίσης υψωμένα, και περίμεναν. Μόλις οι εχθροί τους βρίσκονταν σε απόσταση βολής, άρχισαν να πυροβολούν με τουφέκια. Οι λυκοκαβαλάρηδες σκορπίστηκαν από δω κι από κει, ανταποδίδοντας συγχρόνως τα πυρά, με πιστόλια, και κάνοντας μεγάλα άλματα – σχεδόν τόσο μεγάλα όσο αυτά που μπορούσε κανείς να κάνει στην Πόλη της Αέναης Νύχτας. Εκτόξευσαν χειροβομβίδες προς τους Χαρνώθιους, ανατινάζοντας ανθρώπους και δίκυκλα. Και βρέθηκαν πολύ γρήγορα κοντά τους, εξακολουθώντας να πηδάνε σαν δαίμονες του δάσους και να πετάνε χειροβομβίδες. Οι Χαρνώθιοι είχαν βάλει τους τροχούς τους σε κίνηση, τώρα, ενώ ταυτόχρονα πυροβολούσαν· αλλά δεν το έβρισκαν καθόλου εύκολο ούτε να αποφεύγουν τις εκρήξεις που προκαλούσαν οι εχθροί τους ούτε να τους χτυπήσουν με τα όπλα τους. Οι Μαυρόλυκοι Καβαλάρηδες κινούνταν αστραπιαία, αποτελώντας πολύ δύσκολους στόχους, και οι κατάμαυρες πανοπλίες τους ήταν φτιαγμένος από ελαστικές αλεξίσφαιρες ύλες. Ακόμα και κάποιες σφαίρες που τους πετύχαιναν δεν μπορούσαν να τους βλάψουν παρά μόνο σε ορισμένες περιπτώσεις.

Όταν οι Χαρνώθιοι τράπηκαν σε φυγή πάνω στα δίκυκλά τους, τρέχοντας προς τα δυτικά, προς τη Φάνρηβ, πλάι στις όχθες του Τίγρη, είχαν απομείνει οι μισοί από τον αρχικό τους αριθμό και κάμποσοι απ'αυτούς φαίνονταν τραυματισμένοι. Από τους Μαυρόλυκους Καβαλάρηδες, μόνο δύο είχαν πέσει.

«Μπορούμε να κατεβούμε τώρα,» είπε ο Άσραδλιν. Αλλά ο πιλότος περίμενε εντολή από τον Άλφεντουρ, ο οποίος του είπε: «Κατέβα.»

Το αεροσκάφος προσγειώθηκε αντίκρυ των Μαυρόλυκων Καβαλάρηδων, οι οποίοι τώρα στέκονταν ακίνητοι: πράγμα που έμοιαζε παράξενο σε σύγκριση με τις τόσο έντονες και γρήγορες προηγούμενες κινήσεις τους.

«Είναι πολύ καλοί,» είπε ο Θάλβακιρ στον Άλφεντουρ. «Το είχα ακούσει ότι ήταν καλοί, αλλά δεν περίμενα να είναι *τόσο* καλοί.»

«Καλύτεροι από εσένα, νομίζεις;» τον πείραξε ο διπλωμάτης.

«Δεν υπάρχουν καλύτεροι από εμένα επάνω στη Μοργκιάνη,» αποκρίθηκε, στον ίδιο τόνο, ο σωματοφύλακάς του. «Γι'αυτό είμαι μαζί σου.»

Ο Άσραδλιν είπε, ερχόμενος στην πίσω μεριά του ελικοπτέρου: «Σε χαιρετώ, Άλφεντουρ. Και σ'ευχαριστώ για όλα. Το ίδιο κι εσάς, Αζουρίτα, Ζέρκιλιθ.»

«Η προσωπική μου ενασχόληση είναι να ελευθερώνω άρχοντες από υπόγεια κελιά, Εξοχότατε,» αποκρίθηκε η Αζουρίτα, χαμογελώντας· και η Ζέρκιλιθ γέλασε, λέγοντας: «Να προσέχετε ώσπου να ξανασυναντηθούμε, Εξοχότατε.»

«Την επόμενη φορά που θα ξανασυναντηθούμε,» αποκρίθηκε ο Άσραδλιν, «θα σας φιλοξενήσω στο Μέγαρο των Φυλάκων, σε μια Φάνρηβ ελεύθερη από Χαρνώθιους δυνάστες.»

Ο Άλφεντουρ σηκώθηκε από τη θέση του κι αντάλλαξε μια χειραψία με τον Φύλακα. «Εύχομαι όλα να έρθουν όπως επιθυμείτε, Εξοχότατε.»

Ο Άσραδλιν μειδίασε. «Αναρωτιέμαι αν αυτά είναι διπλωματικά λόγια, Άλφεντουρ.»

«Όλα τα λόγια είναι περισσότερο ή λιγότερο διπλωματικά, Εξοχότατε,» είπε εκείνος, επιστρέφοντάς του το μειδίαμα.

Μετά, ο Φύλακας και η αδελφή του βγήκαν από την πόρτα του αεροσκάφους που τους άνοιξε ο Θάλβακιρ και βάδισαν προς τους Μαυρόλυκους Καβαλάρηδες, μπροστά από τους οποίους ήταν ο Βάρναλιρ αλ Θάρναθ, καθισμένος στον γιγαντόλυκό του. Ο Άλφεντουρ τον είδε να σκύβει για να μιλήσει στον Άσραδλιν και στη Ναλτάμα'χοκ, και ύστερα ο Φύλακας ανέβηκε στον γιγαντόλυκο ενός νεκρού Καβαλάρη και η αδελφή του ανέβηκε πίσω του. Ο γιγαντόλυκος του άλλου νεκρού Καβαλάρη ήταν επίσης νεκρός.

Ο Άσραδλιν ύψωσε το χέρι του σε αποχαιρετισμό προς τον Άλφεντουρ που στεκόταν στην πόρτα του ελικόπτερου, και η Ναλτάμα'χοκ ύψωσε το ραβδί της, τα μικροσκοπικά κάτοπτρα και οι κρύσταλλοι του οποίου γυάλισαν στο φως του ασθενικού ήλιου της Μοργκιάνης.

Ο Άλφεντουρ αντιχαιρέτησε, και ο Φύλακας κι οι Μαυρόλυκοι Καβαλάρηδές του στράφηκαν κι έτρεξαν δυτικά, αλλά όχι ακριβώς δίπλα από τις όχθες του Τίγρη: κινήθηκαν προς τις παρυφές του Χαμηλού Δάσους που φαίνονταν στα βόρεια, σε μικρή απόσταση από εδώ. Ο Άλφεντουρ την υπολόγιζε γύρω στα πεντακόσια μέτρα.

Σκιές κινήθηκαν πάνω στη γη, και υψώνοντας το βλέμμα του ο διπλωμάτης είδε τα δύο Χαρνώθια ελικόπτερα ν'ακολουθούν τους λυκοκαβαλάρηδες. *Σκοπεύουν να τους καταδιώξουν, λοιπόν,* σκέφτηκε.

Και πίσω του άκουσε τη φωνή της Λαρβάκι: «Θα τους κυνηγήσουν ώς εκεί όπου μπορούν.»

«Εμείς δεν έχουμε τη δυνατότητα να κάνουμε τίποτα πλέον για να βοηθήσουμε,» είπε ο Άλφεντουρ. «Το δάσος θα τους προσφέρει καλύτερη βοήθεια από τη δική μας.» Και πρόσταξε τον πιλότο να συνεχίσει το ταξίδι τους.

Όπως το περίμεναν, τα Χαρνώθια ελικόπτερα ήρθαν πίσω τους. Αλλά οι παρυφές του Χαμηλού Δάσους ήταν κοντά. Ο Άσραδλιν και οι Μαυρόλυκοι Καβαλάρηδες μπήκαν μέσα στη βλάστηση ενώ οι δυνατοί έλικες βροντούσαν από πάνω τους. Συνέχισαν να τρέχουν ανάμεσα στους κορμούς των δέντρων και στους θάμνους, τσακίζοντας φθινοπωρινό χορτάρι κάτω από τα πόδια των γιγαντόλυκών τους. Πυροβολισμοί ήρθαν από ψηλά: σφαίρες διέλυαν τα κλαδιά των άφυλλων δέντρων και τις φυλλωσιών των αειθαλών.

«Κάτι μού λέει ότι δεν τους νοιάζει αν θα με αιχμαλωτίσουν ή θα με σκοτώσουν,» είπε ο Άσραδλιν.

Η Ναλτάμα έμεινε σιωπηλή, γαντζωμένη γερά πάνω στην πλάτη του, έχοντας το ένα της χέρι τυλιγμένο γύρω από τη μέση του ενώ στο άλλο κρατούσε το ραβδί της.

Ο Βάρναλιρ ακούστηκε να λέει: «Έπρεπε να είχαμε φέρει μαζί μας και κάποια εναέρια υποστήριξη, ίσως.»

Αλλά οι ριπές των ελικοπτέρων δεν φαινόταν να μπορούν να τους πετύχουν. Η βλάστηση, παρότι φθινόπωρο, ήταν αρκετή για να τους προσφέρει ικανοποιητική κάλυψη, και οι γιγαντόλυκοί τους έτρεχαν σαν τον φθινοπωρινό άνεμο. Οι Μαυρόλυκοι Καβαλάρηδες χρησιμοποιούσαν μόνο τα πιο δυνατά και ικανά θηρία, ειδικά αναθρεμμένα και ειδικά εκπαιδευμένα.

Τα ελικόπτερα εξαπέλυσαν ρουκέτες. Εκρήξεις ήχησαν μέσα στο Χαμηλό Δάσος, βάζοντας φωτιά σε ξύλα, φυλλωσιές, χόρτα· τα ζώα του δάσους, που ήδη ήταν πανικόβλητα από τους κρότους και τη φασαρία, πανικοβλήθηκαν ακόμα περισσότερα: έτρεχαν και φτερούγιζαν προς κάθε κατεύθυνση· ουρλιαχτά, κραυγές, κρωξίματα, γρυλίσματα. Καμια από τις δύο ρουκέτες, όμως, δεν πέτυχε τους Μαυρόλυκους Καβαλάρηδες. Από τα σημεία όπου έγιναν οι εκρήξεις εκείνοι είχαν ήδη περάσει πριν από μερικές στιγμές· μόνο ο μαύρος τους αέρας είχε μείνει πίσω, σαν φάντασμα.

Τα ελικόπτερα, ωστόσο, δεν τα παράτησαν. Ξαναπροσπάθησαν να τους χτυπήσουν. Κι αυτή τη φορά η τακτική τους ήταν πιο έξυπνη: εξαπέλυσαν δύο ρουκέτες *μπροστά* από τους λυκοκαβαλάρηδες, υπολογίζοντας προφανώς πως αυτοί θα έπεφταν μέσα στην καταστροφή από κεκτημένη ταχύτητα.

Έκαναν λάθος.

Οι Μαυρόλυκοι Καβαλάρηδες ήταν καλύτεροι απ'ό,τι νόμιζαν. Δίχως καθυστέρηση έστριψαν δεξιά κι αριστερά, σκορπίστηκαν γύρω από τις εκρήξεις, παρασέρνοντας και τον γιγαντόλυκο του Άσραδλιν μαζί τους, ο οποίος αν ήταν μόνος του μάλλον θα είχε χτυπηθεί. Οι λυκοκαβαλάρηδες πέρασαν μέσα από φωτιές και καπνούς και συνέχισαν τον δρόμο τους.

«Ελπίζω να μην έχουν κι άλλες ρουκέτες,» είπε η Ναλτάμα'χοκ, πιασμένη σφιχτά πάνω στην πλάτη του αδελφού της, νιώθοντας κρύο ιδρώτα να έχει μουλιάσει τα ρούχα της, κάνοντάς τα να κολλάνε. Έφερε στο μυαλό της τεχνικές του τάγματος των Διαλογιστών για να ηρεμήσει τα νεύρα της όσο μπορούσε, να ελέγξει την αναπνοή της.

Τα ελικόπτερα εξαπέλυσαν άλλες δύο ρουκέτες, και η Ναλτάμα καταράστηκε υπόκωφα. Το δάσος έμοιαζε ξαφνικά να έχει αρπάξει φωτιά παντού γύρω τους. Αλλά οι Μαυρόλυκοι Καβαλάρηδες συνέχιζαν, παρασέρνοντας και τον γιγαντόλυκο του Άσραδλιν μαζί τους, καθοδηγώντας τον.

Δεν τους τελειώνουν ποτέ οι ρουκέτες; αναρωτήθηκε η Ναλτάμα ενώ συγχρόνως επικαλείτο τον Σιλίσβας τον Σιγηλό Δαίμονα. *Πρέπει αυτές να ήταν οι τελευταίες, λογικά...*

Ακόμα δύο ρουκέτες εκτοξεύτηκαν από τα ελικόπτερα, τραντάζοντας το Χαμηλό Δάσος, προκαλώντας φωτιές, τινάζοντας σπασμένα

ξύλα και φυλλωσιές από δω κι από κει. Ένας λυκοκαβαλάρης ακούστηκε να κραυγάζει καθώς έπεφτε από τον γιγαντόλυκό του. Αλλά οι άλλοι δεν έμειναν πίσω για να τον βοηθήσουν· συνέχισαν να τρέχουν μανιασμένα, διασχίζοντας φλεγόμενες περιοχές και πυκνούς καπνούς.

Μετά από λίγο, η Ναλτάμα'χοκ συνειδητοποίησε ότι δεν ακουγόταν πλέον θόρυβος από ψηλά. Οι έλικες είχαν σωπάσει, τα ελικόπτερα είχαν φύγει. Σωστά; Η μάγισσα ύψωσε το βλέμμα της, κοιτάζοντας ανάμεσα από τα άφυλλα κλαδιά των φυλλοβόλων δέντρων και νιώθοντας να ζαλίζεται καθώς ο γιγαντόλυκος έτρεχε γρήγορα από κάτω της, καθοδηγούμενος από τον αδελφό της. Στον ουρανό δεν φαινόταν κανένα αεροσκάφος. *Ναι, πρέπει να έφυγαν.*

Μάλλον επειδή είμαστε πια κοντά στο στρατόπεδο.

Και δεν είχε κάνει λάθος στην εκτίμησή της. Μέσα από τα δέντρα του Χαμηλού Δάσους είδαν σύντομα τον μεγάλο καταυλισμό του στρατεύματος της Κοινοπολιτείας.

Είχαν φτάσει σε ασφαλές μέρος.